

Giới thiệu Thê Khổng

Thể loại: cổ đại, nam chủ trùng sinh, dưỡng thành, sủng, 1v1, HE.

Convert: Ngocquynh520

Edit: Chickenliverpate

Số chương: 200 + PN

Nàng là một biểu cô nương không nơi nương tựa tìm đến nhà ngoại tổ phụ để được nuôi dưỡng.

Không ngờ lại gặp được vị biểu ca cuồng muội đến đáng sợ, đúng là có cái rủi có cái may.

Lại nói đến sau khi thành thân nàng mới hiểu ra được, cuồng muội biến thành cuồng thê mới đáng sợ bức nào!

Không có gì biểu ca không làm được nếu như không làm được thì sẽ cho một tá biểu ca khác đi làm!

()*: Thê khổng: Cũng giống như bệnh chân khổng, thủ khổng, thanh khổng... "Thê khổng" chỉ những người có sự yêu thích đặc biệt gần như là điên cuồng chấp niệm đối với thê tử của mình. Và nam chính của chúng ta mắc chứng bệnh này á.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-1: Tìm nơi nương tựa (1)

Trên mặt đường lát gạch xanh bị bao phủ bởi một lớp tuyết mỏng trắng xóa, mặc dù trước đó không lâu mới vừa được quét dọn. Đêm qua gió tuyết hung hãn dữ dội, thế nhưng buổi sáng ngày hôm nay, tuyết chỉ nhẹ nhàng bay lất phất. Vốn là một quang cảnh gạch đỏ ngói xanh, cỏ cây mọc san sát, nhưng hôm nay đều bị sắc trắng lạnh lùng nuốt trọn hơn phân nửa.

Hai vị phụ nhân đang đi song song dọc theo bờ tường cao cao trên con đường lát gạch xanh. Phụ nhân đi bên ngoài ôm hai cuộn tơ lụa, phụ nhân bên trong đang ôm trong ngực một tiểu cô nương chừng năm, sáu tuổi. Tiểu cô nương được bao bọc trong một cái áo choàng màu phấn trắng. Tuy tấm áo choàng hơi cũ, nhưng chế tác tinh xảo, không thêu hoa văn trang trí gì, chỉ dùng gấm hoa màu thạch anh để làm viền áo. Vô cùng thanh lịch.

Phuong Cần Chi ôm cổ Vệ muội muội, đặt cằm lên vai bà, hai mắt mở thật to nhìn chăm chú lên bầu trời. Đôi mắt đen láy dõi theo từng hạt tuyết nhỏ bé đang từ từ rơi xuống, sau đó vội vàng đưa tay ra, cánh tay bé xíu trắng nõn từ trong tay áo chui ra, trên cổ tay đang đeo một sợi dây đỏ có gắn một cái chuông nhỏ bằng vàng ròng, phát ra hai tiếng tiếng vang lanh lảnh. Bé kéo chiếc mũ trùm đầu rộng lớn che đi mái tóc, ngây ngô nói: “À, tuyết không ngừng, còn rơi đầy này!”

Nhưng Vệ muội muội và Ngô muội muội không một ai đáp lời bé, hai người đang nhỏ giọng oán giận, tranh cãi với nhau.

Phuong Cần Chi lặng lẽ thở dài, dán sát mặt vào hõm vai của Vệ muội muội, nghe những lời hai người bọn họ lặp đi lặp lại mấy ngày nay.

“Trên đất trơn trượt, người phải cẩn thận một chút, đừng làm rơi mấy cuộn vải.” Vệ muội muội vẫn lái nhai như ngày thường.

Ngô muội muội bên kia liếc mắt nhìn sang: “Cũng chỉ là hai cuộn lăng gấm bình thường thôi mà, trước kia lúc còn ở nhà muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Lại nhìn màu sắc của nó một chút đi, một cuộn xanh xám, một cuộn xanh như trứng vịt, nhất định là đồ thừa do người khác lựa còn dư lại. Cô nương của chúng ta mới có mấy tuổi, lại phải nhận hai cuộn vải màu sắc tối như thế này!”

“Trên người cô nương của chúng ta đang mặc tang phục, sao có thể mặc xanh đỏ lòe loẹt.” Vệ muội muội vừa nhỏ giọng khuyên nhủ, vừa đánh giá chung quanh, sợ bị người khác nghe được.

Ngô muội muội yên tĩnh một hồi, rồi lại bắt đầu nói: “Ta thấy khối gấm điểm hoa kia rất thích hợp với cô nương nhà chúng ta, màu sắc hoa đình hương nhạt nhạt, rất phù hợp với sắc mặt của cô nương nhà chúng ta. Cũng đâu phải màu đỏ thắm kiêu kỳ. Hơn nữa, đúng lúc sinh thần của lão phu nhân là đêm 30, mầu chốt là song hi lâm môn, mặc dù cô nương của chúng ta đang thụ tang, cũng không thể mặc một thân y phục trắng....!”

Vệ muội muội nói không lại bà ấy, chỉ qua loa khuyên vài câu: “Được rồi, được rồi, đừng nói nữa. Nơi này là phủ Quốc Công, cũng không phải là nhà của chúng ta.....”

Ngô muội muội sớm đã nhìn không thuận mắt Vệ muội muội lúc nào cũng "được rồi, được rồi", vốn đang đè nén bức tức, toàn bộ liền tuôn ra. “Phủ Quốc Công thì sao? Đó cũng là nhà ngoại tổ phụ của cô nương chúng ta!”

Giọng nói của Ngô mụ mụ cất cao, khiến cho hai vị phụ nhân đang quét tuyết trước cửa Thuý Hoa bên kia ngẩng đầu lên nhìn một cái. Vệ mụ mụ giật mình, vội vàng nhỏ giọng dặn dò: “Đừng nói nữa..., đừng nói nữa. Kêu nữa người ta nghe được, sẽ nói chúng ta không biết điều.....”

Cũng may Ngô mụ mụ miễn cưỡng ngừng nói.

Cho đến khi đi qua cửa Thuý Hoa, Vệ mụ mụ lại bắt đầu lải nhải. “Khi còn ở nhà chúng ta, xiêm y đẹp thức ăn ngon, mọi thứ sung túc, nhưng không thoát được tiếng thương nhân. Cao môn đại hộ cũng không vừa mắt thương hành, huống chi đây là phủ Quốc Công. Hơn nữa, phu nhân chúng ta chẳng qua chỉ là thứ nữ trong phủ Quốc Công, hôm nay có thể nhận nuôi cô nương của chúng ta đã là thiên đại ân đức.....”

Bỗng một tiếng “bịch” ầm ĩ vang lên, Ngô mụ mụ đã thẳng tay quăng hai cuộn vải xuống đất. Vệ mụ mụ sợ hãi ôm chặt Phương Cẩn Chi vào trong ngực, cái lưng bé nhỏ của bé bị ôm siết đến nhói đau.

“Người làm gì vậy hả! Loại vải này đã không được tốt rồi lại còn để rơi, mau nhặt lên đi, đừng để người khác nhìn thấy!” Vệ mụ mụ gấp gấp nói.

Ngô mụ mụ đã nhìn sáu bảy ngày nay. Khi bà ở Phương gia cũng là một mụ mụ rất có thân phận, nhưng đến phủ Quốc Công này lại phải nhìn sắc mặt của người khác khắp mọi nơi. Đám nô tài ở chỗ này từ công khai tới lén lút khi dễ người khác, thậm chí còn có người nói bà là “lão bà bò ra từ trong cái hố bốc mùi tiền”.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2: Tìm nơi nương tựa (2)

"Gia đình thương nhân thì thế nào? Chẳng lẽ từ trên xuống dưới phủ Ôn Quốc Công đều không cần dùng đến bạc sao? Vừa xem thường chúng ta, vừa thu cửa hàng nhà chúng ta!" Vừa nhắc tới cửa hàng, Ngô mụ mụ càng tức thêm. "Cái gì gọi là "có thể nhận nuôi cô nương nhà chúng ta đã là thiên đại ân đức"? Có bản lĩnh thì đừng đụng tới cửa hàng Phương gia! Mới gọi là nhận nuôi! Ước chừng 22 cửa tiệm, 11 thôn trang, Phủ đệ ở khắp nơi, toàn bộ bị chiếm đoạt! Ta thấy, chính là để mắt đến gia sản của Phương gia chúng ta, khi dễ Phương gia ta không có người!"

Ngô mụ mụ càng nói càng phẫn nộ, đôi mắt đều đỏ lên. Mặc dù tính tình bà lỗ mãng, là người không đủ khôn khéo. Nhưng dù sao cũng làm trung bộc ở Phương gia ba đời.

"Đừng gào, đừng gào!" Vệ mụ mụ gấp đến độ giậm chân. "Trở về rồi hãy nói, trở về rồi hãy nói có được hay không hả?"

Ngô mụ mụ không thích nhìn nhất là dáng vẻ bất lực của Vệ mụ mụ. Bà cũng biết mình quá nóng nảy, lại sợ nước mắt già rơi xuống làm mất mặt. Trục tiếp xoay người chạy về.

"Này....." Vệ mụ mụ đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Ngô mụ mụ chạy xa dần, không biết làm sao mới tốt. Bà vỗ vỗ lưng Phương Cẩn Chi, thấp giọng an ủi: "Không có chuyện gì, cô nương của chúng ta đừng sợ."

Phương Cẩn Chi cũng không sợ.

Tính khí của Ngô mụ mụ vẫn luôn không ổn. Nhất là sau khi Phương gia chỉ còn lại một chủ tử là Phương Cẩn Chi, tính tình của bà lại càng không tốt.

Phương Cẩn Chi nằm trong ngực Vệ mụ mụ, lẳng lặng nhìn hai cuộn lãng gấm bị lấm bẩn bởi tuyết bùn trên mặt đất. Vừa rồi bé vẫn còn tính toán sử dụng hai khúc vải này làm cái gì mới tốt, thật là đáng tiếc. "Trước tiên phải nhặt hai cuộn lãng gấm này lên."

"Ôi trời, Ôi trời!" Lúc này Vệ mụ mụ mới phản ứng kịp, cẩn thận từng chút một đặt Phương Cẩn Chi xuống đất, rồi nhặt hai cuộn vải lên. Lốp vải gấm bên ngoài đã dơ, hai tay và cả vạt áo Vệ mụ mụ cũng dính đầy tuyết bùn, không có cách nào tiếp tục ôm Phương Cẩn Chi.

Vệ mụ mụ nhìn chung quanh, từ nơi này chạy về cũng chỉ còn một đoạn. Nếu là bình thường, Phương Cẩn Chi có thể tự mình đi bộ. Nhưng hôm nay cô bé mới vừa khỏi bệnh, lại là trời đông giá rét, tuyết đọng đầy trên mặt đất, Vệ mụ mụ nào dám để cho bé đi bộ một mình, một khi té ngã cũng không tốt. Quan trọng hơn là nếu để người khác nhìn thấy, lại càng thêm kỳ cục.

Nhìn dáng vẻ nhăn nhó của Vệ mụ mụ, Phương Cẩn Chi biết bà không có chủ ý, liền nói: "Không vội, người ôm hai cuộn vải này về trước đi, rồi quay trở lại đón con."

Bé lại nói thêm một câu: "Xoay mặt vải bị bẩn vào trong người, đừng để người ta nhìn tới."

Nói xong lời này, bản thân Phương Cẩn Chi cũng cảm thấy buồn cười. Hôm nay bé đã luân lạc tới mức không quan trọng bằng hai khúc vải.

"Được, lão nô sẽ lập tức trở lại. Cô nương, người đừng đi lung tung nha...!"

"Người đừng chạy, cũng không cần vội vàng hấp tấp. Nếu có người hỏi tới, thì nói con ham chơi. Người trở về lấy áo khoác cho con." Phương Cẩn Chi

êm ái nói, giọng nói ngọt ngào, giòn giòn.

"Ai ôi! Ai ôi!" Vệ mụ mụ đáp, ôm hai khúc lằng gắm đi trở về.

Mũ trùm đầu to lớn che khuất đôi mắt to tròn xinh đẹp của Phương Cần Chi, cũng che đi vẻ u sầu trong đôi mắt cô bé. Không biết hai vị lão mụ mụ bên kia cửa Thủy Hoa đã nghe được bao nhiêu. Hơn nữa, Ngô mụ mụ vừa tranh cãi la hét ầm ĩ, không chừng cũng đã bị ai đó nghe được rồi. Nếu thật sự bị hạ nhân nghe thấy, chắc không bao lâu nữa tất cả mọi người đều sẽ biết.

Mặc dù bé đến phủ Ôn Quốc Công cũng chỉ sáu bảy ngày, nhưng cũng biết nơi này không thể so với trong nhà mình. Rất nhiều quy củ, cũng rất nhiều tính toán. Tình cảnh sáu bảy ngày qua, cũng đã cho bé biết rất nhiều chuyện trước đây không hề biết.

Thì ra việc buôn bán cũng bị xem thường. Nhưng tại sao nhóm người cừu cừu lại thay thế bé thu xếp mấy cửa hàng đó?

Thì ra con cái thiếp thất sinh ra chính là thứ xuất, cha bé không có thiếp thất, nên trước đây bé cũng không biết phân chia chính thứ. Mẫu thân bé là nữ nhi thứ xuất của phủ Ôn Quốc Công, cho nên ngoại tổ mẫu không thích bà. Dĩ nhiên ngoại tổ mẫu cũng không thích bé.

Về phần ngoại tổ phụ? Ngoại tổ phụ của bé là ấu tử của Ôn Quốc Công, là tam lão gia trong phủ. Bé đến đây đã sáu bảy ngày cũng chưa từng nhìn thấy, có thể là ông ấy quá bận rộn.

Phương Cần Chi cảm thấy có chút nhứt đầu, bé không thích nơi này, bé thích nhà của mình.

Nhà?

Nhưng bé đã không còn nhà.

Tiếng cười của mấy tiểu hài đồng cắt đứt dòng suy nghĩ của Phương Cần Chi, bé nhanh chóng nhận ra âm thanh này là của hai vị biểu ca, Vô Ki và Từ Khôn. Nếu bị hai người bọn họ bắt gặp, nhất định sẽ hỏi vì sao bé ở đây một mình.

Phương Cần Chi không thích nói láo, càng không thích qua loa tắc trách. Huống chi hai vị biểu ca này, một vị bảy tuổi, một vị cùng tuổi với bé, đều hết sức ham chơi và nghịch ngợm. Ngày bé mới tới phủ Ôn Quốc Công, liền bị hai người bọn họ trêu chọc.

Phương Cần Chi nhìn ngó chung quanh, rồi lặng lẽ đi về phía một con đường mòn ở sau lưng, muốn tránh né hai vị biểu ca. Cũng không muốn hai vị biểu ca đi về phía này. Phương Cần Chi vội vã lùi về phía sau mấy bước, chợt thấy một nguyệt môn* bị che phủ bởi mấy cây tùng. Bé vội vàng chui qua nguyệt môn tránh thân. Đợi hai vị tiểu biểu ca đi thật xa, mới thở phào nhẹ nhõm.

Phương Cần Chi nghĩ nên chạy về sớm một chút, tránh cho Vệ mụ mụ trở lại không gặp bé mà hoảng hốt. Bé cẩn thận nhớ lại một lần, ước chừng có thể tìm đường về. Nhưng đến khi bé từ nguyệt môn đi ra, lại phát hiện có nhiều hơn một con đường. Lúc bé đến đây quá mức hoảng hốt, đại khái là không có chú ý tới.

Trong lúc nhất thời, bé không biết nên đi hướng nào.

Quanh quẩn một hồi, bé lại trở về nguyệt môn. Buồn rầu gỡ đầu mình một cái, nhắm mắt lại cẩn thận suy nghĩ, nhớ lại. Khi Phương Cần Chi mở mắt ra, kinh ngạc nhìn thấy một người xuất hiện cuối con đường nhỏ. Người đó đến đây từ lúc nào? Hay là ở đây đã lâu?

Đó là một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, mặc y phục màu trắng, dung mạo như tranh vẽ. Mái tóc đen như mực xoa tung không buộc lại, đồ dài như thác nước. Tính tế thanh lịch.

Phương Cần Chi ngơ ngác nhìn hán một hồi, mới phát hiện hán đang ngồi trên xe lăn, hán là người tàn tật! Trong mắt Phương Cần Chi không khỏi toát ra vẻ tiếc hận.

Phương Cần Chi chưa từng gặp qua hán, nhưng nhìn vật liệu may mặc trên người hán cũng biết hán nhất định là một vị thiếu gia của phủ Ôn Quốc công. Tôn tử của Ôn Quốc công tử rất nhiều, mấy ngày trước đây, tứ biểu tỷ còn nói với bé trong phủ có đến mười hai vị thiếu gia. Chắc hán vị trước mặt này cũng là một trong mười hai vị biểu ca của bé, có lẽ bởi vì chân có tật mà bị người khác lạnh nhạt. Phương Cần Chi lập tức sinh ra một loại nghĩ khi đồng bệnh tương liên.

"Ca ca, hạ nhân bên cạnh huynh cũng bỏ mặc huynh bị lạc ở chỗ này sao?" Phương Cần Chi kéo kéo vạt áo choàng, chạy chậm đến: "Ca ca muốn đi đâu? Muội đây huynh đi nha!"

Lục Vô Nghiên cũng quan sát tiểu cô nương đang xông về phía hán. Nghe vậy, hán sững sờ. Ngay sau đó, khóe miệng hán không khỏi nhếch lên, cúi đầu cười một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Hoang đường

Bất ngờ nhìn thấy một Phương Cần Chi khi còn bé, Lục Vô Nghiên nhất thời không kịp thích ứng. Sao đòi trước hấn không chú ý khi còn bé nàng lại đáng yêu như thế. Cũng đúng, tính tình của Lục Vô Nghiên đòi trước không phải cao ngạo bình thường, hấn sẽ không để ý đến ai.

Phương Cần Chi vẫn là Phương Cần Chi, nhưng bởi duyên có Lục Vô Nghiên trở lại một đời, nên tình cảm kéo dài nhiều hơn, hôm nay nhìn lại nàng, chỉ cảm thấy nàng hết sức đáng yêu.

"Ca ca?" Phương Cần Chi gọi hấn thêm một tiếng.

Giọng nói trẻ con non nớt mềm mại, khiến Lục Vô Nghiên có chút giật mình. Trong chớp lát, ánh mắt của hấn dừng lại trên gương mặt của Phương Cần Chi, lên tiếng hướng dẫn: "Đi thẳng về phía trước dọc theo con đường này, qua một nguyệt môn*, rồi đi về phía bên trái là sẽ đến chỗ ở của ta."

"Được." Phương Cần Chi giơ tay lên, hất cái mũ trùm đầu rộng lớn đang ngăn trở tầm mắt xuống. Trong lúc đưa tay, kim lĩnh đang trên cổ tay bé phát ra hai tiếng vang giòn giã dễ nghe. Hấp dẫn ánh mắt của Lục Vô Nghiên. Bé đi vòng ra phía sau lưng Lục Vô Nghiên, ra sức đẩy xe lăn.

Phương Cần Chi còn nhỏ, cố gắng hết sức đẩy, vất vả lắm mới đưa Lục Vô Nghiên đến chỗ hấn nói. Bé cũng không biết Lục Vô Nghiên đã âm thầm dùng lực hỗ trợ.

Phương Cần Chi kinh ngạc nhìn viện tử trước mắt. Không nói đến sự rộng rãi, vì cả phủ Ôn Quốc Công không hề có viện tử nào nhỏ. Khiến Phương Cần Chi kinh ngạc chính là trên đường nhỏ phía ngoài đều bị bao phủ bởi một lớp tuyết đọng, nhưng bên trong viện tử này, dường như là phủ lên mặt đường lát gạch xanh, ngay cả mọi góc ngách trên mặt đất cũng đều được dọn dẹp sạch sẽ, không lưu lại một chút vết tích của tuyết.

Đúng, chính là sạch sẽ.

Viện tử này sạch sẽ đến kỳ cục.

Phương Cần Chi đang kinh ngạc, thì bóng dáng màu trắng trước mắt bất ngờ lay động. Lục Vô Nghiên đang chậm rãi đứng dậy, đi về phía trước hai bước, rồi xoay người lại, vươn tay về phía bé: "Đến đây."

"Huynh...huynh không què!" Phương Cần Chi tròn mắt, kinh ngạc ngược nhìn hấn.

"Huynh có nói qua huynh bị què?" Nụ cười trên môi Lục Vô Nghiên càng sâu.

Phương Cần Chi nhìn đôi chân dài thẳng tắp của Lục Vô Nghiên, rồi nhìn lại chiếc xe lăn, đột nhiên cảm thấy mình đang bị trêu chọc. Trong lòng bé có hơi thất lại, nhưng vẫn đưa đôi bàn tay đang lạnh cóng đến ứng đồ của mình cho Lục Vô Nghiên.

Bàn tay của Lục Vô Nghiên rất ấm áp, mấy ngón tay với những khớp xương rõ ràng khép lại, bao lấy hai bàn tay bé nhỏ của bé, khiến cho chúng cũng trở nên ấm áp.

Kiếp trước nắm tay nàng thì nàng đã là một thiếu nữ yêu yều thướt tha duyên dáng. Sống lại một lần nữa, nữ nhân duy nhất hấn giấu trong tim cả một đời lại biến thành hình hài của một tiểu hài tử.

Tạo hóa trêu ngươi.

"Muội tên gì?" Lục Vô Nghiên vừa nắm tay nàng đi về phía trước, vừa đọc lời thoại mà hấn đã từng nói qua ở kiếp trước.

"Phương Cần Chi." Phương Cần Chi theo thói quen nhỏ giọng trả lời hấn, thấy Lục Vô Nghiên không lên tiếng, sợ hấn không nghe rõ, nên lớn tiếng lặp lại một lần nữa. "Muội tên là Phương Cần Chi."

"Ừ, biết rồi. Cần Chi." Lục Vô Nghiên cúi đầu nhìn xuống gò má của bé, hàng mi đen dày rợp bóng đập vào mắt hấn, như chiếc lông vũ mềm mại lướt qua trái tim hấn.

Hấn trân trọng gọi tên bé, đồng thời lặng lẽ lặp lại một lần nữa ở trong lòng. Lục Vô Nghiên nhìn về ngọn núi tuyết ở phía xa xa, giống như quang cảnh cả hai đời đang dần dần chồng lên nhau, hòa vào nhau trở thành một khối đầu mới.

Phương Cần Chi càng đi về phía trước, càng cảm thấy viện tử này không bình thường. Ngoại trừ vẻ ngoài sạch sẽ, lại còn an tĩnh. Một cái viện tử rộng như vậy, mà lại không nhìn thấy một hạ nhân nào. Bé chau mày nhìn mấy chữ trên tấm biển môn bài trước cửa sảnh chính.

"Không biết hai chữ đó?" Giọng nói của Lục Vô Nghiên bắt nguồn từ trên đỉnh đầu truyền đến.

Phương Cần Chi có chút quần bách. Bé biết nhóm tỷ muội trong phủ Quốc Công được đi học từ rất sớm, ngay cả Thất biểu muội nhỏ hơn bé cũng biết rất nhiều chữ. Bé nhỏ giọng nói: "Hai chữ đó nhiều nét quá..."

Lục Vô Nghiên nhìn ánh mắt tránh né của bé, cũng không vạch trần, chỉ nói theo bé: "Ừ, nét bút không ít. Hai chữ đó đọc là 'Thùy Sao'."

Vừa dứt lời, Lục Vô Nghiên cảm thấy bàn tay bé nhỏ trong lòng bàn tay mình run lên một cái.

Phuong Cần Chi cũng không chịu tiếp tục đi, có chút sợ hãi nhìn hai chữ mới vừa nhận biết.

"Huynh...huynh là Tam biểu ca, nơi này là viện Thùy Sao!" Phuong Cần Chi lui về phía sau một bước. Bé thật sự vô cùng ảo não, trong phủ có rất nhiều biểu ca, sao lại cố tình đụng phải vị này, trong phủ cũng có rất nhiều viện tử, sao lại cố tình xông vào viện Thùy Sao. Tứ biểu tỷ đã từng dẫn đi dẫn lại rất nhiều lần, vị tam biểu ca này có thân phận rất đặc biệt ở trong phủ, không thể đùa chọc. Mà viện Thùy Sao hẳn đang ở lại càng tuyệt đối không được vào!

Lục Vô Nghiên cười như không cười nhìn bé, vẻ kinh hoàng của bé lúc này và biểu hiện ở kiếp trước hoàn toàn trùng khớp. Chỉ là, ở kiếp trước, Lục Vô Nghiên thấy nàng bởi vì những lời truyền miệng kia mà e ngại, nên đã trực tiếp cho người đưa nàng trở về.

Phuong Cần Chi đang không biết nên làm như thế nào cho phải, thì cánh cửa tiền sảnh bất ngờ bị đẩy ra từ bên trong, một thiếu nữ duyên dáng đi ra. Nhìn cách ăn mặc của nàng ấy, Phuong Cần Chi biết đây là nhất đẳng nha hoàn trong phủ, nhưng dung mạo của nàng ấy còn xinh đẹp hơn hẳn mấy vị biểu tỷ như hoa như ngọc của bé!

Thiếu nữ kia nhìn thấy Phuong Cần Chi cũng rất kinh ngạc. Nhưng nét kinh ngạc đó chỉ thoáng qua trong nháy mắt, nàng ấy quy củ hướng Lục Vô Nghiên hành lễ, nói: "Gia."

"Nàng ấy tên là Nhập Phan, người phía sau là Nhập Trà." Lục Vô Nghiên nói với Phuong Cần Chi.

Người phía sau?

Phuong Cần Chi nghi ngờ xoay người lại thì phát hiện một thiếu nữ còn xinh đẹp hơn đi theo phía sau. Nàng cũng mặc y phục của nha hoàn nhất đẳng, trong ngực đang ôm một lò sưởi tay bằng phi thủy chạm khắc hoa văn tre trúc. Thấy Phuong Cần Chi nhìn sang, Nhập Trà liền cong đầu gối, cười một tiếng: "Gặp qua biểu cô nương."

Phuong Cần Chi lơ mơ hiểu ra, Nhập Trà này, có lẽ là người phải đẩy Tam biểu ca khi nãy, chỉ là nửa đường quay trở về lấy đồ, cũng không phải hạ nhân bỏ mặc hẩn ở đằng kia. Hướng chỉ, thân phận của tam biểu ca đặc biệt, chỉ có hẩn mới đuổi người ta đi, người trong phủ nhất định không dám hà hiếp hẩn. Nhớ lại những lời đã nói trước đó, trong nháy mắt, gương mặt trắng nõn của Phuong Cần Chi đỏ bừng.

Lục Vô Nghiên cúi mắt, che giấu hai luồng ánh sáng lấp lánh. Hẩn buông tay Phuong Cần Chi ra rồi nói: "Vào đi, trong viện Thùy Sao không có yêu quái ăn thịt người đâu."

Dứt lời, hẩn đã bước qua cửa.

Phuong Cần Chi hơi do dự, nhưng vẫn đi theo, bé vừa nhắc chân muốn bước qua bệ cửa, liền rút chân trở lại. Bởi vì bé kinh ngạc phát hiện trên mặt đất chính sảnh được trải một lớp thảm nhung trắng như tuyết.

Lúc Lục Vô Nghiên nhắc chân bước đi, Phuong Cần Chi phát hiện đế giày của hẩn rất trắng, giống như một đôi giày mới chưa được mang lần nào. Trong lòng bé lập tức sinh ra một loại ý tưởng hoang đường: Tam ca ca ngồi trên xe lăn là sợ bị tuyết bùn làm dơ giày sao?

Phuong Cần Chi khẽ kéo áo khoác và chiếc váy màu vàng nhạt lên, nhìn đôi giày thêu xinh xắn của mình. Bé đi trên con đường đầy tuyết một lúc lâu, đôi giày đã sớm bẩn lấm rồi.

"Biểu cô nương, nô tỳ ôm người nhé." Nhập Phan cười cười đi tới, vươn hai cánh tay về phía Phuong Cần Chi.

Phuong Cần Chi để Nhập Phan tùy ý ôm bé đi vào thiên sảnh, lúc này bé mới phát hiện, bên trong viện Thùy Sao này, thảm nhung không chỉ được lót ở chính sảnh, mà còn được trải dài ở tất cả phòng ốc bên trong viện. Mọi thứ cực kì quý giá. Bé liền nhớ lại những lời Tứ biểu tỷ đã nói, ở đây, khắp nơi đều được trải thảm nhung sạch sẽ, có phải thật sự không hoan nghênh người ngoài chứ?

Nhập Phan vừa cời giày cho Phuong Cần Chi, vừa giải thích với bé: "Thiếu gia của chúng ta sợ lạnh, chỉ những ngày mùa đông mới như thế."

Phuong Cần Chi gật đầu một cái, lò lửa bên trong phòng cháy hừng hực, quả nhiên ấm áp hơn so với những nơi khác. Phuong Cần Chi hít hít mũi, bé ngửi thấy một mùi thơm thoang thoang. "Thật thơm!"

"Là hương Bạch Tùng." Nhập Phan cười cười.

Phuong Cần Chi lắc lắc đầu, nói: "Không phải, ta nói là mùi hương của trà."

Nhập Phan cời giày cho Phuong Cần Chi xong, cười nói: "Tam thiếu gia rất thích trà, là Nhập Trà đang pha trà."

Phuong Cần Chi gật đầu một cái, từ trên ghế nhảy xuống, chỉ mang vớ trắng đi vòng qua bình phong, tới chính sảnh.

Lục Vô Nghiên đang ngồi trên một chiếc ghế gỗ hoàng lê, đôi tay tùy ý khoác lên thanh vịn hình trăng lưỡi liềm, trên đùi đặt một lò sưởi tay mạ vàng chạm khắc hoa văn chim ưng, không phải cái Nhập Trà ôm trước đó. Chiếc lò Bắc Sơn trên bệ cửa sổ đã được bỏ vào một ít hương liệu Bạch Tùng, làn khói mờ ảo lượn lờ bay ra từ trong những khe hở. Mà ánh mắt của Lục Vô Nghiên đang mãi miết nhìn theo làn khói mờ ảo đó.

Phuong Cần Chi quay đầu nhìn về phía Nhập Trà đứng bên cạnh. Nhập Trà đang nâng ấm nước, đổ nước sôi vào trong ly trà chứa bánh trà đã được

nghiên nát. Sau đó một đôi tay ngọc ngà mềm mại vội vàng cầm cọ trà nhanh chóng đánh lên, tạo nên một lớp bọt trắng nổi trên mặt nước.

"Tú trà." Phương Cần Chi đi tới bên cạnh Nhập trà, nhìn những bánh trà trên án kỷ còn chưa được thu lại.

"Biểu cô nương biết Tú trà?" Nhập Trà có chút kinh ngạc, Tú trà này là bánh trà được dùng từ những vật liệu tinh xảo tạo hình long phượng ngũ sắc để trang trí. Đây là đồ ở trong cung.

Lục Vô Nghiên nghiêng đầu, liếc Nhập Trà một cái.

Nhập Trà cả kinh, biết mình vừa lỡ lời. Nàng vội vàng cung kính đặt hai chung trà nhỏ lên bàn trước mặt Lục Vô Nghiên, sau đó động tác nhanh nhẹn thu thập đồ vật trên án kỷ, rồi lặng lẽ lui ra ngoài. Lục Vô Nghiên chán ghét sự thiếu lễ độ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Phàm là làm việc gì sai, không cần nhiều lời, lập tức biến mất khỏi tầm mắt của hân mới là thượng sách. Dĩ nhiên, phải là lỗi rất nhỏ.

Phương Cần Chi thu hết vẻ mặt hai người bọn họ vào trong đáy mắt. Bé đi đến gần Lục Vô Nghiên, nói: "Trước kia trong nhà có rất nhiều Trà trang, mẫu thân sẽ chọn lựa loại trà ngon nhất, pha cho bọn muội uống. Cho nên mới nhận ra được."

"Ném thử một chút tay nghề của Nhập Trà xem có thích hay không." Lục Vô Nghiên khẽ hất cằm về phía bàn trà.

Phương Cần Chi nhón chân lên, cố gắng leo lên một cái ghế gỗ hoàng lê khác. Tách trà trước mặt bé là một tách trà màu lam miệng tròn, mà cái ở trước mặt Lục Vô Nghiên lại là một cái tách nhỏ bằng sứ màu đen tuyền. Bé nâng tách trà lên nhấp một ngụm. Trà ngon, độ nóng cũng vừa đủ. Có thể thấy được tay nghề của Nhập Trà thật sự không tệ. Nhưng dù sao cũng không phải là trà do mẫu thân pha.

Phương Cần Chi cúi đầu, không chịu uống nữa.

"Trà này quá đáng, một lát nữa ăn điểm tâm ngọt." Lục Vô Nghiên không biến sắc đẩy tách trà trước mặt Phương Cần Chi ra.

Phương Cần Chi bất ngờ nắm tay lại gõ lên đầu mình một cái, nhú mày nhìn Lục Vô Nghiên, buồn rầu nói: "Tam ca ca, Ngô mụ mụ nói muội có vui mừng hay không đều biểu hiện hết lên trên mặt, trước đây muội không tin, muội cảm thấy muội có thể che giấu tâm trạng xấu. Nhưng cũng bị huynh nhìn ra, có thể thấy Ngô mụ mụ nói là sự thật!"

Lục Vô Nghiên nhìn gương mặt nhỏ bé đang nhăn nhó của bé, lại không thể nói rằng hân biết bé đang rất khổ sở vì mất mẹ. Hân đưa tay ôm lấy gương mặt bé, cười nói: "Không phải. Muội che giấu rất tốt, là Tam ca ca của muội quá thông minh."

Phương Cần Chi chớp chớp mắt nhìn hân, lúng ta lúng túng nói: "Nào có ai vòng vo tự khen bản thân như vậy?"

Lục Vô Nghiên rũ mắt, chỉ cười không nói.

Hân nhìn tách trà trước mặt, bên trong cái tách màu đen là bọt trà màu trắng, đen trắng rõ ràng. Nhưng trên thế gian này không chỉ có hai màu đen trắng, đạo lý này kiếp trước hân cố chấp không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bí mật

Nhập Phan nhẹ nhàng bước vào thiên sảnh từ một hướng khác, trên tay bưng mấy đĩa điểm tâm, cười nói: "Hôm nay vừa đúng lúc làm điểm tâm, biểu cô nương ném thử xem."

Tổng cộng có bốn loại điểm tâm, trong đó có ba loại mà trước đây Phương Cần Chi vẫn thường ăn, liên hoa tô, hồ điệp tô và đàn giáo. Loại còn lại bé chưa từng được ăn qua. Trên chiếc đĩa trắng là bốn cái bánh hình thỏ trắng như tuyết. Những chiếc bánh mềm mại được tạo hình giống như đực với mấy con thỏ thật.

"Cái này là bánh bao thỏ, bên trong có nhân." Lục Vô Nghiên thấy bé chỉ nhìn chăm chăm một loại, liền đẩy đĩa bánh bao thỏ đến gần bé hơn.

Phương Cần Chi lại không nhẫn tâm ăn.

Lục Vô Nghiên ở bên cạnh nói một câu: "Mùi vị còn hơn cả hình dáng."

Dù sao cũng chỉ là một đứa bé năm tuổi, cuối cùng Phương Cần Chi cũng không thể cưỡng lại được sự hấp dẫn của mỹ vị, bé nhắm mắt lại, nhẫn tâm cắn xuống. Nhân bánh bên trong là đậu đỏ nghiền, mùi vị ngọt ngào hấp dẫn. Phương Cần Chi ăn hết một cái, không nhịn được lại lấy thêm cái thứ hai, phần nhân bên trong cái bánh bao thỏ này là thịt bằm, mùi vị thơm nồng.

Ở Đại Liêu, trong vòng ba năm chịu tang, không được thành hôn, sinh con và làm quan. Phương diện ăn mặc cũng rất được xem trọng, ba tháng đầu một

giọt nước cũng không lọt. Phương Cần Chi cũng đã tuân thủ ba tháng ở nhà mới được đến đến Lục gia, vì vậy, có thể bắt đầu được ăn thịt.

“Thủ nghệ của Nhập Phanh tỷ tỷ thật tốt!” Phương Cần Chi cười híp mắt, nhìn về phía Nhập Phanh.

Nhập Phanh khuyụ gối, cung kính nói: “Người có thể thích điểm tâm nô tỳ làm, là vinh hạnh của nô tỳ.”

Nếu để người khác nghe Nhập Phanh nói những lời này, e rằng sẽ rất kinh ngạc. Mặc dù Nhập Phanh và Nhập Trà đều là nô bộc, nhưng trong phủ này, bọn họ chỉ nhận thức một mình Lục Vô Nghiên là chủ tử. Cũng vì Nhập Trà và Nhập Phanh đã đi theo Lục Vô Nghiên nhiều năm, nên biết có rất ít người được hân mang về viện Thủy Sao tiếp đãi.

Phương Cần Chi nhìn hai cái bánh bao thô còn lại trong đĩa, ánh mắt ngưng đọng trong nháy mắt. Bé vội vàng ngẩng đầu lên nhìn Lục Vô Nghiên, đáng thương nói: “Tam ca ca, cái này ăn ngon quá! Nhưng muội ăn không nổi nữa, có thể mang hai cái còn lại này về hay không?”

Giọng nói của bé càng lúc càng nhỏ, nói xong chữ cuối cùng cũng ngưng ngừng cúi đầu thật thấp, nhưng vẫn không quên len lén liếc mắt nhìn hai cái bánh bao thô còn lại trong đĩa nhỏ. Phát hiện Lục Vô Nghiên đang nhìn mình, bé lập tức cúi đầu, không dám ngẩng lên nữa.

Tâm tư Lục Vô Nghiên phức tạp.

Nghĩ đến bé còn nhỏ như vậy mà phải giữ một bí mật như thế, ánh mắt Lục Vô Nghiên nhìn Phương Cần Chi càng thêm thương tiếc. Hắn không khỏi mềm giọng nói: “Dĩ nhiên có thể. Nếu muội thích, ngày khác trở lại, bảo Nhập Phanh làm cho muội ăn.”

“Ừm!” Phương Cần Chi cười híp mắt. Nhất thời quên hết những lời dặn dò của Tứ biểu tỷ.

Lục Vô Nghiên cũng khẽch miệng cười theo bé.

Phương Cần Chi lo lắng Vệ mụ mụ không nhìn thấy bé sẽ hoảng hốt, nên không dám nán lại quá lâu. Một lát sau, liền nói lời cáo từ. Lục Vô Nghiên bảo Nhập Phanh hầu hạ mang lại đôi giày đã được làm sạch sẽ cho bé, rồi đưa bé trở về.

Phương Cần Chi được Nhập Phanh ôm trở về dọc theo con đường cũ, quả nhiên trông thấy Vệ mụ mụ đang nhìn ngó xung quanh ngay tại nơi bọn họ tách ra trước đó. Vệ mụ mụ nhìn thấy Phương Cần Chi từ xa, lập tức thở phào nhẹ nhõm, bước nhanh tới nghênh đón.

“Ngô mụ mụ trở về lại ném đồ nữa sao?” Trên đường trở về, Phương Cần Chi được Vệ mụ mụ ôm trong ngực, bé hỏi.

“Nghe Diêm Bảo Nhi nói bà ta nhốt mình trong phòng không cho ai vào. Lão nô lo lắng cô nương bị cảm lạnh, vội vàng trở lại, cũng không chú ý.” Vệ mụ mụ thuận miệng nói, cũng không biết trả lời như thế nào.

Tuổi của Phương Cần Chi còn quá nhỏ, trước kia lúc còn ở nhà cho đến bây giờ cũng chưa từng quản chuyện. Cho nên coi như hôm nay Ngô mụ mụ phạm lỗi, Vệ mụ mụ cũng không cho rằng tiểu chủ tử sẽ trách phạt bà ấy.

Nhưng ngược lại, lần này bà thật sự đã đoán sai.

Mấy ngày nay, Phương Cần Chi đã hiểu biết rất nhiều quy củ trong phủ Quốc Công, biết không thể cứ giữ tác phong giống như trước kia ở nhà. Nếu không, không chỉ người trong phủ này nhìn không vừa mắt, còn có thể chuốc lấy tai họa.

Đến khi trở về viện, Phương Cần Chi từ trong ngực Vệ mụ mụ nhảy xuống, bảo bà đi gọi Ngô mụ mụ tới đây.

“A? Bây giờ đi? Cô nương, nếu có chuyện gì, phân phó lão nô cũng được mà!” Vệ mụ mụ nhíu nhíu chân mày, lúc này thật sự không muốn nhìn đến gương mặt than của Ngô mụ mụ.

“Đúng, là ngay bây giờ. Ta muốn phạt bà ấy, chẳng lẽ bà muốn thay bà ấy chịu phạt?” Mí mắt Phương Cần Chi khẽ rùng rùng, tròng mắt đen láy ở trong hốc mắt nhẹ nhàng trượt qua một bên nhìn về phía Vệ mụ mụ.

--Đây là bé đang bắt chước ánh mắt của Lục Vô Nghiên khi hắn liếc Nhập Trà trước đó.

“Con mắt của cô nương sao vậy? Có phải bị cát bay vào hay không?” Vệ mụ mụ vội vàng ngồi xổm xuống kiểm tra.

Phương Cần Chi cảm thấy thật nản lòng, bé đẩy Vệ mụ mụ ra, không vui nói: “Ta không sao, bảo bà đi gọi người mà!”

Vệ mụ mụ nhìn sắc mặt của Phương Cần Chi, mặc dù trong lòng nghi ngờ, nhưng vẫn đi. Đi được vài bước, không nhìn được phải quay đầu nhìn lại, ân cần hỏi: “Mắt của cô nương thật sự không có chuyện gì chứ?”

Phương Cần Chi trợn mắt, hung dữ lườm bà một cái. Lần này Vệ mụ mụ không nói nữa, vội vàng nhắm mắt đi tìm người.

“Haiz!” Phương Cần Chi liếc mắt nhìn hộp thức ăn trong ngực, thầm nghĩ sao lại quên chuyện này chứ. Bé xoay người vọt vào phòng mình, cài then cửa lại, mới yên tâm chạy đến giường ngủ.

Bé xốc màn lên, sờ tới sờ lui bên dưới gối nằm rồi lôi ra một cái chìa khóa. Sau đó mở khóa một chiếc rương lớn ở bên cạnh giường. Nắp rương bị bé vát và nhấc lên, để lộ ra hai gương mặt non nớt giống nhau như đúc. Đó là một cặp nữ hài song sinh hơn hai tuổi, trên mặt mang theo sợ hãi. Nhưng sự

sợ hãi đó khi nhìn thấy Phương Căn Chi thì lập tức biến mất không để lại dấu vết, trở thành một loại mừng rỡ.

“Mang về cho các muội nè, ăn ngon lắm nha.” Ngay cả ở trong phòng mình, Phương Căn Chi cũng theo quán tính nhỏ giọng.

Bé lấy hai cái bánh bao thỏ trong hộp thức ăn ra đưa cho hai đứa nhỏ, hai tiểu cô nương không nói gì, chỉ gật đầu cười, đưa tay tiếp nhận, rồi bắt đầu cắn từng miếng từng miếng một.

Phương Căn Chi ngồi trên thành giường, nhìn dáng vẻ đang ăn của bọn chúng, đôi mắt to tròn cong lên thành hình trăng khuyết, chan chứa ý cười sùng nich.

Bỗng nhiên có người gõ cửa “rầm rầm rầm”, Phương Căn Chi và hai tiểu cô nương đang ăn bánh bao thỏ giật nảy mình, nhất là hai tiểu cô nương, trong nháy mắt sắc mặt bọn chúng trắng bệch, run rẩy, thức ăn ngậm trong miệng quên cả nuốt.

“Cô nương, Ngô muội muội đã tới.” Thì ra là Vệ muội muội dẫn người đến.

Nghe giọng nói quen thuộc, ba người ở trong phòng mới đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

“Từ từ ăn, đừng gấp.” Phương Căn Chi nhỏ giọng dặn dò một câu, rồi từ trên thành giường nhảy xuống. Bé cẩn thận che chắn bao bọc màn trướng xong xuôi, mới vòng qua bình phong đi mở cửa.

“Cô nương, người tìm ta?” Đôi mắt của Ngô muội muội hồng hồng, rõ ràng là đã khóc một trận.

Phương Căn Chi quay đầu đi không tiếp tục nhìn vào mắt của Ngô muội muội, hít một hơi thật sâu, rồi nói: “Bên cạnh ta không cần nhiều người hầu hạ như vậy, ngày mai bà đến trà trang của mẫu thân lúc sinh tiền hỗ trợ đi.”

Ngô muội muội ngẩng ngẩng cả người. Vệ muội muội bên cạnh cũng lấy làm kinh hãi, trước đó bà nghe Phương Căn Chi nói muốn phạt Ngô muội muội, vốn tưởng rằng sẽ oán trách mấy câu, sao lại thẳng tay đuổi người?

“Cô nương nói gì vậy! Bên cạnh cô nương có bao nhiêu người? Ban đầu từ Phương gia theo tới đây chỉ có ta, Vệ muội muội, và hai tiểu nha hoàn Mễ Bảo Nhi, và Diêm Bảo Nhi. Tính tình của Vệ muội muội từ trước đến nay vẫn luôn yếu đuối, hồ đồ, không có chủ ý, Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi thì có bao nhiêu lớn? Một đứa tám tuổi, một đứa bảy tuổi. Nơi này chính là phủ Quốc Công, nếu không có ta ra chủ ý.....”

“Ngô muội muội cũng biết nơi này là phủ Quốc Công.” Phương Căn Chi dứt khoát ngắt ngang lời bà. “Sao ta không biết bên trong phủ Quốc Công có muội muội nào ở trước mặt chủ tử tự xưng “ta”?”

Ngô muội muội há miệng, nhưng không biết tiếp tục nói như thế nào.

Vệ muội muội kéo kéo tay áo của bà ấy, nhỏ giọng nói: “Cô nương của chúng ta đã trưởng thành, mau nhận sai với cô nương.....”

Ngô muội muội hất tay Vệ muội muội ra, vừa uất ức vừa chua xót nói: “Từ lúc còn ở nhà cho tới bây giờ không chú trọng nhiều như vậy. Cô nương tới phủ Quốc Công quả thật đã nắm bắt điển xuất ở đây, lại bị tiếm nhiệm loại tội xấu này. Hơn nữa còn học cách đuổi người để hù dọa người khác.....”

Phương Căn Chi ngẩng đầu lên, hết sức nghiêm túc nói: “Ta không hù dọa bà. Nếu bà nhất định không chịu đi, ta sẽ đến chỗ cửu mẫu mọn mọn gia đình đưa bà đi.”

Ngô muội muội ngờ ngác nhìn sắc mặt Phương Căn Chi một hồi lâu, thấy sự kiên định trên gương mặt bé. Lúc này trong lòng bà mới hiểu được Phương Căn Chi không phải cố ý hù dọa bà, càng không phải đang nói đùa.

“Cô nương?” Ngô muội muội ghen ngào. “Lão nô biết tính tình của mình không tốt, đều là lỗi của lão nô. Thay đổi! Sẽ thay đổi! Người đừng đuổi lão nô....!”

Bà run rẩy quỳ gối trước mặt Phương Căn Chi, đôi tay nắm lấy bả vai của bé.

“Ta... Không, không, không... Lão nô đã hầu hạ ở Phương gia ba đời. Lão nô sinh ra ở Phương gia, ngay cả nhi tử cũng sinh ra ở Phương gia. Lão gia, phu nhân, còn có Đại thiếu gia đều đã mất, hôm nay Phương gia chỉ còn lại một mình người thôi. Người chính là sinh mạng của lão nô!”

Nghe Ngô muội muội nhắc tới phụ mẫu và huynh trưởng quá cố, hai mắt Phương Căn Chi không khỏi đỏ lên. Bé cố nuốt nước mắt xuống, nói: “Ta biết Ngô muội muội rất tốt với ta, muội muội nói giận cũng là vì ta, vì Phương gia.”

Trong lòng Ngô muội muội mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thì nhìn thấy Phương Căn Chi lắc đầu.

“Không phải muội muội rất tức giận cửa hàng trong nhà đều bị mấy cửu cửu thay mặt quản lý sao?” Phương Căn Chi thở dài. “Bởi vì ta là nữ hài, bởi vì ta còn nhỏ, mấy cửu cửu mới có thể đoạt lấy cửa hàng, thôn trang, phủ đệ. Chờ ta trưởng thành, bọn họ sẽ phải trả lại thôi.”

“Cô nương nói có lý, sao Lục gia có thể lưu lại ác danh chiếm đoạt gia sản xuất giá của nữ tử chứ.” Vệ muội muội ở bên cạnh gật đầu liên tục.

Phương Căn Chi lại lắc đầu: “Nhưng đến thời điểm trả lại thì chưa chắc có thể thu về những thứ đã bị lấy đi.”

“Chuyện này.....” Vệ mụ mụ nhú mày.

“Hừ, một đám bụng dạ xấu xa!” Phần uất trong lòng Ngô mụ mụ lại trào ra.

“Cho nên...” Phuong Cần Chi dùng sức nắm lấy cánh tay Ngô mụ mụ. “Bà là lão nhân của Phuong gia, đến thôn trang xử lý buôn bán cũng là việc nên làm”

Ngô mụ mụ nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh của Phuong Cần Chi, nhất thời không kịp phản ứng.

“Mụ mụ cần phải giúp ta bảo vệ cửa hàng, thôn trang thật tốt!” Bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy cánh tay Ngô mụ mụ của Phuong Cần Chi càng siết chặt.

Ánh mắt mơ hồ của Ngô mụ mụ dần dần kiên định, bà nặng nề gật đầu, nói như tuyên thệ: “Cô nương yên tâm! Coi như liều cả cái mạng già này, lão nô cũng sẽ không để cho người của Lục gia động vào đồ của người!”

Chuyện ngày hôm nay, Phuong Cần Chi cũng không trách Ngô mụ mụ.

Phuong Cần Chi hiểu, lúc ở nhà bà vốn đã không có quy củ. Bất ngờ đi đến một nơi quy củ nghiêm ngặt như phủ Quốc Công, bọn hạ nhân nhất thời không thích ứng cũng là hợp tình lý. Hiện tại Ngô mụ mụ cũng đã lớn tuổi, đột nhiên muốn bà thay đổi thói quen cũng không dễ dàng gì. Nhưng với tình hình như thế này, để bà tiếp tục ở lại phủ Quốc Công, sớm muộn gì cũng mắc sai lầm.

Nhưng để bà ở thôn trang thì lại khác. Phuong Cần Chi tin rằng dựa vào tính tình cay cú không phân rõ phải trái của Ngô mụ mụ, nhất định sẽ có tác dụng lớn.

Tất cả đều như dự đoán của mẫu thân bé trước khi lâm chung.

Nhớ lại lúc mẫu thân mất, bà đã kéo tay bé, hận không thể dẫn dắt hết tất cả tình cảnh trong cuộc đời này, Phuong Cần Chi khép mắt lại, trong lòng đau nhói. Khi đó, mẫu thân sợ bé sẽ phải chịu thiệt thòi ở phủ Ôn Quốc Công, nên đã dạy bé rất nhiều. Lúc đó bé vẫn còn không hiểu, chỉ học thuộc lòng, hiện giờ có chỗ dùng đến mới hiểu.

“Cô nương! Cô nương!” Mễ Bảo Nhi hót ha hót hải chạy vào.

Phuong Cần Chi nắm bàn tay nhỏ bé lại, gõ lên đầu mình một cái, Ngô mụ mụ lớn tuổi, khó thay đổi thói quen. Nhưng tuổi của Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi còn nhỏ, bắt đầu thay đổi quy củ ngay từ bây giờ chắc cũng không khó khăn lắm nhỉ?

“Tổng mụ mụ tới, nói là Tam nãi nãi mời người quá đó!” Mễ Bảo Nhi thờ hồng học nói.

Phuong Cần Chi lại gõ đầu mình thêm một cái, nhất thời buồn bã. Xem ra chuyện Ngô mụ mụ quăng hai cuộn tơ lụa ngày hôm nay vẫn bị truyền ra ngoài. Bé cúi đầu suy nghĩ một lúc, rồi đột nhiên hỏi: “Trong viện có ốt không?”

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đặc biệt

Tam nãi nãi trong miệng Mễ Bảo Nhi là Tam cữu mẫu của Phuong Cần Chi. Quốc Công Gia tổng cộng có ba nhi tử, trưởng tử đã chết trên chiến trường nhiều năm về trước, bên dưới còn có Nhị lão gia và Tam lão gia, ngoại tổ phụ của Phuong Cần Chi là Tam lão gia trong phủ.

Vai vế thấp hơn chút nữa, có năm vị gia, cũng là năm vị cữu cữu của Phuong Cần Chi. Trong đó Tam cữu cữu và Ngũ cữu cữu là do Tam lão gia sinh ra, cũng là thân cữu cữu của Phuong Cần Chi.

Nhị cữu cữu và Tứ cữu cữu là do Nhị lão gia sinh ra, Đại cữu cữu là do Đại lão gia sinh ra. Mà vị Đại cữu cữu này cũng chính là phụ thân của Lục Vô Nghiên. Cho nên, đồng vai vế với Phuong Cần Chi, mặc dù Lục Vô Nghiên đứng thứ ba, nhưng lại là đích trưởng tôn của chi trưởng.

Dĩ nhiên, thân phận đặc biệt của Lục Vô Nghiên cũng không chỉ bởi thân phận đích trưởng tôn của chi trưởng.

“Tam cữu mẫu.” Phuong Cần Chi mang đôi mắt đỏ hồng bước vào phòng của Tam nãi nãi.

Tam nãi nãi có phần kinh ngạc nhìn thoáng qua Phuong Cần Chi, rồi vội vàng kéo bé đến gần, thương tiếc ôm vào trong ngực: “Mới vừa khóc sao? Ai khi dễ Cần Chi của chúng ta? Tam cữu cữu và Tứ biểu ca của con ít hôm nữa cũng sẽ trở về nhà, lại sắp đến cuối năm, cữu mẫu không thể chiếu cố con nhiều được. Thiếu hụt cái gì, hoặc là chịu uất ức ở đâu, thì tới nói cho cữu mẫu.”

Lúc Phuong Cần Chi bước vào cửa, hai tròng mắt cũng chỉ đỏ hồng, nhưng sau khi nghe những lời của Tam nãi nãi, dường như không nhận được nữa, nước mắt như hạt đậu cứ ồ ạt rơi xuống: “Ngô mụ mụ chộc giận con, con đã đuổi bà ấy đến thôn trang rồi....”

Trong lòng Tam nãi nãi hơi đình trệ, bà ta đang muốn dùng chuyện của Ngô mụ mụ để chinh Phục Cẩn Chi một chút, còn chưa kịp giáo huấn, Phục Cẩn Chi đã đuổi người đi mất? Tam nãi nãi không khỏi nhìn ngoại sanh nữ mới năm tuổi này thêm một cái.

“Cẩn Chi nói một chút xem nào, tại sao lại đuổi Ngô mụ mụ đi?” Tam nãi nãi chậm rãi nói, cánh tay vốn đang ôm Phục Cẩn Chi cũng hơi buông lỏng.

Phục Cẩn Chi khịt khịt mũi, rồi vô cùng uất ức nói: “Con không thích Ngô mụ mụ, không thích! Không thích! Bà ấy đã quăng cuộn vải mà con vất vả lắm mới có được, đợt này không có y phục mới để mặc rồi!”

Bé càng nói càng uất ức, nước mắt to như hạt đậu từ trong hốc mắt trào ra càng nhiều hơn.

Nghe bé nói như vậy, ngược lại đã khiến Tam nãi nãi hài lòng. Phục Cẩn Chi càng tùy hứng không hiểu chuyện, bà ta càng hài lòng. Bà ta vỗ vỗ bả vai của Phục Cẩn Chi, nói: “Chỉ là vài cuộn vải may y phục thôi mà, lát nữa cửu mẫu sẽ đưa cho con hai cuộn mới.”

Bà ta ngừng lại một lúc, hai bàn tay đang vỗ vỗ bả vai Phục Cẩn Chi trượt xuống một chút, giữ chặt hai cánh tay mảnh khảnh của Phục Cẩn Chi. Nghiêm túc nói: “Cẩn Chi làm đúng lắm, con là chủ tử, bà ta là nô tài. Chọc con tức giận thì phải đuổi bà ta đi!”

“Dạ!” Phục Cẩn Chi dùng sức gật đầu. Nhưng trong lòng vẫn biết những lời này của Tam cửu mẫu là không thể nghe. Mẫu thân đã dạy bé, nô tài đáng tin so với thân nhân tôn quý còn quan trọng hơn.

“Người hầu bên cạnh con cũng không nhiều lắm, ngày khác, cửu mẫu sẽ phái mấy nha hoàn khéo léo, nghe lời sang cho con.” Tam nãi nãi nói thêm.

Trong lòng Phục Cẩn Chi hơi căng thẳng, trên mặt không biểu hiện gì, nhưng trong đầu lại gấp rút nghĩ ra đối sách. Nếu sắp xếp cơ sở ngầm nhìn chăm chăm mỗi nhất cử nhất động của bé, Phục Cẩn Chi cũng không sợ. Nhưng bởi vì trong phòng bé đang che giấu hai tiểu cô nương, Phục Cẩn Chi nào dám dễ dàng nhận người của Tam cửu mẫu? Nếu bí mật trong rương bị người ta phát hiện.....

Phục Cẩn Chi không rét mà run, không dám tiếp tục suy nghĩ.

Phục gia là phú thương, Nha hoàn, gia phó, tiểu mụ tử ở trong nhà nhiều không kể xiết. Chỉ kể hầu hạ cho Phục Cẩn Chi thôi, thì đã có bốn mụ mụ, bốn đại nha hoàn, và sáu tiểu nha hoàn. Nhưng chỉ vì cái bí mật ở trong rương, khi bé tới phủ Quốc Công cũng chỉ dẫn theo bốn người đáng tin nhất mà mẫu thân đã chọn cho bé.

Nhất thời không nghĩ ra đối sách, Phục Cẩn Chi liền hất cằm, làm bộ cất giọng kiêu căng: “Vây cửu mẫu phải tìm cho con mấy người thật tốt nha! Không chỉ phải nghe lời, khéo léo, còn phải thông minh, xinh đẹp, biết làm điều, biết bắt dẽ, biết nói đùa, biết kể chuyện xưa.”

“Được được được.....” Tam nãi nãi qua loa gật đầu một cái, ánh mắt nhìn Phục Cẩn Chi có chút ghét bỏ.

Chuyện Ngô mụ mụ gác qua một bên, Tam nãi nãi cất giọng châm chọc, dụ dỗ Phục Cẩn Chi: “Sao ta nghe nói Vệ mụ mụ bên cạnh con không biết đường, trở về lấy một cái áo khoác mà trì hoãn hơn nửa ngày. Làm hại Cẩn Chi của chúng ta chịu lạnh ở trong vườn.”

“Đâu có lạnh lắm, con đến chỗ của biểu ca chơi mà!” Phục Cẩn Chi hiểu, nếu chuyện Ngô mụ mụ quăng cuộn tơ lụa đã bị Tam cửu mẫu biết được rõ ràng, vậy thì chắc cũng đã biết chuyện sau đó bé đến chỗ Tam biểu ca. Chuyện này, bé không muốn giấu giếm, mà có muốn cũng giấu không được.

Tam nãi nãi vốn đang dựa vào ghế, nghe vậy liền ngồi thẳng dậy, rồi khỏi thành ghế: “À...Cẩn Chi đến viện tử của biểu ca nào chơi?”

“Là viện Thùy Sao của Tam biểu ca.” Phục Cẩn Chi hào phóng trả lời.

“Cái gì! Ngươi đến viện Thùy Sao của Tam ca ca?” Một tiếng chất vát thanh thút từ ngoài cửa vọng vào, hai tiểu cô nương mới vừa xuống lớp trở về, đang đứng ở cửa mang vẻ mặt khiếp sợ nhìn Phục Cẩn Chi.

Phục Cẩn Chi quay đầu lại, ngọt ngào gọi: “Tứ biểu tỷ, Lục biểu tỷ.”

“Giai Nhân, đã nói con bao nhiêu lần, không được không có quy củ như vậy.” Tam nãi nãi ngoài miệng thì giáo huấn nữ nhi, nhưng trên gương mặt bà ta cũng xuất hiện một tia dị sắc. Thì ra chuyện hạ nhân nói lại với bà ta đều là sự thật!

Sau khi Lục Giai Bồ và Lục Giai Nhân khôi phục tinh thần, liền bước vào bên trong vấn an Tam nãi nãi. Hai tiểu cô nương này đều là nữ nhi thân sinh của bà ta, một người tám tuổi, một người sáu tuổi. Hai người bọn họ đứng đối diện Phục Cẩn Chi, híp mắt nhìn bé, dáng vẻ giống như là đang chất vấn.

Bộ dạng của hai nữ nhi đều rơi vào trong mắt Tam nãi nãi, nếu là ngày thường, bà ta nhất định sẽ lập tức khiển trách bọn chúng không có quy củ một trận. Chỉ là, hiện tại bà ta cũng không muốn quản hai nữ nhi, bà ta nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay của Phục Cẩn Chi, thử dò hỏi: “Trong viện tử của Tam biểu ca con chơi có vui không?”

“Chơi ở viện tử của Tam ca ca làm sao vui bằng nơi này của cửu mẫu! Cửu mẫu thương con, còn có Tứ biểu tỷ, Lục biểu tỷ chơi với con. Ở chỗ của Tam ca ca không có ai chơi với con! Chỉ là, trà của Nhập Trà pha rất ngon, đúng lúc lại được ăn điểm tâm của Nhập Phan..., con còn được mang về hai cái!” Phục Cẩn Chi nói xong cũng phát hiện sắc mặt của Tam nãi nãi và hai vị biểu tỷ đều không được đẹp cho lắm, ngay cả hai nha hoàn hầu hạ ở trong phòng cũng có dáng vẻ cả kinh thất sắc.

“Tam cứu mẫu.....” Phương Cần Chi rút rè kéo tay áo của Tam nãi nãi. “Có phải Cần Chi đã làm sai chuyện gì hay không? Tứ biểu tỷ đã từng dặn con, không được phép đến viện Thủy Sao của Tam biểu ca chơi. Chẳng qua lúc đó con không biết người kia là Tam biểu ca.....”

Lục Giai Nhân vượt lên trước chất vấn: “Tam ca ca không có chê người bản?”

Lục Giai Bồ giật giạt tay áo của muội muội, không đồng ý nhìn con bé một cái, sau đó mới đi tới trước mặt của Phương Cần Chi, cẩn thận giải thích cho bé hiểu: “Biểu muội có điều không biết, Tam biểu ca muội rất ghét người khác đụng vào đồ vật của hắn. Có một lần, người Tô gia đến làm khách, tiểu tôn tử của Tô gia nhất thời ham chơi chạy vào trong viện Thủy Sao của Tam biểu ca gây náo loạn. Tam ca ca rất giận dữ. Không biết hắn đã dùng cách gì hù dọa tiểu tôn tử của Tô gia, sau khi thằng bé đó trở về liền khóc liên tục mấy ngày, ngay cả tính tình cũng thay đổi, không dám bước vào cửa chính Lục gia nữa bước.”

Lục Giai Bồ vỗ vỗ ngực làm ra vẻ như rất sợ hãi: “Cái này cũng chưa tính, Tam ca ca nói viện tử của hắn đã bị người ngoài làm bẩn, ngay trước mặt người của Tô gia, một mối lửa, đốt luôn cả cái viện. Viện Thủy Sao mà hôm nay người đến là đã được xây lại.”

“Phải cần rất nhiều tiền đấy...” Phương Cần Chi lúng ta lúng túng nói.

Lục Giai Nhân ở bên cạnh làm bầm: “Quả nhiên là nữ thương hộ, chỉ biết đến tiền.....”

Tam nãi nãi và Lục Giai Bồ đồng loạt lườm nàng ta một cái.

Trong lòng Phương Cần Chi bỗng chốc khựng lại, bé lại quên mất đây là phủ Quốc Công. Người ở đây không cho đề cập đến tiền tài, nếu không sẽ thô tục không thể chịu nổi. Bé lặng lẽ dùng móng tay bấm vào lòng bàn tay mềm mại, như vậy mới khiến cho bản thân nhớ lâu hơn. Nhưng trong lòng bé lại không hề cảm thấy tiền tài có cái gì không tốt. Ngược lại, bé nghĩ tiền tài càng nhiều càng tốt! Đợi khi bé trưởng thành có thể chuyển ra khỏi phủ Quốc Công, ở trong chính ngôi nhà của mình, cầm tiền tài cầm y ngọc thực nuôi dưỡng hai muội muội của mình....

Lục Giai Bồ lại nói: “Cho nên những lời ta dặn muội, cũng vì muốn tốt cho muội! Sau này ngàn vạn lần phải tránh xa Tam ca ca ra!”

Phương Cần Chi phục hồi tinh thần, bé có chút không tin Tam biểu ca có ánh mắt biết cười sè người như vậy: “Tứ biểu tỷ, tại sao tỷ nói thân phận của Tam biểu ca rất đặc biệt? A, bởi vì tính khí của huynh ấy rất tệ sao?”

Lục Giai Bồ hơi do dự nhìn về phía mẫu thân của mình.

Tam nãi nãi trầm ngâm một lát, nghĩ thầm dù sao Phương Cần Chi cũng là người của tam phòng, nếu gây ra họa, không chừng sẽ liên lụy cả nhà bọn họ. Cho nên bà ta kéo Phương Cần Chi đến bên cạnh, hỏi: “Cần Chi biết cái gì là công chúa, cái gì là phò mã, cái gì là tướng quân không?”

Phương Cần Chi gật đầu một cái, rồi nói: “Công chúa là nữ nhi của hoàng đế, phò mã là phu quân của công chúa, tướng quân là người lãnh binh đi đánh giặc.”

“Ừ!” Tam nãi nãi vỗ vỗ bàn tay Phương Cần Chi. “Mẫu thân của Tam biểu ca con là Trưởng Công chúa đương triều, Đại cứu cứu của con là Phò mã, cũng là Nhất phẩm Thượng tướng quân.”

“Ồ....” Phương Cần Chi kinh ngạc gật đầu, hình như đã hiểu được đôi chút.

“Thôi đi.” Lục Giai Nhân bật cười một tiếng. “Nhìn bộ dạng ngờ ngác của nó, cũng biết nó chẳng biết Trưởng công chúa đâu!”

“Giai Nhân!” Tam nãi nãi bắt ngờ vỗ bàn một cái.

Hai vai Lục Giai Nhân run lên, uất ức nói: “Nữ nhi trở về làm bài tập đây!”

Trong lòng Lục Giai Nhân bực bội.

Trưa ngày hôm nay, trong phủ có đưa đến cho nhóm cô nương mấy cuộn vải để cắt may y phục mới. Cuộn vải trang trí hoa văn đỉnh hương nhàn nhạt, còn có một cuộn gấm hoa màu thạch anh, vốn được giữ lại cho Phương Cần Chi. Nhưng Lục Giai Nhân đã chọn trúng hai khúc vải này, nên đã lén lút lấy hai cuộn vải tối màu của năm ngoái trao đổi. Chỗ ở của Phương Cần Chi xa nhất, cho nên đến lượt bé cũng chỉ còn lại hai cuộn vải màu sắc u ám của năm ngoái mà thôi.

Lục Giai Nhân vốn không quá xem trọng, lại bị mẫu thân dạy dỗ một phen, cho nên trong lòng nàng ta càng tức giận Phương Cần Chi hơn.

Hừ, chẳng qua chỉ là một nữ thương hộ không cha không mẹ mà thôi -- trong lòng Lục Giai Nhân nghĩ thầm.

Lục Giai Bồ biết tất cả hành động việc làm của muội muội, cho nên cảm thấy rất áy náy đối với Phương Cần Chi. Nàng rất kiên nhẫn giải thích với Phương Cần Chi: “Trưởng Công chúa không phải là nữ nhi của Hoàng đế, mà là trưởng tỷ của Hoàng đế. Hoàng đế cũng không lớn hơn chúng ta bao nhiêu tuổi.”

Nhìn Phương Cần Chi nhỏ xú, Lục Giai Bồ hoài nghi mấy lời mình vừa nói có quá phức tạp hay không, nàng sợ bé nghe không hiểu. Cho nên mới nói thêm: “Biểu muội chỉ cần nhớ Trưởng Công chúa không phải là công chúa bình thường, Đại cứu cứu của muội cũng không chỉ là một Tướng quân là được!”

Thật ra thì Lục Giai Bồ cũng mới hơn tám tuổi, bản thân nàng ta cũng chưa chắc đã nắm rõ ràng.

Lúc tiên đế băng hà, Thái tử cũng chỉ là một đứa bé năm tuổi. Vệ vương mưu phản, cục diện gần như thay đổi. Trùng Công chúa lấy khí thế sấm sét, chém nghịch thân, diệt quân địch, bình định Vệ vương. Phụ tá ấu đế lên ngôi, buông rèm chấp chính đã được năm thứ năm.

Dân gian còn có người nói, thiên tử cũng chỉ là hoàng đế bù nhìn. Khoảng cách Trùng Công chúa buông rèm chấp chính và ngôi vị Nữ Đế, chỉ là một bước rất ngắn.

Bạn đang đọc truyện *The Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Gia yến

Lúc Phương Cần Chi rời đi, trong ngực Vệ mụ mụ ôm một cuộn gấm hoa màu vàng nhạt mà Tam nãi nãi vừa cho. Bên trong cao môn đại hộ bậc này, nhất cử nhất động đều bị người ta dòm ngó. Cho dù Tam nãi nãi không chào đón Phương Cần Chi, nhưng chuyện liên quan đến thể diện nhất định sẽ làm đến nơi đến chốn. Cho nên bà ta mới khiển trách chuyện Lục Giai Nhân lên lút tráo đổi hai khúc vải.

Phương Cần Chi trở về không bao lâu, thì Ngũ nãi nãi liền phái người đưa tới hai cuộn vải chất lượng tốt hơn. Một khúc Sắc Cẩm hoa từng nhỏ li ti, một khúc Trọng Cẩm viền nổi kim tuyến, đều là chất liệu mới được phân phát đợt này trong phủ. Tiểu nha hoàn đưa đồ nói: "Thất cô nương còn nhỏ tuổi, hai tấm vải này quá hoa lệ, không thích hợp với nàng ấy. Ngũ nãi nãi dự định cất chúng lại, đợi đến khi Thất cô nương qua hai tuổi nữa rồi mới may y phục mới, nhưng Thất cô nương lại muốn tặng cho biểu tỷ."

"Thất cô nương thật là một người thiện tâm, Ngũ nãi nãi thật tốt!" Vệ mụ mụ nhìn hai khúc vải này, khen không ngớt lời.

Phương Cần Chi ngồi đung đưa đôi chân ngắn ngủn trên ghế, từ chối cho ý kiến đối với những lời tiểu nha hoàn này vừa nói. Thời điểm còn ở nhà, vốn là một tiểu cô nương hồn nhiên ngây thơ, nhưng hiện tại không thể không đa nghi. Hơn nữa, trong lòng Phương Cần Chi lại cho rằng: coi như tiểu nha hoàn này thật tình, không chừng trong lòng bọn họ còn có toan tính khác. Cho dù có bất cứ lý do nào thì nhất định cũng không phải vì thật sự thích bé.

Huống chi, chính Tam cữu cữu và Ngũ cữu cữu này đã đoạt lấy cửa hàng và thôn trang của Phương gia. Cho nên, coi như bọn họ có cho bé tợ lựa nhiều hơn nữa, thì Phương Cần Chi cũng sẽ không cảm thấy bọn họ là người tốt, có thiện tâm.

Phương Cần Chi suy đoán không sai. Ngũ nãi nãi thật sự cố ý, muốn dùng Lục Giai Bồ và Lục Giai Nhân để so sánh, nữ nhi của bà ta hiểu chuyện, hào phóng, cũng làm tăng thể diện cho bản thân bà ta.

"Vải Ngũ nãi nãi đưa tới so với Tam nãi nãi còn tốt hơn! Khúc Trọng Cẩm viền nổi kim tuyến này thật sự rất đẹp mắt, có thể làm một cái áo khoác mới, khúc Sắc Cẩm hoa từng nhỏ li ti có thể làm một cái áo ngắn, còn khúc Vân Cẩm của Tam nãi nãi đưa thì may váy ngoài là tốt nhất....." Vệ mụ mụ lầm bầm phải sử dụng mấy tấm vải này như thế nào.

"Không." Phương Cần Chi ngừng đung đưa đôi chân bé nhỏ. "Đều thu lại hết, dùng hai khúc vải sẫm màu lần trước đưa tới may y phục mừng năm mới đi."

"A? Nhưng hai khúc vải đó đã bị bẩn hơn phân nửa, không đủ dùng để may váy."

"Vậy thì ghép hai khúc vải đó lại dùng!"

Vệ mụ mụ không hiểu, nhưng bà vẫn luôn là một người biết vâng lời. Phương Cần Chi đã sai bà làm như vậy, bà đành tiếc nuối thu hồi hai cuộn vải mới, rồi bày hai cuộn vải cũ ra chấp chấp vá vá, may y phục mừng năm mới cho Phương Cần Chi.

Vệ mụ mụ không phải là một người thông minh, nhưng đủ trung thành, hơn nữa còn rất nghe lời -- như vậy là đủ rồi.

Đến khi Vệ mụ mụ may xong y phục mới cho Phương Cần Chi, thì cũng đã đến ngày hai mươi tám tháng chạp.

Đến ngày này, nam nhân trong phủ Quốc Công đều đã quay về nhà, bắt đầu kỳ nghỉ, chuẩn bị lễ mừng năm mới. Nhân khẩu trong Phủ Quốc Công rất đông, ngày thường không bao giờ dùng bữa cùng với nhau. Nhưng vào ngày hôm đó, bởi vì người trong nhà gần như đã tề tựu về đầy đủ, nên sẽ tụ họp tại Hạp Viễn Đường cùng nhau dùng bữa tối.

"Một lát nữa đến Hạp Viễn Đường, Cần Chi phải tuân thủ quy củ, đi theo hai vị biểu tỷ. Nhớ chưa?" Tam nãi nãi mang theo hai nữ nhi và Phương Cần Chi cùng đi về phía Hạp Viễn Đường.

"Đã nhớ kỹ, con sẽ đi theo hai biểu tỷ." Phương Cần Chi ngoan ngoãn nói.

Hạp Viễn Đường rất rộng, cho dù cả bốn đời của Lục gia tề tựu, cũng ngồi không hết. Người ngồi đầy cả nội đường, nhưng không hề tạo ra âm thanh ầm ĩ. Mặc dù có vài vị lão giả trò chuyện, mấy văn bối tán gẫu, nhưng đều dùng giọng điệu rất nhỏ. Phương Cần Chi vội vã nhìn lướt qua, muốn

biết vị nào mới là ngoại tổ phụ của mình.

Phương Cần Chi không đoán được vị nào mới là ngoại tổ phụ của mình, ngược lại phát hiện một chuyện hết sức kỳ quái -- chỗ ngồi bên cạnh Quốc Công Gia đang bỏ trống. Chẳng lẽ bọn họ tới lâu như vậy mà vẫn chưa khai yến, là vì một người vẫn còn chưa đến?

"Đừng có nhìn ngó lung tung không có quy củ như vậy!" Lục Giai Nhân nhỏ giọng oán trách một câu.

"Đã biết, đa tạ Lục biểu tỷ." Thái độ của Phương Cần Chi hết sức hữu nghị, điều này làm cho hòa khí của Lục Giai Nhân không có chỗ phát ra.

Ngoại trừ Đại cô nương đã xuất giá, mấy vị cô nương còn lại của Lục gia và Phương Cần Chi ngồi cùng một bàn. Tuy Lục Giai Nhân đã nhỏ giọng, nhưng những người ngồi bàn này đều nghe rõ.

Tam cô nương Lục Giai Liên là thứ xuất, nàng ta giả vờ không nghe thấy. Ngũ cô nương Lục Giai Huyền đích xuất thì đảo mắt một vòng, cười hi hi nói: "Vị này chính là biểu muội Phương gia sao? Trước đó vài ngày ta bị bệnh, bằng không đã sớm đến thăm ngươi."

Lục Giai Huyền bảy tuổi, bình thường ở trong phủ cũng rất được lòng người, mở miệng nói chuyện thì giọng nói lại êm ái như tiếng chim hoàng oanh.

"Vậy sau này biểu tỷ phải tìm muội chơi nha." Phương Cần Chi không biết nàng ta là vị biểu tỷ nào, cho nên cũng không thêm thứ bậc.

"Đây là Ngũ biểu tỷ của Tứ cữu cữu." Lúc này Lục Giai Bồ mới phản ứng được, vội vàng giới thiệu cho Phương Cần Chi mấy vị biểu tỷ muội. Dù sao hiện tại trên danh nghĩa Phương Cần Chi là do Tam nãi nãi chăm sóc.

Trừ Lục biểu tỷ Lục Giai Nhân, mấy vị biểu tỷ muội khác cũng không khó chung đụng. Ít ra thì ngoài mặt là như vậy. Phương Cần Chi nhanh chóng hòa nhập với bọn họ, cười cười nói nói.

Nhưng trong lòng Phương Cần Chi vẫn còn một sự nghi ngờ rất lớn, lúc này cũng đã qua giờ cơm rồi, cuối cùng là đang đợi người nào đây?

"Cần Chi." Ngũ nãi nãi vẫy vẫy tay với Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi vội vã thu lại nghi ngờ trong lòng, quy củ đi tới bên cạnh Ngũ nãi nãi, gọi một tiếng "Ngũ cữu mẫu."

"Sao Cần Chi lại mặc xiêm áo như thế này, vài cữu mẫu cho con không dùng được sao?" Ngũ nãi nãi kéo Phương Cần Chi vào trong ngực, ánh mắt lộ vẻ thương yêu, hết sức ân cần.

"Ta nhớ đây là vải vóc của năm ngoái mà." Ngoại tổ mẫu của Phương Cần Chi lập tức nhíu mày, ánh mắt trách cứ liếc nhìn Tam nãi nãi. Bên phía tam phòng này, Tam nãi nãi là trưởng tước, Ngũ nãi nãi là nhị tước phụ. Ngoại tổ mẫu của Phương Cần Chi đã giao rất nhiều việc cho đại tước phụ xử lý, ngay cả chuyện chăm sóc Phương Cần Chi cũng giao cho Tam nãi nãi.

Sắc mặt của Tam nãi nãi thoáng chốc trở nên khó coi, lúc bà ta mang theo Phương Cần Chi đến đây, bởi vì trời tối nên đã không chú ý tới xiêm áo trên người con bé. Bà ta vội vàng nói: "Đúng vậy, vải vóc năm ngoái còn nhiều, nên đã đưa cho Cần Chi một ít. Vải năm nay cũng đã đưa đến. Không biết tại sao con bé lại dùng loại vải này làm y phục mới....."

Ngoại tổ mẫu của Phương Cần Chi "Ừ" một tiếng, không nói gì thêm. Bà ta sẽ không để ý đến nữ nhi của một thứ nữ. Dĩ nhiên Ngũ nãi nãi cũng biết mẫu thân sẽ không thêm để ý đến nữ nhi của một thứ nữ, nhưng phụ thân thì lại khác.....

"Đây là nữ nhi của A Dung sao? Cần Chi, đến đây với Ngoại tổ phụ nào." Tam lão gia nói.

Trong lòng Ngũ nãi nãi vui vẻ, vỗ vỗ mu bàn tay Phương Cần Chi, thân thiết nói: "Mau đến chỗ Ngoại tổ phụ của con đi."

Tam lão gia Lục gia mặc một bộ trường bào màu gỗ trầm hương, nhìn qua cũng không phải là một người quá nghiêm khắc. Phương Cần Chi đi tới, có chút xa lạ nhìn ông. Mặc dù bé đã đến Lục gia này gần nửa tháng, nhưng lại chưa từng gặp Ngoại tổ phụ của mình.

Tam lão gia nhìn y phục trên người Phương Cần Chi, rồi lại nhìn cẩm phục trên người các cô nương Lục gia, trong lòng không khỏi có chút xót xa. Ông kéo Phương Cần Chi đến bên cạnh, rồi vuốt đầu bé, hỏi: "Vì công việc cuối năm bề bộn, gần đây Ngoại tổ phụ đã không lưu tâm đến con. Cần Chi ở đây đã quen chưa?"

Phương Cần Chi chỉ sưng sờ nhìn Ngoại tổ phụ của mình, cũng không trả lời. Nhìn có chút ngơ ngác.

"Cần Chi, Ngoại tổ phụ đang hỏi con đấy." Ngũ nãi nãi ở bên cạnh nhỏ giọng chỉ điểm.

Phương Cần Chi liền đỏ mặt nói: "Quả nhiên Ngoại tổ phụ giống như lời mẫu thân nói."

"Mẫu thân con đã nói về ta?" Tam lão gia nghi ngờ hỏi.

Phương Cần Chi nghiêm túc gật đầu, nhấn mạnh rõ ràng từng chữ: "Mắt, mũi, miệng... đều giống với miêu tả của mẫu thân! Mẫu thân ở nhà còn vẽ tranh của người! Nhiều người như vậy, Cần Chi nhìn một cái liền nhận ra người ngay!"

"Vậy sao Cần Chi không đến chỗ Ngoại tổ phụ sớm một chút?"

"Con không dám....." Phương Cần Chi cúi đầu, rụt rè nói.

Tam lão gia nhìn ngoại tôn nữ trước mắt, nhất thời nghĩ tới mẫu thân của nó. Ông thờ dài, phân phó với hạ nhân: "Lát nữa lấy mấy khúc gấm kim ti nhưng trong cung ban thường đưa đến chỗ biểu cô nương."

Sau đó lại vỗ vỗ mu bàn tay Phương Cần Chi, rồi nói: "Nếu thiếu thứ gì, cứ đến chỗ Ngoại tổ phụ lấy."

Sắc mặt Tam phu nhân và Tam nãi nãi đều có chút khó coi, nhưng trong lòng Ngũ nãi nãi ngược lại rất vui vẻ.

Tam nãi nãi nặn ra một nụ cười, nói: "Phụ thân, Giai Bò và Giai Nhân rất nhớ người. Giai Bò tự tay làm cho người một cái bao đầu gối, Giai Nhân làm cho người một chiếc quạt xếp, phía trên có đề một bài thơ ngắn do đích thân con bé viết đây."

"À? Mang tới xem một chút." Tam lão gia buông bàn tay Phương Cần Chi ra, vẫy tay về phía hai tôn nữ.

Lục Giai Bò và Lục Giai Nhân vội vàng mang quà tặng đã được chuẩn bị từ trước đưa tới. Mặc dù Lục Giai Bò chỉ mới tám tuổi, nhưng kỹ thuật khâu thùa đã vô cùng xuất sắc. Mặc dù bút tích của Lục Giai Nhân vẫn còn non nớt, nhưng cũng khá ngay ngắn.

"Giai Nhân mấy tuổi rồi?" Tam lão gia hỏi.

"Hồi bẩm Tổ phụ, Giai Nhân đã sáu tuổi rồi ạ!" Lục Giai Nhân vội vàng quy củ trả lời.

Tam lão gia liên tục gật đầu, khen ngợi: "Chữ viết không tệ."

"Giai Nghệ không biết làm quạt, nhưng cũng đã viết một trang cho Tổ phụ xem!" Lục Giai Nghệ từ trên ghế trượt xuống, giống như dâng vật quý, nâng chữ viết của mình lên cho Tam lão gia. Lục Giai Nghệ là cô nương nhỏ tuổi nhất trong phủ, hôm nay mới bốn tuổi. Chữ viết cũng còn xiêu xiêu vẹo vẹo không ra hình dáng, nhưng tâm trạng của Tam lão gia đang rất tốt, liền khen ngợi mấy câu.

Tam lão gia sức nhớ ra Phương Cần Chi ở bên cạnh, liền hỏi: "Cần Chi có đi học không?"

Đây là đâm vào chỗ đau của Phương Cần Chi. Phương gia liên tục gặp phải nhiều biến cố, lúc Phương Cần Chi còn ở nhà thì hoàn toàn không kịp đi học. Thậm chí ngay cả tên mình bé cũng không biết viết.

Trong phủ Quốc Công, hài tử ba tuổi đều được bắt đầu đến học đường. Phương Cần Chi tới phủ Quốc Công gần nửa tháng, ban ngày nhóm biểu tỷ muội đến học đường, thì bé chỉ ngoan ngoãn chơi một mình trong tiểu viện. Không ai đề xuất cho bé đến học đường, bé cũng không có cơ hội thích hợp để tranh thủ.

Hôm nay chính là cơ hội.

Phương Cần Chi rụt rè, nhưng ánh mắt lại tràn ngập khát khao nhìn Ngoại tổ phụ của mình, mong mỏi nói: "Cần Chi cũng rất muốn đi theo mấy biểu tỷ muội đến học đường....."

Tam lão gia lập tức cảm thấy đau lòng.

"Hừ!" Lục Giai Nhân hất cằm thật cao nói: "Biểu muội đã năm tuổi rồi, ngay cả tên mình cũng không biết viết!"

"Lúc Chi Chi năm tuổi, không được đến học đường, cũng chưa viết được tên của mình." Người vừa nói chính là Lục Vô Nghiên.

Phương Cần Chi cảm thấy rất rõ ràng bầu không khí bên trong Hạp Viễn Đường bất ngờ trở nên có chút áp lực, ngay cả nắm tay của Ngoại tổ phụ cũng thoáng cứng lại. Trong lòng Phương Cần Chi ngọt ngào, là bởi vì Tam biểu ca hay vì cái người được gọi là "Chi Chi" đó?

Lục Vô Nghiên cởi áo khoác lông trên người xuống, đưa cho Nhập Trà ở sau lưng. Hắn chậm rãi xuyên qua Hạp Viễn Đường, đi thẳng vào bên trong cùng, ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh Quốc Công Gia râu tóc bạc phơ và Lão Thái Thái.

"Cần Chi, đến chỗ ta." Lục Vô Nghiên nhìn về phía Phương Cần Chi đang mang vẻ mặt mê muội.

Vốn chỉ có người Tam phòng bên này chú ý bé và Tam lão gia, nhưng hiện tại, hẳn là cả Hạp Viễn Đường đều đang nhìn bé. Phương Cần Chi lập tức khẩn trương, dưới rất nhiều cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào mình, bé thận trọng từng bước một, đi đến bên cạnh Lục Vô Nghiên, lên tiếng gọi: "Tam biểu ca".

Lục Vô Nghiên bất ngờ đưa tay, vòng qua cơ thể bé nhỏ của Phương Cần Chi, ẵm bé đặt lên đùi mình, về mặt khó lường hỏi: "Sau này Cần Chi làm muội muội của huynh có được hay không?"

Dường như Phương Cần Chi nghe thấy tiếng hút khí của một người nào đó.

Trước đây, lúc ứng phó với Ngoại tổ phụ, Ngoại tổ mẫu, hai vị cữu mẫu, và mấy vị biểu tỷ muội, Phương Cần Chi đều có soạn sẵn bài bản. Nhưng hôm nay ngồi trên đùi Tam biểu ca, trong lòng bé chỉ có tiếng tim đập "thình thịch".

Bé suy nghĩ một hồi, rồi nói: "Huy nh vốn là ca ca của muối mà."

Khóe môi Lục Vô Nghiên khẽ nhếch lên một nụ cười hài lòng. Hắn nói: "Chuyện học đường của Lục gia cũng vậy, sau này ca ca sẽ dạy muối viết chữ, đọc sách."

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Há miệng

Tam thái thái quả trách Tam nãi nãi: "Cần Chi tới đây nửa tháng rồi còn chưa được cùng chúng tỷ muối đến học đường sao?"

"Cần Chi mới tới phủ, vẫn còn chưa kịp thích ứng, con vốn định chờ sang năm mới cho con bé đến học đường." Tam nãi nãi vội vàng đứng lên. "Chỉ là, Cần Chi của chúng ta là một người có phúc khí, được Tam Lang dạy dỗ!"

"Vẫn là đến học đường đi." Người nói chuyện là Quốc Công Gia.

"Dạ, dạ...." Tam nãi nãi ngượng ngùng ngồi xuống.

Qua bà vai Lục Vô Nghiên, Phương Cần Chi nhìn về phía Quốc Công gia đang ngồi trên chủ vị, Quốc Công Gia là một lão nhân gia đã ngoài bảy mươi, nhưng lại nhìn rất có sức sống. Phương Cần Chi vừa vào cửa đã chú ý tới vị Quốc Công Gia này rồi, ông rất ít nói, chỉ lắng nghe đám con cháu nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng mới gật đầu, hoặc là khiển trách mấy câu.

Ngồi bên cạnh Quốc Công Gia là Lão thái thái, bà nhìn thoáng qua Phương Cần Chi, rồi nhìn về phía Lục Vô Nghiên, cười nói: "Nếu Tiểu cô nương chưa được đi học, đến học đường chưa chắc đã theo kịp. Vô Nghiên có thời gian thì nên dạy con bé nhập môn trước. Đợi đến khi thời tiết ấm áp rồi hãy cùng học với mấy đứa nhỏ khác."

Lão Quốc Công Gia có phần kinh ngạc nhìn thoáng qua phu nhân của mình, Lão thái thái chỉ cười hiền hậu. Lão Quốc Công Gia cũng không nói gì thêm, nếu phu nhân đã mở miệng một chuyện nhỏ như vậy, ông tuyệt đối không có lý do ngăn trở.

"Còn không mau cảm tạ Tăng Ngoại tổ mẫu của muối." Lục Vô Nghiên nhẹ nhàng vỗ vào bàn tay đang lo lắng siết chặt vạt áo của Phương Cần Chi.

Trái tim Phương Cần Chi run lên, sống lưng lập tức thẳng đứng, như đang ngồi trên đồng lửa. Bé muốn nhảy xuống khỏi đùi của Lục Vô Nghiên, nhưng đôi tay của hắn đang vòng qua người bé, giữ bé. Bé đành phải ngồi trên đùi Lục Vô Nghiên, bất an mở miệng: "Đa tạ Tăng Ngoại tổ phụ, Tăng Ngoại tổ mẫu."

"Cũng không thể để con cảm tạ vô ích như vậy." Lão thái thái thuận tay tháo chiếc vòng lục phi thúy trên cổ tay xuống. "Cầm đi chơi đi."

Nha hoàn đứng hầu hạ sau lưng Lão thái thái vội vàng tiếp lấy vòng tay, nâng đến cho Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi thụ sủng nhược kinh, mà các cô nương đồng vai vế cũng đỏ mặt tía tai. Ở trước mặt Tổ phụ, Tổ mẫu, có lẽ bọn họ còn có cơ hội biểu hiện, nhưng Tăng Tổ phụ và Tăng Tổ mẫu thì lại không giống, thậm chí bọn họ còn có rất ít cơ hội nhìn thấy hai vị lão nhân gia. Mà mỗi lần nhìn thấy, đều cùng cả nhà tụ họp tại một chỗ, ngay cả một cơ hội được liếc mắt nhìn cũng không có!

Bữa cơm này, Phương Cần Chi ngồi ăn ở trên đùi của Lục Vô Nghiên.

Ngồi trong bàn này đều là trưởng bối, chỉ có Lục Vô Nghiên và Phương Cần Chi là hai tiểu bối. Lục Vô Nghiên sớm đã thành thói quen, hắn có thể ngồi ở đây, một mặt là vì thân phận đặc biệt, mặt khác là vì đại biểu cho đại phòng. Dù sao trưởng tử của Lão Quốc Công Gia cũng đã quá cố, mà trưởng tôn thì trấn thủ ở biên cương nhiều năm, đã năm năm chưa trở về nhà. Hiện tại, người duy nhất của chi này có mặt ở nhà chỉ có một mình Lục Vô Nghiên.

Thật là khổ thân Phương Cần Chi. Theo thời gian trôi qua, Phương Cần Chi không những không thể thả lỏng, ngược lại càng lúc càng khẩn trương hơn.

Gia đình đại hộ đều thực hiện phân chia ra mà ăn, sớm đã có nha hoàn bày thức ăn qua cho Phương Cần Chi. Phương Cần Chi cầm đũa gấp một món tròn tròn, đó là món thịt viên có nước sốt đậm đặc, vì không cẩn thận Phương Cần Chi đã để viên thịt từ giữa hai chiếc đũa rơi xuống ống tay áo rộng màu trúc thanh của Lục Vô Nghiên, lưu lại trên y phục một vết bẩn, rồi rơi xuống đất.

Phương Cần Chi có cảm giác rất rõ ràng dường như mọi ánh mắt đều đang tập trung trên người bé.

Gần như trong nháy mắt, đã thấy Nhập Trà ngồi xuống bên hông Lục Vô Nghiên, dùng khăn tay tỉ mỉ lau đi vết bẩn trên ống tay áo của hắn. Nhưng đầu mỡ đầu có dễ dàng lau sạch như vậy!

"Được rồi." Lục Vô Nghiên không kiên nhẫn giơ tay lên, ý bảo Nhập Trà không cần lau.

"Thật...thật xin lỗi..." Phương Căn Chi lập tức nhớ lại lời kể của Tứ biểu tỷ về vị tiểu tôn tử của Tô gia. Bé nhìn Lục Vô Nghiên với ánh mắt vừa áy náy, vừa sợ hãi, và dè dặt.

Lục Vô Nghiên dịu dàng vén một lọn tóc rơi bên tai của Phương Căn Chi, bắt đầu nói: "Thật là vụng về hết sức."

Lục Vô Nghiên liếc mắt nhìn ống tay áo của mình, ánh mắt tràn ngập ghét bỏ. Hắn hơi chồm về phía trước, đoạt lấy đôi đũa trong tay Phương Căn Chi, rồi hỏi: "Muốn ăn cái gì, thịt viên đó sao?"

Phương Căn Chi mơ mơ hồ hồ gật đầu.

"Há miệng." Lục Vô Nghiên đưa thịt viên tới trước miệng của Phương Căn Chi. "Ăn mau, đừng để nước sốt vấy bẩn nữa đấy."

Phương Căn Chi vội vã há miệng thật to, ngậm nguyên cả viên thịt. Bé ăn trong tâm trạng lo lắng hãi hùng, nên cũng chẳng biết nó có mùi vị như thế nào.

Nhập Trà cẩn thận quan sát vẻ mặt của Phương Căn Chi, hề thấy bé nhìn về phía món ăn nào, liền gấp món đó vào trong đĩa nhỏ, đặt ở trước mặt bé.

Lục Vô Nghiên đối với món thịt viên đó vẫn còn sợ hãi, cho nên lúc Phương Căn Chi tự mình cầm đũa với tới, Lục Vô Nghiên liền gõ vào mu bàn tay bé một cái, khiến bé rút tay về.

"Muốn ăn cái gì nói cho ta biết là được." Lục Vô Nghiên tự mình dứt bé ăn cơm.

Phương Căn Chi nhắm mắt ăn từng món từng món mà Lục Vô Nghiên gấp, không nhìn thấy tất cả những ánh mắt quan sát ở chung quanh.

Không lâu sau, Phương Căn Chi suy xét lại cách đối nhân xử thế, nhận thấy nên có qua có lại, mặc dù Tam biểu ca có chút bá đạo, tính khí hơi tệ một chút, nhưng vẫn là người tốt nha. Hắn cho bé ăn này giờ, bản thân lại không ăn một miếng nào. Trong lòng Phương Căn Chi có chút không được thoải mái.

Phương Căn Chi bỗng vươn tay lấy một chén bánh trứng. Ăn bánh trứng không phải dùng đến đũa, Lục Vô Nghiên cảm thấy Phương Căn Chi dùng muống sẽ không có vấn đề gì, nên cũng không ngăn bé lại. Nhưng không ngờ Phương Căn Chi lại đưa muống đến miệng hắn, ngọt ngào nói: "Tam ca ca ăn đi!"

Lục Vô Nghiên nhìn đôi mắt hình trăng lưỡi liềm đang chan chứa mong mỏi của Phương Căn Chi, lại nhìn miếng bánh trứng màu vàng nhạt đang kề sát khóe miệng hắn, lông mày của hắn khẽ nhíu lại.

Chuyện này khiến Nhập Trà lo lắng, nâng đứng sau lưng Lục Vô Nghiên, không ngừng lắc đầu với Phương Căn Chi.

"Khụ!" Tam lão gia ho nhẹ một tiếng. "Căn Chi à, đừng quên Tam biểu ca con nữa. Tới chỗ Ngoại tổ phụ nào."

Phương Căn Chi nhận ra hình như bản thân đã gây họa. Bé vừa định thu tay về, thì Lục Vô Nghiên bất ngờ chụp lấy cổ tay bé, khiển trách: "Lúc dứt người khác ăn, tay không được lắc lư."

Lục Vô Nghiên rũ mắt, cúi đầu ăn bánh trứng Phương Căn Chi đưa tới.

Không biết vì sao Phương Căn Chi lại có cảm giác biểu cảm của Tam biểu ca có chút kỳ lạ.

"Ăn không ngon sao?" Phương Căn Chi thận trọng hỏi.

"Không có, ăn rất ngon." Lục Vô Nghiên miễn cưỡng kéo ra một nụ cười. Hắn đặt Phương Căn Chi xuống đất. "Đi tìm Ngoại tổ phụ của muội đi."

Lục Vô Nghiên nhận lấy tách trà đậm mà Nhập Trà đưa tới súc miệng, sau đó tùy tiện viện một cái cớ với Lão Quốc Công Gia, rồi vội vã rời đi.

"Tam biểu ca chỉ ăn một miếng, không ăn nữa sao?" Phương Căn Chi nghi ngờ hỏi.

Tam lão gia trầm ngâm một lát, rồi vỗ vỗ mu bàn tay của ngoại tôn nữ, giải thích: "Tam biểu ca của con không ăn chung với người khác."

Trong quá khứ, mỗi lần đến gia yến giống như thế này, Lục Vô Nghiên chỉ xuất hiện một lát rồi lập tức rời đi. Hôm nay là vì muốn dứt Phương Căn Chi ăn, mới trì hoãn lâu như vậy. Phương Căn Chi càng lúc càng cảm thấy vị Tam biểu ca này là một quái nhân, còn là một quái nhân đối xử rất tốt với bé.

Mặc dù không biết tại sao Tam biểu ca lại đối xử tốt với mình, nhưng Phương Căn Chi cảm thấy dù sao thì có thêm nhiều chỗ dựa cũng chẳng có hại gì. Ngày khác nhất định phải tìm hiểu kỹ hơn những kiêng kỵ khác của Tam biểu ca, để không tái phạm sai lầm!

Sau khi ăn xong, Phương Căn Chi vừa về đến tiểu viện của mình, thì Lục Giai Nhân tới.

"Ta tới xin lỗi người! Ta vì muốn trêu chọc người, mới đổi hai khúc tơ lụa vốn được phân cho người! Hiện tại trả chúng lại cho người!" Lục Giai Nhân phồng má, thở phì phò.

Phương Căn Chi nhìn hai khúc vải buộc vào nhau ở trên bàn, gật đầu một cái, nói: "Là vậy sao, muội hiểu rồi. Không sao đâu."

"Vệ mũ mũ, cắt hai khúc vải này đi." Phương Căn Chi quay đầu phân phó với Vệ mũ mũ đang đứng một bên.

"Người! Người thật vẫn muốn sao?" Lục Giai Nhân tròn mắt, không thể tưởng tượng nổi trùng mắt với Phương Căn Chi. "Ta đã nói xin lỗi với người rồi, người còn muốn thế nào!"

Phương Căn Chi kinh ngạc nói: "Cho nên muội tiếp nhận rồi đó."

"Người! Người!" Lục Giai Nhân giậm chân, giận đến không chịu nổi. Rõ ràng tỷ tỷ đã nói chỉ cần mình chủ động lấy lòng, Phương Căn Chi sẽ vô cùng xấu hổ, càng không muốn nhận lại hai khúc vải.....

Nhưng tại sao Phương Căn Chi vẫn nhận?

Mặc dù Lục Giai Nhân rất thích hai khúc vải này, nhưng không bỏ được thể diện, khiến Lục Giai Nhân tức giận hơn chính là cái khẩu khí mà nàng ta nuốt không trôi!

"Quả nhiên là một nữ thương hộ tham tiền!" Lục Giai Nhân trừng mắt, xoay người chạy ra ngoài. Nếu không phải mẫu thân buộc nàng ta tới đây xin lỗi, nàng ta mới không thêm đi! Hừ! Không phải chỉ là hai khúc vải thôi sao? Bảo phụ thân lấy trong cửa hàng là được!

Vệ mũ mũ vì thái độ lăm bằm mấy câu của Lục Giai Nhân, ngược lại cảm thấy vui vẻ. "Cô nương, hiện tại trong tay chúng ta đã có rất nhiều tơ lụa rồi! Tam nãi nãi cho, Ngũ nãi nãi cho, giờ lại tới thêm hai khúc nữa!"

"Còn sẽ có nhiều hơn." Phương Căn Chi cẩn thận đặt chiếc vòng lục phi thúy mà hôm nay Lão Thái Thái đã cho vào trong rương, rồi khóa kỹ lại.

Quả nhiên, không lâu sau đó, mấy vị nãi nãi, mấy vị cô nương trong phủ, lục tục đưa tới rất nhiều vải vóc may y phục mới. Bọn họ lo ngại trên người Phương Căn Chi vẫn còn chịu tang, nên hoa văn và màu sắc vải vóc đều được suy tính kỹ lưỡng trước khi đưa tới.

Vệ mũ mũ ôm vải vào tiểu khố phòng hết chuyến này đến chuyến khác, cười không ngậm miệng lại được.

"Cô nương! Nô tỳ về rồi!" Mễ Bảo Nhi đi như chạy, thờ hồng hộc.

"Chậm lại, không vội, không vội." Phương Căn Chi vội vàng nhảy xuống cái ghế bên cạnh bàn trang điểm. "Như thế nào, thăm dò được chưa?"

Mễ Bảo Nhi gật đầu liên tục: "Thăm dò được! Chi Chi là khuê danh của Nhị cô nương. Đại danh gọi là Lục Giai Chi!"

"À?" Phương Căn Chi thận trọng suy nghĩ. "Hôm nay không thấy Nhị biểu tỷ, chẳng lẽ đã xuất giá rồi sao?"

"Không phải! Lúc Nhị cô nương năm tuổi đã bị bệnh chết rồi!"

Phương Căn Chi lấy làm kinh hãi, bé tròn mắt, trong lòng có một phán đoán. Bé hỏi: "Nhị cô nương là nữ nhi của chi thứ nhất?"

"Dạ, là nữ nhi của Trường Công chúa!"

Bởi vì tên của bé và thân muội của Tam ca ca giống nhau sao?

Phương Căn Chi không nói gì. Bé buồn bã không vui cúi đầu thấp thấp, suy nghĩ thật lâu. Sau đó lại từ từ vui mừng trở lại, biết tại sao người khác đối xử tốt với mình cũng là chuyện tốt.

"Mễ Bảo Nhi, sáng mai lại đi hỏi thăm thêm một chút chuyện của Nhị cô nương! Tinh tinh, sở thích, kiêng kỵ....." Phương Căn Chi gật gật mấy ngón tay.

Trước khi ngủ, Phương Căn Chi mở nắp chiếc rương lớn bên cạnh giường ngủ. Hạ giọng thật thấp, nói huyền thuyên chuyện ngày hôm nay cho hai muội muội nghe. Hai muội muội im lặng lắng nghe bé kể, chỉ gật đầu hoặc mỉm cười. Mặc dù hai bé đã hơn hai tuổi rồi, nhưng lại không thể nói chuyện, cũng không thể đi lại.

Còn không phải bởi vì vẫn liên tục ở trong rương...

Phương Căn Chi âm thầm thở dài một tiếng, nhìn hai muội muội chìm vào giấc ngủ, bé mới đắp mền cho bọn chúng, rồi bò lên giường.

Phương Căn Chi tách miếng ghép của chiếc gối nằm, từ bên trong lấy ra mấy chục tờ ngân phiếu. Đếm lại từng tờ từng tờ, xác định số lượng không sai, mới yên tâm. Bé xếp ngân phiếu lại thật kỹ lưỡng, rồi mới ôm gối đầu an tâm ngủ.

Chỗ dựa vững vàng chưa chắc sẽ luôn đáng tin cậy, nhưng tiền bạc lại mang đến sự bảo đảm vĩnh cửu!

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Châu chấu

Lão Quốc Công Gia nhìn ngọn đèn chập chòn trong không gian tranh tối tranh sáng, rồi thờ dài.

"Còn chưa ngủ sao?" Lão thái thái bước xuống giường, đưa tay lấy áo khoác đang treo bên cạnh chiếc giường ngủ bằng gỗ lê, rồi phủ lên người, bà đi tới bàn tròn, ngồi đối diện với Lão Quốc Công Gia.

"Tân niên năm nay, Đại tôn tử thật sự sẽ trở về sao?" Lão Quốc Công Gia hỏi Lão thái thái, nhưng giống như đang tự hỏi mình, ánh mắt vẫn mãi miết nhìn theo ánh nến.

Làm sao Lão thái thái lại không biết nỗi khổ trong lòng của Quốc Công Gia?

"Thân Ky đã lên đường rồi. Dù sao nó cũng là trưởng tôn của Lục gia chúng ta, trong xương tủy nó chảy dòng máu của Lục gia. Dù trong lòng tức giận, nhưng đã năm năm rồi, cũng nên nguôi ngoai thôi." Lão Thái Thái cũng thờ dài theo. "Năm nay, Công chúa xác định lại không thể trở về."

Lão Quốc Công Gia lắc đầu một cái, nói: "Người giận? Ngay cả đứa nhỏ Vô Nghiên cũng chưa nguôi giận, sao phụ mẫu nó có thể bớt giận?"

Lão thái thái im lặng.

Một lát sau, Lão Quốc Công Gia lại hỏi: "Năm nay Đại thái thái vẫn còn ở trong chùa sao?"

"Hôm trước ta có cho người lên chùa mời nó, nhưng nó vẫn không chịu trở về." Lão Thái Thái bắt đầu đi lắc đầu một cái. "Nếu Thân Ky không tự mình đi thỉnh mẫu thân nó, Đại Thái Thái chắc chắn sẽ không về nhà. Điều nói làm tức phụ khó, đợi khi làm bà bà sẽ được hưởng phúc. Nhưng làm bà bà của Công chúa nào có tốt như vậy?"

Lão Quốc Công Gia lại đột nhiên nói: "Ta không băn khoăn chuyện này."

Lão Thái Thái cảm thấy nghi hoặc: "Vậy còn có chuyện gì sao?"

Gia thế Lục gia hiển hách, con cháu lại không có đứa nào chịu thua kém, ngoại trừ đại phòng vì chuyện của Chi Chi năm đó mà trong lòng vẫn còn tức giận, thì còn có chuyện gì đáng để lão gia từ nửa đêm không ngủ lòng đầy tâm sự?

"Lục gia sớm muộn gì cũng phải giao lại cho Vô Nghiên. Mặc dù phụ thân nó có tức giận, nhưng vẫn đặt quyền lợi của Lục gia ở trong lòng. Nhưng đứa nhỏ Vô Nghiên này hành sự quá thiên lệch, không một lòng nhận thức Lục gia, tương lai giao Lục gia vào tay nó.... Ta không yên lòng." Lão Quốc Công Gia lắc đầu thờ dài.

"Ta còn tưởng rằng chuyện gì." Lão thái thái cười cười. "Vô Nghiên còn nhỏ tuổi, hơn nữa, ngài còn có thể giao Lục gia cho người khác hay sao?"

Thấy Lão Quốc Công Gia trầm mặc không nói, Lão Thái Thái cả kinh, vội hỏi: "Lão gia! Không phải ngài đang động tâm tư khác chứ? Chuyện này không được! Lục gia chúng ta....."

"Không có, đừng đoán mò." Lão Quốc Công Gia cắt ngang lời của Lão thái thái.

Nhưng trong lòng Lão thái thái vẫn còn chút khản trương, làm phụ thê mấy chục năm qua, sao bà có thể không hiểu rõ ông ấy chứ? Lão thái thái biết lão gia thật sự đã động tâm tư. Lão thái thái suy nghĩ một chút, rồi cười nói: "Tuổi của Vô Nghiên đúng là còn nhỏ, tối hôm nay đã lưu lại lâu hơn bình thường một chút."

Lời này đã thức tỉnh Lão Quốc Công Gia, ông kinh ngạc hỏi: "Đúng rồi, tiểu cô nương hôm nay Vô Nghiên ôm là tôn nữ của đại phòng sao?"

"Không phải tôn nữ, là ngoại tôn nữ của tam phòng. Là nữ nhi của Dung Dung, lão gia còn nhớ Dung Dung không?"

Lão Quốc Công Gia lắc đầu một cái: "Không có ấn tượng gì cả."

"Lão gia đã từng khen ngợi tay nghề pha trà của con bé không tệ đấy." Mặc dù đã nhiều năm Lão thái thái không quản chuyện hậu trạch, nhưng trong lòng cũng nắm rõ.

Lão Quốc Công Gia búng tính đại ngộ: "Trong ấn tượng của ta là một hài tử rất ngoan, rất thích mặc váy màu đỏ tươi. Nháy mắt đứa bé cũng lớn như vậy?"

"Ông nói là Liên Liên!" Lão thái thái bị căn bệnh của ông chọc cười, vớt lại một câu "Ngủ đi", rồi đi thẳng lên giường.

Đứng nhìn Lão Quốc Công Gia gầy dựng nên một gia nghiệp to lớn như vậy, nhưng lại có chứng bệnh mù mắt, cũng không phải mù đối với gương mặt của tất cả mọi người, chỉ như vậy đối với gương mặt của nữ nhân mà thôi. Trừ phi thường xuyên gặp mặt, nếu không vô luận là nữ hài tử ba tuổi, hay là bà lão bảy tám chục tuổi, trong mắt Lão Quốc Công Gia đều có dáng vẻ không khác nhau là mấy.

Nhớ ngày Lão thái thái mới được gả tới, cũng bởi vì chứng bệnh mù mắt của Lão Quốc Công Gia mà sinh ra hiểu lầm lớn, đã chọc tức nương tử mới cưới khốc lóc, la hét đòi hòa ly. Dầu sao cuối cùng cũng giải trừ hiểu lầm.

Hôm sau, Phương Cần Chi dậy rất sớm. Bé để Vệ mụ mụ hầu hạ rửa mặt thật kỹ lưỡng, rồi thay một bộ y phục mới tinh, áo khoác bạch nguyệt và váy màu củ sen nhàn nhật.

Hôm nay là ngày hai mươi chín tháng chạp, chỉ một ngày nữa là sẽ đến lễ mừng năm mới. Lục Vô Nghiên gọi Phương Cần Chi đi qua, Phương Cần Chi cho rằng Lục Vô Nghiên muốn dạy bé học, liền dậy thật sớm, thu thập thỏa đáng tất cả mọi thứ. Không câu học tri thức, chỉ câu lưu lại một ấn tượng thật tốt cho Lục Vô Nghiên.

Nhưng bé lại không biết vì Lục Vô Nghiên nhìn thấy bầu không khí náo nhiệt khi năm mới sắp đến, đám hài tử trong phủ chơi đùa sẽ bỏ mặc bé, sợ bé lạc lỏng, nên mới gọi bé đến viện Thùy Sao.

Còn chuyện đi học thì hoàn toàn không vội, sắp sang năm mới rồi, không cần phải bắt bé đi học. Dựa vào trí thông minh của Phương Cần Chi, những thứ sách vở tri thức đó hoàn toàn không làm khó được bé. Là người đã từng dạy dỗ bé một đời, Lục Vô Nghiên quả thật đã lĩnh giáo qua bản lĩnh học một biết mười của bé.

Huống chi..... đời trước của Phương Cần Chi trôi qua quá vất vả, Lục Vô Nghiên không hy vọng bé lại giống như đời trước, vì muốn lấy lòng hân, tình thông mọi thứ đến cực điểm. Thật sự, quá vất vả.....

"Cô nương nên ăn mặc thật xinh đẹp!" Vệ mụ mụ nhìn Phương Cần Chi, càng nhìn càng thích.

Phương Cần Chi nhìn vào gương đồng xoay một vòng, sau khi cảm thấy tất cả đã thỏa đáng, mới bảo Vệ mụ mụ kiểm tra lại giấy bút và sách vở trong rương thêm một lần nữa.

"Không một sai sót!" Vệ mụ mụ liên tục bảo đảm.

Phương Cần Chi yên lòng, để Vệ mụ mụ ôm đến viện Thùy Sao. Vừa đến cửa viện Thùy Sao, Phương Cần Chi bảo Vệ mụ mụ thả bé xuống, tự bé đeo rương sách nhỏ đi vào.

Nhập Phan đưa Phương Cần Chi đến cửa thư phòng: "Gia, biểu cô nương đã tới."

"Vào đi."

"Biểu cô nương vào đi." Nhập Phan mở cửa phòng cho Phương Cần Chi, còn mình thì đứng bên ngoài canh giữ.

Phương Cần Chi xách theo rương nhỏ chậm rãi tiến vào bên trong thư phòng ấm áp. Lục Vô Nghiên đang ngồi trên tháp tử đàn, trên cái bàn vuông trước mặt đang bày một bộ cờ. Lục Vô Nghiên đang đánh cờ với bản thân mình.

Phương Cần Chi vừa mở rương sách của mình ra vừa nói: "Tam ca ca, muội tới học chữ. Huynh chưa nói muốn học cái nào trước, nên muội đã sai nha hoàn đến thư phòng tìm mấy quyển sách này, có "Thiên Tự Văn", "Ấu Học Quỳnh Lâm", "Ấu Học", "Long Văn Tiên Ảnh", "Hiếu Kinh"....."

"Có nặng hay không?" Lục Vô Nghiên nâng mắt, cắt ngang lời bé.

Phương Cần Chi hơi sững sốt, bé cúi đầu nhìn vào lòng bàn tay mình, chúng đã hơi ửng đỏ. Là do bé xách cái rương này từ cửa viện Thùy Sao đi tới đây bị siết chặt mà ra.

"Không cần mang những thứ này, chỗ của huynh không có sao?" Lục Vô Nghiên có chút tức giận.

"Không đau....." Phương Cần Chi nói thật, mấy cuốn sách này đặt ở trong rương đúng là có hơi nặng, nhưng cũng không tới mức nhấc không nổi. Chi là, da lòng bàn tay của tiểu cô nương rất non mềm, bị siết chặt rất dễ để lại dấu vết.

Lục Vô Nghiên kéo Phương Cần Chi qua, xoa xoa lòng bàn tay cho bé.

Phương Cần Chi không ngừng trốn tránh: "Tam ca ca, nhột....."

Nhìn bộ dáng không nhịn được cười của Phương Cần Chi, nụ cười dần dần xuất hiện trên gương mặt Lục Vô Nghiên. Hắn buông tay Phương Cần Chi ra, cất giọng dịu dàng: "Cần Chi, muội phải học cách tự chăm sóc mình. Không thể để bản thân chịu một chút uất ức, biết không?"

"Dạ biết!" Phương Cần Chi cười hi hi gật đầu. "Vậy...Tam ca ca, hôm nay chúng ta sẽ học cuốn nào đây?"

Lục Vô Nghiên gật đầu, tiếp tục đánh cờ một mình.

Phương Cần Chi bị gạt sang một bên, hơi mất tự nhiên, bé nghĩ nghĩ một lúc, rồi leo lên tháp, kéo tay áo Lục Vô Nghiên, ngọt ngào nói: "Tam ca ca, dạy muội viết chữ đi!"

Lục Vô Nghiên kẹp quân cờ đen giữa hai ngón tay ngừng giữa không trung, không biết nên đặt chỗ nào. Hắn nhét viên cờ đen đang cầm trên tay vào lòng bàn tay của Phương Cần Chi. "Hôm nay dạy muội đánh cờ."

Phương Cần Chi nhìn viên cờ trong lòng bàn tay, ngơ ngẩn trả lời "Được."

Đùng thấy Phương Cần Chi còn nhỏ tuổi, nhưng khả năng học hỏi lại không chậm. Không lâu sau đó, đã nhớ rất kỹ quy tắc chơi cờ vậy. Lúc này đang cau mày nhăn trán suy nghĩ nước cờ với Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên nghĩ ra hàng trăm cách để lộ ra sơ hở. Nhưng hắn để lộ sơ hở nhiều như vậy, sao Phương Cần Chi vẫn không nhìn thấy, toàn đi vào ngõ cụt?

Mỗi khi Lục Vô Nghiên ghét bỏ bé quá ngu ngốc, Phương Cần Chi liền cười híp mắt, ngọt ngào nói: "Tam ca ca, chúng ta chơi lại một ván!"

Nguyên cả buổi sáng, Lục Vô Nghiên vẫn dạy Phương Cần Chi đánh cờ. Phương Cần Chi còn tưởng rằng buổi chiều sẽ được học viết chữ, nhưng không ngờ đến xế chiều, Lục Vô Nghiên lại lấy ra một cái sọt đựng dây cò, muốn dạy Phương Cần Chi cách thắt châu châu.

Nhìn bộ dáng nhú mày của Phương Cần Chi, Lục Vô Nghiên cố nén cười, hỏi: "Thế nào, không muốn học cái này?"

"Không phải!" Phương Cần Chi vội vàng lắc đầu. "Những gì Tam ca ca dạy, Cần Chi đều nguyện ý học! Cũng sẽ học thật tốt!"

"Ừ." Lục Vô Nghiên cười tươi như hoa, đáp một tiếng, hắn ôm Phương Cần Chi lên đầu gối của mình, hai cánh tay vòng qua người bé, tự tay dạy bé làm thế nào dùng một dây cò bình thường để thắt ra một con châu châu y như thật.

Lúc này Phương Cần Chi mới hiểu, suy nghĩ của bé lái theo một hướng khác.

Bé vốn vẫn thắc mắc thời điểm sắp qua năm mới như thế này, vì sao Lục Vô Nghiên lại gọi bé đến đây học. Thì ra hắn lo lắng bé ở trong phủ bơ vơ không nơi nương tựa, không ai làm bạn.....

Phương Cần Chi mím môi, càng chăm chú học thắt châu châu.

Phương Cần Chi học rất nghiêm túc, đôi tay nhỏ bé càng lúc càng linh hoạt. Bé cẩn thận ghi nhớ từng bước Lục Vô Nghiên vừa hướng dẫn, trong đầu, trong mắt đều là dây cò giữa những ngón tay.

Lục Vô Nghiên nghiêng đầu, nhìn tiểu cô nương đang ngồi gẩn trong gang tấc. Cô bé cách hắn rất gần, gần đến nỗi có thể nhìn thấy những sợi lông măng nhỏ li ti trên gò má mịn màng của bé. Ánh mắt của bé to tròn, hai tròng mắt đen láy lúc nào cũng long lanh ướt át. Nhưng khi bé cười lên, đôi mắt to tròn đó sẽ cong lên thành hai cái mắt trắng lười lười. Hiện giờ, trên gương mặt bé vẫn còn nét non nớt tròn trịa của trẻ con, nhưng Lục Vô Nghiên biết, vài năm nữa khi bé gầy hơn, sẽ xuất hiện đôi má lúm đồng tiền nho nhỏ.

Lục Vô Nghiên nhú mày, hắn tình nguyện để Phương Cần Chi vĩnh viễn chỉ là một cục bột hồng hào tròn trĩnh, cũng không muốn nhìn thấy dáng vẻ gầy yếu của "hàng". Cho dù gầy đi, dung mạo của "hàng" lại càng thêm rung động lòng người.

"Làm xong rồi!" Phương Cần Chi nâng con châu châu bằng cò đến trước mặt Lục Vô Nghiên. "Tam ca ca, muội làm như thế nào?"

"Rất tốt." Lục Vô Nghiên nhìn con châu châu cò xiêu xiêu vẹo vẹo, nụ cười trên khóe môi càng sâu.

Phương Cần Chi ngượng ngùng thu tay lại: "Đây là con đầu tiên muội làm, làm không đẹp, muội sẽ thắt thêm mấy con nữa!"

Phương Cần Chi đặt con châu châu đầu tiên sang một bên, bắt đầu thắt con thứ hai. Lúc thắt con đầu tiên, trong đầu Phương Cần Chi vẫn còn băn khoăn vì sao phải học thứ này, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ, một lát sau liền hăm hở vui đầu vào thắt châu châu cò, nụ cười trên khóe môi theo mấy con châu châu cò trong tay mà càng lúc càng tươi, càng lúc càng rộng.

Khiến cho Lục Vô Nghiên phải liên tục nghiêng đầu.

Sắc trời trong những ngày đông rất mau tối. Lúc mặt trời sắp lặn, Phương Cần Chi thỏa mãn chọn ra hai con châu châu thắt đẹp nhất.

"Cần Chi, hôm nay chơi có vui không?" Lục Vô Nghiên lười biếng dựa vào kệ sách, chăm chú nhìn Phương Cần Chi thu dọn đồ đạc.

"Vui ạ!" Phương Cần Chi chọn ra hai con châu châu đẹp nhất xong thì bỏ vào trong rương sách. "Tam ca ca, ngày mai muội học cái gì đây? Vẫn là đánh cờ, thắt dây sao?"

"Hừm..., làm điều đi." Lục Vô Nghiên cười như không cười.

A.....

Phương Cần Chi sửng sốt, nhưng bé không thể không thừa nhận ở chỗ Tam ca ca thắt châu châu cò thật sự rất vui vẻ. Đã rất lâu rồi bé không được chơi những trò chơi của tiểu hài tử.

Đợi khi Phương Cần Chi đi rồi, Lục Vô Nghiên mới mở hai bàn tay ra. Một con châu châu cò xiêu xiêu vẹo vẹo lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay hắn,

đây là con châu chấu cỏ đầu tiên mà Phương Căn Chi bắt. Lục Vô Nghiên cẩn thận đặt nó vào trong một cái hộp vuông trên kệ sách, cùng với mấy món đồ cổ trân quý khác của hắn.

Vệ mụ mụ chờ ở cửa viện Thùy Sao, nhìn thấy Phương Căn Chi đi ra, liền vội vàng tiếp nhận rương sách nhỏ trong tay bé, ôm bé lên, rồi nói: "Cô nương, Tam nãi nãi tặng bốn nha hoàn rồi."

Nụ cười trên mặt Phương Căn Chi cứng lại, vội hỏi: "Họ đã vào phòng ta chưa?"

"Vẫn chưa, bọn họ vốn muốn đi vào quét dọn. Bị Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi ngăn lại. Y theo những gì cô nương dặn, nói người không thích người khác làm lộn xộn đồ đạc. Nhưng lão nô thấy mấy nha hoàn đó có vẻ không vui, còn cãi vã với Mễ Bảo Nhi...."

Hình như Vệ mụ mụ còn nói gì đó, nhưng Phương Căn Chi cũng không nghe rõ, toàn bộ tâm trí bé đều đã bay về căn phòng nhỏ của mình, vội vàng thúc giục Vệ mụ mụ ôm bé trở về nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Sâu

Phương Căn Chi về tới nơi thì thấy Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi đang đứng trong tiểu viện nhỏ giọng nói chuyện. Trong lòng Phương Căn Chi bỗng nhiên cảm thấy không ổn, vội vàng chất vấn: "Sao hai người các người lại ở đây nói chuyện?"

"Cô nương....."

Lúc này Phương Căn Chi mới phát hiện hai mắt Mễ Bảo Nhi đỏ ngầu, hiển nhiên là mới vừa khóc xong.

Nghe Phương Căn Chi trở về, bốn nha hoàn Tam nãi nãi đưa tới liền từ trong thiên phòng bước ra, quy quy củ củ thỉnh an Phương Căn Chi. Trong bốn nha hoàn, có hai người mười bốn mười lăm tuổi, hai người còn lại nhỏ hơn một chút, đại khái tầm bảy tám tuổi.

Nha hoàn đứng đầu nói: "Biểu cô nương, Tam nãi nãi ban thường chúng nô tỳ tới đây. Chúng nô tỳ tự nhiên sẽ tận tâm hầu hạ, nghĩ rằng nhân dịp người không ở trong viện tử, muốn quét dọn viện tử sạch sẽ, lưu lại cho người một ấn tượng thật tốt, tỏ lòng trung thành. Không ngờ hai nha hoàn bên cạnh người không cho phép vào phòng, thậm chí ngay cả nguyên nhân cũng không hỏi. A Vân và A Vụ cho là hai nha hoàn bên cạnh người chỉ nói lời khách sáo, nên mới càng muốn quét dọn. Cũng không biết tại sao, nha hoàn của người lại đánh A Vân."

A Vân cúi đầu, quy quy củ củ quỳ gối trong viện tử.

Phương Căn Chi đi tới trước mặt A Vân: "Chỗ nào bị thương? Ngẩng đầu lên ta xem thử."

A Vân ngẩng đầu lên, trán của nàng ta sưng lên một cục thật to. Nàng ta nói: "Mễ Bảo Nhi không phải cố ý, chỉ lỡ tay đẩy nô tỳ mà thôi. Là bản thân nô tỳ không đứng vững nên đụng vào khung cửa. Cô nương, người không cần trách phạt nàng ấy."

Mễ Bảo Nhi đỏ mặt, gào lên: "Quả nhiên là kẻ hai mặt! Lúc Cô nương chưa trở về, người cũng không nói như vậy!"

"Mễ Bảo Nhi!" Phương Căn Chi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng nàng ấy.

Diêm Bảo Nhi đứng bên cạnh lặng lẽ kéo áo Mễ Bảo Nhi, Mễ Bảo Nhi uất ức cúi đầu.

Phương Căn Chi lại bắt đầu buồn rầu. Nếu không phải vì bé đã biết nguyên do Mễ Bảo Nhi làm như vậy, chỉ nhìn biểu hiện bên ngoài của hai nha hoàn này, Mễ Bảo Nhi nhất định là ăn nhiều thua thiệt. Huống chi, đối phương lại có tới bốn người. Hai người A Vân, A Vụ ngoài mặt thì khéo léo biết quy củ, hai người lớn hơn là A Tinh và A Nguyệt thì bụng dạ thâm sâu.

Diêm Bảo Nhi nhỏ giọng nói: "Cô nương, sắp đến giờ thìn rồi. Nếu không đi chuẩn bị, sẽ bị muộn giờ cơm."

Phương Căn Chi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, may mà Diêm Bảo Nhi cơ trí một lần. Bé vừa đi vào trong nhà vừa nói: "Vệ mụ mụ đối y phục cho ta, còn mấy người các người đến thiên sảnh trước đi, chờ ta trở lại rồi nói!"

Lòng của bé, khẳng định đã thiên về một phía rồi. Nhưng mà cũng không thể quá trắng trợn, Phương Căn Chi không thể làm gì khác hơn là kéo dài thời gian. Bé gọi Mễ Bảo Nhi cùng đi với bé đến Tam phòng, cố ý để Vệ mụ mụ ở lại trông chừng phòng của bé.

Nam nhân Lục gia có công sự bận rộn, ít dùng bữa cùng với nữ quyến. Còn nam hài của Lục gia qua tám tuổi sẽ chuyển đến tiền viện, lúc ăn cơm cũng không thường ăn chung với mẫu thân và tỷ muội. Cho nên thường ngày khi Phương Căn Chi đến đây, chỉ có Ngoại tổ mẫu, Tam cửu mẫu, Ngũ cửu mẫu, cùng năm hài tử đồng vai về -- ba tỷ muội: Lục Giai Bò, Lục Giai Nhân, Lục Giai Nghệ, và hai vị biểu ca hết sức nghịch ngợm: Lục Vô Ki, Lục Tử Khôn.

Ngày hôm nay, bởi vì Tam lão gia cùng với hai cữu cữu đều đã trở về nhà nghỉ lễ, người của Tam phòng bên này ngược lại đến đông đủ. Phương Cẩn Chi cũng gặp được bốn biểu ca khác của Tam phòng.

Chỉ là, trong đầu Phương Cẩn Chi vẫn nghĩ đến hai muội muội đang ở trong rương trong phòng mình, hoàn toàn không yên tâm bốn nha hoàn mà Tam cữu mẫu đưa tới. Mặc dù còn nhỏ, nhưng bé cũng biết nếu bí mật của hai muội muội bị vạch trần, bé nhất định không có năng lực bảo vệ cho bọn chúng.

Cho nên, đối với mấy biểu ca lần đầu tiên gặp mặt, Phương Cẩn Chi chỉ cố gắng nhớ kỹ thứ bậc của bọn họ. Sau đó liền không chú ý đến bọn họ nữa, lại càng không để ý đến cái nháy mắt ra hiệu của hai vị biểu ca nhỏ tuổi nhất Lục gia đang ngồi đối diện với bé.

Phương Cẩn Chi không yên lòng đưa muỗng lên miệng. Bé mới vừa hé miệng, chợt kêu lên một tiếng, làm rơi muỗng canh xuống bàn, nước canh bắn lên tay áo bé.

Phương Cẩn Chi kinh hoàng nhảy từ trên ghế xuống, sắc mặt trắng bệch. Đôi mắt mở to lập tức dâng lên một tầng hơi nước. Cố gắng lắm mới nén lại được nước mắt đã tràn đầy trong hốc mắt.

"Cẩn Chi, sao vậy?" Tam lão gia cau mày.

"Có... Có sâu..." Mặc dù có đè nén như thế nào, trong giọng nói cũng còn nồng đậm nước nở.

"Đám hạ nhân làm việc như thế nào vậy hả?" Tam lão gia đặt đĩa xuống, giọng điệu bất mãn không ngôn từ nào có thể diễn tả được.

Tam thái thái không nhịn được đặt đĩa xuống: "Coi như nhìn thấy sâu thì sao, chuyện bé xé ra to làm cái gì Không có quy củ!"

Phương Cẩn Chi cúi đầu thấp hơn, hai tay siết chặt vạt áo. Bé không nhìn lầm, trong muỗng canh vừa rồi của bé có một con sâu. Suýt chút nữa là bé đã nuốt con sâu đó vào trong bụng rồi!

Lục Giai Nhân hã hê nhỏ giọng lầm bầm: "Quả thật là dã nha đầu đến từ nông thôn!"

Lục Giai Bồ lặng lẽ kéo bàn tay của muội muội, không để cho nó ăn nói lung tung. Lục Giai Nhân hất tay tỷ tỷ ra, quay đầu đi không thèm để ý.

Trong lòng Lục Giai Bồ không khỏi thờ dài, nàng biết ngay cả nàng muội muội cũng tức giận rồi.

"Tổ mẫu, xin bớt giận." Là một hài tử lớn nhất của Tam phòng, Lục Vô Thế rời ghế trước tiên, đi tới vị trí của Phương Cẩn Chi kiểm tra chén canh, quả nhiên nhìn thấy hai ba con sâu đang ngo ngoáy bên trong chén canh. Hắn cau mày trừng mắt liếc hai tên tiểu thiếu gia nổi tiếng nghịch ngợm của Lục gia.

Lục Vô Ki và Lục Tử Khôn lập tức nhìn sang chỗ khác, làm bộ như chẳng nhìn thấy gì.

Lục Tử Cảnh mười một tuổi đứng dậy đi tới ngồi xuống trước mặt Phương Cẩn Chi, dùng ngón tay cẩn thận lau khô mắt đầm nước của Phương Cẩn Chi: "Khóc nhè sẽ không xinh đẹp nha." Hắn lấy một cái khăn từ trong tay nha hoàn, nhúm mày cẩn thận lau đi vết nước canh trên tay áo Phương Cẩn Chi.

"Cảm tạ Cửu biểu ca." Phương Cẩn Chi hít hít mũi, cầm lấy chiếc khăn từ tay Lục Tử Cảnh, tự mình lau.

Lục Tử Cảnh có hơi kinh ngạc liếc mắt nhìn Phương Cẩn Chi, hình như không ngờ bé cũng biết thứ bậc của hắn ở Lục gia.

Trong lòng Ngũ nãi nãi nóng nảy, mắng chửi hai tiểu nhi từ cả vạn lần. Vội phân phó Lục Tử Cảnh: "Tử Cảnh, e là Cẩn Chi đã bị sợ hãi. Con đưa biểu muội trở về đi."

"Dạ." Lục Tử Cảnh véo mũi Phương Cẩn Chi: "Cẩn Chi đừng sợ. Đi, ca ca đưa muội về."

"Được!" Phương Cẩn Chi ngẩng đầu khoe nụ cười ngọt ngào về phía Lục Tử Cảnh, trên mặt không còn dấu vết của mấy giọt nước mắt. Nhưng trong lòng bé lại không có một chút cảm giác nào. Cứ như vậy đưa bé đi, dĩ nhiên là tính toán không giải quyết chuyện này. Nhưng nếu người hôm nay Vô Ki biểu ca và Tử Khôn biểu ca trêu chọc là Giai Bồ, Giai Nhân hay là Giai Nghệ, cũng sẽ không bỏ qua như vậy sao?

Không.....

Hai vị biểu ca Vô Ki và Tử Khôn tuyệt nhiên sẽ không bắt nạt Giai Bồ, Giai Nhân và Giai Nghệ như vậy.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên bị Vô Ki biểu ca và Tử Khôn biểu ca trêu chọc. Chẳng hạn như ngày đầu tiên Phương Cẩn Chi tới Lục gia, hai vị tiểu biểu ca này đã dùng bùn nhào trét lên trên y phục của bé, đồng thời luôn miệng gọi bé là một "Ngoại nhân".

Ngoại nhân?

Bé cũng chẳng nguyện ý làm ngoại nhân của Lục gia. Bé chỉ mong mình mau lớn, rời khỏi Lục gia càng sớm càng tốt.

"Biểu muội, cẩn thận." Lục Tử Cảnh đưa tay chắn phía trước người Phương Cẩn Chi. Phương Cẩn Chi sửng sốt, chợt nhận ra bản thân vừa mới thất thần, suýt chút nữa đã vấp vào bệ cửa.

Phuong Cẩn Chi ngượng ngùng nói lời cảm tạ thêm lần nữa.

Vừa ra khỏi cửa, một cơn gió lạnh lạnh trong ngày đông giá rét thổi qua, tâm trạng của Phuong Cẩn Chi thoáng chốc trở nên tốt hơn rất nhiều. Chi vì bé đã suy nghĩ lại, bé vốn nôn nóng muốn trở về, hiện giờ ngược lại vì họa được phúc.

Phuong Cẩn Chi nhanh chóng thu lại nước mắt, bước chân cũng bắt đầu nhanh hơn, khiến Lục Từ Cảnh không khỏi nhìn bé thêm hai lần.

Khi về đến cửa tiểu viện của mình, Phuong Cẩn Chi liên tục cảm tạ Từ Cảnh biểu ca đã đưa bé trở về, sau đó vội vã chạy vào. Cũng may bốn nha hoàn vẫn còn ở thiên sảnh, không có xông vào bừa bãi. Phuong Cẩn Chi lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Đuổi hạ nhân lui xuống, Phuong Cẩn Chi mở rương sách mà hôm nay mang đến viện Thủy Sao, lấy từ bên trong ra hai con châu chấu cỏ nhỏ nhỏ. Bé đi tới giường ngủ, lấy chìa khóa bên dưới gối nằm, rồi mở nắp cái rương lớn, đến khi nhìn thấy hai muội muội thì tâm trạng của bé mới thật sự được thả lỏng.

"Cái này là tự tay tỷ thất đấy, hôm nay mới vừa học được!" Phuong Cẩn Chi vừa nhỏ giọng nói chuyện, vừa đưa châu chấu cỏ cho hai muội muội.

Hai tiểu cô nương cười ngọt ngào, nhìn châu chấu cỏ bằng ánh mắt sáng lấp lánh.

Nhìn thấy hai muội muội vui vẻ, Phuong Cẩn Chi cảm thấy uất ức mà hôm nay mình phải chịu cũng chẳng đáng là gì.

Nhưng không được bao lâu, trong lòng Phuong Cẩn Chi lại bắt đầu khó chịu. Qua năm, hai muội muội cũng sẽ được ba tuổi. Đến thời điểm hiện tại, bọn chúng vẫn không thể nói chuyện, không thể đi lại....

Nghĩ đến đây, đôi mắt Phuong Cẩn Chi liền đỏ lên.

Hai tiểu cô nương đang nằm trong rương lớn, nhìn thấy hốc mắt ửng đỏ của người tỷ tỷ vẫn luôn thương yêu mình, bọn chúng lập tức không đếm xỉa đến món đồ chơi mới trong tay, hoang mang lo lắng nhìn Phuong Cẩn Chi.

Một tiểu cô nương bám vào thành rương cố gắng ngồi dậy, nâng cánh tay nhỏ bé mềm mại, muốn lau nước mắt cho tỷ tỷ.

Tiểu cô nương này ngồi dậy, cũng kéo theo tiểu cô nương còn lại ngồi dậy.

Chấn động trên người hai tiểu cô nương trượt xuống, lộ ra thân thể đang dính sát vào nhau của bọn chúng. Nói cách khác chúng sinh trưởng trên cùng một cơ thể. Hai tiểu cô nương, chỉ có ba cánh tay, vì có một cánh tay hai tỷ muội sử dụng chung.

Người ngoài đều cho rằng lúc mẫu thân Phuong Cẩn Chi sinh một cặp nữ nhi song sinh, hai nữ nhi vì khó sinh mà mất mạng, thân thể của bà cũng bị tổn hại, triển miên trên giường bệnh hơn hai năm. Sau đó, phụ thân và huynh trưởng của Phuong Cẩn Chi cũng lần lượt qua đời, bản thân bà vì quá nhiều bệnh tật, nên cũng mau chóng nối gót theo sau.

Thật ra thì cặp nữ nhi song sinh này không chết vì khó sanh, nhưng đã định trước là vĩnh viễn không thể xuất hiện trước mặt mọi người. Thân là phụ mẫu, sao bọn họ có thể cam chịu để nữ nhi ruột thịt của chính mình bị chìm chết? Đành phải giả danh chết non vì khó sanh, giấu bọn chúng đi. Để tránh lộ tin tức, dù là nô bộc của Phuong gia, cũng không có bao nhiêu người biết được sự tình.

Mẫu thân của Phuong Cẩn Chi nằm liệt trên giường không dậy nổi, một mặt là vì khó sanh thật sự đã để lại thương tổn nặng nề trên cơ thể bà, mặt khác cũng là do tâm bệnh. Phải giấu nữ nhi ruột thịt của mình ở trong cái rương tăm tối như vậy cả đời, không có một mẫu thân nào không đau lòng.

Huống chi.....

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tình hình thực tế

Huống chi, vừa hạ sanh cặp song sinh này không bao lâu, thì nhận được tin tức trưởng tử ra ngoài mua hàng bất ngờ qua đời. Bà không muốn tin hai nữ nhi là điềm báo không rõ ràng, nhưng sự ra đi của trưởng tử giống như một nhát dao bén nhọn đâm vào trong trái tim vốn đã suy kiệt của bà.

Lòng bàn tay và mu bàn tay đều là thịt, mấy ngày này, ngoại trừ tuyệt vọng cũng chỉ là tuyệt vọng.

Thật may còn có trượng phu bên cạnh bà, an ủi bà, cam kết sẽ cùng với bà bảo hộ hai nữ nhi đến trọn đời. Nhưng đến cả trượng phu cũng bỏ bà, trụ cột còn lại duy nhất của mẫu thân Phuong Cẩn Chi âm thầm sụp đổ. Cuối cùng, vào một buổi trưa nắng gay gắt của một ngày mùa thu, bà ôm bài vị của trượng phu và trưởng tử, nắm tay cặp nữ nhi song sinh rồi từ bỏ nhân gian.

Phuong Cẩn Chi vẫn còn nhớ nụ cười ấm áp trên mặt mẫu thân lúc bà hoài thai muội muội. Bà ôm Phuong Cẩn Chi vào trong ngực, dịu dàng nói: “Chờ

một tháng nữa, Cẩn Chi sẽ được làm tỷ tỷ rồi.”

“Dạ! Cẩn Chi nhất định sẽ thương bọn chúng thật nhiều thật nhiều, sẽ làm một tỷ tỷ thật thật tốt!” Trong đầu Phuong Cẩn Chi nhớ lại tình thương mà ca ca đã dành cho bé, thành khẩn tuyên thệ bảo đảm với mẫu thân.

Nhưng từ khi hai muội muội ra đời, Phuong Cẩn Chi cũng không còn nhìn thấy nụ cười của mẫu thân.

Người ca ca từng hứa lần này trở về sẽ mang cho bé hồng đậu đường, cũng đã không trở lại.

Từ lúc ba tuổi, Phuong Cẩn Chi lớn lên bên cạnh những giọt nước mắt của mẫu thân cùng những tiếng thở dài của phụ thân. Bé vẫn luôn canh giữ ở cửa tiểu viện, nhìn về phía xa xa. Mỗi khi bọn hạ nhân hỏi bé đang nhìn cái gì? Bé vẫn chỉ lắc đầu không nói một tiếng nào.

Thật ra thì, bé đang đợi ca ca trở về.

Rồi sau đó, vào một ngày trời mưa rất to, trên đường đến cửa hàng kiểm tra sổ sách, phụ thân bị trượt chân ngã xuống cầu, không bao giờ tỉnh lại. Khi thi thể của phụ thân được đưa về nhà, mẫu thân gần như phát điên, khóc thảm thiết. Tất cả mọi người đều ngăn cản mẫu thân, không một ai chú ý tới bóng dáng nhỏ nhắn của bé.

Bé cứ đứng một bên như vậy, lẳng lặng nhìn phụ thân của mình. Phụ thân của bé rất thương bé, trước kia mỗi lần ra khỏi cửa đều sẽ mang về cho bé rất nhiều đồ chơi. Phuong gia không thiếu tiền tài, nhưng phụ thân vẫn muốn tự mình chọn lựa. Còn có thể tự tay làm đồ chơi cho bé. Bàn đu dây, ngựa gỗ, điều, guốc gỗ đều do phụ thân tự mình làm.

Nhưng phụ thân của hiện tại chỉ yên lặng nằm ở đó, trên mặt, trên đầu toàn là máu và nước bùn.

Phuong Cẩn Chi rụt rè đến gần, kéo tay phụ thân: “Phụ thân.....”

Phụ thân không bỗng bé lên giống như ngày thường, không cười nói: “Đến đây, phụ thân chơi với Cẩn Chi nhé.”

Phuong Cẩn Chi cảm thấy trên đầu phụ thân thật bẩn, bé dùng bàn tay nhỏ xíu mềm mại lau đi vết máu trên gương mặt phụ thân, vết máu đỏ tươi làm bẩn tay bé. Gương mặt phụ thân lạnh như băng, Phuong Cẩn Chi cũng lạnh.

Nghe tiếng kinh hô của đám người xung quanh, Phuong Cẩn Chi ngẩng đầu, liền nhìn thấy mẫu thân phun ra một ngụm máu lớn.

Từ ngày đó về sau, mẫu thân luôn dùng khăn che miệng ho khụ khụ, đến khi lấy khăn ra, chiếc khăn đó đã nhuộm đầy máu. Ban đầu chỉ là những cơn ho nho nhỏ, nhưng càng về sau mẫu thân lại càng ho nhiều hơn, ho đến khàn giọng kiệt sức. Mỗi lần như vậy, Phuong Cẩn Chi đứng bên ngoài cửa sổ lắng nghe tiếng ho khan của mẫu thân, không ngừng lau nước mắt. Không dám đi vào, cũng không dám đi xa.

Ngày mẫu thân qua đời, khí sắc của bà hiếm khi được tốt như vậy, bà kéo Phuong Cẩn Chi đến bên cạnh, nói liên miên rất nhiều chuyện. Không ngừng dạy bé cách ứng phó các loại tình huống khi đến phủ Ôn Quốc Công. Không ngừng dạy bé cách nhìn sắc mặt của người khác, làm thế nào để lấy lòng người khác. Cẩn thận liệt kê từng cái ưu khuyết điểm của những người có thể dùng ở bên cạnh. Vì tương lai của bé mà trù tính rất nhiều.

Sợ Phuong Cẩn Chi không nhớ hết, bà không ngừng lặp đi lặp lại, không ngừng lặp đi lặp lại. Từ lúc trời còn tờ mờ sáng nói đến khi mặt trăng treo cao. Tựa như muốn nói hết tất cả mọi chuyện trên đời này.

Phuong Cẩn Chi cũng không ngừng gật đầu, luôn miệng nói: “Con đã nhớ kỹ, còn đều nhớ kỹ.....”

Trong lòng bé lo lắng mẫu thân nói nhiều như vậy sẽ rất khó chịu, nhưng mẫu thân vẫn nói vẫn nói, thật giống như đang giao phó những chuyện chưa hoàn thành. Bé liều mạng ghi nhớ, trong đầu liên tục lặp đi lặp lại lời nói của mẫu thân.

“Cẩn Chi, mẫu thân mệt rồi, muốn ngủ một lát.” Đây là câu nói cuối cùng bà nói với Phuong Cẩn Chi.

Phuong Cẩn Chi cẩn thận đắp kín mền cho mẫu thân, sau đó im lặng canh giữ ở bên giường. Trong phòng rất yên tĩnh, một hạ nhân cũng không có, hai muội muội cũng ngủ rất ngon. Phuong Cẩn Chi ngồi trong phòng đợi thật lâu, lâu đến nỗi bắt đầu sợ hãi.

“Mẫu thân? Mẫu thân, Cẩn Chi sợ.....” Phuong Cẩn Chi gọi mấy tiếng, cũng không thấy trả lời. Bé liền đưa bàn tay nhỏ bé, run rẩy sờ vào gương mặt mẫu thân. Gương mặt mẫu thân lạnh lẽo, lạnh như một tảng băng. Một loại băng giống như phụ thân trước đó.

Một giọt nước mắt từ trong hốc mắt của Phuong Cẩn Chi lăn xuống. Bé biết mẫu thân cũng đã chết.

Chết chính là sẽ không còn quay trở lại nữa.

Ca ca, phụ thân, mẫu thân, bọn họ cũng sẽ không bao giờ quay trở lại nữa rồi.

“Cẩn Chi? Cẩn Chi?” Lục Vô Nghiên bỗng tiểu cô nương với gương mặt đầy nước mắt đang ngồi dưới đất đặt lên trên đùi, rồi vuốt đầu bé: “Tại sao khóc?”

Phuong Cẩn Chi kinh ngạc nhìn Lục Vô Nghiên đang ở trước mắt, dần dần khôi phục tinh thần. Bé vội vã cúi đầu, dùng mu bàn tay lau nước mắt, vội vàng giải thích: “Không có việc gì, muội không sao.....”

Lục Vô Nghiên chụp lấy bàn tay dính đầy tương hồ của bé, tự mình lau nước mắt cho bé, nói: “Vì không thích làm điều sao? Vậy chúng ta không làm nữa.”

Nhìn nhánh cây, dây thừng và tương hồ bày la liệt trên mặt đất, Phương Cần Chi lắc đầu liên tục, nói: “Không phải, không phải không thích làm điều. Cần Chi rất thích. Chi là...chỉ là nhớ lại trước đây phụ thân cũng đã từng làm cho muội một con điều.....”

Lục Vô Nghiên biết cô bé đang nhớ người thân, hần chạm rãi hỏi: “Có một con điều sao? Còn mang theo bên người không?”

Trong hốc mắt Phương Cần Chi vẫn đọng đầy nước mắt, bỗng nhiên giống như nhớ ra một chuyện gì rất thú vị, liền bật cười: “Gió lớn như vậy, ca ca vẫn nhất định kéo muội ra ngoài thả điều. Con điều quả thật bị gió thổi bay mất. Ca ca đồng ý bồi thường cho muội một con điều...”

Giọng nói của bé nhỏ dần nhỏ dần, rồi im bật.

“Vậy, chúng ta làm thêm một con điều mới, đợi đến sang năm, thời tiết cũng ấm dần lên, Tam ca ca cùng với Cần Chi sẽ đi thả điều có được hay không?” Lục Vô Nghiên nén xuống cảm giác đau lòng, dịu dàng an ủi tiểu cô nương ngồi trên đùi mình.

“Được ạ.” Phương Cần Chi nặng nề gật đầu, trượt xuống khỏi đùi Lục Vô Nghiên, nhặt mấy nhánh cây trên mặt đất lên, cẩn thận ghép lại với nhau.

Tuổi của bé vẫn còn quá nhỏ, rõ ràng tâm tâm niệm niệm muốn học chữ, nhưng thật sự bắt đầu chơi thì cũng cười liên tục. Nhất là sau khi con điều đã ra hình ra dáng, con bé vui vẻ miến bàn cãi luận! Vốn là một cô nương lạc quan, bắt đầu chơi liền tiêu tan mọi phiền não, đây là hai ngày khó có được từ trước đến giờ trong phủ Ôn Quốc Công, nụ cười thường xuyên treo trên khóe miệng, vui vẻ thoải mái.

“Là lắp như thế này có đúng hay không?” Phương Cần Chi cầm hai nhánh cây ước lượng.

“Đừng.” Lục Vô Nghiên dừng một chút, rồi bất ngờ hỏi: “Cần Chi, nghe nói bữa cơm tối ngày hôm qua muội rời bàn trước? Còn là Lục Từ Cảnh đưa muội về.”

Phương Cần Chi gật đầu một cái: “Muội không cẩn thận làm văng nước canh lên người, Từ Cảnh biểu ca mới đưa muội về.”

Còn chuyện bị hai tiểu biểu ca trêu chọc, Phương Cần Chi không có ý định nói với Lục Vô Nghiên. Trong lòng Phương Cần Chi cảm thấy, hai biểu ca này cũng là đệ đệ của Tam ca ca. Mà mình chỉ là biểu muội, nếu nói xấu Vô Ki biểu ca và Từ khôn biểu ca với Tam ca ca, không chừng còn chọc Tam ca ca mất hứng.

Hơn nữa, nói chuyện đó cho Tam ca ca nghe cũng chẳng có tác dụng gì. Tam ca ca lại không thể làm chủ giúp bé, không thể nào hung hăng đánh hai người bọn họ một trận.

“Vậy....Tại sao là Từ Cảnh đưa muội về?” Lục Vô Nghiên cẩn thận quan sát nét mặt của Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi gãi gãi đầu, nhất thời trả lời không được. Bé mở to mắt, u mê nghi hoặc nhìn Lục Vô Nghiên, hỏi: “Tam ca ca không thích Từ Cảnh biểu ca đưa muội về sao?”

“Không thích.” Sắc mặt Lục Vô Nghiên trầm xuống, ấn đường cũng nhăn lại.

Không chỉ vì kiếp trước suýt chút nữa Phương Cần Chi đã gả cho Lục Từ Cảnh, mà bởi vì Lục Vô Nghiên không khỏi nhớ lại khoảng thời gian u tối đó. Những đau đớn, những tiếc nuối, và cả những sinh lý tử biệt.

“Tam ca ca.....” Phương Cần Chi vội vàng đứng dậy, đi tới bên cạnh Lục Vô Nghiên, kéo kéo tay áo của hần. Có chút khẩn trương nói: “Tam ca ca, đừng mất hứng.....”

Nhìn gương mặt tròn trịa nhăn nhó nhưng vẫn mang theo ba phần thiện trọng lấy lòng ở trước mặt, Lục Vô Nghiên hơi bình thường trở lại. Hần đã sống qua hai kiếp rồi, so đo với một đứa bé làm cái gì.

Thấy sắc mặt Lục Vô Nghiên đã dịu đi đôi chút, Phương Cần Chi mới bắt đầu tươi cười. Nhưng Lục Vô Nghiên lại thờ dãi, xách tiểu cô nương lên, đặt lên trên đùi, bắt đầu dĩ nói: “Một hài tử mới năm tuổi, tâm tư không cần nặng như thế.”

Phương Cần Chi bĩu môi phản bác: “Qua tối nay muội được sáu tuổi rồi!”

Bé xòe tay trái ra, lại đưa thêm một ngón trỏ tay phải, lắc lư sáu ngón tay trắng ngần trước mặt Lục Vô Nghiên.

“Ừ, tiểu cô nương sáu tuổi.” Lục Vô Nghiên cười cười lắc đầu. “Tối nay Cần Chi tính đón giao thừa như thế nào đây?”

Phương Cần Chi nhìn Lục Vô Nghiên, nghiền ngẫm ý tứ của hần. Theo quy củ, đại gia đình Lục gia sẽ tụ họp cùng đón giao thừa bên nhau, hướng chi hôm nay còn là sinh thần của Lão thái thái. Nhưng dù sao Phương Cần Chi cũng chỉ là một biểu cô nương, nếu muốn lén lút trốn đi cũng là chuyện hết sức dễ dàng.

Không sai, Phương Cần Chi vốn định ăn xong bữa cơm đoàn viên, sẽ lập tức trốn đi. Sau đó có thể trở về tiểu viện cùng với hai muội muội của mình.

Nhưng Tam ca ca hỏi như vậy là có ý gì đây? Hay là chỉ thuận miệng hỏi thôi? Phương Căn Chi có chút mơ hồ không hiểu rõ, không biết trả lời như thế nào.

Lục Vô Nghiên lại thờ dài.

Đời trước, hẳn không thích dáng vẻ trong đầu đầy toan tính vật vãn của Phương Căn Chi. Nhưng được làm lại từ đầu, đứng ở góc độ của "nàng", mới biết nỗi khổ của "nàng". Nhưng nếu "nàng" không toan tính từ nhỏ như vậy, thậm chí cố ý lấy lòng, những ngày sau đó chỉ có thể càng thêm gian nan.

Nhìn gương mặt non nớt của Phương Căn Chi, dường như Lục Vô Nghiên nhìn thấy dáng vẻ khi "nàng" sáu tuổi, bảy tuổi, tám tuổi, chín tuổi.....

Là người đã sống qua một đời, Lục Vô Nghiên hiểu rất rõ cô bé của hắn đã lợi dụng tâm cơ và sự thông tuệ của nàng như thế nào, có thể từng bước từng bước lấy lòng mỗi một người trong Lục gia, thậm chí cuối cùng còn trở thành một cô nương tôn quý hơn mấy tỷ muội dòng chính trong phủ. Khi đó nàng là cô nương tôn quý nhất Lục gia, thậm chí rất nhiều hạ nhân khi gọi nàng đã bỏ đi chữ "biểu" trong "biểu cô nương". Lại thêm dung mạo xuất chúng, tài học trác tuyệt, tuổi còn nhỏ đã có danh hiệu "Hoàng thành đệ nhất nữ".

Đáng tiếc nàng phí hết tâm tư che giấu nhiều năm như vậy, chuyện hai muội muội vẫn bị bại lộ, cuối cùng hai muội muội còn làm liên lụy tới nàng.....

Lục Vô Nghiên suy nghĩ rất nhiều đề tuổi thơ của Phương Căn Chi có thể trôi qua không ưu phiền, không lo nghĩ. Cho nên, hắn lấy danh nghĩa dạy kiến thức vỡ lòng cho Phương Căn Chi, nhưng không giống như kiếp trước dạy bé cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú, chỉ muốn mang bé đi chơi nhiều hơn mà thôi. Muốn thấy bé cười khanh khách như những đứa trẻ bình thường khác, vứt bỏ hết mọi phiền não, Lục Vô Nghiên cũng mừng thay cho bé.

Mới chỉ là một đứa bé, sau này còn có nhiều thời gian để học tập, hà tất phải nóng lòng nhất thời. Hôm nay lại là ngày ba mươi. Huống chi, kiếp này đã có sự bảo hộ và che chở của hắn, cho dù cô bé của hắn không tài hoa sáng chói như kiếp trước, cũng tuyệt đối không để bị kịch đời trước tái diễn.

Dĩ nhiên, hắn sẽ dạy bé. Nhưng kiếp này hắn không muốn dạy tài học của nữ nhi khuê các, cái đầu tiên hắn muốn dạy bé là bảo vệ tốt chính mình.

Lục Vô Nghiên nặng nề nhắm mắt lại, che giấu những suy nghĩ hỗn tạp.

"Tam ca ca, huynh muốn đón giao thừa cùng với mọi người sao? A, nếu huynh sợ ồn ào, vậy Căn Chi bồi huynh nha." Phương Căn Chi nhanh chóng quyết định, cười ngọt ngào, nói mấy lời nịnh nọt.

"Được thôi, đến lúc đó ta sẽ cho Nhập Trà đến đón muội." Lục Vô Nghiên hí mắt, lười biếng dựa ra đằng sau.

Phương Căn Chi chỉ định tùy tiện nói mấy câu thôi, sao Tam ca ca lại tưởng thật.....

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Say rượu

Trong lòng Phương Căn Chi có chút không tình nguyện, bé chỉ muốn ở cùng với hai muội muội của mình thôi. Nhưng bé cũng biết Lục Vô Nghiên là một trong số rất ít người đối xử tốt với bé, bé phải thật cẩn thận lấy lòng. Cho nên mặc dù trong lòng có chút không tình nguyện, nhưng bé cũng chỉ âm thầm quyết định chủ ý, đến lúc đó tùy tiện tìm một cái cớ, tranh thủ trở về sớm một chút trước khi hai muội muội ngủ là được.

Thật ra thì Phương Căn Chi cũng hiểu Tam ca ca không có nghĩa vụ dạy dỗ cho mình, hắn có thể đặc biệt quan tâm mình đã làm cho mấy ngày trời qua ở phủ Ôn Quốc Công thông thuận hơn rất nhiều! Bé ném mắt mác xuống tận đáy lòng, thậm chí cười hì hì nói: "Tam ca ca! Chúng ta tiếp tục quán điều đi!"

"Được." Lục Vô Nghiên cười như không cười nhìn tiểu cô nương trước mắt. Nếu không phải có duyên sống lại thêm một lần, thật sự đã bị bộ dạng vui vẻ này của bé lừa gạt rồi.

Hắn muốn bé có thể sống vô ưu như những đứa trẻ tầm thường khác, những thứ khó khăn mà bé phải mất rất nhiều tâm sức mới có thể giải quyết, thì hãy để hắn giải quyết cho bé.

Hơn nữa, kiếp trước hắn đã dạy nàng rất nhiều, sự tồn tại của nàng trở nên nổi bật nhất, nhưng nàng vẫn không thể che chở được cho hai muội muội đấy thôi? Đứa nhỏ ngốc nghếch, không phải nàng trở nên ưu tú, thì có thể khiến cho tục nhân trên thế gian này chấp nhận bọn chúng.

Huống chi, đêm ba mươi lại chạy tới chỗ hắn học..... Nam nhân Lục gia đều đã nghỉ ngơi hết rồi được không ha? Vật nhỏ thật là không biết khổ cực mà.

Con điều của hai người vẫn chưa được quán xong, Nhập Trà vội vã chạy tới: "Tam thiếu gia, Đại gia đã trở về."

Lục Vô Nghiên tùy ý gật đầu một cái, tiếp tục quán điều với Phương Căn Chi. Phương Căn Chi thắc mắc hỏi: "Tam ca ca, Phụ thân huynh về nhà, huynh không cần qua đó sao?"

"Không cần." Lục Vô Nghiên tiếp tục trét tương hồ, không ngừng đầu lên.

Nhập Trà vẫn đứng yên một bên, không lập tức rời đi.

"Còn có việc?" Lục Vô Nghiên có hơi kinh ngạc ngừng đầu lên đưa mắt nhìn Nhập Trà.

Nhập Trà nhẹ nhàng liếc nhìn Phương Căn Chi đang ngồi quây tương hồ trên mặt đất. Thấy Lục Vô Nghiên gạt đầu một cái, Nhập Trà mới nói: "Lúc Đại gia trở về, có mang theo một nữ tử Tây Vực về cùng."

Lục Vô Nghiên nhú mày một cái, hất đặt nhánh cây xuống đất, rồi lại nhặt lên. Một lát sau, cuối cùng vẫn đặt nhánh cây trong tay xuống đất. Hắn nhìn Phương Căn Chi đang trét tương hồ loạn xạ, nói: "Căn Chi, muội ở đây chơi, ta đi một lát sẽ trở lại."

"Dạ. Tam ca ca có chuyện cần làm thì đi mau lên, không cần để ý đến muội đâu." Phương Căn Chi vội nói.

Lục Vô Nghiên suy nghĩ một lúc, rồi nói: "Nếu đến bữa tối mà ta vẫn chưa trở lại, hãy bảo Nhập Trà ôm muội đến tiền đình đón giao thừa cùng với mọi người. Không cần phải kiên trì chờ ta, có biết không?"

Phương Căn Chi nặng nề gạt đầu: "Biết ạ. Tam ca ca yên tâm đi nhanh lên."

Lúc này Lục Vô Nghiên mới yên lòng. Sau khi cẩn thận tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ y phục mới thẳng thớm không một nếp nhăn, rồi mới rời đi.

Nhìn thấy sắp đến giờ dùng bữa tối, nhưng Lục Vô Nghiên vẫn chưa trở về. Phương Căn Chi để cho Nhập Trà hầu hạ rửa sạch lớp tương hồ đã khô bám đầy trên tay, mặc áo choàng nhỏ, tiến về phía tiền đình.

Chi phí ăn mặc của Lục gia từ trước đến giờ vẫn luôn được xem trọng, huống chi hôm nay vừa là trừ tịch, vừa là đại thọ thần của Lão thái thái. Tiệc tùng kéo dài, nơi nơi đều là những món ăn kỳ lạ quý hiếm, dùng gan lân thịt phượng để hình dung, cũng chẳng quá đáng chút nào.

Một ngày quan trọng như hôm nay, đám hài tử trong phủ hiếm có dịp không bị gò bó bởi quy cũ như thế này. Đám tiểu thiếu gia và cô nương của Lục gia, đứa nào cũng đều hân hoan chạy nhảy tung tăng, nói nói cười cười. Mấy tiểu thiếu gia nghịch ngợm thì truy đuổi lẫn nhau, tay cầm dây roi nhỏ màu đỏ.

Đám người tụ tập tạo ra cảnh tượng ồn ào náo nhiệt như thế, nhưng ở chỗ của Phương Căn Chi lại hết sức yên tĩnh.

Phương Căn Chi vốn tưởng rằng lúc đón giao thừa, đại gia đình Lục gia sẽ tụ họp lại cùng một chỗ, nhưng không ngờ nam nhân Lục gia đều ở tiền viện, còn nữ quyến thì ở hậu viện ăn tiệc, nghe hí kịch. Trước khi khai tiệc, bọn vân bối sẽ đi đến tiền viện, dập đầu theo thứ tự, nhận tiền mừng tuổi rồi quay trở lại hậu viện. Phương Căn Chi cảm thấy như vậy không được xem là đoàn tụ, bé vẫn thích lúc còn ở nhà hơn, cùng phụ thân, mẫu thân còn có ca ca quây quần ăn bữa cơm giao thừa.

Phương Căn Chi nắm chặt tay áo mình, bắt đầu vui vẻ. Bên trong là tiền mừng tuổi hôm nay bé nhận được.

"Căn Chi biểu muội, chúng ta giải hòa nhé!" Lục Giai Nhân đứng lên, ngay trước mặt Nhị thái thái, Tam thái thái, cùng bốn vị nãi nãi, và một đám tỷ muội, lớn tiếng nói: "Trước kia là tỷ không hiểu chuyện, đã nói mấy lời hơi quá đáng. Muội đừng giận tỷ, sau này chúng ta hãy làm tỷ muội tốt, có được hay không?"

"Lục biểu tỷ đối xử với muội rất tốt, muội chưa từng giận tỷ mà!" Phương Căn Chi cũng vội vàng đứng lên. Đôi mắt to tròn đảo qua, nhìn thấy Tam nãi nãi và Lục Giai Bồ nhìn Lục Giai Nhân mỉm cười, nhìn thấy Ngũ nãi nãi và Lục Giai Nghi cau mày, đồng thời nhìn thấy chỉ thứ hai bên kia giống như đang xem diễn trò.

Lục Giai Nhân nhìn nụ cười trên mặt Phương Căn Chi liền tức giận, nàng ta mới không phải chân thành nhận lỗi! Nếu không phải mẫu thân buộc nàng ta nói xin lỗi, nếu không bị đe dọa cắt tiền mừng tuổi, nàng ta sẽ không rơi vào trường hợp phải nói lời xin lỗi với một nữ thương hộ không cha không mẹ! Nhưng nhớ lại lời dặn của mẫu thân, ở trước mặt đám đông nói xin lỗi Phương Căn Chi, có thể vẫn hồi hình tượng bốc đồng ngày thường của mình, chuyện như vậy xác định là sẽ được truyền tới tai tổ phụ. Đến lúc đó còn không phải sẽ có một đồng lợi ích?

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt Lục Giai Nhân càng sâu hơn mấy phần. Nàng ta nâng chung trà lên, nói: "Sau khi biểu muội uống chung trà ta kính này, chúng ta liền hòa giải! Sau này sẽ là tỷ muội tốt!"

Phương Căn Chi cũng mơ hồ đoán được Lục biểu tỷ này đang diễn trò, không thể làm gì khác hơn là phối hợp diễn trò với nàng ta. Bé giả vờ ra vẻ thụ sủng nhược kinh, vội nói: "Chúng ta vốn chính là tỷ muội tốt mà."

Bé bung tách trà trước mặt lên, để biểu lộ thành ý, liền há miệng uống vào một ngụm lớn.

Khi nước trong chung trà vào miệng, hình như mùi vị có chút bất thường. Phương gia vốn kinh doanh trà trang lớn nhất Hoàng Thành, mà mẫu thân Phương Căn Chi còn có tay nghề pha trà rất ngon. Từ nhỏ Phương Căn Chi đã uống các loại danh trà mà lớn. Trà có rất nhiều loại khác nhau, mùi vị lại càng khác nhau. Cho nên Phương Căn Chi chắc chắn chung nước trong tay không phải là trà.

Không phải trà, vậy là cái gì chứ?

Phương Căn Chi chưa từng thử qua mùi vị này, chỉ cảm thấy nó rất kỳ quái, lại rất cay. Nói là cay, cũng không phải cay như ớt. Bé biết hiện tại có rất

hiều người đang nhìn mình, tuyệt đối không thể thất nghi, chỉ nhẹ nhàng đặt chung trà trong tay xuống. Nhưng sau một khắc, bé có cảm giác đầu rất nặng, mắt hoa lên, bát đĩa trên bàn đều có rất nhiều bóng chồng lên nhau. Bé nò mẫm tìm cái ghế, nhưng tầm nhìn không rõ ràng, cả người lập tức ngã ngồi trên mặt đất.

"Đau quá..." Phương Cần Chi đau đớn nỉ non.

"A! Biểu muội làm sao vậy?" Lục Giai Huyền và Lục Giai Bồ vây quanh bé.

Ánh mắt Ngũ nãi nãi chợt lóe lên, vội vàng đứng dậy trước Tam nãi nãi, đi đến kiểm tra chung trà của Phương Cần Chi mới vừa uống. Bà ta chỉ ngửi một cái, liền kinh ngạc nói: "Ồi! Người nào đã đổi nước trà của biểu cô nương thành rượu?"

Dư quang của Ngũ nãi nãi không dấu vết nhìn sang chỗ Lục Giai Nhân.

Lục Giai Nhân tròn trĩnh hai mắt, chia ngón tay về phía Phương Cần Chi, lửa giận lên cao nói: "Phương Cần Chi, người giả bộ cái gì chứ? Ta tốt bụng nhận lỗi với người, người lại có thể diễn trò hại ta! Trà là ta kính, nhưng cái chung này đã được đặt ở trước mặt người từ trước!"

"Giai Nhân!" Tam nãi nãi vội vàng lên tiếng ngăn cản nữ nhi tiếp tục nói, để tránh nữ nhi lỡ mồm này lại nói ra những lời quá đáng.

"Mẫu thân! Có phải ngay cả mẫu thân cũng cho là con dối trà của nó? Cuối cùng cũng nghĩ xấu con! Có phải mẫu thân cảm thấy con xấu xa nhất thiên hạ hay không!" Lục Giai Nhân hung hăng dậm chân, trong tích tắc nước mắt đã dâng đầy trong hốc mắt, vô cùng uất ức.

Tam nãi nãi thật sự bị nữ nhi ngu ngốc này chọc cho tức chết. Hôm nay vốn để cho nó giả bộ khoan dung rộng lượng một lần, chính là muốn vẫn hồi lại hình tượng xấu tính và ngang ngược của nó thường ngày. Nhưng nó lại làm đảo lộn hết, nó la hét lớn tiếng âm ỉ như vậy, nói không chừng cả tiền viện đều đã nghe thấy.

"Giai Nhân, mau ngừng lại đi." Lục Giai Bồ vội vã bước nhanh đến bên cạnh Lục Giai Nhân, kéo tay áo của nàng ta.

"Chỉ có tỷ mới thích làm lạn hảo nhân*!" Lục Giai Nhân tức giận hất tay áo của tỷ tỷ, xông thẳng đến trước mặt Phương Cần Chi, kéo cánh tay Phương Cần Chi: "Này! Người nói cho rõ ràng, chung trà người uống vốn đã có sẵn ở đó, hoàn toàn không phải ta đưa cho người!"

(Lạn hảo nhân: người biểu hiện ra ngoài quá mức tốt, luôn muốn làm vừa lòng mọi người xung quanh)

Trong bụng Phương Cần Chi cứ như nước sông đang cuộn cuộn, cảnh vật trước mắt càng thêm mơ hồ, ngay cả thính giác cũng trở nên trì độn rất nhiều, trước mặt là ai, đang nói cái gì, bé đều không biết, chỉ ôm đầu thống khổ không thôi.

"Phương Cần Chi, ta nói chuyện với người đó!" Lục Giai Nhân tiếp tục lôi kéo cánh tay Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi bị nàng ta lôi kéo càng thêm khó chịu, bất ngờ "ọe" một tiếng, ói một đồng lên chiếc váy xếp ly của mình, đồng thời cũng ói lên tay áo tỷ bà màu đỏ tươi của Lục Giai Nhân.

"A!" Lục Giai Nhân kinh hô một tiếng, lập tức lui về phía sau.

Tiếng động trong hậu viện đã kinh động đến tiền viện, mấy nha hoàn ở tiền viện chạy tới hỏi thăm tình hình. Nhập Trà đi ngang qua đúng lúc nhìn thấy Phương Cần Chi ngã ra đất, mấy thứ dơ bẩn bị ói ra bám đầy người, thì lấy làm kinh hãi. Nàng vội vàng kéo một tiểu nha hoàn bên cạnh, bảo nàng ta đi bẩm báo chuyện ở đây cho Lục Vô Nghiên, còn bản thân mình thì bước nhanh qua bên đó.

Trên mặt Tam thái thái đã xuất hiện sự giận dữ, nhưng e ngại chi thứ hai đang ở đây, bà ta đành miễn cưỡng đè nén tức giận, rồi phân phó: "Còn không mau đưa hai cô nương trở về."

Một vị lão mục tử đang định ôm Phương Cần Chi lên, thì Nhập Trà chạy tới, nàng khẽ khom gối, nói: "Mụ mụ, cứ giao biểu cô nương cho ta đi."

Nàng không để ý mấy thứ dơ bẩn trên người Phương Cần Chi, vội vàng ôm bé lên, vỗ vỗ vào lưng của Phương Cần Chi, dịu dàng nói: "Biểu cô nương, nô tỳ là Nhập Trà, nô tỳ ôm người trở về. Người cố chịu đựng một chút."

Nhập Trà xoay người về phía các chủ tử đang ngồi thì lễ một cái, rồi ôm Phương Cần Chi vội vã chạy ra ngoài. Nàng vẫn còn chưa kịp xuyên qua hậu hoa viên, đã gặp Lục Vô Nghiên ở hành lang gấp khúc đang vội vã chạy tới.

"Con bé thế nào rồi?"

"Uống nhầm rượu mạnh, say rồi....."

Lục Vô Nghiên nhìn cơ thể nhỏ bé đang rúc vào lòng Nhập Trà không ngừng lẩm bầm, thì hàng lông mày siết chặt. Ánh mắt lạnh lùng quét một vòng qua đám người đang ngồi trong hậu viện, hần trực tiếp đưa tay ôm Phương Cần Chi từ trong ngực Nhập Trà.

Một câu "Trên người biểu cô nương rất bẩn" của Nhập Trà còn chưa kịp nói ra, thì Phương Cần Chi đã rúc vào trong ngực Lục Vô Nghiên. Tiếp theo sau đó, mấy thứ bé nôn ra cũng dính vào người Lục Vô Nghiên. Nhưng Lục Vô Nghiên lại chẳng hề để ý, ôm Phương Cần Chi xuyên qua hành lang đi đến tiền viện.

Lục Vô Nghiên băng qua tiền viện náo nhiệt, đi thẳng về viện Thùy Sao của mình.

"Vô Nghiên..." Lục Thân Ky, phụ thân của Lục Vô Nghiên gọi hần lại, nhưng Lục Vô Nghiên không hề liếc nhìn lại, thẳng một đường rời đi, không chút nào để ý đến phụ thân của mình.

Lục Thân Ky không chỉ là trưởng tôn của Ôn Quốc Công, cũng không chỉ là Phò mã của Trưởng Công chúa đang buông rèm chấp chính, ông còn là Nhất phẩm Thượng tướng quân tay nắm trọng binh Cửu Thành của Đại Liêu. Vô luận là ở trong triều, ở quê nhà, hay là lân bang, người có thể coi thường ông như vậy thật sự không nhiều lắm.

Lục Thân Ky vẫn chưa đến tứ tuần, mày kiếm mắt sáng, vóc người cao lớn. Vừa có sự anh tuấn của nam tử vĩ ngạn, lại có khí thế cương quyết mà kiếp sống quân lữ mang lại. Ông nhìn theo bóng lưng đang khuất dần của Lục Vô Nghiên, hỏi: "Hài tử kia là ai?"

Tam lão gia vội nói: "Là ngoại tôn nữ của ta, người trong nhà đều đã mất, vừa tới Lục gia."

Lục Thân Ky gạt đầu một cái, đặt ly rượu không xuống. Nữ tử Tây Vực đang quỳ gối bên chân ông liền nâng tay lên, động tác tao nhã rót đầy một ly rượu mới cho ông.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hạt đậu

Phương Cần Chi nằm trong ngực Lục Vô Nghiên vẫn liên tục bấu môi, lẩm bẩm những câu không rõ ràng, những từ ngữ kỳ kỳ quái quái cứ mơ hồ phát ra từ trong miệng bé, tỷ như: vớ, màn thầu thối, phiếu phiếu, hoa hoa.....

"Cần Chi, muội đang nói gì đấy?" Lục Vô Nghiên dừng đứng tiểu cô nương trong ngực lên, một cánh tay đỡ lấy hông bé, một tay ôm lấy đầu bé, để chiếc cằm nhỏ nhún nhún lên hõm vai hần, khoảng cách gần như vậy mới có thể nghe được mấy lời lẩm bẩm của bé.

"Trong vớ có phiếu phiếu! Hái hoa hoa cho muội muội! Đập màn thầu thối vào đám Đại Phôi Đản của Lục gia....." Phương Cần Chi nói xong lại tiếp tục chép chép miệng.

Sau khi nghe rõ bé nói cái gì, Lục Vô Nghiên không khỏi dờ khóc dờ cười. Bước chân không chậm lại, hần hứng thú hỏi: "Ai trong đám người của Lục gia là Đại Phôi Đản?"

"Đều là! Người của Lục gia đều là Đại Phôi Đản! Đập! Đập Đại Phôi Đản! Dùng màn thầu thối, trứng vịt thối, còn phân nữa! Đập....." Phương Cần Chi múa may đôi cánh tay nhỏ, khiến Kim Linh Đang trên cổ tay bé rung lên những tiếng giòn giã.

"Tam biểu ca của muội cũng là Đại Phôi Đản?"

"Ừm..." Tiểu cô nương im lặng một lát.

Lục Vô Nghiên cảm thấy chiếc cằm nhọn đang gác lên vai mình gật gật, hần là gật đầu. Chân mày Lục Vô Nghiên không khỏi nhướng lên, hỏi tới: "Sao Tam biểu ca của muội cũng là Đại Phôi Đản hả?"

"Thật, thật đáng ghét..." Phương Cần Chi ở trong ngực Lục Vô Nghiên cựa quậy. "Ta muốn viết chữ, muốn gây bàn tính! Muốn học quân lý sổ sách! Thế nhưng có một tên gia hỏa tự cho là đúng, liền kéo ta đi chơi! Bản thân hần không chịu làm việc đàng hoàng, còn lôi kéo ta! Làm hoang phí một cách vô ích thời gian quý báu của ta! Hừ hừ....Ừm.... Mặc dù ta cũng chơi rất vui về....."

Sự bất mãn trên gương mặt nhỏ nhắn tròn trịa của bé không khỏi biến thành một loại do dự.

Lục Vô Nghiên nhất thời ghen giọng.

"Vật nhỏ không biết tốt xấu!" Lục Vô Nghiên trừng phạt vỗ nhẹ vào mông bé một cái.

Nhưng không ngờ tiểu cô nương "Oa" lên một tiếng, khóc thét lên: "Đau, đau!" Bé đưa một tay ra phía sau lưng xoa xoa cái mông của mình.

Lục Vô Nghiên sửng sò, hần không dùng nhiều sức lắm mà.

Nhập Trà vẫn im lặng đi theo phía sau, vội nói: "Biểu cô nương bị ngã."

Ý cười trên mặt Lục Vô Nghiên nhạt dần, không vui nhứt mảy. Bước nhanh hơn về phía viện Thùy Sao. Vừa về đến viện Thùy Sao, Nhập Phanh liền tiến lên nghênh đón, nàng có chút hiếu kỳ nhìn Phương Cần Chi đang lăm ba lăm bầm, nhích tới nhích lui trong ngực Lục Vô Nghiên.

"Đi nấu trà giải rượu." Lục Vô Nghiên phản phó Nhập Phan. Rồi xoay người, mang về mặt ghét bỏ nhìn Nhập Trà, nói: "Về phần người, đi làm cho mình sạch sẽ đi."

"Vâng." Nhập Trà hành lễ, rồi vội vã đi cùng với Nhập Phan đến tịnh thất tẩy rửa mấy thứ dơ bẩn bám vào người.

Lục Vô Nghiên ôm Phương Cần Chi đi vào trong tịnh thất ẩm áp và rộng lớn, hẩn cời bỏ lớp áo váy dơ bẩn bên ngoài của Phương Cần Chi, ném xuống đất một cách chán ghét. Bỗng nhiên có một vật gì đó rơi ra từ ống tay áo của Phương Cần Chi. Lục Vô Nghiên tò mò nhặt lên, mới phát hiện là mấy bao tiền lì xì. Có lẽ là tiền mừng tuổi hôm nay của bé.

Phương Cần Chi nhìn thấy mấy bao lì xì của mình rơi vào tay Lục Vô Nghiên, đôi mắt lập tức mở thật to. Bé vươn cánh tay nhỏ nhắn tới, miệng thì lầm bầm: "Phiếu phiếu! Phiếu phiếu của ta! Trà phiếu phiếu cho ta!"

"Quả nhiên ngay từ nhỏ đã thích ngân phiếu." Lục Vô Nghiên cười khổ. Đời trước, ở Phương Cần Chi có rất nhiều điểm hẩn không thích, không thích trong lòng nàng ngập tràn tính toán, không thích nàng nịnh nọt, bợ đỡ xu nịnh. Càng không thích nàng coi tài như mạng. Thế nhưng cho dù có rất nhiều điểm không thích, nhưng không phải khắp thiên hạ chỉ đặt một mình nàng vào trong lòng sao? Đáng tiếc, tự xưng là trang hào hẩn mà chết cũng không thừa nhận.....

Lục Vô Nghiên đặt Phương Cần Chi nằm lên trường tháp.

"Đau đau đau! Cái ghế đánh vào mông ta!" Mông của Phương Cần Chi vừa chạm vào trường tháp, bé liền khóc lên vì đau. Mơ mơ màng màng không phân rõ bên dưới mình là tháp hay là ghế.

Nhớ tới chuyện bé vừa bị ngã, Lục Vô Nghiên không thể làm gì khác hơn là để cho bé nằm sấp trên tháp, rồi nói: "Cần Chi không được lộn xộn, ở đây chờ ta, nghe chưa?"

Dĩ nhiên là Phương Cần Chi đâu có nghe lọt tai những gì Lục Vô Nghiên nói, bé nằm sấp trên trường tháp, hai cánh tay bé xiu vẩy múa may lung tung, miệng thì lầm nhảm: "Đánh ngã phơi đản! Dùng ong đốt hẩn! Dùng chuột cắn hẩn! Dùng kéo đâm hẩn!"

Lục Vô Nghiên bị bé chọc cười, niệm một câu: "Quả nhiên là có tâm địa của độc phụ, còn nhỏ như vậy đã có một bụng chủ ý xấu xa."

Hẩn không dám trì hoãn thêm, chỉ hai ba phút đã cời hết y phục dơ bẩn trên người, chán ghét ném xuống đất. Rồi dận dò Phương Cần Chi thêm mấy câu phải ngoan ngoãn, mới vội vã vòng qua bình phong đi tắm. Hẩn chịu đựng mấy thứ dơ bẩn này suốt đường đi, đã là cực hạn rồi.

Mấy thứ Phương Cần Chi ỏi ra chỉ dính vào một góc y phục của hẩn, nhưng Lục Vô Nghiên vẫn cảm thấy cả người không được thoải mái, muốn ngâm thân thể trong nước nóng, hoàn toàn rửa sạch mới yên tâm.

Lục Vô Nghiên mới vừa ngâm mình vào nước nóng không được bao lâu, thì nghe thấy âm thanh Phương Cần Chi ngã xuống đất ở bên kia bình phong. Phương Cần Chi hiếm khi giống như một đứa bé oa oa khóc lớn như vậy, khóc đến ruột gan đứt đoạn.

"Cần Chi?" Lục Vô Nghiên nóng nảy, vội vã từ trong bồn nước ra ngoài. Nước đọng trên người ướt sũng cũng không kịp lau, đã vội vàng kéo trường bào màu xanh treo trên giá áo bằng gỗ từ đàn khoác lên người, vọt ra bên ngoài.

Phương Cần Chi ngồi dưới đất khóc đến thương tâm, gương mặt hồng hào mập mạp bị nước mát làm ướt hơn phân nửa, đôi mắt to tròn hoàn toàn ngập trong nước mắt, nhìn thôi cũng khiến người ta đau lòng. Trong miệng phát ra từng tiếng đứt quãng: "Mẫu...mẫu...mẫu thân ôm....."

Lục Vô Nghiên vội vã bồng bé lên, bản thân ngồi lên trường tháp, rồi ôm Phương Cần Chi vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng bé, dụ dỗ: "Là Tam ca ca không tốt, không nên để một mình muội ở đây, hại Cần Chi bị ngã."

Nhưng Phương Cần Chi hoàn toàn không nghe lọt những lời của Lục Vô Nghiên, một lát thì gọi "Mẫu thân", một lát thì gọi "Phụ thân", thỉnh thoảng lại bật ra tiếng "Ca ca". Nhưng Lục Vô Nghiên biết ca ca trong miệng Phương Cần Chi không phải là hẩn, mà là ca ca của bé.

Lục Vô Nghiên thở dài, vừa vỗ về Phương Cần Chi, vừa thì thầm hát một bài ca dao cổ xưa. Âm thanh trầm thấp từ trong miệng hẩn phát ra, mùi vị tang thương mà trầm tĩnh so với lứa tuổi của hẩn bây giờ cùng với hình tượng ngang ngược bình thường hoàn toàn không tương xứng.

Trong tiếng hát của Lục Vô Nghiên, Phương Cần Chi cũng dần dần an tĩnh lại, cảm xúc của Lục Vô Nghiên trong lúc hát cũng từ từ xuống thấp. Bài ca dao này kiếp trước Phương Cần Chi đã từng hát qua, nghe nói khi còn bé mẫu thân của nàng đã hát để dỗ nàng ngủ. Kiếp trước, Lục Vô Nghiên chỉ nghe Phương Cần Chi hát một lần -- đó là lúc chôn cất cho hai muội muội song sinh.

Trong lúc Lục Vô Nghiên đang bồi hồi chìm đắm trong kiếp trước, đột nhiên cảm thấy trước ngực mát lạnh. Hẩn cúi đầu, thì nhìn thấy Phương Cần Chi trong ngực mình đang quơ quơ một cánh tay nhỏ bé, kéo vạt áo của hẩn ra. Sau đó cắn một cái vào hạt đậu ở trước ngực hẩn.

"Phương Cần Chi!" Lục Vô Nghiên lập tức trợn trừng hai mắt, đồng thời trên mặt cũng xuất hiện một màu đỏ nhàn nhạt.

"Ăn, ăn....." Phương Cần Chi như một đứa trẻ sơ sinh đang mút lấy mút để sữa.

Lục Vô Nghiên vội vàng đẩy tiểu nhân nhi trên đùi mình ra, vất vả lăm Phương Cần Chi mới ngừng khóc, nước mắt lại lập tức trào ra, vừa tủi thân khóc, vừa gọi tìm mẫu thân.

Lục Vô Nghiên nghe bé khóc vừa đau lòng vừa tâm loạn như ma. Chẳng qua chỉ thoáng một cái, bằng công phu thần kỳ, Phương Căn Chi đang ngồi trên đùi hẳn lại chui vào trong vạt áo của hẳn, hung hăng cắn vào hạt đậu trên ngực hẳn, mút từng ngum từng ngum.

"Phương! Căn Chi..." Bàn tay Lục Vô Nghiên đang nắm lấy khuỷu tay của Phương Căn Chi định kéo bé ra đột nhiên cứng lại. Vì từ góc độ nhìn xuống, hẳn nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn mà hạnh phúc của Phương Căn Chi. Trên mỗi sợi lông mi đen nhánh của bé vẫn còn dính nước mắt, nhưng đôi mắt to tròn này, một khắc trước đó còn đọng đầy nước mắt bây giờ đã khép lại một nửa, giống như một cặp nguyệt nha mềm mại mà xinh đẹp.

Nhìn đôi mắt nguyệt nha của bé, cho dù Lục Vô Nghiên có bị cắn đau, toàn thân ngứa ngáy không thoải mái, cũng... vui vẻ chịu đựng.

Đợi khi Phương Căn Chi đã hoàn toàn ngủ thiếp đi, Lục Vô Nghiên mới chăm chú nhìn bé, có chút ghét bỏ nói: "Vật nhỏ dơ dáy."

Giọng điệu có vẻ ghét bỏ, nhưng trong đôi mắt lại chan chứa sủng nịch.

Một tay ôm Phương Căn Chi, tay còn lại cầm khăn ướt, cẩn thận lau nước mắt trên mặt và nước miếng trên khoe miệng cho bé. Nghĩ đến vật nhỏ này vừa trảy trét nước miếng lên ngực mình, ngực Lục Vô Nghiên bắt đầu cảm thấy tê ngứa, cảm giác tê ngứa này nhanh chóng lan ra khắp toàn thân.

"Tam thiếu gia, trà giải rượu đã nấu xong." Nhập Phan ở bên ngoài tịnh phòng, nhẹ nhàng gõ cửa.

"Vào đi."

Chờ Nhập Phan đi vào, Lục Vô Nghiên nói: "Trà giải rượu không cần nữa, tắm cho con bé đi. Trên người con bé có thể có tụ máu, nhẹ một chút. Đừng đánh thức."

Cái liếc mắt cảnh cáo đó, khiến Nhập Phan không dám chậm trễ chút nào.

Giống như đang ôm bảo bối trân quý nhất trên đời, Lục Vô Nghiên không đành lòng đưa Phương Căn Chi cho Nhập Phan. Ngược lại, hẳn rất muốn tự mình chăm sóc bé, nhưng dù sao nam nữ hữu biệt, đứa nhỏ này sớm đã là một người thông tuệ và đa tâm.

Hướng chi, nếu thật sự để hẳn tự mình tắm cho bé, đối với Lục Vô Nghiên mà nói cũng là một loại hành hạ. Mặc dù vẫn còn là một cơ thể trẻ con thom nong mùi sữa, nhưng Lục Vô Nghiên không thể bảo đảm sẽ không liên tưởng đến cơ thể trưởng thành của "nàng".

Bộ ngực mềm mại, vòng eo thon thả, cặp mông đầy đặn, đôi chân thon dài ngà ngọc. Quả thực là phong cảnh tuyệt mỹ nhất trên đời. Nghĩ đến nhất định là: trắng trẻo, non mềm, mịn màng, mềm mại.

Hắn đều đã nhìn thấy qua.

Cũng bởi vì kiếp trước trong lúc vô tình nhìn thấy, mới khiến nàng giận dữ gần nửa năm cũng không thèm nói chuyện với hẳn.

Nghe tiếng nước chảy bên kia bình phong, Lục Vô Nghiên xoa xoa ấn đường. Mặc dù bây giờ bé vẫn còn nhỏ, nhưng vừa nghĩ tới kiếp trước nàng giận dữ nửa năm trời, trong lòng Lục Vô Nghiên vẫn còn sợ hãi như cũ. Khi đó nàng giận dữ, hẳn lại là một người tính tình cuồng ngạo. Cuối cùng cứ như vậy mà bỏ lỡ nhau.

Lục Vô Nghiên thở dài, hẳn lấy một bộ y phục sạch sẽ từ trong tủ ra để thay, lại phủ thêm một kiện áo khoác, mới bước ra khỏi tịnh thất ấm áp.

Nhập Trà đã rửa mặt chải đầu xong, cũng đã đổi một bộ y phục khác, đang đứng đợi bên ngoài tịnh phòng. Nàng biết Lục Vô Nghiên nhất định sẽ hỏi nàng chuyện xảy ra hôm nay. Đợi Lục Vô Nghiên từ bên trong tịnh thất đi ra, không đợi Lục Vô Nghiên chất vấn, nàng vội vã tóm tắt một cách đơn giản rõ ràng chuyện trong hậu hoa viên ngày hôm nay cho hẳn nghe.

"Lục Giai Nhân? Một đứa ngu xuẩn mà thôi, không có khả năng làm ra chuyện tráo rượu." Lục Vô Nghiên bước nhanh về phía tắm phòng, đi được hai bước chợt dừng lại. Hỏi: "Là rượu gì?"

"Là Cừ Uẩn Xuân Tửu mạnh vô cùng." Nhập Trà bẩm báo.

Thật ra thì lúc đó nàng vội vàng ôm Phương Căn Chi về, cũng không chú ý đó là rượu gì. Nhưng sau khi trở về ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ, tránh khi Lục Vô Nghiên chất vấn mình không trả lời được, mới vội vã chạy một chuyến, ghi nhớ về mặt và lời nói của mỗi người lúc đó, ngay cả Lục Giai Nhân uống trà gì, Phương Căn Chi uống loại rượu gì cũng đều hỏi thăm được.

Lục Vô Nghiên gật đầu một cái, phân phó: "Đi chuẩn bị hai vạc Cừ Uẩn Xuân Tửu."

"Vâng." Nhập Trà trả lời, mặc dù rất tò mò vì sao phải là hai "vạc", cũng tuyệt đối không dám hỏi thêm nửa câu, vội vàng đi chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Nói dối

Phuong Cần Chi mơ một giấc mơ rất thơm rất ngọt. Trong giấc mơ, hình như bé được trở về quá khứ, không biết vì sao cứ khóc mãi không thôi, sau đó mẩu thân ôm bé vào lòng dỗ dành bé. Còn ngâm nga bài ca dao trước kia vẫn thường hát để dỗ bé ngủ. Bé không nhớ nổi tại sao mình lại khóc đến thương tâm như vậy, nhưng tình nguyện khóc suốt như vậy cũng không muốn tỉnh khỏi giấc mộng này. Bởi vì lồng ngực trong giấc mộng ấy sao mà ấm áp, an tâm đến thế.

Phuong Cần Chi từ từ mở mắt, từ từ tỉnh lại.

Rõ ràng toàn thân đều được bao bọc trong ấm áp, nhưng đập vào mắt lại là những hình ảnh mang sắc lạnh. Màn che giường màu đen tuyền vô cùng sang trọng, nhìn kỹ mới phát hiện hoa văn trên bề mặt được dùng chỉ thêu đồng màu để thêu hình động vật biển. Ngay cả chân đắp trên người Phuong Cần Chi cũng là màu đen, mà lớp trải giường bên dưới thân thể bé lại có màu trắng tinh.

Phuong Cần Chi vén màn che giường màu đen lên, quan sát gian phòng xa lạ. Cách bày trí bên trong gian phòng này vô cùng đơn giản. Phía trước một bức tường được đặt một cái tủ cao hai cửa, cũng là màu đen. Đối diện tủ cao ấy là cửa sổ đang được đóng kín, phía trước cửa sổ bày một trường án bằng bạch ngọc, cũng là chất liệu làm ghế đầu. Bút mực giấy nghiên từ trước đến giờ luôn đi một bộ, nhưng trên trường án bạch ngọc danh quý đó lại chỉ bày tro trọi một nghiên mực cổ bằng đá xanh.

Trên mặt đất được trải một lớp thảm lông thỏ rất dày, trắng như tuyết, giống như một lượng tuyết lớn mới vừa rơi xuống nóc nhà vẫn còn chưa tan.

Nhìn thảm lông thỏ trên mặt đất, Phuong Cần Chi lập tức biết đây là một nơi nào đó bên trong viện Thùy Sao. Chuyện đêm qua như nước chảy lút qua trong đầu bé, Phuong Cần Chi lập tức cả kinh thất sắc. Chẳng lẽ bé đã ở đây cả đêm?

Bé vội vàng nhảy xuống giường, cũng không tìm giày, chỉ để chân trần chạy đi, vừa đẩy cửa ra liền phát hiện nơi này là một lầu các. Lúc bé đang đứng tại chân cầu thang, loáng thoáng nghe thấy âm thanh cổ quái trên lầu một.

Vì vậy, Phuong Cần Chi đạp lên lớp thảm nhưng đi lên cầu thang. Tầng một dĩ nhiên là tầng đình của lầu các. Trong tích tắc, Phuong Cần Chi tròn xoe hai mắt, có chút khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt -- ngàn vạn con chim màu trắng đang chao lượn trên không trung, che đi cả bầu trời xanh thẳm, giống như mây tựa như tuyết.

Lục Vô Nghiên đưa lưng về phía bé, đang đứng tựa vào lan can. Áo khoác vừa dày vừa nặng choàng lên cơ thể cao lớn của hắn, thỉnh thoảng có một con chim màu trắng đáp xuống bên cạnh hắn. Phuong Cần Chi không thể tìm được từ nào thích hợp để hình dung, chỉ cảm thấy bóng lưng của Tam ca ca thật sự rất đẹp mắt!

"Tam ca ca....." Phuong Cần Chi nhỏ giọng gọi hắn, có hơi sợ làm kinh động đến mấy con chim, cũng sợ làm hỏng phong cảnh đẹp như tranh này.

"Dậy rồi sao?" Lục Vô Nghiên xoay người lại.

Phuong Cần Chi gật đầu một cái, đôi mắt to tròn nhìn chăm chú vào tay Lục Vô Nghiên, bởi vì trên đó có một con chim màu trắng. Lục Vô Nghiên nâng tay lên, con chim đó liền bay đi.

Phuong Cần Chi rụt rè xuyên qua những con chim màu trắng đi về phía Lục Vô Nghiên, có hơi sợ bị mấy con chim này mổ trúng. Rốt cuộc cũng đi tới bên cạnh Lục Vô Nghiên, Phuong Cần Chi thở phào nhẹ nhõm. Bé thắc mắc hỏi: "Tam ca ca, nơi này có rất nhiều chim. Bọn chúng là chim gì? Chim bồ câu sao?"

"Ừ." Lục Vô Nghiên nhìn ra Phuong Cần Chi đang sợ hãi, liền bồng bé đặt lên lan can, đôi tay vòng qua thân thể nhỏ nhắn, bảo vệ bé.

Ánh mặt trời buổi sáng khiến cả người Phuong Cần Chi như tỏa sáng, khiến cho gò má như sứ của bé càng thêm óng ánh trong suốt. Cánh môi mọng nước màu hồng nhạt, kiều diễm ướt át. Lục Vô Nghiên không tự chủ bắt ngờ dùng ngón trỏ miết lên cánh môi của bé. Động tác của hắn rất nhẹ, chỉ nhẹ nhàng ma sát, nhưng đôi môi màu hồng nhạt của Phuong Cần Chi vẫn trở nên đỏ ửng. Thật giống như bên trong có chứa thuốc nhuộm, chạm vào liền lan ra. Trên môi nhanh chóng phủ một lớp nước trong bóng.

"Tam ca ca?" Phuong Cần Chi nghi hoặc nhìn hắn.

Lúc này Lục Vô Nghiên mới hiểu được bé vẫn chỉ là một hải tử, lớp trong bóng trên môi này không phải nước miếng, mà là sự mềm mại của hải tử... Ai bảo trước kia hắn không chịu quan sát qua tiểu hải tử. Kiếp trước khi hắn lưu ý đến Phuong Cần Chi, thì nàng đã là một đại cô nương.

"Khụ....." Lục Vô Nghiên ho nhẹ một tiếng. "Không có việc gì, vừa rồi trên môi muội dính sợi lông thỏ....."

Hai người trên tầng đình của lầu các không hề hay biết, cử động của bọn họ vừa vặn đã lọt vào tầm mắt của mấy người trong rừng mai ở cách đó không xa.

"Những con chim bồ câu này đều do Tam ca ca nuôi sao? Thật là xinh đẹp!" Phuong Cần Chi nhìn những chim bồ câu với cái nhìn mới mẻ, bé chưa bao giờ gặp qua nhiều chim bồ câu như vậy.

Nghe vậy, Lục Vô Nghiên dùng một tay che chở Phuong Cần Chi, tay còn lại nâng lên, búng một cái tách. Một con bồ câu trắng đáp xuống tay Lục Vô Nghiên.

"Nó là con đẹp nhất." Lục Vô Nghiên nhìn con bồ câu trên tay, trong mắt xuất hiện sắc thái ấm áp hiếm thấy.

Lông mày của Phương Cần Chi nhíu chặt, bởi vì con chim bồ câu vừa đáp xuống mu bàn tay của Lục Vô Nghiên thiếu mất một cái cánh. Nhìn nó cũng ốm yếu và già cỗi hơn so với mấy con chim bồ câu khác.

"Sau khi thả nó bay đi, nó phải mất hơn tám tháng mới bay trở về. Giữa đường không biết đã gặp phải cái gì, lại bị đứt mất một cánh, chỉ dựa vào một cánh mà bay trở về." Lục Vô Nghiên để con chim bồ câu lên lan can, thương tiếc vuốt ve cái cánh còn lại của nó.

"Dựa vào một cánh mà bay trở về sao?" Phương Cần Chi tròn mắt, vô cùng kinh ngạc. Bé suy nghĩ một lát, cũng hiểu được đôi chút. "Tam ca ca, huynh nuôi chim bồ câu để cá cược sao?"

Phương Cần Chi từng nghe ca ca nói qua về một trò chơi của đám con cháu quý tộc, cột ấn ký lên chân mấy con chim bồ câu mà mình nuôi, mang bọn chúng đến một nơi cách xa nhà ngàn dặm, rồi thả cho chúng bay, con chim bồ câu nào bay trở về trước thì thắng. Rất lâu sau khi 100 con chim bồ câu được thả ra, có thể bay trở về cũng chỉ đếm ba con, những con còn lại đều chết trên đường về nhà.

"Trước kia chỉ chơi, hiện tại thì không." Lục Vô Nghiên ôm Phương Cần Chi đi xuống lầu dưới. "Đi thôi, một lát nữa chúc tết muộn sẽ không thể nhận hồng bao."

Lúc này Phương Cần Chi mới phản ứng được. Bé bất ngờ ngẩng đầu lên, nhìn mặt trời lên cao thì biết canh giờ đã qua.

Bé xụ mặt muốn khóc.

Lục Vô Nghiên buồn cười véo gò má mềm mại đàn hồi của bé, nói: "Ít đi bao nhiêu hồng bao, Tam ca ca sẽ bù cho muội bấy nhiêu."

Phương Cần Chi đau khổ lắc đầu. Hồng bao là chuyện nhỏ, quan trọng hơn là ngày mừng một đầu năm bé đã dậy muộn! Đây có thể là chuyện cười gây ầm ĩ rất lớn nha! Bé không khỏi nhớ lại chuyện tối hôm qua, vừa uất ức vừa tức giận nói: "Không biết là ai đã hạ được vào nước trà của muội, báo hại muội dậy trễ!"

Nhìn vành mắt ửng đỏ của con bé, Lục Vô Nghiên có chút đau lòng.

"Không phải được, là rượu. Muội chưa từng chạm qua rượu, cho nên uống một hớp đã say rồi. Chuyện của muội các trưởng bối cũng biết, nên sẽ không trách cứ muội dậy trễ đâu." Lục Vô Nghiên chậm rãi giải thích cho bé.

"Rượu? Uống say?" Đôi mắt vốn to tròn của Phương Cần Chi mở lớn hơn. Ngô mụ mụ gả cho một nam nhân luôn thích uống rượu, uống say thì lại tranh cãi gây ầm ĩ....

Phương Cần Chi sợ hãi ngẩng đầu nhìn Lục Vô Nghiên, lắp bắp nói: "Muội... muội uống... uống say? Vậy, vậy...có phải rất mất mặt hay không...."

Lục Vô Nghiên khựng lại, nhớ lại dáng vẻ say rượu của bé đêm qua, trước ngực lập tức lại xuất hiện cảm giác tê dại.

"Nhất định muội đã gây họa....." Thấy Lục Vô Nghiên không nói lời nào, Phương Cần Chi cũng biết mình mất mặt không ít. "Muội nhớ Lục biểu tỷ tới kéo muội...muội, muội..... hình như có hôn? Chuyện xảy ra sau đó đều không nhớ, nhất định..... nhất định đã gây họa....."

Đôi mắt to tròn đen trắng rõ ràng đã đọng đầy nước mắt, ngưng tụ thành những giọt nước mắt rất to, thi nhau lăn xuống dọc theo gò má trắng như sứ, nhìn vào khiến cho người ta vô cùng thương tiếc.

"Không có, không có!" Lục Vô Nghiên vội vàng ôm bé thẳng lên, một tay nâng lấy mông bé, một tay đặt cằm bé lên hõm vai mình, sau đó nhẹ nhàng vỗ lưng bé.

"Sau khi Cần Chi say rượu rất ngoan, chỉ im lặng ngủ thôi....." Mặt Lục Vô Nghiên không đổi sắc nói dối.

"Thật sao?" Phương Cần Chi xoay đầu lại, dùng đôi mắt sưng nước nhìn chằm chằm Lục Vô Nghiên.

Bị đôi mắt trong suốt sạch sẽ như vậy nhìn chăm chú, Lục Vô Nghiên cảm thấy chột dạ một cách khó hiểu. Hắn nhìn lại Phương Cần Chi, cắn răng nói: "Tam ca của muội không nói dối."

Đôi mắt to đẫm nước của Phương Cần Chi trong tích tắc đã cong thành hai nửa vầng trăng, rốt cuộc cũng yên lòng. Lục Vô Nghiên cũng thở phào nhẹ nhõm, bước chân nhanh hơn, ôm bé xuống tầng một, giao cho Nhập Trà hầu hạ rửa mặt.

Phương Cần Chi đích xác là đã dậy muộn. Với địa vị của Lục gia, tự nhiên sẽ có rất nhiều tân khách đến chúc tết. Cho nên bọn tiểu bối Lục gia phải dậy thật sớm, chúc tết trưởng bối trước khi tân khách đến. Lúc này, khi Phương Cần Chi chạy tới Hạp Viễn Đường, cũng chỉ có thể chúc tết cho nữ trưởng bối của Lục gia.

Đứng ở cửa Hạp Viễn Đường, Phương Cần Chi bắt đầu bức rức.

"Sao vậy? Cần Chi không dám vào?" Lục Vô Nghiên nghiêng đầu cúi xuống nhìn bé.

"Mới không có!" Phương Cần Chi rướn cổ, nhưng không quá một cái chớp mắt đã bày ra vẻ mặt nịnh nọt, kéo vạt áo Lục Vô Nghiên, nhỏ giọng hỏi: "Tam ca ca sẽ đi vào cùng với muội chứ?"

"Ừ." Lục Vô Nghiên khẽ nhếch môi, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của bé, chậm rãi bước vào Hạp Viễn Đường.

Bên trong Hạp Viễn Đường đứng như dự liệu của Phương Cần Chi, nữ quyến Lục gia và tiểu hài tử đều tụ tập ở đây, lại thêm nha hoàn hầu hạ, mỹ nhân trang phục hoa lệ đầy kín một phòng.

"Vô Nghiên thỉnh an tăng tổ mẫu, thúc tổ mẫu, các vị thúc thẩm." Giọng điệu của Lục Vô Nghiên vô cùng tùy ý. Hắn nói xong liền nhéo nhéo cánh tay Phương Cần Chi. Phương Cần Chi vội vã tiếp lời: "Cần Chi thỉnh an tăng ngoại tổ mẫu, ngoại tổ mẫu, ngoại bá mẫu, các vị cữu mẫu."

Lão thái thái cười nói: "Trời rất lạnh, sưởi ấm một lát rồi hãy đến tiền viện."

Lời này của bà là nói với Lục Vô Nghiên.

Phương Cần Chi nhận ra không ai trách cứ bé tới trễ, thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, quy quy củ củ ngồi trên đùi Lục Vô Nghiên. Bé vốn ngồi lên chiếc ghế bên cạnh Lục Vô Nghiên, nhưng Lục Vô Nghiên lấy lý do ghế đầu không có chỗ tựa lưng, nên đã bế bé lên đùi.

Bé không khỏi oán thăm: ngồi ở trên đùi huynh sống lưng cũng thẳng tắp, cũng có dựa được đâu!

Phương Cần Chi ngồi chung với Lục Vô Nghiên không bao lâu, thì bất ngờ có một bà tử hót ha hót hải đi vào. Kiêng kỵ ngày mừng một đầu năm nên không dám kinh động tới mọi người, chỉ thì thầm câu gì đó bên tai Ngũ nãi nãi.

Không ngờ Ngũ nãi nãi nghe xong, tách trà trong tay liền rơi thẳng xuống đất vỡ tan tành.

"Làm cái gì đấy?" Tam thái thái không vui liếc nhìn tiểu nhi tức.

Sắc mặt Ngũ nãi nãi trắng bệch, đứng lên nói: "Thập Nhất Lang và Thập Nhị Lang bị ngã, con đi xem một chút!"

"Sao lại ngã? Ngã ở đâu?" Vừa nghe tôn tử bảo bối của mình bị ngã, Tam thái thái cũng không thể yên tâm.

Bà ta vừa dứt lời, Tiền muội muội bên cạnh Lão thái thái cũng chạy tới. Lão thái thái cau mày gật đầu một cái, Tiền muội muội mới bẩm báo: "Thập Nhất thiếu gia và Thập Nhị thiếu gia trèo lên cây chơi, không cẩn thận ngã xuống. Vừa vặn ngã vào hai vạc rượu bên dưới tầng cây. Hai vị thiếu gia ngã không bị thương, chỉ uống một bụng rượu mạnh, bất tỉnh nhân sự."

Tiền muội muội là lão nhân trong phủ, từ trước tới giờ, cách nói chuyện vẫn luôn trầm ổn. Nhưng lúc này cũng không thể không lạng lẽ liếc mắt nhìn Lục Vô Nghiên ngồi ở trên ghế bành đang chơi đùa với một lợn tóc của Phương Cần Chi.

"Sao dưới tầng cây lại có mấy vạc rượu? Ai đã đặt ở đó?" Lục Giai Nhân kinh ngạc hỏi. Nàng ta hoàn toàn không hề nhận ra trường bối và các tỷ tỷ đều trầm mặc không nói.

Mặc dù Phủ Quốc Công lớn, người Lục gia cũng rất nhiều. Nhưng chuyện này lại truyền đi khá nhanh. Mới sáng sớm, chuyện Lục Vô Nghiên cố ý đặt hai vạc Cừ Uẩn Xuân Tầu trong rừng cây, trừ mấy hài tử không đủ thông minh, thì tất cả mọi người đều biết.

Nếu là người khác thì không nói, nhưng lại cứ là Lục Vô Nghiên. Coi như hắn giả bộ không phải hắn làm, người Lục gia cũng đành phải cùng với hắn giả vờ không biết.

Nhưng không ngờ Lục Vô Nghiên lại thoải mái trả lời.

"A....." Lục Vô Nghiên cười khẽ một tiếng. "Mừng một đầu năm, mùi rượu tứ phía là một điềm tốt, không nghĩ đến Thập Nhất đệ và Thập Nhị đệ lại làm bẩn rượu của ta."

Lục Vô Nghiên cau mày biểu hiện ghét bỏ, rồi sau đó nhìn về phía Ngũ nãi nãi, thông thả nói: "Ngũ thẩm phải bồi thường cho ta hai vạc."

Ngũ nãi nãi có chút không nén được giận, gương mặt đoan trang sa sầm, hơi vắn vẹo.

Triệu muội muội cầm danh mục lễ vật đi vào, vừa định nói, chợt cảm thấy không khí bên trong phòng không được bình thường.

"Danh mục lễ vật nhà ai?" Lão thái thái hỏi.

Triệu muội muội vội nói: "Là danh mục lễ vật Tô gia đưa tới. Còn có ý dặn dò trong đó có một cái nghiên mực ba chân màu xanh thẫm là đưa cho Tam thiếu....."

"Ném đi." Lục Vô Nghiên dứt khoát cắt ngang lời nói của Triệu muội muội. "Không ném vào mặt người khác thì bà cũng cuốn gói đi đi."

Kiếp trước, hắn đã làm Nhị Thế Tổ cả đời. Kiếp này, từ khi trùng sinh tới nay đã tốn quá nhiều thời gian để suy tư, hành sự cũng có chút không giống hần rồi. Lục Vô Nghiên đứng dậy, nói: "Cần Chi, chúng ta đi xem hai tiểu biểu ca của muội đã tỉnh rượu hay chưa."

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Vòng tay

Mãi đến khi ra khỏi Hạp Viễn Đường, Phương Cần Chi vẫn còn ngơ ngác.

Đang dắt tay bé, Lục Vô Nghiên dừng lại, hỏi: "Cần Chi sao vậy?"

"Tam ca ca, huynh đang giúp muội trút giận sao?" Phương Cần Chi kinh ngạc nhìn Lục Vô Nghiên, đôi mắt to tròn trong suốt hiện lên một tầng mê mang và nghi hoặc nồng đậm.

"Muội nói đi?" Lục Vô Nghiên ngồi xổm xuống trước mặt bé, kéo mũ trùm đầu của chiếc áo khoác màu vàng nhạt thật kỹ cho bé. Tránh những cơn gió mùa đông thổi đỏ gương mặt mềm mại của bé.

Phương Cần Chi không nói chuyện.

Khi bé biết trà của mình bị đổi thành rượu, cũng đoán ra được là do hai vị tiểu biểu ca làm. Dù sao hai người bọn họ cũng đã sớm trêu chọc bé thành tánh. Phương Cần Chi không nghĩ đến trả thù, thậm chí còn đang vắt óc suy nghĩ làm cách nào tạo mối quan hệ tốt với hai vị tiểu biểu ca. Nhưng Tam ca ca đã ra mặt thay bé dạy dỗ hai vị tiểu biểu ca, còn dùng loại phương thức phách lối trắng trợn như vậy.

Bé chưa bao giờ nghĩ tới Tam ca ca sẽ vì bé mà ra mặt.

Có lẽ, lấy lòng hai vị tiểu biểu ca làm dịu đi mối quan hệ, không bằng trước mắt cứ lấy lòng Tam ca ca?

Không.....

Phương Cần Chi âm thầm bác bỏ ý tưởng này. Ngộ nhờ một ngày kia Tam ca ca không tiếp tục che chở bé nữa? Lấy lòng Tam ca ca là phải làm rồi, nhưng cũng cần phải lấy lòng những người khác. Không thể bỏ trứng vào cùng một cái giỏ được.

Bé chớp mắt, đôi mắt nguyệt nha cong lên, ôm chặt cánh tay của Lục Vô Nghiên, áp gương mặt nhỏ nhắn vào cánh tay hắn. "Cảm tạ Tam ca ca đã giúp muội, Tam ca ca quả thực là người tốt nhất thiên hạ nha! Tam ca ca cứng rắn uy phong! Tuyệt vời! Cần Chi rất thích rất thích Tam ca ca! Hận không thể đánh trên người Tam ca ca mỗi ngày!"

Phương Cần Chi mở miệng là một tiếng "Tam ca ca" dịu dàng, ngọt ngào.

Lục Vô Nghiên....

Nếu không phải trùng sinh một lần, quả thật cũng đã bị bộ dáng chân thành này của con bé lừa gạt. Nhưng mà, cho dù đã biết con bé đang cố ý lấy lòng mình, Lục Vô Nghiên nghe những lời này, trong lòng cũng rất hưởng thụ!

Thật là tự lừa mình dối người mà!

"Vậy Cần Chi có muốn đi xem Lục Vô Ki và Lục Tử Khôn một chút hay không?"

Phương Cần Chi lắc đầu một cái, ngọt ngào nói: "Tam ca ca, muội muốn trở về. Cả một đêm không về, chắc Vệ mụ mụ đang lo lắng lắm."

Bé còn muốn sau này sẽ hòa giải với hai vị tiểu biểu ca, lý nào lại đến đó xem trò vui bỏ đá xuống giếng chứ? Hơn nữa, trong lòng bé đang nhớ hai muội muội, đối với người Tam nãi nãi đưa tới không chút yên tâm.

Trong lòng Lục Vô Nghiên sáng tỏ, liền bảo Nhập Trà đang đi phía sau đưa bé trở về.

Còn về tại sao lại không đích thân đưa con bé trở về? Đợi sau khi Phương Cần Chi đi, Lục Vô Nghiên mới bắt đầu đi đi về phía đình Quan Tùng bên cạnh ngọn núi già ở xa xa -- phụ thân hắn đã ở đó dán mắt vào hắn hơn nửa ngày.

"Thình an phụ thân." Lục Vô Nghiên khẽ khom lưng, mặc dù giọng nói vẫn tùy ý, nhưng thần thái so với lúc ở Hạp Viễn Đường đã cung kính hơn rất nhiều.

"Chà...!" Lục Thân Kỵ giận quá hóa cười. "Thì ra vẫn còn nhận thức phụ thân này sao?"

Lục Vô Nghiên thông thả nói: "Một ngày vì phụ suốt đời vì phụ, một ngày vì phụ chưa chắc cả đời vì phụ. Phụ thân đại nhân hỏi một vấn đề chẳng chút ý nghĩa này, không bằng hỏi mẫu thân con có còn nhận thức người trọng phụ này hay không đi."

Sắc mặt Lục Thân Ky từ từ trầm xuống. Vốn là một tướng quân rong ruổi trên chiến trường, trong ánh mắt của ông lúc này chợt hiện lên vẻ uy nghiêm, cảm giác áp bức cường thế tỏa ra từ cơ thể ông tăng lên mấy phần. Ông nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Nếu con không phải nhi tử ta thì ta đã một đao chém chết con!"

"Con thật muốn không phải là hài tử của người, phụ thân đại nhân cũng chẳng phải tức chết?" Lục Vô Nghiên nhếch môi, tâm trạng tốt khó có được.

"Con!"

Lục Vô Nghiên khom lưng thêm một cái, rồi nói: "Phụ thân đại nhân bớt giận, nhi tử xin phép được cáo lui trước."

Nói xong, hắn cũng bước ra khỏi đình Quan Tùng, ung dung rời đi.

Nhìn bóng lưng khoan thai đang dần xa của hắn, Lục Thân Ky chợt đứng lên, quát to: "Lục Vô Nghiên, con đứng lại đó cho ta!"

Lục Vô Nghiên không quay đầu lại, chỉ khoát tay áo, nói: "Những thứ xã giao đó đừng lôi kéo con, không có hứng thú."

Nhưng Lục Vô Nghiên chỉ đi được vài bước liền không thể không ngừng lại, chỉ vì hắn nghe thấy tiếng rút đao của Lục Thân Ky. Lục Vô Nghiên bất đắc dĩ xoay người, nhìn phụ thân của hắn đang cầm đao nổi giận dưng dưng đứng bên trong đình Quan Tùng. Hắn buông thông hai tay, bất đắc dĩ nói: "Theo ý kiến nhi tử, phụ thân đại nhân xin bớt giận trước đã, tránh cho mẫu thân trở về nhìn thấy cái bản mặt đen thui của người."

"Cái gì?" Lục Thân Ky rõ ràng ngậy ngậy cả người.

Trở về?

Đã năm năm rồi Trương công chúa chưa từng trở về Lục gia. Trong năm năm này, ông chỉ gặp bà năm lần, mỗi lần đều ở trên triều đình, nghị sự công việc của quốc gia. Ông đứng trong đám văn võ triều thần, bà cao cao tại thượng, ngay cả một ánh mắt cũng không phả lệ cho ông!

Trong lúc ông đang hoảng thần, thì Lục Vô Nghiên đã đi xa.

Lục Thân Ky thu đao, bất ngờ bật cười, tự nói với bản thân mình: "Tính khí này, y như mẫu thân nó....."

Nữ nhân tôn quý nhất trên thế gian này không ai bị được công chúa, bao nhiêu nam tử hy vọng có thể lấy sự ưu ái của công chúa. Nhưng trên thế gian này cũng có nam tử mang khát vọng và hoài bão không muốn làm phò mã. Từ trước đến nay, phò mã ở vào vị trí khó xử, thậm chí không thể đảm nhiệm trọng trách trong triều. Lại càng không thoát được hình tượng dựa vào sự chiều cố của nữ nhân.

Ban đầu Lục Thân Ky cũng không muốn làm phò mã.

Ông từng cầm đao gác lên cổ Trương công chúa uy hiếp: "Đổi người, bằng không ta giết chết người!"

Rõ ràng Trương công chúa đã đồng ý, nhưng ngày hôm sau hai nhân vật lại đổi vị trí. Bà cầm đao gác lên cổ của ông, uy hiếp: "Không cưới ta? Vậy thì thiến người, cả đời này ở bên cạnh ta làm thái giám đi!"

Ánh sáng trên lưỡi đao hắt ra soi rọi dung nhan xinh đẹp của bà. Lục Thân Ky bật thốt lên: "Thiên hạ đệ nhất khuynh thành sắc."

Sau khi Phương Cần Chi trở về, vội vã vào phòng mình. Bé gọi Vệ mục mục vào phòng, để Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi đứng bên ngoài trông chừng, sau đó vội hỏi Vệ mục mục: "Tôi hôm qua lúc ta không có mặt ở đây, không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Đêm qua hai tiểu nha hoàn A Vân và A Vụ đã vào phòng."

Phương Cần Chi lập tức khẩn trương.

Vệ mục mục vội vàng nói: "Hai tiểu nha hoàn hái mai đặt bên cửa sổ, lúc ấy Mễ Bảo Nhi cũng ở trong phòng. Bọn họ không phát hiện ra cái gì."

Lúc này Phương Cần Chi mới thở phào nhẹ nhõm. Bé mở rương lớn ra, để Vệ mục mục giúp đỡ ôm hai muội muội lên trên giường lớn. Sau đó bé cởi áo choàng và giấy rồi bò lên giường, chơi với hai muội muội một lát.

Rõ ràng chỉ hai khắc trôi qua, nhưng Phương Cần Chi lại cảm thấy rất dài. Biết rõ Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi đang đứng trông chừng ở bên ngoài, vẫn lo lắng đề phòng không yên. Kiên trì không đến ba khắc, liền để cho Vệ mục mục ôm hai muội muội trở vào trong rương.

Mặc dù vóc người của bọn chúng so với tiểu cô nương cùng lứa thì nhỏ gầy hơn một chút, nhưng dù sao cũng đã ba tuổi rồi, sau này cũng sẽ lớn lên từng ngày. Hiện tại cái rương lớn này coi như vừa vặn, nhưng không bao lâu nữa sẽ trở nên chật chội. Phương Cần Chi không thể không suy tính đổi cho hai muội muội một cái rương khác lớn hơn.

Phương Cần Chi còn có một chuyện băn khoăn hơn.

Vì nguyên do hai muội muội vẫn ở trong rương, thân thể đặc biệt yếu ớt, đến nay vẫn không thể đi lại. Bởi vì từ nhỏ đã dạy bọn chúng không được khóc,

không được phát ra bất cứ âm thanh nào. Thậm chí đến bây giờ bọn chúng cũng không thể nói chuyện, ngay cả những đơn âm đơn giản nhất cũng không phát ra được.

Phuong Cần Chi cảm thấy bé cần phải dạy hai muội muội nói chuyện, đi lại.

Nhưng dạy thế nào đây?

"Cô nương, đừng lo lắng....." Vệ muội muội biết tâm sự của Phuong Cần Chi, bà cũng không có cách nào, chỉ có thể ở bên cạnh khuyên lơn.

Phuong Cần Chi khoát khoát tay, bảo Vệ muội muội đi ra ngoài. Tự mình mang cái ghế dài đến ngồi trước bàn trang điểm, nhìn chiếc bình thanh hoa miệng rộng đựng những cánh hoa mai tươi mới trên bệ cửa sổ đến gần người.

Trong lòng Vệ muội muội cũng ưu sầu, không khỏi thở dài bước ra khỏi phòng. Con đường trước mắt giống như một vực thẳm đen ngòm, bọn họ dừng lại cũng không được, cứ như vậy buộc phải từng bước đi tới vực thẳm tăm tối đó. Hai tiểu chủ tử ngày một lớn lên, sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ.

Không nói những cái khác, chuyện ăn uống cũng là một vấn đề lớn. Mặc dù phủ Quốc Công cảm y ngọc thực, nhưng mỗi một khoản chi đều được khi chép vào sổ sách rõ ràng. Hiện tại, mỗi ngày Phuong Cần Chi đều phải đi Tam phòng dùng bữa, ăn tại chính tiểu viện của mình cũng không được. May mà chỗ ăn cơm của nô bộc tùy tiện hơn, đều là Vệ muội muội bớt một chút thức ăn từ khẩu phần của mình để đút cho hai tiểu chủ tử. Nhưng đến khi bọn chúng trưởng thành thì sao?

Vệ muội muội nhớ tới những lời Ngô muội muội đã nói, bà bắt đầu oán trách bản thân mình vô dụng. Bà không khỏi lại nặng nề thở dài, khiến Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi đang ngồi trên bệ cửa sổ nói chuyện với nhau đều ngẩng đầu lên nhìn bà.

"Đừng ngồi canh ở đây nữa. Không biết sáng nay cô nương đã ăn cái gì chưa, Mễ Bảo Nhi đến phòng bếp lấy một ít nhuyễn cao tới đây, Diêm Bảo Nhi đi kiểm tra lò sưởi." Vệ muội muội miễn cưỡng lên tinh thần phân phó cho hai tiểu nha hoàn.

"Vâng." Hai tiểu nha hoàn trở mình một cái bò dậy, đồng thanh đáp lời.

Nhưng hai người bọn họ còn chưa đi xa, thì trong phòng chợt truyền ra tiếng kinh hô của Phuong Cần Chi.

Vệ muội muội và hai tiểu nha hoàn lấy làm kinh hãi, vội vàng vọt vào trong phòng. Ngay cả A Nguyệt, A Tinh, A Vân và A Vụ đang ở thiên phòng cũng vội vã chạy tới.

"Cô nương, làm sao vậy?" Vệ muội muội vội vàng hỏi tới. Bà quét một vòng tình hình ở trong phòng, màn che trên giường lớn đều kín mít, hẳn không phải chuyện của hai tiểu chủ tử. Vậy thì chính Phuong Cần Chi xảy ra chuyện.

"Không thấy! Vòng tay lục phi thúy Tăng ngoại tổ mẫu thường cho ta không thấy nữa!" Sắc mặt Phuong Cần Chi trắng bệch, ánh mắt hốt hoảng.

Bé cẩn thận mở cái hòm cất chiếc vòng lục phi thúy ra, bên trong trống rỗng. Dù sao cũng là đồ vật lão tổ tông thương xuống, nếu để người khác biết đã bị đánh mất, tránh không khỏi phải chịu trách nhiệm.

"Có phải các người trộm đồ của cô nương hay không? Không cho các người tùy tiện bước vào phòng của cô nương chúng ta, các người vẫn tìm cách xông loạn vào! Thì ra là muốn làm tặc!" Mễ Bảo Nhi thờ phỉ phò nhìn chằm chằm A Vân và A Vụ.

A Vân và A Vụ hoàn toàn không nhận với Mễ Bảo Nhi, chỉ cùng quỳ xuống, đồng thanh nói: "Biểu cô nương, chúng ta không có!"

A Tinh và A Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, cũng đồng thời quỳ xuống.

Vệ muội muội đứng bên cạnh luôn mồm oán trách "Ai nha", "Ai nha", đáng vẻ hoảng hốt. Diêm Bảo Nhi vội chạy tới bàn trang điểm, vừa nhón chân cẩn thận tìm kiếm, vừa hỏi: "Cô nương, có khả năng đặt ở chỗ khác hay không?"

"Không có, ta đã cất kỹ ở trong hòm. Sao một đêm không trở về liền mất chứ....." Phuong Cần Chi nói xong chữ cuối cùng cũng kéo theo tiếng nước nôi, mắt cũng bắt đầu ẩm ướt.

"Hừ!" Mễ Bảo Nhi chỉ vào A Vân và A Vụ. "Nhất định là các người trộm!"

A Vụ cúi đầu, A Vân cắn môi một cái, nhỏ giọng nói: "Cũng không phải chỉ có hai chúng ta đi vào, người và Diêm Bảo Nhi, còn có Vệ muội muội rõ ràng vẫn ở suốt trong phòng cô nương....."

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Áy náy

Nghe xong những lời này, Mễ Bảo Nhi càng tức giận hơn, ngón tay của nàng duỗi ra vuốt chút nữa đã xia vào trán A Vân, tức giận đùng đùng nói: "Được lắm! Không thừa nhận trộm đồ còn vu hãm chúng ta! Chúng ta đi theo cô nương từ Phương gia tới đây! Sao có thể trộm đồ của cô nương chúng ta! Ngược lại là các người không có một ai tốt!"

Nàng có ý nhấn mạnh bốn chữ "Cô nương chúng ta", rõ ràng đã gạt bốn nha hoàn bọn họ ra ngoài.

A Vân chẳng qua chỉ là một hài tử chưa đủ lớn, cũng vì lần trước bị Mễ Bảo Nhi đẩy một cái. Lúc này nghe nàng ấy nói như vậy, lập tức uất ức khóc lên. Nàng khóc rất ân cần, sợ không hợp quy cách quá nhiều chủ tử, nên chỉ cúi đầu, hai vai không ngừng run rẩy.

A Tinh lên tiếng.

Nàng ta có hơi đau lòng nhìn A Vân một cái trước, rồi mới nói với Phương Căn Chi: "Biểu cô nương, nô tỳ biết xảy ra chuyện như vậy, trong đám nha hoàn chúng ta, người nhất định sẽ tin tưởng nha hoàn từ Phương gia mang tới. Bọn họ đi theo người nhiều năm hơn, là trung bộc của Phương gia. Nhưng nô tỳ và A Nguyệt, A Vân còn có A Vụ đều là nha hoàn ký văn tự bán đứt trong phủ Quốc Công. Chúng nô tỳ cũng là trung thành cần cần! Nói mấy lời này cũng không thấy hổ thẹn lắm, Tam nãi nãi phái chúng nô tỳ tới đây cũng là công nhận năng lực và sự trung thành của chúng nô tỳ."

A Nguyệt cũng tiếp lời: "Chúng nô tỳ đối với phủ Quốc Công trung thành cần cần, người cũng là chủ tử phủ Quốc Công! Kể từ khi chúng nô tỳ được phái tới đây, trong lòng đã thật sự xem người như thành chủ tử cả đời! A Vân và A Vụ cũng vì năm mới, mới cố ý hái mấy nhánh mai vàng tươi tắn đưa tới, muốn cho biểu cô nương nhìn thấy hoa mà tâm tình sẽ tốt hơn một chút."

Vẫn luôn cúi đầu, A Vụ nhỏ giọng nói: "Biểu cô nương, ngày hôm qua lúc ta và A Vân vào phòng, Mễ Bảo Nhi vẫn ở suốt trong phòng. Nhìn chăm chăm chúng ta như đề phòng cướp, chúng ta có thể trộm đồ như thế nào đây? Ngược lại..... Ngược lại Mễ Bảo Nhi và A Vân vẫn không hòa hợp....."

"Người có ý gì! Người nói ta oan uổng nàng ta trộm đồ của cô nương sao?" Mễ Bảo Nhi hung hăng dậm chân.

Nhìn bốn nha hoàn này, người mềm mỏng, người cứng rắn, người âm thầm, còn một người thì khóc lóc vô cùng thảm thiết. Thật là cái gì cũng để cho bọn họ nói hết. Nhìn lại người bên cạnh mình, Mễ Bảo Nhi chỉ biết hô to hét lớn.....

Phương Căn Chi hít hít mũi, có chút kinh hoàng nói: "Ta...ta không biết....."

A Tinh buồn mị mị mắt, vốn chuẩn bị nói tiếp thì ngừng lại.

"A Vân, người đừng khóc." Phương Căn Chi nhảy từ trên ghế xuống, đi tới trước mặt A Vân, do dự nói: "Ta không nói là người trộm."

"Cô nương! Chẳng lẽ người thật sự tin lời của nàng ta..., cho là nô tỳ lấy đồ của người?" Nghe Phương Căn Chi nói như vậy, Mễ Bảo Nhi cũng bật khóc. Nàng ấy không khóc ân cần như A Vân, mà phát ra những tiếng "Ồ ô ô", không được mấy tiếng ô ô, nước mắt một vốc nước mũi một bùm.

"Đừng khóc, đừng khóc....." Đang tìm tìm kiếm kiếm bên bàn trang điểm, Diêm Bảo Nhi vội vàng chạy tới an ủi Mễ Bảo Nhi.

Phương Căn Chi mất hứng. Bé ném cái hòm rỗng đi, vô cùng tức giận nói: "Được lắm! Rõ ràng là ta mất đồ, hai người các người còn ở đó gây thêm phiền phức cho ta! Ta còn chưa khóc, các người khóc khóc khóc cái gì!"

Bé nói xong, liền xoay người, leo một mạch lên ghế, nằm trên bàn trang điểm khóc.

"Ôi trời, cô nương đừng khóc, đừng khóc!" Vệ mục mục vội vàng đi tới vỗ lưng dỗ dành Phương Căn Chi.

A Vân nín khóc đầu tiên, nhưng vẫn giữ dáng vẻ uất ức cực độ như vậy. Mễ Bảo Nhi cũng bị Diêm Bảo Nhi lôi kéo ngừng khóc, nhưng những giọt nước mắt to như hạt đậu vẫn từng giọt từng giọt rơi ra từ trong hốc mắt.

A Tinh đứng lên, nói với mấy tiểu nha hoàn: "Thật không có quy củ, mừng một đầu năm lại chọc Biểu cô nương không thoải mái, còn không lui ra hết đi!"

A Vân và A Vụ bước ra khỏi phòng trước. Mễ Bảo Nhi cũng bị Diêm Bảo Nhi túm ra. A Tinh và A Nguyệt ở lại trong phòng, vừa an ủi Phương Căn Chi, vừa tiếp tục tìm kiếm trên bàn trang điểm.

"Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!" Phương Căn Chi vừa khóc vừa ném mấy món trang sức trên bàn trang điểm, trăm hoa tình xảo màu trắng ào ào rơi xuống đầy đất. Thấy vẫn còn chưa đủ, thuận tay đẩy luôn một bộ ấm trà, đồ sứ rơi xuống đất bẽ tan tành.

Phương Căn Chi tự giam mình trong phòng buồn bực một ngày, đợi xế chiều, Vệ mục mục vội vã chạy tới, có chút kinh ngạc nói: "Cô nương, mới vừa rồi có bà tử đến đây dẫn A Vân và A Vụ đi rồi. Chuyện gì xảy ra....."

"Ừ." Phương Căn Chi đáp một tiếng, có hơi mất hồn nhìn bình hoa mai vàng trên cửa sổ. Mai vàng nở một đêm thêm nửa ngày, bây giờ đã có chút ỉu rũ.

Sau bữa tối, Phương Căn Chi bị Tam nãi nãi giữ lại.

"Vốn thấy bên cạnh con không đủ nha hoàn hầu hạ, mới phái mấy người qua cho con sai bảo. Nhưng nghe nói hai người A Vân và A Vụ còn nhỏ không hiểu chuyện, lại có thể ở trước mặt con khóc lóc âm ỉ. Nha hoàn như vậy ở bên cạnh con cũng chẳng có tác dụng, ta đã sai bọn chúng đến nơi khác rồi." Tam nãi nãi nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói. Về chuyện Phương Căn Chi mất đồ, bà ta cũng không đề cập một chữ -- chờ Phương Căn Chi tự mình cáo trạng.

Bà ta không đề cập, Phương Cần Chi cũng không nói.

Phương Cần Chi thở dài, có hơi khó xử nói: "Thật ra thì con rất thích A Vân và A Vụ. Bọn họ từ chỗ của Tam cữu mẫu đi ra, mỗi tiếng nói cử chỉ so với hai nha hoàn bên cạnh con đều hợp quy củ."

"Ai!" Về mặt Phương Cần Chi đau khổ thở dài. "Nhưng không biết vì sao..... A Vân, A Vụ và hai nha hoàn bên cạnh con chung đụng không tốt. Lén lút cãi vã sau lưng con không ít, lần này còn âm ỉ trước mặt con. Tam cữu mẫu không biết, hai tiểu nha hoàn bên cạnh con, Diêm Bảo Nhi là nữ nhi của Vệ mụ mụ, Mễ Bảo Nhi là nữ nhi của Kiều mụ mụ. Kiều mụ mụ và Vệ mụ mụ đều là nãi nương của con, nhưng bà ấy đã qua đời....."

Phương Cần Chi khịt khịt mũi, nhỏ giọng nói: "Mễ Bảo Nhi giống con, đều là hài tử không có mẫu thân....."

Nói xong, nước mắt liền "tách tách" rớt xuống. Khi bé khóc, khuôn mặt không nhăn nhúm giống như những tiểu hài tử khác, ngược lại ngũ quan còn có chiều hướng căng ra. Nhất là đôi mắt to như thế này, mở cực lớn, cứ như vậy nhìn người. Để cho người nhìn thấy rõ ràng như thế nào là nước mắt mờ mịt nơi đáy mắt, dâng đầy, ngưng tụ, rồi lăn xuống.

Cho dù là người có tâm địa sắt đá hơn nữa, nhìn cũng không chịu nổi đau lòng mà ôm bé vào trong ngực.

"Ai ư, đang tốt như vậy sao lại khóc." Tam nãi nãi vội vàng kéo Phương Cần Chi lại, đau lòng vỗ vỗ lưng bé. Dù sao cũng là mẫu thân của người ta, nhìn con bé còn nhỏ như thế đã không có mẫu thân, Tam nãi nãi không khỏi động lòng trắc ẩn.

Phương Cần Chi cố gắng nén xuống tiếng nức nở, dùng đôi mắt đăm lệ nhìn Tam nãi nãi, nói: "Tam cữu mẫu, người đừng phạt A Vân và A Vụ được không? Cần Chi thích bọn họ lắm."

"Được được được, không phạt không phạt! Hai người bọn chúng tốt số, có Cần Chi thiện tâm của chúng ta cầu cạnh." Tam nãi nãi nhận lấy khăn giấy từ tay nha hoàn, cẩn thận lau nước mắt cho Phương Cần Chi.

Bà ta mỉm cười nói: "Cần Chi của chúng ta là hài tử ngoan, đừng khóc. Về phần nha hoàn bên cạnh con, nếu cũng đáng thương như vậy. Cần Chi của chúng ta cũng không phạt nàng ta có được không?"

"Được ạ!" Phương Cần Chi cười, cường điệu gật đầu.

Nha hoàn đứng sau lưng Tam nãi nãi không đổi sắc mặt, nhưng trong lòng hiểu rõ. Nếu là nha hoàn bên cạnh Tứ cô nương hoặc là Lục cô nương gây họa, Tam nãi nãi nhất định sẽ dạy bọn họ thưởng phạt phân minh, càng nhấn mạnh chủ tớ khác biệt. Nàng ta có chút thương hại nhìn sang Phương Cần Chi đang vui vẻ ăn bánh ngọt. Dù sao cũng không phải là nữ nhi thân sinh, sao Tam nãi nãi có thể dạy dỗ con bé chu đáo được chứ.

Trên đường trở về, Phương Cần vô tình gặp phải Lục Tử Khôn, về mặt hân vừa tức giận vừa uất ức, cầm đầu buồn bực đi về phía trước.

"Khôn ca nhi, ngại đi chậm một chút! Coi chừng té!" Một nãi nương gọi với theo sau lưng hân.

Dù sao nãi nương cũng là người lớn, cuối cùng cũng đuổi kịp Lục Tử Khôn. Bà vội vàng ôm hân lại, đau lòng nói: "Nãi nương biết Khôn ca nhi của chúng ta chịu uất ức....."

"Hừ!" Hai mắt Lục Tử Khôn hồng hồng. "Dựa vào cái gì nói ta lười kéo Thập Nhất ca làm chuyện xấu! Rõ ràng đôi rượu là chủ ý của huynh ấy mà....."

"Nãi nương biết, nãi nương biết....." Nãi nương ôm hân vào trong ngực nhẹ nhàng an ủi. Lục Tử Khôn chỉ mới sáu tuổi, Thập Nhất thiếu gia Lục Vô Ki còn lớn hơn hân hai tuổi. Bình thường đều do Lục Vô Ki lôi kéo tiểu đệ đệ này hoành hoành ngang ngược. Nhưng vừa xảy ra chuyện, liền trở thành Lục Tử Khôn không đứng rồi. Ai bảo hân là thứ xuất chứ.....

Nhưng sự thật này, nãi nương không thể nói với hân.

Lục Tử Khôn hất tay bà vú ra, vừa quay người thì nhìn thấy Phương Cần Chi đứng cách đó không xa. Rõ ràng hân có hơi sùng sốt, về mặt có chút không tự nhiên. "Hừ" nhẹ một tiếng, chạy vượt qua bé.

Những lời hân vừa nói với nãi nương, Phương Cần Chi đều nghe. Phương cần chi xoay đầu nhìn Vệ mụ mụ đi theo sau lưng, hỏi: "Không phải mụ mụ đã nói mẫu thân của Thập Nhị biểu ca mất rồi sao?"

"Dạ, mất lúc khó sinh hân. Nghe nói cô nương khi còn sống rất được Ngũ cữu cữu sủng ái, là người không tệ. Cho nên từ nhỏ Khôn ca nhi đã được nuôi dưỡng thành ca nhi đích xuất. Nhưng đáng tiếc, cuối cùng thì thứ xuất cũng là thứ xuất." Vệ mụ mụ thở dài, bồng Phương Cần Chi lên, "Cô nương quan tâm hân làm gì. Chúng ta về thôi, đừng để gió thổi lạnh."

Phương Cần Chi gật đầu một cái, để mặc cho Vệ mụ mụ ôm trở về. Suốt đường đi, bé luôn trầm mặc không nói, đến khi về tới nơi vẫn còn đang suy nghĩ chuyện của Lục Tử Khôn. Mễ Bảo Nhi đứng bên cạnh bé, bé cũng không phát hiện.

"Cô nương, nếu người ghét bỏ Mễ Bảo Nhi, vậy nô tỳ vẫn nên về nhà thôi. Nô tỳ cũng muốn ở cùng nương, đệ đệ muội muội!" Mễ Bảo Nhi phồng má, về mặt không cam lòng, còn cố ý làm ra vẻ không thèm để ý chút nào.

"Thật muốn đi?" Phương Cần Chi nghiêng đầu, chớp mắt quan sát nàng ấy.

Mẽ Bảo Nhi cúi đầu không lên tiếng.

"VẬY ĐI ĐI." Phương Cẩn Chi cố ý nói. "Sau khi về nhà thay ta chào hỏi Kiều mụ mụ."

Mẽ Bảo Nhi trợn mắt, kinh hoàng nói: "Cô nương, người thật sự đuổi nô tỳ đi sao?"

Diêm Bảo Nhi đang núp bên ngoài cửa nghe lén bất ngờ xông tới, nhéo Mẽ Bảo Nhi một cái, dán vào lỗ tai nàng ấy nhỏ giọng nói: "Người có thể hiểu chuyện một chút hay không, đừng mang thêm phiền phức cho cô nương nữa!"

Phương Cẩn Chi không nhịn được cười, nói: "Trở về giúp ta hỏi thăm Kiều mụ mụ tình duyên tốt hơn chưa, chỗ Ngô mụ mụ không chừng còn phải nhờ bà ấy hỗ trợ đây."

Mẽ Bảo Nhi đích xác là nữ nhi của Kiều mụ mụ, nhưng Kiều mụ mụ cũng không có chết, mà là năm ngoái đã về quê sinh nhi tử. Phương Cẩn Chi nói dối ở chỗ Tam nãi nãi, ngay cả những giọt nước mắt kia cũng là giả.

"Nô tỳ biết! Cô nương, người có khát hay không? Có đói bụng không? Nô tỳ đi lấy trà bánh cho người nhé!" Mẽ Bảo Nhi vui mừng kéo Diêm Bảo Nhi chạy đi. Chi cần biết cô nương của nàng không hoài nghi nàng, trong lòng nàng liền vui vẻ.

Thật ra thì đối với mấy nha hoàn hầu hạ bên cạnh, Phương Cẩn Chi không vừa lòng người nào. Không phải ngu ngốc thì là lỗ mãng, ngay cả Diêm Bảo Nhi miễn cưỡng cũng có chút cơ trí, thì lại không hiểu biết nhiều quy củ của đại gia đình. Nhưng không còn cách nào cả, nếu như ngay cả mấy người trung thành cần cần này cũng đuổi đi. Bé thật sự là tứ cố vô thân!

Phương Cẩn Chi đã sớm nghĩ đến để Mẽ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi học quy củ. Nếu có thể giống Nhập Trà, Nhập Phan bên cạnh Tam ca ca, như vậy thì tốt biết mấy! Hay là.....ngày mai đi cầu cầu xin Tam ca ca cho mượn Nhập Trà hoặc là Nhập Phan tới đây dạy cho Mẽ Bảo Nhi, Diêm Bảo Nhi?

Cầu xin như thế nào đây?

Phương Cẩn Chi cực khổ suy nghĩ cách lấy lòng Lục Vô Nghiên, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trong lúc lơ đãng nhìn thấy bình hoa mai vàng bên cửa sổ. Đồi mắt to tròn của Phương Cẩn Chi rũ xuống, một tia ánh sáng lướt qua rất nhanh, trong lòng không có chút tư vị.

Bé từ trên ghế nhảy xuống, đi vào bên trong giường ngủ lớn, lấy một cái khăn gấp bên dưới gối ra. Chạm rãi mở ra, được bao bọc bên trong rõ ràng là chiếc vòng tay lục phi thủy của Lão thái thái thưởng cho bé.

"Hi vọng A Vân và A Vụ không chịu trừng phạt quá nặng, cũng đổi được một chủ tử tốt hơn....." Phương Cẩn Chi lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bàn du dây

Phương Cẩn Chi cũng hi vọng làm một hài tử ngoan ngoãn thiện lương, nhưng bé không thể. Ngày mẫu thân đi, bà đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần nói bé phải bảo vệ hai muội muội thật tốt, nếu để người khác biết sự tồn tại của hai muội muội, người ta sẽ tiêu diệt chúng. Như vậy, thân nhân của bé trên cõi đời này cũng không còn nữa.

Không người nào có thể tổn thương muội muội của bé. Mệnh mệnh mù mịt trong mắt Phương Cẩn Chi từ từ tan đi.

Nếu không phải A Vân và A Vụ lại xông vào phòng bé thêm một lần nữa, bé cũng không gấp gáp đuổi bọn họ đi, còn dùng thủ đoạn không quang minh chính đại như vậy. Nhưng Phương Cẩn Chi cũng biết so với A Vân và A Vụ, thì A Nguyệt và A Tinh mới càng phiền phức hơn. Hơn nữa cũng không thể dùng cùng một cách thức như vậy để đuổi bọn họ đi.

Phương Cẩn Chi tạm thời không thêm nghĩ đến hai người bọn họ nữa, việc cấp bách trước mắt là làm thế nào từ chỗ Tam ca ca cầu người tới đây dạy quy củ cho Mẽ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi.

Từ trên giường nhảy xuống, bé kéo màn che lại bật bộ sàng*, gọi A Tinh và A Nguyệt đi vào, phân phó: "Giúp ta đi hái một ít hoa tươi về đây. Rồi đến khó phòng lấy mấy cái bình thật đẹp!"

Không lâu sau, trên bàn tròn bày ra rất nhiều loại hoa, sơn trà, xương rồng bát tiên, hoa bất tử, thủy tiên, thiết lan, thiên điều.....

Bé đứng trên chiếc ghế cổ điển*, cắm hoa tươi mới hái vào trong từng cái bình sứ men xanh đã được chọn lựa tỉ mỉ. Bé chưa từng được học cắm hoa, chỉ cắm lung tung bằng cảm giác. Cũng may là hoa vẫn tươi và đẹp, miễn cưỡng nhìn cũng được.

“Biểu cô nương cắm thật đẹp.” A Tinh ở một bên khích lệ.

“Phải không! Ta cũng cảm thấy cắm rất tốt! Hi vọng Tam ca ca sẽ thích!” Phương Cần Chi cười híp mắt vịn lên tay A Nguyệt, từ trên cổ đắng nhảy xuống.

Phương Cần Chi bảo A Tinh và A Nguyệt mỗi người ôm hai bình hoa, trong ngực mình thì ôm một cái hộp lớn, cùng nhau đi về hướng viện Thủy Sao. Bé đoán không sai, viện Thủy Sao so với tiểu viện của bé còn an tĩnh hơn. Tam ca ca cũng giống như bé, không có bất kỳ xã giao nào.

“Tam thiếu gia đang ở lâu các bên cạnh rừng mai.” Nhập Trà bỏ cái chậu hoa hải đường lộc giác đang cắt tỉa dở tay, bước đến nghênh đón.

Phương Cần Chi ngờ ngác nhìn bình hoa bạch ngọc miệng hẹp trên án kỷ, nhìn lại mấy cái bình hoa cắm lung tung phía sau lưng mình. Bé vốn cảm thấy mình cắm rất tốt, nhưng so sánh với bình hoa Nhập Trà vừa cắm thì thật là.....

Phương Cần Chi lập tức xụ mặt.

“Biểu cô nương cắm hoa muốn tặng cho Tam thiếu gia sao? Nhìn thật đẹp nha.” Nhập Trà mỉm cười chỉ huy A Tinh và A Nguyệt đặt mấy cái bình hoa lên cửa sổ. Bản thân nàng ấy thì bất động thanh sắc dùng cơ thể che lại bình hoa trên án kỷ phía sau lưng.

Phương Cần Chi vỗ vỗ chiếc hộp đang ôm trong ngực, nghĩ thầm cũng may là còn có cái này! Bé lập tức khôi phục vui vẻ đi tìm Lục Vô Nghiên.

Mai trong rừng mai nhiều đến kinh người, còn đa dạng về chủng loại. Liếc mắt nhìn lại, một màu hồng bao trùm cả trời đất. Bé đi thật lâu mới tìm được Lục Vô Nghiên.

Bên dưới một gốc mai với những tầng lá sum suê, những đóa hồng mai nở rộ, một cái bàn du dây được buông xuống từ một nhánh cây khỏe mạnh nhất. Lục Vô Nghiên đang nhàn nhã ngồi xếp bằng trên bàn du dây. Áo lông trên người hắn buông xuống, gió nhẹ lướt qua thổi tung đám tóc không được buộc lại, thổi bay một góc áo lông lên người hắn, lộ ra góc áo phấn trắng bắt chéo ở bên trong.

“Tam ca ca! Muội tới tặng lễ vật tân niên cho Tam ca ca nè!” Phương Cần Chi ôm chặt cái hộp trong ngực chạy đến trước mặt Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên vừa khom người ôm bé lên bàn du dây, vừa hỏi: “Trong hộp?”

“Ừm! Trước kia phụ thân vất vả lắm mới có được một cái nghiên mực cổ hình vuông. Muội cũng không biết là nghiên mực gì, hình như gọi là.... Thao Nghiên! Hiện tại tặng cho Tam ca ca!” Phương Cần Chi chìa cái hộp đang ôm ra.

Lục Vô Nghiên nâng cái nghiên mực bằng đá màu xanh lên, quan sát dưới ánh sáng mặt trời, không khỏi gật đầu, nói: “Xanh như lam, tròn như ngọc, lại cứng cáp tựa thanh đồng, tất cả đều nói lên đây chính là Thao Nghiên. Là cực phẩm trong nghiên mực, cũng là một trong thập đại danh nghiên, Cần Chi đã tặng một kiện lễ vật khó lường.”

“Tam ca ca thích là tốt rồi!” Thấy Lục Vô Nghiên gật đầu, Phương Cần Chi chớp mắt hết sức vui mừng! Xem ra bé đã đưa không nhầm đồ!

Lục Vô Nghiên thích thu thập nghiên mực cổ không phải là chuyện bí mật gì, nhưng không ai nói với Phương Cần Chi. Là bản thân Phương Cần Chi đoán được. Bé phát hiện khắp nơi trong viện Thủy Sao của Tam ca ca đều có nghiên mực, ngay cả lúc Tô gia muốn lấy lòng hắn cũng tặng nghiên mực danh tiếng. Huống chi bên trong tên của hắn cũng có chữ “nghiên”, tặng nghiên mực cổ nhất định không sai.

Phương Cần Chi âm thầm hạ quyết tâm về sau nhất định phải thu thập đủ chín cái còn lại trong thập đại danh nghiên, toàn bộ tặng cho Tam ca ca!

“Coi chừng lạnh.” Lục Vô Nghiên cởi áo lông trên người khoác lên cho Phương Cần Chi. Áo lông màu trắng bao lấy cơ thể nhỏ bé của Phương Cần Chi, chỉ để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, mềm mại tròn trịa và đáng yêu.

Lúc này Phương Cần Chi mới phát hiện toàn thân Lục Vô Nghiên là một bộ bạch bào tay áo rộng, lộ ra lớp viền áo màu hồng phấn bên trong cổ áo, cũng là màu hồng phấn của đám hoa mai đang che rợp cả bầu trời. Không phải chỉ có cô nương gia mới có thể mặc y phục màu hồng hay sao? Sở thích của Tam ca ca quả thật là rất khác biệt.....

Bé vươn tay ra, muốn hái một đóa hồng mai. Để so sánh với y phục của Tam ca ca. Nhưng rõ ràng nhìn nhánh hồng mai trên đỉnh đầu rất gần, nhưng lại hái không tới. Bé cẩn thận dịch chuyển cơ thể, chụp lấy sợi dây thừng của bàn du, run run rẩy rẩy đứng lên trên cái bàn du đang lắc lư, vươn tay hái, nhưng vẫn thiếu một chút.

“Đây này.” Lục Vô Nghiên đưa tay trượt qua tai bé, dễ dàng hái xuống một nhánh hồng mai đang nở rộ, đưa cho bé.

“Đa tạ Tam ca ca!” Bàn tay nhỏ bé đang nắm sợi dây thừng của Phương Cần Chi buông ra, nhận lấy cành hoa Lục Vô Nghiên đưa tới. Bé vốn đứng không vững, nên khi xoay người, liền ngã thẳng từ trên bàn du dây xuống.

Lục Vô Nghiên tung người nhảy một cái, trước khi Phương Cần Chi ngã khỏi bàn du dây, đã ôm bé thật chặt vào trong ngực.

Phương Cần Chi nhìn bàn du dây không ngừng đung đưa, thờ phào một hơi. Nhưng cành hồng mai đã rơi trên mặt đất, dập nát.

Bé có hơi thất vọng nói: “Có một câu thành ngữ gọi là "hoa chi cầm thốc", muội còn tưởng Tam ca ca hái cho muội cành hoa vì nó trùng tên với muội. Tam ca ca nuốt lời không chịu bù tiền mừng tuổi cho muội, cũng không chịu tặng lễ vật tân niên cho muội, không thể làm gì khác hơn là lấy nó thay thế.

Đáng tiếc.....”

Nhìn Phương Cần Chi, khóe môi của Lục Vô Nghiên không kềm chế được kéo ra một nụ cười.

“Thành ngữ đó là "hoa đoàn cầm thốc". Hơn nữa chữ cần cũng không cùng một chữ với Cần Chi của chúng ta. Hoa có thời kỳ rơi rụng, Cần Chi của chúng ta là ngọc thạch làm cảnh, bảo thạch làm thân. Sinh tồn vĩnh viễn, vô giá hiếm có.” Lục Vô Nghiên ôm bé đặt trở lại bàn đu dây, nhẹ nhàng đẩy một cái, Phương Cần Chi liền bay lên.

Phương Cần Chi nắm thật chặt dây thừng, khăn trương nhìn Lục Vô Nghiên ngày càng xa, bỗng nhiên sợ hãi.

Hình ảnh Lục Vô Nghiên càng ngày càng xa, cũng càng ngày càng nhỏ.

“Tam ca ca!” Phương Cần Chi hoảng hốt kêu lên. Rốt cuộc khi bàn đu dây bay trở lại, còn cách Lục Vô Nghiên một khoảng khá xa, bé đã buông tay không suy nghĩ, nhắm thật chặt hai mắt bất ngờ nhảy qua.

Lục Vô Nghiên bước nhanh về phía trước hai bước, vững vàng đón lấy Phương Cần Chi.

“Sao lại nhảy xuống hả? Có biết vừa rồi rất nguy hiểm hay không?” Lục Vô Nghiên khẽ trách.

“Đừng, đừng hung dữ... Muội...muội sợ....” Phương Cần Chi rúc vào trong ngực Lục Vô Nghiên, chôn cả gương mặt vào hõm vai hắn, hai cánh tay nhỏ nhắn ôm cứng Lục Vô Nghiên, không chịu buông ra.

Lục Vô Nghiên cảm thấy có chút hối hận vì đã hung dữ với bé, cũng âm thầm ghi nhớ sau này tuyệt đối không để cho bé ngồi bàn đu dây một mình. Hắn dịu dàng vỗ về, dụ dỗ bé: “Không sợ, Tam ca ca ở đây.”

“Ừm!” Phương Cần Chi nặng nề gật đầu, “Tam ca ca cùng ngồi bàn đu dây với muội đi!”

“Được.” Lục Vô Nghiên cung chiều vuốt vuốt đầu bé.

Bàn đu dây lại bay lên cao một lần nữa, nhưng Phương Cần Chi đã không còn sợ hãi. Bởi vì bé ngồi trong ngực Lục Vô Nghiên, được hai cánh tay vững vàng của Lục Vô Nghiên ôm lấy, giống như một bến đỗ an toàn không mưa gió. Bé nắm chặt những ngón tay của Lục Vô Nghiên, vô cùng an tâm.

Gió thổi tung đám tóc mai mềm mại của Phương Cần Chi, lướt qua gò má của Lục Vô Nghiên, mang đến một mùi thơm thoang thoang trên người bé. Gương mặt của hắn, trái tim của hắn cũng bắt đầu ngứa ngáy. Khi bàn đu dây bay đến chỗ cao nhất, Lục Vô Nghiên nhắm mắt lại, khẽ cúi đầu, len lén hôn lên đầu bé.

Mặt trời đang chìm dần về phía tây, Lục Vô Nghiên ôm Phương Cần Chi đạp lên những cánh hồng mai rơi rụng trên mặt đất đi ra khỏi rừng mai.

Trở lại chính sảnh, Lục Vô Nghiên liếc mắt nhìn bốn bình hoa cắm lộn xộn trên cửa sổ, đầu mày nhíu lại, không khỏi bật cười, nói: “Xem ra người nào đó không chỉ sáng nghiên mực mà thôi.”

Phương Cần Chi để mặc cho Lục Vô Nghiên cởi áo khoác lông dày ra cho bé, rồi xoay người chạy đến bên cửa sổ, bé cởi giày leo lên ghế mân cô*, sau đó giang hai cánh tay bày ra một hình chữ “Đại” (大), vọng tưởng dùng thân thể bé nhỏ của mình che đi bốn bình hoa trên cửa sổ.

“Chỗ nào có bình hoa chứ? Sao muội không nhìn thấy? Không có! Không có!” Phương Cần Chi tròn mắt nói dối.

“Hừm....” Lục Vô Nghiên liền thuận theo bé, nói. “Xem ra là ta nhìn nhầm. Chỉ là, Cần Chi của chúng ta có muốn học cắm hoa hay không?”

Hàng mi dài rợp của Phương Cần Chi chớp chớp hai cái, đôi mắt to sáng lấp lánh nhìn Lục Vô Nghiên, bật thốt: “Tam ca ca chịu dạy muội những thứ hữu dụng sao?”

“Thì ra những thứ trước kia ta dạy muội đều là vô dụng?” Lục Vô Nghiên nói xong, bản thân cũng nở nụ cười. Đúng vậy, những chuyện đại loại như thất châu châu, quần điều thật sự không tính là hữu dụng.

Lục Vô Nghiên đi tới, tiện tay túm lấy một đóa sơn trà ném xuống đất, sau đó vừa tiếp tục ném hoa vừa nói: “Cắm hoa, một là xác định chủ đề, hai là kết cấu, ba là hoa khí. Hoa là thứ đứng cuối cùng, cây cỏ ven đường cũng có thể dùng được, những loại hoa danh quý chưa chắc đã thích hợp. Chỉ cần dùng cao thấp đan xen, kết cấu thừa dày tụ tán, kết hợp thành một tư thái vui lòng mãn nhãn, chính là thượng phẩm.”

Nói xong, bốn bình hoa trên cửa sổ đã hoàn toàn thay hình đổi dạng.

Phương Cần Chi cái hiểu cái không, ngơ ngác nhìn Lục Vô Nghiên, nói: “Tam ca ca thật sự chịu dạy muội sao?”

“Dạy, dốc hết những gì ta có, tận hết toàn bộ khả năng.” Lục Vô Nghiên thoải mái nhìn bé.

Có một số việc, không phải có thể liên tục trốn tránh. Nếu hắn có thể luôn luôn che chở cho Phương Cần Chi thì tốt rồi. Nhưng hắn biết qua vài năm nữa hắn sẽ phải rời đi, rất nhiều chuyện chỉ có thể tự bản thân Phương Cần Chi đối mặt. Hướng chi, nếu trời sanh tính tình con bé hiền lành yếu đuối, hắn vô cùng nguyện ý nuông chiều con bé cả đời, tránh cho bé lo lắng không nơi nương tựa. Nhưng Lục Vô Nghiên hiểu rất rõ Phương Cần Chi, hắn biết bé không an phận, nhất định không muốn làm một con chim hoàng yến vô ưu.

Vậy thì ta.....

Cùng với muối, giúp muối trở thành hình mẫu mà muối muốn trở thành.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Lễ vật

Biết Lục Vô Nghiên thật sự muốn dạy bé các loại kiến thức hữu dụng, Phương Cần Chi đặc biệt cao hứng

"Quá tốt rồi! Vậy, Tam ca ca huynh có thể nói rõ hơn một chút được không? Cái gì là xác định chủ đề? Cái gì là chủ đề hay? Còn có kết cấu là cái gì? Tư thái....."

Nhìn đôi mắt to tròn tràn đầy hưng phấn và khao khát của Phương Cần Chi, Lục Vô Nghiên bật cười: "Không vội. Trước hết, cho muối xem một thứ. Đã nói bù tiền mừng tuổi cho muối, há có thể nuốt lời? Huống chi muối tặng ta một cái Thao Nghiên tốt như vậy, Tam ca ca của muối ca tự nhiên sẽ hồi lễ."

"Không không không, Tam ca ca chịu dạy muối này nọ, đã là lễ vật tốt nhất rồi!" Phương Cần Chi nói hết sức chân thành.

Quả thật bé cũng nghĩ như vậy.

Từ lúc đến phủ Ôn Quốc công đến nay, bé đã nói dối quá nhiều. Vô số những câu lấy lòng, nịnh nọt từ trong miệng bé bật ra hết câu này đến câu khác. Có lúc ngay cả bản thân bé cũng mơ hồ không biết câu nào mới là thật, hay mỗi một câu đều nửa thật nửa giả.

Mà câu này ngược lại là câu nói thật lòng nhất.

Lục Vô Nghiên không trả lời, hần đi thẳng vào thiên sảnh, lúc quay trở lại, trong tay cầm một hộp gấm thật dài bằng gỗ tử đàn.

"Cho muối sao?"

Thấy Lục Vô Nghiên gật đầu, Phương Cần Chi mới nhận lấy hộp gấm từ trong tay hần, dè dặt mở ra.

Nắp hộp bật lên, cả gian phòng lập tức sáng rỡ, lưu ly đẹp mắt.

Bên trong thật sự là cần chi!

Đúng như lời Lục Vô Nghiên đã nói -- ngọc thạch làm cảnh, bảo thạch làm hoa.

Bạch ngọc trắng như sữa được tạc thành hình nhành hoa, bên trên được cẩn vô số hoa bảo thạch. Hồng, lam bảo thạch làm cánh hoa, kim ngân làm nhụy, phi thủy lâm lá. Cả cảnh hoa dài bằng một cánh tay của Phương Cần Chi!

Phương Cần Chi nhìn ngây người, không khỏi nói: "Thật, thật là đẹp mắt! Cái này nhất định có thể đổi được rất nhiều ngân phiếu....."

Lục Vô Nghiên ghen lời, hung hăng gõ một cái vào trán của Phương Cần Chi, dờ khóc dờ cười nói: "Nếu muối dám bán nó, xem ta thu thập muối như thế nào!"

Phương Cần Chi lập tức che đầu, vội nói: "Không bán! Không bán! Sao có thể lấy đồ Tam ca ca tặng đi đổi tiền chứ? Muối sẽ luôn giữ nó!"

Lúc này Lục Vô Nghiên mới nở nụ cười hài lòng.

"Đa tạ Tam ca ca!" Phương Cần Chi cuộn lấy cánh tay Lục Vô Nghiên, dán sát mặt vào khuỷu tay hần làm nũng nịnh nọt.

Bộ dáng vui vẻ của Phương Cần Chi rơi vào mắt Lục Vô Nghiên, Lục Vô Nghiên rú mi, ánh mắt nhìn bé càng lúc càng dịu dàng hơn: "Cái này coi như là hồi lễ cho cái Thao Nghiên, về phần bù tiền mừng tuổi....."

Phương Cần Chi lập tức mở to hai mắt, tràn đầy mong đợi nhìn Lục Vô Nghiên. Trong lòng cũng rục rịch chộn rộn, trước kia chỉ biết Tam ca ca nổi danh là phách lối vô lễ, nhưng không biết hần ra tay hào phóng như vậy! Không chừng còn có thể cho bé vài tấm ngân phiếu!

"Viện tử muối ở quá nhỏ, ngày mai đổi cho muối một viện tử khác. So với chỗ muối đang ở bây giờ lớn gấp mấy lần, nhưng muối đừng vui mừng quá sớm. Mặc dù viện tử mới rộng rãi hơn, nhưng cách Tam phòng hơi xa. Ta sẽ nói với Ngoại tổ mẫu của muối một tiếng, sau này muối cứ ở tiểu viện của mình dùng bữa. Viện tử mới có phòng bếp nhỏ riêng biệt."

"Phòng bếp nhỏ?" Phương Cần Chi trợn mắt nhìn Lục Vô Nghiên, khó nén nổi khiếp sợ trong lòng.

Có phòng bếp nhỏ, viện tử của bé xuất ra có sổ sách ghi lại, cũng không cần để cho hai muội muội ăn cơm thừa canh cặn mà nô tỳ lên lút giấu lại. Trước mắt đây là mong muốn mà không có gì có thể so sánh được của bé!

Phương Cần Chi nhào vào trong ngực Lục Vô Nghiên, bé nhắm mắt lại cố gắng đè nén ảm ướt nơi đáy mắt, chân thành tha thiết nói: "Đây là lễ vật tốt nhất mà muội nhận được! Thật sự!"

Phương Cần Chi lại nói thêm một câu thật tâm thật ý.

Lục Vô Nghiên âm thầm than nhẹ, nhẹ nhàng ôm tiểu cô nương vào trong lòng. Hắn biết rõ Phương Cần Chi đa nghi, hiện tại quả quyết không thể thoái mái nói với bé hắn đã biết được bí mật đó rồi. Không thể làm gì khác hơn là ngầm sử dụng phương thức uyển chuyển kín đáo để giúp bé.

Đời trước, đến chết Lục Vô Nghiên cũng không có được sự tin tưởng toan tâm toàn ý của Phương Cần Chi. Đời này, hắn sẽ dốc hết toàn lực để lấy được sự tin tưởng của bé, để chính miệng bé nói cho hắn nghe bí mật của mình.

"Việc đó....." Phương Cần Chi nắm chặt ngón tay Lục Vô Nghiên, muốn nói lại thôi.

Lục Vô Nghiên cười cười, gõ một cái vào trán bé, nói: "Có chuyện nói thẳng."

"Tam ca ca, huynh cho muội mượn Nhập Trà hay Nhập Phan dùng mấy ngày có được hay không?" Phương Cần Chi ngập tràn hi vọng, lại cực kỳ khản trương nhìn Lục Vô Nghiên. Có người trời sanh kiêu ngạo, không dễ dàng gì mở miệng cầu xin người khác. Nhưng một khi đã mở miệng, nếu như bị cự tuyệt, sợ rằng sẽ không bao giờ ngừng cảm thấy xấu hổ.

"Muốn bọn họ làm gì?" Lục Vô Nghiên vừa hỏi xong, lại sợ Phương Cần Chi nghi ngờ, vội vàng bồi thêm một câu: "Họ chưa chắc phù hợp, nếu có người thích hợp hơn, ta sẽ đổi cho muội."

Phương Cần Chi yên lòng, cười hi hi nói: "Không không không, bọn họ rất tốt nha. Là hai tiểu nha hoàn bên cạnh muội, bọn họ không hiểu lắm quy củ của đại gia tộc, muội sợ sau này bọn họ không cẩn thận sẽ gây ra họa. Cho nên muốn mời Nhập Trà hoặc Nhập Phan qua đó dạy bọn họ những quy củ nên biết."

"Thì ra là vậy." Lục Vô Nghiên gật đầu một cái. "Nhập Trà đi, so với Nhập Phan thì thích hợp hơn một chút."

"Đa tạ Tam ca ca! Vậy thì muội đi về trước nha!" Phương Cần Chi liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy sắc trời cũng đã sắp tối. Hơn nữa không biết có phải vì chơi đùa quá mệt hay không, bé cảm thấy hơi buồn ngủ.

Lục Vô Nghiên cũng nhận ra đôi mắt to của Phương Cần Chi đã nhắm một mí, hắn đẩy cửa sổ ra, đưa bàn tay ra ngoài cửa sổ một lúc, mới đóng cửa sổ lại, rồi nói: "Bên ngoài gió lớn, một lát nữa hãy đi. Một thì vào thiên sảnh chọn một lát, đợi gió ngừng thổi ta sẽ gọi muội."

Không đợi Phương Cần Chi trả lời, hắn đã tự chủ trương bồng tiểu cô nương lên, ôm bé đi vào trong thiên sảnh đặt lên giường, lại tự mình đi đến một cái tủ cao bên cạnh, lấy từ bên trong ra một chăn bông đắp lên người Phương Cần Chi.

Nơi ở của Lục Vô Nghiên ấm áp hơn rất nhiều so với những nơi khác, Phương Cần Chi nằm bên dưới lớp chăn bông vừa dày vừa nặng, nhìn ngọn lửa nhỏ lụm lụm bên trong lò sưởi, không bao lâu liền ngủ thiếp đi.

Nhìn Phương Cần Chi ngủ rồi, Lục Vô Nghiên mới lặng lẽ đi ra ngoài.

Phương Cần Chi bị tiếng ồn ào làm cho thức giấc. Bé dụi mắt ngồi dậy, nhất thời vẫn còn chưa tỉnh ngủ, mơ mơ hồ hồ, ngay cả bản thân đang ở đâu cũng không biết. Bé hất chăn bông trên người sang một bên, đi chân trần ra ngoài, lúc đi tới bình phong, bị âm thanh trong chính làm cho cả kinh lập tức tỉnh táo.

"Lúc nào người mới có thể sửa một thân tật xấu này đây hả?"

Đó là giọng nói của một nữ nhân, âm lượng cao hơn so với nữ nhân bình thường, tiếng nói vang dội lại kèm theo một loại uy nghiêm cao cao tại thượng.

Phương Cần Chi lặng lẽ ló đầu ra từ sau tấm bình phong, nhưng chỉ nhìn thấy bóng lưng hồng trang rườm rà của nữ nhân đó. Rõ ràng cũng chỉ cao như một cô nương gia bình thường, nhưng lại thấy cao lớn khác thường.

Lục Vô Nghiên đang ngồi trên ghế mân côi bên cửa sổ, cơ thể hơi ngã về phía sau, cặp chân dài một cái gác lên thành ghế, cái còn lại thì tùy ý buông thõng, thần thái cực kỳ bất cần.

Nhập Trà và Nhập Phan đều cúi đầu, quy quy củ củ quỳ ngay cửa.

Giọng nói của nữ nhân đó vẫn vang lên đều đều: "Người thích gọn gàng sạch sẽ một ngày đổi y phục một lần, coi như một ngày đổi hai lần cũng được. Người lại là ó. Tạm thời không đề cập đến một ngày đổi mấy lần đi, nhưng cỡi y phục ra rồi lại thả tay thiêu hủy. Con dân Đại Liêu ta có bao nhiêu bách tính không có cơm ăn áo mặc, nhưng người lại lãng phí như vậy! Nghe nói hiện tại để giầy người cũng không muốn chạm đất, không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt không ra cửa, ra cửa thì cũng ngồi xe lăn giống như một phế nhân."

"Lại nhìn nguyên một bộ y phục trắng trên người người đi....." Trong giọng nói của nữ nhân kia còn pha chút ghét bỏ. "Sao Bồn cung lại có một nhi tử như người chứ!"

Núp ở phía sau bình phong, Phương Cần Chi tròn to hai mắt, thì ra người này chính là trưởng công chúa!

Lục Vô Nghiên mặc cho Trưởng công chúa tiếp tục quở trách, toàn bộ đều không nghe lọt tai.

Trong chính sảnh yên tĩnh một hồi, trưởng công chúa bỗng than nhẹ một tiếng. Bà đi về phía Lục Vô Nghiên, bắt đầu dĩ nói: "Vô Nghiên, đều đã qua nhiều năm rồi, sao khúc mắc này chẳng những không gỡ bỏ, ngược lại còn trở nên bế tắc như vậy? Đừng khắc sâu quá khứ, hãy quên chuyện năm đó đi....."

Lục Vô Nghiên chợt khom người, nôn khan một trận. Về mặt bất cần đã sớm không còn nhìn thấy, tất cả chỉ còn lại sự chán ghét cùng khổ sở, bàn tay siết chặt vạt áo nổi lên gân xanh, suýt chút nữa đã nắm hư cầm phục trên người.

"Vô Nghiên! Vô Nghiên!" Trưởng công chúa cả kinh, vội vàng đi lấy tách trà trên bàn bên cạnh.

"Đừng đụng vào tách trà của con....." Dường như Lục Vô Nghiên đang chịu đựng nỗi thống khổ rất lớn, cố gắng lắm mới có thể nặn ra mấy chữ này, ánh mắt của hắn rơi vào những ngón tay được sơn đỏ thắm của trưởng công chúa.

Trưởng công chúa ngăn ra, từ từ thu tay lại. Bà phát ồng tay áo, giận dữ chỉ Nhập Trà và Nhập Phan đang quỳ gối ngay cửa, nói: "Đều chết hết rồi sao? Còn không mau tới đây hầu hạ!"

Nhập Trà và Nhập Phan gấp gáp bò dậy, Nhập Trà vội vã chạy tới rót trà cho Lục Vô Nghiên, còn Nhập Phan quỳ xuống một cái tủ nhỏ ở góc phía tây lấy một gói huân hương, bỏ vào lò Bắc Sơn đốt lên.

Hương thơm thanh nhã từ từ lan tỏa khắp phòng, sau khi Lục Vô Nghiên uống tách trà Nhập Trà đưa tới, về mặt mới dần dần hòa hoãn lại.

Hắn cười khổ nhìn trưởng công chúa, nói: "Mẫu tử một nơi, mẫu thân đại nhân đừng nhắc đến chuyện năm đó hành hạ con nữa."

Trưởng công chúa trầm mặc thật lâu, rồi đau lòng nói: "Ta chỉ lo lắng cho con."

"Nhi tử trôi qua rất tốt, vẫn tuân theo ý chỉ của mẫu thân đại nhân diễn vai một tên hỗn đản phách lối. Hiện tại, nhắc tới hoàn cảnh tử đệ nhất Hoàng Thành, nhi tử của người tuyệt đối đứng đầu bảng." Lục Vô Nghiên tự giễu nói.

"Vô Nghiên....." Trưởng công chúa muốn đi qua, nhưng vừa bước một bước liền dừng lại. Bà hơi khó chịu nói: "Bất hạnh lớn nhất của con là làm nhi tử thân sinh của ta....."

Giờ khắc này bà không phải là tôn giả chấp chương cả Đại Liêu, chỉ còn là một mẫu thân nhu nhược.

Lục Vô Nghiên nhìn mẫu thân của mình, nói: "Không, có thể là nhi tử của người, là vinh hạnh của Vô Nghiên. Vô luận là cảnh ngộ trong quá khứ, hay là bất đắc dĩ của hiện tại, Vô Nghiên cũng không có nửa câu oán hận. Nhi tử cũng cực kỳ tin tưởng sự lựa chọn của mẫu thân, cho dù muốn nhi tử hy sinh, nhi tử cũng muôn chết không từ."

Trưởng công chúa xoay người lại, cuối cùng Phương Cần Chi cũng thấy rõ dung mạo của bà. Bé chưa bao giờ nghĩ tới mẫu thân của Tam ca ca lại trẻ tuổi, xinh đẹp như thế này! Người ta dùng ánh trắng để hình dung nữ tử, nhưng Phương Cần Chi cảm thấy ánh trắng rực rỡ cũng hoàn toàn không thể hình dung sự chói mắt của trưởng công chúa, bà nhất định là ánh mặt trời chói mắt nhất.

Phương Cần Chi nhìn thấy trong ánh mắt ẩm ướt của trưởng công chúa còn lộ ra giằng co và thống khổ.

"Không! Sao ta có thể muốn con hy sinh? Con chính là sinh mạng của ta!"

Lục Vô Nghiên ngẩng đầu nhìn mẫu thân của mình, chậm rãi lắc đầu, nói: "Không, Đại Liêu mới đúng là sinh mạng của người."

Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, mang theo chút cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *The Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Ngoéo tay

Trưởng công chúa lão đảo lui về phía sau hai bước, suýt chút nữa đứng không vững. Bà nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, để cảm xúc dịu đi đôi chút, mới nhìn nhi tử của mình đang ngồi đối diện, nói: "Mẫu thân chỉ có thể lựa chọn phương thức như vậy....."

Lục Vô Nghiên không nói gì, chỉ khẽ gật đầu một cái, bày tỏ hắn đã biết, hắn đã hiểu.

Trưởng công chúa cười khỏ, hỏi: "Bây giờ đã nghiêm trọng đến mức ngay cả mẫu thân cũng ghét sao? Có phải mẫu thân cũng không thể ôm con một cái giống như lúc con còn nhỏ hay không?"

Lục Vô Nghiên đưa tách trà cho Nhập Trà, đứng lên từ chiếc ghế mân côi. Hắn đi về phía trưởng công chúa, chủ động giang hai cánh tay ôm lấy bà. Hắn vỗ nhẹ lưng của trưởng công chúa, tựa như an ủi: "Mẫu thân đừng đa tâm."

Lúc này trưởng công chúa mới thoải mái nhẹ nhàng thở hắt ra.

Sau tấm bình phong chợt vang lên một tiếng va chạm.

"Người nào ở đó?" Trưởng công chúa giật dử hỏi, khôi phục lại khí thế cùng quần thần tranh luận trên triều đình thường ngày.

Phương Cần Chi xoa xoa cái trán không cẩn thận đụng vào tấm bình phong, có chút sợ hãi bước ra phía trước.

Trưởng công chúa cau mày, chất vấn: "Đã hài tử này ở đâu ra?"

"Cái gì đã hài tử, đó là nhi tức phụ (con dâu) của người." Lục Vô Nghiên vẫy tay về phía Phương Cần Chi.

"Nhi tức phụ?" Trưởng công chúa đánh giá một vòng từ trên xuống dưới bắt đầu từ Lục Vô Nghiên đến chỗ Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi bị bà quan sát đến không được tự nhiên, vội nói: "Vấn, vấn an Trưởng công chúa."

Bé muốn hành lễ, nhưng nhất thời không biết lễ tiết trong cung. Phải quỳ xuống sao? Bé vừa định quỳ xuống, thì bất ngờ bị người ta nắm lấy eo, ngay sau đó, đã bị Lục Vô Nghiên ôm lên trên đùi.

"Ai sai người núp ở phía sau nghe lên?" Trưởng công chúa không vì Phương Cần Chi còn nhỏ tuổi mà bỏ qua, càng nghiêm nghị hỏi.

Phương Cần Chi ngồi trên đầu gối Lục Vô Nghiên, hết sức quần bách nói: "Con...con không có nghe lên....."

"Không nghe lên? Người dám nói người thật sự không nghe thấy gì?" Trưởng công chúa híп đôi mắt phượng, hỏi ngược lại.

"Con...con không cẩn thận nghe, không phải cố ý, cũng không có ai sai con nghe lên....." Phương Cần Chi càng lúc càng khẩn trương.

Trưởng công chúa tiến lên một bước, tiếp tục đặt câu hỏi: "Đã nghe thấy gì?"

Phương Cần Chi mở to hai mắt, nhìn trưởng công chúa đang ở trước mặt, ngay cả hô hấp cũng dè dặt hơn.

"Cái gì nghe lên, rõ ràng âm lượng của mẫu thân quá lớn đã đánh thức con bé." Về mặt Lục Vô Nghiên cổ quái liếc mắt nhìn trưởng công chúa, sau đó vỗ vỗ mu bàn tay đang siết chặt váy của Phương Cần Chi.

Trưởng công chúa kinh ngạc chớp mắt một cái. Không phải bà nhìn lầm chứ? Vừa rồi trong ánh mắt của Lục Vô Nghiên vậy mà mang theo vài phần cầu khẩn? Hơn nữa nhi tử cổ quái một cách khủng khiếp của bà lại có thể ôm tiểu cô nương này vào trong ngực một cách quen thuộc như vậy, như là đã luyện thành thói quen.

Bà không khỏi nhìn Phương Cần Chi đang ngồi thẳng tắp ở trên đùi Lục Vô Nghiên thêm một lần nữa, tiểu cô nương thật là đẹp mắt, nhưng mà....còn quá nhỏ rồi?

Bà có vẻ dăm chiêu, nhìn chăm chú Lục Vô Nghiên, rồi nói: "Con cũng đã mười lăm rồi, Lục gia an bài thông phòng cho con chưa?"

Sắc mặt của Lục Vô Nghiên hiện lên vẻ ghét bỏ, hắn nói: "Mẫu thân vẫn nên tha cho con đi."

Trưởng công chúa đảo mắt, tầm mắt rơi vào Nhập Trà và Nhập Phanh đang cúi đầu khoanh tay đứng một góc, nói: "Không phải hai người này con không ghét sao? Bộ đáng không tởi, vậy thì thu đi."

Lục Vô Nghiên nhẹ nhàng nhìn hai người bọn họ một cái, Nhập Trà và Nhập Phanh ngậm hiểu, vội vàng đồng loạt quỳ rạp dưới đất, run giọng cầu xin: "Trưởng công chúa tha mạng!"

"Các người!" Dĩ nhiên Trưởng công chúa nhìn ra ám hiệu của Lục Vô Nghiên, bà bắt đắc dĩ nhìn hắn: "Không hổ danh là người một tay con dạy dỗ!"

Lục Vô Nghiên vừa xoa trán Phương Cần Chi, vừa cười nói: "Mẫu thân đại nhân, không bằng quan tâm bản thân nhiều hơn một chút đi, nếu người vẫn tiếp tục không quan tâm, không biết nữ nhân Tây Vực đó sẽ bò lên đến vị trí nào đâu."

"Mặc kệ!" Trưởng công chúa phất tay áo, rõ ràng đã tức giận vô cùng, lại làm ra vẻ như không thèm để ý.

"Thật không quan tâm?" Lục Vô Nghiên nhin cười. "Nhi tử thấy nàng ta rất phiền, nhất là mùi sữa ngựa trên người nàng ta, muốn xông thúi cả phủ Quốc

Công. Làm phiền mẫu thân đại nhân hỗ trợ đuổi đi sớm một chút có được hay không?"

Trưởng công chúa trợn mắt nhìn Lục Vô Nghiên một cái, rồi nhanh chân bước ra khỏi chính sảnh. Khi bà bước đi, sai chân rất dài, làn váy sau lưng nhấp nhô uốn lượn, tao nhã vô song.

Chờ trưởng công chúa đi rồi, Phương Cần Chi mới nặng nề thở phào nhẹ nhõm. Bé cảm thấy mình rất không có tiền đồ, nhưng khi nhìn thấy biểu hiện giống như vậy của Nhập Trà và Nhập Phan ở đằng kia, bé mới hiểu được không chỉ có mỗi mình bé sợ trưởng công chúa.

"Còn đau không?"

Bên tai truyền đến tiếng nói của Lục Vô Nghiên, Lục Vô Nghiên ở rất gần bé, nên lúc hắn nói chuyện, hơi thở phả vào trong lỗ tai bé, có hơi ngứa ngứa. Phương Cần Chi không khỏi rụt vai một cái, nói: "Chỉ đụng nhẹ một cái thôi, không đau!"

"Nghe lén quá tập trung mới bị đụng đầu đúng không?" Lục Vô Nghiên cố ý trêu chọc bé.

Phương Cần Chi vội vàng nắm tay Lục Vô Nghiên, mở to đôi mắt trong suốt, vô cùng nghiêm túc nói: "Tam ca ca, muội thật sự không cố tình nghe lén! Thật sự không phải mà!"

"Chọc muội thôi." Lục Vô Nghiên ngắt cánh mũi nhỏ nhắn của bé.

Phương Cần Chi bỗng cúi đầu yên lặng.

"Sao vậy? Tức giận?" Lục Vô Nghiên vội hỏi.

Phương Cần Chi giang tay ôm lấy Lục Vô Nghiên, áp sát vào ngực hắn, nhấn mạnh từng chữ: "Tam ca ca, đợi khi Cần Chi trưởng thành sẽ gả cho huynh. Sau này muội sẽ chăm sóc huynh...huynh không muốn đi bộ, muội sẽ đẩy huynh đi bất cứ nơi nào huynh muốn đi. Huynh ghét xã giao, Cần Chi sẽ học thật tốt, sau này sẽ giúp Tam ca ca ngăn chặn, hoặc sẽ thay Tam ca ca tham gia. Cần Chi còn có thể học may y phục, để mỗi ngày Tam ca ca đều có y phục mới sạch sẽ để mặc!"

Bàn tay đang vỗ lưng Phương Cần Chi của Lục Vô Nghiên bỗng cứng đờ, suýt chút nữa đã không thể kiềm chế chấn động.

Hơn nửa ngày sau, bàn tay của Lục Vô Nghiên mới nhẹ nhàng hạ xuống, hắn chậm rãi vuốt mái tóc mềm mại của Phương Cần Chi, khẽ nói: "Cần Chi, muội có hiểu gả cho ta là ý gì không?"

Phương Cần Chi từ trong ngực Lục Vô Nghiên ngẩng đầu lên, có chút mê mang nhìn hắn. Nói không rõ ràng lắm: "Là được....."

Lục Vô Nghiên cười lắc đầu, tiểu cô nương của hắn còn quá nhỏ, không hiểu những thứ này. Bé đại khái cho rằng chuyện này cũng giống như "làm bạn tốt cả đời", chỉ dùng những lời như vậy để biểu đạt sự quan tâm cùng lấy lòng của mình với hắn.

"Ừ, Tam ca ca sẽ ghi nhớ. Cần Chi cũng phải nhớ những gì hôm nay đã nói, không thể nuốt lời." Ánh mắt Lục Vô Nghiên sáng như đuốc, ngắm nhìn người yêu vẫn còn quá nhỏ trong lòng ngực.

Phương Cần Chi trịnh trọng gật đầu, nói: "Muội mới không trở thành người nói không giữ lời! Chúng ta ngoan tay đi!"

Lục Vô Nghiên cười cười chìa ra ngón út, móc với ngón út của Phương Cần Chi, dịu dàng nói: "Vậy thì ta sẽ chờ Cần Chi lớn lên."

Sắc trời đã hoàn toàn tối đen như mực, Phương Cần Chi vốn muốn trở về, nhưng Lục Vô Nghiên lại không đồng ý, vì tối nay Lục gia còn có một gia yến. So về mức độ phổ trương thì đêm ba mươi hoàn toàn không thể sánh bằng. Xã giao vốn có của tất cả các phòng ở Lục gia đều hoãn lại. Chỉ vì gia yến tối nay, sẽ có sự xuất hiện của trưởng công chúa.

Lần này, Lục Vô Nghiên ngược lại không đến muộn như đêm ba mươi. Phương Cần Chi được Lục Vô Nghiên dắt vào Hạp Viễn Đường, cho nên cũng không ngồi cùng chỗ với Tam Phòng, mà bị Lục Vô Nghiên ôm ngồi lên đùi như lúc trước.

Trưởng công chúa ngồi bên cạnh đã mấy lần quan sát Phương Cần Chi, điều này khiến cho sống lưng Phương Cần Chi dựng thẳng đứng, khăn trương ghê gớm. Bé quay đầu đi, nhỏ giọng cầu xin Lục Vô Nghiên: "Tam ca ca, muội trở về bàn của Tam Phòng ăn cơm có được hay không? Không cần huynh dứt đầu..... Hơn nữa muội lại làm bần y phục của huynh thì sao?"

Lục Vô Nghiên lại càng dùng ánh mắt vô tội nhìn bé, nói: "Nếu muội đi rồi, tất cả mọi người đều dùng thiện, còn mình ta rảnh rồi không có việc gì làm rất nhàm chán thì sao? Nói không chừng lại có người khuyên ta động đũa. Cần Chi liền giúp Tam ca ca giải vây một chút?"

"Thì ra Tam ca ca dứt muội ăn cơm là để không nhàn rồi, như vậy cũng sẽ không có người buộc huynh ăn sao?" Phương Cần Chi ngây ngô mơ hồ, nghi ngờ hỏi.

"Đúng vậy!" Lục Vô Nghiên nghiêm trang gật đầu.

"À....." Phương Cần Chi liền quay đầu đi, cũng không đề cập tới chuyện trở về bàn của Tam Phòng bên kia tự ăn cơm nữa.

Trưởng công chúa chợt nói: "Tiểu hài tử nên ăn nhiều rau củ thì mới tốt."

Bà cầm đĩa, gấp một miếng nấm mèo, rau chân vịt và củ cải, bỏ vào đĩa nhỏ trước mặt Phuong Cần Chi.

"Đa tạ công chúa....." Phuong Cần Chi thụ sủng nhược kinh. Vô tình phát hiện trưởng công chúa đã lau đi lớp sơn đỏ thắm trên móng tay của bà, là do Tam ca ca bài xích hay sao?

Những người khác trong Lục gia đều ném tới Phuong Cần Chi những ánh mắt khác nhau.

"Tiểu hài tử cần phải ăn nhiều thịt một chút, như vậy mới có thể mau lớn." Lục Thân Ky cầm đĩa, gấp một miếng sườn đặt vào đĩa nhỏ trước mặt Phuong Cần Chi, lại sai cô nương Tây Vực đang hầu hạ phía sau lưng mức cho Phuong Cần Chi thêm một chén canh cá.

"Đa tạ Đại cữu cữu....." Phuong Cần Chi càng thêm lúng túng, may mà bé không cần tự mình động đĩa, chỉ cần Lục Vô Nghiên dứt bé ăn cái gì, bé liền ăn cái đó.

Người của Lục gia đều rút lại ánh mắt trên người Phuong Cần Chi, chuyển sang trưởng công chúa và Lục Thân Ky.

Trưởng công chúa đặt đôi đĩa đang cầm trong tay xuống, lướt cặp mắt xem thường lên người cô nương Tây Vực đang đứng phía sau Lục Thân Ky. Bà bật cười một tiếng, giễu cợt nói: "Trình độ thưởng thức của Lục Tướng quân càng ngày càng thấp nha."

Lục Thân Ky cũng buông đĩa xuống, cười nói: "Vùng đất biên cương từ trước đến nay lạnh lùng khiếp, không bằng Trưởng công chúa khai ân, triệu mặt tướng hoi Hoàng Thành. Cũng để cho mặt tướng thể nghiệm nhiều hơn nữ nhi hương ở Hoàng Thành."

Ánh mắt của hai người sáng quắc bức bách đối phương, đều không nhượng bộ.

Lục Vô Nghiên bỗng vỗ một cái vào mu bàn tay Phuong Cần Chi, chỉ vào món Lật Từ Kê (gà hầm hạt dẻ) ở trên bàn. Phuong Cần Chi nhìn Lục Vô Nghiên bằng ánh mắt tội nghiệp, Lục Vô Nghiên chỉ khẽ lắc đầu một cái.

Phuong Cần Chi đành phải tuột xuống khỏi đầu gối của Lục Vô Nghiên, dè dặt gấp một miếng Lật Từ Kê cho trưởng công chúa, rồi gấp một miếng cho Lục Thân Ky.

Một khắc trước, hai người còn đang trừng mắt âm thầm mắng chửi nhau, liền dờn tầm mắt đi, nhìn về phía Phuong Cần Chi bé nhỏ.

Phuong Cần Chi vội vàng trung ra gương mặt xán lạn, nụ cười ngọt ngào, nói: "Món Lật Từ Kê này ăn ngon lắm ạ, Tam ca ca cũng rất thích. Cữu cữu và.....Cữu mẫu nếm thử một chút đi!"

Nghe Phuong Cần Chi lặng lẽ sửa lại cách xưng hô, Lục Vô Nghiên ném cho bé một ánh mắt tán thưởng.

Trưởng công chúa quả thật ăn miếng Lật Từ Kê kia, lại khen ngợi mùi vị ngon vài câu, rồi ban thưởng cho trù từ đã làm món Lật Từ Kê. Cuối cùng tình hình cũng ổn định lại, mọi người lại có thể an tâm dùng bữa.

Nhưng không được bao lâu, một tiểu thái giám bất ngờ từ trong cung chạy tới, phủ phục bẩm báo, đại ý là tiểu hoàng đế la hét muốn trưởng công chúa hồi cung, bằng không không chịu ăn cơm.

Trưởng công chúa nhú mày, trên mặt lộ vẻ do dự, bà vừa định đứng dậy, Lục Thân Ky và Lục Vô Nghiên đã đồng loạt buông đĩa.

Trước khi phụ thân mở miệng, Lục Vô Nghiên đã đi trước một bước, đặt Phuong Cần Chi xuống đất. Hắn đứng lên, nở một nụ cười như có như không: "Bao năm rồi không gặp Hoàng đế Tiểu cữu cữu, nhi tử thay mẫu thân đi chuyển này."

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cùng ăn

Khoảng cách giữa phủ Ôn Quốc Công và hoàng cung cũng không gần, tới đó một hồi, đến khi Lục Vô Nghiên trở lại cũng đã quá nửa đêm. Khi đó Phuong Cần Chi đang ôm Thạch Ngọc Hoa Chi vừa được tặng ngủ say sưa.

Sáng sớm hôm sau, lúc bé bị Vệ mụ mụ đánh thức, mới nghe nói sau khi Lục Vô Nghiên vào cung đã đánh tiểu hoàng đế một trận.

Phuong Cần Chi ngây ngẩn cả người: "Hoàng đế không phải là người lớn nhất sao?"

"Ai nói không phải!" Vệ mụ mụ nhú mày. "Nhưng Tam thiếu gia thật sự đã vào cung đánh Tiểu hoàng đế! Nghe nói còn lôi Tiểu hoàng đế từ trên long sàng xuống đánh một trận!"

"Vậy phải làm sao bây giờ đây? Hiện giờ Tam ca ca đang ở đâu?" Phương Cần Chi cho là Lục Vô Nghiên thật sự đã gây họa, nói không chừng còn sẽ chịu phạt! Huống chi mẫu thân của Tam ca ca lại dữ như vậy!

Phương Cần Chi lập tức khổ não, lo lắng không thôi.

"Đi, ta muốn đi xem Tam ca ca một chút!" Bé xóc chân lên, từ trên giường nhảy xuống, không kịp mang giày, liền chạy đến bàn trang điểm, chờ Vệ mụ mụ chải đầu. Cho dù động tác của Vệ mụ mụ đã cực kỳ nhanh nhẹn, nhưng Phương Cần Chi vẫn chê bai bà quá chậm.

"Đi múc nước cho ta, lấy y phục, tự ta chải đầu!" Phương Cần Chi cướp cây lược từ tay Vệ mụ mụ, bó mái tóc dài lại, rồi dùng dây lụa màu thạch anh buộc lại.

Vệ mụ mụ ôm Phương Cần Chi, dọc đường bị bé thúc giục liên hồi, cuối cùng cũng tới viện Thùy Sao. Vệ mụ mụ vừa đặt bé xuống đất, Phương Cần Chi liền nâng váy chạy ào vào bên trong.

"Tam ca ca! Tam ca ca!" Phương Cần Chi vọt vào trong chính sảnh, huân hương trong lò Bác Sơn tỏa ra thoang thoang, nhưng cũng không thấy bóng dáng Lục Vô Nghiên, ngay cả Nhập Phan và Nhập Trà cũng không thấy đâu.

Phương Cần Chi chạy đến tấm phòng, bé gõ cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa hé ra một chút, mở to hai mắt nhìn vào bên trong. Cửa sổ bị che lại bởi một tấm màn lụa thật dày, trong phòng rất tối, không nhìn rõ được gì. Phương Cần Chi vừa định lui ra ngoài, thì mơ hồ nghe thấy hai tiếng ho nhẹ, còn có tiếng sột soạt trở mình.

"Ai ở bên ngoài?" Là giọng nói trầm thấp có chút tỉnh táo của Lục Vô Nghiên.

"Là muội." Phương Cần Chi trả lời, trong phút chốc bé cảm thấy hơi do dự, vẫn không đi vào. Chỉ đứng bên ngoài cửa nói: "À, Tam ca ca đang ngủ sao? Muội không có ý đánh thức huynh....."

"Không sao cả, vào đi." Trong phòng lại vang lên những tiếng sột soạt mặc y phục, và những tiếng bước chân rất khẽ.

Lục Vô Nghiên dừng lại bên cạnh chiếc bàn chân cao, đốt đèn, ánh nến lan dần trong gian phòng mờ tối, màu sắc cũng dần ấm áp hơn. Trên người hắn chỉ được bọc trong một chiếc áo bào trắng rộng thùng thình, dài đến mắt cá chân, để lộ ra bàn chân không mang vớ gấm.

Trong khi ánh sáng vẫn còn chưa lan khắp phòng, Phương Cần Chi đã nhìn thấy sắc mặt của Lục Vô Nghiên cũng trắng bệch như bạch bào hắn đang mặc trên người. Bé cõng giày, dẫm lên lớp thảm nhung lông chồn đen, từng bước một đi vào.

"Tam ca ca, huynh bị ốm sao?" Phương Cần Chi ngược đầu nhìn Lục Vô Nghiên.

"Không có, chỉ mệt mỏi chút thôi." Lục Vô Nghiên vén màn lụa dày đang che cửa sổ nhìn sắc trời bên ngoài. Đến khi hắn buông màn xuống, sau đó xoay người lại, đã nhìn thấy Phương Cần Chi mở to mắt, hai má phồng lên, một bộ dáng vô cùng mất hứng.

"Đây là làm sao?" Lục Vô Nghiên liền ngồi xuống trước mặt Phương Cần Chi, nắm lấy vai bé. Áo khoác trên người hắn vốn chỉ phủ lên một cách tùy ý, ngực áo mở rộng hơn phân nửa, da thịt lộ ra một mảng lớn.

Phương Cần Chi giật giật áo hắn, nghiêm trang nói: "Tam ca ca phải mặc y phục thật kín mới không ngã bệnh!"

Rõ ràng bản thân chỉ là một tiểu hài tử, nhón chân lên cũng vừa mới đến hông Lục Vô Nghiên. Vậy mà khi nói chuyện, lại làm ra vẻ người lớn.

"Được." Lục Vô Nghiên cười cười ôm bé, thả lên trên giường. Bản thân thì xoay người đi ra phía sau tấm bình phong. Đến khi hắn đi ra, trên người đã đổi một bộ đồ ngủ màu đàn hương. Ngay ngắn thẳng thớm, ngay cả hai sợi đai lưng màu đen buông xuống trước người cũng không có một nếp nhăn nào.

Phương Cần Chi không chịu ngồi yên, bé dịch sang một bên, nói: "Ngày hôm qua, Tam ca ca trở về khuya như vậy nhất định rất mệt mỏi, huynh tốt nhất nên ngủ một giấc đi, muội không làm ồn huynh đâu."

Ánh mắt Lục Vô Nghiên dừng lại nơi vành tai của Phương Cần Chi, hắn cau mày hỏi: "Ai đã chải đầu cho muội?"

Phương Cần Chi không hiểu sò sò phần tóc ngay thái dương, mới phát hiện một bên tóc đã rơi ra, buông xuống dưới hơn phân nửa một cách lỏng lẻo. Phương Cần Chi ngượng ngùng le lưỡi một cái, từ trên giường nhảy xuống, nói: "Biết Tam ca ca không sao là tốt rồi, muội đi về đây!"

Bé vừa nói, vừa dùng đôi tay nhỏ bé ép lại phần tóc bên tai. Mặc dù vẫn còn là một tiểu cô nương vừa tới sáu tuổi, nhưng cũng đã biết yêu cái đẹp. Nếu không phải trong phòng không đủ ánh sáng, nhất định có thể nhìn thấy màu đỏ trên gương mặt trắng mịn của bé.

Lục Vô Nghiên giữ cánh tay bé lại, có hơi bất ngờ nói: "Muội cho rằng ta sẽ xảy ra chuyện? Cần Chi đang lo lắng cho ta sao?"

"Ai lo lắng cho huynh!" Phương Cần Chi quay mặt đi, xoay xoay vắn vắn bàn tay. Nhưng không được bao lâu, liền cúi đầu nhỏ giọng thừa nhận: "Đúng ạ, lo lắng Tam ca ca bị người ta khi dễ."

"Ai dám khi dễ Tam ca của muội, hửm?" Một mối trong mắt Lục Vô Nghiên tan đi, tăng thêm mấy phần vui vẻ.

Phương Cần Chi muốn nói là trường công chúa quá mức hung dữ chứ ai! Nhưng dù sao trường công chúa cũng là mẫu thân của Tam ca ca, bé liền nuốt

xuống những lời này, ngưng ngưng nói: "Dù sao Tam ca ca cũng không có việc gì là tốt rồi...."

Lục Vô Nghiên cũng không tiếp tục truy vấn, hân ôn Phụng Cần lên trên đùi, buộc lại mái tóc bị xổ lung tung của bé, dùng mấy ngón tay dài làm lược, nhẹ nhàng chải lại mái tóc dài của bé. Tóc của Phụng Cần Chi trượt qua giữa những ngón tay của hân. Vừa mềm vừa mượt, còn mang theo một mùi thơm nhàn nhạt thoang thoảng.

Lục Vô Nghiên rửa mấy tập trung, chỉ là một việc chải đầu đơn giản, mà lại tạo ra mấy phần hứng thú. Động tác của hân rất cẩn thận, chải từng sợi tóc cho Phụng Cần Chi. Động tác của hân cũng rất dịu dàng, dường như sợ mình mạnh tay sẽ làm đau bé, cẩn thận từng li từng tí. Đến khi tóc của Phụng Cần Chi đã được chải thật chỉnh tề, mới dùng ngón tay chia tóc ra làm hai phần đều nhau, lấy sợi dây lụa màu thạch anh trong tay Phụng Cần Chi, kết thành hai búi trên đỉnh đầu, rồi rút ra một lọn từ trong búi tóc, thả xuống dưới.

"Được rồi." Lục Vô Nghiên thưởng thức tay nghề của mình, tựa như cực kỳ hài lòng.

Phụng Cần Chi sờ sờ hai lọn tóc rủ hai bên tai, có chút không xấu hổ nói: "Đa tạ Tam ca ca."

Bé biết Lục Vô Nghiên có yêu cầu rất cao đối với sự gọn gàng sạch sẽ, âm thầm suy nghĩ lần sau tuyệt đối không được xuất hiện trước mặt Tam ca ca với bộ dạng cầu thả như thế này mới được!

"Có phải mỗi ngày không nói với ta mười mấy lần đa tạ mười liền cảm thấy không thoải mái?" Lục Vô Nghiên đặt bé sang một bên, choàng áo khoác đang treo trên giá bên cạnh giường ngủ, đi ra ngoài phân phó Nhập Phụng bụng điểm tâm sáng vào.

Buổi sáng Lục Vô Nghiên rất thích ngủ, từ trước đến giờ không có thói quen ăn sáng. Cho nên Nhập Phụng và Nhập Trà thấy hân dậy sớm đòi dùng thiện, đều lấy làm kinh hãi. Khi biết Phụng Cần Chi đến mới thầm nói: chẳng trách.

Sợ Phụng Cần Chi ra ngoài sẽ bị lạnh, Lục Vô Nghiên phá lệ sai Nhập Phụng bụng đồ ăn sáng vào bên trong phòng ngủ, căn phòng mà trước đây ngay cả nước trà cũng không được mang vào.

"Tam ca ca, huynh không ăn sao?" Phụng Cần Chi nuốt một ngụm cháo ngọt thật to, hỏi Lục Vô Nghiên đang dựa vào thành giường.

Lục Vô Nghiên còn chưa kịp mở miệng cự tuyệt, Phụng Cần Chi lại ăn thêm một ngụm cháo thật to, cố ý chép chép miệng, nói: "Ăn ngon lắm đó! Tam ca ca nếm thử một chút đi!"

Nhìn khóe môi Phụng Cần Chi ướt nhẹp, còn dính một chút nước cháo, lời cự tuyệt của Lục Vô Nghiên không thể thốt thành lời.

Vì Lục Vô Nghiên chưa bao giờ ăn sáng, đồ ăn Nhập Phụng bụng vào đều dựa theo khẩu vị của tiểu hài tử, cũng là mấy món ngọt ngọt mềm mềm, hơn nữa chỉ có một bộ đồ ăn.

Phụng Cần nhìn trên bàn không có đôi đũa nào khác, vừa định kêu Nhập Phụng lấy thêm một bộ đồ ăn. Bất ngờ chiếc muỗng trong tay bé bị tri xuống, thì ra Lục Vô Nghiên đã ghé người qua, ngậm lấy muỗng cháo bé còn chưa kịp ăn.

"Ừm, ăn rất ngon." Lục Vô Nghiên ngáp một cái, khép mắt lại, lười biếng ngồi xếp bằng trên giường. Hân lại dùng áo lông bao bọc cơ thể, nói một cách đầy ý vị sâu xa: "Trước kia luôn dứt Cần Chi ăn cơm, hôm nay quá mệt mỏi, Cần Chi cũng dứt ta ăn một lần chứ?"

"Được ạ!" Phụng Cần Chi lớn tiếng đáp, thật cẩn thận đưa muỗng qua, dứt Lục Vô Nghiên ăn từng miếng từng miếng.

Lục Vô Nghiên lấy tay, lau vết cháo trên khóe miệng Phụng Cần Chi, dịu dàng nói: "Cần Chi cũng ăn đi."

"Dạ!" Phụng Cần Chi mạnh mẽ gật đầu, tự mình ăn một muỗng, lại dứt Lục Vô Nghiên một muỗng. Hai người dùng chung một cái muỗng.

Nhập Phụng bụng bánh ngọt dùng sau bữa ăn đi vào, bất ngờ nhìn thấy một màn này. Nàng cả kinh, hai tay run lên, khay thức ăn suýt chút nữa tuột khỏi tay rơi xuống đất. Nàng cố gắng đè ép khiếp sợ trong lòng, bày mấy món cao điểm lên trên bàn. Rồi quỳ gối một bên, dùng khăn cẩn thận lau sạch vết nước đọng trên bàn.

Phụng Cần Chi thu hết màn này vào trong mắt, sau khi Nhập Phụng lui xuống, mỗi khi bé ăn cái gì cũng đều hết sức cẩn thận, tuyệt không dám để rơi một giọt nước canh lên trên bàn.

Lục Vô Nghiên không có thói quen ăn sáng, thỉnh thoảng tâm trạng tốt cũng ăn một lần, nhưng cũng chỉ vài miếng. Huống chi hân nhìn dáng vẻ rất vất vả của Phụng Cần Chi khi con bé nâng cánh tay bé xiu dứt hân ăn, mặc dù hân rất hưởng thụ, nhưng cũng đau lòng.

Hân vuốt đầu Phụng Cần Chi, nói: "Tam ca ca no rồi, Cần Chi tự mình ăn đi."

Phụng Cần Chi gật đầu một cái, nuốt miếng Liên Hoa Tô trong miệng xuống, nghi hoặc hỏi: "Tam ca ca, huynh....không phải huynh không ăn cùng với người khác sao? Bọn họ đều nói....bệnh thích sạch sẽ của huynh rất nghiêm trọng...."

"Nếu ta nói ta cũng không thích sạch sẽ, Cần Chi có tin không?"

Phụng Cần Chi sửng sốt nhìn Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên cười khê, véo đôi má phúng phính mềm mại của bé, nói: "Ăn nhanh đi."

Hắn nằm nghiêng trên giường, nhắm hai mắt lại.

"Tam ca ca, huynh muốn ngủ sao?" Phương Cần Chi sợ mình ở trong phòng làm phiền hắn.

"Không ngủ, chỉ nhắm mắt một lúc thôi. Muội ăn cao điểm của muội đi."

Phương Cần Chi ăn món gì cũng rất khê, không dám phát ra một tiếng động nào. Bé ăn vài miếng, đều phải xoay đầu nhìn Lục Vô Nghiên, Lục Vô Nghiên thật sự quá yên tĩnh.

Bé nhẹ nhàng đặt muỗng xuống, rón rén đi tới trước giường của Lục Vô Nghiên, nhỏ giọng hỏi: "Tam ca ca, huynh ngủ chưa?"

Lục Vô Nghiên không trả lời.

Phương Cần Chi liền nhón chân lên, kéo lại áo lông trên người cho Lục Vô Nghiên, nhưng vóc dáng bé quá nhỏ, cho dù nhón chân hết mức, cũng với không tới bên kia áo lông của Lục Vô Nghiên mặc. Bé nhìn xung quanh, cẩn thận dò một cái ghế cổ đáng đến, leo lên trên ghế để kéo thẳng áo lông cho Lục Vô Nghiên.

Thấy cuối cùng đã che kín, Phương Cần Chi lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, cổ tay của bé bất ngờ bị nắm chặt, cả người đều bị Lục Vô Nghiên kéo từ trên ghế xuống. Lục Vô Nghiên lật người, ôm Phương Cần Chi vào trong ngực, trong lúc nâng tay, đã kéo áo khoác phủ lên trên người Phương Cần Chi.

"Tam ca ca?" Phương Cần Chi nhỏ giọng gọi hắn, nhưng chỉ nghe được tiếng thở đều đặn của Lục Vô Nghiên.

Trong lòng Phương Cần Chi nghĩ ngợi: Thật sự không biết Tam ca ca còn có chứng mộng du nha!

Biết đêm qua Lục Vô Nghiên không ngủ, nhất định bây giờ rất mệt mỏi. Tránh đánh thức Lục Vô Nghiên, Phương Cần Chi cũng không dám lộn xộn. Lòng ngực của Lục Vô Nghiên vô cùng ấm áp, nên chỉ một lúc sau, bé đã ngủ say sưa.

Chờ tiểu cô nương trong ngực ngủ say, Lục Vô Nghiên mới chậm rãi mở mắt ra, hắn ngưng mắt nhìn tiểu cô nương trong ngực, không biết đang mơ gì mà cười nhếch mép, cái hôn nhẹ nhàng của hắn rơi vào trán bé, thật lâu không dời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Con tin

Trong khi Lục Vô Nghiên ôm Phương Cần Chi ngủ, thì ở một nơi lại nổ ra một trận tranh cãi kịch liệt.

Trưởng công chúa ném mật thư xuống đất, lạnh lùng nhìn Lục Thân Ky bằng nửa con mắt, nói: "Xem nhi tử tốt mà chàng sinh kia, chỉ biết gây họa cho Bồn cung!"

"Đó là nàng sinh, ta không có bản lĩnh sinh con." Lục Thân Ky cười nhạo.

Trưởng công chúa lườm tranh cãi với ông, bà chỉ nhẹ nhàng đập tay xuống bàn hai cái, tựa như nói với Lục Thân Ky, lại như tự nói với bản thân mình: "Quá nhiều người cáo trạng, sắp không đề xuống được rồi. Kế hoạch hiện tại chỉ có thể giam Vô Nghiên lại một thời gian thôi."

Lục Thân Ky bất ngờ ném tách trà trong tay xuống, sứ trắng vỡ tan tành, nước trà văng tung tóe làm bắn lên vấy xếp li màu hồng của Trưởng công chúa. Lục Thân Ky đứng lên, đi từng bước về phía trưởng công chúa, nhìn sát mặt bà, chất vấn: "Sở Ánh Tư, nàng thật sự là một mẫu thân sao?"

Ông chỉ về hướng viện Thủy Sao, lớn tiếng chất vấn: "Nàng không phải không biết sở thích của Vô Nghiên, nàng muốn nhốt nó vô cái phòng giam chật chội bẩn thỉu đó? Sao nàng không dứt khoát giết nó luôn đi! Á...! Thật đấy, nàng giết nó đi, là xong hết mọi chuyện!"

Lục Thân Ky áp sát quá gần, hơi thở phẫn nộ phả vào mặt trưởng công chúa, trưởng công chúa đưa tay đẩy ông ra, giận dữ nói: "Lục Thân Ky! Ta nói muốn nhốt nó vào phòng giam khi nào hả? Nó cũng là nhi tử của ta đó! Chàng muốn ta làm thế nào đây? Văn võ bá quan muốn ta giao người! Luôn làm ra mấy chuyện như vậy, nó đánh Hoàng đế đó....."

"Đánh Tiểu hoàng đế một trận thì đã sao?" Lục Thân Ky cười lạnh. "Nếu không nhờ ta, nó đã sớm chết trong loạn quân. Nếu không phải nàng, nó không thể vững vàng ngồi trên long ý nhiều năm như vậy. Nếu không phải Vô Nghiên....."

Lục Thân Ky thở dài, cau mày, vô cùng phức tạp nhìn trưởng công chúa. Một khắc trước còn tràn đầy khí thế, nhưng khi nhắc tới nhi tử liền suy sụp.

Ông mệt mỏi nói: "Ánh Tư, nàng có biết Vô Nghiên thay thế đệ đệ của nàng gánh chịu cái gì hay không? Không, nàng không biết. Thật ra thì ta cũng không biết, ta chỉ biết sau khi nó trở về, thì đã trở thành một người hoàn toàn khác!"

Ông trào phúng cười lạnh.

Bàn tay Lục Thân Ky mở rộng chụp lấy bả vai của trưởng công chúa, ông gầm lên: "Nàng nói cho ta biết! Nàng sẽ đối đãi với hoàng đế địch quốc như thế nào? Đối đãi với con tin mà tên vương gia phản bội tổng tới địch quốc như thế nào? Nàng nói đi!"

"Đừng nói nữa!" Trưởng công chúa ra sức đẩy Lục Thân Ky ra, bà chống hai tay lên bàn, cố gắng chống đỡ để mình không quy xuống. Nước mắt lăn dài từ trong hốc mắt, bà nghẹn ngào nói: "Ta không biết, ta không biết hài tử đó là Vô Nghiên...."

Lục Thân Ky giống như đang nghe một câu chuyện buồn cười nhất thế gian, ông ngửa mặt lên trời cười to, thật lâu mới ngừng lại.

Ông từng bước lùi về sau, thất vọng trong mắt không thể diễn tả: "Nàng là tức phụ của Lục gia ta, là thê tử của Lục Thân Ky ta, càng là mẫu thân của Vô Nghiên. Nhưng trong lòng nàng chỉ có hoàng thất Sở gia của nàng! Không biết ư? Một mẫu thân không nhận ra hài tử của mình sao? Nàng có biết Vô Nghiên đã từng là niềm kiêu ngạo của ta, kiêu ngạo của Lục gia ta! Nó trời sanh đã thông tuệ, đọc sách chỉ cần nhìn qua thì sẽ không bao giờ quên được. Không có một hài tử nào của Lục gia có thể so sánh được với nó. Nhưng sau khi nó trở về thì cả người cổ quái. Bây giờ còn phải dựa theo phân phó của nàng giả bộ đức hạnh ngang ngược! Nàng không cho nó đi học, cũng không cho tìm tiên sinh đến dạy nó, không cho nó bộc lộ nửa điểm tài hoa. Sau này cũng không cho nó thi khoa cử, không cho nó làm quan, càng không cho nó tòng quân!"

Lục Thân Ky hơi nghẹn ngào: "Hiện giờ nhắc tới Vô Nghiên, mọi người đều nói nó vô dụng, quần là áo lượt, quái nhân máu lạnh. Nàng đã hài lòng chưa?"

Nước mắt trên mặt trưởng công chúa đã sớm ướt đầm, con ngươi đầm nước lại thoáng qua một tia dị sắc. Bà ngẩng đầu lên, trong lòng lạnh lẽo nhìn Lục Thân Ky, không một tiếng động nói: "Thân Ky, chúng ta hòa ly đi."

"Nàng nói cái gì?" Lục Thân Ky không kịp phản ứng.

Trưởng công chúa cố nén sóng lòng đang gào thét: "Vệ vương đến nay vẫn chưa chết, địch quốc như hổ rình mồi. Cự thần trong triều lấy danh nghĩa trao quyền lại cho thánh chủ bức ta rời cung. Một khi ta rời cung, đám lão gia hỏa hủ bại đó sẽ khi dễ Xuyên Nhi! Bọn họ kiêu kỳ ta đáng để, kiêu kỳ binh quyền trong tay chàng, thậm chí buồn cười đến mức kiêu kỳ ta sẽ đẩy Vô Nghiên lên ngôi vị hoàng đế....."

"Chàng đã không còn là thiếu niên tướng quân của Đại Liêu khi xưa, sống trong quân lữ hai mươi năm, chắc chàng cũng hiểu rõ hơn ta, đối với một quốc gia thì chiến loạn có ý nghĩa như thế nào! Chỉ cần ta còn sống, tuyệt đối sẽ không cho phép Đại Liêu lâm vào trong cảnh chiến tranh đồ thán, càng không cho phép vương triều Sở gia chôn vùi trong tay ta và Xuyên Nhi!" Trưởng công chúa kiên định lắc đầu. "Lần này trở về, ta vốn muốn nói với chàng, ta phải thu lại binh quyền trong tay chàng, chỉ có như vậy mới có thể lập mệnh thiên hạ."

Lục Thân Ky bất khả tư nghị nhìn bà, có làm như thế nào ông cũng không nghĩ tới lần này bà bắt ngờ trở lại là để đánh chủ ý này.

"Chàng khoan hãy nói chuyện." Trưởng công chúa khoát tay, ngăn cản Lục Thân Ky mở miệng.

"Trong mắt chàng và Vô Nghiên, ta cũng không đủ tư cách làm thê tử và mẫu thân. Mà ta..... coi như cũng hiểu chàng, Chàng trời sanh đã là nhân tài, nửa đời chinh chiến. Chàng không thể tách khỏi trọng đao và khô giáp. Nhưng nếu để chàng vì Sở gia ta mà rời bỏ chiến trường hẳn là không được. Sở Ánh Tư ta cũng không có tư cách để cho chàng hy sinh nửa phần."

Trưởng công chúa cười khổ: "Năm đó trẻ người non dạ, ta ép buộc chàng làm phò mã thật sự ích kỷ. Hiện tại hòa ly, chàng cũng không cần giao quyền, không cần giao ra binh phù. Chàng vẫn đường đường là Lục Đại tướng quân uy phong lẫm liệt, Vô Nghiên cũng không cần vì một mẫu thân như ta mà tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục."

Lục Thân Ky cười to. Nhất thời không phân rõ nữ nhân này nói câu nào là thật câu nào là giả.

"Đúng vậy! Sở Ánh Tư nàng từ đầu đến cuối đều là một người rất ích kỷ! Ban đầu là ta đui mù mới có thể lấy nàng! Nàng luôn mồm vì quốc gia của nàng, vì lê dân bách tính của nàng. Không cần phải nói tràn đầy khí thế như vậy! Sở Ánh Tư, nàng để tay lên ngực tự vấn lòng mình xem, nàng làm như vậy chẳng lẽ không phải vì đề phòng ta? Lấy binh phù lập mệnh thiên hạ? Ta thấy là lập nỗi sợ của nàng mới đúng!" Lục Thân Ky vỗ vỗ vào ngực mình: "Rốt cuộc là cự thần trong triều kiêu kỳ binh quyền trong tay ta, hay là nàng?"

"Vì sao ta phải kiêu kỳ chàng?"

Lục Thân Ky hít một hơi thật sâu, nói: "Nếu nàng không phải là thân nữ nhi, mà là nam nhi bảy thước. Nếu Vô Nghiên không phải họ Lục, mà là theo họ Sở của nàng. Nàng còn có thể đối xử với nó như vậy sao?"

Trưởng công chúa giật mình, nhất thời không trả lời được. Tiếp đó cười khổ, bà cũng muốn là thân nam nhi.

Thất vọng dâng đầy trong mắt Lục Thân Ky, ông đập cửa ra, hô to: "Vân Cơ! Vân Cơ!"

Nữ tử Tây Vực kia từ trong sương phòng chạy ra ngoài, nhút nhát gọi một tiếng: "Tướng quân". Nàng ta quay đầu lại nhìn trưởng công chúa chìm vào trong bóng tối của gian phòng, vội vã xoay người đi theo Lục Thân Ky ra đại viện.

Trưởng công chúa nghiêng đầu, không nhìn theo bóng lưng rời đi của Lục Thân Ky.

Những năm qua, bà và Lục Thân Ky chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, cũng bởi vì hai đứa con liên tiếp xảy ra biến cố, khoảng cách trong lòng càng lúc càng xa.

Dáng vẻ của Lục Vô Nghiên và trưởng công chúa giống nhau, tiểu hoàng đế và trưởng công chúa là tỷ muội ruột thịt cùng mẫu thân, mặt mũi cũng có vài phần tương tự. Tiểu hoàng đế nhỏ hơn Lục Vô Nghiên hai tuổi, khi còn bé hai người đứng chung một chỗ lại càng giống nhau hơn. Tiểu hoàng đế lên ngôi không quá nửa năm, vào sinh thần yến sáu tuổi, Vệ vương phát động cung biến, lúc thất bại hắn đã cướp đi "Tiểu hoàng đế", đến khi hắn phát giác bắt nhầm người thì đã quá muộn. Hắn lấy giả làm thật, dùng Lục Vô Nghiên giả làm tiểu hoàng đế hiến cho địch quốc Đại Kinh. Qua tháng thứ ba, Kinh Quốc mới biết con tin trong lao là hoàng đế giả, tức thì, Lục Vô Nghiên trở thành con tin. Mãi cho đến hơn hai năm sau, Lục Thân Ky bắt giữ bốn đại tướng của Kinh Quốc, lại lấy tám tòa thành trì, cùng vàng bạc và vô số ngựa quý, cuối cùng mới đổi được Lục Vô Nghiên về.

Ban đầu trưởng công chúa ở trong cung bày mưu tính kế, trước tiên bảo vệ tiểu hoàng đế, làm tướng hải tặc bị Vệ vương bắt đi chỉ là một tiểu thái giám bình thường. Không nhận ra hải tặc đó là Lục Vô Nghiên là hối hận lớn nhất đời này của bà, cũng là chỗ Lục Thân Ky không chịu tha thứ cho bà.

Thật ra thì vô luận là bà hay là Lục Thân Ky, đều không biết chuyện năm đó có ẩn tình khác. Mà Vệ vương ngộ nhận ở đâu chứ? Rõ ràng là chính Lục Vô Nghiên đã thay tiểu hoàng đế cắn một miếng.

Cuối cùng Lục Vô Nghiên cũng trở về, mối quan hệ của phu thê hai người cũng dịu đi rất nhiều, nhưng tiểu nữ nhi của bọn họ, Chi Chi lại đột nhiên vì sơ suất của Lục gia mà mất mạng. Trưởng công chúa giận dữ, nếu không phải bận tâm Lục Thân Ky, theo tác phong của bà, chắc chắn đã xử cực hình tất cả những người có liên quan. Cuối cùng, bà chỉ xử chết nô bộc có dính líu, rồi ép mẫu thân của Lục Thân Ky chủ động rời khỏi Lục gia, dời đến Tỉnh Ninh an với trưởng đảng cổ phật, đã hơn năm năm chưa từng hồi phủ.

Đứng trước quốc gia, gia tộc, người thân, thì hai người se tơ kết tóc có là cái gì chứ? Phí thời gian đến bây giờ, có lẽ xa nhau mới là con đường duy nhất.

"Có lẽ lần này có thể thật sự hòa ly rồi." Trưởng công chúa thở dài nuối tiếc, nhưng cũng kiên định hơn. Bà không hối hận có ý nói những lời đó chọc giận Lục Thân Ky, không hối hận để cho ông hiểu lầm, lại càng không hối hận dùng binh quyền ép hắn hòa ly.

Trưởng công chúa yên tĩnh ngồi một mình trong phòng thật lâu, lâu đến nỗi lò sưởi trong phòng tắt ngúm, tứ chi tê lạnh. Bà chậm rãi sửa lại tóc mai, rồi rút khăn lau đi nước mắt trên mặt. Không mang theo thị nữ, một mình bà tiến về viện Thúy Sao.

Nhập Phan và Nhập Trà hành lễ, bẩm báo Lục Vô Nghiên mới vừa ngủ, bà gật đầu một cái, đi thẳng vào tẩm phòng của Lục Vô Nghiên.

Trong tẩm phòng âm áp, ánh sáng nhu hòa. Trưởng công chúa tìm một vòng, mới phát hiện Lục Vô Nghiên không ngủ trên giường, mà đang nằm nghiêng ở trên ghế dài, trong ngực còn ôm một tiểu cô nương.

Lục Vô Nghiên còn đang ngủ, nhưng tiểu cô nương trong ngực hắn đang mở to hai mắt, nhìn bà không biết phải làm sao.

Phương Cần Chi muốn đứng lên hành lễ với trưởng công chúa, nhưng tay của Lục Vô Nghiên đang khoác lên người bé, bé sợ mình cử động sẽ đánh thức Lục Vô Nghiên, nhất thời do dự, không biết phải làm thế nào mới phải.

Trưởng công chúa khoát khoát tay, ý bảo Phương Cần Chi không cần ngồi dậy. Một nhúm tóc trượt qua thái dương của Lục Vô Nghiên, vắt ngang sườn mặt tinh tế như điêu khắc của hắn. Trưởng công chúa vươn tay, thận trọng gạt nhúm tóc đó đi. Bà ngồi lên chiếc ghế cổ điển trước ghế nằm, lặng lẽ nhìn Lục Vô Nghiên. Đôi mắt phương luôn uy nghiêm khi nhìn nhi tử của mình chỉ còn lại nét dịu dàng.

Trong giấc ngủ mơ màng, Lục Vô Nghiên khẽ chau mày, sau đó cánh tay đang gác lên người Phương Cần Chi cũng rớt xuống. Phương Cần Chi thờ phào nhẹ nhõm, muốn từ trên giường leo xuống. Dù sao trưởng công chúa cũng đang ngồi đối diện!

Trưởng công chúa sợ Phương Cần Chi đụng phải Lục Vô Nghiên, vội vàng đứng dậy xách Phương Cần Chi lên, đặt xuống đất. Phương Cần Chi dùng nụ cười xấu hổ biểu đạt cảm tạ. Lúc này trưởng công chúa mới chú ý tới Phương Cần Chi. Bà gật đầu một cái, ý bảo Phương Cần Chi theo bà ra ngoài.

Phương Cần Chi lo lắng phòng đi theo trưởng công chúa đến gian phòng phụ.

Sau khi đến gian phòng phụ, trưởng công chúa ngồi xuống một cái ghế xếp, trầm mặc suy nghĩ. Bà không nói lời nào, Phương Cần Chi cũng không dám chủ động mở miệng, chỉ lặng lẽ đứng một bên. Hơn nửa ngày sau, trưởng công chúa mới khôi phục tinh thần từ trong trầm tư, bà vẫy vẫy tay, bảo Phương Cần Chi đến gần một chút.

"Vô Nghiên đặc biệt rất thích người." Trưởng công chúa đánh giá Phương Cần Chi một vòng, sau đó ánh mắt bà dừng lại trên đôi mắt trong sáng đang đảo qua đảo lại. Duyệt vô số người, chỉ cần nhìn một cái, trưởng công chúa cũng biết đây là một hải tặc cực kỳ thông tuệ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chân chó

Phương Cần Chi âm thầm cân nhắc cẩn thận nên trả lời như thế nào, bé không dám nhìn thẳng vào mắt trưởng công chúa, giống như lời nói dối nào cũng không thoát khỏi cặp mắt của bà. Phương Cần Chi thoải mái nói: "Đúng ạ, Tam ca ca đặc biệt rất thích con."

Trưởng công chúa nhú mày, hỏi: "Tại sao như vậy?"

Phương Cần Chi suy tít nửa đã bật thốt lên bởi vì tên của mình đồng âm với khuê danh của Lục Giai Chi. Nhưng chỉ trong nháy mắt, bé đã thay đổi chủ ý, nói: "Có thể là vì mẫu thân con không có ở đây. Chỉ cần mỗi lần con nhớ mẫu thân, Tam ca ca sẽ đối xử với con đặc biệt tốt, con....con cảm thấy Tam ca ca nhất định rất nhớ người!"

"À....." Trưởng công chúa nở nụ cười hiếm thấy.

Phương Cần Chi nhận thấy nụ cười của trưởng công chúa giống như nhìn thấu ý đồ nịnh hót của bé, nhưng nếu đã cười có nghĩa là cũng không ghét? Bé không ngừng cố gắng, ngọt ngào nói: "Trưởng công chúa là người xinh đẹp nhất con từng gặp đó, nhưng người có biết người đẹp nhất là lúc nào không?"

Trưởng công chúa ném tới một ánh mắt dò hỏi.

"Vẫn là lúc người nhìn Tam ca ca, cả người đều toát ra....ừm, vẻ dịu dàng! Bởi vì càng dịu dàng cho nên mới càng đẹp nhất! Chỉ một ánh mắt, là có thể nhìn ra người là một mẫu thân tốt nhất!"

Trưởng công chúa bật cười, nói: "Tiểu hài tử này, người ngược lại là người đầu tiên nói Bồn cung là mẫu thân tốt nhất."

"Cần Chi nói đều là sự thật!" Ánh mắt Phương Cần Chi sáng quắc, bé dùng sức gạt đầu. Trên gương mặt non nớt là cả một bầu trời kiên định. Tựa như nếu ai không tin lời bé, sẽ phạm phải tội không thể tha thứ.

Trưởng công chúa thu lại nụ cười, cảm giác mát mẻ cũng không còn như trước. Bà nói: "Ta đã gặp mẫu thân ngươi, là một người rất dịu dàng. Dáng vẻ của ngươi cũng không giống nàng ấy, tính tình lại càng không."

"Công chúa đã gặp mẫu thân con?" Phương Cần Chi tròn to hai mắt, vô cùng kinh ngạc.

Trưởng công chúa gạt đầu một cái: "Gặp qua hai ba lần."

Mấy ngày nay, Phương Cần Chi cùng với Vệ mụ mụ đã học được một cụm từ mới, gọi là "nhật lý vạn kỷ" (người bận rộn trăm công nghìn việc). Bé cảm thấy "nhật lý vạn kỷ" như trưởng công chúa lại có thể nhớ ra đã từng gặp qua mẫu thân hai ba lần nhiều năm về trước, thật sự ly kỳ.

Phương Cần Chi gần như nói dối theo bản năng: "Mẫu thân con cũng thường nhắc đến người, nói người vừa đẹp lại có tài năng! Còn nói ngày đại hôn của người đúng lúc cũng được xem! Ai cũng phải nhìn thêm mấy lần!"

Trưởng công chúa một tay chống cằm, nhìn tiểu cô nương trước mắt với cái nhìn thú vị, nói: "Được lắm, nể tình ngươi miệng lưỡi ngon ngọt, nên không truy cứu tội ngươi bịa chuyện."

Phương Cần Chi lập tức bị xấu hổ bao phủ, gương mặt nhỏ nhẵn trắng nõn của bé cũng phỉếm hồng một mảnh.

Ngoài cửa chợt truyền đến tiếng cười khê, Lục Vô Nghiên đi tới, hần ngồi xuống chiếc ghế miễn côi bên cạnh trưởng công chúa, ngoắc ngoắc tay về phía Phương Cần Chi. "Đến đây."

Phương Cần Chi vội vàng chạy tới bên cạnh Lục Vô Nghiên, nhỏ giọng nói: "Tam ca ca, muội nói dối bị nhìn thấu rồi, huynh phải giúp muội nha!"

Bé cố ý nhỏ giọng, tựa như trốn tránh trưởng công chúa. Nhưng âm lượng đó lại cố tình để cho trưởng công chúa có thể nghe rõ không sót một chữ. Bé nói xong, lại dùng đôi mắt to vô tội lên lút nhìn trưởng công chúa.

"Thảo nào con thích hài tử này như vậy." Trưởng công chúa cười lắc đầu, "Gọi..... Phương Cần Chi, đúng không?"

Phương Cần Chi tròn mắt, thụ sủng nhược kinh nhìn trưởng công chúa. Bé thốt lên: "Ôi trời, người lại có thể biết tên con!"

"Được rồi, được rồi....." Trưởng công chúa không khỏi tức cười khoát tay áo. "Hài tử này ăn đậu đường mà lớn sao, cẩn thận ngọt quá hư răng."

Nhìn thái độ của trưởng công chúa, Phương Cần Chi hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm. Trong lúc lơ đãng, bé quay đầu lại nhìn thấy Lục Vô Nghiên vẫn ngưng mắt nhìn mình, trong ánh mắt đó có một loại tình cảm mà bé không hiểu lắm. Bé còn chưa kịp tí mi tìm tòi nghiên cứu, Lục Vô Nghiên đã quay đầu, nhìn trưởng công chúa.

"Mẫu thân đang định hỏi cung sao?"

"Ừ, ta không thể rời cung quá lâu, định lập tức trở về." Lúc Trưởng công chúa nói câu này, ánh mắt vẫn đặt trên người Lục Vô Nghiên. Bà cũng không đành lòng.

Lục Vô Nghiên trầm mặc trong chốc lát, rồi đột nhiên nói: "Mẫu thân có nghĩ tới, người xử lý mọi chuyện chu đáo, có lẽ sẽ khiến hần càng lệ thuộc vào người hơn hay không."

Chuyện này không cần Lục Vô Nghiên nói, trưởng công chúa cũng hiểu. Nhưng tình hình bây giờ của tiểu hoàng đế....

Không phải bà tham quyền lợi, nhưng nếu bà giao quyền bây giờ, tiểu hoàng đế thật sự không gánh nổi cả Đại Liêu này.

Trưởng công chúa cũng hiểu ý tốt của Lục Vô Nghiên, chỉ nói: "Mẫu thân sẽ suy tính thật kỹ."

"Ở lại thêm mấy ngày đi."

Trưởng công chúa do dự.

Lục Vô Nghiên khẽ nhếch môi, cười nói: "Không phải mẫu thân đã quên mấy ngày nữa là sinh thần của Vô Nghiên chứ? Huống chi, đêm qua con đã nói với hần mẫu thân sẽ ở lại Lục gia cho đến ngày mười lăm."

Trưởng công chúa sững sốt một chút, trong đôi mắt phượng của bà nhuộm đầy hồ thẹn và hoảng loạn. Bà vội nói: "Được, ta ở lại với con."

Trong cung, trong triều, tạm thời buông xuống tất cả những thứ ngọn ngành đó. Lúc này, Trưởng công chúa thực sự chỉ muốn ở lại đền bù thật tốt cho nhĩ tử của mình.

Bà vừa mới cùng Lục Thân Ky đi đến bước này, thật sự không muốn ở lại chỗ của ông, tránh đôi bên đều lúng túng. Bà nói: "Mẫu thân thấy viện Thùy Sao của con không tệ, muốn đến đây ở. Không biết có được hay không?"

Thật ra thì Lục Vô Nghiên đã biết bà và phụ thân sắp hòa ly. Lục Vô Nghiên còn biết bà và phụ thân hòa ly lần này, chính là từ biệt.

Ở kiếp trước, vài năm sau đó, trưởng công chúa vì Lục Vô Nghiên, mà gặp phải binh mã của Kinh Quốc vây quét. Bà không muốn trở thành lợi thế của Kinh Quốc khi hai nước giao tranh, tự mình hy sinh cho đất nước. Lục Thân Ky không màng sống chết liều mạng điều binh tương cứu, nhưng cũng không kịp gặp mặt bà lần cuối. Thậm chí, ngay cả nhật xác cho bà cũng không thể.

Lục Vô Nghiên tận mắt nhìn thấy bà nhảy xuống cổng thành. Nhìn thấy dòng máu nóng hổi của bà hòa vào trong đất của Đại Liêu, nhìn vó ngựa của địch quân giày xéo lên thi thể bà. Thật sự hải cốt cũng không còn.

Chỉ là, trước khi chết bà đã trù tính tất cả mọi thứ, thậm chí bà cũng có cơ hội chạy trốn, nhưng bà đã dùng cái chết của mình làm nhân tố quyết định, thiết kế nên thế cục. Cuối cùng chôn vùi cả Kinh Quốc trong thế cục bà đã bày ra trước khi lâm chung. Kinh Quốc có làm như thế nào cũng không ngờ tới sẽ thua bởi một người đã chết. Đáng tiếc khi Kinh Quốc dập đầu xưng thần với Đại Liêu thì bà đã không thể tận mắt nhìn thấy.

Lục Vô Nghiên cuối đầu, dần xuống ẩm ướt nơi đây mắt. Đời trước hần không hiểu sự bảo hộ của bà. Đời này, nhất định không tiếp tục làm gánh nặng cho bà. Hần điều chỉnh cảm xúc, cười nói: "Mẫu thân có thể ở chỗ của con, nhĩ tử vui mừng còn không kịp."

Trưởng công chúa nói thêm: "Chuyện đêm qua, con không cần phải phải lo lắng."

"Con biết." Lục Vô Nghiên cũng không bắt ngờ.

Khi còn bé, Lục Vô Nghiên ở trong cung một thời gian, mặc dù bối phận kém hơn tiểu hoàng đế, nhưng tuổi tác cũng tương đồng. Tiểu hoàng đế luôn leo đèo đi theo sau lưng Lục Vô Nghiên, thậm chí không hiểu chuyện tuổi tác rồi loạn bối phận, gọi hần "ca ca, ca ca!"

Sau đó Lục Vô Nghiên lại thay thế tiểu hoàng đế làm con tin hơn hai năm. Cho nên nếu trong triều có người nói muốn trách phạt Lục Vô Nghiên, hoàn toàn không cần trưởng công chúa ra mặt, tiểu hoàng đế sẽ là người đầu tiên đứng ra bảo vệ Lục Vô Nghiên.

Mấy năm trước, quần thần trong triều đã từng bắt mất thái độ vô lễ của Lục Vô Nghiên, tiểu hoàng đế từ trước đến giờ vẫn luôn mềm yếu, vậy mà lần đầu tiên giận dữ, ở trên triều ném tấu chương, giận giữ nói: "Những người không thay Trẫm trải qua nỗi khổ lao ngục, đều không có tư cách chỉ trích hần! Còn ngông cuồng chỉ trích nữa, chém! Giết cả nhà tịch thu tài sản!"

Vì vậy, chuyện đánh hoàng đế như thế này, đặt ở trên người người khác đó là tội liên lụy đến cửu tộc. Nhưng đặt trên người Lục Vô Nghiên chỉ khơi dậy bất mãn trong triều như thường lệ, thực chất cũng chẳng có trừng phạt gì. Dù sao, đây cũng không phải là lần đầu tiên Lục Vô Nghiên đánh tiểu hoàng đế.

Nếu trưởng công chúa đã quyết định tạm thời ở lại viện Thùy Sao, tự nhiên cũng sẽ phải người thu thập một ít đồ dùng. Phương Cần Chi hết sức chân chó đuôi theo, nịnh nọt: "Con giúp công chúa dọn đồ nhé!"

Nhìn tiểu cô nương đang cười hi hi trước mắt, trưởng công chúa ngăn người trong chốc lát. Vừa rồi không phải bà muốn thử dò xét tiểu hài tử này có phải đang giả vờ vật vờ trên người Lục Vô Nghiên hay không sao? Sao lại đảo ngược bị con bé dụ dỗ quên cả chính sự

Thôi, chỉ là một hài tử sáu tuổi.

"Cần Chi." Lục Vô Nghiên có chút bất đắc dĩ vẫy vẫy tay. "Có phải muội đã quên ta ở viện tử cho muội chứ? Muội mới là người phải chuyển chỗ ở đây. Một lát nữa Nhập Trà sẽ giúp muội an bài, sau đó sẽ cho muội mượn nàng ấy một thời gian."

"A....." Phương Căn Chi gõ lên đầu mình một cái. Vừa nghĩ tới trong viện tử mới có phòng bếp nhỏ, đôi mắt bé lập tức sáng lên, gấp gấp nói: "Muội trở về dọn đồ! Nhập Trà đang ở đâu? Muội đi tìm nàng ấy!"

Đúng lúc này Nhập Trà đi vào, nàng mỉm cười với Phương Căn Chi, rồi thi lễ với trưởng công chúa, nói: "Trưởng công chúa, Nhập Y cầu kiến."

Trưởng công chúa nhíu mày, bước ra ngoài. Nhập Y đang nói chuyện với Nhập Phan, đều là tỷ muội cùng nhau lớn lên, nhiều năm không gặp, ngược lại có không ít chuyện muốn nói. Thấy trưởng công chúa đi vào, Nhập Phan và Nhập Y đồng loạt đứng dậy hành lễ.

"Hai người các người lui xuống đi." Trưởng công chúa phát tay, Nhập Trà và Nhập Phan lẳng lặng lui ra. Nhập Phan đi chuẩn bị thức ăn, còn Nhập Trà dẫn Phương Căn Chi về thu dọn đồ đạc.

"Thân thể Bệ hạ như thế nào?" Trưởng công chúa hỏi.

Nhập Y do dự trong thoáng chốc, rồi mới nói: "Vẫn như cũ."

Như cũ chính là không tốt lắm.

"Chuyện giao cho người như thế nào rồi?"

Nhập Y nhắm mắt, nói: "Nô tỳ vô dụng, chưa nghiên cứu ra công thức tốt hơn....."

Trưởng công chúa ngược lại không chỉ trích, bà trầm mặc một hồi, rồi nói: "Bệ hạ âm thầm tiếp kiến Trần vương là vì chuyện gì?"

"Bẩm công chúa, Bệ hạ....nói đầu hủ của Khâu Thượng Châu ăn rất ngon, đòi Trần vương công thức, ban cho Ngự Thiện Phòng....."

Trưởng công chúa thờ dài, cảm thấy hơi mệt mỏi nói: "Xác định không có chuyện gì khác?"

Nhập Y gật đầu, nói: "Khi Bệ hạ tiếp kiến Trần vương thì nô tỳ vẫn túc trực bên cạnh. Sau khi Trần vương cáo lui, nô tỳ cẩn thận xem xét, Trần vương chưa từng đưa cho Bệ hạ bất kỳ thư tín nào. Người bên cạnh Trần vương cũng không phát hiện có gì khác thường."

Trưởng công chúa hiểu rất rõ, đứng ở vị trí của bà, mỗi một bước đi đều phải hết sức cẩn thận. Không phải bà hoài nghi tiểu hoàng đế, đó chỉ là cách tự bảo vệ mình cơ bản nhất. Lúc mới bị ép buộc lên vị trí này, tính tình bà ngay thẳng, đã bị ám toán không ít lần. Những người đã từng là "chí hữu", "thân nhân" đã làm cho bà trưởng thành hơn.

Địch quốc, Vệ vương, ninh thần, đều phải đề phòng. Ngay cả tiểu hoàng đế một tay bà nuôi nấng cũng phải đề phòng giống như vậy. Mặc dù tiểu hoàng đế đối xử với bà rất chân thành, nhưng còn sau này?

Nhưng nếu Xuyên Nhi một tay bà bồi dưỡng bị người khác xúi giục chia rẽ về phía bà.....

Trưởng công chúa nheo đôi mắt phượng, nếu bà đã có khả năng cải tử hồi sinh hoàng triều Sở thì, đưa Sở Hoài Xuyên lên long ý trong một cục diện phải chết. Bà cũng có thể kéo nó xuống, thay thế.

Thứ bà bảo vệ chính là Đại Liêu, cho tới bây giờ cũng không phải là Sở Hoài Xuyên.

Chỉ là, trưởng công chúa thật lòng hi vọng vĩnh viễn sẽ không có ngày Xuyên Nhi chia rẽ về phía bà và Lục gia.

Trưởng công chúa kiểm chế tinh thần, hỏi: "Mấy ngày nay Bệ hạ trôi qua như thế nào?"

"Bệ hạ vẫn như ngày thường, chỉ là luôn la hét muốn tới Lục gia tìm người."

Trưởng công chúa lại hỏi: "Chuyện của Vô Nghiên, có phải đám cự thần kia lại quỳ gối bên ngoài điện Chính Đức thao thao bất tuyệt?"

"Vâng...." Nhập Y áp a áp ứng nói. "Nhưng mà.....đã bị Bệ hạ khóc cho bỏ chạy....."

"Nó lại khóc nữa?" Trưởng công chúa bất đắc dĩ cười khẽ một tiếng.

Rốt cuộc thì khi nào hài tử này mới có thể trưởng thành?

Trưởng công chúa không khỏi lấy Lục Vô Nghiên ra so sánh, nhìn thế nào cũng thấy nhi tử của mình ưu tú hơn. Những ngón tay không còn son màu đỏ thắm nhẹ nhàng đặt lên mặt bàn, nhớ tới Lục Vô Nghiên, bà không khỏi cau mày lại, hỏi: "Xác định trong lòng nó không oán hận Vô Nghiên?"

Nhập Y lắc đầu, bẩm: "Lúc ấy Bệ hạ còn âm thầm đề chuyện này xuống, nhưng không may là bị một tiểu cung nữ bắt gặp. Tiếng kinh hô của tiểu cung nữ đó đã để sự tình lọt ra ngoài. Sau đó Bệ hạ còn kéo tay áo của Tiểu chủ tử, bảo Tiểu chủ tử ở lại trong cung chơi với hắn... Từ đầu đến cuối, nô tỳ đều bí mật đứng ở một nơi gần đó, Bệ hạ cũng không biết."

Nhập Y dừng lại một chút, rồi nói thêm một câu: "Theo nô tỳ thấy là Tiểu chủ tử cố ý để chuyện này lọt ra ngoài."

Trưởng công chúa cũng không bất ngờ.

Qua một hồi lâu, bà mới phân phó: "Truyền tin cho Nhập Tửu, bảo nàng ấy tạm ngừng chuyện đang làm, mau chóng trở về. Đồng thời cũng thỉnh Vân tiên sinh cùng trở về luôn."

"Vâng". Nhập Y trả lời, nhưng không lập tức rời đi.

"Còn có việc?"

"Bệ hạ nói tấu chương quá nhiều, phê duyệt không hết, sai nô tỳ mang đến đây cho người....."

Trưởng công chúa thờ dài, bảo Nhập Y bày tấu chương ra, cẩn thận phê duyệt.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Dọn nhà

Lục Vô Nghiên nói với Phương Cẩn Chi muốn đổi cho bé một viện tử lớn hơn một chút, nhưng Phương Cẩn Chi hoàn toàn không ngờ nó sẽ lớn như vậy!

"Trời ơi! Nơi này thật lớn! Nó vẫn luôn bỏ trống không có người ở sao?" Phương Cẩn Chi kinh ngạc nhìn viện tử trước mắt.

Nhập Trà đứng bên cạnh dịu dàng nói: "Biểu cô nương có điều không biết. Trong phủ, các thiếu gia khi còn bé cũng ở tại hậu viện, đến khi tám tuổi mới có thể dời đến tiền viện. Viện tử này là nơi Tam thiếu gia ở khi còn bé."

Phương Cẩn Chi càng kinh ngạc hơn, bé chỉ vào viện tử trước mắt, hỏi: "Người nói nơi này là chỗ ở của Tam ca ca khi còn bé?"

"Vâng, chỉ là, khi Tam thiếu gia còn bé, phần lớn thời gian đều ở trong cung, không thường ở đây. Cho nên từ khi viện tử này xây xong, vẫn luôn bỏ trống không ai sử dụng, đồ dùng bên trong gần như hoàn toàn mới." Nhập Trà tỉ mỉ giải thích.

"À....." Phương Cẩn Chi có vẻ đắm chiều gật đầu một cái. Trước đó bé vẫn thắc mắc Tam ca ca lấy cái viện tử nào có phòng bếp nhỏ để cấp cho bé, nhưng không ngờ lại là chỗ trước kia hân từng ở.

Viện tử mới không những lớn, mà còn cách tam phòng rất xa, cũng thuộc về một phần của đại phòng. Phương Cẩn Chi còn phát hiện trong toàn bộ bố cục của Lục gia viện tử mới rất gần phía trước, khoảng cách với tiền viện chẳng qua cũng chỉ mấy bức tường mà thôi.

Nhất là khoảng cách với viện Thùy Sao rất gần!

Mặc dù viện tử mới này so với viện Thùy Sao thì nhỏ hơn rất nhiều, nhưng bố trí đại khái giống nhau. Phương Cẩn Chi suy nghĩ một chút, bỏ qua phòng chính, tùy tiện tìm một cái có sai người chuyển đồ vật lên lầu các. Tiểu lâu các có tổng cộng ba tầng, bé quyết định ở tại tầng thứ ba, bình thường cố gắng không cho bọn nha hoàn đi lên. Cách tầng lầu, bé bắt đầu dạy hai muội muội nói chuyện, đi lại cùng dễ dàng hơn.

Tình hình của hai muội muội kéo dài sẽ không tốt lắm. Phương Cẩn Chi thật sự lo lắng, nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy thì cả đời bọn chúng cũng không thể nói chuyện và đi lại.

Nhìn gia tộc khuôn đồ, Phương Cẩn Chi lo lắng đề phòng. Bé rất sợ những gia tộc này sẽ tùy ý làm roi cái rương, đập trúng đầu hai muội muội. Sợ bọn họ tự tiện mở rương ra. Bé nhìn chăm chăm gia tộc đặt cái rương xuống đất, mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng chuyển nhà bao giờ cũng có rất nhiều nô bộc ra ra vào vào. Bé không thể không xúc lại tinh thần quan sát bọn họ, một chút cũng không dám lơ là.

May mà ban đầu khi bé chuyển vào phủ cũng không mang theo nhiều đồ lắm, mà đồ đạc cần thiết bên viện tử mới lại không thiếu, cho nên việc chuyển nhà cũng không gây vò quá lâu. Huống chi còn có Nhập Trà thu xếp đầu vào đấy, nên bé không cần tốn nhiều tâm tư. KIỆN LỚN ĐỀU ĐÃ BỐ TRÍ XONG, còn những kiện nhỏ để nha hoàn của bé từ từ dọn dẹp là được.

"Cô nương, sắp qua giờ cơm. Người muốn ăn gì, nô tỳ đến phòng bếp nhỏ làm cho người." A Tĩnh tranh thủ từ trong viện đi tới.

Vừa nghĩ tới phòng bếp nhỏ, Phương Cẩn Chi liền vui vẻ. Bé đuổi thẳng lưng, nói: "Gần đây đau răng, làm chút gì mềm mềm đi."

Vừa sửa sang lại hòm xiềng, A Nguyệt vừa cười nói: "Cô nương sắp thay răng rồi."

Phương Cẩn Chi vuốt vuốt mặt mình, chả trách mấy ngày nay bé lại thấy đau răng. Bé vừa đi lên lầu, vừa nói: "Buồn ngủ quá, ta muốn lên trên ngủ một lát. Bữa trưa làm xong thì cứ giữ nóng, đừng đánh thức ta. Đợi ta tỉnh dậy đi xuống rồi sẽ cho đòi."

A Tinh vội trả lời một tiếng.

Phuong Cần Chi che miệng ngáp rồi đi lên lầu, nhưng đến khi bé leo lên tới tầng ba, trên mặt còn có nửa điểm môi một nào đâu?

Bé vội vã vào phòng của mình, trước tiên là cài then cửa, rồi cẩn thận kiểm tra cửa sổ xem đã được đóng kín hay chưa, lúc này mới đi vào bên trong bật bộ sàng. Chỗ này vốn có một cái giường gỗ hoàng lê còn mới chín phần, nhưng dù sao Lục Vô Nghiên cũng đã ngủ qua, cho nên hẳn sai gia bộc chuyển cái bộ sàng của bé đến.

"Lần này có thể yên tâm dạy bọn chúng rồi....." Phuong Cần Chi cầm cái chìa khóa trong tay, lúm đồng tiền gần khóe môi hiện lên.

Phuong Cần Chi mở nắp cái rương lớn đặt bên cạnh giường, để lộ ra hai gương mặt nhỏ nhắn khuôn trang của hai tiểu cô nương.

"Bình Bình, An An đừng sợ, là tỷ tỷ. Lúc chuyển nhà không có bị dọa sợ chứ? Có bị đập trứng đầu hay không?" Phuong Cần Chi đứng bên hông rương lớn, vuốt đầu hai muội muội.

Lúc này hai tiểu cô nương mới mỉm cười ngọt ngào, chúng lắc đầu một cái, bày tỏ bản thân không có việc gì.

"Nghe tỷ tỷ nói, chúng ta chuyển đến nhà mới rồi, viện tử mới cũng rộng lớn. Nơi này là tầng ba, bình thường những hạ nhân kia không thể dễ dàng đi lên."

Nghe Phuong Cần Chi nói như vậy, hai cặp mắt trong veo của hai tiểu cô nương ánh lên vẻ vui mừng khó tả.

"Còn có một việc tỷ tỷ muốn nói với các muội. Tỷ tỷ muốn dạy các muội nói chuyện, đi lại, chúng ta không thể để Bình Bình và An An ở trong rương cả đời được!" Mặc dù con đường phía trước gồ ghề đầy chông gai, nhưng Phuong Cần Chi đã hạ quyết tâm, bé nhất định sẽ rời khỏi Lục gia. Đến lúc đó tìm một thị trấn nhỏ yên tĩnh, để hai muội muội có thể trải qua cuộc sống của người bình thường.

Không ở trong rương?

Hai tiểu cô nương nhìn Phuong Cần Chi bằng ánh mắt có chút mơ hồ.

Phuong Cần Chi đỡ hai muội muội ngồi dậy, rồi nói: "Tỷ tỷ biết Bình Bình và An An là hai hài tử thông minh nhất thiên hạ, các muội có thể nghe hiểu lời của tỷ tỷ. Sở dĩ các muội không nói chuyện hoàn toàn là vì chưa từng có cơ hội mở miệng. Đừng sợ, Bình Bình, An An đừng sợ nha. Chúng ta nói chuyện, nói cái gì cũng được."

Vậy mà miệng của hai tiểu cô nương vẫn mím thật chặt, không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Phuong Cần Chi kiên nhẫn nói: "Mở miệng to ra mới có thể nói chứ, làm giống như tỷ tỷ mở miệng to ra nào."

Hai tiểu cô nương trúc trặc hé miệng, nhưng vẫn như cũ không phát ra âm thanh được.

Phuong Cần Chi há to miệng, phát ra âm "A" và "À", lần lượt hướng dẫn hai muội muội. Nhưng khẩu hình môi của hai tiểu cô nương đều là khép lại, không phát ra tiếng như cũ.

Phuong Cần Chi cũng không nổi giận, lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác, dạy đến miệng đắng lưỡi khô, bé liền chạy đến bàn tròn uống từng ngụm lớn nước trà, sau đó quay trở lại tiếp tục dạy.

Nửa canh giờ sau, hai tiểu cô nương mới có thể miễn cưỡng phát ra âm "A". Nhưng mà âm thanh rất nhỏ, Phuong Cần Chi phải ghé sát bọn chúng mới có thể nghe được. Nhưng tóm lại là có tiến bộ, Phuong Cần Chi rất hài lòng!

"Giỏi quá!" Phuong Cần Chi không keo kiệt giờ ngón tay cái khích lệ.

Hai tiểu cô nương cũng vui vẻ cười lên. Bọn chúng không hiểu ích lợi của việc nói chuyện là gì, nhưng được tỷ tỷ khích lệ, nhìn thấy tỷ tỷ cười, bọn chúng cũng vui vẻ.

"Được rồi, hôm nay đến đây thôi. Ngày mai tỷ tỷ sẽ dạy các muội tiếp." Phuong Cần Chi vuốt đầu bọn chúng, bé không đóng nắp rương lại, chỉ cẩn thận kéo màn che lại bật bộ sàng, sau đó sai gia bộc bưng ngọc thiện lên.

Bản thân còn chưa kịp ăn, liền bưng ngọc thiện cho hai muội muội. Nhìn hai muội muội ăn từng miếng từng miếng bánh trứng thơm ngon, còn ngon hơn mình tự ăn! Từ nay về sau, hai muội muội không cần phải ăn cơm thừa canh cặn mà nô bộc lén lút mang về. Hai người bọn họ muốn ăn cái gì, bé sẽ phân phó phòng bếp nhỏ làm cái đó.

Thật tốt!

Phuong Cần Chi không khỏi âm thầm cảm tạ Lục Vô Nghiên thêm một lần nữa. Nghe nói sắp đến sinh thần của hấn, Phuong Cần Chi cẩn thận suy nghĩ phải tặng cái gì cho hấn mới có thể biểu đạt lòng biết ơn.

Một cái chén không đưa tới trước mặt đánh vỡ suy nghĩ của Phuong Cần Chi.

"Ăn no rồi sao?" Phương Cẩn Chi đón lấy cái chén từ tay hai muội muội.

Hai tiểu cô nương đều toét miệng cười gật đầu.

Sau khi Phương Cẩn Chi cất cái chén không, bé không nỡ đóng nắp rương lại. Mỗi một lần nắp rương nặng nề đóng lại thì trái tim Phương Cẩn Chi cũng nặng trĩu theo.

Nhưng bé nhanh chóng cười lạc quan.

Không quan hệ, hiện tại tất cả đang phát triển theo chiều hướng tốt hơn. Không vội, một ngày nào đó bé nhất định có thể thu xếp ổn thỏa cho hai muội muội, để cho bọn chúng trải qua cuộc sống của người bình thường!

"Biểu cô nương, có mấy vị cô nương trong phủ tới." Nhập Trà ở bên ngoài bẩm báo.

Mấy vị biểu tỷ muội tới là để chúc mừng Phương Cẩn Chi dời đến chỗ mới. Họ đều mang đến những lễ vật nho nhỏ:...gương đồng tinh xảo, hoa cỏ xanh tươi, bình hoa gốm sứ, đồ chơi trang trí.....

Nhất là Ngũ cô nương, tặng một chậu cá nhỏ.

Con cá chép màu đỏ tươi bơi qua bơi lại trong cái chậu sứ màu xanh trắng đan xen, mang đến cho cả gian phòng không ít sức sống.

Ngay cả Nhập Trà cũng nói một câu: "Ngũ cô nương đúng là một người khéo léo."

Ngũ cô nương khéo léo hay không, lúc này Phương Cẩn Chi cũng không để ý. Trong lòng bé hiểu, chính vì bé được Lục Vô Nghiễm xem trọng mấy phần, nên những biểu tỷ muội bình thường lạnh nhạt mới có thể chủ động đến đây lấy lòng.

Tạm thời Phương Cẩn Chi cũng không có tâm lực quan tâm những biểu tỷ muội Lục gia này, bé còn có hai đại sự quan trọng hơn.

Thứ nhất, làm sao im hơi lặng tiếng đuổi A Tinh và A Nguyệt đi, đồng thời có thể thông qua bàn tay Nhập Trà, dạy dỗ Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi thật tốt.

Thứ hai, làm cách nào đáp tạ Lục Vô Nghiễm?

Đôi mắt to tròn lấp lánh của Phương Cẩn Chi đảo tới đảo lui, cuối cùng dừng lại ở con cá nhỏ màu đỏ trên bàn, lẩm bẩm nói: "Ta cũng tặng Tam ca ca một chậu cá nhỏ nhỉ!"

Bởi vì tư thế đi đứng của Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi khó coi, Nhập Trà phạt bọn họ đứng dựa vào tường một canh giờ. Nghe Phương Cẩn Chi nói, Mễ Bảo Nhi vội vàng nói: "Tặng cái vạc này luôn đi?"

Nhập Trà ngừng công việc trong tay, ngẩng đầu nhìn nàng ta một cái. Mễ Bảo Nhi vội vàng cắn đầu lưỡi mình ngay lập tức, mắt nhìn thẳng đứng ngay ngắn.

"Sao có thể lấy đồ của Ngũ biểu tỷ đưa tới tặng cho Tam ca ca? Ta muốn tự mình câu cá tặng cho Tam ca ca!" Phương Cẩn Chi vỗ tay một cái, đôi mắt cong lên thành hình nửa vầng trăng.

Quả thật Lục gia có mấy hồ nước, bên trên trồng sen, bên dưới thả cá. Thế nhưng trời đông giá rét, mặt hồ đã sớm đóng băng. Cũng chỉ có hồ nước sát bên đại phòng mới không bị đóng băng, vì nước nơi đó là ôn tuyền mà người ta mất rất nhiều công sức dẫn tới.

Phương Cẩn Chi mặc áo thật dày, lại bọc thêm một cái áo choàng màu bạc, mũ trùm đầu che kín đầu bé. Bé để cho A Tinh và A Nguyệt đi theo, chạy đến nơi đây câu cá.

"Ai nha! Sao một con cũng câu không lên vậy!" Phương Cẩn Chi dậm chân, trong lòng có chút gấp gáp. Gương mặt mềm mại cũng lạnh đến đỏ bừng. Bé đã nhân lúc ánh mặt trời sau giờ Ngọ chiếu thẳng xuống, đến đây cũng gần một buổi chiều, nhưng một con cá cũng không câu lên được.

"Cô nương, sắc trời sắp tối rồi, cần phải trở về." A Tinh ở một bên lại thúc giục thêm lần nữa.

Phương Cẩn Chi thờ phỉ phò ném cần câu trong tay: "Hừ, ngày mai ta quay lại!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Câu cá

Mấy ngày kế tiếp, chiều nào Phương Cần Chi cũng thật sự chạy đi câu cá.

Mỗi ngày, Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi đều tiếp nhận "dạy dỗ" của Nhập Trà, còn Vệ mụ mụ muốn ở lại trong viện từ chăm sóc hai muội muội. Cho nên lúc ra cửa, Phương Cần Chi đều mang theo A Tinh và A Nguyệt. Dù sao để bọn họ theo bên cạnh cũng yên tâm hơn để bọn họ ở lại viện từ.

"Hay là.... để nô tỳ giúp người?" A Tinh thử thăm dò nói.

"Không cần!" Phương Cần Chi kiên định lắc đầu, đôi tay nhỏ bé tê rần càng thêm dùng sức nắm chặt cần câu trong tay. Bé nhất định phải tự tay câu cá tặng cho Tam ca ca!

Nhưng không được bao lâu, hai tay đã không còn cảm nổi cần câu, đôi chân ngắn ngủn cũng tê dữ dội. Đúng lúc một cơn gió mùa đông lạnh lẽo lướt qua, khiến gương mặt đỏ bừng của bé càng thêm lạnh cóng. Phương Cần Chi không khỏi rung mình một cái.

Nghe tiếng bước chân ở sau lưng, Phương Cần Chi cũng không quay đầu lại nói: "Đã nói là không cần người giúp mà! Ta muốn tự mình câu cá cho Tam ca ca!"

"Ta không ăn cá."

Phương Cần Chi sửng sốt, kinh ngạc quay đầu lại. Lục Vô Nghiên đang khoác một cái áo lông thật dày đứng sau lưng bé, đang nhìn bé.

"Tam ca ca....."

Cần câu trong tay bỗng nhiên động đậy, Phương Cần Chi kinh hô: "Tam ca ca vừa đến đây, cá nhỏ liền cắn cần câu nha!"

Bé không kịp nói thêm lời nào với Lục Vô Nghiên, liền dùng sức kéo cần câu lên. Một con cá chép đỏ tươi bị bé kéo lên, đang vung vẩy ở đầu bên kia của cần câu.

"Chậu cá! Chậu cá!" Phương Cần Chi hô to.

A Tinh và A Nguyệt vội vàng cầm chậu đựng cá đến, rồi giúp bé kéo cần câu lên, thả con cá nhỏ vào trong chậu sứ men xanh điểm vàng.

Phương Cần Chi đứng bên bờ hồ, nhìn con cá nhỏ không tới một bàn tay của bé bơi qua bơi lại bên trong chậu sứ, cười "Hắc hắc" một cách ngây ngô.

Lục Vô Nghiên hiếu kỳ ngồi xổm xuống bên cạnh bé, bé cười cười nhìn con cá, hần lại nhìn bé với ánh mắt vô cùng dịu dàng.

"Vui như vậy sao?" Lục Vô Nghiên nâng tay vuốt ve gò má của Phương Cần Chi, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng lạnh như băng.

"Dạ!" Phương Cần Chi mạnh mẽ gật đầu. "Tam ca ca, con cá này không phải cho huynh ăn, là để cho huynh thả vào trong hồ nuôi cá! Những lúc Tam ca ca buồn chán thì đến nhìn con cá trong hồ bơi qua bơi lại, sẽ không còn buồn chán nữa!"

"Cho nên mấy ngày gần đây, chiều nào muội cũng chạy đến đây câu cá, là vì để cho ta giải buồn?"

"Đúng ạ! Nhưng vẫn không câu được con nào, nếu biết trước Tam ca ca tới gần hồ nước là có thể câu được cá, đã sớm mời Tam ca ca tới đây "trấn áp" rồi!"

"Là ta không tốt, mấy ngày gần đây đều ở cùng với mẫu thân, không đến thăm muội. Đa tạ cá của muội."

Phương Cần Chi lắc đầu nguầy nguậy: "Bồi mẫu thân mới là đại sự ạ! Cần Chi không cần Tam ca ca phụng bồi đâu! À ừm... Nhưng tiếc là chỉ câu được có một con cá. Tam ca ca, huynh đợi ở đây một lát rồi hãy đi nha, tiếp tục ở đây "trấn áp", muội sẽ câu thêm một con nữa để làm bạn với nó!"

Phương Cần Chi nói xong liền đứng dậy đi lấy cần câu, thế nhưng lúc này có Lục Vô Nghiên "trấn áp" cũng không có tác dụng gì. Bé nâng cánh tay cầm cần câu thật lâu cũng không thấy động tĩnh.

"Tam ca ca, huynh đừng vội, "trấn áp" thêm một lúc là được!"

Bé mở to hai mắt, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm xuống mặt hồ, thậm chí một cơn gió lướt qua, thổi mũ trùm đầu của bé xuống, bé cũng không phát hiện.

Lục Vô Nghiên kéo mũ trùm đầu lại cho bé, đau lòng nói: "Ta giúp muội?"

Phương Cần Chi nhú mày, có hơi do dự nói: "Muội phải tự tay câu cá tặng cho Tam ca ca mới có thành ý. Sao có thể dùng cá huynh câu để tặng lại cho huynh chứ....."

"Nhưng muội đã câu được một con tặng cho ta rồi, để ta bắt một con làm bạn với nó nhé."

"Vậy, vậy cũng được....." Phương Cần Chi trẻ môi, đưa cần câu cho Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên nhận lấy cần câu bé đưa tới rồi thuận tay đặt sang một bên, phân phó Nhập Phan: "Đi lấy thức ăn cá và vọt cá."

Phương Cần Chi chớp mắt mấy cái, không phải câu cá sao?

Không lâu sau, Nhập Phanh mang đến thức ăn cá và vớt cá. Lục Vô Nghiên đưa cái chén sứ đen chứa đầy thức ăn cá cho Phương Cần Chi, rồi nói: "Đến đây, cho cá ăn"

"A....." Bàn tay nhỏ bé trắng trẻo của Phương Cần Chi bốc một nắm thức ăn cho cá, rồi rải vào trong hồ nước.

"Không có cá." Phương Cần Chi vừa dứt lời, liền mở bừng hai mắt, kinh ngạc nhìn từng con từng con cá chép đỏ bơi qua, số lượng càng ngày càng nhiều, rất nhanh đã làm đỏ cả một vùng lớn, bao trùm gần hết mặt ao, tranh nhau cướp đoạt thức ăn.

"Đừng giành, đừng giành, còn nữa nè!" Phương Cần Chi vội vàng bốc liên tiếp mấy nắm thức ăn tung xuống hồ. Thức ăn còn chưa rơi xuống, đám cá chép đỏ đã nhảy lên thật cao, tạo thành những đường cong đẹp mắt xẹt qua dưới ánh chiều tà sắp tắt của ngày đông giá rét.

"Tốt quá, thật nhiều cá....."

Lục Vô Nghiên nghiêng đầu nhìn đáng vẻ kinh ngạc vui mừng của bé, không khỏi cong môi. Hắn cầm vớt cá trong tay Nhập Phanh, tùy ý chụp xuống, rồi vớt lên một túi đầy cá chép đỏ nhảy loạn xạ.

"Tôi chọn một con." Lục Vô Nghiên đưa vớt cá đến gần Phương Cần Chi.

"Là nó!" Phương Cần Chi chỉ vào con cá lớn nhất trong đó.

Lục Vô Nghiên mỉm cười hỏi: "Xác định?"

"Ừm....." Phương Cần Chi liếc nhìn con cá nhỏ trong chậu. Bé lắc đầu một cái. "Không, không, không, nó quá lớn, sẽ khi dễ cá nhỏ! Muốn..... Muốn một con bằng nhau!"

Phương Cần Chi dùng đầu ngón tay chỉ vào đuôi một con cá nhỏ nhất trong túi.

"Được." Lục Vô Nghiên đưa vớt cá cho Nhập Phanh. Nhập Phanh vội vàng dùng một cái vớt rất nhỏ vớt con cá chép Phương Cần Chi vừa chỉ, rồi thả vào trong chậu cá. Hai con cá nhỏ trong chậu sứ tròn tròn men xanh, tung tăng bơi qua bơi lại hai vòng.

Lục Vô Nghiên nhìn hai con cá, rồi nói: "Cảm tạ lễ vật của Cần Chi."

Ngay sau đó, hắn nghe thấy một âm thanh rơi xuống nước.

"Cần Chi!"

Lục Vô Nghiên cả kinh, vội vàng sai bước nhảy về phía hồ nước, nhìn thấy cả người Phương Cần Chi rơi vào trong nước. Hai tay đang bám lấy bờ hồ, trong đôi mắt to tròn xen lẫn chút kinh hoàng.

Thật may là nước hồ cũng không sâu.

"Đưa tay cho ta." Lục Vô Nghiên chụp lấy tay bé, kéo bé lên. Không để ý toàn thân bé đều là nước dơ bẩn, ôm bé vào trong ngực, bước nhanh về hướng viện Thùỵ Sao.

A Tinh trở về lấy y phục sạch sẽ cho bé, A Nguyệt ôm chậu cá, cùng Nhập Phanh vội vã đuổi theo.

Lục Vô Nghiên ôm bé đi thẳng vào trong tịnh thất, đặt bé lên ghế dài, hỏi: "Cần Chi, sợ không?"

Phương Cần Chi lắc đầu một cái, vươn tay vuốt vuốt mặt mình.

Lục Vô Nghiên lập tức chụp lấy tay bé, cẩn thận kiểm tra. Gương mặt bé giống như sứ trắng bóng loáng nhẵn mịn, không thấy bất kỳ vết thương nào. Lục Vô Nghiên vẫn không yên lòng hỏi: "Đau không? Có bị đụng trúng đầu hay không?"

Phương Cần Chi lắc đầu một cái, nói: "Mới vừa rồi có cá hôn lên mặt mũi, chính là chỗ này! Thật tron thật tron... còn....nhột!"

Lục Vô Nghiên sùng sốt, mất một lúc lâu mới bắt đắc dĩ hỏi: "Có lạnh hay không?"

"Không lạnh, nước đó là nước nóng mà!" Phương Cần Chi không nói dối, nước trong hồ này vốn là nước nóng, cho nên mới không đóng băng. Nhưng cho dù là nước nóng, bên ngoài trời cũng rất lạnh. Lục Vô Nghiên vẫn lo bé bị cảm lạnh.

"Đi tắm nào, làm cho mình thật sạch sẽ." Lục Vô Nghiên có hơi ghét bỏ kéo xuống một cọng rong từ trên bả vai bé.

"A....." Phương Cần Chi nhảy từ trên ghế xuống, cúi đầu đi ra phía sau tấm bình phong. Lục Vô Nghiên đứng dậy bước ra khỏi tịnh thất, phân phó Nhập Phanh đứng lúc vừa chạy tới đi vào hậu hạ Phương Cần Chi. Còn bản thân hắn thì đi đến một gian tịnh thất khác tắm rửa sạch sẽ, thay toàn bộ y phục từ đầu đến chân.

Khi hấn đã chinh đồn hoàn chỉnh, Phương Cần Chi vẫn còn chưa đi ra. Hấn tiện thể ngồi xuống chiếu ở tầng một trong lầu các của chính sảnh, trước mặt bày một cái bàn thấp, hấn vừa dùng tay trái và tay phải hạ cờ, vừa đợi Phương Cần Chi.

Đến khi hấn hạ xong một bàn cờ, thì Phương Cần Chi mới chạy ra, đôi chân trần nhỏ bé hồng hào không mang tất.

"Cá, cá của muội!"

Lục Vô Nghiên chỉ chỉ cái bàn chân cao trước cửa sổ.

Phương Cần Chi vội vàng đi tới, nhón chân lên để nhìn. Nhưng bé thật sự quá lùn.....

Nhập Phen theo Phương Cần Chi đi vào, vội mang đến một cái ghế mân côi, để cho bé đạp lên.

"Cá của muội nhìn thật là đẹp! Cá muội câu đẹp hơn cá Tam ca ca bắt!" Phương Cần Chi cười vui vẻ.

Không biết từ lúc nào Lục Vô Nghiên đã đứng sau lưng bé, ngắm nhìn bé, cười nói: "Ta nhìn như thế nào cũng thấy đáng đáp hai con cá này giống nhau, hoàn toàn không phân rõ."

"Làm sao có thể! Hoàn toàn không giống nhau! Tam ca ca, huynh xem, con cá muội bắt chớp đuôi nó có một đường hoa văn nhân nhạ, mà con của huynh bắt....." Phương Cần Chi xoay đầu lại nhìn Lục Vô Nghiên.

Nàng sừng sốt một chút, tức giận nói: "Tam ca ca, huynh đang nhìn muội, hoàn toàn không nhìn cá!"

"Nhớ rồi, trên chớp đuôi con cá mà Cần Chi bắt có hoa văn." Lục Vô Nghiên cười rồi ẵm bé lên, ôm đến cái bàn thấp đối diện.

"Lâu rồi Cần Chi không theo bồi ta đánh cờ."

"Được ạ, muội bồi Tam ca ca đánh cờ!" Phương Cần Chi sắp xếp xong thế cờ, bé dùng cờ trắng, Lục Vô Nghiên sử dụng cờ đen. Hai người bắt đầu đánh cờ.

Tròng mắt đen láy của Phương Cần Chi đảo một vòng, bé "A" lên một tiếng, ngạc nhiên nói: "Tam ca ca, bọn họ đều nói huynh chưa bao giờ đến học đường để học. Vậy thì huynh đã học đánh cờ từ ai? Ừm, còn có cắm hoa, pha trà, điêu khắc, thổi huyền, gảy đàn, giám định và thưởng thức đồ cổ..... Chữ viết của Tam ca ca cũng rất rất xinh đẹp nha! Còn biết thật nhiều thật nhiều chuyện....."

Phương Cần Chi lật từng ngón tay để đếm những thứ mà mình biết, bé ngẩng đầu lên dè dặt nhìn Lục Vô Nghiên, nói: "Tất cả đều do Tam ca ca tự học sao? A, thật là lợi hại, Cần Chi không thể tự học, không có người dạy là không được...."

"Không phải hoàn toàn tự học."

"Oa, vậy người đã dạy Tam ca ca khẳng định là rất lợi hại!" Phương Cần Chi lặng lẽ quan sát sắc mặt của Lục Vô Nghiên.

"Muốn học cái gì cứ việc nói thẳng." Lục Vô Nghiên đặt viên cờ đen đang cầm trong tay xuống.

Phương Cần Chi than thở một tiếng: "Lại bị nhìn thấu....."

Bé thờ dãi như một người lớn, hơi nản lòng để viên cờ đen xuống.

Lục Vô Nghiên ngẩng đầu, nhìn con bé đang ngồi đối diện. Cái đầu nhỏ cúi xuống, từ góc độ của Lục Vô Nghiên, có thể nhìn thấy hàng mi đen dài rợp bóng trên đôi mắt nguyệt nha, run lên một cái.

Ánh mắt Phương Cần Chi chợt sáng ngời, bé ngẩng đầu lên.

Lục Vô Nghiên kịp thời rũ mắt xuống, để tránh bé lại muốn bật ra một câu: "Tam ca ca, huynh đang nhìn muội, hoàn toàn không nhìn bàn cờ!"

Phương Cần Chi đã chạy tới, kéo tay áo Lục Vô Nghiên, ngược đôi mắt sáng lấp lánh như sóng nước mênh mông nhìn hấn, nói: "Cho nên nói... muội muốn học cái gì, Tam ca ca cũng sẽ dạy muội sao? Đúng vậy sao? Là như vậy sao? Thật là như vậy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Khốn đồn (1)

"Tôi thiên muội." Lục Vô Nghiên hạ con cờ đen xuống. Hắn liếc mắt nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn đang siết chặt lấy tay áo hắn, ý cười như tràn ra trong khóe mắt. Nhưng vì hắn đang rũ mắt, nên Phương Cần Chi cũng không nhìn thấy.

"A....." Phương Cần Chi không thể làm gì khác hơn là chậm chạp quay trở về chỗ ngồi, từ trong chén cờ tóm lấy một viên cờ trắng, hứng thú tan rã đặt xuống.

Lục Vô Nghiên ngược mắt nhìn dáng vẻ hơi mất mát còn cổ ra vẻ không thèm để ý của con bé, mím mím môi, giống như hết sức tùy ý hỏi: "Ngày mai muốn học cái gì?"

Nghe Lục Vô Nghiên nói như vậy, con cờ trong tay Phương Cần Chi "lạch cạch" rơi xuống. Bé ngẩng đầu lên, vui mừng nói: "Muội muốn học rất nhiều thứ: viết chữ, vẽ tranh, đánh đàn, thổi huyền, cắm hoa, pha trà, còn có... còn có quản lý sổ sách! Muội muốn học gậy bàn tính, gậy lên những tiếng lạch cạch! Tính toán mỗi khoản nợ thật chi tiết! À ừm..... Có phải quá nhiều hay không?"

Trong đôi mắt to tròn đen trắng rõ ràng là mừng rỡ, hy vọng, còn có thận trọng dò xét.

Lục Vô Nghiên hạ xuống một quân cờ đen, nói: "Được."

Đã sớm tính toán dạy bé cái này cái kia, nhưng mỗi lần gặp bé đều không nhìn được nhìn bé, bồi bên cạnh bé, nghe bé riu rít cố ý nói mấy lời nhỉnh nọt lấy lòng hắn, thế cho nên hắn liền ném chuyện dạy dỗ bé ra sau đầu.

Vì để cho Lục Vô Nghiên có thể thực sự dạy mình những thứ khác, hôm nay Phương Cần Chi đã dốc hết hết toàn lực đánh cờ. Tranh thủ lưu lại cho Lục Vô Nghiên một chút ấn tượng là mình không đàn! Mỗi nước cờ bé đều suy tính thật lâu, hận không thể vắt kiệt não. Nhưng dù sao tuổi của bé cũng còn nhỏ, nói chi đến đánh cờ do Lục Vô Nghiên dạy. Mỗi ván chống đỡ không được bao lâu liền thua không còn mảnh giáp.

"Chơi lại!" Bé vén tay áo lên, rất muốn thắng một lần!

Cứ như vậy hết ván này đến ván khác, không khỏi kéo dài đến tận khuya. Khoan hãy nói, mặc dù như thế nào Phương Cần Chi cũng là người thua, nhưng ván sau so với ván trước thì thua chậm hơn.

Lục Thân Ky đứng bên ngoài, nhìn ánh sáng ảm áp bên trong lầu các. Cửa sổ trên tầng ba in bóng dáng vẻ gầy gò của trưởng công chúa đang cúi đầu bên thư án, bóng dáng Lục Vô Nghiên và một hải tử đang đánh cờ dưới tầng một.

Ông ôm hai cánh tay đứng nhìn thật lâu, rồi mới ngập ngừng bước vào. Đập vào mắt ông là hai người một lớn một nhỏ đang ngồi trên thảm lông thỏ dưới đất, hết sức chuyên chú đánh cờ.

Đang đứng trong phòng hầu hạ, Nhập Phanx vừa định hành lễ, Lục Thân Ky liền khoát tay áo ngăn lại. Ông cũng không đến gần, chỉ đứng ở cửa nhìn Lục Vô Nghiên.

"Lại thua rồi, thật ngu ngốc!" Phương Cần Chi chán nản nắm tay lại gõ lên đầu mình một cái.

"Đừng gõ." Trong ánh mắt Lục Vô Nghiên hiện lên một tia trách cứ, kéo quả đấm nhỏ của bé xuống.

Ánh mắt Lục Vô Nghiên nhìn Phương Cần Chi khiến cho Lục Thân Ky đứng ngay cửa hơi sùng sốt.

Lục Vô Nghiên ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện sự có mặt của Lục Thân Ky. Hắn khẽ cau mày, nhẹ nhàng nhìn Nhập Phanx một cái. Trong lòng Nhập Phanx khẽ run lên, vội vàng cúi đầu.

"Đến, phụ thân bồi con ván kế tiếp." Lục Thân Ky đi tới.

Lục Vô Nghiên nhướng mày, cổ quái nhìn ông một cái, rồi nói: "Vinh hạnh của Vô Nghiên."

Phương Cần Chi vội vã đứng dậy, nhường chỗ của mình cho Lục Thân Ky, rồi sắp xếp lại những quân cờ đen trắng lộn xộn trên bàn cờ, những ngón tay bé nhỏ nhặt rất nhanh, chỉ trong chớp lát đã tách xong hai màu cờ rồi đặt vào trong chén, sau đó nhanh nhẹn phân cờ cho hai phụ tử Lục gia.

Bé ngoan ngoan ngồi bên cạnh Lục Vô Nghiên, căng mắt mong chờ cao thủ so chiêu!

Nhưng mà.....

Khiến Phương Cần Chi kinh ngạc chính là, không được bao lâu, Lục Thân Ky đã lộ ra bại thế.

Chẳng lẽ là già vờ?

Phương Cần Chi không khỏi xốc lại mười hai phần sinh lực, chuyên chú nhìn chằm chằm quân cờ trong tay hai người. Mỗi một nước cờ, Phương Cần Chi còn khẫn trương hơn cả hai người bọn họ, cẩn thận suy đoán dụng ý của bọn họ.

Nhưng Phương Cần Chi hoàn toàn nhìn không ra nguyên tắc đánh cờ của Lục Thân Ky, giống như mỗi bước đi đều là đánh lung tung. Chẳng lẽ đại cừu cừu là cao thủ trong cao thủ, kỹ thuật đánh cờ đã cao siêu đến nỗi bé hoàn toàn nhìn không hiểu nổi?

Phuong Cần Chi càng khấn trương hơn!

"Ta thua?" Lục Thân Ky cau mày.

Lục Vô Nghiên ngược lại rất bình tĩnh, hỏi: "Lại đến chứ?"

Lục Thân Ky đặt cờ xuống, không nhịn được nói một câu: "Không có ý nghĩa, không chơi!"

Lúc này Phuong Cần Chi mới hiểu vị đại cừu cừu này của bé hoàn toàn không phải là cao thủ thâm tàng bất lộ gì, cái gọi là không có nguyên tắc là không có nguyên tắc gì cả.

Phuong Cần Chi thầm nghĩ: một người lớn như thế, kỹ thuật chơi cờ còn không bằng mình nữa!

Lục Vô Nghiên mỉm cười nhạt từng viên cờ đen trắng ở trên bàn cờ, nói: "Lần này nhường phụ thân năm viên."

"Tám viên!"

"Thành."

Phuong Cần Chi lặng lẽ bữu môi, với kỹ thuật chơi cờ của đại cừu cừu, coi như Tam ca ca có nhường ông tám mươi viên cũng không thắng được, haiz.

Bé không có hứng thú xem đánh cờ, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Lục Vô Nghiên. Dù sao cũng đang ở độ tuổi hiếu động, không được một lát, bé đã cảm thấy buồn chán. Nhất là ván cờ bên này cũng chẳng có ý nghĩa. Bé ngồi thẳng lưng đoan đoan chính chính, cảm khế nâng lên. Đầu không thể quay lộn xộn, đôi mắt to đảo một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi vào cái tua rua màu xanh ngọc bích buộc bên hông Lục Vô Nghiên.

Phuong Cần Chi chớp mắt mấy cái, đôi tay nhỏ bé lặng lẽ thò qua, thường thức cảm giác không tẻ khi vuốt vuốt cái tua rua. Bé nhanh trí nảy sinh một ý nghĩ, là dùng cái tua rua mềm mướt đó thắt thành một cái bím. Bé thắt được một nửa thì phát hiện đã chia cái tua rua thành ba phần không đều nhau, thắt xong nhìn cũng không đẹp lắm. Bé lại tháo nó ra, cẩn thận chia làm ba phần đều nhau, rồi thắt lại lần nữa.

Lục Vô Nghiên liếc mắt nhìn bé một cái, rồi thu hồi tầm mắt tiếp tục đánh cờ.

Ngược lại, Lục Thân Ky ngồi đối diện lại nhìn Phuong Cần Chi nhiều hơn hai lần. Nhưng Phuong Cần Chi đang chơi rất chuyên chú hoàn toàn không để ý.

"Phụ thân, đánh cờ cần phải chuyên tâm."

Lục Thân Ky ho nhẹ một tiếng, tùy tiện đặt con cờ đang cầm trong tay xuống.

Lục Vô Nghiên im lặng rồi im lặng, nói: "Cho phép phụ thân hỏi cờ một lần."

Lúc này Lục Thân Ky mới cẩn thận quan sát bàn cờ, ông lấy lại con cờ vừa đặt xuống, suy nghĩ một lúc lâu, rồi chọn một vị trí mới để đặt quân cờ.

"Hay là..... Phụ thân hỏi cờ một lần nữa đi."

"Không cần!"

Lục Vô Nghiên hết cách, đành phải hạ con cờ trắng xuống.

"Lại thua?" Lục Thân Ky nhìn chằm chằm bàn cờ với vẻ mặt không thể nào hiểu nổi.

Lục Vô Nghiên chợt cảm thấy trên đùi hơi nặng, hần cúi đầu, phát hiện cái tua rua bên hông đã bị Phuong Cần Chi tết thành một cái bím. Mà bàn tay Phuong Cần Chi đang co lại đặt trên đùi hần, tựa như muốn bắt cái gì nhưng không bắt được. Tầm mắt Lục Vô Nghiên dời lên trên, nhìn thấy đầu của Phuong Cần Chi đang gục gặc, hần là cực kỳ mệt mỏi.

Lục Vô Nghiên thuận tay tháo tua rua bên hông xuống, nhét vào tay Phuong Cần Chi. Bé mở to ánh mắt mờ mịt, chậm chạp nhìn thoáng qua Lục Vô Nghiên, rồi lại cúi đầu chơi với cái tua rua.

"Đánh cờ thật chẳng có ý nghĩa, thật sự khó có thể tưởng tượng con lại có thể tự đánh cờ một mình, thật là nhàm chán hết sức." Lục Thân Ky lắc đầu một cái.

"Vân tiên sinh đã từng nói, đánh cờ tôi luyện sức bình tĩnh của con người nhất."

Lục Thân Ky nhú mày: "Đã lâu rồi không gặp lão gia hỏa đó."

Mặc dù Lục Vô Nghiên nói chuyện với phụ thân, không nhìn sang bên cạnh, nhưng lại bất ngờ nâng tay phải lên, chuẩn xác không chút sai lệch nhẹ nhàng ôm lấy Phuong Cần Chi đang sắp cảm đầu xuống đất, để cho bé nằm xuống, gối đầu lên trên đùi hần.

Hần rũ mắt nhìn thoáng qua Phuong Cần Chi đang rất buồn ngủ: "Chợp mắt một lát đi."

Đôi mắt to tròn của Phương Cẩn Chi từ từ khép lại. Thậm chí cơ thể nhỏ bé vắn vẹo uốn éo, tìm một tư thế thoải mái nhất. Cánh tay của Lục Vô Nghiên tự nhiên khoác lên lưng bé.

Hắn ngẩng đầu, nhìn phụ thân mình đang ngồi đối diện, nói: "Phụ thân, mấy ngày trước con có mơ một giấc mơ không tốt lắm."

"Hả?"

"Con mơ thấy mẫu thân bị vây khốn ở thành An Bắc, cuối cùng từ trên tường thành nhảy xuống, thi thể của người bị quân Kinh đâm đập, máu thịt hòa vào trong đất." Lục Vô Nghiên dùng giọng điệu đùa giỡn để nói về một sự thật sắp sửa xảy ra.

Lục Thân Ky tùy ý nói: "Giấc mộng cổ quái."

Lục Vô Nghiên khép mắt lại, rồi nói: "Còn mơ thấy phụ thân đau lòng không dứt, sau đó không lâu cũng đi theo mẫu thân."

"Ngừng!" Lục Thân Ky cười nhạo. "Nàng ấy có chết hay không liên quan gì đến ta, đau lòng vì nàng ấy? Làm sao có thể."

Nhưng Lục Thân Ky không biết vì sao sao trong lòng chợt cảm thấy không thoải mái, ông hỏi: "Con còn mơ thấy gì nữa?"

"Mơ thấy....." Lục Vô Nghiên nhắm chặt mắt lại, cố gắng dần xuống cảm xúc trong mắt suýt chút nữa đã không che giấu được.

Hắn buồn bã nói: "Mơ thấy Lục gia không còn, mơ thấy trước khi Hoài Xuyên băng hà liền truyền ngôi vị hoàng đế lại cho con. Kinh Quốc, Tiêu Quốc, Túc Quốc đưa Đại Liều ta vào trong bản đồ, nhĩ từ đứng trên Tế Thiên Đài cao ngất trong mây ngàn, nhìn lại sau lưng không còn một ai, chỉ có mười dặm bóng cò."

Cánh tay khoác trên lưng Phương Cẩn Chi không khỏi run lên một cái. Từng gương mặt lúc khóc lúc cười thoáng qua trước mặt hắn, hình ảnh kiếp trước và kiếp này từ từ chồng chéo lên nhau.

"Bệ hạ, hân....." Lục Thân Ky vừa định hỏi một nghi ngờ, nhưng rồi cũng lắc đầu một cái. Cũng chỉ là một giấc mơ mà thôi, sao có thể xem là thật. Nhưng không biết vì sao giấc mơ này của Lục Vô Nghiên lại mang đến cho ông một loại lo lắng mơ hồ. Mặc dù chỉ miêu tả rất đơn giản, nhưng Lục Thân Ky lại có thể cảm nhận được một loại cảm giác rất thê lương ở trong đó.

Hai phụ tử ngồi đối diện nhau, nhưng cũng đều trầm mặc không nói.

Tua rua Lục Vô Nghiên nhét vào tay Phương Cẩn Chi chợt tuột ra khỏi tay bé, rơi xuống đất. Lục Vô Nghiên khẽ khom lưng nhặt nó lên, rồi lại chậm rãi tháo cái bím đã được Phương Cẩn Chi cẩn thận thắt lại. Hắn vừa tháo vừa thong thả nói: "Phụ thân, thật ra thì năm đó chuyện bị Vệ vương bắt đi là do con tự nguyện."

Qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nghe Lục Vô Nghiên chủ động nhắc tới chuyện năm đó, Lục Thân Ky không khỏi ngồi thẳng người. Ban đầu lúc cứu hắn về, hắn không hề đề cập tới chuyện năm đó, thậm chí có người nhắc tới trước mặt hắn đều sẽ bị hắn mãnh liệt đối chọi. Thân thể của hắn kháng cự theo bản năng, nôn mửa, đau đớn, cùng ngất đi. Vì vậy, Lục Thân Ky mới ra lệnh cho mọi người ở Lục gia không được nhắc tới chuyện đó trước mặt Lục Vô Nghiên.

Lúc này đột nhiên nghe hắn nói như vậy, trái tim Lục Thân Ky gần như thất lại.

Lục Vô Nghiên đặt cái tua rua đã được sửa lại như lúc đầu lên trên bàn.

Hắn rũ mắt, chậm rãi nói: "Khi đó, nếu như con không chạy ra, Vệ vương đi vào Thiên Điện sẽ phát hiện Hoài Xuyên đang nấp trong tủ."

"Vô Nghiên...." Lục Thân Ky há miệng, nhưng chỉ có thể gọi tên hắn.

Ngoại trừ kêu tên hắn, trong đầu Lục Thân Ky đều trống rỗng, không thể thốt ra thêm một lời nào. Qua thật lâu, ông mới cố gắng đè xuống nỗi khiếp sợ trong lòng, vô cùng đau lòng hỏi: "Năm đó con mới tám tuổi, con không sợ sao?"

"Trong khoảnh khắc chạy ra ngoài đó cũng không cảm thấy sợ." Lục Vô Nghiên cười cười. "Lúc ấy rất tỉnh táo, con tin chắc rằng nếu Vệ vương bắt con đi, dù có núi đao biển lửa người và mẫu thân nhất định sẽ cứu con trở về. Nhưng nếu Vệ vương thật sự bắt Hoài Xuyên, hân nhất định không thể sống."

"Hô đồ! Là vì Vệ vương sợ đến u mê nên nhất thời không phân rõ! Nếu lúc ấy phát hiện ra con là giả? Con còn sống là hoàn toàn may mắn! Đừng có nói với ta mấy câu nhảm nhí như hân là hoàng đế, con là hài tử của ta, tính mạng của con là trên hết, mạng của những người khác đều là cứt chó!" Lục Thân Ky gần như rống lên, thậm chí còn mắng đôi câu thô tục.

Giọng nói của Lục Thân Ky quá lớn, làm ầm ĩ đến Phương Cẩn Chi. Phương Cẩn Chi cau mày, nhỏ giọng làm bầm hai tiếng, rồi lại chậm rãi dịch chuyển. Bé xoay người, đưa mặt về phía Lục Vô Nghiên. Thậm chí giống như đang tránh né cái gì vậy, cọ cọ khuôn mặt nhỏ bé vào hông của Lục Vô Nghiên.

"Không có việc gì, đừng sợ." Lục Vô Nghiên vỗ nhẹ nhẹ lưng bé, cho đến khi bé yên lòng ngủ thiếp đi. Hắn mới thở dài, có chút bất đắc dĩ nói: "Đại khái là sự tin tưởng mù quáng và sùng bái của một nhĩ từ đối với phụ mẫu của mình."

"Hừ!" Lục Thân Ky hừ lạnh một tiếng: "Ta biết con từ nhỏ đã sùng bái mẫu thân con."

Ông nhỏ tiếng oán trách một câu: "Nàng ấy có gì tốt!"

Lục Vô Nghiên nhin cười, nói: "Phụ thân ở trong lòng nhi tử là thiên đại anh hùng. Năm đó..... Người cưỡi ngựa nâu mặc giáp đen, mang theo trăm vạn quân Liêu đón con về, đáng vẻ thật rất tuấn tú."

Hắn gật gù, nhấn mạnh thêm một lần: "Thật rất tuấn tú."

Cho dù có qua bao nhiêu năm, Lục Vô Nghiên cũng không thể quên hình ảnh năm đó. Không phải phụ thân đưa hắn về nhà, mà kéo hắn từ trong địa ngục trở về nhân gian, hoặc là mang về thiên đình trên chín tầng mây.

Hai năm đó, nếu không tin chắc phụ mẫu nhất định sẽ đón hắn về nhà, hắn tình nguyện chết luôn ở đó.

Nhưng Lục Thân Ky cười không nổi, ông cau mày nhìn Lục Vô Nghiên vân đạm phong khinh ngồi đối diện, thử dò xét: "Hai năm đó....."

Sắc mặt Lục Vô Nghiên gần như thay đổi trong nháy mắt, cảm giác ghê tởm đó lại cuộn cuộn trong bụng hắn, hắn cố gắng lắm mới áp chế được sự khó chịu mãnh liệt của cơ thể, không lập tức phun ra.

"Vô Nghiên..." Lục Thân Ky hồi hận không thôi. Ông cho rằng nhi tử chủ động nhắc tới chuyện năm đó, thân thể của nó cũng sẽ không tiếp tục kháng cự như vậy, không ngờ.....

"Tam ca ca....." Phương Cẩm Chi mơ màng ní non một tiếng, bàn tay nhỏ bé chụp lấy vạt áo Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên cúi đầu nhìn Phương Cẩm Chi. Cái miệng nhỏ nhắn hồng hào của Phương Cẩm Chi chẹp chẹp, đôi tay nhỏ bé chụp bắt lung tung, cuối cùng chụp được tay của Lục Vô Nghiên, kéo ngón tay của hắn ngậm vào trong miệng, dùng sức cắn xuống.

Cảm giác đau rất nhỏ từ ngón tay Lục Vô Nghiên từ từ truyền đến tim hắn, hắn ngưng mắt nhìn Phương Cẩm Chi, khóe miệng không khỏi nhẹ nhàng cong lên, cảm giác khó chịu của cơ thể cũng nhạt dần.

"Sớm muộn gì ta cũng sẽ tự tay giết Vệ vương!" Lệ sắc trên trán Lục Thân Ky chẳng hề phai đi. Hắn gơ tay, vừa định vỗ bàn. Lục Vô Nghiên vội vàng đưa tay ra cản hắn, cau mày, chỉ chỉ tiểu cô nương đang ngủ say trên đùi.

Cánh tay đang gơ lên giữa không trung của Lục Thân Ky không thể làm gì khác hơn là hạ xuống.

Lục Vô Nghiên nhẹ nhàng nói một câu: "Sao chỉ là Vệ vương."

"Đúng, không chỉ hắn ta! Sớm muộn gì cũng diệt Kinh Quốc!" Lục Thân Ky thuận theo lời Lục Vô Nghiên, nhưng lại không hiểu ý tứ trong câu nói của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên cười cười, có hơi bất đắc dĩ nói: "Phụ thân cũng hiểu, đối với con và mẫu thân, Hoài Xuyên là một người rất quan trọng."

"Hừ!" Lục Thân Ky cười lạnh một tiếng. "Đó là trước kia! Từ lúc hắn lên ngôi hoàng đế đã không còn là Xuyên Nhi trước kia rồi."

"Nếu hiện tại Hoài Xuyên gặp nguy hiểm, phụ thân có còn như năm xưa, đơn thương độc mã tiến vào trong doanh trại quân địch cứu hắn ra?" Lục Vô Nghiên lại buông thêm một câu. "Cam tâm tình nguyện."

Lục Thân Ky trầm mặc.

Lục Vô Nghiên cười cười: "Đối với phụ thân mà nói, Hoài Xuyên cũng là một người rất quan trọng, thoát ra khỏi tầm quan trọng của quân thần, không phải sao?"

"Đó là ta thương hại hắn!" Lục Thân Ky khoát khoát tay. "Đừng nhắc hắn với ta, nhắc tới hắn liền nhớ tới gương mặt của mẫu thân con, phiền!"

Lục Vô Nghiên cười khổ, nhưng cũng không nói gì thêm.

Đương nhiên hắn biết câu trả lời của phụ thân. Lúc Sở Hoài Xuyên còn nhỏ, đâu chỉ chạy theo Lục Vô Nghiên gọi "ca ca", thậm chí câu đầu tiên khi hắn vươn cánh tay về phía Lục Thân Ky, ngây thơ ngọt ngào gọi chính là "phụ thân, phụ thân!"

Khi mẫu hậu hắn sinh ra, vì khó sanh mà mất, năm đó tiên đế cũng ốm yếu già nua. Trường công chúa liền tự mình chăm sóc hắn, thậm chí cho đến khi hắn ba tuổi mới biết mẫu thân không phải mẫu thân mà là hoàng tỷ, phụ thân không phải phụ thân mà là tỷ phụ, ca ca hắn luôn sùng bái lại là văn bói của mình. Lúc đó, cũng vì không được gọi trường công chúa là mẫu thân giống như Lục Vô Nghiên nên đã khóe lóc suốt.

Một lát sau, Lục Vô Nghiên đoán đo chọn lọc ngôn ngữ, hỏi: "Vì sao người tông quân?"

"Dĩ nhiên là....." Lục Thân Ky còn chưa mở miệng thì nghe thấy tiếng bước chân từ cầu thang truyền đến.

Trường công chúa từ trên lầu đi xuống. Bà liếc nhìn một vòng, không nhìn lâu đến Lục Thân Ky, chỉ phân phó Nhập Phan đưa tấu chương đã được phê duyệt trên lầu cho Nhập Y, sai Nhập Y suốt đêm mang về cung.

Bà nhìn Phuong Cẩn Chi đang ngủ trên đùi Lục Vô Nghiên, nước miếng Phuong Cẩn Chi chảy xuống hoa phục của Lục Vô Nghiên, ngón tay của Lục Vô Nghiên thì bị con bé ngậm vào trong miệng, không biết là đang cắn hay là đang mút.

Bà nói: "Đưa nó về đi, lên giường ngủ cho ngon, cũng đã mệt mỏi thành cái dạng gì rồi. Các người ở đây nói chuyện, sao con bé có thể ngủ ngon. Hon nữa hài tử này cũng sắp thay răng rồi, bảo mấy người bình thường hầu hạ chú ý một chút, đừng cho con bé ăn cái gì quá cứng."

Lục Thân Ky giễu cợt nói: "Chắc, không biết còn tưởng là một vị mẫu thân rất xứng chức."

Trưởng công chúa không để ý ông, bà phê tấu chương đến gần nửa đêm thật sự mệt mỏi vô cùng. Lúc này chỉ muốn trở về nghỉ ngơi.

Lục Thân Ky lại trào phúng một câu: "Không biết là ai nói phải đi, lại ở lý Lục gia ta năm sáu ngày."

Lúc này trưởng công chúa mới xoay người lại, nhìn ông một cái, từ tốn nói: "Nếu như Bồn cung nhớ không lầm, thì phủ Ôn Quốc công này là do Phụ hoàng thưởng cho Lục gia người."

"Người!" Lục Thân Ky lập tức đứng lên.

"Khụ, cái đó....." Lục Vô Nghiên ho nhẹ một tiếng. "Thời giờ cũng không còn sớm, phụ thân và mẫu thân cũng nên nghỉ ngơi sớm thì tốt hơn."

Hắn lại cúi đầu nhìn tiểu cô nương đang ngủ trên đùi, hình như là nói: muốn âm ỉ thì đi ra ngoài âm ỉ, đừng quấy rầy con bé.

Trưởng công chúa vốn cũng không tính âm ỉ với Lục Thân Ky, liền bước ra ngoài.

Lục Thân Ky vội vàng đi theo, ra đến ngoài sân thì gọi bà lại: "Này, người đứng lại!"

Trưởng công chúa dừng lại, nhưng không quay đầu lại, chỉ hỏi: "Lục Tướng quân lại có chuyện gì?"

"Trước mặt Vô Nghiên ta không muốn nhắc tới chuyện hòa ly. Nhưng Sở Ánh Tư, người cũng đừng làm một nữ nhân lật lọng. Đừng để ta khinh bỉ người!" Lục Thân Ky khoanh tay, lạnh lùng nói.

Trưởng công chúa xoay người lại, nhìn Lục Thân Ky, nói: "Lục Tướng quân nói thư hòa ly? Nếu như nhớ không nhầm, thì mười sáu năm trước, Bồn cung cũng đã cho Lục Tướng quân một phong thư hòa ly."

"Ném rồi!" Lục Thân Ky xông tới. "Vĩ chữ của Sở Ánh Tư người quá xấu, không bằng oa nhi ba tuổi, cũng không phải là bức tranh đẹp để gì, ta sẽ gìn giữ mười sáu năm?"

"Được, Bồn cung trở về viết một phong khác. Viết xong sẽ sai Nhập Y mang đến cho người." Trưởng công chúa lui về phía sau một bước.

Lục Thân Ky cười khẽ một tiếng, lạnh nhạt nói: "Ta đã sớm viết, ngày mai sẽ sai hạ nhân mang sang cho người!"

Trưởng công chúa gật đầu: "Vậy Bồn cung chờ Lục Tướng quân."

Nói xong, bà xoay người bước nhanh về phía trước, hoàn toàn không một chút lưu luyến.

Lục Thân Ky đứng nguyên tại chỗ một lát, rồi cũng xoay người bước nhanh về một hướng khác.

Bên trong phòng, Lục Vô Nghiên đứng sau cửa sổ nhìn hai người không biết làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23-2: Khốn đốn (2)

"Tam ca ca....." Sau khi tỉnh ngủ, Phuong Cẩn Chi mơ mơ màng màng bò dậy, lảo đảo đi đến bên cửa sổ kéo tay Lục Vô Nghiên. Tay của bé quá nhỏ, xòe cả năm ngón tay cũng chỉ có thể nắm lấy ngón cái của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên phát hiện một bên má bé ửng đỏ nguyên một mảng lớn, chắc có lẽ do lúc nằm nghiêng đè xuống mà ra.

"Trên mặt đau không?" Lục Vô Nghiên ngồi xổm xuống, sờ sờ nửa gương mặt đỏ ửng của Phuong Cẩn Chi.

Phuong Cẩn Chi hồn nhiên không biết, cũng nghe không hiểu câu hỏi của Lục Vô Nghiên có ý gì, bé chỉ cất giọng đáng yêu nói: "Khát, muối khát....."

Sợ đứt bé uống trà sẽ khiến bé khó ngủ, Lục Vô Nghiên chỉ rót cho bé một chén nước ấm, đưa tới tận miệng cho bé. Phương Cần Chi uống từng ngụm từng ngụm nước, không biết có phải vẫn còn mơ màng chưa tỉnh ngủ hay không, mà chẳng có chút hình tượng đoan trang thường ngày, phát ra những tiếng "ừng ực" "ừng ực", nghe vào tai Lục Vô Nghiên thì lại dễ nghe như một làn điệu dân gian.

Phương Cần nhanh chóng uống cạn chén nước, nhưng có thể bé cho là trong chén còn nước, nên vẫn cắn miệng ly nhấp vào trong miệng.

"Đừng nóng vội, ta rót thêm cho muối." Lục Vô Nghiên đoạt cái ly từ trong miệng bé, rồi rót cho bé một chén khác. Lần này tiết tấu "ừng ực" của Phương Cần Chi càng lúc càng chậm, âm thanh cũng càng lúc càng nhỏ, càng uống đầu càng gục xuống.

"Buồn ngủ đến vậy sao!" Lục Vô Nghiên cười bất đắc dĩ.

"Không có, không buồn ngủ....." Phương Cần Chi ngẩng đầu lên, phản đối từng mắt nhìn Lục Vô Nghiên, chỉ là cặp mắt đó từ từ híp lại chỉ còn một khe hở, chẳng còn khí thế gì đáng nói.

"Được được được, không buồn ngủ." Nhìn bé, lúc nào khóe miệng của Lục Vô Nghiên cũng không khỏi cong lên.

Thấy con bé thật sự buồn ngủ đến như vậy, Lục Vô Nghiên bế bé đặt lên ghế mân côi, nhận lấy áo khoảng từ tay Nhập Phan, mặc vào cho bé, ngay cả mũ trùm đầu cũng kéo lên, che chắn kỹ lưỡng gương mặt của bé.

Chỉ là sau khi hoàn tất công phu mặc y phục cho bé, bé lại ngáp mấy cái liên tiếp, thậm chí tựa đầu vào ngực Lục Vô Nghiên.

"Nào, ta đưa muối về ngủ." Lục Vô Nghiên ôm bé.

Cho dù Phương Cần Chi đã được bao bọc vô cùng chặt chẽ, nhưng vừa ra khỏi phòng, gió mùa đông rét mướt thổi đến, vẫn khiến bé rụt cổ một cái, giấu đầu vào hõm vai Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên ôm Phương Cần Chi đi về tiểu biện của bé, trên đường đi, hần đột nhiên hỏi: "Cần Chi, nếu giữa hai người có một hố sâu ngăn cách, liên tục giận đối giận phương, không bên nào chịu lùi một bước, vậy nên làm gì bây giờ?"

"Người nào? Người nào tức giận? Tam ca ca giận muối sao? Muối.....không có làm gì chọc giận huynh mà." Phương Cần Chi nắm tay gỗ vào đầu mình một cái. Lúc bé giơ tay lên, nắm tay nhỏ nhắn cùng với một nửa cánh tay lộ ra khỏi ống tay áo tỳ bà, bị con gió lạnh lẽo thổi trúng.

"Không có, Cần Chi không có chọc giận ta." Lục Vô Nghiên vội vàng kéo tay của bé xuống, rồi kéo áo che lại.

"A....." Phương Cần Chi nặng nề thở phào một cái, lúc này mới yên tâm.

Lục Vô Nghiên suy nghĩ một lúc, rồi hỏi: "Vậy, nếu như có một ngày hai người chúng ta cãi nhau thì phải làm sao?"

"Chúng ta sẽ không cãi nhau!" Phương Cần Chi dùng sức lắc đầu.

"Ta nói là nếu như."

"Không có nếu như!" Phương Cần Chi bĩu môi, hiển nhiên đã có chút tức giận.

"Được được được, không có nếu như." Lục Vô Nghiên dờ khóc dờ cười véo má bé.

Thân thể nhỏ bé của Phương Cần Chi rụt lại, dùng sức dụi dụi khuôn mặt nhỏ bé vào hõm vai của Lục Vô Nghiên, dường như hận không thể chui vào bên trong thân thể hần. Bé nhỏ giọng ní non: "Nếu như muối chọc Tam ca ca tức giận... muối mới không chọc Tam ca ca tức giận, như vậy cái phủ Quốc Công rách nát này sẽ không còn ai che chở muối....."

"Đứng đứng đứng, tiểu nữ tử có ý đồ xấu xa." Lục Vô Nghiên cười khở, đương nhiên hần biết hài tử này lúc nào cũng nịnh nọt quá mức. Đã trải qua một kiếp người, hiện tại hần cũng không ngại. Nước chảy đá mòn, một ngày nào đó hần sẽ khiến cho tiểu nha đầu mưu tính đầy mình này thật tâm thật ý đối xử tốt với hần.

Thật tâm thật ý vì sự vui vẻ của đối phương mà vui vẻ, chứ không phải vui vẻ nhận được cái gì khi đối phương vui vẻ.

Lại nghe tiểu cô nương trong ngực lẩm bẩm: "Nếu như Tam ca ca chọc muối tức giận, muối.... muối sẽ cố gắng nhớ lại trước kia Tam ca ca đã đối xử với muối rất tốt....."

Trước kia?

Chuyện trước kia của phụ mẫu? Cái này thì Lục Vô Nghiên cũng biết được chút ít, không chỉ có hần biết, cả Hoàng Thành này ai cũng biết. Lục Vô Nghiên có vẻ đắm chiêu ôm bé đi về phía trước, cho tới khi giao bé cho Vệ mục mụ, Lục Vô Nghiên vẫn còn đang suy tư.

Ngày hôm sau, Phương Cần Chi dậy thật sớm, sai A Tinh và A Nguyệt mau chóng mang bánh trứng, xôi nếp, trà hạnh nhân và bánh bao hấp. Bé ăn một miếng bánh bao hấp rồi lộ ra vẻ mặt không hài lòng, tiếp đó nếm một miếng bánh trứng, sau đó buông muống xuống.

A Tinh và A Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, A Tinh vội nói: "Là mùi vị nô tỳ làm không tốt, cô nương muốn ăn cái gì, nô tỳ sẽ đi làm lại."

"Không có, mùi vị vô cùng tốt." Phương Căn Chi mỉm cười khoát tay áo. "Chỉ là, ta đã quen thức ăn do Vệ mục mục làm, nhất thời khẩu vị không thích ứng."

A Tinh và A Nguyệt thở phào nhẹ nhõm.

"Vệ mục mục, bà và Mễ Bảo Nhi, Diêm Bảo Nhi ăn đi, đừng lãng phí. Ta không ăn! A Tinh, A Nguyệt mang ta đến viện Thùy Sao ăn cùng với Tam ca!" Phương Căn Chi nháy mắt với Vệ mục mục.

Vệ mục mục lập tức hiểu ý Phương Căn Chi.

Khi Phương Căn Chi mang A Tinh và A Nguyệt cùng đến viện Thùy Sao, Vệ mục mục cũng không kêu Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi đi lên, mà cầm mấy món đồ cho Phương Căn Bình và Phương Căn An.

Tên tuổi thể hiện ký thác của phụ mẫu đối với hài tử của mình, tên của hai tiểu nha đầu rất đơn giản. Cha mẹ của bọn chúng chỉ hy vọng bọn chúng cả đời bình an, đây cũng là hy vọng lớn nhất của các bậc phụ mẫu.

Phương Căn Chi biết vào thời điểm này Lục Vô Nghiên vẫn còn chưa thức dậy. Phương Căn Chi cũng không làm ồn hấn, mà là lôi kéo Nhập Phan chui vào phòng bếp nhỏ.

"Dạy ta chưng bánh trứng đi!"

"Biểu cô nương muốn ăn bánh trứng sao? Nô tỳ chưng cho người là được rồi." Nhập Phan vội nói.

"Không không không." Phương Căn Chi lắc đầu liên tục. "Ta muốn tự mình chưng cho Tam ca ca! Tất nhiên là ta cũng ăn!"

Nhập Phan muốn nói nếu không phân phó trước, bình thường Tam thiếu gia đều không ăn sáng. Nhưng nhìn nụ cười xán lạn trên gương mặt của Phương Căn Chi, nhớ lại lần trước hai người cũng đã từng ăn chung, nàng liền nuốt mấy lời định nói.

"Được, nô tỳ dạy người."

Nhập Phan đánh trứng gà, trộn đều với nước rồi mới đưa cho Phương Căn Chi, nói: "Nhất định phải khuấy đều!"

"Hiểu rồi!" Phương Căn Chi đứng trên băng ghế nhỏ, cầm cái chén tròn màu trắng, dùng sức khuấy.

Trong lúc chờ nước sôi, Nhập Phan mới lấy hỗn hợp Phương Căn Chi vừa khuấy xong lược lại một lần, sau đó đặt vào trong nồi.

"Như vậy là được rồi sao?" Phương Căn Chi tò mò hỏi.

Nhập Phan chỉ vào đồng gia vị đã được chuẩn bị sẵn, cười nói: "Một lát nữa, Biểu cô nương còn phải rắc gia vị lên đấy."

Nhập Phan chuẩn bị gia vị cũng chia sẵn phân lượng, chỉ chờ Phương Căn Chi rắc lên là được. Mặc dù Phương Căn Chi nói muốn tự mình chưng bánh trứng cho Lục Vô Nghiên, nhưng Nhập Phan cũng không dám để cho bé đụng vào. Dù sao Lục Vô Nghiên đối với những thứ ăn vào bụng đều sẽ soi mói đến cùng cực.

Dĩ nhiên là như thế, nhưng Nhập Phan lại không biết chỉ cần là Phương Căn Chi làm, vô luận là cháy khét hay chưa chín, Lục Vô Nghiên hầu như đều có thể ăn.

Nhập Phan ra món rất nhanh, chỉ trong chốc lát, đã làm xong bánh Hợp Ý, bánh sừng sữa, đậu hũ Liên Bồng, còn rang một nồi hạt dẻ ngào đường.

Đợi đến khi Phương Căn Chi cầm chén bánh trứng chưng mềm mịn đi tìm Lục Vô Nghiên, hấn đã thức dậy, đang đứng trước trường án bên cửa sổ, nâng bút viết chữ. Hình như hấn đã rửa mặt chải đầu qua, nhưng mái tóc chưa được buộc lại xõa tung buông xuống, hơi rối. Nhưng nếu đã rửa mặt qua, vì sao trên người chỉ tùy ý khoác một cái áo màu thạch lựu đỏ rộng thùng thình?

Là màu thạch lựu đỏ thật sự.

Màu sắc vô cùng ấm áp, bên dưới chiếc áo dài chấm gót lộ ra đôi chân trần không mang vớ. Màu thạch lựu đỏ càng làm nổi bật đôi chân trần trắng nõn.

Ngay cả trường sam màu hồng phấn cũng đã thấy hấn mặc, giờ nhìn thấy hấn mặc cái áo khoác màu thạch lựu đỏ tươi này, Phương Căn Chi cũng chẳng thấy bất ngờ.

"Tam ca ca, ăn sáng đi!" Phương Căn Chi đặt bánh trứng lên trên bàn bát tiên ngay giữa phòng. Nhập Phan đi theo phía sau bé, cũng đặt mấy món ăn còn lại xuống.

Phương Căn Chi đi tới bên cạnh Lục Vô Nghiên, vừa kéo tay áo hấn, vừa nói: "Tam ca ca, chúng ta đi ăn sáng được không vậy? Huỳnh thường không ăn sáng, như vậy đối với cơ thể không tốt, sẽ trở nên càng ngày càng sợ lạnh đó! Bánh trứng hôm nay là tự tay muội chưng đấy! Hơn nữa Căn Chi rất đói....."

Mặc dù chỉ khuấy khuấy mấy cái, rắc rắc chút gia vị, Phương Cần Chi cũng thoải mái nhận là mình đã chung, dù sao Nhập Phan cũng sẽ không vạch trần bé!

"Được." Lục Vô Nghiên đặt bút xuống, để bé lôi kéo đến trước bàn bát tiên.

Phương Cần Chi ngồi bên cạnh hắn, mở to mắt nhìn hắn ăn bánh trứng, nhất quyết chờ hắn khen ngợi.

Sao Lục Vô Nghiên lại không nhìn ra, không thể làm gì khác hơn là nói: "Ừm, ngon lắm."

Lúc này Phương Cần Chi mới vui vẻ cười lên, cầm đũa bắt đầu dùng bữa. Từ đầu đến cuối, Lục Vô Nghiên cũng chỉ ăn bánh trứng của Phương Cần Chi, còn Phương Cần Chi thì lại ăn hết mấy món còn lại, ăn no nê.

"No quá!" Bé đặt đũa xuống, bất ngờ chú ý chân mình đang đặt bên cạnh chân của Lục Vô Nghiên. "Tam ca ca, chân của huynh thật to, to gấp ba lần của muội! Khi muội trưởng thành cũng sẽ trở nên to như vậy sao?"

"Sẽ không, muội là cô nương gia, đâu có lớn như vậy." Lục Vô Nghiên không khỏi nhìn chăm chú đôi chân bé nhỏ đang được bọc trong đôi vớ gấm trắng. Ngực áo hắn lại bị đôi tay mũm mĩm của Phương Cần Chi nắm lấy.

"Tam ca ca, huynh lại không mặc y phục đằng hoàng!" Về mặt Phương Cần Chi xót xa. "Huynh không thể như vậy, phải ăn sáng, phải mặc y phục đằng hoàng. Hiện tại thời tiết lạnh như thế, càng phải mang vớ!"

Nhập Phan cúi đầu, không thể nín cười. Rốt cuộc trừ trường công chúa ra cũng đã có một người dám giáo huấn thiếu gia của bọn họ.

"Được, Cần Chi ở đây chờ nhé....." Lục Vô Nghiên có chút bất đắc dĩ đứng dậy, đi vào trong tắm phòng thay y phục.

Phương Cần Chi lơ đãng nhìn xung quanh, rồi nhìn về phía trường án bên cửa sổ. Trên đó có một cây bút lông rất ngắn rất nhỏ, cây bút lông kia vừa nhìn đã biết là dành cho tiểu hài tử dùng!

Có phải Tam ca ca định dạy bé viết chữ hay không?

Trái tim Phương Cần Chi lập tức nhảy lên một cái mừng như điên, cuối cùng Tam ca ca của bé cũng bắt đầu dạy bé những thứ hữu dụng rồi! Tròng mắt sáng trong suốt đảo một vòng, cuối cùng dừng lại trên đĩa hạt dẻ ngào đường.

"Tam ca ca thích ăn hạt dẻ sao?" Phương Cần Chi hỏi Nhập Phan.

"Tam thiếu gia không đặc biệt thích ăn thứ gì cả, phàm là những món nô tỳ bụng đến đều chọn theo khẩu vị của ngài ấy, là những thứ ngài ấy không ghét." Nhập Phan mỉm cười nói, nàng đã đoán ra được dụng ý của Phương Cần Chi.

Quả nhiên, Phương Cần Chi dời đĩa hạt dẻ ngào đường đến trước mặt, bắt đầu cẩn thận bóc hạt dẻ.

Những ngón tay của bé quá non nớt mềm mại, không được bao lâu, đầu ngón tay đã trở nên hồng hồng, còn dính vỏ hạt dẻ, mặt tương và đường, dơ dáy bẩn thỉu.

Nhưng chỉ bóc được ba bốn hạt.

Lông mi dài dày ộp chớp hai cái, rồi đưa hạt dẻ lên miệng cắn. Cắn bể lớp vỏ cứng của hạt dẻ, rồi mới dùng đầu ngón tay bóc ra.

Lục Vô Nghiên từ trong tắm phòng đi ra, hắn đã thay một bộ trường sam màu ngà, cang toát lên vẻ tuấn tú. Hắn đi tới đối diện Phương Cần Chi, nhìn cái miệng vốn nhỏ nhắn hồng hào của Phương Cần Chi đã hoàn toàn đen sì, bàn tay nhỏ bé cang không cần phải nói, chúng bẩn thỉu.

Không đợi Lục Vô Nghiên lên tiếng, Nhập Phan đã vội vàng giải thích: "Biểu cô nương muốn bóc vỏ cho người!"

Quả thật cái đĩa trước mặt Phương Cần Chi đang có bảy tám hạt dẻ ngào đường đã được bóc vỏ. Trắng trắng, cùng với cái miệng nhỏ nhắn và bàn tay nhỏ bé tạo thành một sự đối lập rõ rệt.

"Tam ca ca ăn đi!" Phương Cần Chi đẩy đám hạt dẻ đã được bóc vỏ đến trước mặt Lục Vô Nghiên. Bé cầm lên một hạt dẻ ngào đường khác đặt vào trong miệng, dùng răng cắn mạnh xuống.

Ngay sau đó, theo một tiếng vang nhỏ, biểu cảm trên gương mặt của Phương Cần Chi cứng lại.

"Cần Chi, sao vậy?" Lục Vô Nghiên cảm thấy không bình thường.

Phương Cần Chi lấy hạt dẻ trong miệng ra, trên đó còn dính chút máu.

Phương Cần Chi lấy khăn che miệng, rồi nhổ ra một ngụm. Trên chiếc khăn gấm trắng như tuyết xuất hiện một vũng máu nhỏ, ngay chính giữa đó là một cái răng.

Nhập Phan "A" một tiếng: "Biểu cô nương thay răng."

Nàng vội vàng xoay người đi lấy nước ấm, để Phương Cần Chi súc miệng rất nhiều lần.

"Cần Chi, đau không? Nhịn một lát, ngâm nhiều nước ấm thêm một lúc, lát nữa sẽ hết đau." Lục Vô Nghiên đau lòng nhìn bé. Tuy nói mọi người đều phải thay răng, nhưng răng hàm của Phương Cần Chi bị đụng lung lay hết, lại chảy nhiều máu như vậy, nhất định sẽ rất đau.

Lục Vô Nghiên không nói lời nào thì thôi, hắn vừa nói như thế, đôi mắt Phương Cần Chi lập tức đỏ lên.

"Đau...." Bé meo máo khóc. Những giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu từng giọt từng giọt rớt xuống, khuôn mặt trắng nõn cũng đỏ lên. Cái miệng nhỏ vốn dơ bẩn vì cắn hạt dẻ, bây giờ lại rụng mất một cái răng cửa, nhìn vô cùng nhếch nhác.

"Đừng khóc, đừng khóc....." Lục Vô Nghiên thấy con bé khóc thì trái tim như bị ai bóp nát. Hắn dùng nước ấm thấm ướt khăn, cẩn thận lau đi vết bẩn và vết máu trên khóe miệng cho bé, rồi chuyển sang bàn tay nhỏ bé bẩn thỉu lau sạch sẽ.

"Là Tam ca ca không tốt, không nên để cho muội bóc hạt dẻ." Hắn quay đầu phân phó Nhập Phanh: "Đến phòng bếp ném toàn bộ hạt dẻ, nói với lão Hà đặt hàng, sau này không được phép mua hạt dẻ nữa!"

Phương Cần Chi bật cười "hi hi" một tiếng: "Tam ca ca, hạt dẻ ăn vẫn rất ngon!"

"Không khóc nữa?" Lục Vô Nghiên xoa xoa mặt bé. Ánh mắt của hắn rơi vào chỗ vừa mất đi cái răng cửa, cảm thấy sao mà đáng yêu như thế.

"Tam ca ca, không cho nhìn! Xấu lắm!" Phương Cần Chi vội vàng bịt miệng lại.

"Không xấu, đáng yêu lắm." Lục Vô Nghiên cắn một hạt dẻ Phương Cần Chi đã bóc vỏ.

Phương Cần Chi rũ mắt suy nghĩ.

Lục Vô Nghiên cười khế, biết mỗi lần bé làm ra dáng vẻ này chính là đang tính toán cái gì đó.

"Tam ca ca, cái răng này của Cần Chi vì cắn hạt dẻ cho huynh mới bị rụng!"

"Ừ." Lục Vô Nghiên cười gật đầu. "Vậy nên bồi thường như thế nào cho cái răng đã mất của Cần Chi chúng ta đây?"

Phương Cần Chi hást cảm lên: "Nếu Tam ca ca chịu dạy muội viết chữ mà nói, vậy thì muội miễn cưỡng tha thứ cho huynh!"

Nói xong, bé lặng lẽ quan sát sắc mặt của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên nén cười, nói: "Xem ra, chỉ có thể như vậy thôi. Vậy trước tiên phải dạy cho Cần Chi của chúng ta cái gì đây?"

"Trước tiên bắt đầu từ tên đi!" Phương Cần Chi vui vẻ nhảy xuống ghế, chạy tới trường án bên cạnh cửa sổ, bắt đầu mài mực.

Lục Vô Nghiên lấy một chiếc khăn sạch, gói kỹ lưỡng cái răng cửa của Phương Cần Chi, rồi mới đi về phía Phương Cần Chi.

Một màn này đập vào trong mắt Nhập Phanh, nàng kinh hãi không thôi.

"Đây!" Phương Cần Chi chân chó đưa bút lông cho Lục Vô Nghiên.

"Tên." Lục Vô Nghiên trầm ngâm một lúc, trên tờ giấy tuyên thành Phương Cần Chi đã trải sẵn cho hắn, hạ bút viết chữ. Bản thân hắn quen viết hành thư, nhưng vì dạy cho một người không có căn bản như Phương Cần Chi, nên viết chữ khải.

Phương Cần Chi nhìn chữ trên giấy tuyên thành, đọc: "Lục.... Vô....."

Phương Cần Chi nhép nhép miệng, chỉ vào chữ đầu tiên, nói: "Tam ca ca.... khắp nơi trong phủ Quốc Công đều có chữ "Lục" này, muội biết."

Bé lại chỉ vào chữ thứ hai, nói: "Đây là chữ "Vô" trước đây muội đã gặp qua, cho nên cũng biết. Còn chữ thứ ba, mặc dù muội không biết cũng có thể đoán được là chữ "Nghiên"! Tam ca ca, đây hoàn toàn không phải là tên của muội, là tên của huynh!"

Nhìn Phương Cần Chi, nụ cười không khỏi tràn ra khóe miệng Lục Vô Nghiên, hắn nghiêm trang nói: "Tên của muội quá nhiều nét, học tên của huynh trước đi."

"À....." Phương Cần Chi nhận cây bút lông Lục Vô Nghiên đưa tới, dựa theo chữ mẫu mà phóng ra, viết cực kỳ nghiêm túc.

Cho đến khi bé viết ba chữ này thật thuần thục, Lục Vô Nghiên mới dạy bé ba chữ "Phương Cần Chi" viết như thế nào.

Chữ "Cần" quả thực là quá nhiều nét, bé luyện rất lâu cũng còn rất khó xem.

"Viết chữ không phải chuyện ngày một ngày hai, cứ từ từ đi." Lục Vô Nghiên dịu dàng nhìn bé.

Phương Cần Chi thật sự là một hải tử cứng đầu, liều mạng cũng phải viết cho bằng được, cho đến khi Lục Vô Nghiên không thể nhìn được nữa, mới cứng rắn kéo bé lại: "Đừng nóng vội, hôm nay chỉ tới đây thôi."

"A...." Phương Cần Chi đáp lời, nhưng cảm xúc rất tệ.

Lục Vô Nghiên xoa nắn cổ tay bé, trầm nghĩ trước mắt nên bắt đầu dạy con bé mấy chữ đơn giản mới đúng.

Trên đường trở về, Phương Cần Chi mới phát hiện cổ tay của mình đau nhức khó nhin, bé phân phó A Tinh và A Nguyệt nấu nước nóng chuẩn bị ngâm.

Một mình bé bước lên lầu.

Chợt nghe tiếng cười đùa từ lầu ba truyền đến, trong lòng Phương Cần Chi "lộp bộp" một tiếng.

Bé vọt vào tắm phòng của mình, đập vào mắt đầu tiên là màn che bạt bộ sàng đã bị treo lên, trong phòng rất đông, người ngồi người đứng.

Cái rương đã bị mở ra.

"Cần Chi đã về rồi?"

Dường như Phương Cần Chi không nghe thấy gì cả, bé đi từng bước từng bước về phía rương lớn. Bé không còn nghe thấy nhịp tim của chính mình, dường như nó đã ngừng đập. Trong rương trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Thê

Thật ra thì trong rương cũng không hẳn trống không, một cái chăn nhỏ, một cái đệm nhung, hai ba kiện áo ngắn của tiểu hải tử, áo khoác lông, một cái áo đầu hồ, còn có hai con châu châu cò.

"Cần Chi, cuối cùng muội cũng về rồi, khiến bọn tỷ muội đợi thật lâu đó." Lục Giai Bồ đi tới, thân mật nắm tay Phương Cần Chi.

Nàng kinh ngạc "A" một tiếng: "Sao tay muội lạnh như vậy?"

Lúc này Phương Cần Chi mới từ từ phục hồi lại tinh thần, bé ngẩng đầu nhìn Lục Giai Bồ, biểu tình trên mặt nàng ấy không có gì biến hóa. Không hề giống như đã phát hiện ra bí mật của bé.

Ngoài Tứ cô nương Lục Giai Bồ, Ngũ cô nương Lục Giai Huyền, Lục cô nương Lục Giai Nhân còn có Thất cô nương Lục Giai Nghệ đều đến đây. Thì ngay cả Tam cô nương Lục Giai Liên bình thường rất ít khi ra cửa cũng ở đây. Bên cạnh mỗi vị cô nương đều có một nha hoàn hầu hạ, khiến cả gian phòng trở nên chật chội.

Ánh mắt Phương Cần Chi rơi trên người Vệ mụ mụ, Vệ mụ mụ đứng bên cạnh rương, trước tiên lắc đầu với Phương Cần Chi một cái, sau đó lại gạt đầu một cái, bà nhìn lướt qua gầm giường.

Phương Cần Chi thở phào nhẹ nhõm.

Không tồi.....

"Cần Chi, làm sao vậy?" Lục Giai Huyền cũng đi tới kéo tay Phương Cần Chi. "Đúng là rất lạnh, Vệ mụ mụ, đốt lửa lò sưởi lớn hơn một chút đi, rồi mang cho Cần Chi một cái bình giữ ấm."

"Vâng ạ." Vệ mụ mụ đáp, bà lo lắng nhìn Phương Cần Chi một cái, rồi mới vội vã đi xuống lầu.

"Hừ, xem ra là không hoan nghênh chúng ta thôi." Lục Giai Nhân lầm bầm.

Nhỏ tuổi nhất, Lục Giai Nghệ chỉ nhìn nhìn rồi cười không nói tiếng nào.

Tam Cô Nương lại càng giả vờ như không nghe thấy.

"Đâu phải, bên ngoài rất lạnh. Muội mới từ bên ngoài trở về, bị lạnh đến ngốc luôn!" Phương Cần Chi đã khôi phục bình thường. "Sao mọi người đều đến thăm muội vậy?"

Lục Giai Huyền giải thích: "Tối nay tăng tổ mẫu, tổ mẫu và mấy bá mẫu có khách, nên đã đuổi bọn ta đi, để bọn ta trở về tự mình ăn. Ta liền nhớ ra lần

trước đến đây có nhìn thấy một phòng bếp nhỏ nhưng rộng rãi, so với chỗ của ta thì lớn hơn rất nhiều. Bình thường muối cũng không dùng bữa chung với chúng ta, cho nên, mấy tỷ muối cùng bàn bạc đến tìm muối ăn kể một bữa."

Lục Giai Nghệ ở bên cạnh cười hi hi thêm một câu: "Biểu tỷ không được đuổi chúng ta nhé!"

"Sao lại đuổi mọi người đi chứ? Mọi người có thể đến đây ta thật sự rất vui vẻ. Đi nào, chúng ta đến phòng khách ngồi đi. Ta sẽ bảo A Tinh và A Nguyệt làm mấy món thật ngon. Mọi người muốn ăn gì thì cứ nói với ta nha."

"Đừng đi phòng khách, ta thấy chỗ này tốt vô cùng rồi." Lục Giai Bồ nói.

Lục Giai Huyền hỏi: "Cần Chi biểu muối, vừa rồi chúng ra vẫn còn thắc mắc muối dùng cái rương lớn này làm cái gì vậy?"

Nàng nhìn bộ y phục nhỏ bé ở trong rương, rồi nhìn lại Phương Cần Chi, nghi ngờ nói: "Quá nhỏ, không giống y phục của muối."

Thật may là hai kiện y phục này đã được gấp lại ngay ngắn, không nhìn ra là hai kiện y phục dính liền nhau.

Phương Cần Chi vội bước qua đóng rương lại, ngượng ngùng nói: "Ồ, sao cái rương này lại mở ra nhỉ., khiến mọi người chê cười rồi. Đây là mấy bộ y phục ta mặc lúc nhỏ. Trước đây là mẫu thân tự tay làm cho ta, áo đầu hồ cũng thế. Thân thể mẫu thân không tốt, cho nên rất ít khi làm y phục cho ta, vì vậy không nhớ vứt đi. Lúc chuyển đến Lục gia, nên đã mang chúng theo....."

Vành mắt Phương Cần Chi ửng đỏ, suýt chút nữa đã rớt nước mắt.

"Mau nín khóc, là chúng ta không tốt, không nên nhắc tới chuyện này...." Lục Giai Bồ áy náy nói.

Họ đều là thiên kim tiểu thư có phụ mẫu yêu thương, chỉ có mình Phương Cần Chi là một hài tử đáng thương không phụ mẫu.

Ngay cả Lục Giai Nhân luôn luôn ghi hận Phương Cần Chi cũng ngậm miệng lại. Không biết do nhất thời mềm lòng, hay là người cao cao tại thượng xem kẻ yếu không ra gì.

Các cô nương nhất thời trầm mặc.

Phương Cần Chi cười lên, nói: "Không có vấn đề gì. Mọi người còn chưa nói cho ta biết muốn ăn cái gì đấy."

Đúng lúc này, Nhập Trà mang theo Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi trở lại, Phương Cần Chi liền phân phó cho bọn họ ghi nhớ vài món ăn của mấy vị cô nương. Hôm nay, Nhập Trà dẫn Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi đi làm quen đường đi nước bước và những viện tử khác trong phủ Ôn Quốc Công, cho nên lúc Phương Cần Chi trở về viện tử chỉ có một mình Vệ mụ mụ.

Lục Giai Nghệ không muốn đến phòng khách, mà ở lại trong tấm phòng ấm áp. Phương Cần Chi cũng không tiện kiên trì đuổi người, đành phải sai hạ nhân bưng thức ăn tới lên.

Mặc dù bọn họ nói chỉ nhất thời cao hứng mà đến, nhưng Phương Cần Chi có thể nhìn ra bọn họ đang muốn kết giao với bé. Nếu là ngày thường, cho dù là Lục Giai Bồ đối xử với Phương Cần Chi tốt nhất cũng sẽ không lấy lòng như vậy.

Bọn họ lấy lòng, lý ra Phương Cần Chi nên tiếp nhận toàn bộ, nhân dịp này tạo mối quan hệ tốt với bọn họ, nhưng trong lòng bé thật sự chỉ nghĩ đến hai muối muối, không chút nào yên tâm. Trên bàn ăn tối, chúng tỷ muối cười cười nói nói, bé cũng nói đùa theo. Nhưng trên trán luôn treo một phần lo lắng. Đã mấy lần khiến Lục Giai Bồ cho rằng bé không thoải mái.

Phương Cần Chi đành phải trả lời: "Đâu phải, có thể là do bị trúng gió lạnh, đầu hơi choáng váng."

Lục Giai Huyền nói: "Chỗ ta có nhân sâm, lát nữa ta sẽ cho người mang đến cho muối bồi bổ thân thể."

Lục Giai Nghệ cũng nói: "Năm ngoái mẫu thân muối bị trúng gió cũng như thế, có được một phương thuốc, uống hai lần thuốc liền hết đau. Lát nữa muối cũng sẽ cho người đưa tới."

Lục Giai Liên, Lục Giai Bồ và Lục Giai Nhân cũng đều nói một lát nữa sẽ đưa đồ đến đây.

Phương Cần Chi vội cảm tạ từng người.

"Ta thấy muối vẫn nên nghỉ sớm mới tốt. Chúng ta cũng đừng ở đây quấy rầy Cần Chi." Lục Giai Bồ nói.

"Không sao mà, mọi người có thể đến thăm ta, ta vui mừng còn không kịp nữa, đâu có quấy rầy." Phương Cần Chi khẩu thị tâm phi nói.

Tuy Phương Cần Chi nói vậy, nhưng mấy vị cô nương Lục gia ăn tối xong cũng đồng loạt cáo từ. Bọn họ vốn định chơi đùa một lát mới về, nhưng có thể nhìn thấy sắc mặt Phương Cần Chi thật sự không tốt lắm.

Phương Cần Chi thật vất vả bỏ qua cho bọn họ, lại mỉm cười hứa hẹn mấy ngày nữa sang viện tử của bọn họ chơi, mới tiễn bọn họ ra cửa.

Đợi khi bọn họ đều đi hết, Phương Cần Chi vội vàng sai Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi dọn dẹp thức ăn thừa trên bàn, rồi bảo bọn họ đóng cửa cần

thận.

Bé vội vã đi tới bật bộ sàng, quỳ xuống trước giường, cúi đầu nhìn xuống gầm giường: "Bình Bình, An An, đi ra nào."

Qua một hồi lâu, hai tiểu cô nương ở bên trong mới từ từ lộ cánh tay ra ngoài. Không phải động tác của bọn chúng quá chậm, mà gầm giường này quá chật hẹp, cũng vì hai người bọn chúng còn bé, thể cốt còn nhỏ hơn so với tiểu hài tử cùng tuổi, mới chui vào được. Bằng không, ngay cả Phương Cần Chi cũng không chui lọt.

Phương Cần Chi và Vệ mụ mụ vội kéo tay bọn chúng, đưa bọn chúng ra ngoài. Động tác của họ rất thận trọng, sợ gầm giường đập vào đầu hai đứa nhỏ.

Sau khi đã đưa hai tiểu cô nương hoàn toàn ra bên ngoài, Phương Cần Chi đỏ mắt ôm lấy bọn chúng. Bé nghẹn ngào nhỏ giọng nói: "Là tỷ tỷ không tốt, tỷ tỷ không bảo vệ tốt hai muội....."

Hai tiểu cô nương lắc đầu một cái, thậm chí bọn chúng còn vươn tay vỗ vỗ vào lưng Phương Cần Chi.

Bàn tay Phương Cần Chi đang ôm lấy lưng của hai đứa nhỏ chợt cảm thấy ướt, bé đưa tay ra trước mặt, thì phát hiện toàn bộ đều là máu. Bé vội vàng xoay người hai muội muội lại, kinh hãi nhìn thấy lớp y phục sau lưng hai tiểu cô nương đã bị rách ra, trên làn da mềm mại xuất hiện từng vết từng vết thương tứa máu.

Gầm giường chật hẹp như vậy, không chừng ván gỗ còn không bằng phẳng và có những khe rãnh, vì vậy mới cắt bị thương bọn chúng....

Vệ mụ mụ "Trời ơi" một tiếng, vội vã xoay người đến một cái tủ thấp hai cửa lấy ra một lọ thuốc trị ngoại thương.

Phương Cần Chi vừa cời y phục cho hai muội muội vừa khóc.

Hai tiểu cô nương ngỡ ngàng sợ hãi đưa cánh tay nhỏ bé tái nhợt lên lau nước mắt cho Phương Cần Chi. Tay của bọn chúng lạnh ngắt, lạnh như băng. Nấp dưới gầm giường nhất định rất lạnh, hơn nữa bọn chúng nhất định cũng bị dọa sợ. Nhưng lúc này hai tiểu cô nương lại không để ý bản thân mình, trước tiên là lau nước mắt cho Phương Cần Chi.

"Tỷ tỷ, không khóc....."

Phương Cần Chi không dễ dàng gì dần lại nước mắt, nhưng bởi vì giọng nói ngọt ngào của hai muội muội mà nước mắt không ngừng rơi xuống. Giọng nói của bọn chúng rất nhỏ, phát ra tiếng cũng không chuẩn, nhưng Phương Cần Chi lại nghe thấy rất êm tai.

"Không khóc, tỷ tỷ không khóc." Phương Cần Chi dùng mu bàn tay mạnh mẽ lau đi lệ trên khóe mắt. Bé lau quá mạnh, khiến da thịt trắng nõn chung quanh mắt cũng đỏ ửng lên.

"Đến đây, chúng ta thoa thuốc thôi." Vệ mụ mụ lấy thuốc trị ngoại thương đến, Phương Cần Chi lập tức cùng với bà thoa thuốc cho hai muội muội.

Vệ mụ mụ nói: "Lúc cô nương còn chưa trở lại, bọn họ đói bụng, nô tỳ đang cho bọn họ ăn cơm. Vài vị cô nương trong phủ tới. Đúng lúc hôm nay, Nhập Trà mang Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi đi làm quen các viện tử, A Tinh và A Nguyệt lại cùng người đến viện Thủy Sao. Trong viện chỉ còn một mình nô tỳ. Nô tỳ ôm các nàng lên giường cho ăn cơm, đang lúc đi xuống bưng nước trà, vài vị cô nương đã tự mình lên đây. Nô tỳ sợ hãi! Thật may là hai người bọn họ cơ trí, trực tiếp lật từ trên giường xuống, bò vào gầm giường....."

"Biết rồi." Phương Cần Chi gạt đầu một cái, càng chuyên tâm bôi thuốc cho hai muội muội, được cao lạnh như băng bôi lên lưng bọn chúng, khiến bọn chúng rùng mình. Rõ ràng rất đau, nhưng lại không hề rên lên một tiếng nào.

"Bình Bình và An An không sợ, tỷ tỷ ở đây." Phương Cần Chi ôm hai muội muội, để cho bọn chúng tựa vào người mình.

Bé xoay người sang nói với Vệ mụ mụ: "Hôm nay không đặt bọn chúng vào trong rương, ôm lên giường đi, ngủ chung với ta."

"Vâng ạ, nô tỳ nhất định sẽ giữ cửa thật cẩn thận, không bao giờ để cho người khác vào đi nữa!" Vệ mụ mụ nói như tuyên thệ. Bà thừa dịp xuống lầu lấy nước nóng, lặng lẽ lau nước mắt. Số mệnh của ba tiểu chủ tử thật sự quá khổ rồi.

Sau khi rửa mặt xong, Phương Cần Chi để Vệ mụ mụ giúp một tay, ôm hai muội muội lên nằm trên giường. Sau lưng bọn chúng có thương tích, chỉ có thể nằm thẳng.

Để tránh bọn chúng ngủ không được thoải mái, Phương Cần Chi nằm ở bên ngoài cùng, cũng nằm thẳng người như bọn chúng. Bé quay đầu sang, nhìn hai muội muội bé xiu, dịu dàng nói: "Ngủ đi."

Hai tiểu cô nương cũng quay đầu sang nhìn bé.

"Tỷ tỷ....."

Lần này, bọn chúng phát âm chuẩn xác hơn rất nhiều.

"Ừm!" Phương Cần Chi nặng nề gật đầu. "Nói tốt lắm, thật giỏi!"

Phương Cần Chi mạnh mẽ nhắm chặt hai mắt lại, ngăn không cho mình khóc. Chờ đến khi sự chua xót dữ dội trong lồng ngực không còn, mới cẩn thận kéo chân cho hai muội muội.

Bé vẫn nhìn hai muội muội, cho đến khi hô hấp của bọn chúng đều đặn, chìm vào giấc ngủ say. Phương Cần Chi mới yên lòng ngủ. Bé lẩm bẩm nói: "Tỷ tỷ nhất định sẽ bảo vệ các muội thật tốt..... Ta thề....."

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Học thuộc lòng

"Thư pháp có chín thể: lạc bút, chuyển bút, tàng phong, tàng đầu, hộ vĩ, tật thể, lược bút, sáp thể, hoành lân thụ lạc." Lục Vô Nghiên liếc mắt nhìn Phương Cần Chi đang đứng trên ghế đầu viết chữ, hần dừng lại một chút. Kiếp trước, khi hần lấy danh nghĩa nhập môn dạy "hàng" viết chữ, đáng tiếc khi đó hần chỉ dạy qua loa, làm hại Phương Cần Chi trở về còn phải thức đêm tự học.

"Phàm là đặt bút viết chữ, đều lấy trên che dưới, lấy dưới kéo lên trên, làm nổi bật hình dáng, không dùng thể tựa lưng. Cho dù không có người dạy, bỏ công luyện tập nhiều, cũng có thể tạo ra một cảnh giới tuyệt diệu."

Phương Cần Chi nâng tay lên, dùng mu bàn tay vuốt lớp mồ hôi mỏng trên trán, bé đã viết chữ lớn rất lâu, rất mệt mỏi, huống chi viện tử của Lục Vô Nghiên lại nóng hơn những nơi khác rất nhiều. Bé xoay đầu lại nhìn Lục Vô Nghiên, sùng bái nói: "Tam ca ca, huynh nói thật hay!"

Lục Vô Nghiên khẽ cong ngón trỏ búng nhẹ vào trán bé một cái, nói: "Đều là lời của cổ nhân, đúc kết ra ‘Chín Thể’. Một lát nữa bảo Nhập Phanh tìm cho muội, trở về học thuộc lòng."

"Dạ!" Phương Cần Chi xoay đầu lại tiếp tục viết chữ. Trong lòng bé lại không nhịn được lẩm bầm: người này thật là kỳ quái, đầu tiên là mang bé đi chơi, đến khi thật sự dạy dỗ thì lại nghiêm khắc đến đáng sợ! Một chữ cũng không nhận ra thì học thuộc lòng cái gì chứ...

Phương Cần Chi nhìn xấp giấy Tuyên Thành dày cộm đã được viết xong ở bên cạnh, miệng méo xeo.

Bàn tay đã mỏi nhừ, hai chân cũng tê dại. Phương Cần Chi lén lút nhìn Lục Vô Nghiên, thấy hần vẫn cúi đầu đọc sách, bé không khỏi thả lỏng thất lưng. Lục Vô Nghiên không ngẩng đầu lên, thuận tay rút một nhánh hồng mai trong chiếc bình men xanh hoa văn rồng trắng đặt trên cửa sổ, gõ một cái vào lưng Phương Cần Chi. Phương Cần Chi lập tức thẳng lưng, không dám lơ là nữa.

"Còn sáu tờ, viết xong rồi nghỉ."

"Biết rồi." Phương Cần Chi nắm chặt bút trong tay, thu hồi tinh thần, nghiêm túc viết chữ. Bé biết mình không giống các cô nương Lục gia, bọn họ có thể làm nũng, đùa bỡn, lười biếng, nhưng bé thì không được. Bé không nên có suy nghĩ lười nhác, càng phải nỗ lực hơn nữa mới đúng.

Phương Cần Chi chuyên chú viết từng nét từng đường bút, Lục Vô Nghiên ngẩng đầu lên khỏi cuốn sách, lẳng lặng nhìn bé. Bé cũng có căn bệnh chung của những hải tử vừa mới bắt đầu học viết chữ, mực nước bám đầy trên tay, thậm chí trên cả gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn. Tóc tai gọn gàng cũng có chút tán loạn, một lọn tóc rơi ra buông xuống dưới, chia tâm mắt Lục Vô Nghiên ra thành hai mảnh. Hần đã muốn đưa tay vén tóc lại cho bé từ nãy giờ, nhưng vì sợ quấy rầy bé nên lại thôi.

So với hần, bé càng mong muốn sáu tờ giấy Tuyên Thành còn lại mau hết.

Bàn tay nhỏ bé của Phương Cần Chi đặt tờ giấy mới viết xong sang một bên, trên bàn chỉ còn lại tờ cuối cùng, hai người đồng loạt âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Phương Cần Chi lại dùng bút, như đang suy nghĩ điều gì. Nhìn cái trán đang che kín một lớp mồ hôi mỏng nhẵn lại, Lục Vô Nghiên cũng biết trong đầu bé lại đang toan tính cái gì đó rồi.

Phương Cần Chi biết Lục Vô Nghiên đang nhìn mình, dưới cái nhìn soi mói của hần, bé đặt bút viết một mạch: Tam ca ca dạy Cần Chi viết chữ, rất mệt, nhưng cũng rất vui vẻ.

Lục Vô Nghiên đứng lên, cầm bút đỏ, khoanh tròn chữ "mệt" và chữ "rất". Rồi viết lại hai chữ chính xác ở bên cạnh, nói: "Viết lại mấy chữ sai mười lần rồi mới được nghỉ."

Phương Cần Chi nắm tay gõ lên đầu mình một cái, nhỏ giọng lẩm bầm: "Biến khéo thành vụng rồi....."

Lục Vô Nghiên nén cười, nói: "Dùng đúng thành ngữ, thưởng cho muội năm lần."

"Dạ! Đa tạ Tam ca ca!" Phương Cần Chi cong đôi mắt nguyệt nha, lấy mấy tờ giấy trắng mới toanh từ trong ngăn kéo, bắt đầu viết từng nét từng vạch chữ "mệt" và chữ "rất".

"Cuối cùng cũng viết xong!" Phương Cần Chi đặt bút xuống, từ trên ghế đầu nhảy xuống, chạy thẳng tới chỗ Nhập Phanh, nhìn nàng bằng ánh mắt tha thiết. Tam ca ca nói viết xong sẽ có rất nhiều rất nhiều thức ăn ngon.....

Nhập Phanh không khỏi tức cười nói: "Biểu cô nương chờ một lát, nô tỳ sẽ bung tới ngay cho người. Nhưng mà, trước tiên người cần phải rửa tay và rửa mặt đã!"

Phương Cần Chi nghi ngờ xòe tay mình ra, mới thấy trên đó đều là vết mực nước, bẩn thỉu. Bé lập tức đỏ mặt, thật xấu hổ.

Nhập Phanh bung nước ấm vào, Phương Cần Chi vừa định thả đôi bàn tay nhỏ bé của mình vào, thì bị Lục Vô Nghiên chụp lấy cổ tay. Lục Vô Nghiên thấm ướt khăn gấm, cẩn thận lau sạch vết mực trên mặt cho Phương Cần Chi, sau đó vén đám tóc rối bên thái dương ra sau tai cho bé, rồi mới để cho bé rửa tay bằng nước hoa hồng.

Phương Cần Chi xòe bàn tay trước mắt rất nhiều lần, kẻ hở trên đầu ngón tay cũng không dám qua loa. Cho đến khi đôi tay bẩn thỉu trở nên trắng trẻo mềm mại mới hài lòng -- bé cũng không dám xuất hiện trước mặt Lục Vô Nghiên với ngoại hình bẩn thỉu.

"Đa tạ Tam ca ca!" Phương Cần Chi cong đôi mắt nguyệt nha, nhưng lại mím chặt môi. Kể từ khi bé bị rụng cái răng cửa, những lúc nói chuyện hay cười đùa đều rất dễ ý, không muốn lộ ra đáng vẻ thiếu mất một cái răng.

"Biểu cô nương, ăn điểm tâm thôi." Nhập Phanh cười híp mắt bung lên mấy món điểm tâm tinh xảo. Gần đây nàng phát hiện ra ích lợi của việc Phương Cần Chi tới đây mỗi ngày, dường như cả viện Thùy Sao lạnh lẽo này cũng có sức sống và hơi thở của con người hơn.

Phương Cần Chi ăn mấy khối điểm tâm, rồi ăn thêm một quả táo.

"Tam ca ca, buổi chiều chúng ta còn viết....." Lời nói của Phương Cần Chi nghẹn tại trong cổ họng.

"Sao vậy?" Đang đọc sách, Lục Vô Nghiên không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn bé.

Phương Cần Chi vội vàng lấy khăn gấm bịt miệng lại, rồi phun ra. Vết mặt đau khổ, nói: "Tam ca ca, mấy thứ đồ của huynh không chỉ có hạt dẻ cứng, ngay cả táo cũng cứng nữa....."

Thì ra một cái răng khác của bé trong lúc gặm táo cũng đã rụng luôn rồi. Cũng may cái răng này đã lung lay khá lâu, nên cũng không đau như lần trước.

Nhưng tóm lại sún răng nhìn rất khó coi, Phương Cần Chi vẫn cảm thấy rất áy náy.

"Biểu cô nương đừng lo, thay răng là hiện tượng đại biểu cho người sắp trưởng thành!" Nhập Phanh vừa bung nước ấm cho bé súc miệng, vừa dịu dàng dỗ dành bé.

Trưởng thành?

Đây cũng là chuyện tốt!

Phương Cần Chi nghi ngờ nhìn Nhập Phanh, hỏi: "Ngoài thay răng, còn có gì nữa không? Còn phải trải qua những chuyện gì mới tượng trưng cho việc trưởng thành đây?"

Nhập Phanh khựng lại. Hiện tại Phương Cần Chi chỉ mới sáu tuổi, không thể nói cho bé biết cô nương gia có quỹ thủy mới thật sự trưởng thành. Nhập Phanh nhất thời cứng họng, không biết nên trả lời như thế nào.

"Có năng lực bảo vệ người mình muốn bảo vệ, đó mới thật sự là trưởng thành." Lục Vô Nghiên bất ngờ nói.

Phương Cần Chi kinh ngạc nhìn Lục Vô Nghiên, thật lâu sau, bé mới khẽ chớp mắt một cái, sau đó mạnh mẽ gật đầu. Bé biết, bảo vệ người mình muốn bảo vệ vốn là ước nguyện ban đầu mà bé mong muốn sau khi trưởng thành.

"Đến đây." Lục Vô Nghiên vừa dứt lời liền đứng dậy. Thuận tiện cầm lên "Chín Thế" ở trên bàn nhỏ mà Nhập Phanh mới vừa mang tới.

Phương Cần Chi vội vã đuổi theo.

Lục Vô Nghiên dẫn Phương Cần Chi lên tầng cao nhất của lầu các, tiến vào trong ánh mặt trời ấm áp, hán ngồi xuống một cái ghế mây, bị bao vây bởi đám bồ câu trắng nhiều không đếm xuể lượn lờ xung quanh.

"Tam ca ca, huynh muốn dạy muội học thuộc lòng "Chín thế" sao?" Phương Cần Chi thận trọng né tránh đám bồ câu trắng đầy trên mặt đất, đi tới bên cạnh Lục Vô Nghiên.

"Ừ." Lục Vô Nghiên thuận tay nhẹ nhàng ôm Phương Cần Chi lên đầu gối, sau đó vòng hai cánh tay qua cơ thể nhỏ nhắn của bé, mở "Chín thế" ra trước mặt bé.

"Phu thục triệu vụ tự nhiên, tự nhiên ký lập, âm dương sinh yên."

Giọng nói của Lục Vô Nghiên vang lên đều đều bên tai của Phương Căn Chi, mang theo một loại nghiêm nghị chưa từng có trong ngày thường. Phương Căn Chi vội vàng đọc theo: "Phu thư triệu vu tự nhiên, tự nhiên ký lập, âm dương sinh yên."

"Âm dương ký sinh, hình thể xuất hĩ. Tàng đầu hộ vĩ, lực tại tự trung, hạ bút dụng lực, cơ phu chi lệ."

"Âm dương ký sinh, hình thể xuất hĩ....."

Hai chất giọng, một thanh một trầm hòa quyện vào nhau, khiến một con chim bồ câu trắng đang đứng uống nước trên lan can, quay đầu nhìn sang.

Nhập Phanh đang bung một ít điểm tâm ngọt đi lên, khi đến đầu cầu thang thì dừng lại. Giữa đám bồ câu trắng, hình ảnh Lục Vô Nghiên ôm Phương Căn Chi dạy bé học thuộc lòng, giống như một bức tranh, không thể dung nạp thêm một nét vẽ nào khác. Nhập Phanh không nở quấy rầy, nàng suy nghĩ một lúc, rồi lặng lẽ lui xuống.

Cũng không lâu sau, Nhập Phanh đã vội vã trở lại. Nàng xuyên qua đám bồ câu trắng, đi tới bên cạnh Lục Vô Nghiên, cắt ngang hai người bọn họ, bẩm: "Gia, Vân tiên sinh đã trở lại."

Ngón tay đang lật sách của Lục Vô Nghiên dừng lại, hần vồ vồ lưng bàn tay Phương Căn Chi, nói: "Được rồi, hôm nay đến đây thôi. Trở về học thuộc lòng những gì lúc này ta dạy muội."

"Được ạ! Muội nhất định học thuộc lâu lâu!" Phương Căn Chi biết Lục Vô Nghiên có chuyện cần xử lý, nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi đùi hần.

Phương Căn Chi được Nhập Phanh dẫn xuống, lúc gặp Vân tiên sinh ở lầu một, Phương Căn Chi kinh ngạc. Rõ ràng là một lão nhân râu tóc bạc phơ, nhưng gương mặt nhìn thế nào cũng giống như vừa bước qua tuổi lập gia đình?

"Nhập Phanh, vị Vân tiên sinh này là bằng hữu của Tam ca ca sao?" Phương Căn Chi nghi ngờ hỏi.

Nhập Phanh nhất thời không chắc có nên nói thật với Phương Căn Chi hay không, nàng do dự một lúc, rồi tùy tiện nói: "Coi như là bạn vong niên."

Phương Căn Chi gật gù, trong đầu nhớ lại lão nhân xinh đẹp đó, hần là kỳ thuật trẻ mãi không già. Nhập Phanh liếc nhìn bé một cái, trong lòng hiểu rõ những người lần đầu tiên nhìn thấy Vân tiên sinh đều sẽ có biểu hiện nghi hoặc như vậy, nàng liền cười nói: "Có phải biểu cô nương đang tò mò niên kỷ của Vân tiên sinh hay không?"

"Có thể nói sao?" Ánh mắt Phương Căn Chi sáng lên.

Nhập Phanh nhỏ giọng, nói: "Tuổi cụ thể bao nhiêu thì nô tỳ không biết, nhưng ít nhất cũng qua thất tuần (70)."

Phương Căn Chi tròn mắt, kinh ngạc vỗ vỗ ngực.

Ra khỏi nguyệt môn, Nhập Phanh giao Phương Căn Chi cho A Tinh và A Nguyệt liền quay trở về hậu hạ. Dù sao trên danh nghĩa vị Vân tiên sinh kia cũng là bạn vong niên với Lục Vô Nghiên, thực tế cũng là lão sư của Lục Vô Nghiên những năm qua.

Có thể về sớm, trong lòng Phương Căn Chi cũng rất vui mừng, đúng lúc có thể dùng thời gian buổi trưa để dạy hai muội muội đi lại.

Vòng qua nguyệt môn, rồi đến một con đường nhỏ. Phương Căn Chi đang muốn băng qua hành lang, chợt nghe thấy một tiếng "ai ui" đau đớn từ sau ngọn núi giả truyền tới, âm thanh xa lạ. Bé ngẫm nghĩ ngẫm nghĩ, rồi để A Tinh và A Nguyệt đưa mình qua đó xem thử.

Sau lưng ngọn núi giả, băng đóng một lớp dày trên mặt đất, vô cùng trơn trượt. Một vị thiếu gia y phục đẹp đẽ gọn gàng ngã dưới đất, đang liên tục kêu đau "ai ui", "ai ui". Bên cạnh không có một hạ nhân hầu hạ.

Hần đang cúi đầu, mặc dù không lộ ra toàn bộ gương mặt, nhưng Phương Căn Chi cũng biết hần không phải là một vị thiếu gia nào đó của Lục gia.

"Ngươi... có nặng lắm không? Người hầu bên cạnh ngươi đâu?" Phương Căn Chi nghiêng đầu nhìn hần, hỏi.

"Ai cần ngươi lo!" Tiểu thiếu gia ngẩng đầu lên, cau mày tròn mắt nhìn Phương Căn Chi.

"A, vậy thì mặc kệ ngươi." Phương Căn Chi xoay người đi thẳng.

"Ngươi!" Tiểu thiếu gia tròn mắt, không thể tin nổi nhìn theo bóng lưng đang rời đi của Phương Căn Chi.

Phương Căn Chi đi được hai bước, thì không khỏi bước chậm lại. Chỉ vì bé đột nhiên cảm thấy có chỗ nào đó là lạ. Đến khi bé đi được thêm hai ba bước nữa, rốt cuộc mới nghĩ ra chỗ nào không đúng.

Tiểu thiếu gia đó..... Dung mạo thật giống Tam ca ca!

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Giấy

Nhưng không đẹp bằng Tam ca ca.

Phuong Cần Chi dừng lại, hơi do dự rồi xoay người nhìn hấn. Thấy hấn vịn vào núi giả run run rẩy rẩy đứng lên, nhưng vừa nhấc chân, lại nặng nề ngã xuống lần nữa. "Phịch" một tiếng, Phuong Cần Chi nghe thôi đã thấy đau.

Lần này, hấn không gấp gấp đứng dậy, chỉ ngơ ngác ngồi dưới đất.

Phuong Cần Chi nghĩ có lẽ đã bị dọa sợ, bé vội vàng sai A Tinh đến đỡ hấn, một mặt sai A Nguyệt trở về báo chuyện này cho Nhập Phan.

"Tránh ra! Lấy bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra!" Tiểu thiếu gia hung ác trợn mắt nhìn A Tinh.

Có lẽ vì đã quen với sự yêu thích sạch sẽ kinh khủng của Lục Vô Nghiên, nên đối với thái độ của vị tiểu thiếu gia có ngoại hình giống Lục Vô Nghiên đến mấy phần này, Phuong Cần Chi cũng không quá bất ngờ.

Phuong Cần Chi vẫy tay với A Tinh, bảo nàng ta trở lại. Phuong Cần Chi cũng không lập tức bỏ đi, mà đứng lại chờ Nhập Phan đến.

Tiểu thiếu gia rõ ràng cũng không có ý đứng lên, hấn ngồi xếp bằng, tùy tiện chỉ chỉ vào Phuong Cần Chi: "Này, này, ngươi đó! Ngươi là ai? Tên gì? Nhà của ai? Ở chỗ này làm gì?"

Phuong Cần Chi nhìn hấn bằng ánh mắt cổ quái, nhỏ giọng lầm bầm một tiếng: "Thật không hiểu nổi".

Nếu không phải hấn có ngoại hình giống Tam ca ca đến mấy phần, Phuong Cần Chi cảm thấy hấn là thân thích của Tam ca ca, thì bé cũng chẳng thèm quan tâm hấn làm gì. Phuong Cần Chi không khỏi vụng trộm nhìn hấn hai lần.

Ngũ quan thật sự rất giống Tam ca ca, ngay cả khí chất cao ngạo cũng giống như vậy. Hấn nhìn mới mười hơn tuổi, giống như thứ bậc nhỏ hơn Lục Vô Nghiên. Phuong Cần Chi đang suy đoán vị tiểu thiếu gia này là thân thích như thế nào với Tam ca ca, thì A Tinh đã đưa Nhập Phan đến.

Khiến Phuong Cần Chi bất ngờ chính là, Nhập Phan không đến một mình, mà Lục Vô Nghiên cũng tới.

"Tam ca ca!" Phuong Cần Chi vội vã chạy đến đón Lục Vô Nghiên.

"Ừ." Lục Vô Nghiên gật đầu một cái.

Lục Vô Nghiên nhìn về phía tiểu thiếu gia đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, lông mày nhíu lại, nói: "Giống bộ dạng gì đây, đứng lên!"

"Kéo ta!" Hấn chìa bàn tay về phía Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên đứng không nhúc nhích.

Tiểu thiếu gia run rẩy "khụ khụ" mấy tiếng, ôm ngực không ngừng kêu đau: "Ai ui, đau quá đi, ngực khó chịu quá, không thở được, bệnh cũ lại tái phát nữa rồi!"

Phuong Cần Chi bật cười "Hi hi" mấy tiếng, kỹ thuật diễn xuất của hấn cũng quá kém, dù sao cũng không bằng bé.

"Ngươi cười cái gì!" Hấn lập tức ngừng kêu đau, hung tợn trợn mắt nhìn Phuong Cần Chi. Rồi quay sang nhìn Lục Vô Nghiên, tội nghiệp nói: "Phù Quốc Công ngay cả một cái xềng xúc băng cũng không có. Tron như thế này, sao đứng lên được!"

Lục Vô Nghiên liếc mắt nhìn băng tuyết trên mặt đất, cuối cùng vẫn đi tới kéo hấn lên.

Như thế lại khiến Phuong Cần Chi khá bất ngờ, Tam ca ca vậy mà lại thỏa hiệp. Bé càng hiếu kỳ hơn, rốt cuộc người này là ai.

"Buông tay." Sau khi kéo hấn đứng lên, Lục Vô Nghiên liếc mắt nhìn ống tay áo đang bị hấn níu lấy.

"Ta không!" Tiểu thiếu gia thuận tay quẹt một cái lên núi giả. Sau đó dùng bàn tay bẩn thỉu đầy bụi, nhiệt tình chà xát lên ống tay áo trắng tinh của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên nhìn vết bẩn trên tay áo, không động đậy.

Phuong Cần Chi sợ choáng váng, đừng nói chi đến Nhập Phan, A Tinh và A Nguyệt. Tất cả mọi người đứng ở đó, khiếp sợ nhìn một màn vừa rồi.

Lục Vô Nghiên chậm rãi ngừng đầu, hấn bất ngờ túm lấy ngực áo của tiểu thiếu gia, tung người nhảy lên núi giả. Ngọn núi giả cực cao, trên đỉnh lại được chạm trổ hình một con gà trống. Lục Vô Nghiên đặt hấn ở trên đầu gà, sau đó tung người nhảy xuống, xoay người bỏ đi.

"Vô Nghiên! Đừng ném ta ở đây mà..... Ta sợ độ cao! Ta sợ độ cao! Cứu mạng!"

Phương Cần Chi nghe được hẳn thật sự sợ hãi, bởi vì giọng nói của hắn run rẩy, thậm chí có chút nức nở.

"Đi nào." Lục Vô Nghiên gõ vào đầu Phương Cần Chi một cái, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của bé.

"Dạ....." Phương Cần Chi đi theo Lục Vô Nghiên rồi đi, vẫn không nhìn được quay đầu lại nhìn con người nhỏ bé trên núi giả.

Đối diện bất ngờ xuất hiện rất nhiều người, dẫn đầu là phụ thân của Lục Vô Nghiên và Trương Công Chúa. Phương Cần Chi không khỏi kinh ngạc, nàng biết phụ mẫu của Tam ca ca không hòa hợp, có thể nhìn thấy hai người bọn họ đi chung với nhau quả thật là hiếm có.

"Ai cho phép đệ tự tiện xuất cung hả!" Trương Công Chúa hét to.

Phương Cần Chi ngây dại. Xuất cung? Chẳng lẽ người có ngoại hình giống Tam ca ca đến mấy phần đó chính là..... Tiểu Hoàng Đế?

Sở Hoài Xuyên vốn sợ độ cao, hai chân run rẩy đứng trên núi giả, lại bị Trương Công Chúa hét to như vậy, sợ quá lao đảo một cái, ngã thẳng từ trên núi giả xuống.

Cả đám người hoảng sợ hét lên. Lục Vô Nghiên lại rất tinh táo, bởi vì hắn biết Sở Hoài Xuyên chẳng có việc gì.

Trương Công Chúa rút mũi tên bên hông Lục Thân Kỳ ra chỉ trong nháy mắt, dựng cung tên lên bắn, lưu loát một mạch.

Phương Cần Chi chớp chớp mắt mấy cái, nghi ngờ nhìn sang, liền nhìn thấy cổ áo của vị tiểu thiếu gia kia bị mũi tên ghim lên trên núi giả, cả người treo ngược trên đó. Hai thị nữ bên cạnh Trương Công Chúa phi thân lên, cứu người xuống.

"Oa, tài bắn cung của Trương Công Chúa thật lợi hại!" Phương Cần Chi không khỏi than thở.

"Hừ!" Lục Thân Kỳ hừ lạnh một tiếng, lăm bằm một câu. "Còn không phải học từ ta."

Phương Cần Chi ngậm miệng, bé cũng không muốn trở thành mồi dẫn hỏa cho cuộc tranh cãi của bọn họ.

Trương Công Chúa trả lại cung cho Lục Thân Kỳ, sai bước về phía Sở Hoài Xuyên đang bị mang tới. Sắc mặt Sở Hoài Xuyên tái nhợt, hiển nhiên là đã thật sự bị dọa sợ. Trương Công Chúa vươn tay lấy một chiếc lá khô vướng trên tóc hắn.

"Đệ nên nhớ kỹ thân phận của mình thời thời khắc khắc!" Bà dùng ngón trỏ đâm vào ngực Sở Hoài Xuyên, khiến Sở Hoài Xuyên buộc phải lui về phía sau hai bước.

Sở Hoài Xuyên đảo mắt một cái, vội vàng nói: "Hoàng tử, tử không thể thiên vị! Vô Nghiên ném đệ lên núi giả, tử phải phạt hắn trước khi giáo huấn đệ. Hắn phạm phải chuyện lớn hơn đệ!"

"Đệ có thể có chút....." Trương Công Chúa hít một hơi thật sâu, nuốt hai chữ "tiền đồ" trở về. Dù sao cũng là quân chủ một nước, dù sao cũng ở trước mặt nhiều người như vậy, bà phải nỗ lực đè nén tâm trạng của mình, cho hắn một chút thể diện.

Bà chỉ chỉ vào Nhập Y và Nhập Tửu, phân phó: "Đưa Bệ Hạ hồi cung, ngay lập tức!"

"Vâng!"

"Ta không đi! Đây.... Đây là thánh chỉ, hai người ai dám kháng chỉ bất tuân!" Sở Hoài Xuyên trừng mắt nhìn Nhập Y và Nhập Tửu.

Nhập Tửu và Nhập Y lập tức quỳ xuống, tiến lùi đều khó.

Thế nhưng Trương Công Chúa vì những lời này của hắn mà hòa hoãn đi một ít.

"Hoàng tử, tử không thể đuổi đệ đi! Đệ tới là để mừng sinh thần của Vô Nghiên mà! Vô Nghiên! Vô Nghiên! Vô Nghiên!"

Lục Vô Nghiên không thèm ngẩng đầu lên, nói: "Đa tạ, không cần."

"Được được được..... Đệ nói thật, đệ sợ ở trong cung có một mình! Đệ.... đệ còn nằm mơ thấy bọn họ muốn giết đệ! Rất nhiều người, tất cả cung nữ, thái giám đều là người xấu! Bọn họ đều muốn giết đệ!"

Nếu là lúc trước, nghe hắn nói như vậy, Trương Công Chúa sẽ mềm lòng. Nhưng vừa nghĩ tới hắn sắp mười ba tuổi rồi, Trương Công Chúa không thể không hạ quyết tâm. Lúc hắn sinh ra, trên người đã mang bệnh tật, mấy năm qua đều dựa vào thuốc để giữ mạng. Cũng bởi vì bệnh tật yếu ớt, rõ ràng gần mười ba tuổi rồi, đầu óc cũng không phát triển, cứ như một hài tử mười tuổi.

Tính tình cũng.... mềm yếu, tùy hứng, nhát gan.

"Không cần nói nhiều, lập tức trở về cung!"

"Hoàng tử....."

"Kể từ hôm nay, tự mình phê tấu chương, cho dù có đưa tới đây ta cũng sẽ không giúp đệ!"

Sở Hoài Xuyên trợn mắt, khiếp sợ nhìn Trưởng Công Chúa, sắc mặt hần cực kém chạy đến bên cạnh Trưởng Công Chúa.

"Hoàng tử! Vô Nghiên nói ngày mười lăm tỷ mới hồi cung! Tỷ không cần đệ sao!" Hần gắt gao nắm lấy tay áo Trưởng Công Chúa, sắc mặt tái nhợt.

Trưởng Công Chúa hất tay hần ra, nhần tâm nói: "Không về!"

"Hoàng tử! Đệ không muốn làm Hoàng Đế nữa! Ai thích làm thì làm đi! Đừng để mình đệ trong hoàng cung u ám....." Sở Hoài Xuyên khựng lại, sau đó không ngừng ho kịch liệt.

Gần như không thở nổi.

"Bệ Hạ!" Nhập Y vội vàng chạy tới, từ trong tay áo lấy ra một bình sứ trắng, đổ ra hai viên thuốc bằng ngón tay út rồi đưa cho hần.

"Cút ngay!" Sở Hoài Xuyên một cước đá văng Nhập Y, hần vọt tới trước mặt Lục Thân Ky, nắm vạt áo Lục Thân Ky, khóc lóc: "Tỷ phu, giúp đệ đi, giúp đệ nói một câu đi!"

"Nam tử hần đại trượng phu khóc lóc cái gì!" Lục Thân Ky ngồi xổm xuống, dùng sức lau nước mắt trên mặt hần. Rồi nhận lấy hai viên thuốc trên tay Nhập Y, không nói tiếng nào nhét vào trong miệng hần, lại tiếp nhập nước ấm trong tay một nha hoàn đang vội vàng chạy tới, đút cho hần uống.

Uống thuốc xong, sắc mặt Sở Hoài Xuyên mới khá hơn.

Vẫn đứng ở một bên quan sát, Phương Cần Chi nhìn thấy cảnh này lại cảm thấy có chút quý dị, không nói thân phận Tiểu Hoàng Đế tôn quý. Biểu hiện của hần ở trước mặt Trưởng Công Chúa và Lục Thân Ky, giống như là hài tử của hai người bọn họ.....

Lục Thân Ky kể sất vào lỗ tai Sở Hoài Xuyên nhỏ giọng nói đôi ba câu, đầu tiên Sở Hoài Xuyên lộ ra vẻ hoài nghi, sau đó mạnh mẽ gạt đầu một cái. Hần xoay người đi về phía Trưởng Công Chúa, ngược đầu lên nhìn bà, hết sức thành khẩn nói: "Hoàng tử, Xuyên Nhi biết sai rồi. Đợi qua sinh thần ngày mai của Vô Nghiên, đệ sẽ lập tức hồi cung. Sau này đệ sẽ ngoan ngoãn làm Hoàng Đế, không bao giờ cấu kình vứt bỏ trọng trách nữa!"

Mặc dù biết rõ những câu này là do Lục Thân Ky dạy hần nói, nhưng trong lòng Trưởng Công Chúa cũng thoải mái hơn một chút. Bà gạt đầu một cái.

Sở Hoài Xuyên cảm kích nhìn Lục Thân Ky.

Lục Thân Ky cười đứng dậy, đi tới bên cạnh Sở Hoài Xuyên, nói: "Đi, chúng ta đi xem hí kịch nào!"

"Được!"

Trưởng Công Chúa muốn dặn dò Lục Thân Ky mấy câu, nhưng suy nghĩ một lúc rồi lại thôi, chỉ liếc mắt ra hiệu cho Nhập Từ, để nàng ấy phái người âm thầm bảo vệ.

Lục Vô Nghiên có chút mờ mịt nhìn theo bóng lưng Sở Hoài Xuyên theo phụ thân rời đi, mặc dù sống lại một lần nữa, nhưng hần cũng không biết nên cứu mạng Sở Hoài Xuyên như thế nào. Cho dù tất cả mọi người đều biết tính mạng của hần ta vốn rất ngắn, nhưng khi nhìn hần ta từ từ khô héo ở lứa tuổi tốt đẹp như thế này, vẫn đau lòng không chịu đựng nổi.

Nhìn Sở Hoài Xuyên tùy hứng khóc lóc hôm nay, Lục Vô Nghiên không khỏi nhớ lại dáng vẻ suy nhược trước khi qua đời của hần ở kiếp trước. Hần gầy yếu đứng dưới ánh nắng mặt trời, cười đến rất đáng thương.

Hần nói: "Vô Nghiên, ta nói cả đời không muốn làm vị Hoàng Đế này, nhưng không ai tin ta."

Hần nói: "Ta biết rất rõ ta là Hoàng Đế vô năng, bao nhiêu năm làm Hoàng đế, ta đã để Hoàng tử thất vọng bấy nhiêu năm. Bây giờ ta giao ngôi vị Hoàng Đế này cho ngươi, giao Đại Liêu cho ngươi. Vô Nghiên, thay ta, thay Hoàng tử bảo vệ tốt mảnh giang sơn này....."

Lục Vô Nghiên đột nhiên cảm thấy trong ngực mình vô cùng khó chịu. Hần xoay người, bước nhanh về phía trước.

Nếu sống lại một lần nữa, vẫn không thể cứu được số mệnh của những người bên cạnh mình, hà có gì lại để hần sống lại? Loại cảm giác cô tịch khi đứng trên cao quay đầu nhìn lại chỉ thấy mười dặm bóng cờ đỏ, nó giống như băng đá lạnh thấu xương đâm sâu vào trong xương tủy.

Phụ mẫu, Hoài Xuyên, Phương Cần Chi, thậm chí tất cả người của Lục gia, hình ảnh của bọn họ khi chết ở kiếp trước, chính là cơn ác mộng mà Lục Vô Nghiên vĩnh viễn không thể nào thoát khỏi.

Không biết đã đi bao lâu, Lục Vô Nghiên bất ngờ dừng lại. Hần xoay người, nhìn tiểu cô nương đang thờ hần hần phía sau mình, hỏi: "Tại sao đi theo ta?"

Lục Vô Nghiên đi rất nhanh, Phương Cần Chi phải chạy mới đuổi kịp hần. Bé thơ không ra hơi nói: "Muội...muội nhìn.....nhìn thấy...Tam ca ca... Tam ca

ca không vui..."

Tầm mắt Lục Vô Nghiên rơi vào chân Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi nghi hoặc cúi đầu, lúc này mới phát hiện bé đã chạy quá nhanh đến nỗi rơi mất một chiếc giày, hơn nữa bé cũng không hề hay biết.

Lục Vô Nghiên ôm Phương Cần Chi, cẩn thận bế bé đặt lên một cành cây dương liễu vắt ngang qua.

"Ồ đây chờ ta." Lục Vô Nghiên xoay người, đi dọc trở lại con đường lúc này hai người đi qua, rốt cuộc nhặt được chiếc giày Phương Cần Chi đánh rơi cách đó không xa. Chiếc giày be bé màu xanh nhạt bên trên có thêu đóa hoa dâm bụt nhàn nhạt.

Hắn trở lại bên cạnh Phương Cần Chi lần nữa, nâng chân con bé lên.

"Muội...muội tự mang..." Phương Cần Chi ngại ngần muốn rút chân lại. Bởi vì lúc bé chạy tới đây, vớ gấm đã thấm nước bùn dơ bẩn, bé lo lắng Lục Vô Nghiên sẽ chán ghét.

Lục Vô Nghiên nắm chặt mắt cá chân của bé, cự tuyệt bé giày giụa. Sau đó cởi bỏ vớ gấm bẩn thỉu ra, rồi mang giày thêu vào cho bé.

"Cần Chi."

"Dạ?"

"Tam ca ca hơi lạnh."

Phương Cần Chi muốn cởi áo choàng của mình cho Lục Vô Nghiên, bé tháo dây buộc áo choàng trước ngực, nhưng lập tức nhớ lại y phục của mình quá nhỏ, Lục Vô Nghiên hoàn toàn không mặc được. Bé hơi bối rối, nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt.

Lục Vô Nghiên đã tiến lên trước một bước, ôm lấy Phương Cần Chi. Phương Cần Chi có chút sùng sốt, nhưng vội vàng vòng cánh tay nhỏ bé của mình, ôm chặt lấy hông của Lục Vô Nghiên, nói: "Đúng rồi, ôm ôm Tam ca ca sẽ không lạnh!"

"Ừ." Lục Vô Nghiên chậm rãi nhắm mắt lại.

Đời này, hắn sẽ dồn hết tất cả sức lực của mình để bảo vệ mọi người thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Lòng trung thành

Tuyệt bất ngờ rơi xuống, Phương Cần Chi đưa tay ra, dùng bàn tay nhỏ bé hứng tuyết.

"Tam ca ca, chúng ta đi làm người tuyết nha." Phương Cần Chi nói.

Lục Vô Nghiên cười: "Trẻ con."

Phương Cần Chi bĩu môi, không cam tâm lắm bảm: "Muội vốn là trẻ con mà."

Bé lúi kếu vạt áo Lục Vô Nghiên, nhỏ giọng năn nỉ: "Đi nha, đi mà. Ca ca nói chờ huynh ấy trở về sẽ dẫn muội đi làm người tuyết, muốn đắp cho muội một người tuyết thật lớn ở trong sân. Nhưng ca ca sẽ không trở về nữa, Tam ca ca đắp với muội có được hay không?"

Ánh mắt Phương Cần Chi trong sáng, mang theo chút xiu chờ mong.

"Được." Lục Vô Nghiên không chịu nổi dáng vẻ này của con bé, ôm bé từ trên cành cây xuống, cũng không đặt bé xuống đất, mà ôm trở về. Hắn đột nhiên cảm thấy vận mệnh đối với hắn không tệ, hắn đã có cơ hội sống lại, thì nhất định sẽ có cơ hội thay đổi số mệnh. Những người hắn quan tâm đều còn sống, không giống bé con ở trong ngực mình, hầu hết người nhà đều đã chết.

Cũng may, bé con còn có hắn. Cũng may, kiếp này hắn sẽ không cố chấp nữa, không vòng vo đối với tình cảm của bọn họ.

Lục Vô Nghiên quả thật cùng với Phương Cần Chi đắp một người tuyết bên trong viện Thùy Sao, Phương Cần Chi còn sai A Tinh trở về tiểu viện của mình lấy một cái áo choàng cũ của bé, khoác lên cho người tuyết, chiếc áo choàng bé xíu màu vàng nhạt dưới ánh nắng mặt trời phát ra ánh sáng ấm áp.

Phương Cần Chi đứng trước mặt người tuyết chỉ cao bằng mình, sờ sờ gương mặt nó, rồi cười rộ lên.

Lục Vô Nghiên đứng cách đó không xa nhìn bé, chỉ cần đến gần bé, lúc nào khỏe mỗi của hắn cũng không tự chủ khẽ nhếch lên một độ cong nho nhỏ.

Vân Tịch Lâm đứng tại lương đình ở phía xa xa trong rừng, quan sát Lục Vô Nghiên một hồi lâu. Đôi mắt tĩnh lặng như nước hồ thu bất ngờ gọn sóng. Ông xoay người, đi tìm Trưởng Công Chúa.

Nhắc tới Vân Tịch Lâm này cũng là một kỳ nhân. Ông chưa đến tuổi lập gia đình đã làm Tả Tướng dưới một người trên vạn người, có khả năng tham chính xưa này chưa từng có. Mười năm sau, từ quan quy y, thanh đăng cô phật mười năm, mấy chục năm sau đó nhàn nhả vân du tứ xứ. Mỗi một lần xuất hiện trước mặt mọi người, đều đổi một thân phận mới, làm ra một vài hành động kinh người.

Trưởng Công Chúa đang ở trong thư phòng trên tầng ba của lầu các, bà ngồi trước trường án bên cửa sổ, chỉnh sửa lại mấy phân thư tín trên mặt bàn.

"Tham kiến Trưởng Công Chúa." Vân Tịch Lâm hơi khom lưng, cũng không quỳ xuống.

Trưởng Công Chúa không ngẩng đầu, tiện tay chỉ một cái, nói: "Ngồi đi."

"Chuyện mới vừa rồi, thảo dân đều nhìn thấy." Vân Tịch Lâm mở miệng. Giọng nói trầm thấp thông thả không thể phân biệt tuổi tác, nhưng lại có một loại ung dung của tầng lầu giảng kinh không thể gọi tên.

Hiển nhiên Trưởng Công Chúa cũng biết ông đang nói đến chuyện của Tiểu Hoàng Đế, bà cũng không đề cập đến chuyện đó, chỉ nói: "Vân tiên sinh tự xưng thảo dân thực sự quá khiêm tốn rồi."

Vân Tịch Lâm cười không tiếng động, nói: "Danh lợi đều là phù vân, hưởng chỉ chỉ là một cái danh xưng."

Trưởng Công Chúa thu dọn thư tín trên mặt bàn xong, giao cho Nhập Y đứng bên cạnh. Lúc này mới nhìn về phía Vân Tịch Lâm, nói: "Vân tiên sinh có lời gì xin nói thẳng. Bồn cung không thích vòng vo."

Vân Tịch Lâm cười thân nhiên, nói: "Người đời đều nói Trưởng Công Chúa một lòng phụ tá ấu đế, nhưng lại không biết ngài một lòng bồi dưỡng hài tử của mình, một lòng đẩy hắn lên long ý."

Trưởng Công Chúa nheo mắt lại, cười lạnh: "Vân tiên sinh có biết chỉ bằng một câu nói này của ông, hôm nay sẽ không thể ra khỏi gian phòng này!"

Đối với lời cảnh cáo sắc bén của Trưởng Công Chúa, Vân Tịch Lâm ngược lại không để ý lắm, ông cười cười, nói tiếp: "Năm đó Vô Nghiên thay Bộ Hạ làm con tin hai năm chính là một cái kim bài miễn tử của nó, công khai che chắn cho nó những khó khăn phát sinh. Trưởng Công Chúa từng ra lệnh cho Vô Nghiên, không cho nó đến học đường của Lục gia, không cho nó tham gia khoa cử, không cho làm quan hoặc tông quân, hơn nữa, biểu hiện của Vô Nghiên mấy năm nay ương ngạnh quái gở, là để che chắn cho nó vô số những mưu hại trong bóng tối."

Trưởng Công Chúa không nói gì, chỉ lặng lẽ quan sát ông thật kỹ lưỡng.

"Tôi nghiệp cho đám người ngu xuẩn thiếu cảnh giác đó, sao nhi tử của Công Chúa cần phải làm quan hoặc nhập ngũ." Vân Tịch Lâm chậm biếm. "Bọn họ đã quá xem thường dã tâm của Công Chúa."

"Nói xong rồi?" Trưởng Công Chúa nhíu mày, lạnh lùng nhìn ông.

Trong lòng Vân Tịch Lâm có hơi khựng lại, ông biết Trưởng Công Chúa đã động sát ý với ông. Ông chỉnh đốn tinh thần, nghiêm túc nói: "Năm đó Trưởng Công Chúa giao Vô Nghiên cho thảo dân âm thầm dạy dỗ, chính là tin tưởng năng lực của thảo dân. Những năm qua, thảo dân hoàn toàn làm theo ý của Trưởng Công Chúa, tuân tự cố gắng dạy dỗ, lấy mưu quyền chỉ kẻ đưa vào trong quá trình dạy học....."

"Hôm nay Vân tiên sinh dài dòng không ít." Trưởng Công Chúa cắt ngang lời ông, hiển nhiên là đã mất kiên nhẫn.

Vân Tịch Lâm ngừng lại một chút, rồi nói: "Lần này trở về, thảo dân phát hiện trên người Vô Nghiên xảy ra biến hóa."

Ông nói nhiều lời như thế, nhưng cũng chỉ có câu này khiến Trưởng Công Chúa hứng thú.

"Gặp lại nó sau nửa năm rồi đi, có cảm giác nó đã thay đổi so với trước đây. Cả người tựa như trầm ổn hơn. Thậm chí...thậm chí khiến thảo dân có chút nhìn không thấu. Sau khi bói một quẻ, mới biết số mệnh Vô Nghiên đã biến đổi." Vân Tịch Lâm nhíu mày. "Trưởng Công Chúa tuyệt đối không cho phép Vô Nghiên biết tâm tư của ngài là muốn đẩy nó đăng đế, nhưng hôm nay xem ra, có lẽ nó đã biết."

Ngón trỏ của Trưởng Công Chúa đang nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn bỗng dừng lại, cẩn thận nhớ lại biểu hiện gần đây nhất của Lục Vô Nghiên.

Vân Tịch Lâm đã đứng dậy, ông quỳ rạp xuống đất, giọng nói thành khẩn: "Nếu thảo dân suy đoán không sai, Trưởng Công Chúa chắc sẽ không giữ lại mạng của ta. Dù sao Trưởng Công Chúa ngài cũng không dễ dàng tin tưởng bất cứ ai. Nhưng... nếu có một ngày Vô Nghiên lên ngôi, nhất định cần thảo dân phụ tá." Ông dừng lại một chút. "Ban đầu Trưởng Công Chúa giao nó vào tay thảo dân, không phải cũng ôm ý định này sao?"

"Cho nên hôm nay thảo dân liều chết nói ra mấy lời này, hoàn toàn là để bày tỏ lòng trung thành đối với Công Chúa!"

"Lòng trung thành?" Trưởng Công Chúa cười lạnh. "Cái Bồn cung không tin nhất chính là lòng người."

Vân Tịch Lâm cúi đầu lần nữa, nói: "Nhưng Vô Nghiên cần lòng trung thành của thảo dân."

Trưởng Công Chúa ngưng mắt xem xét ông một hồi lâu: "Cho rằng nhìn thấu tất cả, nhưng cũng là một kẻ ngu xuẩn tự cho là đúng. Giao Vô Nghiên cho ông nhiều năm như vậy thực sự là uổng phí thời gian của nó."

Bà phát phát tay, nói: "Lui ra đi."

Vân Tịch Lâm quỳ rạp dưới đất vẫn không nhúc nhích, một lát sau, mới chậm rãi đứng dậy, có chút buồn bã quay người đi. Trước khi đi, ông còn nói: "Nghe nói Trưởng Công Chúa không bao giờ cố gắng tìm hiểu tâm tư của người khác, xem ra là thật."

Cuối cùng ông hơi thất vọng rồi đi.

Chờ sau khi Vân Tịch Lâm đi, Nhập Tửu mới từ trong bóng tối bước ra.

"Không lưu." Trưởng Công Chúa phân phó.

Nhập Tửu hơi do dự, nói: "Dù sao Vân tiên sinh cũng là....."

Trưởng Công Chúa lạnh nhạt liếc nhìn nàng ấy một cái, Nhập Tửu liền nuốt xuống mấy lời định nói, lặng lẽ ẩn vào chỗ tối.

Trưởng Công Chúa biết nỗi băn khoăn của Nhập Tửu. Dù sao Vân Tịch Lâm này cũng là lão sư của Vô Nghiên. Có thể do đã ngồi trên vị trí cao quá lâu, bà đã trở nên không thể dễ dàng tin tưởng bất cứ người nào. Có lẽ, bà cũng không có tâm lực đi phân tích từng người một. Bà đã từng cảm thấy những lời như "thà giết lầm một ngàn, cũng không thể bỏ sót một" thật sự quá mức tàn nhẫn tuyệt tình, hôm nay mới biết cách làm như vậy mới an toàn nhất, đạt hiệu suất cao nhất.

Vân Tịch Lâm không thể lưu.

Trưởng Công Chúa biết ông ta có chủ ý gì, suy nghĩ của người này rất cổ quái, càng là sự kiện lớn càng muốn tham gia một chân. Chẳng qua ông ta nhìn thấy thân thể Sở Hoài Xuyên càng ngày càng suy yếu, muốn được lưu danh trong lúc ngôi vị hoàng đế đổi tên mà thôi.

Muốn trèo lên vị trí Tả Tướng lần nữa để phụ tá Vô Nghiên? Trưởng Công Chúa cười lạnh, nhưng nếu ngay cả Nhập Tửu đuổi giết cũng không thoát được, như vậy chỉ là một phế vật không có tư cách, chỉ biết âm thầm tính toán.

"Ngu xuẩn!" Trưởng Công Chúa lại mắng một tiếng, trong lòng mới thoải mái đôi chút. Bà đứng dậy, đi đến cửa sổ, nhìn xuống sân nhỏ. Người tuyết đã được đắp hoàn chỉnh, Lục Vô Nghiên lười biếng ngồi trên xe lăn, trên người đắp một tấm chăn mỏng. Phương Cần Chi vẫn còn đang chơi cùng người tuyết, dùng cành cây nhỏ vẽ cái gì đó lên trên người tuyết.

Tiểu Hoàng Đế trở về, hần chạy vọt vào viện Thủy Sao, nhìn người tuyết bằng cái nhìn lạ lẫm.

"Hắc, chơi thật tốt! Người đắp?" Hần hỏi Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi đã biết hần là Hoàng Đế, cũng không dám dùng giọng điệu lúc trước nói chuyện với hần, ôn tồn nói: "Không phải, là cùng đắp với Tam ca ca."

Tiểu Hoàng Đế gật đầu, ánh mắt rơi vào cái chuông vàng nhỏ trên cổ tay Phương Cần Chi.

"Này, sao trên tay ngươi lại buộc cái kim linh đang? Vàng lên không ngừng!"

Phương Cần Chi kéo tay áo của mình lại, bé không biết có phải người có thân phận càng tôn quý càng không nhìn trúng kim ngân hay không. Bé nói: "Là ca ca đã tặng cho ta khi còn nhỏ."

"Tam ca ca của ngươi?" Tiểu Hoàng đế hást hàm về phía Lục Vô Nghiên ngồi ở đằng xa.

"Không phải, là thân ca ca của ta."

"À....." Tiểu Hoàng Đế thờ phào nhẹ nhõm. "Ngươi còn có ca ca nha, hiện giờ hần đang ở đâu, gọi ra chơi chung đi!"

Phương Cần Chi cắn môi, nhỏ giọng nói: "Ca ca ta đã mất....."

"Ta biết, không phải là chết thôi sao. Ta cũng có ca ca, bốn người nha, đều chết hết!" Hần lại bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm: "Lưu lại một người thì tốt rồi, ta cũng không cần làm Hoàng Đế xui xẻo này...."

Phương Cần Chi không nghe được câu hần nhỏ giọng lầm bầm, chỉ cảm thấy mấy ca ca của hần đều đã mất, nhất định rất khổ sở!

Tiểu Hoàng Đế lại bất ngờ đưa tay ra, đẩy Phương Cần Chi một cái, đẩy bé ngã lên người tuyết. Người tuyết lập tức đổ xuống, cả người Phương Cần Chi đều rơi vào trong đồng tuyết.

"Ha ha ha!" Tiểu Hoàng Đế chỉ vào bé cười to. "Ai bảo ngươi không chịu kéo ta đứng dậy, ta cũng sẽ không kéo ngươi!"

Chương 28: Tâm ý

Cả người Phương Cần Chi vui trong đồng tuyết, bé ngo ngắc nhìn Sở Hoài Xuyên đang đứng trước mặt mình, trong lòng uất ức kinh khủng. Sao người này lại ngang ngạnh như vậy? Trước đó, rõ ràng bé đã sai nha hoàn kéo hần lên, tại hần đuổi A Tinh đi mà. Sao bây giờ lại trở thành bé không chịu kéo hần đứng lên?

Tuyết vẫn tiếp tục rơi xuống, rơi xuống đầu bé, mặt bé, theo ngực áo trượt vào bên trong áo bé, lạnh như băng.

Lục Vô Nghiên đứng dậy, sai bước đi về phía Phương Cần Chi, bế bé ra khỏi đồng tuyết.

"Ngã đau không?" Lục Vô Nghiên phui nhẹ mấy hạt tuyết bám trên người bé.

Phương Cần Chi lắc đầu, bé kéo kéo ngực áo của mình, khiến hạt tuyết bên trong y phục trượt xuống. Hạt tuyết trượt một đường từ ngực nhỏ trắng nõn của bé xuống dưới, dừng lại ở thắt lưng, rồi tan ra, tạo thành một vũng nước nhỏ lạnh ngắt.

Phương Cần Chi rùng mình một cái.

"Roi vào trong y phục rồi?" Lục Vô Nghiên vội vàng hỏi.

Phương Cần Chi gật đầu một cái.

Lúc này Lục Vô Nghiên mới nhìn về phía Tiểu Hoàng Đế, hần vừa định nói chuyện, ngón tay cái bất ngờ bị nắm chặt lấy. Hần quay đầu lại, liền nhìn thấy Phương Cần Chi đang ngược đầu, mở to đôi mắt tội nghiệp nhìn hần. Có vẻ như con bé đã dùng tất cả sức lực để nắm lấy tay hần.

Thấy sắc mặt Lục Vô Nghiên không chút thay đổi, Phương Cần Chi luống cuống. Bé vội vàng nhón chân lên, kéo vạt áo hần, để hần khom người xuống. Bé kề sát vào tai của Lục Vô Nghiên nhỏ giọng nói: "Hần là Hoàng đế nha! Không nên vì chuyện của muội mà trách móc hần! Muội không sao mà, không ngã bị thương, không đau....."

Lục Vô Nghiên vẫn không lên tiếng, càng khiến Phương Cần Chi lo lắng hơn. Bé vội vàng ôm cổ Lục Vô Nghiên, khẩn thiết nói bên tai hần: "Van cầu Tam ca ca mà....."

Bé sợ nha!

Nghe nói Tiểu Hoàng Đế này bị Lục Vô Nghiên đánh từ nhỏ đến lớn, Lục Vô Nghiên không sợ hần, nhưng Phương Cần Chi sợ nha! Bé đắc tội không nổi với Tiểu Hoàng Đế. Mặc dù hiện tại Tam ca ca đối xử tốt với bé, che chở cho bé. Nhưng Phương Cần Chi cũng không tin Tam ca ca sẽ che chở cho bé cả đời! Bé không thể ý sủng mà kiêu trong sự cưng chiều của Tam ca ca, gây thù chuốc oán quá nhiều!

"Ừ." Lục Vô Nghiên lấy một khối tuyết ra khỏi đầu bé. "Ta đưa muội về thay y phục khác."

Cuối cùng Phương Cần Chi cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Sở Hoài Xuyên lại không bỏ qua. Hần ta chạy đến trước mặt Lục Vô Nghiên, đang hai tay cản Lục Vô Nghiên lại, xụ mặt nói: "Vô Nghiên, sao ngươi không để ý tới người khác! Hừ, ngươi cứ nhìn nàng ta, đều không để ý đến ta! Ta khi dễ nàng ta ngươi cũng không để ý ta!"

"Muốn bị đánh?"

Sở Hoài Xuyên cứng cổ, cũng không lui bước.

Lục Vô Nghiên cũng chẳng thèm nói gì, hần khề hất cằm về hướng cửa sổ tầng ba của lầu các. Sở Hoài Xuyên nghi ngờ nhìn sang, liền nhìn thấy Trương Công Chúa đang đứng sau cửa sổ trên tầng ba của lầu các, mặt lạnh tanh nhìn hần. Sắc mặt Trương Công Chúa so với thời tiết lúc này còn lạnh hơn.

"Xong rồi, xong rồi....." Sở Hoài Xuyên đứng chết trân tại chỗ.

Lục Vô Nghiên nhìn hần bằng ánh mắt đồng tình, sau đó vòng qua hần, ôm Phương Cần Chi đi ra ngoài. So với mình đánh hần một trận, trừng phạt của mẫu thân càng khiến hần nhớ lâu hơn.

Lục Vô Nghiên tiếp tục ôm Phương Cần Chi trở về tiểu viện của bé, dặn dò: "Đi tắm rửa thay y phục khác, rồi uống một ít canh gừng. Trời đông giá rét, đừng để nhiễm bệnh."

"Biết ạ." Phương Cần Chi kéo tay áo Lục Vô Nghiên lại, không chịu để cho hần đi.

Lục Vô Nghiên bắt đắc dĩ nói: "Yên tâm đi, hần chỉ nhất thời ham chơi, chỉ... giận dỗi ta thôi. Hần cũng không phải thật sự muốn hại muội, cũng sẽ không ghi hận muội."

"Thật sao?"

Lục Vô Nghiên lại gật đầu, nói: "Hôm nay nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai đừng ngủ nướng, dẫn muội đến một nơi."

"Dạ!"

Ngày mai là sinh thần của Lục Vô Nghiên.

Sau khi Lục Vô Nghiên đi, đầu tiên Phương Cần Chi ngoan ngoãn tắm rửa sạch sẽ, rồi thay một bộ y phục mới, sau đó vội vàng vàng chạy đến thư phòng nhỏ của bé. Viện tử này vốn có một thư phòng, Phương Cần Chi tiện thể sử dụng. Mặc dù ban ngày Lục Vô Nghiên đã cho bé viết rất nhiều chữ, nhưng bé vẫn có thói quen trở về luyện tập thêm một lúc nữa.

Hôm nay có thể trở về sớm một chút cũng tốt, chẳng qua khẳng định là không thể nghe theo lời Tam ca ca đi nghỉ sớm được. Bé còn một chuyện quan trọng cần phải làm, bé lập tức chui vào trong thư phòng, bắt đầu bận rộn.

Đợi đến khi bé xong việc, đã qua giờ dần hơn một nửa. (giờ dần: 3h-5h sáng)

"Rốt cuộc cũng làm xong!" Phương Cần Chi vừa ngáp, vừa vui vẻ nói.

"Ai u, cô nương của ta, người còn không về giường nghỉ ngơi một chút, trời sắp sáng rồi!" Vẫn liên tục phụng bồi bên cạnh, Vệ muội muội đau lòng không thôi. Chỉ là một đứa bé sáu tuổi mà cứ thức đêm như vậy, bà có thể không đau lòng sao?

Còn không phải vì tiểu chủ tử không nơi nương tựa của bà muốn tự mình nghĩ cách lấy lòng vị phật sống trong phủ Quốc Công này sao?

Ở trong đầu Vệ muội muội, Lục Vô Nghiên chính là một vị phật sống trong phủ Ôn Quốc Công này, một vị phật sống có thể chiếu cố cô nương của bà!

Dưới sự thúc giục của Vệ muội muội, Phương Cần Chi cũng leo lên giường. Bấm đầu ngón tay đầu tính tính toán toán, cũng chỉ có thể ngủ được một canh giờ.

Sáng sớm, Phương Cần Chi mơ mơ màng màng bị Vệ muội muội ôm ra khỏi chăn bông ấm áp. Vệ muội muội cẩn thận rửa mặt chải đầu, thay y phục cho bé, trong suốt quá trình, Phương Cần Chi thậm chí cũng không mở mắt ra. Cho đến khi bị Vệ muội muội ôm ra khỏi phòng, bị gió lạnh thổi vào mặt, Phương Cần Chi mới có chút tỉnh táo.

"Đồ! Đồ của ta có mang theo chưa?"

"Nô tỳ đã mang theo hết cho người rồi đây." A Tĩnh vỗ vỗ vào chiếc hộp đa bảo ôm trong ngực.

Lúc này Phương Cần Chi mới yên tâm.

Đến viện Thùy Sao, Phương Cần Chi từ trong ngực Vệ muội muội tuột xuống, chạy thẳng tới chỗ Nhập Phan đang đốt huân hương trong chính sảnh, hỏi "Tam ca ca đã dậy chưa?"

Nhập Phan liếc mắt nhìn A Tĩnh ôm một hộp gỗ từ đàn đi theo phía sau Phương Cần Chi, cười nói: "Tĩnh rồi ạ, đang ở trong thư phòng."

Phương Cần Chi liền tự mình xách chiếc hộp đa bảo chạy đi tìm Lục Vô Nghiên.

"Tam ca ca! Tam ca ca!" Phương Cần Chi chạy quá nhanh, vấp phải bậc cửa suýt ngã sấp xuống.

Lục Vô Nghiên vội vàng đỡ lấy bé: "Lỗi mẫn, xách theo cái hộp nặng như vậy để làm gì?"

Hắn đón lấy hộp đa bảo Phương Cần Chi đang xách trên tay.

"Lễ vật tặng cho Tam ca ca nha! Cần Chi đã chuẩn bị rất lâu đó!" Phương Cần Chi nhìn chằm chằm vào cái hộp của mình, sợ Lục Vô Nghiên sẽ thuận tay ném đi.

Lục Vô Nghiên nghi hoặc nhìn thoáng qua chiếc hộp trong tay, sau đó đặt nó lên trên trường án. Hắn mở nó ra, nhú mày nhìn đồ vật bên trong, nghi ngờ hỏi: "Đây là cái gì?"

Phương Cần Chi vội cời giày, đập lên thảm lông chồn đen trên mặt đất đi vào. Bé đứng lên trên cỏ đáng, lúi túi từ từ từ từ ở trong hộp ra chỉ cho Lục Vô Nghiên.

"Cái này là lò sưởi ấm tay nha, khá nhỏ, chỉ lớn bằng nắm tay của Cần Chi. Tam ca ca cầm trong lòng bàn tay sẽ không bị lạnh!" Phương Cần Chi nắm bàn tay bé nhỏ lại, đồng thời đưa đến gần lò sưởi ấm tay để so sánh kích thước.

Bàn tay của Tam ca ca luôn có thể bao lấy hết cả bàn tay bé, cho nên kích cỡ của cái lò sưởi tay này nhất định thích hợp.

"Cái chặn giấy Thiềm Thừ bằng bạch ngọc này là bảo bối muội giấu dưới đáy rương. Năm ngoái có người ra giá cao với phụ thân để mua lại, phụ thân cũng không bán! Nói là đợi muội trưởng thành sẽ cho muội dùng khi đi học."

"Còn có cái này cũng là bảo bối muội giấu dưới đáy rương: ngọc như ý! Trước kia mẫu thân đã tìm tượng sư đặc biệt khắc cho muội đó, hiện tại cũng tặng cho Tam ca ca."

"Ủm, túi thơm và đôi vớ này là do muội tự làm." Phương Cần Chi ngượng ngùng gãi đầu. "Muội biết đường may của muội không đẹp, nhưng đây là lần đầu tiên Cần Chi thêu thùa may vá! Tam ca ca có thể bỏ huân hương mà huynh thích vào trong túi thơm, như vậy cho dù Tam ca ca ở bên ngoài cũng có thể ngửi được mùi thơm. Tam ca ca luôn sợ lạnh, nhưng lại không thích mang vớ, vậy là không được. Sau này đều phải mang vớ mới không bị lạnh."

Phương Cần Chi liếc nhìn túi thơm và vớ mình làm, đường may xiêu vẹo khiến mặt bé có chút ửng hồng. Bé nhỏ giọng nói: "Tam ca ca không được chê muội làm không tốt, đợi muội trưởng thành, sẽ làm cái khác tốt hơn cho huynh!"

Lục Vô Nghiên cúi đầu, nhìn đôi chân trần thon dài của mình, nghiêm túc gặt đầu, hần vuốt ve đường may xù xì trên vớ gấm, nói: "Làm rất tốt, ta rất thích."

Phương Cần Chi lập tức vui mừng, bé chỉ vào một tượng đất nhỏ bên trong rương, nói: "Cái này là đêm qua..... gần tới hôm qua muội nặn đó! Tam ca ca, mau nhìn xem có giống huynh hay không?"

Lục Vô Nghiên cảm tượng người đất lên. Người đất ngồi trên xe lăn, thậm chí còn dùng kéo cắt ra ngũ quan -- khóe miệng hơi trễ xuống có vẻ không được vui lắm.

Phương Cần Chi dựa theo hình ảnh lần đầu tiên gặp Lục Vô Nghiên mà nắn ra, Lục Vô Nghiên không nhận được cười: "Hôm đó ta có không vui sao?"

Phương Cần Chi khoát khoát tay, vội nói: "Không có, không có... nhưng có chút lạnh lùng..."

"Vây đây là cái gì?" Lục Vô Nghiên mở một chiếc quạt xếp đang nằm lẳng lẳng bên trong rương, kinh ngạc nhìn hình vẽ bên trên đó. Phía trên vẽ hai đứa trẻ, đứa lớn ngồi trên ghế, đứa nhỏ ngồi trên đùi hần, đứa lớn đang đút đứa nhỏ ăn cơm.

Những nét vẽ vô cùng đơn giản, không vẽ biểu cảm trên gương mặt đứa lớn, nhưng lại vẽ nét mặt sợ hãi của đứa nhỏ.

"Vẽ xấu thật đấy." Lục Vô Nghiên cố nén ý cười tràn ra khóe mắt.

Phương Cần Chi lại trịnh trọng vỗ vỗ ngực mình, nói: "Chờ muội trưởng thành, sẽ vẽ đẹp hơn! Diễm kinh tứ tọa!"

"Dùng sai thành ngữ rồi."

"À ừm.... Kỹ áp quần hùng?" Phương Cần Chi hỏi hộp hỏi.

"Lần này đúng." Lục Vô Nghiên đặt quạt xếp xuống, nhìn hai món lễ vật cuối cùng nằm trong rương, một con châu châu cỏ, và một quyển sách nhỏ. Thất châu châu cỏ vốn là Lục Vô Nghiên dạy bé, nhưng con châu châu này không phải dùng dây cỏ để thất, mà được thất bằng một dây lụa đỏ thượng hạng.

Lục Vô Nghiên mở quyển sách còn lại ra, trong chớp mắt không khỏi kinh ngạc.

Trang thứ nhất viết đầy chữ, dùng chữ khải cực nhỏ viết chỉ chút những chữ "Lục Vô Nghiên". Bút tích vụng về, xiêu xiêu vẹo vẹo, thậm chí còn có một chữ viết sai.

Lục Vô Nghiên lật trang thứ hai, vẫn là tên của hần.

Trang thứ ba, trang thứ tư, trang thứ năm.... Nguyên cả quyển sách nhỏ, được viết đầy tên của hần. Đến khi Lục Vô Nghiên lật tới trang cuối cùng, chữ viết trên tờ giấy này được nắn nót từng chữ một, xinh đẹp đầy ý nghĩa sâu sắc.

Nhập Trà từng bấm báo với hần, mấy ngày nay mỗi ngày Phương Cần Chi trở về đều chui vào trong thư phòng viết chữ, hần là viết mấy chữ này?

"Cái đó....." Phương Cần Chi hơi xấu hổ nói. "Con châu châu kia nữa là đủ số...."

Lúc này Lục Vô Nghiên mới đếm lại lần nữa.

Lò sưởi tay bằng đồng chạm khắc hình thú, chặn giấy Thiềm Thừ bằng bạch ngọc, ngọc Như Ý, túi thơm, vớ gấm, người đất, quạt xếp, châu châu, sách nhỏ.

"Sao lại là chín cái?" Lục Vô Nghiên hỏi.

Phương Cần Chi buông thõng hai cánh tay đang ôm trước ngực xuống, ánh mắt bé rất nghiêm túc nhìn Lục Vô Nghiên, nói: "Muội hi vọng Tam ca ca đối xử tốt với muội, có thể lâu hơn một chút."

(chữ 九: chín, chữ 久: lâu dài, đều phát âm là cửu)

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Hứa

Lục Vô Nghiên nhìn Phuong Cần Chi bé nhỏ ở trước mặt, trái tim hắn bất ngờ bị một loại đau đớn kinh khủng bao phủ.

Đời trước, nàng cũng từng nói với hắn những lời tương tự. Nhưng đời trước nàng không phí hết tâm tư làm lễ vật tặng cho hắn như vậy, chỉ nói những lời tương tự khi nàng mười một tuổi.

Lúc đó hắn đã nói gì?

Hắn cười rồi nói "được", hứa sẽ vẫn đối xử tốt với nàng, yêu thương nâng niu nàng trong lòng bàn tay, cung chiều nàng. Hứa sẽ xây cho nàng và hai muội muội một cung điện, cả đời không để ý tới ánh mắt của thế nhân. Hứa sẽ nắm tay nàng xem trời đất là nhà, tung hoành thiên hạ, nhìn thủy triều lên xuống, ngắm mây lưng lờ trôi.

Nhưng hắn không làm được dù chỉ một cái, ngược lại trở thành người tổn thương nàng sâu sắc nhất. Cho đến thật lâu về sau, nàng khóc rồi nói: "Sớm biết huynh là người tuyệt tình với ta nhất, ta thà rằng huynh chưa từng tốt với ta....."

Nước mắt của nàng rơi vào lòng bàn tay hắn, nóng hổi.

"Tam ca ca..... Sao ta lại không quên được huynh đã đối xử tốt với ta?" Nàng rút chiếc trâm cài trên tóc mà hắn đã tự tay chạm khắc đâm vào bụng ngựa. Con ngựa hí lên, chạy như điên. Nàng ngã nhào từ trên lưng ngựa xuống.

Lục Vô Nghiên quay đầu lại, nhìn nàng xoay người chạy vào thiên la địa võng. Hắn không nhìn thấy mặt nàng, nhưng hắn biết nàng đang khóc. Khóc vì cái gì, khóc vì Tam ca ca của nàng vô tình vô nghĩa với nàng sao?

"Tam ca ca, sao mắt huynh lại đỏ như vậy? Cát bay vào sao?" Phuong Cần Chi giơ tay lên, muốn sờ vào khóe mắt Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên nhắm mắt lại, cố dần xuống toàn bộ hối hận mãnh liệt đang cuộn trào trong mắt hắn. Hắn cẩn thận đặt quyển sách viết đầy tên mình đang cầm trong tay xuống. Sau đó từ từ ngồi xuống trước mặt Phuong Cần Chi, cầm lấy cánh tay mảnh khảnh của bé.

"Cần Chi, Tam ca ca đáp ứng muội, sẽ vĩnh viễn đối xử tốt với muội, cho đến ngày ta chết. Nhưng muội cũng phải đáp ứng ta, về sau không được tổn thương chính mình, không được trốn tránh, không được xem thường mình, không được dễ dàng tin lời của người khác. Nhớ kỹ, trên đời này không có một ai đáng giá với niềm tin của muội trừ ta." Lục Vô Nghiên phải vận dụng sức lực rất lớn mới có thể nói ra những lời này.

"Được... Muội đáp ứng..." Phuong Cần Chi mờ mịt gật đầu. Bé không biết tại sao Tam ca ca của bé lại bất ngờ nói như vậy, hơn nữa thần sắc lại rất kỳ quái.

Lục Vô Nghiên nặng nề thở dài. Hắn vuốt đầu Phuong Cần Chi, nói: "Nhập Phan đã chuẩn bị thức ăn sáng cho muội, nhanh đến ăn một ít. Lát nữa sẽ xuất phủ."

"Được ạ!" Phuong Cần Chi gật đầu nhưng lại không chịu đi. Bé kéo tay áo Lục Vô Nghiên, nói: "Tam ca ca cùng ăn có được hay không?"

"Cần Chi đi trước đi, Tam ca ca thay y phục xong sẽ qua ngay."

Lúc này Phuong Cần Chi mới chịu rời đi.

Chờ Phuong Cần Chi đi khỏi, Lục Vô Nghiên mới đứng dậy, hắn thu dọn chín món lễ vật mà bé con đã tỉ mỉ làm cho hắn, rồi cất vào trong tủ. Những ngón tay thon dài nhẹ nhàng mon men từng món đồ vật, mang theo tất cả dịu dàng.

Những thứ đồ cồng kềnh trong tủ đã được dọn đi, thay vào đó là mấy món đồ bé nhỏ kỳ quái. Có nghiên mực Phuong Cần Chi tặng hắn, có châu châu cò đầu tiên Phuong Cần Chi thất, trang chữ "đại" đầu tiên Phuong Cần Chi viết, mấy cành hoa khô từ bình hoa Phuong Cần Chi cắm, còn có một cái hộp nhỏ bên trong là cái răng sữa đầu tiên Phuong Cần Chi rụng.

Bây giờ, lại thêm chín món.

Ngồi trên xe ngựa, Phuong Cần Chi mới biết hôm nay theo Lục Vô Nghiên đi săn thú. Dĩ nhiên cũng không phải chỉ có hai người bọn họ, Đại cừ cừ, Trường Công Chúa, còn có Tiểu Hoàng Đế đều đi cùng.

Phuong Cần Chi cũng lờ mờ đoán được là Tam ca ca muốn xoa dịu mối quan hệ giữa Đại cừ cừ và Trường Công Chúa, dù sao qua ngày mười lăm,

Trưởng Công Chúa sẽ rời khỏi phủ Ôn Quốc Công.

Phương Cần Chi nhấc tay lên, vuốt vuốt chân mày đang nhíu lại của Lục Vô Nghiên. Phương Cần Chi biết tại sao Tam ca ca không vui, bởi vì Đại cữu cữu lại mang theo nữ nhân Tây Vực đó tới. Hơn nữa, suốt đường đi, ông hoàn toàn không nói với Trưởng Công Chúa câu nào.

Lục Vô Nghiên thuận thực nhét một viên hồng đậu đường vào miệng Phương Cần Chi.

"Ta cũng muốn!" Tiểu Hoàng Đế vươn đầu sang, há to miệng.

Lục Vô Nghiên liếc hắt một cái, rồi nhét hộp hồng đậu đường vào tay hắn.

Đây không phải là cuộc săn thú giữa rừng núi, mà chỉ săn những con thú đã được thuần hóa không còn dã tính, trong khu vực săn bắn của hoàng gia. Tuy chỉ có mấy người bọn họ, nhưng khu vực săn bắn cũng được chuẩn bị kỹ càng, thị vệ đã vây quanh toàn bộ khu vực này.

Lục Vô Nghiên vì câu nói trước đây của Phương Cần Chi "Nếu Tam ca ca chọc muối tức giận, muối sẽ cố gắng nhớ lại trước đây Tam ca ca đã đối xử với muối rất tốt.....", cho nên mới mượn cơ sinh thần của mình, kéo phụ mẫu đến khu vực săn bắn. Sở dĩ ban đầu Trưởng Công Chúa bức hôn, còn không phải là vì lúc săn bắn Lục Thân Kỳ đã trêu chọc bà sao.

Chẳng qua, dựa theo điệu bộ không ai thém nói chuyện với ai này. Có lẽ tính toán của hắn đã thất bại hoàn toàn. Cũng may là Tiểu Hoàng Đế nói riu rít không ngừng, còn có Phương Cần Chi thỉnh thoảng cũng nói vào đôi ba câu, bằng không không khí càng thêm lúng túng.

"Đi đi đi, cùng ta đi săn thú!" Tiểu Hoàng Đế ngồi lên một con ngựa thị vệ dắt tới, chỉ vào đám thị vệ ở sau lưng nói. Hắn vốn cầu xin Lục Thân Kỳ và Lục Vô Nghiên cùng đi với hắn, nhưng đều bị cự tuyệt. Từ nhỏ hắn chỉ sợ Trưởng Công Chúa, vì vậy cũng hoàn toàn không dám hỏi bà.

Trưởng Công Chúa không khỏi nói: "Cẩn thận một chút, đừng cười quá nhanh."

"Biết rồi!" Tiểu Hoàng Đế dẫn đám thị vệ xuyên qua rừng cây.

Sau khi hắn rời đi, bên này lại càng yên tĩnh. Phương Cần Chi nhìn cái này một chút, xem cái kia một chút, cũng không dám nói chuyện.

"Ăn đi." Lục Vô Nghiên bóc vỏ quýt tách múi rồi đưa đến miệng Phương Cần Chi, có chút nản lòng nói.

"Ăn không vô!" Phương Cần Chi vừa kháng nghị, vừa há mồm ăn quýt. Bé nhích cơ thể nhỏ bé về phía sau, đến gần Lục Vô Nghiên hơn một chút, nhỏ giọng nói: "Tam ca ca, chúng ta phải nán lại đây đến khi nào...."

Lục Vô Nghiên bỏ vào miệng một múi quýt, bất đắc dĩ nói: "Đội Bệ Hạ trở lại, chúng ta trở về phủ."

Không lâu sau, Tiểu Hoàng Đế trở lại. Hắn vừa cười ngựa chạy về phía bên này, vừa giơ con thỏ trong tay lên, vừa kêu: "Nhìn! Ta bắt! Ta bắt!"

Trưởng Công Chúa thật sự có chút ghét bỏ chuyện bé xé ra to của hắn, định chuyển mắt không nhìn tới hắn. Bỗng nhiên một khoảng rừng cây tán loạn, một con báo con xông ra. Thị vệ bảo hộ hai bên Tiểu Hoàng Đế vội vàng xua đuổi, bắn chết nó.

Thật ra thì thị vệ bên cạnh Tiểu Hoàng Đế không ít, mặc dù con báo đó nhảy vào đám thị vệ, nhưng vẫn còn cách Sở Hoài Xuyên một đoạn, chưa chắc đã tổn thương được hắn. Nhưng Sở Hoài Xuyên bị hoảng sợ ngồi im không nhúc nhích, con thỏ trong tay cũng rơi xuống đất.

"Xuyên Nhi!" Trưởng Công Chúa rút cung tên bên hông Lục Thân Kỳ theo thói quen, tung người lên ngựa, phi thẳng tới trước.

"Nghiên cướp cung tên của ta hả?" Lục Thân Kỳ hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt cũng nhận cung tên từ một viên thị vệ, nhảy lên ngựa chạy đi.

Trưởng Công Chúa không lập tức bắn chết con báo con, bà tin tưởng những thị vệ kia có thể giết chết nó, huống chi còn có Lục Thân Kỳ ở phía sau. Bà lo lắng Sở Hoài Xuyên vì kinh sợ mà bệnh cũ tái phát, nên vội vã chạy về phía hắn.

Quả nhiên, khi Trưởng Công Chúa chạy tới bên cạnh Sở Hoài Xuyên, con báo con đã bị một mũi tên của Lục Thân Kỳ bắn chết từ xa.

Trưởng Công Chúa xuống ngựa, cũng lập tức đỡ Tiểu Hoàng Đế xuống ngựa, vội hỏi: "Có khó chịu hay không?"

Sắc mặt Sở Hoài Xuyên tái nhợt, hắn lắc đầu một cái bày tỏ mình không sao. Nhưng trong lòng hắn lại vô cùng khó chịu, rõ ràng có rất nhiều thị vệ bảo vệ nhưng hắn lại sợ đến như vậy. Sở Hoài Xuyên cúi đầu, hận bản thân mình sao quá vô dụng không có tiền đồ.

Trưởng Công Chúa thờ phào nhẹ nhõm, bà phân phó thị vệ khiêng con báo con đã bị bắn chết trở về. Còn bà cùng Sở Hoài Xuyên trở về.

Bỗng nhiên, bụi cỏ phía sau lưng phát ra những tiếng động khác thường. Hai con báo to lớn dữ tợn hơn từ bên trong bụi cỏ lao ra, phóng thẳng về phía Trưởng Công Chúa và Tiểu Hoàng Đế. Có lẽ con báo vừa chết là con của bọn chúng.

Lúc này, hai người bọn họ không có ngựa, đám thị vệ cũng đang di chuyển xác con báo con, cách bọn họ cũng khá xa.

Trưởng Công Chúa nhanh chóng kéo Tiểu Hoàng Đế ra phía sau mình, lập tức kéo cung tên, liên tiếp bắn vào hai con báo chỉ còn cách đó một đoạn. Nhưng tốc độ của bọn chúng quá nhanh, chỉ bắn trúng một mũi tên, lại không phải chỗ hiểm. Nên không thể kịp thời ngăn cản hai con báo nhào tới.

Sắc mặt Sở Hoài Xuyên càng tái nhợt, hần núp sau lưng Trường Công Chúa cả người run rẩy, không dám mở mắt.

Hai con báo càng lúc càng gần, chạy? Chạy với báo sao? Trường Công Chúa không lùi một bước. Tiếp tục trầm tĩnh bắn tên. Ngay khi hai con báo sắp nhào vào người Trường Công Chúa, hai con cự thú gầm lên rồi ngã xuống đất, cuốn theo một lớp bụi đất bay mù mịt.

Lục Thân Ky ngồi trên lưng ngựa ở phía xa hạ cung tiễn trên tay xuống.

Trường Công Chúa biết mình nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì, bởi vì bà biết có Lục Thân Ky ở sau lưng bà. Cho dù đã như người xa lạ, nhưng chỉ cần có ông ở sau lưng, bà biết ông sẽ không để cho bà gặp bất cứ chuyện gì không may.

"Xuyên Nhi, không sao, đừng sợ." Trường Công Chúa xoa người, trấn an Sở Hoài Xuyên.

Sở Hoài Xuyên mở mắt, nhìn hai con báo đã ngã xuống đất mà vành mắt đỏ lên. Hai cánh tay xuôi bên hông nắm lại thành quyền. Giờ khắc này hần đột nhiên ý thức rằng bản thân vẫn luôn là gánh nặng của hoàng tử, hần thật sự rất muốn bảo vệ hoàng tử! Không phải như một kẻ hèn nhát vô dụng vĩnh viễn núp sau lưng của bà!

"Trở về trước đã." Lục Thân Ky chạy tới.

Ông cúi người xuống ôm Tiểu Hoàng Đế lên lưng ngựa, rồi mới kéo Trường Công Chúa. Tay của ông vừa chạm vào eo Trường Công Chúa, bỗng nhiên dừng lại, ngăn cản bà lên ngựa, nói: "Cầu xin ta đi!"

Trường Công Chúa hơi khựng lại, bất ngờ đẩy ông ra.

Bà xoa người, huyết sáo. Một con tuấn mã từ nơi xa chạy đến, với động tác lưu loát dứt khoát bà xoa người leo lên lưng ngựa, sau đó đưa tay cho Tiểu Hoàng Đế: "Tới đây!"

Sở Hoài Xuyên do dự một lúc, rồi nhìn thoáng qua Lục Thân Ky với ánh mắt cầu khẩn, mới lên ngựa của Trường Công Chúa.

Nhìn Trường Công Chúa mang theo Tiểu Hoàng Đế cưỡi ngựa chạy xa dần, trong lòng Lục Thân Ky chợt cảm thấy khó chịu. Ông giương cung tên, nhắm vào trăm cài tóc hoa mai mạ vàng trên búi tóc trụ mã kế của Trường Công Chúa.

Mũi tên dài bắn trúng trăm cài tóc của Trường Công Chúa chính xác không chút sai lệch, khiến mái tóc dài được bó gọn gàng của bà trong thoáng chốc bọ xỏa tung ra như thác nước.

Trường Công Chúa quay đầu ngựa lại, chỉ vào Lục Thân Ky, tức giận nói: "Lục Thân Ky, ngươi chờ đó cho Bồn cung!"

Lục Thân Ky vỗ ngựa cười to.

Hần đang cười, bỗng nhiên trầm mặc xuống.

Hai mươi năm trước, ông đã từng làm chuyện như vậy. Khi đó Trường Công Chúa là viên minh châu trong lòng biết bao công tử thế gia, ai cũng nhìn bà với con mắt khác biệt. Lục Thân Ky cũng không ngoại lệ.

Nhưng từ trước đến nay ông không ngâm thơ đối câu, chỉ biết múa đao động thương.

Tuổi trẻ của ông khinh cuồng, nhìn bà cười bạch mã nói nói cười cười với đám công tử bột, liền giương cung bắn rơi trăm cài tóc của bà. Dường như đây là bản lĩnh duy nhất ông có thể lấy ra khoe khoang. Bà cũng quay đầu ngựa lại như vậy, cũng chỉ vào ông nói một câu như thế: "Lục Thân Ky, ngươi chờ đó cho Bồn cung!"

Hai mươi năm rồi, tiểu công chúa kiêu ngạo đó đã trở thành nữ vương thao túng toàn bộ Đại Liêu.

Mà giữa bọn họ, đã không còn khả năng.

Lục Thân Ky thờ dài, quay đầu ngựa lại. Chợt nhìn thấy một ánh sáng bạc lóe lên, Lục Thân Ky lập tức quay đầu lại, hoảng sợ kêu lên: "Ánh Tư!"

Mũi tên tầm độc đã rời dây cung, lao về phía Trường Công Chúa ngồi trên lưng ngựa.

"Hoàng tử!" Hai mắt Sở Hoài Xuyên mở to, gần như theo bản năng đẩy Trường Công Chúa ra.

Mũi tên dài cắm phập vào ngực hần, xuyên qua cơ thể hần.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Hòa ly

"Có thích khách --" Nhóm thị vệ lập tức ủa đến vây quanh, bảo vệ Trương Công Chúa và Tiểu Hoàng Đế ở bên trong. Lục Vô Nghiên đứng dậy, hấn vừa định nhắc chân, nhưng chợt khựng lại, bệ Phuong Cần Chi đang sợ ngây người lên, ấn đầu bé vào trong ngực mình, nói: "Đừng sợ, không có việc gì."

Rồi mới chạy về phía Sở Hoài Xuyên.

"Xuyên Nhi....." Trương Công Chúa đỡ lấy Sở Hoài Xuyên, tránh để hấn rơi xuống ngựa.

"Hoài Xuyên!" Lục Thân Ky cũng điều khiển ngựa chạy tới, giúp Trương Công Chúa ôm Tiểu Hoàng Đế xuống ngựa.

Cùng chạy đến với Lục Vô Nghiên còn có Nhập Y và Nhập Tửu.

Nhập Tửu rút kiếm ra, đứng sau lưng Trương Công Chúa, híp mắt nhìn xung quanh với cặp mắt cảnh giác cao độ.

Mấy năm nay, Nhập Y đã làm ngự y bên cạnh chăm sóc cho Tiểu Hoàng Đế, nàng ấy lập tức cẩn thận xem xét vết thương trên người của Tiểu Hoàng Đế. Sau đó cho hấn uống mấy viên thuốc, lại dùng ngón châm kịp thời phong bế huyết vị ngay vết thương, rồi bẩm báo: "Không trúng chỗ hiểm, nhưng mũi tên có độc, phải lập tức xử lý."

Nàng ấy nói xong, liền cúi đầu tiếp tục xử lý vết thương trên người Tiểu Hoàng Đế.

Trương Công Chúa chậm rãi đứng lên, bà quan sát bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên gương mặt Lục Thân Ky. Bà nói: "Sự xuất hiện của con báo đó ở đây không bình thường, hơn nữa hành trình ngày hôm nay là ý muốn phát sinh nhất thời, thích khách không thể trà trộn vào. Chỉ có thể là gian tế."

"Ngươi nhìn ta làm cái gì? Ngươi hoài nghi ta là gian tế?" Lục thân cơ giận dữ.

Nhưng chỉ sau một cái chớp mắt, biểu cảm trên gương mặt ông cứng lại.

"Vân Cơ!" Lục Thân Ky đột nhiên xoay người, nhìn quanh chỗ bọn họ vừa ngồi. Chỗ ngồi của Vân Cơ bỏ trống, không thấy bóng dáng.

Ông cầm cung tên nhảy lên thật cao, đứng trên ngọn cây nhìn ra bốn phía. Rốt cuộc nhìn thấy bóng dáng Vân Cơ đang chạy đằng xa, ông lập tức giương cung bắn tên, bắn trúng bắp chân Vân Cơ. Vân Cơ ngã xuống đất, nhưng lại chặt vật bỏ dậy, tiếp tục chạy về phía trước, phía trước có một chiếc xe ngựa chờ sẵn tiếp ứng nàng ta. Lục Thân Ky bắn thêm một phát, nhưng đã vượt ra khỏi tầm bắn, đuổi bắt vô vọng.

Ông tức giận đập cung tên lên trên thân cây.

"Lục Thân Ky! Ngươi không biết lai lịch của ả lại mang theo trên người?" Trương Công chúa không thể tin nhìn hấn. Trong lòng bà cũng hối hận mình đã quá sơ suất, chỉ vì nữ nhân đó là do Lục Thân Ky mang tới, bà cũng nhất thời không hỏi nhiều.

Lục Thân Ky nhảy từ trên cao xuống, ông nói: "À ta là tiểu thiếp của Vệ Vương, ta đã bắt được ả ở biên cương, chỉ muốn giao ả ta cho ngươi. Nhưng ngươi vẫn cứ....."

Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Trương Công Chúa, Lục Thân Ky chợt im lặng.

Được lắm, đừng giải thích. Càng tỏ càng đen.

"Lục Thân Ky! Ngoại trừ đánh nhau ngươi còn có thể làm gì!" Trương Công Chúa chỉ vào đầu mình. "Rốt cuộc trong chỗ này của ngươi đang chứa cái gì!"

Lục Vô Nghiên thờ dài, không thể không mở miệng: "Nhi tử cảm thấy hiện tại nên lưng bắt khắp thành. Có lẽ.... Vệ Vương đang ở trong thành."

Nhắc tới Vệ Vương, Trương Công Chúa và Lục Thân Ky đều bình tĩnh lại. Lục Thân Ky cảm thấy có lỗi, ông xoay người lên ngựa, lập tức đi điều binh.

"Hoàng tử.... đau, Xuyên Nhi đau...." Sở Hoài Xuyên mơ mơ màng màng gọi.

Trái tim Trương Công Chúa không khỏi mềm nhũn, bà ngồi xuống nắm lấy bàn tay đang run rẩy vì sợ hãi của Sở Hoài Xuyên. Bà nhẹ giọng dỗ dành: "Xuyên Nhi đừng sợ, Bệ Hạ của chúng ta là thiên tử, thiên tử sống lâu trăm tuổi, vạn vạn tuế. Đã trải qua nhiều sóng to gió lớn như vậy, lần này cũng sẽ không có chuyện gì....."

Bà thu lại tâm trạng, liếc mắt ra hiệu với Nhập Tửu. Nhập Tửu lập tức hiểu ý của Trương Công Chúa -- tất cả mọi người ở đây ngày hôm nay đều phải bị giam lại, để tránh có người tiết lộ tin tức.

Ánh mắt Trương Công Chúa nhìn đến Phuong Cần Chi, bà không khỏi nhủ mảy. Lục Vô Nghiên ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt của bà, khẽ lắc đầu một cái. Trương Công Chúa hơi chần chừ, nhưng vẫn gật đầu.

Phương Căn Chi ngẩng đầu nhìn Lục Vô Nghiên chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra, bé biết Trương Công Chúa vừa nhìn bé một cái, bé không hiểu ý của Trương Công Chúa, nhưng lại cảm thấy có chút lo lắng không hiểu nổi. Lục Vô Nghiên vỗ vỗ đầu bé, nói: "Đừng lo lắng, không sao đâu, chúng ta về nhà thôi."

Sau khi trở lại phủ Quốc Công không bao lâu, Tiểu Hoàng Đế liền ho và thở gấp không ngừng, ho ra đều là máu đen, thần trí không rõ. Thái y trong cung cũng đang ra roi thúc ngựa chạy tới, trước khi bọn họ đến, chỉ có một mình Nhập Y chống đỡ.

Không phải không tìm được đại phu khác, mà ngự y thật sự đáng tin cậy chỉ có mình Nhập Y.

Lục Vô Nghiên nhìn bàn tay đang run run của Nhập Y, nói: "Đừng run."

"Vâng." Nhập Y chậm chậm thở ra một hơi, bàn tay cầm ngân châm cũng từ từ ổn định lại.

Lục Vô Nghiên bóp bóp bàn tay nhỏ bé lạnh ngắt của Phương Căn Chi, nói: "Căn Chi có mệt hay không? Muội ở đây nhìn cũng vô dụng, ta bảo Nhập Phan đưa muội về nhé?"

Phương Căn Chi lắc đầu một cái, nói: "Nhưng muội muốn ở cùng với Tam ca ca, có được không?"

Bé nhận ra mặc dù Lục Vô Nghiên vẫn luôn trầm mặc không nói, nhưng hẳn rất lo lắng. Bản thân bé cũng không biết bé đối với Lục Vô Nghiên đã không còn hoàn toàn vì muốn lấy lòng mà nịnh nọt nữa, nó đã dần dần trở thành sự quan tâm thật sự.

"Được." Lục Vô Nghiên bế bé đặt lên trên đùi, cùng im lặng ngồi đó, trông chừng, chờ đợi.

Người của Lục gia cũng lục tục chạy tới, người người đều lo lắng bất an.

Trương Công Chúa sai bước đi vào trong phòng, ra lệnh cho từng người từng người ở bên cạnh. Bà nhìn sắc mặt tái nhợt, sắc môi thâm đen của Sở Hoài Xuyên, lập tức xoay người không đành lòng nhìn tiếp.

Không phải lúc mềm lòng.

"Sao rồi?" Bà hỏi.

Trán Nhập Y đã ướt đầm mồ hôi, nàng ấy buông ngân châm trong tay ra, quỳ xuống đất nói: "Độc tố vẫn chưa được loại bỏ hoàn toàn, không thể kéo dài. Long thể Bệ Hạ vốn đã yếu ớt, một vài dược liệu cần thiết sợ rằng sẽ làm tổn thương long thể Bệ Hạ, dẫn đến bệnh cũ tái phát. Cho nên..... Xin Công Chúa hạ chỉ, có dùng dược liệu mạnh hay không?"

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Trương Công Chúa. Một mình bà đứng giữa đại sảnh, hai tay xuôi bên hông co lại thành quyền, nhưng lại thả ra trong nháy mắt.

"Dùng!"

"Vâng!" Nhập Y nhận lệnh, lập tức đứng dậy đi chuẩn bị. Nhưng về phần phương thuốc, nàng ấy cũng không thể tự mình quyết định, hiện tại nàng ấy có thể làm chính là dốc hết toàn lực kê đơn, chờ mấy vị thái y trong cung đến, sẽ thêm vào mấy loại thuốc để thay đổi.

Trương Công Chúa đứng bất động ở đó, trên mặt bà không chút biểu cảm, thậm chí không nhìn ra tức giận hay đau đớn.

Hải tử đầu tiên của bà còn chưa được ra đời đã chết non, nó ra đi khi bà mang thai đến tháng thứ tám. Là một nam anh, dáng dấp không giống bà, rất giống Lục Thân Ky.

Lục Vô Nghiên là hải tử thứ hai của bà, hai năm nó làm con tin ở Kinh Quốc là thất bại lớn nhất trong cuộc đời kiêu ngạo của Trương Công Chúa.

Lúc tiểu nữ nhi Chi Chi chết, bà đang ở biên cảnh Đại Liêu đàm phán với Kinh Quốc. Đó là giữa mùa hè, sợ thi thể bị thối rữa, Lục gia không thể đợi bà và Lục Thân Ky trở lại, liền an táng Chi Chi.

Lúc Sở Hoài Xuyên mới sinh, chẳng qua chỉ là một hoàng tử với một thân thể bệnh tật yếu ớt, trên có Thái Tử, hoàng huynh, chưa bao giờ có người quan tâm hắn. Cho nên Trương Công Chúa ôm hắn về, tự mình chăm sóc. Bà vừa là hoàng trưởng tỷ của hắn, vừa là mẫu thân của hắn.

Trương Công Chúa chợt phát hiện những người bên cạnh bà, đang từng bước từng bước rời bỏ bà.

Bà xoay người, nhìn Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên瑟瑟, hần lắc đầu, nói: "Không được, không giống như lúc còn bé, hiện tại vóc dáng của con và Hoài Xuyên quá khác nhau. Cho dù cách khá xa, cũng không đánh lừa được."

Trương Công Chúa gật đầu, rồi nói: "Ta biết. Nhưng ngày mai đã là 15 rồi, quốc yến đêm tết Nguyên Tiêu, Xuyên Nhi không thể không xuất hiện."

"Nhưng nhóm thái y trong cung đang hồi hả chạy tới đây, hơn nữa trước đó phụ thân còn điều binh, người có lòng hẳn đã nghỉ ngơi." Lục Vô Nghiên nói.

"Đúng, chính vì mấy lão gia hỏa đó nghỉ ngơi, nên Xuyên Nhi nhất định phải xuất hiện."

Lục Vô Nghiên suy nghĩ một chút, bất ngờ nói: "Thái y tới phủ Ôn Quốc Công cũng không nhất định đại biểu cho Hoài Xuyên bị thương."

Hắn lại nói thêm một câu: "Mẫu thân có thể mô phỏng bút tích của Hoài Xuyên."

Trưởng Công Chúa giật mình, ánh mắt bà lập tức sáng lên, vội vã phân phó người bên cạnh: "Truyền tin tức trở về, trong lúc săn bắn Bồn cung đã bị thích khách ám sát, thân thể bị trọng thương ngàn cân treo sợi tóc. Bệ Hạ lo lắng cho an nguy của Bồn cung, không chịu hồi cung. Vì vậy, hủy bỏ quốc yến tết Nguyên Tiêu năm nay!"

Ánh mắt của những người trong Lục gia nhìn Trưởng Công Chúa thay đổi liên tục. Ngoài mặt là che giấu chuyện Tiểu Hoàng Đế bị trọng thương, nhưng thực tế Trưởng Công Chúa nhất định sẽ mượn cơ hội này để giăng một mê lưới bắt gọn hết những người có dị tâm. Nữ nhân này và người lúc mới được gả vào phủ Ôn Quốc Công dường như là hai người khác nhau. Cho dù cục diện xấu như thế này, bà vẫn không chút hoang mang nắm trong tay đến lợi thế cuối cùng để tì mi trừ tính. Lần này, e rằng mấy lão gia hỏa ẩn nấp trong triều nhiều năm nay đều sẽ bị bà lôi ra.

Lại nói, Lục gia có lỗi với Trưởng Công Chúa. Phủ Ôn Quốc Công có thể không bị bà trả thù đã là từ bi lắm rồi.

Lúc trời nhá nhem tối, cuối cùng thì mấy vị thái y trong cung cũng chạy tới. Bọn họ vừa tới, lập tức kiểm tra thương thế của Tiểu Hoàng Đế, sau đó cùng Nhập Y nghiên cứu đơn thuốc.

Không lâu sau, Lục Thân Ky cũng trở lại rồi. Ông xách theo một cái đầu người, gần một nửa cơ thể đều là máu, cả người nồng nặc sát khí. Ông vứt cái đầu người ở trong sân, rồi sau đó chỉ đứng ngay cửa đại sảnh, không đi vào.

Ông dùng giọng nói có chút khàn khàn bẩm báo: "Bao gồm Vân Cơ ở bên trong, bắt được hai mươi ba người, đều chết, không ai sống sót. Vệ Vương không có trong đó."

Mặc dù giọng nói của ông khàn khàn, nhưng đã khôi phục lại nghiêm túc của Lục Đại Tướng Quân. Không còn âm dương quái khí như lúc cãi nhau với bà. Không liên quan cá nhân, trên quốc sự, bà là chủ, ông là thuộc hạ của bà.

Trưởng Công Chúa đưa lưng về phía ông, không quay đầu lại, trên mặt cũng không có biểu hiện gì, giống như chưa từng nghe thấy.

Lục Thân Ky không bắt ngờ.

Lục Thân Ky lướt qua bóng người đang bận rộn trong sảnh, nhìn thoáng qua Tiểu Hoàng Đế nằm trên giường La Hán, ông chậm rãi ngồi xuống bậc tam cấp, đầu cúi thấp, như một tượng đá điêu khắc, không nhúc nhích, không nói một lời.

Trưởng Công Chúa mở miệng nói với người của Lục gia: "Trở về nghỉ ngơi hết đi, tình cảm lo lắng của phủ Ôn Quốc Công đối với Bệ Hạ, chờ Bệ Hạ tỉnh lại, Bồn cung sẽ truyền đạt."

Người Lục gia cũng không chịu đi, không phải làm ra vẻ. Lúc này, bọn họ cũng rất lo lắng cho an nguy của Tiểu Hoàng Đế, dù sao nếu hắn thật sự xảy ra chuyện, Đại Liêu nhất định sẽ đẩy lên một trận gió tanh mưa máu.

Nghĩ tới đây, bọn họ vừa mong đợi Tiểu Hoàng Đế vô sự, vừa không tự chủ nhìn Trưởng Công Chúa. Mặc dù mấy năm nay Trưởng Công Chúa đã sớm chường quân toàn bộ Đại Liêu, nhưng nếu bà thật sự bước lên để vị thì sẽ ra sao?

Không biết có phải do ngàn năm văn hóa hun đúc, hay do ngạo cốt của nam nhi thân cao bảy thước. Coi như bà là nhi tử của phủ Ôn Quốc Công đi ra, nam nhân trong phủ Ôn Quốc Công cũng không khỏi sinh lòng bi ai, chẳng chút vui mừng.

Cho đến nửa đêm, người của Lục gia mới lục tục cáo lui. Nhưng bọn họ trở về viện tử của mình, tâm trạng ai nấy cũng đều rất nặng nề, nhất định là cả đêm không ngủ.

Phương Cần Chi nhảy xuống khỏi đùi Lục Vô Nghiên, chạy ào ra ngoài.

Lục Vô Nghiên liếc nhìn bé một cái, cũng không để trong lòng. Nghĩ rằng chắc bé con đã quá mệt nhọc, tự mình đi về.

Một lát sau, Phương Cần Chi chạy trở lại, trong tay bé đang bung một chén canh nắm. A Tinh và A Nguyệt đi theo phía sau đều cầm hộp đựng thức ăn.

"Tam ca ca, ăn một chút gì đi!" Phương Cần Chi nhón chân lên, đưa chén canh nắm đến trước mặt Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên có chút kinh ngạc. Hắn không ngờ con bé chạy đi là vì cái này, hắn vội vàng tiếp nhận đồ, lúc này mới cảm thấy áy náy, bọn họ là người lớn, nhưng Phương Cần Chi vẫn còn là một đứa trẻ, con bé nhất định rất đói bụng.

Phương Cần Chi kéo kéo ống tay áo Lục Vô Nghiên, kề sát vào lỗ tai hắn nói nhỏ: "Tam ca ca, muội không dám đi đưa cho Trưởng Công Chúa.... Huynh đi có được hay không?"

"Được, đa tạ Cần Chi." Lục Vô Nghiên dịu dàng vuốt đầu bé, đột nhiên cảm thấy tiểu nha đầu này rất thân thiết.

Trưởng Công Chúa vẫn đứng bất động trong sảnh, Lục Vô Nghiên đi tới, kéo bà ngồi xuống ghế bành, nói: "Mẫu thân nên ăn một ít đi. Mẫu thân không

ăn, nhĩ tử và mấy thái y cũng không cách nào ăn."

Có thể do đứng quá lâu, hai chân Trương Công Chúa có hơi tê cứng. Bất ngờ ngồi xuống, mới phát giác thắt lưng và chân đều ê ẩm. Bà gật đầu, nói: "Bà yên đi, nhóm thái y cũng thay phiên ăn một chút."

Bà vẫn dùng thiện như bình thường, cũng không thể vì lo lắng cho Tiểu Hoàng Đế mà chà đạp thân thể mình.

Phương Cần Chi cầm một khối Mai Hoa Tò, suy nghĩ một chút, cảm thấy hơi ít, lại lấy thêm hai khối. Sau đó chạy tới trước mặt Lục Thân Ky đang ngồi trên bậc tam cấp bên ngoài phòng.

"Cửu cửu, ăn cái gì đi!"

Lục Thân Ky ngẩng đầu, nhìn đôi tay bé nhỏ trắng trẻo ngay trước mắt mình. Trong khoảnh khắc đó, ông không thể áp chế bản thân nhớ đến Lục Giai Chi.

"Phụ thân, ăn cái gì đi..., phụ thân ăn đi!" Giọng nói non nớt đó lập tức tràn vào ngực ông. Năm năm chiến loạn đó, ông liên tục chinh chiến nhiều năm, đối với tiểu nữ nhi hoàn toàn không có cách nào quan tâm. Trong năm năm sinh mệnh ngắn ngủi vội vã đến vội vã đi của con bé, số lần người làm phụ thân như ông gặp con bé có thể đếm được trên đầu ngón tay, đừng nói chi đến ở cùng con bé, ôm con bé.

Lục Thân Ky vội vã đứng dậy, sai bước lao ra khỏi viện.

Cánh tay đưa ra của Phương Cần Chi vẫn chưa kịp thu hồi, giật mình đứng ở đó. Bé đã nói gì sai sao? Đại cửu cửu làm sao vậy?

"Cần Chi, trở lại đây." Lục Vô Nghiên đứng ở cửa gọi bé.

Lúc này Phương Cần Chi mới có chút rảnh rỗi không vui đi trở vào, nhưng đến khi bé đi tới bên cạnh Lục Vô Nghiên thì gương mặt đã tươi cười. Tâm trạng của Tam ca đã không tốt rồi, bé không thể mang thêm phiền phức cho hắn.

Lục Vô Nghiên quả thật không đói bụng, khẩu vị của hắn đã từng bị thương tổn, cho nên lượng cơm thường ngày ăn rất ít, cũng ít có cảm giác đói bụng. Nhưng hắn vẫn cầm đũa lên bắt đầu ăn -- Phương Cần Chi ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm hắn.

Ý tứ rõ ràng là: muội giám sát huynh ăn, huynh không ăn muội cũng không ăn.

Đứa nhỏ này, bắt đầu quản thúc người khác cứ như một người lớn. Hiện tại chỉ mới sáu tuổi, đợi đến khi 16 tuổi, không chừng quản càng nhiều hơn.

Lục Vô Nghiên lột một con tôm, nhét vào trong miệng Phương Cần Chi. Sau đó mặt không đổi sắc tiếp tục ăn cơm.

Phương Cần Chi đúng là rất đói rất rất đói. Ban đầu còn có thể nhịn được một lúc, nhưng sau khi bị nhét con tôm vào trong miệng, vị giác của bé lập tức bị đánh thức, bé nuốt nước miếng, nhẹ nhàng cầm đũa lên, bắt đầu ăn từng ngụm từng ngụm.

Lục Vô Nghiên nhìn sang bé, khẽ cau mày, nhẹ giọng nói: "Chậm lại."

Rồi lột thêm cho bé mấy con tôm.

Trương Công Chúa bình tĩnh ngẩng đầu quan sát hai người bọn họ, không khỏi nhíu mày.

Qua nửa giờ sừu, tình hình của Tiểu Hoàng Đế chuyển biến tốt hơn một chút. Không còn tiếp tục ho ra máu, sốt cao cũng đã hạ. Nhưng vẫn mê man bất tỉnh, theo ý kiến vô cùng uyên chuyên của thái y, Tiểu Hoàng Đế không thể tỉnh lại trong chốc lát được.

Trương Công Chúa vuốt vuốt án đường, nhìn Lục Vô Nghiên đang ngồi một bên, nói: "Trở về nghỉ ngơi đi."

Ánh mắt của bà lại rơi vào Phương Cần Chi đang ngủ trên đùi Lục Vô Nghiên, đầu nhỏ của Phương Cần Chi tựa lên khuỷu tay Lục Vô Nghiên, ngủ say sưa. Hai cánh môi đáng yêu màu hồng nhạt hé mở, thậm chí còn chảy nước miếng lên y phục của Lục Vô Nghiên.

"Mẫu thân cũng trở về nghỉ ngơi đi. Nếu như phán đoán không sai, ngày mai còn phải bận rộn rất nhiều chuyện."

Trương Công Chúa gật đầu, nói: "Yên tâm đi, đại khái ai sẽ có hành động, trong lòng ta đã có tính toán. Tất cả đều nằm trong kế hoạch, không trở ngại."

Lục Vô Nghiên không nói thêm gì, hắn rất tin tưởng vào năng lực của mẫu thân mình.

Hắn cẩn thận dịch chuyển đầu Phương Cần Chi, điều chỉnh để gương mặt bé áp vào trong ngực mình, rồi lại mặc áo choàng vào cho bé, ngay cả mũ trùm đầu cũng đội lên cho bé, lúc này mới ôm bé đứng dậy.

Đã trở thế này rồi, Lục Vô Nghiên cũng không đưa bé về tiểu viện của bé, mà ôm trở về viện Thùy Sao.

Trên đường về, có thể do cảm nhận được cái lạnh của gió mùa đông, Phương Cần Chi mơ mơ màng màng mở mắt, trước mắt là một mảnh trắng tinh, bé hít vào một hơi, biết đây là mùi huân hương thoang thoảng trên người Tam ca ca.

"Tam ca ca....." Bé nỉ non gọi một tiếng

"Ừ." Lục Vô Nghiên trả lời, bước chân cũng nhanh hơn ôm bé trở về.

Nghe giọng nói của Lục Vô Nghiên, Phương Cần Chi liền an tâm. Bé ngáp một cái, rồi nhắm mắt lại tiếp tục ngủ. Thậm chí sau khi về đến viện Thùỵ Sao, Lục Vô Nghiên cởi áo choàng ra cho bé, rồi đặt bé lên giường, bé cũng đều không hay biết.

Lục Vô Nghiên đắp chăn kỹ lưỡng cho bé, thổi tắt nến, rồi mới rón rén lui ra ngoài.

Gian phòng này thỉnh thoảng hẳn mới đến, giờ cũng đã nhanh chóng trở thành tâm phòng của Phương Cần Chi rồi.

Sau khi Lục Vô Nghiên ôm Phương Cần Chi rời đi, Trương Công Chúa cũng nán lại chính sảnh một lúc. Bà đứng bên giường, cúi đầu nhìn Sở Hoài Xuyên vẫn hôn mê như cũ. Bà cũng không ngờ dưới tình huống như vậy, thằng bé nhất gan từ trước đến giờ vì cứu bà mà can mui tên đó.

"Nói thật cho Bản cung, lúc nào Bệ Hạ mới có thể tỉnh lại." Trương Công Chúa hỏi.

Mấy thái y quỳ trên mặt đất, bẩm: "Hồi Công Chúa Điện Hạ, tình trạng của Bệ Hạ.... có chút đặc biệt. Độc trong cơ thể Bệ Hạ đã được ép ra ngoài toàn bộ. Mặc dù mũi tên đó phá thể chui ra, nhưng rất may mắn đã tránh được chỗ hiểm. Đối với người thường mà nói, tỉnh dưỡng một thời gian nhất định có thể hồi phục. Nhưng thân thể Bệ Hạ từ nhỏ đã suy nhược, lục phủ ngũ tạng đều không khỏe mạnh như người bình thường. Lại có chứng bệnh hen suyễn, cho nên đối với Bệ Hạ mà nói thì có một chút hung hiểm....."

Trương Công Chúa vô cùng bình tĩnh lắng nghe từng lời của hắn, nói: "Chăm sóc thật tốt."

"Vâng!" Chúng thái y đồng thanh đáp.

Mặc dù Trương Công Chúa trừng phạt khá nặng. Nhưng là một người thương phạt phân minh, càng sẽ không vì Tiểu Hoàng Đế mà trút giận lên những thái y này.

Bà biết bà có ở đây cũng chẳng có tác dụng gì. Ngược lại mấy ngày kế tiếp sẽ phải hao tổn rất nhiều tâm lực để ứng phó với đám cựu thần trong triều, lần lượt phân phó vài vị thái y chăm sóc thật tốt, rồi trở về.

Quả nhiên Lục Thân Ky đang đợi bà.

Trương Công Chúa lướt qua ông, đi thẳng vào trong thư phòng. Bà ngồi bên trường án, mài mực, trải giấy tỉ mỉ viết mấy phong thư. Đến khi bà đặt mấy phong thư đã được viết hoàn chỉnh sang góc bàn, rồi mới ngẩng đầu lên nhìn Lục Thân Ky.

Lúc Trương Công Chúa viết thư, Lục Thân Ky vẫn đứng ngay cửa ra vào chăm chú nhìn bà.

Lục Thân Ky đi vào, đặt một món đồ lên án kỷ trước mắt Trương Công Chúa.

Bình phù.

Bình phù điều động phần lớn binh mã Đại Liêu.

"Ta biết nàng dùng bình phù uy hiếp ta hòa ly. Không phải nàng buộc ta lựa chọn sao? Được, hai thứ này ta đều không cần." Lục Thân Ky đặt thư hòa ly bên cạnh bình phù.

Trương Công Chúa sững người.

"Sở Ánh Tư, có phải nàng muốn cái giá hay không? Vì trù tính của nàng, vì quốc gia của nàng. Liên hôn chính trị, hay là lấy lòng của một người nào đó?" Lục Thân Ky hỏi. Đã rất nhiều năm, hai người bọn họ không thật sự tâm bình khí hòa nói chuyện, hôm nay Lục Thân Ky lại vô cùng bình tĩnh.

Trương Công Chúa vốn không muốn trả lời, bà cắn môi, nhưng vẫn nói: "Không có."

Ánh mắt của bà tập trung vào bình phù và thư hòa ly ở trên bàn, nhẹ nhàng nói một câu: "Ta có đầu óc có tay chân, không cần phải dùng bản thân mình để lấy lòng người khác."

"Ừ." Lục Thân Ky gật đầu. "Vậy... Ta đi."

Nhìn Lục Thân Ky xoay người, Trương Công Chúa không nhịn được nói: "Nếu biết ta chỉ vì muốn ép chàng hòa ly. Bình phù này, chàng không cần phải giao ra."

Lục Thân Ky cười nhẹ: "Năm đó, lúc lấy nàng, ta tự nguyện rời khỏi quân đội, sau đó Vệ Vương mưu phản thì nàng lại giao cả binh mã Đại Liêu vào trong tay ta. Hôm nay cũng chỉ là vật về nguyên chủ. Nghĩ lại, Lục Thân Ky ta vẫn là hòng chút hào quang của nàng."

"Đó là chàng dựa vào bản lĩnh thật sự đạt được." Trương Công Chúa nói thật. Bà thực sự nói thật, nếu Lục Thân Ky không phải tướng tài, năm đó bà sẽ không giao binh mã Đại Liêu vào trong tay ông.

Còn có..... sự tin tưởng.

Cho dù có người có thể sánh với ông về hành quân đánh giặc, nhưng Trương Công Chúa cũng không dám giao phó phần lớn quân quyền Đại Liêu. Cho dù quan hệ của hai người đến ngày hôm nay đã trở nên tồi tệ, nhưng chỉ có trao binh quyền cho ông, Trương Công Chúa mới yên tâm.

Đáng tiếc, ông không tin bà tin tưởng ông. Cũng đúng thôi, có lúc ngay cả bản thân bà cũng không tin chính mình.

Giống như có rất nhiều lời muốn nói, cũng giống như không có gì cần thiết để nói. Lục Thân Kỳ đưa lưng về phía Trương Công Chúa, duy trì yên lặng thật lâu. Trong chốc lát, tâm tư rối bời, thay đổi liên tục.

Lục Thân Kỳ nhắm mắt lại, cố gắng áp chế những ký ức về bà đang lộn xộn trong đầu, trầm giọng nói một câu: "Bảo trọng."

Ông sai bước ra khỏi thư phòng, không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Bị thương

Lúc Phương Cẩm Chi tỉnh lại, trời vừa tờ mờ sáng, mặt trời mang những đường nét nửa trắng nửa đen nhô lên từ phía chân trời.

"Vệ mụ mụ, ta khát..." Bé dụi mắt, từ trên giường ngồi dậy.

Đợi hồi lâu, không nghe thấy tiếng trả lời của Vệ mụ mụ, Phương Cẩm Chi mở mắt hé hé ra nhìn bố trí trong phòng, mới nhớ ra nơi này không phải là tiểu viện của mình. Bé nắm quả đu đủ nhỏ gỗ vào đầu mình một cái, lầm bầm: "Nói hay lắm, sẽ ở cùng Tam ca ca, nhưng lại ngủ lúc nào không hay."

Bé rầu rĩ nhảy xuống giường, vội vàng mang giày chạy ra ngoài. Mới vừa đẩy cửa ra, thì bị một cơn gió lạnh ập vào mặt. Hai vai bé run lên, lui trở về sau. Phương Cẩm Chi suy nghĩ một lúc, rồi chạy tới trước một cái tủ áo thấp bằng gỗ lè, lấy ra một trường sam chỉ bạc của Lục Vô Nghiên khoác lên người. Cái trường sam này dù là Lục Vô Nghiên mặc, cũng dài đến mắt cá chân. Khoác lên người bé, quả thực đã kéo lê trên mặt đất hơn một nửa.

Lục Vô Nghiên thích yên tĩnh, tương đối ghét những hạ nhân khác của Lục gia. Cho nên mỗi lần Phương Cẩm Chi đến viện Thùy Sao, vô luận là mang theo Vệ mụ mụ hay là A Tĩnh, A Nguyệt, đều để bọn họ chờ bên ngoài viện, hoặc đi làm việc khác, đợi đến giờ trở lại đón bé. Vì vậy, lúc Phương Cẩm Chi ở viện Thùy Sao thì bên cạnh không có hạ nhân. Chủ yếu đều do Nhập Trà và Nhập Phan chăm sóc bé.

Bé kéo vạt áo dài lê thê chạy ra ngoài.

Nói không chừng Tam ca ca lại không chịu ăn sáng, bé phải đến xem mới được.

Phương Cẩm Chi vừa mới xuống được một nửa cầu thang, chợt nghe một tiếng hét kinh hãi ở sau lưng. Bé xoay người, nghi hoặc nhìn người phía sau. Đó là hai cô nương mười sáu mười bảy tuổi, đáng vẻ đều vô cùng xinh đẹp, trên người mặc cùng một loại váy và áo cánh, một vàng nhạt, một xanh nhạt.

Phương Cẩm Chi chớp chớp mắt, bé đã từng thấy qua trang phục áo cánh tương tự như vậy. Là trên người Nhập Trà và Nhập Phan, Phương Cẩm Chi cũng lơ mơ đoán ra thân phận của bọn họ.

"Các người có nhìn thấy Tam ca ca của ta không?" Phương Cẩm Chi ngập một cái rồi hỏi.

Hai nha hoàn không hề trả lời bé, họ đuổi tới, thẳng tay lột trường sam trên người Phương Cẩm Chi xuống.

"Y phục của Gia chúng ta há có thể cho người mặc lung tung! Người có biết hoa văn như ý ở trên đây phải thêu bao lâu hay không hả! Lại bị người đập hư như vậy, làm sao Gia chúng ta mặc nữa!" Cô nương trong trang phục màu vàng nhạt rống lên với Phương Cẩm Chi.

Bị nàng ta rống như vậy, Phương Cẩm Chi khá bối rối. Bé dùng sức chớp chớp mắt, vẫn còn chưa kịp phản ứng.

Người mặc y phục xanh nhạt cau mày nói: "Người là ai? Biểu cô nương Lục gia sao?"

Phương Cẩm Chi lúng ta lúng túng gật gật đầu.

Phương Cẩm Chi có một tật xấu, những lúc ngủ trễ mệt rũ rời và buổi sáng sau khi thức dậy, lúc nào cũng mơ mơ màng màng, phản ứng cũng sẽ chậm hơn rất nhiều.

"Nơi này không phải chỗ người có thể xông loạn đi tới đi lui, nhân lúc Gia chúng ta không có ở đây, mau đi nhanh lên!" Cô nương mặc y phục vàng nhạt lại rống lên một lần nữa, thuận tay đẩy Phương Cẩm Chi một cái.

Phương Cần Chi kịp thời chụp được tay vịn, mới không té từ trên cầu thang xuống. Bé xoa xoa cánh tay bị gió thổi lạnh buốt. Lúc này mới từ từ tỉnh táo lại. Bé quay đầu nhìn cửa sổ ngay hành lang đã được mở toang, gió lạnh đều từ chỗ này thổi vào.

Mặc dù Lục Vô Nghiên sợ lạnh, nhưng luôn sai người mở rộng cửa sổ trong hành lang.

Một cơn gió lạnh ủa tới, thổi bùng cửa thư phòng. Bên trong lò mờ hiện ra từng cái giá sách nối tiếp nhau, trên giá chất đầy sách. Có mấy tờ giấy bị gió thổi bay lên, lượn một vòng, rồi rơi xuống mặt đất.

Phương Cần Chi chạy tới, nhặt mấy tờ giấy rơi trên mặt đất lên, cẩn thận đặt lại trên giá sách.

"Đứa nhỏ này, lại xông loạn! Thư phòng của Tam thiếu gia không cho phép người khác tiến vào lộn xộn như vậy!" Cái giọng oang oang đó là của nha hoàn đang nhét trường sam vào trong ngực người còn lại, nàng ta vọt vào thư phòng muốn túm Phương Cần Chi lôi ra.

Phương Cần Chi lui về phía sau hai bước, cau mày nhìn nàng ta, nói: "Ta không muốn nói chuyện với các người, gọi Nhập Phanh đến gặp ta!"

"Ôi, khẩu khí lớn thật! Người mau chóng ra ngoài cho ta!" Nàng ta nói xong liền nhào tới, chụp cánh tay nhỏ nhắn của Phương Cần Chi lôi ra ngoài.

Phương Cần Chi vội vàng nắm lấy giá sách, không chịu đi ra ngoài. Bên ngoài lạnh lắm!

Trong lúc lôi kéo, nguyên cả giá sách đổ xuống. Phương Cần Chi tròn mắt, nhìn từng quyển sách rơi xuống, mà cả giá sách bằng gỗ hoàng lê cũng ngã về phía bé. Thật may là khoảng cách giữa những giá sách không xa, nên khi giá sách này ngã xuống, chỉ ngã chồng lên giá sách bên cạnh, khu vực bên dưới tạo thành một khoảng trống hình tam giác, cũng không ngã thẳng lên người Phương Cần Chi.

Nhưng những cuốn sách rơi xuống lại nện lên người Phương Cần Chi, thậm chí cả người bé đều bị vùi vào trong đống sách.

"Trời ạ!" Hai nha hoàn đồng loạt kêu lên, trong giọng nói của bọn họ đã có chút run rẩy. Chỉ vì Lục Vô Nghiên yêu sách, số sách ở đây đều do hắn thu thập nhiều năm, trong đó có rất nhiều bản độc nhất.

Hai người bọn họ vội vàng chạy tới nhặt sách, không ai để ý Phương Cần Chi đang bị chôn vùi trong đống sách.

Phương Cần Chi cố gắng ngồi dậy, xoa xoa cái trán, khi xòe bàn tay bé nhỏ ra trước mắt mình, lại thấy trên đó có một vết máu.

"Nhập Châm, Nhập Tuyền, hai người các người ở trên này làm cái gì vậy hả? Cãi nhau àm ỉ, Tam thiếu gia còn đang ngủ đó!" Nhập Phanh có chút tức giận đi lên lầu, ngay khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì kinh sợ đứng im tại chỗ.

Trong tay nàng đang cầm một mâm thức ăn, trên đó là mấy món ăn sáng ngọt ngọt mềm mềm dẻo dẻo mà Phương Cần Chi thích ăn.

Cổ tay nàng run lên, mâm thức ăn trong tay rơi xuống đất, cháo ngọt vấy vào váy và giày của nàng. Nàng ấy lại hoàn toàn không thấy nóng, tròn to mắt nhìn cái trán vẫn chưa khô máu của Phương Cần Chi.

"Nhập Phanh tỷ tỷ, đều do đứa nhỏ này làm ngã đổ giá sách của Tam thiếu gia, hai người bọn ta lập tức thu thập xong ngay!" Nhập Châm đang cầm sách trong ngực, vừa đi vừa nhét sách trở lại giá.

Không cẩn thận giẫm phải tay Phương Cần Chi.

"A! Đau! Tay của ta!" Phương Cần Chi kêu lên một tiếng, dùng sức rút tay mình ra.

"Biểu cô nương!" Nhập Phanh vội vã xông tới, đẩy Nhập Châm và Nhập Tuyền ra. Nàng dùng đôi tay run rẩy dòi đong sách chất trên người Phương Cần Chi, sau đó cẩn thận nâng mặt Phương Cần Chi lên.

Nhập Phanh hoảng sợ nhìn trán Phương Cần Chi, bên thái dương của bé có một vết thương dài bằng ngón tay út của một đứa trẻ, đang không ngừng chảy máu.

"Tay của ta....."

Một đứa bé năm sáu tuổi, cơ thể vẫn còn rất mềm mại non nớt, mu bàn tay và ba ngón tay của bé bị tróc da, máu rỉ ra từng giọt.

"Không có chuyện gì, Biểu cô nương đừng sợ!" Nhập Phanh nâng bàn tay Phương Cần Chi lên xem xét, rồi run giọng nói với Nhập Châm và Nhập Tuyền: "Nếu trên mặt hoặc trên tay của con bé lưu lại một chút sẹo nào, hai người các người không cần nghĩ đến mạng sống nữa!"

Lúc này Nhập Châm và Nhập Tuyền mới kinh ngạc.

"Còn thất thần ở đó làm gì! Mau đi tìm Nhập Y!"

"Vâng, vâng.... Nô tỳ đi ngay!" Nhập Châm và Nhập Tuyền vội vã xuống lầu.

"Chờ một chút." Nhập Phanh ôm Phương Cần Chi. "Một người đi được rồi, người còn lại đi đánh thức Tam thiếu gia. Nói... nói biểu cô nương bị thương."

Nói xong, Nhập Phanh vội vàng ôm Phuong Cẩn Chi xuống lầu, ôm đến thiên sảnh lầu một. Nàng cẩn thận đặt Phuong Cẩn Chi lên tháp mỹ nhân.

"Biểu cô nương?" Nhập Phanh lo lắng sờ trán Phuong Cẩn Chi, bởi vì nhìn Phuong Cẩn Chi lúc này rất ngơ ngác. Nếu là đứa trẻ khác e rằng đã sớm khóc lóc không ngừng. Mặc dù trong đôi mắt Phuong Cẩn Chi đã ngập nước, nhưng lại không khóc lên.

Nhập Phanh sợ bé bị dọa.

"Cẩn Chi!" Sau một loạt tiếng bước chân hỗn loạn, Lục Vô Nghiên vòng qua bình phong đi vào. Trên người hắn chỉ tùy tiện khoác một bộ trường bào, nhất định là mới vừa bị Nhập Châm đánh thức.

Vết máu trên mặt Phuong Cẩn Chi khiến Lục Vô Nghiên kinh hãi.

"Tam ca ca....." Phuong Cẩn Chi bật khóc.

Bé từ trên tháp mỹ nhân nhảy xuống, chạy thẳng vào người Lục Vô Nghiên. Vòng tay ôm chặt hông Lục Vô Nghiên, bật khóc nức nở.

Rõ ràng là đã nhịn khóc lâu như vậy, nhưng khi nhìn thấy Lục Vô Nghiên lại lập tức khóc òa lên. Nước mắt như trân châu từng giọt từng giọt tuôn ra, chỉ trong chớp lát, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ lớn chừng một bàn tay đã đầm đìa nước mắt.

Máu trên tay, trên mặt và nước mắt dính hết vào người Lục Vô Nghiên.

"Tam ca ca ở đây." Lục Vô Nghiên đau lòng ôm bé đi về tháp mỹ nhân.

Phuong Cẩn Chi ôm cổ hắn không chịu xuống, hắn liền ngồi lên tháp mỹ nhân, đặt Phuong Cẩn Chi lên đùi như thường lệ.

"Nào, để Tam ca ca xem một chút." Hắn đẩy gương mặt Phuong Cẩn Chi ra, Phuong Cẩn Chi lại vùi mặt vào ngực hắn, không chịu xoay đầu lại, còn dùng tay đẩy Lục Vô Nghiên.

Lúc này Lục Vô Nghiên mới phát hiện ra bàn tay bị thương của Phuong Cẩn Chi, hắn thận trọng nâng bàn tay Phuong Cẩn Chi lên, bề mặt vết thương nhìn thấy mà ghê người

Vừa nhìn, là biết bị người ta giẫm lên.

Ánh mắt hắn lập tức lạnh đi, nhẹ nhàng đưa mắt nhìn sang Nhập Châm đang quỳ ở một góc.

"Biểu cô nương, chúng ta phải rửa sạch vết thương trước." Nhập Phanh cầm khăn thấm nước nóng, đứng bên cạnh Phuong Cẩn Chi.

Nhưng Phuong Cẩn Chi chỉ khóc, núp trong ngực Lục Vô Nghiên không chịu ra ngoài.

"Đề ta." Lục Vô Nghiên nhận khăn từ tay Nhập Phanh.

Hắn vỗ vỗ đầu Phuong Cẩn Chi, nói: "Cẩn Chi nghe lời, Tam ca ca lau sạch máu cho muội."

"Không cho Tam ca ca nhìn....." Phuong Cẩn Chi khóc nức nở, chui vào trong ngực hắn, không chịu lộ mặt ra. Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng từ nhỏ cô nương gia đã biết yêu cái đẹp. Bé biết mặt mình bị thương, biến dạng rồi.

Lục Vô Nghiên dừng lại một chút, rồi nói: "Tam ca ca sắp tức giận."

Thân thể tiểu cô nương trong ngực run rẩy, rồi không tình nguyện buông bàn tay đang gắt gao nắm chặt ngực áo Lục Vô Nghiên. Nhưng bé vẫn cúi gằm mặt như cũ, không chịu nhìn Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên nâng mặt bé lên, dùng khăn nhẹ nhàng lau đi vết máu trên mặt bé.

Càng lau, hàn ý trong mắt hắn càng sâu.

"Biểu cô nương làm sao vậy?" Nhập Y xách theo hòm thuốc bước nhanh vào, ánh mắt đầu tiên của nàng ấy khi nhìn vào miệng vết thương trên mặt Phuong Cẩn Chi, cũng là kinh ngạc không thôi. Nàng ấy không tự chủ nói: "Trời ơi, vết thương dài quá."

Lục Vô Nghiên phải ôm đỡ dành con bé một lúc lâu, Phuong Cẩn Chi mới nín khóc nức nở, chỉ còn những tiếng thút thít rất nhỏ. Nhưng khi nghe Nhập Y nói như vậy, con bé "Oa" lên một tiếng, lại bật khóc lớn hơn.

Lục Vô Nghiên lạnh lùng nhìn Nhập Y.

Nhập Y muốn cắn lưỡi, vội vã đi tới, mở hòm tìm kiếm thuốc trị thương.

Nhập Tuyền đi cùng Nhập Y trở về, trên đường đi đã nghe Nhập Y nói về chuyện của Phuong Cẩn Chi, sắc mặt nàng ta trắng bệch, quỳ gối bên cạnh Nhập Châm, thân thể không ngừng run rẩy.

"Thuốc này sẽ hơi đau, Biểu cô nương cố nhịn một chút." Nhập Y cúi người phía trước Phương Cần Chi, dịu dàng nói.

Phương Cần Chi môi mím thật chặt, dùng sức gật đầu.

"Ta...ta... sau này, có phải ta sẽ trở nên xấu xí hay không?" Phương Cần Chi mở to đôi mắt sợ hãi nhìn Nhập Y. Nói được một nửa, thì nước mắt lại thi nhau rơi xuống, khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng.

"Ừ, sau này sẽ trở nên xấu xí. Trừ Tam ca ca muội ra, muội cũng không gả được cho ai rồi." Lục Vô Nghiên ném khăn gắm xuống đất, trong giọng nói của hắn hàm chứa sự phẫn nộ mà rất nhiều năm chưa từng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Khúc mắc

Cổ tay Nhập Y run lên, nàng vội vàng quỳ xuống cùng với Nhập Phan. Trong nháy mắt, cả thiên sảnh chìm vào trong yên lặng.

Kiếp trước, Phương Cần Chi cũng bị thương một lần. Nhưng không phải lúc nàng sáu tuổi, lúc đó nàng đã mười ba tuổi. Mười ba tuổi, chính là độ tuổi bàn đến việc hôn nhân. Vết sẹo lưu lại năm mười ba tuổi đâu dễ dàng xóa bỏ như năm sáu tuổi.

Lục Vô Nghiên cảm thấy rất mờ mịt.

Hắn không thể ngăn cản Phương Cần Chi bị thương, cũng không thể ngăn cản phụ mẫu hòa ly. So với kiếp trước, mặc dù hiện tại đã có rất nhiều chuyện phát sinh biến hóa, nhưng Lục Vô Nghiên lại khiếp sợ phát hiện hình như tất cả đều đang đi theo quỹ đạo của kiếp trước.

Giờ khắc này, lòng tin của Lục Vô Nghiên chợt lung lay.

Phương Cần Chi xoa đầu ngơ ngác nhìn Lục Vô Nghiên, trước kia, cho dù có người chọc Lục Vô Nghiên không vui, khi hắn xử lý người khác đều sẽ cười. Một Lục Vô Nghiên với gương mặt giận dữ như vậy, Phương Cần Chi chưa từng thấy qua.

Có phải mình khóc suốt mướn đã khiến hắn chán ghét hay không?

Bé dùng bàn tay chỉ chút vết thương nắm lấy cổ tay Lục Vô Nghiên, bàn tay nhỏ bé vừa vuron ra, liền rút trở lại, đôi bàn tay khác sạch sẽ hơn, kéo tay Lục Vô Nghiên, bé nắm lấy bàn tay đang đặt bên hông của Lục Vô Nghiên, thận trọng từng chút một siết chặt ngón tay cái của hắn.

"Tam ca ca, đừng nổi giận, muội không khóc nữa, đừng tức giận....." Bé sợ hãi nói. Sâu trong đáy mắt Phương Cần Chi là nỗi lo sợ, lo sợ Lục Vô Nghiên sẽ chán ghét bé.

Lục Vô Nghiên nhìn sự dè dặt trong đôi mắt Phương Cần Chi, từ từ bình tĩnh lại. Hắn vươn tay, dùng ngón tay lau đi nước mắt trên mặt cho Phương Cần Chi, cố gắng đè nén tức giận trong lòng, dùng một giọng nói êm dịu dỗ dành bé: "Đừng suy nghĩ lung tung, để Nhập Y bôi thuốc cho muội. Chỉ cần muội ngoan ngoãn bôi thuốc, sẽ không lưu lại sẹo."

"Dạ!" Phương Cần Chi nghiêm túc gật đầu, nhịn đau, để Nhập Y bôi thuốc cho mình.

Thuốc Nhập Y dùng quả thật khiến vết thương có một loại đau đớn như dao cắt, nhưng cũng là một loại thuốc cực tốt, không dễ lưu sẹo. Phương Cần Chi ưỡn thẳng sống lưng, đôi tay nhỏ bé gắt gao siết chặt váy trên đầu gối, cố gắng chịu đựng đau đớn. Nước mắt lăn dài không ngớt, nhưng bé mím chặt môi, không bật ra một tiếng khóc.

Lục Vô Nghiên vẫn nhìn con bé.

Thật ra ở kiếp trước, Lục Vô Nghiên vốn định cưới nàng. Nhưng tiểu cô nương trưởng thành, suy nghĩ cũng phức tạp hơn. Vô số lần trốn tránh hắn, hơn nữa còn làm ra một số chuyện khiến hắn chán ghét, tình cảm hai người cũng dần dần lạnh nhạt.

Bởi vì... thân phận.

Thân phận của Lục Vô Nghiên, trong toàn bộ Hoàng Thành này, trừ Tiểu Hoàng Đế thì không tìm được người tôn quý hơn. Còn Phương Cần Chi? Nữ thương hộ, một con bé đáng thương không phụ mẫu đến Lục gia tìm nơi nương tựa. Huống chi, mẫu thân nàng cũng chỉ là nữ nhi thứ xuất của Lục gia.

Cho dù thời điểm đó Phương Cần Chi xuất sắc như vậy, được người Lục gia yêu thích như vậy, nhưng Lục gia tuyệt đối không có khả năng đồng ý mối hôn sự không môn đăng hộ đối này, trừ phi làm thiếp.

Mặc dù xuất thân hèn mọn, nhưng Phương Cần Chi là một người tâm cao khí ngạo từ trong xương tủy. Cho nên khi nàng mơ hồ nhận ra tình cảm của

mình đối với Lục Vô Nghiên phát sinh biến hóa, thì bản thân nàng bắt đầu chùn chân. Có một lần sau khi nàng tắm rửa mặc y phục, không cẩn thận bị Lục Vô Nghiên nhìn thấy, nàng đã không thêm để ý đến hần nửa năm. Lục Vô Nghiên chỉ nghĩ nàng tức giận, nhưng không biết nàng đang mượn cơ tránh né hần.

Nàng không chỉ tránh né Lục Vô Nghiên, còn làm ra một loạt những chuyện cố ý chọc giận Lục Vô Nghiên, thậm chí còn vội vã tính toán cho hôn sự của chính mình.

Có gia tài bên người, nàng không lo không gả được.

Đám ca nhi thứ xuất trong Lục gia, đương nhiên cũng có người nguyện ý cưới nàng.

Khi hôn sự của nàng và Lục Tử Cảnh nhanh chóng được quyết định, Lục Vô Nghiên đã thẳng tay đập nát Hạp Viễn Đường. Trước mặt mọi người Lục gia, hần nắm tay Phương Căn Chi, mạnh mẽ kéo nàng ra ngoài. Khi đó, trong phủ đã có một vài lời đồn đãi về việc Lục Vô Nghiên muốn thu Phương Căn Chi. Dù sao tính tình Lục Vô Nghiên cổ quái nghiêm trọng, đối với những cô nương gia muốn lấy lòng, tìm cách tiếp cận hần, chỉ cần đến gần hần, đều sẽ khiến hần chán ghét. Cho nên, mấy đệ đệ bên dưới hần đều đã làm phụ thân, hần vẫn chưa có thể từ.

Mà Phương Căn Chi là một trong số rất ít người có thể đến gần hần nhiều năm như vậy.

Còn có lời đồn đãi, Phương Căn Chi đã sớm là người của Lục Vô Nghiên.

Chỉ có điều, thân phận của hai người quá chênh lệch, trong mấy lời đồn đãi cũng chỉ nói Lục Vô Nghiên muốn nạp nàng làm thiếp, ai cũng chưa từng nghĩ đến nàng sẽ được cưới hồi môn hoàng. Chuyện Lục Vô Nghiên lôi kéo nàng trước mặt mọi người, giống như đã đặt mối quan hệ của hai người lên mặt bàn. Đồng thời cũng phá hư thanh danh của Phương Căn Chi.

Về sau, Trương Công Chúa cũng ân chuẩn cho mối hôn sự này.

Nhưng Phương Căn Chi lại không muốn.

Thân phận hai người quá cách xa nhau, nàng không muốn với cao, không muốn lấy loại thân phận thấp kém này gả cho Lục Vô Nghiên, cho dù là chánh thê. Quy củ trong phủ Ôn Quốc Công sâm nghiêm, cho dù nàng may mắn được chỉ hôn, nhưng nàng cũng hiểu bằng xuất thân của nàng làm tông phụ Lục gia thật sự rất vất vả.

Chăm sóc hai muội muội đã đủ khó khăn rồi, nàng không có nhiều tâm lực để quản lý kinh doanh.

Huống chi, thời điểm đó bệnh tình của Tiểu Hoàng Đế ngày một nặng hơn, Phương Căn Chi cũng mơ hồ đoán được thân phận của Lục Vô Nghiên sau này có thể còn phát sinh biến hóa. Nàng sống ở phủ Ôn Quốc Công những năm qua, gian nan nối tiếp gian nan, đã sớm mệt mỏi, kiệt sức, chỉ muốn trải qua một cuộc sống bình thản.

Nhưng đáng tiếc, trước khi rời khỏi phủ Ôn Quốc Công, chuyện của hai muội muội vẫn bị bại lộ. Đúng lúc đó, gương mặt nàng lại bị thương, vết thương rất sâu, không ai dám xác định sẽ không lưu lại sẹo. Nàng mang trái tim như tro tàn rời khỏi phủ Ôn Quốc Công.

Sau đó nữa.....

Lục Vô Nghiên nhắm mắt lại, che giấu đau đớn trong đáy mắt. Hần không muốn nhớ lại chuyện sau đó nữa.

Khi hần mở mắt ra, trán của Phương Căn Chi đã được bôi thuốc, băng bó kỹ lưỡng. Nhập Y đang cầm tay bé, xử lý vết thương trên mu bàn tay và mấy ngón tay cho bé.

"Đề ta." Lục Vô Nghiên nói.

"Vâng." Nhập Y ngừng tay, hơi do dự khi đưa dược cao cho Lục Vô Nghiên. Vì loại dược cao này có mùi hơi khó ngửi, nàng lo lắng nó sẽ làm cho thân thể Lục Vô Nghiên khó chịu.

Lục Vô Nghiên dùng ngón tay nhẹ nhàng thoa dược cao màu nâu lên mu bàn tay Phương Căn Chi. Hần thoa rất cẩn thận, mỗi động tác đều vô cùng dịu dàng, như sợ làm đau con bé.

Phương Căn Chi ngẩng đầu lên, len lén nhìn sắc mặt Lục Vô Nghiên. Thấy hần đã khôi phục lại bình tĩnh, tức giận trong mắt cũng không còn, lúc này bé mới thở phào nhẹ nhõm.

Lục Vô Nghiên liếc nhìn con bé một cái, rồi cúi đầu tiếp tục bôi dược cao. So với vết thương trên mặt, Lục Vô Nghiên lo lắng vết thương trên tay bé hơn. Trên mặt có lưu lại sẹo hay không, cũng không quan trọng. Nhưng đôi tay thì ngược lại, nếu tổn thương đến khớp xương, mới khiến hần đau lòng.

Phức tạp nhất là lòng người, cho tới hôm nay, Lục Vô Nghiên vẫn không biết phải làm thế nào để cởi bỏ khúc mắc trong lòng Phương Căn Chi. Hần có thể đoán được khi trưởng thành Phương Căn Chi vẫn sẽ lại trốn tránh hần như kiếp trước.

Hần mong mỗi bé mau chóng lớn lên, nhưng lại sợ bé trưởng thành.

Đến khi Lục Vô Nghiên dùng vài mòng băng bó bàn tay Phương Căn Chi thật cẩn thận, Phương Căn Chi mới chớp chớp mắt, hỏi: "Tam ca ca, huynh

không tức giận sao?"

"Tam ca ca vĩnh viễn sẽ không giận muội." Lục Vô Nghiên vuốt vuốt đầu bé, rồi lau đi vệt nước còn đọng lại nơi khóe mắt. Hắn tình nguyện bé con của hắn tùy hứng một chút, không ngừng khóc lóc ầm ĩ, cũng tốt hơn đáng về dè dặt thận trọng lo sợ hắn tức giận như thế này.

Thấy sắc mặt của Lục Vô Nghiên đã hòa hoãn được một chút, Nhập Châm và Nhập Tuyền mới liếc mắt nhìn nhau, quỳ lết đến trước mặt hắn.

"Bọn nô tỳ tới đưa y phục cho Tam thiếu gia, ngẫu nhiên gặp được biểu cô nương tại cầu thang. Nô tỳ cho là nàng ấy xông loạn vào đây giống như tiểu tôn tử của Tô gia. Cũng không biết đêm qua nàng ấy ngủ lại viện Thùy Sao. Y phục Tam thiếu gia đã mặc qua sẽ không mặc lên người lần nữa, càng không cho phép người khác mặc. Bọn nô tỳ thấy vị biểu cô nương này mặc y phục của người, mới... lột y phục trên người nàng ấy xuống."

"Nô tỳ lo lắng biểu cô nương làm hư sách của người, mới kéo nàng ấy ra khỏi thư phòng. Cũng là không cẩn thận mới giẫm lên tay biểu cô nương...."

Nhập Châm và Nhập Tuyền cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt của Lục Vô Nghiên.

"Nói xong?" Lục Vô Nghiên lạnh lùng hỏi.

"Nói... Nói xong rồi...." Nhập Châm và Nhập Tuyền càng cúi đầu thấp hơn, gần như sát đất.

Lục Vô Nghiên nở nụ cười, hỏi: "Các người lột y phục từ trên người con bé?"

"Vâng...."

"Kéo con bé, đập con bé?"

"Vâng....."

Phương Cần Chi chu mỏ, ở một bên nhỏ giọng cáo trạng: "Còn đây ta! May mà ta chụp được tay vịn, bằng không chắc đã ngã lăn từ trên cầu thang xuống rồi...."

Lục Vô Nghiên dùng ngón tay nhẹ nhàng ma sát cánh môi đang cong lên của Phương Cần Chi. Hắn gật đầu, nói: "Chặt đứt bàn tay bàn chân, lột da, kéo đứt tứ chi, lấy chày bằm thành thịt bằm, cho chó ăn."

Nhập Châm và Nhập Tuyền tê liệt ngã xuống đất, gần như ngất đi.

"Vâng." Nhập Phan nhắm mắt trả lời. Nàng và Nhập Y liếc mắt nhìn nhau, không dám câu cạnh, bởi vì các nàng biết cầu tình cũng không có tác dụng.

"Khoan đã." Lục Vô Nghiên dừng một chút. "Sau khi bằm thành thịt bằm giao cho Nhập Tú, để nàng ta tự mình cho chó ăn."

Phàm là những y phục Lục Vô Nghiên đã mặc qua sẽ không mặc lại lần thứ hai, hắn có Cẩm Tú phường đặc biệt may y phục cho riêng cho hắn. Tú nữ trong Cẩm Tú phường gần trăm người, hiện tại người quản lý Cẩm Tú phường chính là Nhập Tú. Mà Nhập Châm và Nhập Tuyền đều do một tay Nhập Tú dạy dỗ nên.

Điều này tương đương hắn muốn trừng phạt cả Nhập Tú.

Phương Cần Chi ngơ ngác nhìn Lục Vô Nghiên, những lời Lục Vô Nghiên vừa nói ra từng chữ từng chữ bay vào trong tai bé. Những lời đó, mặc dù bé không thể hiểu hết, nhưng cũng biết đại khái.

Bé bị dọa sợ.

Mặc dù bé thật sự rất giận hai nha hoàn Nhập Châm và Nhập Tuyền này, bằng không cũng sẽ không cáo trạng. Nhưng bé cho là chỉ đánh một trận hoặc đuổi đi là cùng, nhưng không ngờ Lục Vô Nghiên sẽ dùng đến hình phạt nặng như vậy.

"Muốn cầu tình?" Lục Vô Nghiên nhìn bé.

Phương Cần Chi gật đầu một cái, rồi lại lắc đầu.

Lục Vô Nghiên nhú mày, thì nghe Phương Cần Chi nói: "Muội..muội đều nghe Tam ca ca..... Tam ca ca nói gì cũng đúng!"

"Ta nói cái gì cũng đúng?" Lục Vô Nghiên vừa lặp lại vừa vuốt ve cánh môi của bé.

Hai cánh môi mềm mại của Phương Cần Chi bị hắn xoa có chút đau, nhưng bé không tránh né, lấy hết dũng khí nói: "Đúng, Tam ca ca nói gì cũng đúng, Cần Chi đều nghe Tam ca ca."

"Ừ." Lục Vô Nghiên đứng dậy, cầm áo lông bên cạnh quần Phương Cần Chi lại thật kỹ lưỡng, rồi ôm bé đi ra ngoài.

Hắn cảm thấy chờ đợi có quá nhiều thứ không chắc chắn, còn có vẻ quá dài. Hắn quyết định không đợi nữa.

Chương 33: Lừa gạt

Phương Cần Chi lướt qua bả vai Lục Vô Nghiên, nhìn về phía Nhập Châm và Nhập Tuyền tê liệt ngã dưới đất. Bé nghiêng mặt qua, không chớp mắt nhìn gò má Lục Vô Nghiên gần trong gang tấc. Lúc Lục Vô Nghiên không cười, trên mặt hắn luôn có một biểu cảm lạnh lùng. Nếu hắn cười khê, ý cười tích tụ nơi khóe mắt lại chẳng hề ấm áp, ngược lại còn tăng thêm mấy phần âm hàn khó nắm bắt.

Phương Cần Chi chợt phát hiện mình chẳng hiểu một chút nào về hắn.

Bé biết con người hắn tương đối cổ quái, không để ý cấp bậc lễ nghĩa, lúc cuồng ngạo hoàn toàn không cho người khác một chút thể diện nào. Hoàn toàn không để ý đối phương là ai. Bé luôn cho rằng từ trên xuống dưới phủ Ôn Quốc Công, vô luận là chủ tử hay là nô bộc đều không dám trêu chọc hắn. Trước đây bé còn rất ngạc nhiên, tại sao người khác lại tránh né Tam ca ca giống như hồng thủy và thú dữ như vậy?

Tam ca ca đối xử với bé rất tốt mà!

Sẽ ôm bé cho bé ăn cơm, còn có thể cho bé rất nhiều đồ, mang bé thất châu châu cô, quán điều, dạy đánh cờ, viết chữ.....

Tam ca ca mặc y phục cho bé, Tam ca ca đút bé ăn hồng đậu đường, Tam ca ca chải tóc cho bé, cho dù vừa rồi Tam ca ca rất tức giận nhưng động tác lúc bôi thuốc cũng vô cùng êm ái, còn nhẹ nhàng hơn so với Nhập Y.....

Quan tâm như là ca ca ruột thịt của bé!

Nhưng.....

Hình như bây giờ bé đã có chút hiểu rõ. Mấy ngày qua, Tam ca ca mà bé nhìn thấy cũng không phải là Tam ca ca hoàn toàn chính chính. Tam ca ca đối xử tốt với bé, cũng không có nghĩa hắn sẽ đối xử tốt với người khác.

Vậy.....

Hiện tại Tam ca ca đối xử tốt với bé, sau này cũng sẽ đối xử tốt với bé sao?

Phương Cần Chi chớp chớp mắt, nhớ tới tâm trạng của mình lúc này khi nhìn thấy Lục Vô Nghiên. Tay và trán đều rất đau, nhưng vẫn chịu đựng không khóc. Nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy Lục Vô Nghiên, bé lập tức cảm thấy an toàn. Giống như.....

Giống như sự an toàn của phụ thân, mẫu thân, còn có ca ca.

Bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy ngực áo của Lục Vô Nghiên không khỏi buông lỏng hơn một chút. Như vậy không được! Cho dù Tam ca ca đối xử với bé có tốt hơn nữa cũng chỉ là biểu ca, cũng chỉ vì tên của mình đồng âm với tên muội muội của hắn.

Bé.... bé không nên lệ thuộc vào hắn như vậy!

Lục Vô Nghiên nghe thấy những tiếng thút thít rất nhỏ đứt quãng, hắn nghiêng đầu, nhìn thấy bé con trong ngực khóc đến uất ức. Bé cúi đầu, kềm nén những tiếng nức nở, chỉ phát ra những âm thanh sù sùi rất nhỏ. Khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn cỡ lòng bàn tay nhăn lại, từng giọt từng giọt nước mắt rớt xuống từ trong hốc mắt.

Hoàn toàn khác với khóc lóc do đau đớn khi này, giống như đang chịu thiên đại uất ức.

"Cần Chi?" Lục Vô Nghiên dừng bước lại.

"Tam biểu ca....." Chỉ ba chữ, nhưng nước mắt lại thi nhau lăn xuống.

Lục Vô Nghiên khê chau mày. Phương Cần Chi đã sửa lại một chữ trong cách xưng hô với hắn. Hắn rừ mi suy ngẫm chốc lát, cũng không vội vã dỗ dành bé. Hắn ôm Phương Cần Chi đi vào bên trong một lương đình bát giác phía trước, hắn ngồi xuống băng đá, rồi ôm Phương Cần Chi đặt lên trên bàn đá đối diện với mình.

Ngồi trên bàn thật sự không có quy củ, để cho người khác nhìn thấy cũng không hay. Phương Cần Chi vịn vịn, muốn nhảy xuống. Lục Vô Nghiên ấn chặt hai cánh tay của bé, nói: "Nói cho ta biết, tại sao khóc."

"Chỉ vì muội đau mà thôi." Phương Cần Chi quay đầu đi, không dám nhìn vào mắt Lục Vô Nghiên.

"Là bởi vì ta xử phạt hai nô bộc này quá mức nghiêm khắc, muội lo lắng sẽ có một ngày ta không còn tốt với muội, cũng sẽ đối xử với muội như vậy?"

Lục Vô Nghiên chậm rãi hỏi.

Lông mi Phuong Cần Chi khẽ run lên, bé cắn môi không chịu lên tiếng.

Lục Vô Nghiên nhần tâm, lạnh giọng nói: "Nếu như muội không chịu nói thật, từ ngày hôm nay ta sẽ không để ý muội nữa. Sau này muội cũng không cần trở lại viện Thùy Sao tìm ta."

Lông mi Phuong Cần Chi lại run lên, nước mắt liền lăn xuống.

Lục Vô Nghiên đau lòng không chịu nổi, hần vừa định bỏ cuộc, thì nghe thấy Phuong Cần Chi nhỏ giọng lầm bầm câu gì đó, bé nghiêng đầu, giọng nói quá nhỏ, lại mang theo nước mắt, hòa toàn nghe không rõ.

"Cái gì?" Lục Vô Nghiên tiến sát lại.

"Dù sao..... sớm muộn gì huynh cũng sẽ không để ý muội nữa!"

"Tại sao?"

"Muội biết huynh chỉ xem muội như muội muội của huynh! Muội muội huynh tên là Chi Chi, tên của muội lại đồng âm với nàng ấy! Khi còn bé nàng ấy cũng không đi học, nàng ấy cũng thích ăn hồng đậu đường! Lúc muội tới phủ Ôn Quốc Công năm tuổi, nàng.... khi nàng ấy qua đời cũng năm tuổi! Chờ khi muội trưởng thành sẽ không còn giống muội muội trong trí nhớ của huynh, huynh sẽ không để ý nữa....." Phuong Cần Chi ảo não hét lên, vừa khóc vừa nói, vừa đẩy Lục Vô Nghiên ra.

Bé lấy tay bịt mắt, giọng nói đứt quãng: "Muội sợ, sợ sau này Tam ca ca sẽ không để ý tới muội nữa....."

Lục Vô Nghiên muốn kéo bàn tay đang bịt mắt của bé ra, để lau nước mắt cho bé, nhưng còn chưa đụng vào đã thu tay lại.

Hắn trầm lặng một lúc, rồi nói: "Chi Chi nhỏ hơn ta bốn tuổi, bởi vì sinh non nên thân thể con bé vẫn luôn rất yếu ớt, cho nên mới không có cách nào đi học, cũng không có biện pháp rời khỏi Lục gia. Sau đó bởi vì một chút ngoài ý muốn, con bé đã qua đời lúc năm tuổi. Mà Tam ca của ngươi từ lúc ba tuổi cũng không ở phủ Ôn Quốc Công."

Lục Vô Nghiên dừng một chút, lướt qua đoạn ký ức hai năm làm con tin đó, rồi nói: "Sau khi ta mười tuổi mới trở về phủ Ôn Quốc Công thường trú."

Phuong Cần Chi hạ tay xuống, nghi hoặc nhìn Lục Vô Nghiên.

"Cần Chi thông minh như vậy, đã hiểu rõ chưa?" Lục Vô Nghiên mỉm cười hỏi bé.

Phuong Cần Chi chớp mắt mấy cái, bé muốn xòe hai bàn tay ra, nhưng tay phải của bé bị thương, đầu ngón tay đều bị băng bó lại. Lục Vô Nghiên cười khẽ đưa tay mình cho bé, để bé đếm.

Phuong Cần Chi do dự một lúc, rồi mới kéo mấy ngón tay của Lục Vô Nghiên bắt đầu tính toán. Bé tính toán nửa ngày, mới thả tay Lục Vô Nghiên xuống, nhìn hắn nghi hoặc nói: "Lúc nàng ấy ra đời Tam ca ca không ở Lục gia, lúc nàng ấy qua đời Tam ca ca cũng không ở Lục gia....."

"Ừ." Lúc này Lục Vô Nghiên mới dùng ngón tay đi lau nước mắt trên gò má bé. "Những năm đó, chỉ ngày tết ta mới có thể trở về Lục gia, đối với ta mà nói, hình dáng của Chi Chi như thế nào ta đã sớm không còn nhớ rõ. Số lần ta nhìn thấy con bé còn không nhiều bằng số lần ta gặp Cần Chi. Chi Chi trong ký ức của ta... khi con bé còn bé xíu ta chỉ nhìn thấy từ xa được mấy lần, nhưng trong hai năm con bé bốn năm tuổi, ta không gặp được con bé một lần. Nếu thật sự nói đến Chi Chi trong trí nhớ, đó cũng chỉ là một Tiểu Bát Điểm mới vừa chập chững biết đi, còn là một con ma bệnh yếu ớt. Cần Chi của chúng ta có giống như muội ấy không? Hồng đậu đường.... muội ấy thích ăn hồng đậu đường?"

"Không phải như thế sao?" Phuong Cần Chi nhìn Lục Vô Nghiên, đôi mắt to tròn ngập tràn nghi hoặc. Chẳng lẽ từ trước đến nay bé đều đoán sai sao? Không phải vì Lục Gia Chi mà Tam ca ca mới đối xử tốt với mình sao?

"Nhưng mà.... huynh chỉ là biểu ca của muội!" Phuong Cần Chi không khỏi nhích cái miệng nhỏ về sau một chút.

"Nhưng mà.... không phải Cần Chi của chúng ta đã nói sau này trưởng thành muốn gả cho ta sao?"

Phuong Cần Chi ngẩn người "Nhưng...."

Bé lại mơ hồ.

"Chúng ta còn ngéo tay, Cần Chi đã quên rồi sao?" Lục Vô Nghiên nheo mắt lại, vén mớ tóc rối ra sau tai cho bé.

"Cần Chi đâu có quên, nhưng...." Phuong Cần Chi cau mày. "Như lời Tam ca ca nói, gả cho Tam ca ca thì huynh sẽ một mực đối xử tốt với muội sao? Đúng vậy sao? Là như vậy sao?"

"Chỉ cần muội gả cho ta...thì ta sẽ một mực đối xử tốt với muội, đúng, là như vậy."

"Nhưng....." Phuong Cần Chi cúi đầu, vẫn còn chưa hiểu.

Lục Vô Nghiên cười cười, hỏi: "Cần Chi suy nghĩ một chút đi, phụ thân muội đối với mẫu thân muội có tốt không?"

"Tốt!" Phương Cần Chi dùng sức gật đầu.

"Đúng vậy, chờ Cần Chi trưởng thành gả cho Tam ca ca, Tam ca ca sẽ giống như phụ thân muội đối với mẫu thân muội vậy đó. Sẽ luôn đối xử tốt với muội như vậy. Không, sẽ tốt hơn như vậy."

"Bởi vì....như vậy sẽ trở thành người nhà phải không?"

"Đúng vậy, người nhà, người nhà sống chết không từ bỏ." Lục Vô Nghiên cố ý nhấn mạnh năm chữ "sống chết không từ bỏ".

Phương Cần Chi nghiêng đầu, xem xét kỹ lưỡng Lục Vô Nghiên, nhưng vẫn không nghĩ ra. Bé vẫn cho rằng bởi vì Lục Giai Chi, Tam ca ca mới có thể đặc biệt đối xử tốt với bé. Cho nên bé cảm thấy có lẽ bởi vì mình còn nhỏ, nên Tam ca ca mới có thể tốt với mình. Đợi đến khi bé trưởng thành, Tam ca ca sẽ không để ý bé nữa, bé cũng sẽ bị đối xử giống như mấy biểu tỷ muội khác của Lục gia.

Cho nên, bé vẫn luôn rất cẩn thận lấy lòng hắn. Đồng thời cũng liệu mạng tự nhắc nhở bản thân không thể quá lệ thuộc vào lòng tốt của hắn.

Nhưng bây giờ Tam ca ca lại nói cho bé biết chỉ cần bé gả cho hắn, hắn sẽ một mực đối xử tốt với bé!

"Tam ca ca, vậy, vậy khi nào muội gả cho huynh....." Bé rụt rè kéo kéo ngực áo Lục Vô Nghiên, giọng nói nồng nặc mùi vị chờ mong.

Lục Vô Nghiên nhướn mày, nghĩ thầm, vẫn là tiểu hài tử dễ gạt gẫm. Đợi khi con bé trưởng thành, muốn cưới được con bé quả thật khó như lên trời. Mặc dù từ nhỏ Phương Cần Chi đã là một người đa tâm, nhưng hiện tại cũng không biết gì về tình yêu nam nữ, cưới gả.

"Đợi đến khi Cần Chi thích Tam ca ca." Giọng nói của Lục Vô Nghiên du dương, lại mang theo chút vui vẻ không thể diễn tả. Nhìn thấy bộ dạng hân không thể lập tức gả cho hắn vào ngay ngày hôm nay của Phương Cần Chi, trong lòng Lục Vô Nghiên liền dâng lên một loại khoái cảm hả hê kỳ diệu.

"Hiện tại muội rất thích Tam ca ca nha!" Phương Cần Chi chớp chớp đôi mắt to, nghiêm túc nói.

Lục Vô Nghiên lại nhẹ nhàng xoa xoa đầu bé, nói: "Thích ta? Hay thích ta có thể che chở cho muội?"

Phương Cần Chi ngây ngẩn cả người, ngay sau đó gương mặt bé đỏ bừng lên chỉ trong nháy mắt. Thì ra Tam ca ca đã sớm biết mình cố ý lấy lòng hắn! Phương Cần Chi lập tức bị xấu hổ bao phủ, bé cúi đầu, giống như vừa phạm phải sai lầm khủng khiếp.

"Muội thích Tam ca ca có thể che chở cho muội....." Phương Cần Chi ngẩng đầu lên. "Nhưng vì sao muội lại không thể vì Tam ca ca tốt với muội mà thích Tam ca ca chứ?"

Lục Vô Nghiên thế nhưng không thể trả lời, hắn cười khỏ, không ngờ hắn vậy mà lại bị con bé sáu tuổi hỏi khó như vậy.

Phương Cần Chi dùng sức gật đầu một cái, nói: "Đều thích cả, thích Tam ca ca đối xử tốt với muội, cũng thích Tam ca ca!"

Lục Vô Nghiên trầm mặc một lúc, rồi mới nói: "Nếu như Cần Chi thật sự thích Tam ca ca, sẽ không vì lo lắng chọc giận ta mà nói dối, càng sẽ không ở trước mặt ta giấu giếm ý nguyện chân chính ở trong lòng mình. Muội nên tin tưởng ta sẽ không vì muội nói thật mà đối xử không tốt với muội. Cho dù..... Cho dù sau này chúng ta có cãi vã hay phát sinh mâu thuẫn. Muội vĩnh viễn là Cần Chi của ta, ta vĩnh viễn là Tam ca ca của muội."

Phương Cần Chi nhìn vào mắt Lục Vô Nghiên, rồi nhắm chặt mắt lại rồi mở ra. Thậm chí bé còn đưa nắm tay lên, dùng sức gõ vào đầu mình một cái để ngầm nghĩ ý tứ trong lời nói của Lục Vô Nghiên.

Bé có chút nghi ngờ hỏi: "Ý của Tam ca ca là từ nay về sau không hy vọng muội nói dối sao?"

Ánh mắt mê mang của Phương Cần Chi đã bắt đầu trở nên trong suốt. "Muội biết rồi, Tam ca ca không hy vọng muội hư tình giả ý lấy lòng huynh. Hy vọng muội thật tâm thật lòng đối với huynh, không nói dối với huynh, không lấy lòng một cách thái quá!"

Lục Vô Nghiên gật đầu tán thưởng, nói: "Còn phải nói ra suy nghĩ của mình, thích cái gì không thích cái gì, muốn làm cái gì không muốn làm cái gì, tuân theo ý nguyện trong lòng muội. Xua đi những băn khoăn trong cái đầu bé xiu của muội, ở bên cạnh ta không cần phải băn khoăn."

"Nói thật? Thích không thích cũng có thể nói ra sao?"

"Ừ."

Phương Cần Chi cắn môi một cái, rồi nói: "Được! Muội nói! Muội không thích Tam ca ca lúc nào cũng nghịch tặc muội, sẽ khiến cho lỗ tai của muội ngứa ngáy. Muội còn không thích Tam ca ca đút muội uống canh, muội cứ phải lo lắng nước canh vấy ra, uống canh chẳng có mùi vị gì cả. Còn có! Dạy muội viết chữ tại sao không để cho muội ngồi viết? Nhất định phải đứng viết? Rất mệt mỏi nha! Muội cũng không thích ngủ ở viện Thủy Sao của Tam ca ca! Muội không thể mang nha hoàn của mình vào, viện Thủy Sao của huynh lại rất quanh quẽ, chỉ có một mình Nhập Phan. Buổi tối không ai đắp chăn cho muội, buổi sáng không ai gọi muội dậy, ngay cả khát nước cũng không có người nào mang nước đến, lạnh cũng phải tự mình đi kiếm y phục....."

Phương Cần Chi dừng lại, cẩn thận quan sát sắc mặt Lục Vô Nghiên.

Nghe Phương Căn Chi nói, Lục Vô Nghiên cảm thấy có chút dở khóc dở cười. Hắn vẫn cho rằng mình đã mang đến cho tiểu nha đầu này sự quan tâm chăm sóc vô cùng tốt, nhưng không ngờ tiểu gia hỏa này một bụng không hài lòng. Mấy cái trước không nói, chỉ nói chuyện cuối cùng, đích xác là hắn đã quá sơ sót. Bởi vì đối với hạ nhân, hắn đặc biệt rất đòi hỏi. Bình thường, cả viện Thùy sao chỉ có hai người Nhập Trà và Nhập Phan. Hiện tại, Nhập Trà đã đưa cho Phương Căn Chi dùng một thời gian, bên này ngược lại chỉ còn một mình Nhập Phan. Một mình Nhập Phan tất nhiên sẽ bận rộn không chịu nổi.

Nhìn Phương Căn Chi chớp chớp đôi mắt to tròn, Lục Vô Nghiên cười lắc lắc đầu, nói: "Được. Về sau Tam ca ca không nghịch tóc muội nữa, cũng không dứt muội uống canh. Về phần không ngủ ở viện Thùy Sao..... Điều này có chút khó, nhưng ngày mai Tam ca ca sẽ an bài mấy nha hoàn đến viện Thùy Sao hầu hạ muội."

"Huynh thật sự không tức giận muội?" Phương Căn Chi tròn mắt.

"Dĩ nhiên, Tam ca ca thích Căn Chi thành thật như vậy." Lục Vô Nghiên nâng tay lên, lại muốn vén tóc rơi bên tai cho bé. Tay của hắn vừa nâng lên, lại đổi sang vuốt ve gương mặt bé.

Phương Căn Chi thở phào một hơi. Bé dùng bàn tay không bị thương nắm chặt ngón tay cái của Lục Vô Nghiên trong lòng bàn tay. Dè dặt nói: "Vậy, trước tiên Tam ca ca trả lời muội một vấn đề có được không?"

"Vấn đề gì?"

"Muội.... muội muốn cầu tình....." Giọng nói của Phương Căn Chi rất nhỏ.

Lục Vô Nghiên nén cười, nói: "Nói nhỏ quá, Tam ca ca không nghe rõ."

"Muội muốn cầu tình cho hai người kia! Cái chết đáng sợ như vậy, người nhà của bọn họ nhất định sẽ nhớ bọn họ, bằng không chúng ta nghiêm khắc đánh hai người bọn họ một trận rồi đuổi đi thôi?" Phương Căn Chi nói thêm. "Tam ca ca nói muốn nghe Căn Chi nói thật!"

Lục Vô Nghiên thật có chút khó xử. Đừng nói hai nha hoàn của phường Cẩm Tú phải tới đây đưa y phục đã tổn thương Phương Căn Chi, hai người bọn họ còn la hét rồi làm hư sách ở viện Thùy Sao của hắn, sẽ rất khó sống.

Nhưng cuối cùng Lục Vô Nghiên cũng không chịu nổi khi Phương Căn Chi dùng ánh mắt to tròn đầy hy vọng nhìn hắn. Hắn bắt đầu dĩ gật đầu một cái, nói: "Nếu bây giờ muội chạy trở về, nói không chừng vẫn còn kịp. Nhưng trong vòng một khắc phải trở lại, ta muốn dẫn muội xuất phủ."

Ánh mắt Phương Căn Chi lập tức sáng lên.

"Muội biết rồi!" Bé vịn vào bả vai Lục Vô Nghiên, từ trên bàn đá nhảy xuống, đôi chân ngắn ngủn ra sức chạy trở về.

"Chậm lại!" Lục Vô Nghiên nhìn bóng lưng con bé chạy xa dần, không nhịn được cau mày dặn dò.

Qua một khắc đồng hồ, quả thật Phương Căn Chi đã trở lại. Nhưng về mặt con bé đau khổ, sau lưng còn có Nhập Phan đi theo.

"Thế nào, đã muộn?" Lục Vô Nghiên cau mày, theo lý có lẽ hai nha hoàn này không bị xử trí nhanh như vậy mới đúng.

Phương Căn Chi dùng ngón tay chỉ vào Nhập Phan, lầm bầm: "Nhập Phan không tin lời của muội!"

Lúc này, sao Nhập Phan vẫn còn không rõ. Nàng ấy vội vàng giải thích: "Biểu cô nương nói muốn lưu lại Nhập Sâm và Nhập Tuyên, nô tỳ tới để hỏi qua ý của người....."

"Đưa về phường Cẩm Tú, giao cho Nhập Tú xử trí đi. Ngày mai người chọn hai nha hoàn lành lợi đến viện Thùy Sao."

Thật ra thì giao cho Nhập Tú xử trí, hai người bọn họ cũng sẽ không có kết cục tốt.

Lục Vô Nghiên nói xong thì đứng dậy, bế Phương Căn Chi lên. Hắn ngất mũi bé, hỏi: "Hài lòng chưa?"

"Hài lòng!" Phương Căn Chi ôm cổ Lục Vô Nghiên, dùng sức hôn lên mặt hắn một cái.

Ngay sau đó, bé cảm thấy hai người Lục Vô Nghiên và Nhập Phan đột nhiên cứng lại, ngay cả thái độ cũng có thể dùng hai từ khiếp sợ để hình dung.

"Muội... lại làm sai sao?" Phương Căn Chi rất khổ não. Bé đã từng thấy mẫu thân hôn phụ thân như vậy mà, phụ thân còn rất vui vẻ!

"Không có, không có làm gì sai. Tam ca ca rất thích." Lục Vô Nghiên nghiêng đầu, muốn khẽ hôn xuống gương mặt mềm mại của con bé. Nhưng mùi sữa trên người con bé quanh quẩn trên chóp mũi hắn, Lục Vô Nghiên quay đầu đi, không hôn bé.

Thôi đi, con bé còn quá nhỏ.

Bé không hiểu chuyện, hắn không thể khi phụ bé. Tránh khi.... tránh khi bé trưởng thành sẽ tìm hắn tính sổ.

Huống chi, hôm nay bản đã lừa gạt bé nhiều rồi. Quả thật cảm thấy rất mỹ mãn.

Lục Vô Nghiên mang theo Phương Cần Chi lên xe ngựa, đi chừng hai canh giờ mới tới nơi. Có lẽ vì Phương Cần Chi vừa mới khóc xong, nên khi lên xe ngựa, bé liền rúc vào trong ngực Lục Vô Nghiên ngủ say sưa. Khiến cho Lục Vô Nghiên muốn giải thích mục đích của chuyến đi này cho bé cũng không được.

Xe ngựa dừng lại, Phương Cần Chi vén rèm cửa sổ xe lên, nhìn phủ đệ trước mắt.

"Phủ Vinh Quốc Công..." Phương Cần Chi đọc ra.

Bé xoay người, nhìn Lục Vô Nghiên bằng ánh mắt đáng thương, hỏi: "Tam ca ca, huynh muốn mang muội đến làm khách sao?"

Phương Cần Chi sờ sờ miếng vải băng trên đầu mình, vẻ mặt đau khổ nói: "Bộ dạng muội như thế này sao đi làm khách được?"

Không chỉ trán bé bị thương quần băng, mà trên tay cũng bị quần băng, gương mặt sau khi khóc thì dơ dáy bẩn thỉu. Còn.... còn không có hai cái răng cửa. Con bé trời sanh đã yêu thích xinh đẹp, đáng vẻ hôm nay của Phương Cần Chi thật sự không thể nói là xinh đẹp.

"Muội như vậy rất xinh đẹp, thật sự." Lục Vô Nghiên kéo bàn tay bé đang che tấm vải băng trên đầu ra, bé bé xuống xe ngựa.

Lúc Lục Vô Nghiên ôm bé đi vào phủ Vinh Quốc Công, Phương Cần Chi vẫn liên tục vùi mặt vào trong ngực Lục Vô Nghiên, không chịu xoay mặt ra. Bé cảm thấy bộ dáng bây giờ của mình quả thật xấu xí chết đi được, quá mất mặt. Thật là không hiểu tại sao Tam ca ca lại muốn mang bé đến làm khách vào lúc này cơ chứ.

"Cần Chi?" Lục Vô Nghiên ngồi xổm xuống, gỡ tiểu cô nương đang sống chết bám vào trong ngực mình.

"Cần Chi ngoan nào, bây giờ cùng với vị Thảm mục mục này đến hậu viện chơi một lúc đi. Tam ca ca có chút việc, một lát nữa sẽ đến hậu viện đón muội, có được hay không?"

Vị Thảm mục mục kia vội vàng bước tới, bà đứng trước mặt Phương Cần Chi, dịu dàng kéo tay bé, cười nói: "Cô nương, cùng lão bà từ đến hậu viện chơi có được hay không? Có rất nhiều bánh đường nha."

Phương Cần Chi dè dặt nhìn bà một cái, rồi quy quy cù cù nói: "Đa tạ Thảm mục mục."

"Thật là một đứa bé hiểu chuyện." Mi mắt Thảm mục mục cong lên thành một đường, cười cười kéo bé đi tới hậu viện, vừa đi vừa lăm bằm: "Bánh đường trong phủ chúng ta rất ngon nha..., cô nương nhất định sẽ thích....."

Còn có rất nhiều người khen bé, nhưng Phương Cần Chi cũng không nghe lọt tai. Lúc bé đi tới cửa thì ngừng lại, xoay người nhìn về phía Lục Vô Nghiên. Lục Vô Nghiên vẫn luôn nhìn theo bé, thấy bé xoay người lại, liền gật đầu một cái, lúc này Phương Cần Chi mới đi theo Thảm mục mục đến hậu viện.

Phương Cần Chi bị Thảm mục mục mang tới một thiên phòng. Thảm mục mục sai hai tiểu nha hoàn mười hai mười ba tuổi bưng tới một ít bánh ngọt, dưa và trái cây.

"Cô nương ném thử một chút xem có thích hay không." Thảm mục mục cười nói.

"Đa tạ Thảm mục mục." Phương Cần Chi nói cảm ơn thêm lần nữa, mới cầm một khối liên hoa tô bên mép đĩa chậm rãi ăn từng chút một. Trên mặt bé mang theo nụ cười, nhưng trong lòng lại rất lo lắng.

Bé không hiểu sao Tam ca ca lại đột nhiên mang bé tới đây. Hơn nữa vừa rồi ở tiền đình, Phương Cần Chi mơ hồ cảm thấy ánh mắt của mấy người trong phòng nhìn bé có chút kỳ quái. Bé lại không thể nhìn lung tung, cho nên không thể quan sát cẩn thận, chỉ cảm thấy dường như lúc đó trong phòng có rất nhiều người.

Bé ở thiên phòng ăn hai khối liên hoa tô, rồi không động vào nữa. Vị Thảm mục mục kia vẫn luôn ở trong thiên phòng với bé, cũng không nhiều lời hỏi han bé câu nào, chỉ là, cách một lúc lại hỏi xem Phương Cần Chi có cần cái gì hay không.

Qua một lúc lâu sau, bên ngoài vang lên những tiếng bước chân nhón nhào, rồi thấy một vị phụ nhân trẻ tuổi trong y phục màu trắng được vây quanh bởi một đám nha hoàn, bà từ tiến vào trong phòng.

"Đại phu nhân." Thảm mục mục đứng lên.

Vị phụ nhân trẻ tuổi được gọi là "Đại phu nhân" vội vã chạy tới, cúi người trước mặt Phương Cần Chi, dịu dàng nói: "Con tên là Cần Chi, có đúng hay không?"

"Đại phu nhân." Phương Cần Chi từ trên chiếc ghế gỗ hoàng lê leo xuống, chào hỏi bà, rồi mới nói: "Vâng, con tên là Cần Chi, Phương Cần Chi."

"Năm nay Cần Chi mấy tuổi rồi?" Đại phu nhân liếc mắt nhìn vải băng trên trán bé.

"Sáu tuổi ạ." Phương Cần Chi lặng lẽ quan sát vị phụ nhân trước mặt này. Bà ấy còn rất trẻ, dung mạo lại vô cùng xinh đẹp dịu dàng, chỉ là có chút gầy

gò, trên mặt cũng mang theo một loại tiêu tụy nặng nề. Bà mặc một bộ y phục trắng, trên búi tóc chỉ cắm một cây trâm gỗ đơn giản.

"Nghe nói con không cẩn thận đụng bị thương, vết thương trên trán có còn đau hay không?" Đại phu nhân có chút đau lòng nhìn trán của bé.

Phương Cần Chi lắc đầu một cái, cười nói: "Đã đỡ hơn rất nhiều rồi, không đau ạ."

Đại phu nhân sai nha hoàn mang khăn gấm thấm nước ấm, nhẹ nhàng lau mặt cho Phương Cần Chi. Bà vừa lau, vừa dịu dàng nói: "Nhất định rất đau, nhìn gương mặt nhỏ nhắn khóc thành con mèo hoa đây này."

Đại phu nhân thuận tay khều nhẹ vào chóp mũi Phương Cần Chi một cái.

Phương Cần Chi rút vai, ngượng ngùng rút vai về phía sau.

Hốc mắt Đại phu nhân đột nhiên ẩm ướt, suýt chút nữa đã rơi lệ.

"Đại phu nhân....." Thầm mụ mụ lên tiếng khuyên lon.

Đại phu nhân khoát tay ngăn lại lời nói của Thầm mụ mụ, bà ngồi xổm xuống trước mặt Phương Cần Chi, giữ lấy hai bả vai bé, dịu dàng nói: "Nghe nói phụ mẫu của Cần Chi đã không còn, vậy sau này làm nữ nhi của ta có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Tên lường gạt

Phương Cần Chi ngờ ngác nhìn vị Đại phu nhân của phủ Vinh Quốc Công đang ngồi xổm trước mặt mình, không tự chủ lùi về phía sau một bước.

Đại phu nhân có chút thương tâm nhìn bé, hỏi: "Cần Chi không muốn sao?"

Thầm mụ mụ vội vàng ngồi xổm xuống, dịu dàng khuyên lon: "Phu nhân, Cần Chi cô nương còn nhỏ, suy nghĩ vẫn còn chưa rõ ràng là chuyện gì đang xảy ra đâu."

"Coi ta kìa, hồ đồ." Đại phu nhân miễn cưỡng cười cười, bà kéo tay Phương Cần Chi, kéo bé đến bên cạnh mình, dịu dàng nói: "Nơi này là phủ Vinh Quốc Công, ta là Đại phu nhân trong phủ."

Bà lại đánh giá Phương Cần Chi từ trên xuống dưới, rồi nói: "Ta cũng có một nữ nhi, con bé tên là Phương Kim Dao. Cũng xấp xỉ với con."

Bà vươn tay ôm đầu Phương Cần Chi, chỉ một động tác này thôi cũng khiến bà đỏ hồng hai mắt. Bà cố gắng dần xuống khó chịu trong lòng, nói tiếp: "Năm tháng trước, con bé.... ngoài ý muốn đã rời bỏ ta...."

Phương Cần Chi "A" một tiếng, bé hiểu cảm cái giác đau đớn khi mất đi người thân nhất này.

"Đại phu nhân đừng quá đau khổ....." Mặc dù Phương Cần Chi vẫn không được tự nhiên vò vò vạt áo, nhưng đối mặt với Đại phu nhân của phủ Vinh Quốc Công này, cảnh giác và đề phòng lúc bắt đầu đã vơi đi rất nhiều.

Vì những lời an ủi mềm mại của bé mà nước mắt Đại phu nhân bắt đầu rơi xuống.

Phương Cần Chi ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ, rồi dùng ngón tay lau đi nước mắt cho bà. Bé nói: "Mẫu thân của con cũng đã mất rồi, nhưng con không khóc. Bởi vì con biết con có khóc thế nào mẫu thân cũng sẽ không trở về được, hơn nữa mẫu thân nhất định hy vọng con sống thật vui vẻ. Cho nên, Đại phu nhân cũng đừng khóc, nữ nhi của người nhất định cũng không muốn nhìn thấy dáng vẻ thương tâm khổ sở của người."

Một tiểu cô nương năm sáu tuổi, giọng nói ngọt ngào mềm mại. Nói những câu như vậy, khiến Đại phu nhân vừa đau lòng vừa ấm áp.

"Đứa bé ngoan....." Bà vội vàng lau nước mắt trên mặt, cố gắng kéo ra một nụ cười.

"Là vị biểu cô nương mà Lục gia đưa tới phải không?" Lại những tiếng sột soạt của y phục va chạm vào nhau vang lên, một vị lão phu nhân chừng năm mươi tuổi được người ta đỡ vào trong phòng. Loại vải đang mặc trên người bà là hạc gấm thượng đẳng, đẹp đẽ quý phái. Nhưng không biết có phải vì trên người bà không mang kim ngân ngọc khí hay không, mà nhìn bà rất từ ái, bình dị và gần gũi.

"Mẫu thân, người cũng tới rồi." Đại phu nhân vội kéo Phương Cần Chi đến trước mặt bà ấy.

Vị lão thái thái của phủ Vinh Quốc Công tỉ mỉ quan sát Phương Cần Chi, bà gật đầu một cái, nói: "Nhìn rất hiểu chuyện, dáng vẻ cũng thanh tú, nhưng hơi thâm một chút."

Bà khẽ khom người, dùng ngón tay chỉ vào trán Phuong Cẩn Chi, hiền hòa hỏi: "Còn đau không?"

Phuong Cẩn Chi lắc đầu một cái: "Đã bôi thuốc rồi ạ, không đau."

Lão thái thái cười híp mắt, nói: "Sao lại cúi đầu nói chuyện? Nghe cứ là lạ."

Đại phu nhân vội vàng giải thích: "Cẩn Chi đang thay răng, nên có một số âm đọc còn chưa chuẩn."

Lão thái thái cười nói: "Hiện tại đang thay con bé nói chuyện? Cũng tốt, con hài lòng là tốt rồi. Con hài lòng là tốt rồi!"

"Mẫu thân....." Đại phu nhân cảm kích nhìn lão thái thái, lão thái thái kéo tay của đại phu nhân đặt vào trong lòng bàn tay vỗ vỗ. Lão thái thái lại vẫy vẫy tay về phía Phuong Cẩn Chi, chờ Phuong Cẩn Chi đi tới trước mặt, rồi kéo bàn tay của bé đặt vào trong tay đại phu nhân, từ ái nói: "Hài tử à, về sau đối xử tốt với mẫu thân con, có được hay không?"

"Bà ấy không phải là mẫu thân của con." Phuong Cẩn Chi rút tay lại, lui về phía sau một bước. Bé mím môi, yên lặng đứng đó. Bên trong đôi mắt to tròn trong suốt là sự xa cách.

Lão thái thái, đại phu nhân, cùng một phòng nha hoàn, lão mụ tử cũng im lặng, vốn đang vui mừng hăng hái bỗng nhiên cứng lại.

Một nha hoàn mười lăm mười sáu tuổi vén màn đi vào, bẩm: "Thái thái, đại phu nhân, đằng trước bảo dẫn biểu cô nương Lục gia qua đó."

Ý cười xuất hiện trên mặt Đại phu nhân một lần nữa, bà dịu dàng kéo tay Phuong Cẩn Chi, hỏi: "Cẩn Chi có thể tự đi được không?"

"Có thể, con có thể tự mình đi." Phuong Cẩn Chi vội nói. Bé không biết đằng trước là chỗ nào, cũng không biết có phải là tiền thính vừa rồi hay không. Nếu quả thật như vậy, có phải Tam ca ca cũng đang ở đó?

Đại phu nhân có ý sai nô bộc lấy một cái áo choàng lông màu hạnh khoác lên cho Phuong Cẩn Chi, rồi mới dắt bé đi đến tiền viện. Lúc Phuong Cẩn Chi bị Lục Vô Nghiên mang ra khỏi phủ Ôn Quốc Công, trên người chỉ bọc một cái áo lông của Lục Vô Nghiên, nhưng khi xuống xe ngựa vì khó coi nên đã cởi ra.

Dọc đường đi, chốc chốc đại phu nhân lại đau lòng nhìn cái trán đang băng bó của Phuong Cẩn Chi. Thật ra thì nơi này cách tiền thính cũng không xa, nhưng suốt lộ trình chừng một khắc, bà đã hỏi Phuong Cẩn Chi đến ba lần: "Cẩn Chi có mệt hay không? Để mụ mụ ôm con có được hay không?"

Nhưng lần nào Phuong Cẩn Chi cũng chỉ cảm kích lắc đầu, bày tỏ mình không mệt, tự mình có thể đi được.

Lão thái thái đi bên cạnh nhìn đại phu nhân nắm tay Phuong Cẩn Chi, trong ánh mắt tràn đầy vui mừng.

Đến tiền thính, quả nhiên Lục Vô Nghiên đang ở đó. Hắn đang nói chuyện với Vinh Quốc Công, ngồi bên dưới Vinh Quốc Công còn có trường tử của ông, đại gia trong phủ.

Lúc này Đại phu nhân lại có chút không nỡ buông tay Phuong Cẩn Chi, đầu tiên bà gọi Vinh Quốc Công một tiếng "Phụ thân", rồi thi lễ một cái, mới đi đến bên cạnh đại gia, nói: "Đứa nhỏ này, ta rất thích."

"Nàng thích là tốt rồi." Đại gia phủ Vinh Quốc Công vui mừng gật đầu một cái. Sau đó nhìn về phía Phuong Cẩn Chi đang ngoan ngoãn đứng ở một bên, ông giấu đi nét nghiêm nghị thường ngày, dùng giọng nói ôn hòa hỏi Phuong Cẩn Chi: "Hài tử, con nguyện ý làm hài tử của Phuong gia chúng ta sao? Làm nữ nhi của chúng ta!"

Mọi người trong đại sảnh đều vui mừng nhìn Phuong Cẩn Chi, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Phuong Cẩn Chi ngẩng đầu lên, bé chậm rãi lắc đầu, hết sức kiên định nói: "Ta không muốn."

"Cẩn Chi." Lục Vô Nghiên cau mày, gọi bé một tiếng.

Phuong Cẩn Chi uất ức trừng mắt nhìn hắn một cái, trong đôi mắt đó đã bị uất ức che phủ. Còn có tức giận, rất tức giận rất tức giận....

Lục Vô Nghiên giật mình, hắn nghĩ thầm một tiếng: Hông.

Bởi vì chuyện của Nhập Châm và Nhập Tuyền làm trễ nải canh giờ đã hẹn, lúc lên xe ngựa thì Phuong Cẩn Chi lại ngủ say sưa. Hắn chưa kịp giải thích gì cho con bé.

Phuong Cẩn Chi đi tới trước mặt Lục Vô Nghiên, ngược đầu nhìn hắn, nói: "Tam biểu ca, muội có thể đơn độc nói với huynh mấy câu được không?"

Lục Vô Nghiên không khỏi nhú mày. Mỗi lần tiểu nha đầu này tức giận, những lúc xưng hô với hắn, sẽ chuyển từ "Tam ca ca" thân mật thành "Tam biểu ca" xa lạ.

Lão thái thái vội nói: "Trong phủ có rừng mai cũng không tệ, bên cạnh rừng mai còn có bồn hoa, đình nghỉ chân, có thể mang Cẩn Chi đến đó đi dạo một lúc."

Lúc Lục Vô Nghiên đi tới nắm tay Phuong Cẩn Chi dắt đi, bé rất ngoan ngoãn để cho hắn nắm. Nhưng đến khi Lục Vô Nghiên dắt bé đi vào rừng mai, bé lập tức hất tay Lục Vô Nghiên ra, lui về sau hai bước, cảnh giác nhìn Lục Vô Nghiên, nói: "Tại sao Tam ca ca muốn đưa muội tới nhà người khác làm nữ nhi?"

Lục Vô Nghiên cũng không thể nói thẳng cho bé biết là vì muốn nâng thân phận của bé lên, để tương lai bé có thể thuận lợi gả cho hắn. Hắn chỉ nói: "Dĩ nhiên là vì Tam ca ca muốn tốt cho muội. Cẩn Chi chỉ cần....."

"Hừ!" Phuong Cẩn Chi dùng sức hừ mũi một tiếng. Không vui nói: "Tam ca ca, huynh chính là một tên lừa gạt! Nói với ta nhiều lời ngon ngọt như vậy, gạt ta nói ra lời thật lòng. Nói không so đo với ta, nhưng thật ra là gạt ta! Huynh lại có thể.... huynh lại muốn đưa ta cho người khác!"

Lục Vô Nghiên biết hiện tại nên giải thích rõ ràng cho bé hiểu, nhưng nhìn dáng vẻ tức giận hai má phồng lên của con bé, khóe miệng không nhịn được mà cong lên, cảm thấy đặc biệt dễ thương. Hắn không khỏi vươn tay, dùng đầu ngón tay chọt chọt vào chỗ phồng lên trên má con bé.

"Được lắm! Huynh còn cười nhạo ta!" Phuong Cẩn Chi lại lui về sau hai bước. "Chưa thấy người nào bụng dạ hẹp hòi như huynh! Huynh trả thù ta!"

Phuong Cẩn Chi giận đến mức ngực nhỏ phập phồng liên tục, nước mắt cũng bắt đầu đọng đầy trong đôi mắt to uất ức, giống như sẽ lập tức khóc lên bất kỳ lúc nào. Nhưng bé dùng sức cắn môi, thế nào cũng không chịu khóc lên.

Đây là thật sự tức giận.

Nếu là những đứa trẻ sáu tuổi bình thường khác thì dễ dàng dụ dỗ hơn rất nhiều, nhưng đây là Phuong Cẩn Chi, không phải chỉ vài ba lời là có thể lừa gạt được. Lục Vô Nghiên vội vàng đi tới, ngồi xuống trước mặt bé, đôi tay xuyên qua nách bé, kéo thân thể bé đến gần mình hơn.

Lục Vô Nghiên dùng lời ngon tiếng ngọt nói: "Cẩn Chi nghe Tam ca ca nói, phủ Vinh Quốc Công không nhỏ hơn phủ Ôn Quốc Công, hơn nữa nhân khẩu của Phuong cũng rất đơn giản....."

"Ta không muốn nghe những thứ này!" Phuong Cẩn Chi bịt lỗ tai mình lại. "Huynh cho rằng huynh là ai, huynh là gì của ta? Tại sao huynh đưa ta cho người khác? Ta muốn về nhà! Ta..... Ta không có nhà...."

Nhịn một hồi lâu, nước mắt của Phuong Cẩn Chi cũng bắt đầu lăn xuống, giọt này tiếp nối giọt kia.

Bé đã không còn nhà để trở về nữa rồi, phủ Ôn Quốc Công không phải là nhà của bé.

Nhưng muội muội của bé vẫn còn ở phủ Ôn Quốc Công, gia sản của nhà họ Phuong vẫn còn ở phủ Ôn Quốc Công. Bé phải chăm sóc hai muội muội, bé phải đoạt lại toàn bộ gia sản thuộc về Phuong gia của bé. Bé tuyệt đối không thể dễ dàng rời khỏi phủ Ôn Quốc Công như vậy!

Vừa nghĩ tới không có nhà, Phuong Cẩn Chi càng tủi thân khóc nhiều hơn. Bởi vì bé không có nhà, bởi vì bé không có phụ thân và mẫu thân, cho nên người ta mới có thể tùy tiện khi dễ bé, tùy tiện quyết định vận mệnh của bé.

Phuong Cẩn Chi khóc làm trái tim Lục Vô Nghiên đau thắt từng cơn, hắn ôm Phuong Cẩn Chi vào trong lòng, dịu dàng khuyên: "Tam ca ca không có đưa muội cho người khác, lập tức dẫn muội về nhà."

"Tên lừa gạt! Tên lừa gạt!" Cơ thể nhỏ nhắn của Phuong Cẩn Chi nhích tới nhích lui trong ngực Lục Vô Nghiên, liều mạng giãy giụa.

"Tam ca ca bảo đảm với muội sẽ lập tức đưa muội về nhà, tuyệt đối không bỏ muội ở đây một mình."

Phuong Cẩn Chi ngừng giãy giụa, dùng đôi mắt lệ chảy ròng ròng hoài nghi nhìn chằm chằm Lục Vô Nghiên, nói: "Vậy huynh thề đi!"

"Ta thề!"

Phuong Cẩn Chi vẫn nhìn Lục Vô Nghiên với ánh mắt tràn đầy hoài nghi, bé do do dự dự nói: "Vậy, vậy huynh thề là: nếu huynh nói dối thì lát nữa sẽ rơi xuống rãnh nước thối, lúc ăn tối sẽ ăn phải côn trùng, sẽ bị phân chim bồ câu rơi trúng đầu!"

Sắc mặt Lục Vô Nghiên lập tức đen thui.

Nói mấy lời này, Phuong Cẩn Chi cũng có chút chột dạ. Nhưng đối mặt với đại sự sống còn như thế này, Phuong Cẩn Chi vô cùng mạnh mẽ hất cảm, không nhượng bộ.

"Được...." Lục Vô Nghiên nghiêng răng nghiêng lợi nói. "Ta thề, nếu như ta nói nói dối, lát nữa sẽ rơi vào rãnh nước thối, ăn tối ăn phải côn trùng, sẽ bị phân chim bồ câu rơi trúng đầu!"

Lục Vô Nghiên thật sự đã nghiêng răng nghiêng lợi. Phuong Cẩn Chi nhìn hàm răng trắng sáng của Lục Vô Nghiên, có cảm giác giống như Tam ca ca hận không thể ăn tươi nuốt sống bé. Bé dè dặt hỏi: "Vậy, vậy..... chúng ta về nhà?"

"Lau nước mắt đi!" Lục Vô Nghiên cố ý hung dữ với bé.

Phuong Cẩn Chi vội vàng dùng mu bàn tay tùy tiện lau mấy cái, rồi nín nọt kéo tay Lục Vô Nghiên, ngọt ngào nói: "Tam ca ca, chúng ta về nhà đi!"

"Bây giờ biết gọi Tam ca ca rồi sao?" Lục Vô Nghiên lườm con bé một cái.

Phương Cần Chi gấp đến độ không ngừng giậm chân. Vừa rồi quá nôn nóng mới có thể nổi giận với Tam ca ca, bây giờ bình tĩnh lại không khỏi có chút hối hận. Đắc tội với Tam ca ca cũng không tốt, sau này không nói, hiện tại nếu hấn bỏ lại bé ở đây thì phải làm sao?

Phương Cần Chi trong cái khó ló cái khôn, vội vàng ôm cổ Lục Vô Nghiên, hôn một cái thật mạnh lên mặt hấn: "Tam ca ca, huynh không thể bỏ muội lại, muội trưởng thành sẽ là tức phụ nhi của huynh nha!"

Nhìn gò má nghiêng nghiêng không chút biểu tình của Lục Vô Nghiên, Phương Cần Chi ôm cổ hấn, tiếp tục hôn hấn lấy lòng, một cái, hai cái, ba cái.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Nước miếng

"Tam ca ca...." Phương Cần Chi lay lay cánh tay Lục Vô Nghiên, nhìn hấn bằng ánh mắt đáng thương.

Lục Vô Nghiên thờ dài, sờ mặt mình một cái, trên đó ướt nhẹp, tất cả đều là nước miếng của Phương Cần Chi.

"Muội... muội giúp huynh lau!" Phương Cần Chi xấu hổ vươn tay ra, muốn lau đồng nước miếng của mình đang dính đầy trên mặt Lục Vô Nghiên.

Lúc này Lục Vô Nghiên mới đứng dậy, hấn bế Phương Cần Chi lên, ôm bé đi sâu vào trong rừng mai. Rừng mai bên trong phủ Vinh Quốc Công vậy mà cũng có một cái bàn đu dây, Lục Vô Nghiên ôm Phương Cần Chi ngồi lên bàn đu dây.

Theo nhịp điệu đu đưa nhẹ nhàng của bàn đu dây, Lục Vô Nghiên mới nói: "Cần Chi cho rằng Tam ca ca muốn vứt muội vào phủ Vinh Quốc Công có đúng hay không?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

"Ta đâu đành lòng." Lục Vô Nghiên nắm tay bé. Câu này hấn nói không thể chân thành hơn. Để Phương Cần Chi dời đến phủ Vinh Quốc Công? Điều này sao có thể, hấn hận không thể nuôi dưỡng con bé ngay tại viện Thùy Sao của mình.

Hấn ti mi giải thích với Phương Cần Chi: "Phủ Vinh Quốc Công và Lục gia không giống nhau, nhân khẩu nhà bọn họ đơn giản, hơn nữa còn khiêm khuyết cô nương gia. Phủ Vinh Quốc Công có bốn nhi tử, một nữ nhi cũng không có. Tới đời tiếp theo, không ngờ cũng chỉ có nhi tử. Chỉ có vị phu nhân mà muội vừa gặp ban nãy là sinh hạ được một vị thiên kim. Vị thiên kim này quả thật được cả Phương gia yêu thương nâng niu trong lòng bàn tay. Nhưng nàng ấy lại bất ngờ qua đời, người Phương gia cũng rất đau khổ. Nhất là mẫu thân của nàng ấy."

"Cái này có quan hệ gì với muội!" Phương Cần Chi chống đối, nhỏ giọng lầm bầm.

Lục Vô Nghiên chống cằm lên đầu bé, nói: "Cần Chi nhìn thấy đáng về của Đại phu nhân khi mất đi nữ nhi yêu thương nhất có đáng thương hay không?"

Phương Cần Chi do dự một chút, không khỏi nhớ tới đôi mắt đầm nước của Đại phu nhân. Đôi mắt đó chất chứa bi thương nồng đậm như vậy, cho dù có che giấu thế nào, cũng không thể che giấu được.

Phương Cần Chi lại nhớ đến mẫu thân của mình.

Ban đầu khi nhận được tin dữ của ca ca, ánh mắt của mẫu thân cũng nhuốm đầy loại bi thương đó, làm cách nào cũng không tan được. Rồi đến khi phụ thân qua đời, ánh mắt của mẫu thân cũng chỉ còn lại một màu xám tro u ám, không hề có sức sống.

"Đại phu nhân nhất định rất khổ sở....." Phương Cần Chi cúi đầu.

Nhưng không bao lâu, bé lại dùng sức lắc đầu một cái: "Muội cũng không muốn làm nữ nhi của bà ấy!"

Hoàn toàn không có khả năng, vất vả lắm mới che giấu được cặp song sinh, còn có phòng bếp nhỏ của riêng mình, có thể tránh cho hai muội muội ăn cơm thừa canh cặn mà nhà hoàn lên lút mạng về. Bé chuyên đi như thế nào? Mang theo hai muội muội dời đến phủ Vinh Quốc Công?

Không thể nào!

Chỉ bằng những tiếp xúc gần gũi ban nãy, người của Phương gia mang đến cho Phương Cần Chi ấn tượng không tệ. Nhưng nếu bé không có hai muội muội, nhất định sẽ rất vui lòng dời đến ở Phương gia. Nhưng bé còn có hai muội muội, hai người thân cuối cùng của bé. Bé không thể mạo hiểm, càng không thể bỏ rơi chúng.

Nhìn về mặt con bé, sao Lục Vô Nghiên lại không hiểu.

Hắn nâng đôi chân ngắn ngủn của Phương Cẩn Chi lên, xoay thân thể nhỏ nhắn lại, để bé ngồi trên đùi nhìn thẳng vào mình.

"Cẩn Chi, Tam ca ca sẽ không để cho muội dời đến phủ Vinh Quốc Công. Không phải dưỡng nữ, cũng không phải làm con thừa tự, chỉ là nghĩa nữ. Muội chỉ cần trở thành thân thích với người Phương gia là được rồi. Cẩn Chi của chúng ta vẫn ở tại Lục gia, vẫn ở nơi cách Tam ca ca không xa. Thỉnh thoảng ngồi xe ngựa đến thăm những người ở Phương gia một lần là tốt rồi. Nếu như muội không muốn, cũng không cần gọi bọn họ là phụ mẫu, chỉ cần gọi nghĩa phụ, nghĩa mẫu là được."

"Không..... Không cần chuyển nhà?" Phương Cẩn Chi nghi ngờ nhìn Lục Vô Nghiên.

"Dĩ nhiên không cần." Lục Vô Nghiên dừng lại một chút. "Mặc dù Cẩn Chi của chúng ta không muốn chuyển nhà không phải bởi vì "không nỡ bỏ Tam ca ca", nhưng Tam ca ca của muội thật sự không nỡ để muội đi."

Dĩ nhiên Lục Vô Nghiên không thể nào để Phương Cẩn Chi chuyển ra khỏi phủ Ôn Quốc Công, không phải chỉ vì hắn không nỡ, mà Phương Cẩn Chi còn là biểu cô nương đến nhà ngoại tổ phụ tìm nơi nương tựa, Lục gia đâu dễ dàng thả người như vậy? Tránh để người ngoài bàn tán, đường đường một phủ Ôn Quốc Công lại không thể dung nạp một biểu cô nương nhỏ nhỏ.

Càng là vì.....

Lục Vô Nghiên không chỉ tính toán tìm cho Phương Cẩn Chi một nghĩa phụ duy nhất. Chẳng lẽ mỗi lần có thêm một nghĩa phụ, Phương Cẩn Chi lại phải chuyển nhà một lần?

Đúng, chỉ một phủ Vinh Quốc Công hoàn toàn không đủ đánh bóng tiêu cô nương hắn yêu thương nhất.

Phương Cẩn Chi dùng sức chớp chớp mắt, bé không nói gì. Trán nhú lại rất chặt, vừa nhìn đã biết là đang vận dụng cái đầu bé nhỏ đó để xâu chuỗi lại tất cả mọi chuyện.

Lục Vô Nghiên cũng không quấy rầy bé, để bé tự mình suy nghĩ. Hắn tin bé con của hắn có thể hiểu ra tất cả.

"Muội hiểu rồi!" Ánh mắt Phương Cẩn Chi lập tức sáng tỏ. Bé ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt sáng rực nhìn Lục Vô Nghiên. "Tam ca ca, huynh đang tìm chỗ dựa vững chắc cho muội!"

Lục Vô Nghiên hơi khựng lại, có chút kinh ngạc. Hắn làm sao cũng không ngờ ngay cả cái này Phương Cẩn Chi cũng có thể nghĩ ra.

"Tam ca ca, huynh đối xử với muội thật tốt! Muội không nên tức giận huynh, còn lấy mấy thứ huynh ghét như rãnh nước thối, côn trùng và phân chim bỏ câu làm phiền huynh!"

Lục Vô Nghiên nhàu mày, giận dữ nói: "Còn nói!"

Phương Cẩn Chi vội vàng bịt miệng lại, buồn bã nói: "Không nói, không đề cập tới nữa!"

"Đa tạ Tam ca ca!" Bé buông bàn tay đang bịt miệng ra, ôm lấy cổ Lục Vô Nghiên, hôn một cái thật mạnh lên gương mặt hắn. Cảm thấy một cái vẫn không đủ, lại hôn tiếp. Một cái, hai cái, ba cái, mọi nơi.....

Những tiếng chụt chụt chụt, cùng với cảm giác ướt nhẹp trên gương mặt khiến Lục Vô Nghiên cứng đờ, sau đó lại có một loại cảm giác tê dại giống như lông vũ nhẹ nhàng lướt qua lòng bàn chân hắn, rồi lập tức tràn ra khắp toàn thân hắn.

Hắn nâng bàn tay có chút cứng ngắc, chụp lấy bả vai Phương Cẩn Chi, kéo ra một khoảng cách để ngăn trở động tác của bé.

"Phương! Cẩn Chi...." Lục Vô Nghiên thở dài một hơi. "Ta có một chuyện rất nghiêm túc muốn nói với muội!"

"Chuyện gì ạ?" Phương Cẩn Chi chớp chớp đôi mắt hết sức vô tội.

"Là..."

"Chờ một chút!" Lục Vô Nghiên vừa mới nói được hai chữ, Phương Cẩn Chi đánh liều cắt ngang hắn. Bé vươn tay ra, lau đi nước miếng trên mặt Lục Vô Nghiên, xấu hổ nói: "Muội... lại làm bẩn mặt của Tam ca ca rồi."

Bé cúi đầu nuốt nước miếng, nhỏ giọng lầm bầm: "Sao nhiều nước miếng như vậy chứ....."

Lục Vô Nghiên nói không nên lời cảm thụ trong lòng mình lúc này. Thật lâu sau, hắn mới ho nhẹ một tiếng, nói: "Cẩn Chi, về sau không được tùy tiện hôn lên mặt người khác. Biết không?"

"Muội không có hôn mặt người khác nha, muội cũng sẽ không gả cho người khác. Không phải huynh đã nói tương lai muội sẽ gả cho huynh, huynh sẽ đối với muội giống như phụ thân đối với mẫu thân sao? Vậy muội cũng sẽ giống như mẫu thân, đối với Tam ca ca như vậy nha. Khi mẫu thân hôn mặt phụ thân, phụ thân rất vui vẻ. Vậy..... Vậy muội hôn mặt của Tam ca ca, Tam ca ca không vui sao?"

"Vui chứ....." Lục Vô Nghiên há miệng, có chút khó khăn phun ra hai chữ này.

Hắn có thể nói gì đây?

Là vui vẻ. Nhất là khi nghe Phuong Cần Chi nói "Muội cũng sẽ không gả cho người khác", cảm giác ngọt ngào dâng đầy trong lòng ngực Lục Vô Nghiên như muốn tràn ra ngoài. Nhưng... nhưng mấy lời như vậy lại được nói ra từ miệng một tiểu cô nương sáu tuổi, giọng nói non nớt ngây thơ bay vào trong tai hắn, sao hắn cứ cảm thấy có cái gì đó sai sai?

"Vui vẻ là được rồi!" Phuong Cần Chi lại nhào tới, hôn một cái chụt lên cằm Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên không hiểu lúc mẫu thân Phuong Cần Chi hôn phụ thân con bé, làm thế nào lại bị con bé bắt gặp, nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy có chút may mắn, may mà Phuong Cần Chi không bắt gặp cảnh bọn họ đang hôn vào chỗ khác.

Lục Vô Nghiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Rốt cuộc là đến khi nào muội mới có thể trưởng thành đây?"

Phuong Cần Chi rút vai một cái theo bản năng, nhỏ giọng nói: "Tam ca ca, bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của huynh thật hung dữ, giống như... giống như muốn nhai nuốt muội vậy."

Lục Vô Nghiên chợt rung động, hắn ôm Phuong Cần Chi đứng đưa bàn đu dây thật cao. Vào thời điểm bàn đu dây lên đến chỗ cao nhất, Lục Vô Nghiên vô cùng phần hận nghĩ thầm: Chờ muội trưởng thành, xem ta nuốt muội như thế nào!

Đến khi Lục Vô Nghiên dắt Phuong Cần Chi đi ra khỏi rừng mai, hắn chợt dừng lại, đứng trước mặt Phuong Cần Chi. Lục Vô Nghiên bóp chặt bả vai bé nhỏ của Phuong Cần Chi, do dự nói: "Cần Chi, mặc dù Tam ca ca an bài muội làm nghĩa nữ trong phủ Vinh Quốc Công xác thực có ôm chút tư tâm, muốn có người che chở muội. Nhưng... Tam ca ca hy vọng muội thật sự có thể khiến người Phuong gia trở thành người thân của mình. Dù không phải phụ mẫu chí thân, ít nhất cũng trở thành thân thích.... thân thiết hơn mấy cữu cữu và cữu mẫu Lục gia."

Lục Vô Nghiên lo lắng Phuong Cần Chi sẽ ôm mục đích không thuần khiết mà tiếp cận Phuong gia. Dù sao ban đầu lựa chọn phủ Vinh Quốc Công, cũng bởi vì Lục Vô Nghiên đã xem xét tình hình gia đình cùng với tính cách mỗi người trong Phuong gia. Cho dù tương lai có một ngày Phuong Cần Chi trưởng thành, thật sự đến sống ở Phuong gia, hắn cũng sẽ yên tâm.

Cho nên, từ lúc bắt đầu, hắn đã dùng nỗi khổ mắt nữ nhi của Đại phu nhân phủ Vinh Quốc Công để tác động Phuong Cần Chi. Nhưng hắn không ngờ bé con của hắn quá thông minh, lại có thể đoán ra hắn đang tìm cho bé một chỗ dựa.

Nhưng nhớ lại mục đích của Phuong Cần Chi khi bắt đầu tiếp cận mình, Lục Vô Nghiên cũng thoải mái trở lại.

Con bé này từ nhỏ đã thông tuệ khác thường.

"Tam ca ca, nếu bọn họ tốt với muội, đương nhiên muội cũng sẽ đối xử tốt với bọn họ nha!" Phuong Cần Chi vô cùng nghiêm túc nói.

Đúng vậy.

Lục Vô Nghiên gật đầu một cái. Ban đầu Phuong Cần Chi cố ý nịnh nọt lấy lòng hắn, hiện tại không phải cũng đã chân tâm thật ý đối với hắn rồi sao? Tuy rằng... cũng không phải hoàn toàn chân tâm thật ý. Cái này gọi là sống lâu mới biết lòng người, Lục Vô Nghiên tin rằng cuộc sống lâu dài, Phuong Cần Chi sẽ chung sống thật tốt với người phủ Vinh Quốc Công.

Khi Phuong Cần Chi được Lục Vô Nghiên dắt trở về, liền nhìn thấy Đại phu nhân phủ Vinh Quốc Công đứng trước cửa nhìn quanh quất. Khi bà nhìn thấy Phuong Cần Chi, trên mặt lập tức hiện lên mấy phần mừng rỡ.

Bà bước đến chào đón, muốn kéo tay Phuong Cần Chi, chợt nhớ tới sự cự tuyệt của hải tử này trước đó, cuối cùng lại thôi. Bà khẽ khom người, dịu dàng nói: "Cần Chi chơi có mệt hay không? Có khát hay không?"

Phuong Cần Chi lắc đầu một cái, bước đến nắm tay của Đại phu nhân, nói: "Có phải người đã đứng ở đây thật lâu hay không? Nhất định là rất mệt, Cần Chi đỡ người đi vào nghỉ ngơi có được hay không?"

"Được, được....." Đại phu nhân Phuong gia có chút thụ sủng nhược kinh.

Bà nhìn Phuong Cần Chi bằng đôi mắt đỏ bừng ngập nước. Bà vẫn thích nữ nhi, nhưng ba lần liên tiếp đều sinh nhi tử. Rốt cuộc nữ nhi bà trông ngóng cũng đến, nhưng con bé lại bất hạnh chết yểu. Còn bà, sau khi sinh nữ nhi, thân thể bị tổn thương nên không thể sinh được nữa. Vì vậy, gần đây bà vẫn luôn muốn thu dưỡng một nữ nhi thông minh khéo léo.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Mai phục

Bởi vì biết không cần phải chuyển nhà, thái độ của Phương Căn Chi đối với người Phương gia cũng trở nên thân mật hơn rất nhiều. Người Phương gia cho rằng bé vẫn còn nhỏ tuổi, sau khi Lục Vô Nghiên khuyên nhủ mấy câu đã nghĩ thông suốt, nên cũng hết sức vui mừng.

Lão thái thái và Đại phu nhân Phương gia lôi kéo Phương Căn Chi đi mấy vòng quanh hậu hoa viên, mang bé đi xem nhà trồng hoa của phủ Vinh Quốc Công, nhìn vài góc đông mai mà quý phủ đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết mới có thể trồng được.

Sau đó mới dắt Phương Căn Chi vào nhà, nhét đầy miệng bé với những loại điểm tâm thơm phức. Lão thái thái tự mình đeo khóa bạc cho bé, Đại phu nhân thì lục lọi trong hộp nữ trang, lấy ra một bộ vòng ngọc đeo vào cổ tay bé. Đây là một bộ vòng ngọc ba cái kích thước không đồng đều, đeo vào cổ tay trái của bé, lúc cử động, vòng ngọc va vào nhau, phát ra những âm thanh trong trẻo vui tai. Vật này vốn được Đại phu nhân sai người chế tạo cho nữ nhi đã qua đời của mình, nhưng vòng tay còn chưa làm xong, nữ nhi đã chết rồi.

Vốn muốn cho con bé thật nhiều đồ trang sức, nhưng suy cho cùng bé cũng còn nhỏ tuổi. Trên người lại đang chịu tang, không tiện đeo quá nhiều trang sức. Nhưng tương lai còn dài, tạm thời không cần vội vã.

Bọn hạ nhân trong phủ đều nhìn ra, vô luận là lão thái thái hay đại phu nhân đều hết sức yêu thích đứa bé Phương Căn Chi này.

"Thái thái, phu nhân, nên đưa biểu cô nương Lục gia đến tiền viện rồi." Thảm mụ mụ ở bên cạnh nhắc nhở.

Trong những ngày mùa đông, bầu trời rất mau tối, mặt trời đang lặn dần về phía tây, ánh chiều tà đang chiếu những tia sáng cuối cùng trong ngày. Nếu trì hoãn thêm một hồi nữa, lúc Phương Căn Chi trở về sẽ phải đi đường trong đêm.

Lão thái thái và đại phu nhân phủ Vinh Quốc Công đều lộ ra vẻ mặt không đành lòng, nhưng chuyện nhận nghĩa nữ vốn không phải dễ dàng như vậy. Huống chi, Phương Căn Chi còn là biểu cô nương trong phủ Ôn Quốc Công, Phương gia bọn họ muốn thu nhận bé cần phải có các trưởng bối ra mặt, tự mình đến phủ Ôn Quốc Công nói một tiếng mới được, tuyệt đối không thể một chén trà là có thể nhận thân. Hôm nay, chẳng qua Lục Vô Nghiên dẫn Phương Căn Chi đến đây để biểu đạt ý muốn nhận thân, nhận thân chân chính còn phải bấm đầu ngón tay, tính ra một ngày hoàng đạo.

Phương Căn Chi dịch chuyển thân thể nhỏ bé, tuột xuống ghế, nói: "Lần sau Căn Chi sẽ tới thăm mọi người."

"Được! Chúng ta chờ con!" Đại phu nhân luyện tiếu vuốt vuốt tay con bé một hồi, mới dắt bé đi ra ngoài.

Đại phu nhân đích thân đưa bé ra ngoài, nhìn bé lên xe ngựa, mới quyền luyện thu hồi ánh mắt.

Vinh Quốc Công đứng đằng xa vuốt râu, nói: "Chờ qua ngày 15, con đến phủ Ôn Quốc Công một chuyến, xử lý chuyện nhận nghĩa nữ này đi."

"Tức phụ nhi đã biết." Đại phu nhân vội đáp.

Vinh Quốc Công nhìn theo xe ngựa đi xa dần, nhú nhú mày, nói thêm: "Thôi, con vẫn nên đi cùng với mẫu thân con đi."

Ông ngẫm nghĩ một lúc, rồi dặn dò: "Sau này hãy xem đứa nhỏ này như mấy tỷ đệ trong phủ mà đối xử, không được để cho con bé chịu chút uất ức nào."

"Vâng...."

Mặc dù ngoài miệng đại phu nhân trả lời, nhưng trong lòng vẫn không khỏi hồ nghi. Gần đây bà muốn thu dưỡng một nghĩa nữ, đây là chuyện cả phủ Vinh Quốc Công đều biết. Đối với đứa bé này bà cũng hài lòng về mọi mặt, phụ thân nên biết bà chắc chắn sẽ yêu thương đứa bé này thật tốt. Cần gì phải dặn dò thừa thãi như vậy?

Lão thái thái cũng khá kinh ngạc nhìn Vinh Quốc Công, nên biết Vinh Quốc Công chưa bao giờ quản chuyện hậu viện.

Nhưng đại gia thì trong lòng đã sáng như gương, ông hiểu được nỗi băn khoăn của phụ thân. Lúc đó, lão thái thái và đại phu nhân đều ở hậu viện cùng với Phương Căn Chi, nên không biết chuyện xảy ra ở tiền viện. Biểu hiện quan tâm của Lục Vô Nghiên đối với đứa bé này lúc đó quá mức rõ ràng, rõ ràng đến mức giống như đang có ý ám hiệu cho bọn họ.

Trên xe ngựa trở về phủ Ôn Quốc Công, Phương Căn Chi nghiêng nghiêng đầu nhìn Lục Vô Nghiên, hỏi: "Tam ca ca, huynh vẫn còn giận muội sao?"

Lục Vô Nghiên vẫn giữ nguyên tư thế nhắm mắt dựa vào vách xe ngựa, không lên tiếng.

"Tam ca ca, huynh nhìn muội một cái đi." Phương Căn Chi nhích qua, cẩn thận lấy tay lật mí mắt Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên quả thật nhìn bé một cái, rồi thốt lên một câu: "Nha đầu xấu xí.", sau đó lại thông thả nhắm mắt lại.

Phương Căn Chi cau mày, không vui nói: "Muội không xấu xí! Muội... muội.... Không phải trên đầu chỉ băng một lớp vải thôi sao! Được rồi, còn thiếu mất hai cái răng. Tam ca ca, huynh nhìn kỹ một chút đi, không hề xấu xí!"

Lục Vô Nghiên không nhịn được cười. Hắn bế Phương Chi lên, để con bé ngồi lên đùi xoay mặt về phía mình.

"Được, Tam ca ca nhìn muội kỹ một chút." Hắn quả thật bắt đầu quan sát tỉ mỉ mặt mũi của Phương Căn Chi, nhìn rất nghiêm túc. Sau đó lại nghiêm túc gật gật đầu, nói: "Vẫn là nha đầu xấu xí."

Phương Cần Chi cau mày, rồi trừng mắt nhìn Lục Vô Nghiên, nhỏ giọng lầm bầm: "Cái người quá hẹp hòi này, không phải muội chỉ tức giận với huynh, rồi trút nước miếng lên mặt huynh thôi sao? Muội cũng đã nói xin lỗi, cũng lau mặt cho huynh rồi mà, vậy mà vẫn giận..."

Phương Cần Chi vừa dứt lời, xe ngựa bất ngờ dừng phải cái gì đó, cả thân xe đầu lắc lư. Cơ thể nhỏ bé của Phương Cần Chi cũng nghiêng ngã, Lục Vô Nghiên kịp thời đỡ lấy bé.

Phương Cần Chi mờ mịt quay đầu lại, Lục Vô Nghiên liền ấn đầu bé vào trong ngực mình, nói: "Nhắm mắt lại đừng nhìn lung tung, nắm thật chặt xiêm y của ta, càng không được lộn xộn, nhớ chưa?"

"Nhớ!" Phương Cần Chi mạnh mẽ gạt đầu một cái, tay trái dùng sức nắm chặt thắt lưng Lục Vô Nghiên, tay phải đang bị băng bó không thể xuất lực, liền dùng cánh tay mảnh khảnh cố gắng vòng quanh hông Lục Vô Nghiên.

Ánh mắt Lục Vô Nghiên rơi vào chiếc bàn nhỏ bên cạnh. Trong xe ngựa luôn được trang bị một cái bàn vuông nhỏ, trên bàn vuông nhỏ còn có mấy khối bánh ngọt. Mấy khối bánh ngọt này là do đại phu nhân Phương gia cố ý dặn dò phòng bếp làm cho Phương Cần Chi ăn giải buồn trên đường về.

Cửa xe ngựa bất ngờ bị đá văng ra, một người bịt mặt cầm chùy thủ nhảy lên.

Khóe môi Lục Vô Nghiên nhếch lên một nụ cười âm lãnh, hần rút cái muỗng bạc trong chén bánh trứng trên bàn vuông, dùng tốc độ cực nhanh đâm vào mắt người bịt mặt. Máu tươi đậm đặc ồ ạt tràn ra từ trong hốc mắt của hần, theo muỗng bạc chảy xuống tay Lục Vô Nghiên. Động tác của người bịt mặt lập tức cứng lại, đầu đón bất ngờ khiến cho hần nhất thời không kịp kêu la.

Một tia sáng bạc nhá lên, một thanh trường đao bổ tới, thân thể người bịt mặt lập tức chia làm hai mảnh.

Nhập Tửu cầm cán đao đứng ở phía sau, nâng nhìn thấy Lục Vô Nghiên hoàn hảo không chút tổn hại mới thở phào nhẹ nhõm.

"Nơi này không cần người quan tâm, tiếp tục nhiệm vụ của người đi." Lục Vô Nghiên nói.

"Vâng!" Nhập Tửu liếc mắt nhìn thi thể ngã dưới đất, che giấu kinh ngạc trong mắt. Nàng lập tức xoay người, điều động nhân thủ đã sớm mai phục xung quanh, một lưới tóm gọn những người có ý đồ bắt Lục Vô Nghiên.

Cửa xe ngựa bị đóng lại lần nữa, ngăn cách với ánh sáng bên ngoài. Trong xe ngựa trở nên yên tĩnh và mờ tối. Lục Vô Nghiên từ từ thu tay lại, hần hít mắt nhìn vết máu đỏ tươi trên ngón tay, sau đó chậm chậm đưa đến gần miệng mình, dè dặt liếm vết máu tươi sền sệt nóng hổi.

Mùi máu tanh quen thuộc.

Lông mày Lục Vô Nghiên từ từ nhíu lại, dung nhan tuấn tú xuất hiện một loại thống khổ. Cái cảm giác cuộn cuộn muốn nôn mửa trong bụng lại cuộn lấy hần, hần dùng bàn tay run rẩy nâng tách trà, súc miệng thật kỹ, rồi dùng khăn gấm chà sát vết máu và nước đọng trên khóe miệng.

Tay của hần đã khôi phục lại sạch sẽ, nhưng ánh mắt của hần vẫn nhìn chăm chăm vào tay mình, giống như cứ nhìn thấy vết máu lau hoài không sạch.

"Tam ca ca....."

Tiếng gọi ni non của tiểu cô nương trong ngực đã kéo suy nghĩ của Lục Vô Nghiên trở lại. Hần cúi đầu, nhìn Phương Cần Chi ngoan ngoãn nép vào trong ngực mình. Hần khẽ ngả người ra phía sau, lộ ra Phương Cần Chi đang nhắm thật chặt hai mắt. Lông mi dày rợp cong cong tạo thành bóng mờ bên dưới mí mắt. Không ngờ con bé lại thật sự nghe lời như thế, không hề mở mắt ra. Đường như đầu đón trong lòng Lục Vô Nghiên vui đi đôi chút.

Phải vui đi thôi.

Hần không thể làm con bé sợ.

"Ừ, Tam ca ca ở đây. Biểu hiện của Cần Chi rất tốt. Tiếp tục ngoan ngoãn nhắm mắt lại, chờ một lát xử lý xong tất cả mọi chuyện, chúng ta sẽ về nhà." Rõ ràng trong mắt vẫn còn khổ sở không hoàn toàn đè nén được, nhưng trong giọng nói lại mang theo chút cứng chiều vui vẻ. Đúng giọng điệu thường ngày hần vẫn dùng để dụ dỗ Phương Cần Chi, nhẹ nhàng, tự nhiên, trong sáng.

"Dạ!" Phương Cần Chi dùng sức gạt đầu, siết chặt cánh tay nhỏ bé đang vòng quanh thắt lưng Lục Vô Nghiên.

Tiếng đánh nhau bên ngoài cũng từ từ dừng lại, Nhập Tửu đứng bên ngoài xe ngựa, bẩm: "Tổng cộng 43 người, lưu lại ba người sống, đám người bịt mặt còn lại không bị chém chết thì cũng tự sát, không một ai thoát."

Lục Vô Nghiên ôm Phương Cần Chi xuống xe ngựa, bước qua đồng thi thể chất đầy đất, đi về phía ba người còn sót lại đang bị trói cùng một chỗ.

"Nói ra người sai khiến." Lục Vô Nghiên dừng lại cách ba người bọn họ một đoạn.

Ba người bị trói rất chặt, bị cho quỳ cùng một chỗ. Bọn họ cũng không nói chuyện, rất có ý tứ anh dũng chịu chết.

Lục Vô Nghiên tùy tiện chỉ một người trong đó, sau đó làm động tác gạch chéo vào không trung.

Gạch chéo, ý chỉ lột da.

"Vâng!" Một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi đứng sau lưng Nhập Tửu, tay cầm một cây chùy thủ, đi về phía người bị Lục Vô Nghiên lựa chọn. Trong mắt người kia lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ, hai người quỳ bên cạnh hắn cũng đều sợ hãi không thôi.

Bởi vì quá mức sợ hãi, người bị chọn không ngừng giãy giụa. Chùy thủ trong tay thiếu nữ, chỉ rạch một đường rất mỏng trên đỉnh đầu hắn.

"Phế vật, tránh ra." Lục Vô Nghiên cau mày.

Cổ tay thiếu nữ vừa hành hình run lên, lập tức khom người lui sang một bên.

Tay trái Lục Vô Nghiên ôm Phuong Cần Chi trong ngực, tay phải rút bội kiếm bên hông một người bên cạnh. Hắn nâng tay, lưu loát như nước chảy mây trôi cắt xuống hai nhát, đỉnh đầu người bị chọn lập tức xuất hiện hai vết thương đan chéo nhau, độ sâu phù hợp, vừa vặn tách da ra khỏi thịt.

Hai người đang đứng chờ bên cạnh cũng một phen sửng sốt, nhưng bọn họ lập tức phản ứng, vội vàng tiến lên đỡ người kia xuống, đổ thủy ngân vào miệng vết thương trên đỉnh đầu của hắn.

Đến lúc này, người nọ mới nghĩ đến gào thét. Khàn cả giọng, đau đến không muốn sống.

Lục Vô Nghiên ném kiếm đi, kịp thời xoay người bịt kín hai tai Phuong Cần Chi.

Mất thấy đồng bọn bị lột da sống, hai người còn lại đã sớm sợ đến xụi lơ trên mặt đất.

"Ta nói! Ta nói! Là Hữu Tướng! Là Hữu Tướng sai chúng ta bắt sống người!"

Lục Vô Nghiên ôm Phuong Cần Chi đi về phía xe ngựa. Trong đám cỏ dại bên cạnh xe ngựa, có một đóa hoa dại màu trắng đã nở rộ, tinh khiết không chút tỳ vết. Lục Vô Nghiên cúi người xuống hái, cắm vào giữa tóc Phuong Cần Chi.

Hắn ôm Phuong Cần Chi lên xe ngựa.

Xe ngựa lại chậm rãi chạy về phía trước, Lục Vô Nghiên buông lỏng cánh tay đang ôm Phuong Cần Chi, dịu dàng nói: "Chuyện đã xử lý xong, có thể mở mắt ra rồi."

Lúc này Phuong Cần Chi mới mở mắt ra.

Bé nhắm mắt quá lâu, nên nhất thời không kịp thích ứng, phải dùng sức chớp chớp hai cái mới được. Bé biết vừa rồi có người đánh nhau, nhưng nếu Tam ca ca đã kêu bé nhắm mắt lại, nghĩa là không muốn bé hỏi tới. Vậy.... dĩ nhiên bé sẽ không hỏi.

Phuong Cần Chi đưa tay lên sờ sờ đóa hoa giữa mái tóc: "Tam ca ca, huynh cài cái gì lên đầu muội vậy?"

Bé lấy đóa hoa trên tóc xuống, nhìn tới nhìn lui, rồi ngạc nhiên nói: "Trời lạnh như thế này, nó vẫn có thể sống!"

Bé nhìn thêm một lúc, rồi mới mò mẫm tự cài lên đầu. Nhưng cuối cùng bởi vì không nhìn thấy, nên cắm mấy lần cũng không xong. Lục Vô Nghiên cười đưa tay ra muốn cài giúp con bé. Hắn vừa mới nâng tay phải lên, chợt khựng lại, rồi đổi sang tay trái, cài đóa hoa dại màu trắng tinh khiết không chút tỳ vết đó lên tóc Phuong Cần Chi.

Lục Vô Nghiên cúi đầu, chăm chú nhìn Phuong Cần Chi đang ngồi trên đùi mình.

Hắn có yêu cầu rất cao đối với sự sạch sẽ. Vậy mà.... sạch sẽ?

Trên đùi này, không sạch sẽ nhất chính là đôi tay của hắn. Nhưng lúc này hắn đang dùng đôi tay đó ôm tiểu cô nương trên đùi, tiểu cô nương sạch sẽ.

Phuong Cần Chi chụp lấy tay của Lục Vô Nghiên, bé ngẩng mặt lên, cười ngọt ngào: "Tay của Tam ca ca nhìn thật là đẹp!"

"Đẹp? Thật sao?" Lục Vô Nghiên nhìn bé bằng ánh mắt lúc sáng lúc tối.

"Đúng nha!" Phuong Cần Chi nắm tay Lục Vô Nghiên, chơi đùa với từng ngón tay hắn trong lòng bàn tay. "Tay của Tam ca ca còn trắng trẻo hơn tay của cô nương gia bình thường nữa đấy! Những ngón tay của Tam ca ca dài thật dài!"

Bé lấy ngón tay của mình so sánh với tay của Lục Vô Nghiên, rồi ngạc nhiên nói: "Nhìn này, dài gấp đôi ngón tay của muội nha!"

Nhìn đáng vẻ ngạc nhiên của Phuong Cần Chi, rốt cuộc khoe miệng Lục Vô Nghiên cũng kéo ra được một nụ cười thư thái ấm áp.

"Đưa nhỏ ngọc." Hắn lấy tay, vuốt vuốt đầu Phuong Cần Chi.

Đến phủ Ôn Quốc Công, Lục Vô Nghiên đưa Phuong Cần Chi đến tiểu viện của bé liền rời đi, hắn muốn trở về viện Thủy Sao tìm Trương Công Chúa nghị sự.

Phương Cần Chi vừa vào lầu các, liền nhìn thấy Nhập Trà đang dạy Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi thêu thùa. Phương Cần Chi trở lại, ba người đồng loạt ngẩng đầu nhìn bé.

"Ôi, trán cô nương làm sao thế này!" Mễ Bảo Nhi lập tức nhảy xuống từ trên cổ đấng, vội vã chạy tới trước mặt Phương Cần Chi, kinh hãi nhìn trán Phương Cần Chi.

Nhập Trà và Diêm Bảo Nhi cũng đồng thời buông việc trong tay xuống, chạy tới.

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì, không cần thận đập trúng đầu thôi." Phương Cần Chi liên tục xoa tay.

Ánh mắt Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi lại rơi vào lớp băng vải trên tay Phương Cần Chi. Hai tiểu nha hoàn đỏ hồng hai mắt, hận không thể thay thế Phương Cần Chi gánh chịu đau khổ này. Hai người bọn họ cắn môi không lên tiếng. Nếu là thường ngày, hai người bọn họ nhất định sẽ dón dập hỏi tới rớt cuộc vết thương trên tay Phương Cần Chi là từ đâu mà ra. Thế nhưng qua mấy ngày được Nhập Trà dạy dỗ, bọn họ đã hiểu "lắm mồm" là một đại kỵ của hạ nhân.

Sao Phương Cần Chi lại không biết Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi thật sự quan tâm bé? Bé khẳng định thêm một lần nữa với bọn họ mình thật sự không có chuyện gì, để tránh hai người bọn họ lo lắng.

Phương Cần Chi đảo mắt một vòng, không nhìn thấy A Tinh và A Nguyệt, bé vội hỏi: "A Tinh và A Nguyệt đâu?"

Đối với A Tinh và A Nguyệt, Phương Cần Chi vẫn không lúc nào buông lỏng cảnh giác.

Diêm Bảo Nhi quy quy củ củ nói: "Hồi cô nương, A Tinh và A Nguyệt đang ở trong phòng bếp nhỏ nấu bánh trôi."

Quá quy củ, ngược lại Phương Cần Chi có chút không thích ứng. Lúc này Phương Cần Chi mới phản ứng kịp, từ lúc bé trở lại, biểu hiện của Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi xác thực đã khác trước rất nhiều, dường như đã biết không ít quy củ.

Phương Cần Chi cảm kích nhìn Nhập Trà, rồi gật đầu một cái, nói: "Biết rồi, ta lên lầu đây."

Đôi chân ngắn ngủn nện bước chạy lên lầu, Vệ mụ mụ đang đi ra từ trong phòng của bé.

"Cô nương về rồi..... Ôi trời!" Vệ mụ mụ nhìn vết thương trên trán và trên tay Phương Cần Chi, cảm thấy đau lòng không thôi. Phương Cần Chi lại phải giải thích thêm lần nữa là mình không sao, mới bước vào phòng.

Trước khi Vệ mụ mụ đi, Phương Cần Chi còn dặn dò: "Lát nữa A Tinh và A Nguyệt nấu xong bánh trôi, bà tự mình mang lên nha!"

"Vâng! Lão nô biết rồi!" Vệ mụ mụ vỗ vỗ ngực.

Lúc này Phương Cần Chi mới yên tâm đi vào phòng, bé chạy đến bật bộ sàng, mở rương chứa hai muội muội ra.

"Tỷ tỷ....." Hai tiểu cô nương kinh hoàng nhìn Phương Cần Chi, bàn tay nhỏ bé vươn ra từ trong rương, muốn sờ vào vết thương trên trán Phương Cần Chi. Cặp mắt của bọn chúng đỏ ngầu, sắp khóc lên.

Phương Cần Chi vội vàng nắm lấy tay bọn chúng, nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ không đau, thật mà!"

"Đau... đau..." Hai tiểu cô nương nhỏ giọng nói, mang theo một chút nước mắt.

"Thật sự không đau, cũng sắp lành rồi! Tỷ tỷ không gạt hai muội!"

Hai tiểu cô nương không lên tiếng, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào trán Phương Cần Chi, một tác cũng không chịu dứt ra.

Phương Cần Chi buông tay hai tiểu cô nương, lục lọi trong hầu bao đeo bên hông, lấy ra một cái khăn gấm mỏng trắng như tuyết, bé mở khăn gấm ra, bên trong là hai viên kẹo mềm. Bé vừa nhét hai viên kẹo mềm vào miệng hai muội muội, vừa nhỏ giọng nói: "Hai viên kẹo mềm này là tỷ tỷ mang về từ phủ Vinh Quốc Công về, ở đó có thật nhiều đồ ăn ngon! Tỷ tỷ ăn rất nhiều loại trái cây nè, bánh ngọt nè, kẹo viên nè.... À, loại kẹo mềm này ăn ngon nhất đó! Vừa ngon vừa ngọt, còn ăn không ngán. Các muội có thích hay không?"

Hai tiểu cô nương cười híp mắt gật đầu. Chỉ cần là tỷ tỷ mang về cho bọn chúng, thì đó chính là đồ ăn ngon nhất thiên hạ.

Phương Cần Chi đứng mỗi chân, liền ngồi xuống đất. Bé tựa lưng vào thành rương, kể huyền thuyên chuyện ngày hôm nay cho hai muội muội nghe. Miêu tả từng cảnh cây ngọn cỏ mà bé đã nhìn thấy trong phủ Vinh Quốc Công. Vất óc suy nghĩ, chỉ sợ bỏ sót cái gì.

Bé luôn có một thói quen, mỗi buổi tối đều muốn kể lại chuyện xảy ra trong ngày cho hai muội muội nghe. Hai muội muội chưa từng rời khỏi nơi nương náu trong chiếc rương tủi tủi này, trong mắt bọn chúng, thế giới bên ngoài đều được góp nhặt từ những câu chuyện mà tỷ tỷ kể cho bọn chúng nghe.

Không lâu sau, Vệ mụ mụ bưng bánh trôi lên.

Phương Cần Chi nhìn mấy viên trôi nước óng ánh trong chén, trong lòng có chút tiếc nuối. Ngày mai là tết Nguyên Tiêu, đáng tiếc lại không thể trải qua cùng hai muội muội. Hôm nay có thể ăn bánh trôi chung với nhau cũng tốt rồi.

Bánh trôi rất ngọt, Phương Cần Chi ngẩng đầu, nhìn hai muội muội ăn vui vẻ, trong lòng của bé cũng trở nên ngọt ngào như nhân bánh trôi nước.

Phương Cần Chi cùng hai muội muội ăn chung chén bánh trôi, rồi tiếp tục kể cho hai muội muội về người trong phủ Vinh Quốc Công tốt như thế nào. Cho đến khi hai muội muội bắt đầu ngủ gà ngủ gật, dựa vào thành giường ngủ thiếp đi, Phương Cần Chi mới ngừng miệng.

Bé đứng lên, vỗ vỗ vào hai chân đã hơi tê tê, rồi để Vệ mụ mụ giúp đỡ hai muội muội nằm xuống, điều chỉnh tư thế cho bọn chúng ngủ được thoải mái. Sau khi cẩn thận đắp chăn, Phương Cần Chi mới nhẹ nhàng đóng nắp giường lại. Lúc khóa giường, trong lòng bé chùng xuống. Giống như bản thân và hai muội muội, bị khóa trong chiếc giường nhỏ hẹp.

Cuộc sống như thế này, đến bao giờ mới kết thúc đây?

Một đóa đại màu trắng rơi xuống từ tóc Phương Cần Chi, Phương Cần Chi hơi sững sốt, bé nhặt bông hoa đại be bé đó lên, đặt giữa lòng bàn tay nhỏ bé trắng nõn nhìn một lúc lâu, mới cẩn thận đặt nó vào trong chậu mai vàng bên cửa sổ.

Bé toét miệng cười ngốc nghếch một lúc, mới bò lên giường. Có lẽ ngày hôm nay đi tới đi lui quá vất vả, đầu Phương Cần Chi vừa chạm gối liền ngủ thiếp đi, ngủ đặc biệt say.

Phương Cần Chi bị cảm giác đau đớn đánh thức.

Bé vốn ngủ rất sâu rất say, cho nên khi cơn đau bụng ập tới, bé còn tưởng đây chỉ là một cơn ác mộng. Bé dụi dụi mắt, xoay người ngủ tiếp. Nhưng cảm giác đau đớn trong bụng ngày càng mãnh liệt, giống như có một cây gậy đang quấy tới quấy lui trong bụng bé, quấy đến bé sống không yên.

Phương Cần Chi đưa tay lên lau trán, mồ hôi đã rịn ra một lớp mỏng.

"Đau..." Phương Cần Chi há to miệng, nhưng lại phát hiện kêu không ra tiếng, chỉ phát ra những tiếng giống như muỗi kêu.

Bé hung hăng cắn chặt môi, máu từ cánh môi màu hồng phấn mềm mại trào ra ngoài. Đồng thời, loại đau đớn này cũng khiến cho đầu óc hỗn loạn của bé sáng suốt hơn đôi chút.

Phương Cần Chi cố gắng nâng tay lên, chụp lấy màn che bên giường, dùng sức kéo, mượn lực đạo này, cả thân thể nhỏ bé lăn thẳng từ trên giường xuống, phát ra một tiếng "âm" thật lớn.

"Tiếng gì vậy..." Vệ mụ mụ vừa ngáp vừa bước vào cửa. Trong chớp mắt, bà trừng mắt kinh hoàng nhìn Phương Cần Chi nằm dưới đất.

"Cô nương!" Vệ mụ mụ kêu lên một tiếng, lập tức xông tới ôm Phương Cần Chi vào trong ngực.

Tinh thần bà hoảng hốt.

Phương Cần Chi chịu đựng đau đớn trong bụng, cố gắng há miệng, nhưng vẫn không phát ra âm thanh nào.

Tiếng kinh hô của Vệ mụ mụ, nhanh chóng đánh thức những người khác ở lầu dưới. Nhập Trà, A Tinh, A Nguyệt, Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi đều kẻ trước người sau chạy tới.

Vệ mụ mụ đã ôm Phương Cần Chi lên giường, bản thân thì lau nước mắt canh giữ bên cạnh. A Tinh đi gọi đại phu, A Nguyệt đi thông báo cho Tam phòng. Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi cũng nôn nóng không chịu nổi như Vệ mụ mụ.

Nhập Trà vội vàng kéo Mễ Bảo Nhi một cái, nói: "Đến viện Thùy Sao tìm Nhập Phan, nói chuyện này cho nàng ấy biết."

"Được, ta đi ngay!" Mễ Bảo Nhi đáp một tiếng, rồi vội vã chạy xuống lầu.

Phương Cần Chi cảm thấy mí mắt nặng trĩu, nhưng bé không thể nhắm mắt lại. Bé không biết tại sao mình lại bị như vậy, là bởi vì ăn phải cái gì không nên ăn sao? Nếu là thứ khác thì không sao, nhưng, nhưng nếu là bánh trôi và kẹo mềm có vấn đề thì sao?

Bây giờ ngay cả nói chuyện bé cũng không thể, huống chi Nhập Trà vẫn còn ở đây. Nói không chừng lát nữa còn có đại phu, Tam cữu mẫu cũng sẽ đến, lúc này không thể mở giường để xem xét tình hình của hai muội muội.

Nước mắt tràn ra từ trong hốc mắt, bé cố gắng quay đầu nhìn sang chiếc giường lớn bên cạnh giường. Chiếc giường lớn yên tĩnh yên tĩnh, chìm dần vào trong bóng tối.

Cơn đau mãnh liệt từ trong bụng ập tới, rốt cuộc Phương Cần Chi cũng ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Cổ chấp

Trong mơ mơ màng màng, Phuong Cẩn Chi luôn nghe thấy tiếng khóc đứt quãng của người nào đó, rồi ai nói liên miên cái gì đó. Khi bé mở mắt ra liền nhìn thấy đại phu nhân Phuong gia với ánh mắt đỏ hồng. Sao đại phu nhân Phuong gia lại ở đây? Bé không kịp nghĩ nhiều, lại mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Đến khi bé tỉnh lại lần nữa đã là ngày hôm sau.

"Cẩn Chi tỉnh rồi?" Đại phu nhân Phuong gia mừng rỡ nhìn bé. "Có đói bụng không? Nôn sạch ruột rồi nhất định đói bụng lắm, muốn ăn gì? A, Không không..... Đại phu căn dặn bây giờ con chưa thể ăn được cái gì. Ta sai nha hoàn mang đến cho con một chén nước ấm nhé?"

Trong miệng Phuong Cẩn Chi xác thực là vừa khô vừa cháy, bé gật đầu một cái.

"Mau, mau rót nước ấm đến đây." Đại phu nhân Phuong gia vội phân phó nha hoàn bưng nước. Thật ra thì không cần bà phân phó, Mễ Bảo Nhi tức trực ở một bên nhìn thấy Phuong Cẩn Chi muốn uống nước, đã vội vàng xoay người đi lấy.

Vệ mụ mụ và đại phu nhân Phuong gia cẩn thận đỡ Phuong Cẩn Chi dậy.

"Đề ta." Đại phu nhân Phuong gia ngăn lại động tác muốn dứt nước cho Phuong Cẩn Chi của Vệ mụ mụ, bà nhận chén nước từ tay Mễ Bảo Nhi. Dùng đầu ngón tay vắt ngang thành chén để kiểm tra độ nóng lạnh, sau đó mới đưa chén đến miệng Phuong Cẩn Chi, dịu dàng nói: "Uống cẩn thận một chút..., nhấp thử trước một ít xem có nóng hay không."

Phuong Cẩn Chi cúi đầu uống từng ngụm từng ngụm nước ấm, cảm giác khô khốc trong miệng cũng vơi dần.

"Chậm một chút, chậm một chút, đừng vội. Muốn uống nữa hay không?" Nhìn Phuong Cẩn Chi uống sạch nước trong chén, đại phu nhân Phuong gia vội hỏi.

Phuong Cẩn Chi gật đầu một cái, Mễ Bảo Nhi vội vàng rót thêm một chén nước ấm.

Phuong Cẩn Chi thừa dịp quay đầu nhận chén nước từ tay Mễ Bảo Nhi, nhìn về phía Vệ mụ mụ. Vệ mụ mụ nhú mày lắc đầu một cái. Trái tim Phuong Cẩn Chi không khỏi nhói lên. Bé quay đầu sang nhìn chiếc rương lớn bên cạnh giường. Rương lớn bị bao phủ bởi một lớp thảm lông, trên đó được đặt một cái giỏ mây vá. Cái rương thường ngày đã bị biến thành bàn nhỏ kê đầu giường.

Phuong Cẩn Chi biết nhất định là người nào đó bên cạnh bé sợ rước lấy hoài nghi của người khác nên mới che giấu như vậy.

Nhưng càng khiến trái tim Phuong Cẩn Chi thất lại. Cái rương này vốn được đặc chế, tổng cộng có hai tầng bí mật kề nhau, những hoa văn như ý được chạm khắc thật nhỏ ở mỗi góc. Ngoài mặt là đề trang trí cho đẹp mắt, nhưng thực ra chính là những lỗ thông gió. Bởi vì cái rương hai tầng này điều khắc hoa văn ngược, mà những hoa văn đó lại cực nhỏ, cho nên từ bên ngoài không thể nhìn thấy tình cảnh bên trong. Hiện tại nó đã bị thảm lông dày phủ lên, hẳn là đã che lại toàn bộ những lỗ thông khí. Sao Phuong Cẩn Chi lại không sốt ruột?

Bé không biết rốt cuộc tại sao mình lại đau bụng không nhin nổi như vậy, trong lòng rất lo sợ bánh trôi và kẹo mềm có vấn đề. Bé ngất đi còn có người kịp thời tìm đại phu cho bé, nhưng hai mươi hai thì phải làm sao đây? Bây giờ thậm chí bé còn không thể mở rương ra nhìn bọn chúng một cái. Muốn lật cái thảm lông thật dày đang phủ trên mặt rương.

Trong chớp mắt, đôi mắt Phuong Cẩn Chi đỏ lên.

"Sao lại khóc? Có phải khó chịu hay không? Nào, uống thêm chút nước đi." Đại phu nhân Phuong gia đưa nước đến khoe miệng Phuong Cẩn Chi, ánh mắt của bà đầy tràn thương yêu và áy náy.

Phuong Cẩn Chi cắn môi, uống từng ngụm từng ngụm nước. Khóc cũng vô dụng, chỉ có bản thân bé khỏe mạnh mới có thể chăm sóc hai mươi hai thật tốt.

Lần này, Phuong Cẩn Chi không uống cạn nước trong chén.

"Đa tạ phu nhân..." Giọng nói của Phuong Cẩn Chi rất nhỏ, khàn khàn yếu ớt.

"Đừng nói chuyện, cũng đừng rầu rĩ, nhắm mắt nghỉ ngơi một lát là được." Nghe Phuong Cẩn Chi nói giọng khào khào như vậy, áy náy và thương yêu trong mắt đại phu nhân Phuong gia càng thêm đậm. Bà nhẹ nhàng vuốt ve gò má Phuong Cẩn Chi, không khỏi thì thầm: "Đứa trẻ đáng thương của ta...."

"Cẩn Chi đã tỉnh rồi phải không?" Tiểu nha hoàn vén màn lên, Tam nãi nãi và Ngũ nãi nãi cùng bước vào phòng.

"Tam cứu mẩu, Ngũ cứu mẩu." Phuong Cẩn Chi lấy tay chống người, muốn xuống giường.

Ngũ nãi nãi đi nhanh về trước hai bước, cản Phuong Cẩn Chi lại, nói ra suy nghĩ trong lòng: "Bệnh thành ra như vậy rồi, đừng ngồi dậy. Nghỉ ngơi cho thật tốt là được."

Tam nãi nãi nhẹ nhàng nhìn Ngũ nãi nãi một cái, rồi dời ánh mắt sang Phuong Cẩn Chi, cười nói: "Thật may là không sao, bộ dáng của con lúc đó dọa ta

chết khiếp. Còn tưởng là kết ly, thật may là chỉ ăn phải thức ăn hư. Sau này Cẩn Chi không được tham ăn nữa...."

Phương Cẩn Chi cảm thấy mê mang, nhưng ngoài mặt lại ngoan ngoãn gật đầu một cái.

"Đừng trách Cẩn Chi, đều tại ta không biết cách dạy dỗ nhi tử....." Đại phu nhân Phương gia cau mày, than thở. Bà cầm tay Phương Cẩn Chi nâng niu trong lòng bàn tay, nhỏ nhẹ nói: "Con à, đừng trách ca ca con. Là ta không dạy dỗ bọn chúng tử tế, ta đã dẫn bọn chúng tới đây rồi, đang quỳ gối trong sân đây."

"Ca ca?" Trong lòng Phương Cẩn Chi càng thêm nghi hoặc.

Đại phu nhân Phương gia có nỗi khổ không thể nói. Hai tử thứ hai Phương Kim Ca của bà là đứa cố chấp nhất, nhìn thấy Phương Cẩn Chi mặc áo khoác của tiểu muội Phương Kim Dao, lại đeo vòng tay vốn được làm cho Phương Kim Dao. Hắn liền cho rằng Phương Cẩn Chi đoạt mất đồ của Phương Kim Dao, mặc dù muội muội đã mất, nhưng hắn cũng không muốn người khác bước vào phòng muội muội, chiếm lấy đồ của muội muội.

Vì vậy, khi hắn nghe nói phụ mẫu muốn thu nhận tiểu cô nương này, trong lòng không khỏi nảy sinh ác ý, động tay động chân vào điểm tâm của Phương Cẩn Chi.

Chuyện giữa hai tử thứ hai Phương Kim Ca này và muội muội của hắn cũng phức tạp, nhất thời không thể nói rõ ràng. Đại phu nhân Phương gia chỉ nắm tay Phương Cẩn Chi, giải thích đơn giản: "Là hai tử thứ hai của ta, nó... quá bướng bỉnh. Cẩn Chi đừng trách nó. Nó đã biết sai rồi, đang quỳ ở bên ngoài đây. Còn có đệ đệ của nó biết chuyện không báo, cũng quỳ ở bên ngoài!"

Một mặt, đại phu nhân Phương gia đau lòng Phương Cẩn Chi, mặt khác, bà lo lắng Phương Cẩn Chi sẽ sinh lòng ghen cách đối với hai nghĩa huynh vẫn chưa gặp mặt này. Nhưng chuyện đã xảy ra như vậy, sao trong lòng Phương Cẩn Chi có thể không có khoảng cách?

Phương Cẩn Chi là tiểu cô nương thông tuệ cỡ nào chứ, bé chỉ cần suy nghĩ một chút, liền hiểu ra hai vị tiểu thiếu gia Phương gia này không hoan nghênh mình. Lúc này bé cũng không lo được nhiều như vậy, chỉ bám lấy điểm quan trọng nhất: "Con.... con.... đã ăn cái gì mà xảy ra vấn đề?"

"Là kẹo giòn hương nhài." Đại phu nhân Phương gia áy náy nói.

Nghĩ rằng vị nhị thiếu gia nhà họ Phương mà Phương Cẩn Chi chưa từng nhìn thấy chắc đã biết những thứ bánh kẹo đó đều được chuẩn bị cho Phương Cẩn Chi, cho nên mới ra tay. Nếu trộn nguyên liệu vào trong đồ ăn khác, không chừng sẽ hại người của Phương gia ăn nhầm.

Phương Cẩn Chi thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng mừng rỡ vì quá may mắn. Lúc đó, bé cũng từng nghĩ qua sẽ mang kẹo giòn hương nhài về cho hai muội muội, nhưng vì chúng quá giòn, không dễ mang theo. Nếu bọc trong khăn, không chừng khi về đến nơi đã nát vụn rồi, cho nên bé mới chọn kẹo mềm mang về.

Sự lựa chọn này vô tình đã giúp hai muội muội may mắn tránh được một kiếp nạn.

Ánh mắt Phương Cẩn Chi không khỏi nhìn về ruộng lớn nơi đầu giường, thăm lòng này thật sự cũng quá dày rồi, trong lòng bé không khỏi vì hai muội muội mà lo lắng. Nhìn sắc trời bên ngoài, cũng đã sáng rồi, chắc bọn chúng cũng ngọt ngào chết đi được.

"Trẻ con mà, đứa nào không nghịch ngợm, trong nhà ta cũng có hai tiểu tử phá phách, quậy phá gây sự cả ngày. Phương phu nhân đừng để trong lòng." Ngũ nãi nãi ở một bên hoà giải.

Tam nãi nãi cũng nói: "Hơn nữa, sau này sẽ là người một nhà, Cẩn Chi của chúng ta lý nào lại trách ca ca của mình. Cẩn Chi, con nói có đúng hay không?"

Xảy ra chuyện như thế này, đại phu nhân Phương gia đã đi suốt đêm đến đây. Một mặt giải thích sự việc, mặt khác cũng nhân cơ hội này nói với trưởng bối Lục gia ý định muốn nhận Phương Cẩn Chi làm nghĩa nữ.

Lúc này Phương Cẩn Chi mới phản ứng được, bé vội vàng dùng đôi mắt to tròn nhìn đại phu nhân Phương gia, chân thành nói: "Người đừng trách bọn họ."

"Con vẫn còn cầu tình cho bọn chúng!" Cục tức trong lòng đại phu nhân Phương gia vẫn còn chưa tan. Thật may là bà phát hiện tiểu nhi tử có gì đó khác thường, gắng hỏi mãi nó mới chịu nói, cả đêm dẫn theo hai đứa nó tới đây bồi tội. Phương Cẩn Chi tìm đại phu kịp thời nên mới không có việc gì, thế nhưng chuyện nhận thân không chừng sẽ phải bị kéo dài.

Phương Cẩn Chi ngáp một cái.

"Cẩn Chi mệt rồi phải không? Dù thế nào cũng phải ăn một chút cháo trắng rồi mới ngủ tiếp." Tam nãi nãi nói. Bà lại hỏi Vệ mụ mụ phòng bếp đã chuẩn bị xong chưa.

Vệ mụ mụ vội trả lời: "Phòng bếp đã chuẩn bị xong, cháo trắng thơm ngào ngạt vẫn luôn được giữ ấm trong nồi, chỉ chờ cô nương gọi thôi."

"Con không muốn ăn, con mệt quá, muốn ngủ một lát....." Phương Cẩn Chi áy náy nhìn đại phu nhân Phương gia. "Đã nhọc công người tới thăm con, trong lòng Cẩn Chi rất áy náy."

Dáng vẻ Phương Cẩn Chi lúc này thật sự khá tiêu tụy, bé vốn đồ mồ hôi lạnh rất nhiều, mồ hôi dính vào gương mặt, khiến mái tóc mềm mại của con bé

bệt lại với nhau, dán vào khuôn mặt tái nhợt, cánh môi màu hồng nhạt trước đây, mềm mại như cao, lúc nào cũng trơn bóng, mà bây giờ nứt nẻ, còn lưu lại tía máu.

Giọng nói khàn khàn suy yếu, mềm mỏng không một câu oán trách, chỉ nói những lời quan tâm người khác, càng nghe càng khiến người ta thương tiếc.

"Được, ngủ một lát đi, tỉnh dậy rồi ăn." Đại phu nhân Phuong gia đỡ Phuong Cẩn Chi nằm xuống, rồi cẩn thận đắp chăn cho bé.

Phuong Cẩn Chi vẫn không chịu nhắm mắt lại, bé tròn xoe mắt nhìn đại phu nhân Phuong gia, nói: "Người nhất định đã rất mệt mỏi, nghỉ ngơi một lúc đi. Cẩn Chi không cần người ở cùng đâu. Người đã ở bên con lâu như vậy rồi, nếu người vẫn ở đây, Cẩn Chi sẽ cảm thấy rất áy náy."

"Đi thôi, người cũng đã canh giữ ở đây cả đêm rồi, đến chỗ ta nghỉ ngơi một lúc đi." Tam nãi nãi kéo đại phu nhân Phuong gia.

Ngũ nãi nãi cũng nói: "Hơn nữa, chúng ta cứ trông chừng ở đây, Cẩn Chi cũng sẽ ngủ không ngon giấc."

Bà lại dặn dò Vệ mụ mụ chăm sóc Phuong Cẩn Chi thật tốt, thiếu cái gì lập tức đến chỗ bà ấy lấy. Vệ mụ mụ đều nhất nhất đáp ứng.

Lúc này đại phu nhân Phuong gia mới lưu luyến rồi đi, trước khi đi, còn quay lại nhìn Phuong Cẩn Chi hai lần.

Nghe tiếng bước chân xuống lầu xa dần, khốn đốn trên mặt Phuong Cẩn Chi cũng biến mất không còn một chút.

Mễ Bảo Nhi vội vàng cài then cửa lại. Còn Vệ mụ mụ vội vã lấy rổ may vá và thảm lông dày ra khỏi buồng, rồi lấy chìa khóa mở nắp buồng.

"Bình Bình, An An....." Phuong Cẩn Chi cố gắng xuống giường, thân thể bé thật sự quá yếu ớt, đôi chân ngắn không còn chút sức lực, cơ thể bé lắc lư, suýt ngã xuống đất, may là có Vệ mụ mụ kịp thời đỡ lấy.

"Tỷ tỷ....." Bình Bình và An An rúc vào một góc, khóe mắt còn vương vài giọt nước mắt.

"Tỷ tỷ đây!" Phuong Cẩn Chi nhìn hai muội muội vì thiếu dưỡng khí mà sắc mặt tái nhợt. Cách thành buồng, bé nắm chặt bàn tay lạnh ngắt của hai muội.

Hai tiểu cô nương ở trong buồng ngột ngạt suốt một đêm, lúc nào cũng lo lắng hãi hùng. Trừ người thân cận, chỉ cần có người lạ đến gần cái buồng, bọn chúng sẽ sợ hãi. Huống chi, bọn chúng nấp ở trong buồng nghe thấy tỷ tỷ bị bệnh, lại còn bệnh rất nặng.

Bạn đang đọc truyện *The Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Cùng ngủ

Vệ mụ mụ vội vàng rót hai chén nước ấm đưa tới: "Mau uống chút nước đi."

Hai tiểu cô nương uống hết nước, rồi trả chén lại cho Vệ mụ mụ, lập tức kéo kéo cánh tay của Phuong Cẩn Chi. Bọn chúng nhích nhích thân thể đến gần Phuong Cẩn Chi hơn một chút. Hai cặp mắt sáng ngời nhìn Phuong Cẩn Chi không chớp mắt. Đôi mắt của bọn chúng không to tròn như Phuong Cẩn Chi, mà nhỏ hơn hơi xếch lên, khi cười thì hai mắt híp lại càng trông có vẻ lanh lợi và ngoan ngoãn.

Nhưng lúc này hai đôi mắt giống nhau như đúc đó không có một chút ý cười, ngược lại đang sụp xuống hơn phân nửa, để cố gắng che giấu lo lắng và sợ hãi trong đáy mắt.

"Đừng sợ, không sao mà. Tỷ tỷ rất khỏe đó, các muội cũng rất khỏe." Phuong Cẩn Chi dần xuống nỗi khổ sở trong lòng, há miệng cười thật lớn. Họ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, hiện tại rất tốt, sau này sẽ càng tốt hơn.

Mỗi ngày dùng để sống, không phải để than thở.

Vệ mụ mụ lặng lẽ lau nước mắt, rồi mới xoay người lại, nói: "Cô nương, hiện tại thân thể của người vẫn chưa khỏe hẳn, trước hết vẫn nên lên giường nằm nghỉ một lát đi. Không thì.... ôm Bình tỷ nhi và An tỷ nhi lên giường luôn? Dù sao thì ai cũng biết người đang ngủ, nhất thời sẽ không có người đến đây đâu."

Mễ Bảo Nhi đứng một bên cũng nói: "Đã có Diêm Bảo Nhi canh chừng ở dưới lầu rồi, lát nữa nô tỷ cũng sẽ ra đầu cầu thang canh chừng. Vệ mụ mụ sẽ canh ở cửa ra vào!"

"Được." Phuong Cẩn Chi suy nghĩ một chút, rồi gật đầu.

Lo lắng trong ánh mắt của hai tiểu cô nương cũng từ từ chuyển sang mừng rỡ. Trước kia bọn chúng cũng đã được ôm ra khỏi buồng để ngủ cùng với Phuong Cẩn Chi trên giường lớn, nhưng đó đều là vào những lúc nửa đêm yên tĩnh, đây là lần đầu tiên được ra khỏi buồng lên giường ngủ chung với tỷ tỷ vào ban ngày.

Vệ mụ mụ ôm hai đứa sinh đôi ra khỏi giường, để bọn chúng đứng dựa vào thành giường, rồi quay đi nhặt lại thảm lông rơi trên mặt đất.

Phương Cần Chi xoa người trở về giường, nhưng bởi vì cơ thể quá yếu ớt, mới bước được hai bước, liền lao đảo đứng không vững, cả người mất thăng bằng, ngã nhào về phía trước.

"Tỷ tỷ!" Hai tiểu cô nương đồng thanh kêu lên một tiếng, đồng thời nhấc chân lên, nghiêng ngã chạy đến bên cạnh Phương Cần Chi đỡ bé.

Phương Cần Chi như người mộng du, bé kinh ngạc nhìn hai muội muội.

"Bình Bình, An An, hai muội biết đi rồi....." Những giọt nước mắt vui mừng làm mờ tầm nhìn của Phương Cần Chi. Bé chờ ngày này, chờ rất lâu rất lâu rồi.

"Lão nô biết mà! Biết hai người bọn họ sẽ đi được mà!" Vệ mụ mụ liên tiếp niệm mấy tiếng "A di đà Phật".

Phương Cần Chi đứng lên, lùi về sau để đối mặt với hai muội muội, vừa lui vừa nói: "Nào, đến chỗ tỷ tỷ đi."

Bình Bình và An An có hơi do dự, bọn chúng nhìn Phương Cần Chi ở phía trước, nhưng vẫn thử nâng chân trái lên, thận trọng đặt chân xuống. Sau đó là chân phải.....

Có lẽ vì là song sinh, nên hai tiểu cô nương có một loại ấn ý trời sanh. Phương Cần Chi vốn lo lắng bởi vì dùng chung một cánh tay sẽ ảnh hưởng đến việc đi lại của bọn chúng. Nhưng thực tế có vẻ cũng không ảnh hưởng bao nhiêu, bọn chúng bước đi từng bước nhỏ, giống như động tác của một người, độ cao nhấc chân, bước chân lớn nhỏ đều ăn khớp.

Phương Cần Chi đã lùi đến giường, hai muội muội cũng chấp chững từng bước từng bước đi tới. Lúc bắt đầu, thân thể của hai tiểu cô nương run run rẩy rẩy, đôi chân ngắn cũng không ngừng run lên, nhưng khi đến trước mặt Phương Cần Chi thì đã linh hoạt hơn rất nhiều.

"Giỏi quá!" Phương Cần Chi khom người ôm hai muội muội vào trong ngực.

Hai tiểu cô nương cũng rất vui mừng, bọn chúng vui mừng vì bản thân đã biết đi, cảm giác lần đầu tiên bước đi thật sự rất thần kỳ. Bọn chúng vì Phương Cần Chi vui mừng mà vui mừng. Bọn chúng cũng đưa cánh tay bé nhỏ dùng sức ôm lấy hông của Phương Cần Chi.

Ba tỷ muội cùng ngủ ở trên giường, hai đứa nhỏ nằm ở bên trong, Phương Cần Chi ở bên ngoài. Cánh tay Phương Cần Chi nhẹ nhàng khoác lên người hai muội muội, tạo ra một tư thế bảo vệ theo bản năng.

Cơ thể Phương Cần Chi suy yếu, còn hai đứa nhỏ lo lắng hãi hùng cả một đêm. Hiện tại ôm nhau nằm trên giường, không bao lâu liền ngủ say. Hơi thở của bọn họ đều dần hòa vào nhau, gần bó không rời.

Vệ mụ mụ cẩn thận đắp chăn cho bọn họ xong, mới cẩn thận kéo màn che lại.

Phương Cần Chi ngủ một giấc đến chạng vạng tối. Bé ngủ say sưa, cũng không biết hai vị tiểu ca ca Phương gia chưa một lần gặp mặt vẫn quỳ trong sân từ nửa đêm qua đến nguyên cả ngày hôm nay.

Trong lúc đó, đại phu nhân Phương gia và Tam nãi nãi, Ngũ nãi nãi, cùng với mấy cô nương trong phủ cũng tới hỏi thăm sức khỏe Phương Cần Chi. Nhưng đều bị Vệ mụ mụ lấy lý do Phương Cần Chi mới vừa ngủ say để cản lại.

Trong đó, chỉ có đại phu nhân Phương gia là chưa từ bỏ ý định, vẫn muốn nhìn Phương Cần Chi một cái. Vệ mụ mụ phải thuyết phục mãi, lấy cớ sau khi Phương Cần Chi ngủ rất dễ bị đánh thức, bà mới bỏ cuộc.

Đại phu nhân Phương gia không thể làm gì khác hơn là dẫn hai nhi tử trở về. Nhưng chuyện phu phụ bọn họ muốn nhận Phương Cần Chi làm nghĩa nữ cũng đã được quyết định, thỏa thuận là ngày hai tháng hai này.

Khi Phương Cần Chi ngủ dậy, hai muội muội đang ngồi bên cạnh nhìn bé.

"Hai muội tỉnh rồi sao!" Phương Cần Chi ngồi dậy, không nghĩ tới mình còn ngủ dậy trễ hơn hai muội muội.

"Đau.... thì, thì... đừng...."

"Đừng nói chuyện....."

Hai muội muội mỗi người nửa câu, ghép lại thành một câu hoàn chỉnh. Bọn chúng nhìn Phương Cần Chi rồi cau mày, hai con người nhỏ bé, trong đôi mắt ẩn chứa đau lòng.

"Được...." Phương Cần Chi liếm đôi môi khô khốc, dùng sức gật đầu một cái.

"Rốt cuộc cũng dậy rồi, bệnh tật cũng sẽ theo giấc ngủ bay đi thôi!" Vệ mụ mụ vén màn che giường lớn. "Đói bụng không? Ăn một chút cho ấm bụng, bây giờ bụng lại?"

"Được!" Phương Cần Chi nheo mắt lại, quả thật bụng của bé trống rỗng, đói cồn cào.

Vệ mụ mụ dúi chiếc bàn con qua, đặt lên trên giường lớn, bày ra mấy món ăn. Bữa ăn này, do thân thể Phương Cần Chi vẫn còn rất yếu, nên rất thanh đạm. Nhưng ba cô nương bởi vì được quây quần cùng một chỗ nên ăn hết sức vui vẻ, nhìn cứ như những thứ bọn họ ăn vào đều do trù tử nổi tiếng nhất thiên hạ làm ra.

Không một ai nói chuyện, chỉ yên lặng ăn cái này ăn cái kia, ăn vài ngụm sẽ ngẩng đầu lên nhìn tỷ muội của mình, sau đó cười ngây ngô.

Phương Cần Chi cùng ăn với hai muội muội xong, mới lưu luyến không rời để Vệ mụ mụ ôm hai muội muội trở về buồng. Một lát nữa, Nhập Y sẽ tới đây bôi thuốc cho bé.

Phương Cần Chi cúi đầu, nhìn chăm chăm vào tay phải mình, không biết là do bị ngã hay bị đè trúng trong lúc ngủ, mà lớp vải băng trên tay đã tuột ra hơn phân nửa, đầu ngón tay của bé cũng tê dại từng con không chịu nổi.

Nhưng Nhập Y vẫn còn chưa tới, Nhập Trà lên lầu báo cho Phương Cần Chi, Nhập Y ở viện thủy sao tạm thời không đến được, nàng ấy muốn ôm Phương Cần Chi đến viện Thủy Sao. Đây cũng là chuyện khiến Vệ mụ mụ lo lắng, hiện tại Phương Cần Chi yếu ớt, đi hai bước đã chịu không được. Nếu lại bị trúng gió, vậy phải làm sao bây giờ?

Hơn nữa, viện Thủy Sao là nơi mà ngay cả nhất đẳng nha hoàn trong phủ Ôn Quốc Công cũng không thể tùy tiện đi vào, nói gì đến hạ nhân bên cạnh Phương Cần Chi. Vệ mụ mụ không được túc trực hầu hạ bên cạnh Phương Cần Chi, sao có thể an tâm?

"Tại sao Nhập Y lại ở trong viện Thủy Sao không đi được?" Phương Cần Chi cũng mở miệng hỏi điều này.

Chuyện đầu tiên trong đầu bé nghĩ tới là -- chẳng lẽ Tam ca ca bị thương?

"Chuyện này..... Nô tỳ không rõ lắm." Nhập Trà cúi đầu nói.

"Hiểu rồi, Vệ mụ mụ lấy xiêm áo cho ta đi." Phương Cần Chi có chút khổ não buộc tóc lại, rồi nâng cánh tay nhỏ bé đến trước mũi người ngủ.

Bé còn chưa kịp rửa mặt chải đầu nữa, xiêm y trên người thì ướt đầm bởi mồ hôi. Tóc tai ướt nhẹp dính sát vào gương mặt, vừa xấu xí vừa bẩn thỉu vừa nhếch nhác.....

"Ta.... hay là ta tắm rửa một cái nhé?" Phương Cần Chi ấp a ấp úng.

Nhập Trà vội cười nói: "Qua bên kia tắm cũng được mà, bên này còn phải chờ nấu nước. Tịnh thất bên trong viện Thủy Sao là nước ôn tuyền, không cần phải đợi."

"À...." Phương Cần Chi cúi đầu, trong lòng vẫn không nắm chắc.

Trong lòng bé lại ôm một tia may mắn, có lẽ bé có thể tắm trước rồi mới đi gặp Tam ca ca!

Phương Cần Chi mặc chiếc áo gấm nhỏ rất dày, rồi bọc thêm một cái áo choàng mới may màu xanh biếc, mũ trùm đầu che kín cả khuôn mặt, sau đó để Nhập Trà ôm đi về viện Thủy Sao.

Vệ mụ mụ vẫn không yên lòng, bà đuổi theo ra tới bên ngoài, cầm một cái áo lông phủ thêm lên người Phương Cần Chi, nói huyền thuyên: "Vẫn mặc quá ít, phủ thêm cái này mới ấm lên được. Cô nương, người vui mặt vào ngực Nhập Trà, đừng để gió lạnh thổi vào mặt!"

"Ta biết rồi mà." Phương Cần Chi dùng sức gạt đầu, nhìn Vệ mụ mụ bằng ánh mắt cảm kích.

A Tịnh đi theo phía sau, trong ngực đang cảm y phục sạch sẽ, chờ sau khi Phương Cần Chi tắm rửa xong sẽ thay vào.

Dọc đường đi, Phương Cần Chi vui mặt vào trong ngực Nhập Trà, trong lòng không ngừng cầu mong: ngàn vạn lần đừng để Tam ca ca nhìn thấy bộ dáng này....

Nhập Trà ngừng lại, nàng nâng tay lên, chuyển Phương Cần Chi vào trong ngực một người khác.

Cơ thể nhỏ bé của Phương Cần Chi cứng đờ, thầm nghĩ: "Xong rồi, thật là căng sợ cái gì thì cái đó càng xảy ra...."

Đôi tay này, mùi hương này, hơi thở này, đã rất quen thuộc với bé....

Lục Vô Nghiên rũ mắt, liếc nhìn Phương Cần Chi đang nhắm chặt mắt trong ngực. Hắn xoay người, sải bước ôm bé hướng vào trong tắm phòng. Cho đến khi vào trong tắm phòng, hắn ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng gỡ tiểu cô nương đang liêu liếm chết bám chặt cổ mình.

"Được rồi, xuống đi."

Phương Cần Chi hé một con mắt, lặng lẽ nhìn lên Lục Vô Nghiên, nhỏ giọng nói: "Tam ca ca, muội muốn đi tắm...."

Sợ làm cho Lục Vô Nghiên ghét bỏ, bé không tự chủ lùi về phía sau một bước, nhưng suy cho cùng bước chân cũng không vững, nghiêng nghiêng ngã

ngã, có lẽ so với Bình Bình và An An mới tập tễnh bước đi cũng chẳng khá khẩm hơn bao nhiêu.

Lục Vô Nghiên vội vàng đỡ bé. Hắn kéo nhẹ một cái, liền kéo con bé lên trên đùi mình, quở nhẹ: "Đầu đau, tay đau, răng đau, cổ họng đau, bụng cũng đau. Còn muốn ngã lộn đầu?"

Hắn nói xong, bản thân cũng thở dài. Hắn cam kết sẽ che chở cho con bé thật tốt, nhưng con bé vẫn bị thương đến thế này. Chỉ một ngày không gặp, cả người cũng tiêu tụy thành ra như vậy, nhìn bộ dáng này của con bé, nghe giọng nói khàn khàn không còn ngọt ngào mềm mại như trước, trong lòng Lục Vô Nghiên rất không thoải mái, giống như bản thân mình bị thương. Không, so với bản thân bị thương còn khó chịu hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *The Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Thay được

Khi biết bé xảy ra chuyện, Lục Vô Nghiên liền vội vàng sai Nhập Y và mấy vị thái y vẫn còn lưu lại trong phủ qua chẩn bệnh. Cho dù là biểu huynh muội, nhưng nam nữ cầm kỵ, hắn không thể tự mình vào khuê phòng của con bé để nhìn một chút. Chỉ có thể dựa vào mấy câu bẩm báo của Nhập Y mà biết tình hình của con bé, chua xót và nóng ruột trong thời gian đó thật sự rất gian nan.

Hắn biết thân thể con bé suy yếu, nên mới sai Nhập Trà ôm qua. Nhìn sắc mặt tiêu tụy nhếch nhác của bé con, Lục Vô Nghiên không thể át được đau đớn cứ quặn lên trong lòng. Thật hận không thể ném đi đám quy củ thể chế rườm rà đó, cột con bé ở bên cạnh, không đòi mất dù chỉ là một hơi thở.

Hắn vốn là một người không lễ độ chỉ thích làm theo ý mình, nhưng bé con của hắn thì không phải. Nếu hắn thật sự tự chủ trương cột con bé bên cạnh, đợi con bé trưởng thành chắc chắn sẽ trách hắn. Không, cho dù là con bé sáu tuổi của hiện tại, chắc chắn cũng sẽ không vui.

"Tam ca ca? Nhập Y đâu? Không phải nói sẽ thay được cho muội sao?" Phương Cần Chi ngo trái ngo phải, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Nhập Y. Thực tế thì nơi này chỉ có hai người là bé và Tam ca ca.

Từ trước tới nay, lửa than của viện Thùy Sao lúc nào cũng tỏa nhiệt nhiều hơn so với những nơi khác. Áo choàng trên người Phương Cần Chi vẫn chưa được cởi ra, chỉ một lát thôi, mà mồ hôi đã thấm ướt một mảng ở sau lưng. Ngay cả chóp mũi thon nhỏ cũng lấm tấm mồ hôi.

"Nàng ấy không có ở đây."

"Vậy.... không đổi được sao?" Phương Cần Chi nghi ngờ nhìn Lục Vô Nghiên, rồi cúi đầu nhìn bàn tay bé nhỏ của mình. Băng vải trên tay phải của bé đã tuột ra một nửa, nhìn rất lộn xộn.

"Tắm rửa sạch sẽ trước đã." Lục Vô Nghiên điểm một cái lên chóp mũi Phương Cần Chi.

Nhập Phan đang đứng ngay cửa, nàng ấy đi tới, bé Phương Cần Chi lên.

"Đừng để vết thương đụng vào nước, sẽ đau đấy." Lục Vô Nghiên dừng một chút. "Thôi, đừng gọi đầu cho con bé trong tịnh thất. Lát nữa ôm trở về rồi gọi."

"Vâng." Nhập Phan đáp một tiếng, rồi ôm Phương Cần Chi đi ra ngoài.

Phương Cần Chi vịn vào ngực Nhập Phan, ánh mắt lướt qua bà vai Nhập Phan nhìn Lục Vô Nghiên, trong lòng chợt cảm thấy khó hiểu – vậy thì ôm bé đến đây làm gì? Ngay cả được cũng không đổi, chỉ bị Tam ca ca ôm lên trên đùi, bị hắn nhìn chòng chọc một lúc lâu, rồi muốn bé trở về tắm. Vậy..... Tại sao ngay từ đầu không cho tắm trước, rồi mới qua đây?

Phương Cần Chi nắm quả đu đủ nhỏ gõ lên đầu một cái, nghĩ không ra.

Nhập Phan ôm Phương Cần Chi đến tịnh thất, cẩn thận giúp bé lau mình, rồi thay xiêm y sạch do A Tinh mang tới. Phương Cần Chi nâng cánh tay lên, đến trước mũi người người, rồi cười nói: "Hết hôi rồi!"

"Biểu cô nương của chúng ta không bao giờ hôi." Nhập Phan ngồi xổm trước mặt bé, khoác thêm cho bé một cái áo choàng.

Nhưng Phương Cần Chi lại túm lấy tóc mình, có chút do dự nói: "Bằng không ta gọi đầu ở đây xong rồi trở lại?"

Bé túm lấy một nhúm tóc lên người, chân mày nhíu lại, buồn bã nói: "Chua rồi!"

"Tam thiếu gia có nói, trở về tắm phòng mới gọi." Nhập Phan kéo bàn tay của bé ra, đội mũ trùm đầu lên cho bé, không nói thêm gì ôm bé trở lại.

Lúc trở lại tắm phòng của Lục Vô Nghiên, thì nơi đó đã có thêm mấy món đồ. Trên bàn nhỏ bày một hộp thuốc, bên cạnh hộp thuốc là mấy chai chai lọ. Trên bàn nhỏ bên cạnh là một chậu nước nóng, hơi nước mù mịt. Lục Vô Nghiên lười biếng ngồi trên ghế, dựa vào bàn nhỏ.

"Tam ca ca, huynh tự mình thay được cho muội sao?" Phương Cần Chi bước đôi chân ngắn ngủn đi tới, có thể là đã được phép ăn uống, thuốc cũng phát huy tác dụng, đôi chân của bé đã không còn yếu ớt như trước đó.

"Ừ." Lục Vô Nghiên đáp một tiếng, cởi áo khoác ngoài ra cho Phương Cần Chi, chú ý tránh bàn tay của bé.

Lục Vô Nghiên nâng tay bé lên, nhìn thấy lớp băng bó trên tay Phương Cần Chi đã tuột ra phân nửa, hẩn cau mày. Hẩn lật bàn tay bé nhỏ của Phương Cần Chi lại, cẩn thận tháo nút thắt trong lòng bàn tay bé, rồi tháo từng lớp vải băng ra. Lớp vải băng bên trong đã nhuộm đỏ máu, hòa vào trong thuốc, nhìn bẩn thỉu.

Lục Vô Nghiên khề chau mày.

Vẫn quan sát Lục Vô Nghiên, Phương Cần Chi vội nói: "Đề Nhập Phan thay được cho muội cũng được mà!"

Lục Vô Nghiên không để ý tới bé.

Có lẽ bởi vì lúc Phương Cần Chi ngủ đã đề lên, nên vải băng đã dính vào miệng vết thương. Lục Vô Nghiên chậm rãi gỡ ra, Phương Cần Chi không tự chủ rụt vai về sau.

"Đau?"

Phương Cần Chi cắn răng nói: "Không đau!"

Lục Vô Nghiên lại cúi đầu, động tác gỡ lớp băng dính máu ra càng êm ái hơn. Sóng lưng Phương Cần Chi thẳng tắp, không bật ra một tiếng. Nhưng khi lớp băng cuối cùng bị tháo ra, Phương Cần Chi vẫn lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Lục Vô Nghiên không khỏi ngước mắt lên, dịu dàng nhìn bé chỉ trong chớp mắt, rồi rũ mắt xuống, che giấu tình cảm vào trong đáy mắt.

Vết thương trên mu bàn tay của Phương Cần Chi lại bắt đầu rỉ máu, ba ngón tay bị thương cũng sưng lên, so với ngón trỏ không bị thương thì đã to hơn một vòng.

Lục Vô Nghiên cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, lấy được tương đã được trộn sền sệt trên bàn bôi lên vết thương của Phương Cần Chi. Được tương thoa lên vết thương, nóng hừng hực.

Phương Cần Chi len lén quan sát về mặt Lục Vô Nghiên, cười nói: "Tam ca ca, được tương này giống như cháo táo đỏ nha!"

Lục Vô Nghiên không ngẩng đầu lên, nói: "Không muốn cười cũng không cần cười."

Phương Cần Chi xì mặt, nhỏ giọng lầm bầm một câu gì đó. Bé thấy Lục Vô Nghiên vẫn cúi đầu như cũ, không như thường ngày tiến đến gần bảo bé lặp lại lần nữa. Bé ngẫm nghĩ một lúc, rồi nghiêng đầu cố gắng nhìn sườn mặt Lục Vô Nghiên, hỏi: "Tam ca ca, huynh không vui sao?"

Động tác quăn quắn của Lục Vô Nghiên khựng lại trong nháy mắt, rồi tiếp tục quăn thêm mấy vòng, sau cùng thắt một cái nút ở lòng bàn tay. Hẩn vừa thắt nút, vừa nói: "Buổi tối, lúc ngủ không được lộn xộn, không được đề lên tay nữa, nhớ không?"

"Nhớ ạ!" Phương Cần Chi dùng sức gật đầu.

Lục Vô Nghiên bế con bé lên đùi, cởi băng vải trên trán bé. Vết thương trên trán sâu hơn vết thương trên tay một chút, may là không tiếp tục bị đụng trúng, hay bị đè ép. Lục Vô Nghiên đổi một loại khác được cao khác, bôi lên trán bé, rồi dùng một miếng vải vuông che lên trên vết thương. Hẩn cũng không lập tức băng trán lại, mà cởi dây lụa buộc tóc Phương Cần Chi.

Mái tóc vốn bết vào nhau của Phương Cần Chi rơi xuống, rối bời, nhìn như tiểu ốc từ.

Lục Vô Nghiên kéo chậu gỗ qua một chút, trong chậu gỗ có mấy bông hoa dâm bụt và bồ kết. Hẩn dùng tay thử độ ẩm, nóng lạnh vừa phải, mới để cho Phương Cần Chi nằm ngang đùi hẩn, đầu nhỏ buông xuống dưới, vừa vặn nằm trong lòng bàn tay mở rộng của hẩn.

Lục Vô Nghiên lấy khăn gấm che lại mắt và vết thương của con bé. Sau đó mới dùng tay vốc nước ấm, làm ướt tóc Phương Cần Chi. Những ngón tay dài làm lược, nhúng vào trong nước ấm chứa hoa dâm bụt và bồ kết, từ từ chải mái tóc dài dính lại với nhau của Phương Cần Chi.

Đội khi gội sạch, Nhập Phan bung một chậu nước ấm khác đi vào, thay cái chậu cũ. Chậu nước ấm mới mang đến không có hoa dâm bụt và bồ kết, nhưng được rải mấy cánh hoa ngọc lan và son trà, mùi thơm tỏa ra nhàn nhạt.

Lục Vô Nghiên lại thử độ ẩm của nước, rồi mới tỉ mỉ tẩy đi lớp bột trên tóc Phương Cần Chi. Hẩn lấy khăn lông thật dày bọc lại tóc Phương Cần Chi, giữ chặt một hồi, rồi lại nhẹ nhàng xoa bóp.

Cho đến khi khăn lông thấm hơn phân nửa nước đọng trên tóc bé, hẩn mới lấy lược gỗ từ tay Nhập Phan, chải lại mái tóc dài cho bé.

"Ngồi dậy nào." Lục Vô Nghiên lấy khăn gấm che mắt bé ra, mới phát hiện đôi mắt to tròn của Phương Cần Chi đã nhắm lại từ lúc nào, hô hấp cũng đều đặn, hẩn là đã ngủ thiếp đi.

"Không phải con bé đã ngủ cả một ngày sao?" Lục Vô Nghiên có chút nghi ngờ nhìn Nhập Phan.

Nhập Phan lắc đầu một cái, không trả lời được. Quả thực Nhập Trà đã nói bé đã ngủ suốt một ngày, hẳn là không sai được.

"Tam ca ca....." Phương Cần Chi dụi dụi mắt, cố gắng mở mắt he hé. Bé chép chép miệng, cười hi hi nói: "Được Tam ca ca hầu hạ thật là thoải mái nha."

Nhập Phan đứng một bên cười khỏ, thầm nghĩ: có thể được gia của chúng ta hầu hạ, ngài là người đầu tiên đó....!

Lục Vô Nghiên cười khê, cầm băng vải lên, bắt đầu băng đầu bé lại, cố định thuốc trên miệng vết thương. Rồi dặn dò bé không được lộn xộn, tránh băng vải bị xô dịch.

"Được được được, Cần Chi đã ghi nhớ!"

Hắn khẽ xoay người, cầm một cái bình lưu ly miệng rộng thấp bé trên án kỷ phía sau lưng, mở nắp ra, bên trong là một loại cao chi màu hạnh nhân nhạt, óng ánh trong suốt. Một mùi hương thoang thoảng chậm rãi tràn ra, từng đợt từng đợt. Lục Vô Nghiên dùng ngón tay trở nhẹ nhàng quét một ít cao chi trong cái bình lưu ly, sau đó cẩn thận thoa lên cánh môi khô nứt của Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi đưa cái lưỡi hồng hào liếm một cái, kinh ngạc nói: "Ngọt!"

"Không phải để ăn, đừng liếm." Lục Vô Nghiên liếc nhìn con bé một cái, rồi bù lại lớp cao chi bị con bé liếm mất.

"A....." Phương Cần Chi ngáp một cái, xoay người, đưa mặt về phía hông của Lục Vô Nghiên, đôi tay nhỏ bé rất quen thuộc ôm lấy hông của hắn, toàn bộ cao chi mà Lục Vô Nghiên cẩn thận bôi cho con bé đều bị quét hết lên người Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên cười khỏ.

Nhập Phan đứng bên cạnh dò hỏi: "Canh mật lê đã nấu xong, bung lên được chưa ạ?"

"Trước tiên tạm thời...." Lục Vô Nghiên còn chưa nói hết câu, Phương Cần Chi lập tức ngồi dậy, bé mở to mắt nhìn Nhập Phan, nói: "Canh mật lê? Nhập Phan nấu canh mật lê sao? Là canh mật lê tròn tròn ngọt ngọt lần trước ăn sao?"

"Đúng rồi, đúng là canh mật lê lần trước nấu cho biểu cô nương ăn, là canh mật lê tròn tròn ngọt ngọt đó đấy." Nhập Phan buồn cười.

Lục Vô Nghiên nhìn Phương Cần Chi một cái, rồi gặt đầu với Nhập Phan, Nhập Phan vội vàng xoay người đi bung canh mật lê.

Lục Vô Nghiên xách Phương Cần Chi lên, để con bé ngồi dạng hai chân trên đầu gối hắn, đối mặt với hắn. Cười hỏi: "Già bộ ngủ, hửm?"

"Không có nha!" Phương Cần Chi chớp chớp đôi mắt hết sức vô tội. "Chỗ của Tam ca ca ấm áp, lại còn có mùi thơm quanh quẩn. Được Tam ca ca hầu hạ giống như đang nằm mơ! Cảm giác giống như biến thành tiểu tiên nữ trong cung Cửu Thiên Huyền. Chỉ cần dựa vào Tam ca ca thì sẽ không còn đau nữa! Muội... muội... muội không có già bộ ngủ. Đó là do muội đang chìm đắm trong cảm giác mỹ diệu, không thể tự kiềm chế!"

Lục Vô Nghiên trừng mắt nhìn con bé: "Thật khéo nói!"

Phương Cần Chi lập tức thở hắt ra, mím mím môi, cúi đầu, lầm bầm: "Nếu muội ngủ thiếp đi, Tam ca ca sợ đánh thức muội, sẽ không nỡ đẩy muội ra thôi!"

Bạn đang đọc truyện *The Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Hồi cung

Sao Lục Vô Nghiên có thể nở lòng đẩy bé ra?

"Còn muốn ngủ sao? Không ngủ cũng không đẩy muội ra." Lục Vô Nghiên không khỏi mềm giọng nói.

Phương Cần Chi lắc đầu một cái, rồi nói: "Muốn ăn canh mật lê!"

Canh mật lê là Lục Vô Nghiên đặc biệt căn dặn Nhập Phan nấu, canh mật lê này vừa thông cổ, lại ngọt sáng ngon miệng, chẳng trách Phương Cần Chi rất thích. Không lâu sau, Nhập Phan bung canh mật lê đi vào.

Phương Cần Chi vừa nếm thử một miếng, đôi mắt nguyệt nha cong lên thỏa mãn, nhìn Lục Vô Nghiên, hỏi: "Tam ca ca có muốn hay không?"

Lục Vô Nghiên vốn muốn nói không, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của Phương Cần Chi, liền khựng lại.

Thấy vậy, Phương Cần Chi vội vàng đứng lên, cầm canh mật lê chạy đến bên cạnh Lục Vô Nghiên.

"Chậm lại" Lục Vô Nghiên không khỏi chau mày, nhắc nhở một tiếng.

"Tam ca ca, ăn đi!" Phương Cần Chi nâng cánh tay nhỏ, đưa muỗng bạc tới gần khóe miệng Lục Vô Nghiên, chờ Lục Vô Nghiên ăn, bé mới vui vẻ tự mình ăn.

Nhập Phanh gõ cửa đi vào, bẩm báo: "Bên Nhập Lâu đã chọn bốn thị nữ đưa tới đây, cụ thể muốn lưu lại hai người nào, đang chờ người định đoạt."

Bốn thị nữ được chọn lựa từ Nhập Lâu đang đứng sau lưng Nhập Phanh, bọn họ là những cô nương khoảng chừng mười bốn mười lăm tuổi, đều mặc cùng một kiểu nhu trang. Áo ngắn màu hoa anh thảo vàng giấu bên trong váy xếp ly màu xanh nhạt, dây lụa màu hồng cam được buộc lại ngay ngực, buông xuống tận mấp váy.

Lục Vô Nghiên ăn canh mật lê Phương Cần Chi đút, rồi mới lướt mắt qua bốn thị nữ, nói: "Đôi."

Nhập Phanh khom người, rồi dẫn bốn thị nữ lẳng lặng lui ra ngoài.

Phương Cần Chi trừng mắt nhìn, hiểu rõ Tam ca ca đối với bốn thị nữ này không hài lòng. Nghe nói viện Thùy Sao cần hai người hầu hạ, mà bốn người này nhất định đều do Nhập Phanh tuyển chọn kỹ lưỡng rồi mới đưa tới đây cho Lục Vô Nghiên chọn lại lần nữa.

Hắn chỉ nhẹ nhàng lướt mắt một cái, sao vội vàng cự tuyệt như vậy? Phương Cần Chi không nhìn ra bọn họ có chỗ nào không tốt!

"Tam ca ca, bọn họ không tốt chỗ nào?" Phương Cần Chi kéo tay áo Lục Vô Nghiên, thắc mắc hỏi.

"Thật muốn biết?" Lục Vô Nghiên hơi do dự, có nên nói rõ lý do cho Phương Cần Chi biết hay không.

Phương Cần Chi dùng sức gật đầu một cái, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên ho nhẹ một tiếng, nói: "Xấu xí."

Phương Cần Chi không khỏi vươn tay lên sờ mặt mình, bé vẫn còn nhớ Tam ca ca không chỉ nói một lần bé là "nha đầu xấu xí!"

Lục Vô Nghiên ngưng mắt nhìn chằm chằm về ngáy ngồ trên gương mặt vẫn chưa nhìn ra nét đẹp của thiếu nữ, nói: "Cho dù Cần Chi của chúng ta là nha đầu xấu xí, cũng sẽ không bị ghét bỏ."

"Muội vốn không xấu xí....." Phương Cần Chi nhỏ giọng phản bác một câu, rồi lại dán vào người Lục Vô Nghiên, tò mò hỏi: "Tam ca ca, bọn họ không phải nha hoàn trong phủ Ôn Quốc Công sao? À ừm, sao muội nghe nói Nhập Trà và Nhập Phanh cũng là sau này mới vào phủ?"

"Ừ." Lục Vô Nghiên gật đầu, tận tình giải thích cho bé. "Phàm là những thị nữ được lót chữ "Nhập" đều không phải là nha hoàn của phủ Ôn Quốc Công, mà được nuôi dưỡng từ nhỏ ở Nhập Lâu. Họ là cô nhi, hoặc có gia cảnh bần hàn bị phụ mẫu bán rẻ. Mẫu thân thu nhận bọn họ, an trí bọn họ tại Nhập Lâu, lại cho người dạy dỗ bọn họ thành thạo một cái nghề, đợi đến khi trưởng thành, dựa vào bản lĩnh của bản thân mà được bố trí đi khắp nơi."

Lục Vô Nghiên dừng lại một chút, rồi nói: "Nhập Châm và Nhập Tuyền chính là được bố trí đến Cẩm Tú Lâu sau khi trưởng thành, mà Cẩm Tú Lâu cũng chỉ là một điểm đến đẳng cấp thấp so với rất nhiều chỗ khác."

Phương Cần Chi gật đầu một cái, bưng tỉnh đại ngộ.

"Vậy, bên cạnh Tam ca ca nhất định là điểm xuất lâu tốt nhất rồi? Nhất định bọn họ đều muốn đến!"

Lục Vô Nghiên lại lắc đầu, nói: "Rời khỏi Nhập Lâu, sẽ không có đầu ra nào tốt."

Thật ra thì Lục Vô Nghiên không muốn nói cho Phương Cần Chi biết thị nữ bên cạnh hắn đã đối không biết bao nhiêu người, Nhập Phanh và Nhập Trà được cho là lưu lại lâu nhất. Về phần những người trước đây đã từng hầu hạ ở viện Thùy Sao hiện tại đang ở đâu? Lục Vô Nghiên càng không muốn nói cho Phương Cần Chi biết. Vì vậy, thật ra được chọn bố trí ở viện Thùy Sao cũng không phải là một chỗ tốt gì đó đâu.

Đêm qua, Lục Vô Nghiên vừa mới chợp mắt. Nhập Phanh đã vội vã đánh thức hắn dậy, vì Tiểu Hoàng Đế đã tỉnh lại.

Lục Vô Nghiên vuốt vuốt ấn đường, ném buồn ngủ sang một bên. Hắn vội vàng đứng dậy, phủ thêm áo lông rồi nhanh chóng hướng về nơi ở của Tiểu Hoàng Đế. Trưởng Công Chúa cũng không phải là kiểu người sẽ cực nhọc chăm sóc ngày đêm, bà tin tưởng thái y chăm sóc Tiểu Hoàng Đế còn tốt hơn bà tự mình làm. Cho nên bà cũng chỉ sai người dọn dẹp căn phòng sát vách phòng của Tiểu Hoàng Đế, tạm thời làm thư phòng, dùng để xử lý quốc sự.

Mặc dù không tự mình chăm sóc, nhưng chỉ cách một vách tường, cũng an tâm hơn một chút.

Lúc Lục Vô Nghiên chạy đến, Trưởng Công Chúa đã đứng bên cạnh giường, Nhập Y và mấy vị thái y vẫn ở trong góc phòng nhỏ giọng bàn bạc thay đổi phương thuốc.

"Vô Nghiên! Sao giờ ngươi mới đến!" Tiểu Hoàng Đế không vui trừng mắt nhìn Lục Vô Nghiên.

Nghe giọng nói của hắn như vậy, Lục Vô Nghiên cũng thờ phào nhẹ nhõm. Tiểu Hoàng Đế đã hồi phục tốt hơn hẳn rồi.

Tiểu Hoàng Đế định ngồi dậy, Trương Công Chúa liếc hắn một cái, rồi nói: "Vẫn nên nghỉ ngơi đi, đừng có lộn xộn."

"Biết rồi, hoàng tỷ....." Quả thật Tiểu Hoàng Đế cũng không dám lộn xộn, chỉ nhìn ngó Lục Vô Nghiên, hy vọng hắn tới đây chơi với mình.

Lục Vô Nghiên lại không làm theo ý hắn, mà xoay người đến hỏi thăm thái y tình hình của Tiểu Hoàng Đế.

Trương Công Chúa cũng xoay người lại, hỏi "Tình hình hiện giờ của Bệ hạ, có thể chịu đựng nổi xe ngựa dần xóc hay không?"

"Hồi bẩm Trương Công Chúa, long thể Bệ Hạ vẫn suy yếu như trước, vết thương trước ngực cũng chưa khỏi hẳn. Dù xe ngựa đi chậm, cũng thương tổn long thể." Vị thái y đứng đầu khom người bẩm báo tỉ mỉ.

Trương Công Chúa cau mày, lại hỏi: "Vậy bao lâu mới có thể lên đường hồi cung?"

Mấy thái y nhỏ giọng thương thảo một hồi, rồi mới nói: "Ít nhất là sau ba ngày."

Tiểu Hoàng Đế rướn cổ, lặng lẽ quan sát vẻ mặt của Trương Công Chúa, nhìn thấy vẻ ức chế trong mắt bà, hắn cũng biết hoàng tỷ ghét bỏ ba ngày quá lâu. Nghĩ rằng bản thân lại gây trở ngại cho hoàng tỷ, Tiểu Hoàng Đế vội nói: "Hoàng tỷ, đệ không sao! Hiện tại đệ có thể đi! Đi đi đi!"

"Không vội, ở lại thêm mấy ngày, nghỉ ngơi cho thật tốt." Trương Công Chúa khẽ khom lưng, kéo chân lại cho hắn.

Rồi nói thêm: "Hoàng tỷ còn có chuyện phải xử lý, không ở lại đây với đệ được. Đệ bồi dưỡng thân thể thật tốt, ba ngày sau hồi cung."

"Được, tất cả đều nghe hoàng tỷ!"

Trương Công Chúa gật đầu, rồi dặn dò Lục Vô Nghiên không nên nán lại quá lâu, mới vội vã rời đi. Vốn không nghĩ tới Tiểu Hoàng Đế lại tinh nhanh như vậy, nếu còn có ba ngày phải trở về cung, như vậy chuyện vốn định thông qua lần này tiêu diệt bè đảng thế lực của Hữu Tướng, càng phải nắm bắt thời gian thực hiện.

Trương Công Chúa vừa đi tới cửa, thì chạm mặt Lục Thân Ky đang vội vã chạy tới. Trương Công Chúa ngược mắt nhìn ông một cái rất nhanh, rồi lại mở to mắt, nghiêng người tiếp tục lướt qua ông.

Bước chân của Lục Thân Ky hơi khựng lại, nhưng vẫn ráng bước đi vào trong phòng thăm Tiểu Hoàng Đế.

Trong phòng, Lục Vô Nghiên nhìn thấy cảnh này, khe khẽ thờ dài.

Lần này, khi Trương Công Chúa mang theo Tiểu Hoàng Đế hồi cung, Lục Vô Nghiên cũng sẽ cùng trở về.

Lục Vô Nghiên nhét cao chỉ vào tay Phụng Cẩn Chi, nói: "Đợi khi ta trở lại, ta không muốn thấy đôi môi muội khô nứt thành ra thế này nữa."

Lục Vô Nghiên dùng đầu ngón tay miết nhẹ cánh môi còn chưa khỏi hẳn của bé.

"Khi nào Tam ca ca trở lại?" Phụng Cẩn Chi kéo tay áo Lục Vô Nghiên, vô cùng luyến tiếc.

Lục Vô Nghiên cũng đầu ưỡn bỏ lại bé? Nhưng chuyện lần này thật sự không dễ dàng tính toán, bè đảng thế lực trong triều của Hữu Tướng như đám dây leo chẳng chặt, muốn tiêu diệt một lần cũng không phải là chuyện dễ. Lúc này Tiểu Hoàng Đế lại bị thương nặng như thế. Lục Vô Nghiên không yên lòng.

Hắn ngồi xổm xuống, nắm lấy hai vai Phụng Cẩn Chi, nói: "Tam ca ca xử lý xong chuyện trong cung sẽ trở lại, nhanh thì năm ba ngày, chậm thì chừng mười bữa là có thể trở về."

Hắn ngẫm nghĩ một lúc rồi dặn dò: "Nếu đến ngày hai tháng hai ta vẫn chưa trở về, muội không cần phải chờ ta. Ngày đó, phủ Vinh Quốc Công sẽ an bài xe ngựa tới đón muội, trong phủ cũng sẽ có trưởng bối đi cùng với muội. Sau khi đến phủ Vinh Quốc Công, vị Thẩm mục mà muội đã gặp lần trước sẽ dạy muội kính trà như thế nào."

"Tam ca ca, huynh gạt người!" Phụng Cẩn Chi không vui lui về phía sau hai bước. "Rõ ràng huynh đã nói 'nhanh thì năm ba ngày, chậm thì chừng mười bữa'! Nhưng từ bây giờ đến ngày hai tháng hai còn tới nửa tháng!"

Lục Vô Nghiên lui về phía sau một bước, ngồi lên chiếc ghế gỗ hoàng lê. Sau đó kéo Phụng Cẩn Chi đến trước mặt, nhẹ nhàng xách một cái, liền nâng con bé lên trên đầu gối của mình ngồi.

"Mấy ngày sắp tới, tối ngủ phải hết sức cẩn thận. Không được đè lên vết thương trên tay. Chắc Cẩn Chi cũng không quên băng vải dính vào vết thương đau như thế nào đâu hả?"

Phụng Cẩn Chi rụt vai lại, dĩ nhiên bé nhớ cái đau đó.

Lục Vô Nghiên lại dặn dò: "Bao tử của muội vẫn còn chưa khỏi hẳn, không được lên lút sai hạ nhân nấu mấy món có thịt cho muội ăn. Mấy ngày này, ngoan ngoan ăn chay, nhớ chưa?"

"Nhớ rồi."

"Ngày mốt sẽ còn có tuyết, còn là bão tuyết. Lần này muội đừng làm người tuyết nữa, không sẽ lại cảm lạnh. Chờ Tam ca ca trở lại sẽ cùng làm người tuyết với muội có được hay không?"

"Được ạ....."

Lục Vô Nghiên nói tiếp: "Mấy ngày nay, học đường trong phủ cũng sẽ bắt đầu lên lớp. Tay Cẩn Chi của chúng ta còn chưa lành, không cần vội vã đi học. Hơn nữa, Cẩn Chi của chúng ta thông minh như vậy, tạm thời không cần nóng lòng. Đợi đến khi tay Cẩn Chi của chúng ta có thể cầm bút lên lần nữa mới đi học lại có được hay không?"

"Được, muội nghe Tam ca ca!" Phương Cẩn Chi dùng sức gật đầu.

Giống như không có gì dặn dò, lại giống như có thật nhiều chuyện không thể giao đãi hết được. Lục Vô Nghiên chợt nhớ tới một chuyện, vội nói: "Mấy ngày Tam ca ca không ở trong phủ, Nhập Trà và Nhập Phan vẫn lưu lại trong phủ. Nhập Trà vẫn để cho muội mượn sai sử, còn Nhập Phan vẫn ở viện Thùy Sao. Nếu muội có chuyện gì không giải quyết được, phải đi tìm Nhập Phan, Nhập Phan có thể đưa tin cho ta."

"Nhớ rồi....." Phương Cẩn Chi vận vẹo thân thể nhỏ bé, vòng tay ôm chặt hông của Lục Vô Nghiên, áp cả gương mặt bé nhỏ vào ngực hắn, vừa nhỏ giọng đáp lại thêm một lần: "Muội đều nhớ....."

Mấy ngày sau khi chia tay, vẫn luôn trôi qua rất nhàm chán.

Ngày thứ năm sau khi Lục Vô Nghiên đi, Phương Cẩn Chi biết mấy lời "năm ba ngày" của Lục Vô Nghiên đều là giả.

Ngày thứ mười sau khi Lục Vô Nghiên đi, Phương Cẩn Chi biết mấy lời "chừng mười ngày" của Lục Vô Nghiên cũng là giả.

Rất nhanh, đã đến ngày hai tháng hai. Vệ mục mục lên lầu, ôm chông y phục mới của Phương Cẩn Chi trong ngực, nói: "Cô nương, nên đi phủ Vinh Quốc Công rồi."

Phương Cẩn Chi lật người, xoay mặt vào bên trong giường. Bé nghĩ nghĩ, rồi ngồi dậy, có chút chán nản nói: "Được, thay xiêm y cho ta đi."

Áo cánh nhỏ nhắn màu xanh trứng vịt với ống tay áo tỷ bà, phối với một chiếc váy xếp mang cảnh sắc mùa thu ở bên dưới, chân mang một đôi giày thêu hoa đậm nhạt màu ngà, đầu búi kiểu nụ hoa hé nở, tóc tết thành hai bím hai bên. Khiến cả người Phương Cẩn Chi mất đi mấy phần thơ ngây của trẻ con, nhìn càng thêm lạnh lợi, mộc mạc thuần khiết.

Phương Cẩn Chi vốn cho rằng đại phu nhân phủ Vinh Quốc Công sẽ đích thân tới đón bé, nhưng không ngờ lão thái thái Phương gia cũng tới. Khi đại phu nhân Phương gia lời kéo xã giao với tam nãi nãi và ngũ nãi nãi của Phương Cẩn Chi, lão thái thái Phương gia cũng uống trà cùng với ngoại tổ mẫu của Phương Cẩn Chi.

Trước khi đi, nha hoàn gọi Phương Cẩn Chi đến nhà chính. Ngoại tổ mẫu của Phương Cẩn Chi vẫy vẫy tay với bé, khi Phương Cẩn Chi đi đến trước mặt bà, nhét vào tay bé một loại trái cây. Bà cười nói: "Đến phủ Vinh Quốc Công, không được không có quy củ, làm mất thể diện Lục gia chúng ta."

"Cẩn Chi sẽ giữ quy củ, nhất định không làm mất thể diện của ngoại tổ mẫu, không làm mất thể diện của Lục gia!" Phương Cẩn Chi vội nói. Chỉ vì vị ngoại tổ mẫu này của bé rất ít nói chuyện với bé, nói chỉ đến biểu hiện ôn hòa như vậy, nên Phương Cẩn Chi có chút không thích ứng. Nhưng bé biết đây chẳng qua chỉ là ra vẻ một chút, vị ngoại tổ mẫu này của bé cũng không phải chân tâm thật ý thương bé.

Lão thái thái Phương gia ở bên cạnh cười nói: "Trong phủ chúng ta không địch lại Lục gia các người về khoản nhiều nữ nhi, hết đứa này đến đứa khác. Khiến người ta nhìn đồ mất! Đứa nhỏ Cẩn Chi này, chúng ta đều rất thích, có thể để cho lão đại thu con bé làm nghĩa nữ, khiến hai nhà chúng ta càng thêm thân thiết, quả thật là hi sự."

Lời này ngược lại đã nhắc nhở ngoại tổ mẫu của Phương Cẩn Chi, nụ cười trên mặt bà cũng chân thành hơn mấy phần, nói: "Nữ nhi, dù sao cũng phải xuất giá, nhi tử mới là trụ cột trong nhà. Tài học của nhị lang Phương gia càng là chuyện cả Hoàng Thành này ai cũng biết. Ta nha, trong lòng ghen tỵ lắm, hận không thể cướp hai đứa tới đây!"

Lão thái thái Phương gia giật mình, hiểu trong lời nói đó có ý gì. Đích thực, chuyện nhận thân này, sao bị được với chuyện hôn sự nam nữ? Chỉ là hiện tại nói đến chuyện này cũng còn quá sớm, hai bên hiểu thấu ý tứ của đối phương là được. Nhưng nếu thật sự tính toán kết thân bằng hôn sự nam nữ, sau này thăm dò kỹ lưỡng cũng không muộn. Sao có thể quyết định qua loa ngay hôm nay chứ? Nghĩ tới đây, bà cười tán dương lại: "Ai u! Thập nhị lang của Lục gia mới thật sự là danh môn Hoàng Đô. Nhắc tới con cháu thịnh vượng, ai không đồ mất Lục gia của người? Người cũng đừng chế nhạo Phương gia chúng ta nữa!"

Ngoại tổ mẫu Phương Cẩn Chi và thái thái Phương gia nhàn nhã hàn huyên một lúc lâu, thái thái Phương gia mới đứng dậy mang Phương Cẩn Chi ra ngoài. Ngoại tổ mẫu của Phương Cẩn Chi nhìn thái thái nắm tay bé, trong ánh mắt không khỏi nhiều hơn mấy phần suy nghĩ sâu xa.

Phương Cẩn Chi vừa đến thiên ốc, đại phu nhân Phương gia liền kéo con bé đến bên cạnh, ân cần hỏi han vết thương trên tay và trên trán có còn đau

hay không, giọng nói thân thiết, ánh mắt cung chiêu.

Nhất là khi Phương Cẩn Chi trả lời, đôi mắt bà mãi miết trên gương mặt bé, dịu dàng trong mắt mỗi lúc một nhiều hơn. Điều này khiến cho ngoại tổ mẫu của Phương Cẩn Chi không khỏi sinh thêm mấy phần suy nghĩ sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Muội muội

Phương Cẩn Chi quy quy củ củ quỳ trên mặt đất, đôi cánh tay nhỏ nâng lên, cầm một tách trà. Tay phải của bé vẫn không có chút sức lực, vẫn còn rất yếu ớt, chủ yếu dựa vào cánh tay trái để bưng tách trà.

"Đưa bé ngoan, mau đứng lên nào." Đại phu nhân Phương gia kéo bé đứng dậy, vô cùng yêu thích cầm tay con bé không nỡ buông ra. Giống như tảng đá đè nặng trong lòng rơi xuống. Giống như một kiểu ký thác bù đắp tiếc nuối.

Ngồi ở một bên, đại gia Phương gia Phương Bảo Thành cũng mang vẻ mặt vui mừng. Không đề cập tới trong nhà đều hy vọng có một nữ hài nhi, chỉ nói thế tử của ông đã khóc vì nữ nhi đã mất không ít. Nếu nhận Phương Cẩn Chi làm nghĩa nữ có thể khiến cho đại phu nhân quên đi đau khổ vì tang nữ, đó mới là chuyện may mắn lớn nhất.

Thảm mụ mụ vén màn đi vào, nói: "Ba vị thiếu gia đã tới."

Phương Kim Tụng, Phương Kim Ca và Phương Kim Ngâm đều đã đứng ở phía sau. Thảm mụ mụ lui sang một bên, để cho ba người bọn họ tiến vào. Phương Kim Tụng bước qua ngưỡng cửa trước, còn hai đệ đệ cứ đứng chôn chân bên ngoài, hai người bọn họ cúi đầu không chịu đi vào.

"Kim Ca, Kim Ngâm!" Phương Kim Tụng cau mày, nghiêm mặt nhìn hai đệ đệ đang cúi đầu. Phương Kim Tụng năm nay mười ba tuổi, tính tình luôn chừng mực, rất có dáng vẻ của phụ thân Phương Bảo Thành. Trong cách cư xử với hai đệ đệ, Phương Kim Tụng rất giống với phụ thân của hắn, hết sức nghiêm nghị. Lúc này, nhìn thấy hai đệ đệ lại giờ tính gây rối, không khỏi thể hiện uy nghiêm của huynh trưởng.

Phương Kim Ca năm nay chín tuổi, nước da của hắn so với mấy công tử thế gia bình thường thì đen hơn không ít, mắt to mày rậm, khoẻ mạnh khá khinh. Nhưng lúc này lại phần hạn cúi đầu, không cam lòng.

Phương Kim Ngâm năm nay bảy tuổi, ngày thường cũng đặc biệt bướng bỉnh. Nhưng nói cho cùng cũng còn nhỏ, bị đại ca gọi tên như vậy, hắn cũng có chút do dự nhìn sang nhị ca.

Nhưng Phương Kim Ca lại không để ý hắn.

Lần này thì khó khăn cho Phương Kim Ngâm rồi, đều là ca ca, rốt cuộc nên nghe lời ai mới tốt?

Phương Kim Tụng ho nhẹ một tiếng, Phương Kim Ngâm khẽ cắn răng, không để ý nhị ca nữa, nhảy vào cửa. Phương Kim Ca ở phía sau lưng hung hăng trừng mắt nhìn theo hắn, nho nhỏ nói thầm "Phản đồ!"

Phương Bảo Thành đặt mạnh tách trà đang cầm trong tay lên bàn, rốt cuộc Phương Kim Ca đứng bên ngoài cửa cũng nhúc nhích, bắt đầu đi vào.

Từ lúc ba nhi tử vào phòng, nụ cười trên mặt đại phu nhân liền phai đi một ít, nhất là khi nhìn thấy sự lạnh nhạt trên gương mặt Phương Kim Ca. Thảm mụ mụ lo sợ bà lại muốn trách phạt Phương Kim Ca, vội nói: "Phu nhân, nên cho Cẩn Chi của chúng ta nhận người rồi."

Đại phu nhân gật đầu một cái, lúc này mới đề xuống lửa giận trong lòng. Bà khẽ khom lưng, đối mặt với Phương Cẩn Chi, nói: "Ba đưa nó theo thứ tự là Kim Tụng, Kim Ca và Kim Ngâm. Sau này, ba đưa nó chính là ca ca của con."

Bà hơi ngừng lại một chút, rồi nói: "Nếu Kim Ca và Kim Ngâm khi để con, hãy tới nói cho ta biết."

Nghe vậy, Phương Kim Ca nặng nề hừ lạnh một tiếng.

Phương Cẩn Chi không thể không lặng lẽ thở dài ở trong lòng, xem ra phủ Vinh Quốc Công này cũng không đơn giản giống như vẻ bề ngoài của nó. Phương Kim Ca này đã làm hại bé bệnh nặng một trận, hôm nay ngược lại trở thành ca ca của mình.

Bé có thể làm gì đây? Tức giận, nổi giận, hay đánh hắn một trận?

Nào đâu có thể?

Không những không thể, bé còn phải trưng ra nụ cười xán lạn, ngọt ngào nói: "Cẩn Chi biết ạ, về sau nhất định sẽ chăm sóc các ca ca thật tốt!"

Đại phu nhân không khỏi bật cười: "Một đứa trẻ bé tí thế này mà đã biết chăm sóc người khác, thật hiểu chuyện!"

Phuong Cẩn Chi hướng về phía ba ca ca ngọt ngào gọi.

"Đại ca ca, Nhị ca ca....." Phuong Cẩn Chi nhìn Phuong Kim Ngâm, do dự một chút, rồi ấp a ấp úng kêu: "Tiểu ca ca....."

Phuong Kim Ngâm mắt húng nhú mày, lầm bầm: "Sao ta lại thành tiểu ca ca? Không phải là Tam ca ca sao?"

Phuong Cẩn Chi mím mím môi, không chịu giải thích.

"Đệ nhỏ nhất, kêu đệ là tiểu ca ca cũng không có gì sai." Phuong Kim Tụng liếc mắt nhìn tam đệ, hần đến ngồi xổm trước mặt Phuong Cẩn Chi, đưa cho bé một chiếc khóa bạc nhỏ đã chuẩn bị từ trước.

"Đây, tặng cho muội."

"Đa tạ đại ca ca, thật là đẹp mắt!" Phuong Cẩn Chi thụ sủng nhược kinh nâng khóa bạc lên cẩn thận nhìn ngắm.

Đại phu nhân bên cạnh lắc đầu một cái, cười nói: "Cho con nhiều đồ tốt như vậy cũng không thấy con thích như thế."

"Con cũng rất thích vòng tay nghĩa mẫu cho con mà!" Phuong Cẩn Chi vội nâng tay phải lên, một bộ vòng tay ba cái bằng phi thủy lộ ra khỏi tay áo. Bé nhẹ nhàng lắc lắc cổ tay, ba chiếc vòng phi thủy trên cổ tay trắng nõn va vào nhau phát ra những âm thanh vui tai trong trẻo.

"Đó là của Dao Dao! Người, hỗn nha đầu không phụ mẫu muốn cướp phụ mẫu của người khác, không được đụng vào đồ của muội ấy!" Phuong Kim Ca xông tới, muốn lột bộ vòng trên tay Phuong Cẩn Chi xuống.

May mà Phuong Kim Tụng che chắn phía trước người Phuong Cẩn Chi, hần giang hai cánh tay ra, che chở Phuong Cẩn Chi ở sau lưng, không vui nhìn Phuong Kim Ca.

"Đồ hỗn trướng!" Phuong Bảo Thành đứng lên, đã nổi giận.

Phuong Kim Ngâm vội chạy tới kéo nhị ca của mình, nhỏ giọng khuyên: "Đừng chọc phụ thân tức giận nữa!"

Vui vẻ trên mặt Đại phu nhân đều tan hết, bà thất vọng nhìn Phuong Kim Ca, nói: "Xin lỗi muội muội người ngay."

"Con mới không cần xin lỗi nó! Sẽ không!" Tính tình Phuong Kim Ca lỗ mãng, kích động, lời vừa ra khỏi miệng, trong lòng hần cũng mơ hồ có chút lo lắng. Nhưng kêu hần xin lỗi? Làm sao có thể! Hần tuyệt đối không nói xin lỗi!

Đại phu nhân hít một hơi thật sâu, nói: "Đến từ đường quý, khi nào biết sai thì lúc đó mới ra ngoài!"

"Đi thì đi!" Phuong Kim Ca hét lớn một tiếng, lập tức xoay người.

"Nhị ca ca!"

Bước chân Phuong Kim Ca vì tiếng gọi "Nhị ca ca" ngọt ngào mà dừng lại. Trước kia Dao Dao vẫn luôn gọi hần như vậy, rõ ràng chỉ có ba chữ, nhưng thanh âm trong trẻo, uyển chuyển như nhạc. Một góc khuất nhỏ bé nào đó trong lòng hần mềm đi.

Phuong Cẩn Chi thận trọng đi tới, nhưng không dám đến gần, chỉ sợ hần thật sự vùng nấm đầm đánh vào bé. Bé lấy dũng khí nói: "À, nghe nói Dao Dao nhỏ hơn muội một tháng. Nàng ấy cũng là muội muội của Cẩn Chi nha! Cẩn Chi sẽ không tranh giành đồ của muội muội!"

Nàng cũng là muội muội của Cẩn Chi!

Những lời này đã khiến Phuong Kim Ca đỏ hồng hai má, hần cúi gầm mặt, tránh để người khác nhìn thấy.

"Cho huynh nè." Phuong Cẩn Chi cúi đầu, tuột bộ vòng trên cổ tay xuống.

Phuong Kim Ca liếc nhìn bé một cái, rồi tức giận nói: "Đồ người đã đeo qua, Dao Dao của ta còn lâu mới thêm!"

Bộ vòng tay tổng cộng có ba cái, Phuong Cẩn Chi mới tháo được một cái, thì nghe Phuong Kim Ca nói như vậy. Bé đang chuẩn bị tháo cái thứ hai thì động tác không khỏi khựng lại. Bé ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn Phuong Kim Ca.

Vậy..... Vậy cuối cùng muốn bé làm như thế nào đây?

Nhìn vẻ mờ mịt sắp tràn ngập trong đôi mắt sáng lấp lánh của Phuong Cẩn Chi, Phuong Kim Ca bỗng nhụt chí. Coi như trong lòng hần có tức giận, cũng xấu hổ không thể phát tác trước mặt tiểu cô nương hồng hào này.

Phuong Kim Tụng vội hoà giải: "Phụ thân đại nhân, nên dùng bữa trưa rồi."

Lúc này đại phu nhân mới phản ứng được, bà vừa phân phó Thảm mụ mụ dọn thức ăn lên, vừa kéo Phuong Cẩn Chi đến bên cạnh che chở, tránh cho

tiểu hổn trưởng trong nhà lại làm tổn thương muội muội của hần.

Sau khi dùng bữa trưa, đại phu nhân dắt Phương Căn Chi đến bái kiến Vinh Quốc Công và lão thái thái. Lại được thưởng rất nhiều đồ.

Phương Căn Chi vân vê ống tay áo của mình, rất vui vẻ.

Đại phu nhân vốn muốn giữ Phương Căn Chi ngủ lại tối nay, nhưng Phương Căn Chi lắc đầu, đòi phải về nhà. Mặc dù đã nhận nghĩa nữ, nhưng dù sao con bé cũng là một cô nương gia, xem như còn nhỏ tuổi, nhưng buổi tối không về cũng dễ bị bàn ra tán vào. Vì vậy, đại phu nhân cũng không kiên trì lắm.

Phương Căn Chi vòng cánh tay nhỏ nhắn ôm lấy hông của đại phu nhân, ngọt ngào nói: "Căn Chi rất thích nghĩa mẫu, mấy ngày nữa con lại đến thăm người. Đến lúc đó người đừng ghét bỏ con quá phiền phức nha!"

"Thương con còn không kịp, lý nào lại chê con phiền?" Đại phu nhân ôm Phương Căn Chi. "Thật hận con không thể là nữ nhi thân sinh của ta."

Phương Căn Chi từ trong ngực đại phu nhân ngẩng mặt lên, chân thành nói: "Con chính là nữ nhi của người mà!"

Đại phu nhân cúi người xuống, khẽ hôn lên cái trán trắng trẻo của con bé, dịu dàng nói: "Đứa bé ngoan....."

Đội đến khi Phương Căn Chi ngồi lên xe ngựa trở về, đại phu nhân suy nghĩ một lúc, rồi vội vàng phân phó người đặc biệt làm cho Phương Căn Chi một chiếc xe ngựa nhỏ, dành để mỗi lần đưa đón Phương Căn Chi.

Vừa nghĩ tới bộ dáng nhỏ nhắn khả ái của Phương Căn Chi, trong lòng bà liền ấm áp. Phương Căn Chi giống như một món quà mà trời cao mang đến cho bà.

Xa xa chợt truyền đến từng đợt tiếng động lớn ầm ầm, đại phu nhân ngẩng đầu, nhìn thấy hai nhi tử nghịch ngợm đang chơi đùa bên cạnh núi giả. Ánh mắt của bà rơi vào người Phương Kim Ca, không khỏi cau mày.

Phải nghĩ ra một biện pháp.

Bằng không, đứa nhỏ Kim Ca này vẫn sẽ là một mối họa. Dao Dao của bà ra đi cũng bởi vì nó, Căn Chi của bà không thể lại bị nó thương tổn.

Khi Phương Căn Chi trở lại phủ Ôn Quốc Công, liền chạy đến viện Thủy Sao trước, mới có thể trở về tiểu viện của mình. Bên trong viện Thủy Sao, bé nhìn thấy Nhập Phanh đang phơi sách ở phía xa xa, bé vội vàng chạy đến.

"Tam ca ca, hôm nay đã trở về chưa?"

Nhập Phanh lắc đầu một cái, cười nói: "Vẫn chưa. Nếu Tam thiếu gia trở lại sẽ thông báo trước, có lẽ hôm nay sẽ không trở về."

"À....." Phương Căn Chi cúi đầu nhỏ giọng đáp một tiếng.

"Biểu cô nương chơi một mình một lúc nhé, trời sắp tối rồi, nô tỳ phải mang mấy quyển sách này về thư các trước." Nhập Phanh vừa nói vừa nâng chồng sách thật dày lên.

Phương Căn Chi gật đầu một cái, một mình đi vào bên trong đường thính. Đường thính vẫn như thường ngày, gọn gàng sạch sẽ đến mức giống như không người sinh sống.

Bé đi tới cái bàn chân cao trước cửa cửa sổ, đứng lên ghé mạn coi để nhìn hai con cá chép nhỏ bên trong chậu sứ men xanh. Hai con cá nhỏ trong nước không động đậy, Phương Căn Chi không khỏi đưa đầu ngón tay quẹt nhẹ lên mặt nước, lúc này hai con cá nhỏ mới bơi qua bơi lại hai vòng.

"Nhất định là nơi này quá nóng, nên bọn chúng ngủ thiếp đi....." Phương Căn Chi lẩm bẩm nói.

Phương Căn Chi nhìn một hồi, rồi lấy hũ thức ăn cho cá bên trong một cái tủ thấp ra rải vào trong chậu.

Một con gió thổi đến, thổi mấy tờ giấy tuyên thành trên trường án xuống đất. Phương Căn Chi vội vàng đặt hũ thức ăn cho cá xuống, từ trên ghế mạn coi nhảy xuống đất, chạy đến nhặt mấy tờ giấy.

Cảnh tượng năm trước Tam ca ca dạy bé viết chữ hiện lên trước mắt. Bé đã mất rất lâu để viết ba chữ "Lục Vô Nghiên", nhưng đến nay tên của mình vẫn còn chưa viết xong. Nhất là chữ "Căn", cứ bị bé viết xiêu xiêu vẹo vẹo.

Bé nghĩ nghĩ, hình như đã lâu rồi không viết chữ. Dù sao lúc này cũng rảnh rỗi, không bằng luyện viết tên mình một lúc.

Phương Căn Chi tiến tới, cầm bút trên giá bút chuẩn bị viết chữ.

Chiếc bút lông đặc chế riêng cho bé trượt khỏi tay, rơi trên giấy tuyên thành, làm giấy tuyên thành nhiễm bẩn một mảng lớn, rồi lăn từ trên trường án xuống thảm lông.

Phuong Cần Chi ngồi xuống nhặt bút lên, nhưng nhặt không được.

Bé đưa tay phải ra trước mặt mình, sau đó dùng tay trái nhéo thật mạnh đầu ngón tay phải.

Không đau.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tranh luận

Sở Hoài Xuyên yếu ớt ngồi trên long ý, sắc mặt tiều tụy tái nhợt của hán có vẻ tương phản với cung điện to lớn xanh vàng rực rỡ này.

"Hai nước kết thân rất có lợi cho quốc thái dân an, chọn Quận chúa hòa thân với Kinh quốc vẫn là thượng thượng sách, mong Bệ Hạ suy nghĩ lại."

"Từ lúc tiên đế còn tại thế, Hữu Tướng đại nhân đã lập không biết bao nhiêu công lao hân mã cho Đại Liêu ta, không nhìn công lao cũng nhìn khổ lao, Bệ Hạ, xin tha tội cho Hữu Tướng đại nhân! Huống chi..... mặc dù Hữu Tướng dùng sai cách thức, nhưng cũng một lòng vì Bệ Hạ!"

"Bệ Hạ, ngài là nhất quốc chi quân, sao có thể để một nữ lưu vượt chính!"

"Nhưng Hữu Tướng đại nhân có ý mưu hại Trường Công Chúa đã phạm phải quốc luật của Đại Liêu ta! Ý của Tiểu đại nhân là không cần quan tâm quốc pháp Đại Liêu ta?"

"Khởi bẩm Bệ Hạ, năm nay đại hạn hán, khu vực cốc Quan Ninh không thu hoạch được một hạt thóc, dân chúng khổ không thể tả! Xin Bệ Hạ ân chuẩn mở kho cứu trợ nạn dân thiên tai!"

"Từ đại nhân, lời này của ngài không đúng. Năm trước đã mở kho cứu trợ nạn dân thiên tai một lần, hiện tại chẳng được bao lâu lại muốn mở kho? Khu vực cốc Quan Ninh này, hàng năm đều cần triều đình tiếp tế, không biết đã đổ vào đó bao nhiêu quốc khố! Cứ tiếp tục như vậy, quốc khố trống rỗng thì phải làm sao? Dịch quốc cường thịnh, quốc khố của Đại Liêu ta phải dùng cho lương thảo binh mã, chỉ có binh mã hùng hậu mới có thể bảo vệ gia quốc!"

"Luu Tướng Quân nói thế sai rồi! Dân là gốc rễ của quốc gia.....! Dân tâm không ổn định chỉ có thể dẫn tới tai họa!"

"Hừ! Đất đai ở vùng Quan Ninh này cằn cỗi, cái gọi là dân chúng chỉ là đám thảo khấu lưu dân! Không bằng dùng nó để trao đổi với Kinh quốc để lấy ngựa béo hoàng kim sung vào quốc khố!"

"Nguoi! Nguoi! Nguoi! Sao nguoi có thể nói ra như vậy! Khu vực cốc Quan Ninh này như thế nào cũng là quốc thổ của Đại Liêu ta!"

"Dùng khu vực cốc Quan Ninh để trao đổi ngựa béo hoàng kim, không bằng hòa thân, Bệ Hạ!"

Sở Hoài Xuyên há miệng, hán có chút bất lực quay đầu lại, bức rèm che phía sau không một bóng người. Trong bụng trong ngực cứ cuộn lên từng cơn, hán cúi người ho kịch liệt, cả người run rẩy.

"Bệ Hạ, bảo trọng long thể!" Giọng nói chói tai của tiểu thái giám vang lên, hán ta vội vã chạy tới, đưa lên cho mình hoàng một chiếc khăn gấm.

"Bệ Hạ, mong Bệ Hạ bảo trọng long thể!" Quần thần đồng thanh kêu lên, đồng loạt quỳ xuống, đầu cúi rạp xuống đất.

Sở Hoài Xuyên nhận được hoàn tiểu thái giám đưa tới, uống vào, qua một hồi lâu, tình trạng ho khan thờ gấp mới ngừng lại. Hán khoát tay áo, vừa định nói bãi triều, chợt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc bên ngoài đại điện.

"Hoàng tỷ!" Hán giống như một đứa bé sắp chết đuối bắt được một nhánh cây cứu mạng, nhìn Trường Công Chúa bằng ánh mắt cầu khẩn.

Quần thần vẫn quỳ trong đại điện, bọn họ quay đầu lại, nhìn Trường Công Chúa đã xuất hiện ngay cửa triều đình, trong mắt bọn họ đều xuất hiện những loại cảm xúc khác nhau.

"Mẫu thân cẩn thận." Lục Vô Nghiên đỡ Trường Công Chúa bước qua bệ cửa cao cao màu đỏ thẫm.

Trường Công Chúa khẽ nâng tay, ý bảo Lục Vô Nghiên không cần đỡ nữa. Bà kéo mớ cung trang long trọng nhưng rườm rà nặng nề, chậm rãi xuyên qua đám quần thần đang quỳ trên mặt đất đi về vị trí cao cao phía trên. Bà thông thả bước lên bậc thềm quý báu son vàng, đến bên cạnh long ý xoay người lại.

Hai tay bà đoan trang đặt trước bụng, từ trên cao nhìn xuống quần thần, trong mắt là uy nghiêm và lãnh ngạo.

"Lưư Tướng Quân, người thân là Trần Quân Đại Tướng Quân tông nhị phẩm của Đại Liêu ta, vậy mà lại nói muốn dâng khu vực cốc Quan Ninh cho Kinh Quốc. Có phải người đã quên năm đó Túc Quốc tiến công cốc Quan Ninh, tướng sĩ Đại Liêu thế chết thủ vệ, thế chết không để quân địch đánh vào cửa thành! Lúc người nói mấy lời này có từng nghĩ đến những tướng sĩ đã đổ biết bao nhiệt huyết vào cốc Quan Ninh hay không! Bảo vệ gia quốc? Người có mặt mũi nào mà luôn mồm nói bảo vệ gia quốc!"

Lưư Ngôn Tài bỗng nhiên đứng lên, phản biện: "Trưởng Công Chúa hà tất gán cho mặt tướng tội danh lớn như vậy! Dù sao võ tướng của Đại Liêu ta cũng chỉ có một mình Lục Thân Kỵ mới có thể lọt vào mắt của người! Hừ, dù sao cũng là nam nhân cười trên người người mà thôi!"

Quần thần cúi đầu, không dám nói bừa một tiếng, cả điện chìm vào trong im lặng.

"À!" Trưởng Công Chúa cười một tiếng "Lưư Ngôn Tài, người có tư cách gì so sánh với Lục Thân Kỵ? Năm đó, tiên đế bị vây khốn tại sườn núi Mã Thai, là ai đã suất quân đột phá vòng vây trùng điệp? Khi còn bé, Bệ Hạ bị nghịch tặc mưu hại, là ai đơn thương độc mã đến cứu giá? Thành Tĩnh An, thành Hà Vạn và cả con đường Tín Lộc đều bị Kinh Quốc cường chiếm, là ai đã lãnh binh bảy trận, một lần đoạt lại? Dịch Lâm Sơn dễ thủ khó công, là ai đã liều chết dẫn người leo lên vách núi đen, đoạt sơn chém địch? Hưng Thủy nguy cấp, Thiết Sùng khó khăn là ai đã trấn thủ? Kinh Quốc và Tiêu Quốc liên thủ đánh vào đất đai của Đại Liêu ta, là ai đã tắm máu hàng hái chiến đấu thế bảo vệ mỗi một tấc lãnh thổ Đại Liêu ta? Những công tích này là của Lục Thân Kỵ, không phải của người!"

"Ngay cả khu vực cốc Quan Ninh bị Lưư Tướng Quân chê bai đó, cũng do Lục Thân Kỵ kiên thủ bảo vệ lãnh thổ trong vòng năm tháng dưới tình huống thiếu binh thiếu ngựa!" Khinh thường tràn ngập trong đôi mắt phượng sáng quắc của bà. "Mà người, muốn dùng quốc thổ của Đại Liêu ta để đổi lấy ngựa béo hoàng kim! Thậm chí.... có suy nghĩ muốn cười lên người Bồn cung?"

Trưởng Công Chúa cười lạnh: "Lưư Tướng Quân không công nhận công trạng của Lục Thân Kỵ hử, hay cho rằng Bồn cung quản lý chính sự bất công?"

Gương mặt Lưư Ngôn Tài đỏ lên, cũng á khẩu không trả lời được. Hửn ta hoàn toàn không có cách nào hủy bỏ công trạng của Lục Thân Kỵ, hửn ta cũng thật sự không cách nào sánh vai cùng Lục Thân Kỵ. Trong quân đội của Đại Liêu, Lục Thân Kỵ chính là một thần thoại.

Hửn ta nín lặng một lúc lâu, rồi rống lên: "Mặt tướng chính là không quen nhìn một nữ nhân như người vượt chính! Kính xin Trưởng Công Chúa hoàn chính lại cho Bệ Hạ!"

Lời này không biết nói trúng tâm khảm của bao nhiêu cự thần, quần thần gất gao cúi đầu, không dám ngẩng mặt lên.

Trưởng Công Chúa cũng không tức giận, bà mỉm cười gượng tay lên, một thái giám đệ trình tấu chương đến tay bà.

"Bồn cung cũng không quen nhìn người như người lại làm tướng quân của Đại Liêu ta." Bà bất ngờ ném tấu chương đang cầm trong tay xuống trước mặt Lưư Ngôn Tài. Tấu chương rơi xuống, gấp lại làm hai.

Lưư Ngôn Tài nghi hoặc nhặt tấu chương lên, càng xem càng kinh hãi.

"Lưư Ngôn Tài say rượu trong quân doanh, chém bị thương binh sĩ; phóng túng thuộc hạ đáng bạc, say rượu; dẫn đầu cường chiếm nhà dân, súc vật, lương thực, còn cường chiếm dân nữ ép làm quân kỹ! Theo quân pháp của Đại Liêu ta, kể từ hôm nay cách chức Trần Quân Đại Tướng Quân, biếm làm thứ dân! Người tới, lột quần phục trên người hửn xuống cho Bồn cung!"

Tả Tướng Hình Hạc Vinh giật mình, lập tức phủ phục xuống đất hô to: "Trưởng Công Chúa anh minh!"

Trưởng Công Chúa dời mắt sang bên kia, nói: "Phong Tướng Quân, nghe nói Từ lang của quý phủ võ nghệ cao siêu, hơn nữa đã được tôi luyện trong quân đội từ nhỏ. Ngày mai đưa hửn tới, Bồn cung muốn kiểm tra quân pháp của hửn."

Đây là muốn đề bạt nhi tử của hửn bỏ tức vào vị trí của Lưư Ngôn Tài!

Phong Thường Tồn vui mừng, phủ phục luôn miệng tạ ơn.

"Về phần hòa thân....." Ánh mắt Trưởng Công Chúa lạnh lùng quét qua quần thần. "Chư vị đều là nam nhi bảy thước, dùng nữ tử hòa thân để cầu quốc thái dân an. Mặt mũi như vậy, không thấy xấu hổ sao?"

Tiểu Tùng Nguyên đứng dậy: "Công Chúa điện hạ, ngài cho rằng nam nhi cao bảy thước như chúng ta thấy xấu hổ vì những hành động việc làm cho Đại Liêu ta. Nhưng hạ quan vẫn hy vọng ngài không nên vì Quận Chúa là chất nữ của ngài, mà không nỡ. Công Chúa cân nhắc!"

"Xin Công Chúa cân nhắc!" Có vài người đồng thanh phụ họa.

Thân thế Trưởng Công Chúa hơi run lên một cái, quần thần trên triều không thể nhìn lên, nên nhất thời không phát hiện. Nhưng vẫn đứng sau lưng Trưởng Công Chúa, Lục Vô Nghiên khẽ bước lên trước một bước, đưa tay đỡ lưng bà. Trưởng Công Chúa khẽ gật đầu, Lục Vô Nghiên mới xót xa thu tay về.

"A....." Lục Vô Nghiên chợt cười khẽ một tiếng, hửn cười vô cùng trào phúng, không hề phù hợp với đại điện uy nghiêm.

Lục Vô Nghiên lười biếng nói: "Tiểu đại nhân, thảo dân nghe nói trong nhà ngài tiểu thiếp nhiều vô kể, lại có chừng mười bốn vị thiên kim. Hơn nữa, mỗi người đều như hoa như ngọc. Chắc, không bằng Tiểu đại nhân bỏ những thứ yêu thích, dùng mười bốn vị thiên kim gả đi Kinh Quốc, Tiêu Quốc, Túc

Quốc. À, một nước đưa đi ba người cũng còn..... Vậy, còn dư lại sẽ đưa đi vùng đất của man di phiên bang thôi. Nữ nhi của Tiểu đại nhân vì nước gả đi xa, Bộ Hạ nhất định ân chuẩn phong cho bọn họ làm Quận chúa chứ?"

Sở Hoài Xuyên sững sốt một chút, hần nghĩ rất nhanh, rồi nói: "Trẫm cho rằng Tiểu đại nhân có mấy nữ nhi cũng còn quá nhỏ, không thích hợp bằng các ái thiếp của Tiểu đại nhân! Mấy người còn nhỏ thì cứ nuôi dưỡng trước cái đã, đợi trưởng thành rồi lại đưa đi!"

"Chuyện này....." Tiểu đại nhân kinh hoàng nhìn bộ mặt trịnh trọng của Sở Hoài Xuyên, mồ hôi lạnh đổ đầy trên mặt.

Trưởng Công Chúa cũng có chút kinh ngạc quay đầu lại liếc nhìn hài tử của mình và Tiểu Hoàng Đế, trên gương mặt bị bao phủ bởi uy nghiêm của bà cũng không khỏi nhiễm một chút ý cười rất nhạt.

Trưởng Công Chúa hỏi thêm Từ đại nhân về tình hình thiên tai ở khu vực cốc Quan Ninh, sau đó quay đầu lại, bề ngoài nhìn quần thần.

"Bổn cung nghe nói có rất nhiều người cầu tình cho Hữu Tướng. Vậy các người có biết Hữu Tướng âm thầm liên lạc với nghịch tặc Vệ Vương, tính mưu quyền oán vị? Hay các người vốn là đồng lõa!"

Cả triều đình rộ lên những tiếng bàn tán. Đây chính là tội danh to bằng trời!

Có người muốn nói, nhưng Trưởng Công Chúa vẫn quay đầu đi, hoàn toàn không cho hần cơ hội.

"Tình hình thiên tai khu vực cốc Quan Ninh nghiêm trọng, quốc khố trống rỗng cũng là thực tế. Hữu Tướng làm quan mấy năm nay quan to lộc hậu, không biết đã vơ vét bao nhiêu mồ hôi nước mắt của nhân dân." Bà nhìn Từ đại nhân. "Từ đại nhân, Bổn cung lệnh cho người tra xét phủ Hữu Tướng! Tất cả những thứ hần ta đoạt được, toàn bộ dùng cho cứu nạn thiên tai."

"Thần lĩnh chỉ, nhưng....." Từ đại nhân ấp úng.

Trưởng Công Chúa rút trăm phượng trên búi tóc, tháo toàn bộ vòng ngọc kim ngân trên cổ tay trắng ngần, ném vào trong khay mà thái giám đang nâng trên đỉnh đầu.

Bà nói: "Bổn cung tin tưởng, tập hợp năng lực của chúng thần, nhất định sẽ vượt qua cửa ải khó khăn này. Bổn cung, nguyện quyên phủ Công Chúa vào quốc khố."

"Công Chúa, lòng mang thiên hạ, đây chính là phúc của Đại Liêu ta!" Từ trước đến giờ vẫn luôn thích vuốt mông ngựa, Tần đại nhân lập tức nói. Kéo theo một tràng phụ xướng.

Trong tiếng xung tụng của quần thần, Lục Vô Nghiên khẽ ho "khụ" một tiếng, liếc mắt nhìn Sở Hoài Xuyên. Sở Hoài Xuyên đón lấy ánh mắt của hần, lập tức hiểu ra. Hần vội nói: "Chỉ phí ăn mặc trong cung từ trước đến giờ phô trương lãng phí, từ ngày hôm nay, giảm một nửa chi tiêu! Trẫm, muốn lấy mình làm gương!"

Sau một đợt tán dương "Bộ hạ anh minh", Tả Tướng Hình Hạc Vinh ngay lập tức đứng ra biểu lộ muốn quyên ngàn lượng bạc trắng, Phong Thường Tồn mới vừa được Trưởng Công Chúa đề bạt nh từ cũng đứng ra quyên tám trăm lượng bạc trắng ngay sau đó.

Người này nối tiếp người kia, không ai không quyên.

Tiểu Hoàng Đế tuyên bố bãi triều, quần thần nói đuôi nhau lui ra, cho đến khi thần tử cuối cùng lui ra ngoài. Lục Vô Nghiên mới đỡ lấy Trưởng Công Chúa, xót xa nói: "Mẫu thân, bọn họ đi hết rồi."

Lúc này Trưởng Công Chúa mới nâng bàn tay trái vẫn đặt trên bụng lên, lòng bàn tay của bà sớm đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Bà mặc cung trang rườm rà nặng nề màu đỏ tía, thắt lưng màu đen óng. Nên khi máu tươi từ trong vết thương tràn ra thấm ướt cung trang, quần thần không một ai phát hiện.

"Là..... Là Xuyên Nhi vô dụng!" Sở Hoài Xuyên đi tới bên cạnh Trưởng Công Chúa đỡ lấy bà, trong hốc mắt của hần không khỏi ẩm ướt.

Trưởng Công Chúa nâng tay lên, dùng ngón tay lau đi nước mắt sắp rơi xuống của Tiểu Hoàng Đế. Bà lắc đầu, giọng nói dịu dàng: "Biểu hiện hôm nay của Xuyên Nhi rất tốt, hoàng tử rất vui mừng. Nhưng Xuyên Nhi của chúng ta là trụ cột của Đại Liêu, không thể dễ dàng rơi lệ."

Tiểu Hoàng Đế gạt đầu thật mạnh, nén nước mắt trở về. Phần hận trong lòng càng thêm nồng đậm, nếu không phải tại hần vô dụng, hoàng tử cũng không cần kéo thân thể trọng thương đi tới triều đình tranh luận cùng đám quần thần hận không thể giết chết bà!

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tay trái

Vết thương trên người Trưởng Công Chúa là do bị ám sát trong lúc điều tra danh sách triều thần cầu kết với Hữu Tướng. Những năm này, bà đã gặp phải rất nhiều cảnh ám sát, đại đa số đều có thể hóa hiểm thành an. Nhưng không ngờ lần này lại quá sơ suất.

Chủy thủ đâm vào trong bụng bà, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng thương tổn nơi trọng yếu.

Chỉ một ngày sau khi bị thương, vốn nên nằm trên giường nghỉ ngơi, nhưng lại không thể không hồi cung, chịu đựng xe ngựa rung lắc. Lúc lâm triều, tất cả quần thần đều không thể nhìn thẳng vào thánh nhan, ngay cả Trưởng Công Chúa đứng bên cạnh Tiểu Hoàng Đế cũng không thể vô lễ quan sát. Vì vậy, hẳn là không có người nào phát giác hôm nay Trưởng Công Chúa trang điểm hơi đậm hơn thường ngày.

Khi bà đang ở phủ Ôn Quốc Công, đã có hơn phân nửa triều đình mượn danh nghĩa bà bị thương, muốn khiến cho bà vĩnh viễn không thể trở mình. Hiện tại, sao bà có thể để cho đám thần tử này biết bà thật sự bị thương? Hôm nay bà chỉ đến muộn hai khắc, những đám thần tử này đã sinh lòng nghi ngờ. Cho nên đã liên tục gây khó dễ, muốn thăm dò chút manh mối từ trên người Tiểu Hoàng Đế!

Từng gương mặt của đám thần tử trong triều đình ngày hôm nay lần lượt hiện lên trước mắt Trưởng Công Chúa, bà biết bề đảng của Hữu Tướng vẫn chưa được diệt trừ toàn bộ. Còn có những ai? Bà không thể không suy ngẫm, phán đoán.

Nhìn dáng vẻ trầm tư của mẫu thân mình, trong lòng Lục Vô Nghiên sợ hãi không thể nào diễn tả. Ở kiếp trước, Trưởng Công Chúa cũng đã từng bị ám sát. Nhưng chuyện đó xảy ra vào thời điểm của ba năm sau!

Sao trong kiếp này lại đến sớm như vậy?

Lục Vô Nghiên giật mình, dường như trong ván cờ này, đã có một con cờ đặt sai chỗ, khiến cho mỗi bước đi sau đó đều thay đổi. Tình thế không hề phát triển theo quỹ đạo chiếu theo kiếp trước, những sự kiện lớn, không cái nào tránh khỏi.

Vô luận là việc phụ mẫu hòa ly, Phương Cẩn Chi bị thương, hay Trưởng Công Chúa bị ám sát lần này.

Nghĩ tới đây, sao trong lòng Lục Vô Nghiên không hoảng loạn? Hẳn biết, hẳn không nên cúi đầu trước số mệnh, hẳn phải có hành động.

"Mẫu thân, trở về thôi." Cánh tay Lục Vô Nghiên đang đỡ lưng Trưởng Công Chúa càng siết chặt

"Hoàng tỷ! Tỷ..... nghỉ một lát rồi đi!" Tiểu Hoàng Đế vừa nghĩ đến trên người Trưởng Công Chúa bị thương nặng như thế, còn phải chịu đựng sự chòng chành rung lắc của xe ngựa, trong lòng hẳn liền chua xót khó thôi.

Trưởng Công Chúa lắc đầu một cái, nói: "Lúc này, nếu ta ở lâu trong cung sẽ chỉ khiến người khác sinh nghi. Yên tâm đi, hoàng tỷ không sao đâu. Đệ ở trong cung cũng phải biết tự chăm sóc thân thể mình thật tốt."

Từ trước đến nay, Tiểu Hoàng Đế chưa bao giờ làm trái ý của Trưởng Công Chúa, cho dù trong lòng hẳn không đành lòng cũng chỉ có thể gật đầu.

Mặc dù Trưởng Công Chúa buông rèm chấp chính, nhưng cũng không ở lại trong cung. Bà vốn ở tại phủ Công Chúa của bà, nhưng mấy ngày trước bà đã có ý định quyền phủ Công Chúa, nên đã chuyển đến ở trong một biệt viện. Biệt viện của bà cũng chỉ là một phủ đệ nho nhỏ nhận được khi còn bé, so với phủ Công Chúa của bà thì mộc mạc hơn rất nhiều.

Sau khi trở về, Lục Vô Nghiên cũng không tránh đi, mà đỡ Trưởng Công Chúa đi thẳng vào trong phòng.

Nhập Y vội vàng tháo cung trang trên người bà xuống, vén y phục thăm màu lên, khử trùng để bôi thuốc lên miệng vết thương ở bụng rồi băng bó lại.

Lục Vô Nghiên ngồi xổm phía trước bà, ngưng mắt nhìn vết thương nhìn thấy mà hoảng trên bụng mẫu thân.

"Vô Nghiên, đừng nhìn." Trưởng Công Chúa có chút do dự mở miệng. Vì bà biết Lục Vô Nghiên nhìn thấy vết thương như thế, thân thể của hẳn có thể sẽ sinh ra khó chịu. Lần đó, khi bà và Lục Thân Ky tranh cãi, ông đã lớn tiếng chất vấn bà có biết trong hai năm Lục Vô Nghiên thay Sở Hoài Xuyên làm con tin, rốt cuộc đã gặp phải những gì hay không.

Thật ra thì, bà có biết một ít.

Sau lần tranh cãi đó, bà đã tốn rất nhiều công sức để tiếp tục điều tra, đại khái cũng đã biết được hai năm đó Lục Vô Nghiên đã trải qua những chuyện gì.

"Đề ta." Lục Vô Nghiên nhận lấy thuốc bột từ tay Nhập Y, tự mình bôi thuốc cho mẫu thân của mình.

Trưởng Công Chúa nhìn hẳn một lúc lâu, mới khẽ ngã người ra phía sau, tựa vào lưng ghế. Tĩnh táo từ tâm hồn tới thân thể một cách hiếm thấy. Bà đột nhiên nhận ra nhi tử của mình đã trưởng thành, thậm chí còn có thể để cho bà dựa vào một lúc.

Sau khi Lục Vô Nghiên bôi thuốc cho Trưởng Công Chúa, rồi cẩn thận băng bó vết thương lại cho bà, lúc này mới lên tiếng: "Mẫu thân, giao Nhập Lâu cho con đi."

Trưởng Công Chúa hơi kinh ngạc nhìn Lục Vô Nghiên.

Nữ nhi Nhập Lâu này có thể xem là tâm huyết của Trưởng Công Chúa, cũng là nguồn lực cường hãn trong tay Trưởng Công Chúa. Trên danh nghĩa, Nhập Lâu là nơi Trưởng Công Chúa chứa chấp những bé gái mồ côi hay bị phụ mẫu bán rẻ. Nhưng sau khi bước vào Nhập Lâu, mỗi người đều phải tiếp nhận bồi dưỡng đặc biệt, mỗi người đều có một nghề mà mình thành thạo. Có người trở thành thị nữ hầu hạ, nhưng cũng có người võ nghệ cao cường như Nhập Tửu, y thuật cao siêu như Nhập Y, còn có rất nhiều người ăn náu ở khắp nơi đốc sức vì Trưởng Công Chúa.

Nam tử có thể nhập chinh, nữ tử cũng có thể dựa vào bản lĩnh của mình để sinh tồn.

Lục Vô Nghiên cười khỏ, nói: "Hãy để cho con chia bớt một chút gánh nặng của mẫu thân."

Lục Vô Nghiên hiểu rõ tính đa nghi của mẫu thân mình, thậm chí bây giờ hần cũng có chút không rõ bà có tin tưởng đứa con này hay không.

Trưởng Công Chúa nhìn Lục Vô Nghiên một lúc lâu, mới sai Nhập Y lấy một cái hộp nhỏ trong ngăn kéo. Bà mở cái hộp nhỏ ra, từ bên trong lấy ra một cái khóa ngọc khảm vàng giao cho Lục Vô Nghiên.

"Nhập Lâu, nó vốn là của con."

Lục Vô Nghiên lật qua lật lại cái khóa ngọc trong lòng bàn tay, phía trên cái khóa ngọc khảm vàng này có khắc một chữ "Nhập". Chữ "Nhập" này là do hần đã khắc khi còn bé. Hần không khỏi có chút ghét bỏ nói: "Chữ này quá xấu, con sẽ viết một chữ khác?"

Trưởng Công Chúa cười: "Mẫu thân mệt rồi, muốn nằm một lát, con cũng trở về nghỉ ngơi đi."

"Dạ." Lục Vô Nghiên đỡ Trưởng Công Chúa lên giường, cẩn thận đắp kín chăn gấm cho bà, rồi mới lặng lẽ lui ra ngoài.

Một tháng sau đó, mỗi ngày hần đều hầu hạ bên cạnh Trưởng Công Chúa, mỗi khi bà lên triều thì hần kiên quyết đứng phía sau bà. Sau mỗi lần hạ triều, đi tới đi lui, vết thương trên người Trưởng Công Chúa lại nứt ra. Hần lại tự mình thay được và băng bó cho bà.

Lặp đi lặp lại nhiều lần.

Sau một tháng đó, vết thương trên người Trưởng Công Chúa mới chuyển biến tốt, vết thương đó không đến nỗi nứt ra, chỉ hơi rỉ máu.

Rốt cuộc Lục Vô Nghiên cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Khi Nhập Phanh vội vã chạy tới biệt viện Công Chúa, trong lòng Lục Vô Nghiên bỗng có một dự cảm xấu.

Hần cười ngựa, suốt cả đoạn đường đều ra roi thúc ngựa chạy về phủ Ôn Quốc Công. Đoạn đường mất chừng hai canh giờ, mà hần chỉ đi trong vòng một canh giờ.

Trở lại phủ Ôn Quốc Công, hần lập tức tung người xuống ngựa, xông về viện Thùy Sao.

Cửa gian nhà chính đang mở, từ xa Lục Vô Nghiên nhìn thấy bé con của hần đang đứng trên một chiếc ghế đầu, cúi đầu chăm chú viết chữ.

Phương Cẩn Chi nghe thấy tiếng bước chân, bé nghi hoặc ngẩng đầu lên, nụ cười rạng rỡ lập tức hiện ra trên gương mặt nhỏ nhắn, đôi mắt thật to cong lên thành một đôi nguyệt nha xinh đẹp trên gương mặt trắng nõn của bé.

"Tam ca ca, huynh về rồi!" Giọng nói con bé âm áp ngọt ngào, tràn đầy mừng rỡ.

"Ừ." Lục Vô Nghiên khó khăn gạt đầu, ánh mắt của hần chậm rãi di chuyển từ trên mặt của Phương Cẩn Chi xuống bàn tay nhỏ nhắn đang cầm bút của con bé.

Tay trái.

Bạn đang đọc truyện *Thê Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Không đau

Đã vào đầu tháng tư, mặc dù thời tiết vẫn lúc ấm lúc lạnh như trước, nhưng ánh mặt trời ban ngày đã bắt đầu khiến người ta ấm áp.

Phương Cẩn Chi đã cởi ra chiếc áo ngắn cổ chéo, thay vào đó là một cái áo ngắn mỏng màu xanh nhạt lộ ra xương quai xanh trắng nõn, tay áo hẹp được giấu trong tầng tầng lớp lớp váy màu nước hồ xanh thắm. Cả người sạch sẽ giống như một đám mây.

Lúc này, đám mây đỏ đang buông bút lông trong tay xuống, mừng rỡ chạy đến trước mặt Lục Vô Nghiên. Vẫn như trước kia, nâng tay trái lên thân mật nắm lấy ngón tay cái của Lục Vô Nghiên vào trong lòng bàn tay.

"Tam ca ca, lúc trước huynh nói nhanh thì năm ba ngày, lâu chừng mười ngày. Nhưng lại đi đến sáu mươi chín ngày!" Phương Cần Chi phồng má phụng phịu, mang theo chút nũng nịu đặc thù của một tiểu cô nương gia.

"Ừ, là Tam ca ca không đúng. Lâu như vậy không trở về." Lục Vô Nghiên ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào bé con của hắn.

Hắn nâng tay phải của con bé lên, theo bản năng Phương Cần Chi khẽ tránh né, Lục Vô Nghiên càng nắm chặt hơn.

Băng vải trên tay phải đã được tháo ra từ sớm, những vết thương kia cũng không còn nhìn thấy, bàn tay nhỏ nhỏ trắng nõn như tuyết, mềm mại như đất sét.

Nhưng ngón áp út và ngón giữa của con bé cứng đơ.

"Không phải đã dặn qua nếu muội xảy ra chuyện gì phải sai Nhập Phan đến tìm ta hay sao?" Lục Vô Nghiên khẽ thở dài, đau đớn và khổ sở trong lòng không thể nào diễn tả.

Con bé bị thương sớm hơn kiếp trước mấy năm, vốn tưởng rằng trên trán sẽ không lưu lại sẹo như kiếp trước. Tuy nhiên lại quên rằng tuổi con bé còn quá nhỏ, tay bé không chỉ mềm mại, mà còn rất yếu ớt.

"Nhưng Tam ca ca cũng không phải là đại phu, trong phủ cũng đã gọi đại phu cho muội rồi! Nghĩa mẫu cũng rất thương muội, đã tìm cho muội rất nhiều danh y! Tam ca ca nhìn xem, trên tay không hề lưu lại một vết sẹo nào! Cần Chi rất nghe lời đại phu, hiện tại mỗi ngày đều kiên trì dùng được!"

Lục Vô Nghiên trầm mặc, cúi đầu nhìn chăm chú bàn tay nhỏ bé trong lòng bàn tay mình.

Phương Cần Chi mím môi, lặng lẽ quan sát vẻ mặt Lục Vô Nghiên, nhỏ giọng nói: "Nếu Tam ca về trễ so với kế hoạch, thì đó nhất định là có chuyện gì cản trở, muội không muốn làm phiền huynh chỉ vì một việc nhỏ như vậy....."

"Đây không phải là chuyện nhỏ....."

Con bé này vẫn luôn thông tuệ hiểu chuyện đến mức khiến người ta đau lòng, Lục Vô Nghiên không khỏi nhẹ nhàng ôm bé vào trong ngực.

Đúng vậy, hai tháng qua, hắn vốn giúp mẫu thân của hắn xử lý chuyện của Hữu Tướng, phần lớn thời gian đều bận ba khắp nơi không có mặt tại Hoàng Thành. Sau đó, Trương Công Chúa lại bị thương nặng như vậy, mỗi ngày hắn đều hầu hạ bên cạnh. Như khi biết tay Phương Cần Chi xảy ra chuyện, tình thế vô cùng khó xử.

Phương Cần Chi rũ mi, để che giấu âm thầm trong đáy mắt. Sau đó cười hi hi nói: "Tam ca ca, mau đến xem chữ do muội viết đi! À ừm, muội đã luyện tập rất lâu đó! Hiện tại dùng tay trái viết chữ còn đẹp hơn so với dùng tay phải trước đây nữa đấy!"

Bé lúi kúi Lục Vô Nghiên đi về phía trường án bên kia, giống như đang dâng lên vật quý, bé cầm những chữ mình mới vừa viết xong đưa cho hắn xem.

Lục Vô Nghiên.

Con bé viết tên của hắn.

"Ừ, viết rất rất đẹp." Lục Vô Nghiên khẽ vuốt ve từng nét chữ viết trên giấy. Bé con của hắn nhất định đã luyện tập rất lâu, mới có thể dùng tay trái để viết những nét chữ xinh đẹp như thế này.

Bởi vì tay phải của bé không còn cảm giác nên mới bắt đầu nỗ lực học tập dùng tay trái sao? Bé con của hắn vốn là như vậy, cho dù bản thân đang ở trong nghịch cảnh nào, cũng luôn có thể mỉm cười nói: "Không có vấn đề gì!"

"Yên tâm, Tam ca ca nhất định sẽ chữa khỏi tay cho muội." Lục Vô Nghiên nâng niu bàn tay phải mềm mại xinh xắn của con bé trong lòng bàn tay. Hắn cúi người, khẽ hôn lên đầu ngón tay bé.

Ngày hôm sau, lúc Phương Cần Chi trở lại viện Thùy Sao, Lục Vô Nghiên cho bé một cây cỏ cầm.

"Muội....." Phương Cần Chi có chút tránh né lui về phía sau một bước. Tay phải của bé không thể co lại, không thể đánh đàn.

"Đến đây, Tam ca ca dạy muội đánh đàn." Lục Vô Nghiên kéo tiểu cô nương có hơi sợ hãi đến ngồi xuống trước mặt mình.

Hắn dạy bé cách nhận biết mỗi dây đàn, lại cầm đầu ngón tay dạy bé đánh đàn. Ngón tay cứng ngắt của con bé lần lượt gảy lên dây đàn, những tiếng nhạc không theo một nhịp điệu nào, khiến tiểu cô nương bật ra những tiếng cười giòn giã.

Phương Cần Chi ngây ngô quay đầu lại, nhìn gò má nghiêm túc của Tam ca ca mình. Bé mím mím môi, rồi xoay đầu lại, tiếp tục ra sức dùng đầu ngón tay của chính mình khảy đàn, cho dù đầu ngón tay bé vẫn không cảm nhận được sự tồn tại của dây đàn.

Lục Vô Nghiên trộn lẫn hai quân cờ đen trắng lại với nhau, đặt lên một cái bàn thấp nhỏ trước mặt Phương Cần Chi.

"Dùng hai đầu ngón tay này gấp cò đen ra ngoài." Hấn nắm lấy ngón giữa và ngón áp út không thể co lại của Phương Cần Chi.

"Dạ!" Phương Cần Chi gật đầu thật mạnh, ra sức gấp. Con cò đen cứ trượt qua khe hở giữa hai ngón tay từ trên bàn lăn xuống đất.

Phương Cần Chi vội vàng ngồi xổm xuống, tiếp tục dùng hai ngón tay không có chút sức lực gấp cò đen.

Nhưng chỉ trong chốc lát, trán bé đã lấm tấm mồ hôi. Nhưng Phương Cần Chi không hề hay biết, vẫn cúi đầu ra sức gấp con cò.

Lục Vô Nghiên đứng bên cạnh, miễn cưỡng đề xuống không nở trong lòng.

Chạng vạng tối, Nhập Y vội vã chạy về. Nàng ấy mang tới một hòm thuốc nhỏ, lấy ra một cuộn vải gấm màu trầm hương được buộc lại cẩn thận. Vải gấm được mở ra, bên trong là những cây ngân châm nhỏ như sợi tóc.

"Cần Chi, sẽ rất đau, muội phải cố nhịn một chút." Lục Vô Nghiên ôm Phương Cần Chi vào trong ngực, xoay cái đầu nhỏ nhắn của con bé lại, ấn vào trong ngực.

Hấn không nhịn được nhẹ giọng nói thêm một câu: "Đừng nhìn."

Phương Cần Chi có chút khó hiểu. Rõ ràng hai đầu ngón tay này của bé đã không còn biết đau! Cho đến khi Lục Vô Nghiên kéo ống tay áo của bé lên, bé mới lơ mơ nhận ra có thể sẽ thật sự đau.....

Những cây ngân châm nhỏ như sợi tóc, từng cây một, đâm vào trong cánh tay, cổ tay, mu bàn tay và đầu ngón tay Phương Cần Chi.

Rất đau, thật sự rất đau.

Cho đến một canh giờ sau, Nhập Y mới rút toàn bộ gần một trăm cây ngân châm trên tay con bé xuống. Lục Vô Nghiên nâng gương mặt bé nhỏ đang chôn trong ngực mình lên, cả khuôn mặt trắng nõn của con bé đã sẫm rần rụa nước mắt. Tiểu cô nương chôn mặt trong lòng hấn khóc như mưa, nhưng không rên la đau dù chỉ một tiếng.

Lục Vô Nghiên cúi đầu, chăm chú nhìn Phương Cần Chi, nói: "Nếu Cần Chi muốn cho tay của mình linh hoạt giống như trước đây, như vậy sau này mỗi ngày đều phải luyện tập đánh đàn, nhặt cò, còn phải chịu đựng đau đớn do ngân châm đâm vào. Cần Chi của chúng ta có sợ đau hay không?"

Phương Cần Chi kiên quyết hít mũi một cái, nói dối: "Muội không đau, không đau chút nào!"

"Ừ, không đau." Lục Vô Nghiên cười khỏ, cẩn thận lau đi nước mắt trên mặt con bé.

Toàn bộ cánh tay con bé đều đã đỏ một mảng lớn, trên đầu ngón tay hơi sưng. Sao có thể không đau đây? Mặc kệ bé có đau hay không, luôn có người còn đau hơn bé. Đừng nói là Lục Vô Nghiên, ngay cả Nhập Y và Nhập Phan ở bên cạnh cũng đau lòng không thôi.

Chỉ là một đứa bé mới tí tuổi đầu.

Nhập Phan vội khom người, cười dụ dỗ bé: "Hôm nay có làm mấy món biếu cô nương thích ăn nha!"

"Có cá chưng sữa không?" Phương Cần Chi lập tức mở to mắt nhìn Nhập Phan.

"Có có có, không chỉ có cá chưng sữa, còn có sò điệp tú cầu, bánh ngọt thập cẩm và chè hạch đào!" Nhập Phan vội cười nói.

Phương Cần Chi liếm môi một cái, có vẻ đợi không kịp.

Lục Vô Nghiên đã đặc biệt dặn dò Nhập Phan mỗi ngày làm thật nhiều món Phương Cần Chi thích ăn. Rất nhanh, Nhập Phan bung lên bảy tám món ăn tinh xảo, toàn bộ đều là món Phương Cần Chi thích ăn.

Ánh mắt Phương Cần Chi rơi trúng món cá chưng sữa đầu tiên, bé dùng tay trái cầm muống lên vừa định vươn ra, thì vội rút tay lại. Bé chần chừ một chút, rồi đổi cái muống sang tay phải, bắt đầu thận trọng ăn.

Lục Vô Nghiên nhìn không được, bèn nói: "Thường ngày luyện tập đã đủ rồi, lúc dùng bữa không cần phải cực khổ như vậy nữa."

"Không khổ cực!" Phương Cần Chi vội nói. "Tam ca ca, huynh xem! Ngón cái và ngón trỏ đâu có chuyện gì!"

Lục Vô Nghiên quay mặt đi, không đành lòng nhìn con bé.

Đến khi Phương Cần Chi ăn tối xong, bé quán quýt trên đùi Lục Vô Nghiên, thân mật kéo tay hấn: "Tam ca ca, cổ cầm kia huynh tặng cho muội phải không? Muội....."

Nửa câu còn lại, cứ ấp a ấp úng, do do dự dự mãi cũng không nói ra.

Nhìn dáng vẻ này của con bé, sao Lục Vô Nghiên còn không hiểu?

Đây là muốn mang về tiểu viện của mình, buổi tối cũng muốn luyện tập.

Hắn không nỡ nhìn con bé vất vả, nhưng cũng không thể ngăn cản. Lục Vô Nghiên có chút khó khăn gạt đầu, miễn cưỡng cười vuốt vuốt mái tóc mềm mại của bé, nói: "Được, cổ cầm này muội mang về sử dụng trước đi. Mấy ngày nữa, Tam ca ca sẽ cho muội một cây khác nhỏ hơn."

"Đa tạ Tam ca ca!" Phương Cần Chi cong cong đôi mắt nguyệt nha, cười ngọt ngào. Khóe miệng của bé hiện ra hai lúm đồng tiền nhật nhật, khiến cho cả khuôn mặt bé tăng thêm mấy phần ngọt ngào.

Lục Vô Nghiên lại có chút kinh ngạc.

Bé con của hắn gầy.

Đừng thấy hiện tại bé cười đến ngọt ngào như vậy, nhưng chắc hẳn những lúc chỉ có một mình nhất định len lén gạt đi nước mắt.

Lục Vô Nghiên cảm thấy nghẹn ngào nơi cổ họng, cố gắng nuốt xuống thiên ngôn vạn ngữ.

Cần Chi, lớn nhanh lên một chút. Có rất nhiều cảm xúc ta muốn nói với muội. Rất muốn dùng một thân phận khác để muội dựa dẫm vào, để cho muội không phải khổ sở, không chút kiêng kỵ.

"Tam ca ca, huynh đừng cau mày hoài như vậy." Phương Cần Chi ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Lục Vô Nghiên. Bé nâng tay vuốt vuốt chân mày đang cau lại của Lục Vô Nghiên.

"Muội biết Tam ca ca rất tốt với muội, đang lo lắng cho muội. Nhưng muội không muốn huynh lo lắng, muội rất tốt nha, muội cũng có thể tự chăm sóc mình thật tốt! Đợi muội trưởng thành còn có thể chăm sóc cho huynh!" Bé hất cằm, tạo ra dáng vẻ kiêu ngạo.

Lục Vô Nghiên không khỏi bật cười, hất bé Phương Cần Chi từ trong ngực đặt xuống đất. Cười nói: "Trở về đi!"

"Dạ!" Phương Cần Chi vui vẻ ôm lấy cổ cầm của bé.

Nhập Y nhìn thấy, vội đón lấy cổ cầm từ tay bé, nói: "Đâu cần biểu cô nương ôm, nô tỳ ôm!"

Phương Cần Chi chạy tới cửa, rồi xoay người lại vẫy vẫy tay với Lục Vô Nghiên: "Tam ca ca, ngày mai muội trở lại!"

"Ừ." Lục Vô Nghiên mỉm cười gật đầu.

Đợi đến khi bóng dáng nhỏ xinh của Phương Cần Chi từ từ khuất dần trong tầm mắt, nụ cười trên môi Lục Vô Nghiên cũng dần dần nhạt đi, dần dần trở nên lạnh lẽo.

"Hai người kia còn sống không?" Lục Vô Nghiên mở miệng, giọng nói lạnh lùng mang theo u ám uy nghiêm đáng sợ.

Nhập Phanh hiểu Lục Vô Nghiên đang hỏi đến Nhập Châm và Nhập Tuyền, Nhập Phanh vội nói: "Vẫn còn, còn sống....."

"Vậy thì tiếp tục sống đi." Khóe miệng Lục Vô Nghiên kéo lên một nụ cười âm lãnh. "Bảo Nhập Hình dùng hình phạt nghiêm khắc nhất chăm sóc, để cho bọn chúng sống không bằng chết."

Hai vai Nhập Phanh run lên, vội cúi đầu nhỏ giọng trả lời "Vâng".

Lục Vô Nghiên vung tay áo, lật đồ chén cờ đen trắng trên bàn cờ. Vô số quân cờ đen trắng rơi đầy trên mặt đất, chạm vào nhau, phát ra những tiếng "rào rào" giòn giã.

Tựa như thứ gì bể vỡ, vỡ hoàn toàn.

Hắn đứng dậy, một mình đi lên tầng cao nhất của lầu các. Thấy hắn tới, vô số chim bồ câu trắng bay đến, hắn đi tới chỗ nào, liền vây quanh hắn ở đó.

Lục Vô Nghiên tiện tay bắt một con bồ câu trắng, cột thư tín đã sớm chuẩn bị vào chân nó. Sau đó nâng tay, thả con chim bồ câu bay lên, nó chao liệng giữa không trung một hồi, rồi vỗ cánh bay thật cao, nhanh chóng biến mất giữa bầu trời.

Hắn lại bắt một con chim bồ câu khác, cột thư tín lên chân nó. Con này nối tiếp con kia, hơn mười con chim bồ câu bay ra từ phủ Ôn Quốc Công, bay theo những hướng khác nhau.

Viện Thủy Sao của Lục Vô Nghiên không cho phép bất cứ ai tùy tiện ra vào, kể cả thời gian hắn không có mặt ở phủ Ôn Quốc Công, Phương Cần Chi có tới đây cũng không cho nha hoàn của bé theo vào, chỉ để bọn họ đưa đến cửa viện rồi quay trở về, canh đến giờ trở lại đón bé.

Bé từ bên trong viện đi ra, quả nhiên A Tĩnh và A Nguyệt đã chờ sẵn bên ngoài.

Nhập Y giao cổ cầm cho A Tĩnh, nhìn Phương Cần Chi đi xa mới quay trở về.

Phuong Cẩn Chi ngọt ngào nói đa tạ với Nhập Y rồi mới trở về. Dọc đường đi, A Tinh và A Nguyệt phát hiện hình như tâm tình tiểu chủ tử của bọn họ không tệ, khóe miệng vẫn liên tục nở nụ cười.

Sau khi Phuong Cẩn Chi trở về, mang cầm đi thẳng vào phòng ngủ của bé. Sau khi đuổi hạ nhân đi, mới cài then cửa lại.

Bé chạy đi lấy chìa khóa, mở rương lớn bên mép giường ra. Nắp rương vừa mới được nhấc lên, Bình Bình và An An liền bò ra ngoài. Lôi kéo Phuong Cẩn Chi đến giường ngồi xuống, xem xét tay của bé.

Hiện tại, hai tiểu cô nương không chỉ đi lại vững vàng, hơn nữa còn có thể chạy. Nhưng đáng tiếc, bọn chúng chỉ có thể ra khỏi rương những lúc có mặt Phuong Cẩn Chi, mỗi một lần như vậy, đều phải nói nhỏ đi khẽ.

"Tỷ tỷ....." Hai tiểu cô nương nâng tay phải của Phuong Cẩn Chi, nhìn thấy trên đó đầy những vết đỏ đỏ hồng hồng, thậm chí còn có chút sưng. Bình Bình lập tức đỏ hồng hai mắt, An An thích khóc hơn một chút thì nước mắt đã rơi là chảy.

"Đừng khóc đừng khóc!" Phuong Cẩn Chi nhỏ giọng dỗ dành, rồi lau nước mắt cho tiểu muội muội.

Bé giải thích rõ ràng: "Tam ca ca đã về rồi! Tỷ tỷ phải chữa bệnh! Đừng nhìn hồng hồng trên tay bây giờ, kiên trì một thời gian, tay của tỷ tỷ nha, sẽ khỏi thôi!"

"Đau, nhưng mà đau....." Bình Bình nói xong, nước mắt cũng rơi xuống.

Phuong Cẩn Chi vội vàng lau nước mắt cho Bình Bình: "Không đau, tỷ tỷ không đau. Thật mà, châm này mảnh lắm, tựa như sợi tóc quệt lên một cái mà thôi. Các muội đừng nhìn hồng hồng trên tay tỷ, thật ra thì cái đó là..... đó là do bôi một lớp dược đấy!"

Dù sao Bình Bình và An An cũng mới ba tuổi, cuối cùng cũng tin.

Bạn đang đọc truyện *The Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Cắt đi

Sáng sớm, Tam nãi nãi và Ngũ nãi nãi sống vai nhau đi dưới mái hiên, cùng đến thỉnh an Tam thái thái.

Ngũ nãi nãi nhìn thấy một bóng dáng nhỏ bé ở đằng xa trong hành lang gấp khúc, nói: "Đó có phải là Cẩn Chi? Kể từ khi con bé dời viện từ, cũng không thường xuyên gặp mặt."

Tam nãi nãi cũng nhìn sang, quả nhiên là Phuong Cẩn Chi, con bé đang ôm một chậu hoa cúc đại đóa trắng như tuyết, thận trọng đi về phía trước. Đi theo phía sau là hai nha hoàn. Chậu cúc đại đóa bé đang ôm trong ngực đã nở rộ, từng cánh từng cánh hoa mảnh mai màu trắng bao quanh nhụy hoa vàng nhạt. Tầng tầng quấn lấy nhau, đón lấy ánh mặt trời cùng nhau sinh trưởng.

Hoa đẹp, cũng không đẹp bằng người. Gương mặt nhỏ nhắn trắng như sứ của Phuong Cẩn Chi so với loài hoa cúc đất tiền đó, không chỉ không âm đậm lu mờ, ngược lại càng nổi bật, càng thêm tỏa sáng chói lọi.

"Nghe nói ngón tay của con bé đã có thể cử động lại, thật không dễ dàng. Ban đầu trong phủ đã tìm không biết bao nhiêu đại phu cho con bé, ngay cả phủ Vinh Quốc Công cũng đã mời hết danh y này đến danh y khác. Người nào không lắc đầu liên tục? Chẳng qua không quá nửa năm, thật sự đã có thể cử động." Tam nãi nãi hơi xúc động. "Nghe nói vì điều trị tay, đứa nhỏ này đã chịu không ít khổ sở. Nửa đêm canh ba cũng có thể nghe thấy tiếng đàn của con bé truyền tới từ trong lầu các."

"Đúng vậy." Ngũ nãi nãi cũng cảm khái. "Lúc bắt đầu chỉ khâu từng đơn âm một, hiện tại đã có thể gảy được một khúc trọn vẹn. Có lần ta đi ngang qua, đứng lại nghe một lát, nghe vô cùng êm tai."

Phuong Cẩn Chi rất nhanh đã đi tới cuối hành lang uốn khúc, bóng dáng nho nhỏ xuyên qua cửa thủy hoa, mất hút.

Tam nãi nãi và Ngũ nãi nãi cũng đồng loạt thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Ngũ nãi nãi liếc mắt nhìn Tam nãi nãi bên cạnh, tựa như vô ý nói: "Đứa nhỏ Cẩn Chi này, dù sao cũng là người của tam phòng chúng ta, hiện tại tuổi còn nhỏ thì không sao. Nhưng mấy năm nữa, đợi con bé trưởng thành....."

Ngũ nãi nãi dừng một chút, dùng khăn che môi, có chút không tự nhiên cười khẽ một tiếng, nói: "Hiện tại cũng đã cuối tháng chín rồi. Chớp mắt một cái là qua năm, đứa nhỏ này sẽ được bảy tuổi. Bảy tuổi..... cũng không còn thuận tiện đi theo bên cạnh Tam thiếu gia suốt ngày như vậy. Ta còn nghe nói có mấy hôm thời tiết không tốt, đứa nhỏ này đều ngủ lại viện Thùy Sao. Đứa nhỏ Cẩn Chi này mệnh khổ, không có mẫu thân dạy bảo, chúng ta làm cửu mẫu cũng không thể không trù tính thay con bé. Không thể để thanh danh của con bé bị ảnh hưởng."

Những lời này nghe ra thật giống như đang suy nghĩ cho Phương Cẩm Chi.

Tam nãi nãi thông thả nhìn bà ta một cái, có lý nào vẫn không rõ trong lòng bà ta đang tính toán cái gì kia chứ? Thời gian Phương Cẩm Chi bị thương, Ngũ nãi nãi đã lấy lòng không ít, roi nước mắt cũng không ít, nhìn giống như thật sự đau lòng cho đứa nhỏ.

Nhưng Tam nãi nãi biết, đệ tức này đang dùng mọi cách để lung lạc nhân tâm của con bé. Còn không phải trong lòng chỉ nghĩ đến mấy cửa hàng và trang tử của Phương gia hay sao?

"Chẳng lẽ ta có thể chạy đến viện Thùy Sao của Nhị Thế Tổ đòi người sao?" Tam nãi nãi hơi mất kiên nhẫn. Thật ra thì mấy chuyện này, sao bà ta lại chưa từng nghĩ tới? Những gia sản của Phương gia, chờ Phương Cẩm Chi trưởng thành đều phải trả lại.

Nhưng..... có ai cam lòng chứ?

Trước đây, khi tiếp nhận chỉ thấy gia tài Phương gia rất phong phú, càng xử lý càng phát hiện sao có thể chỉ dùng hai từ "phong phú" để hình dung?

Tam nãi nãi không khỏi nhìn về cửa thùy hoa mà Phương Cẩm Chi vừa biến mất đằng sau nó. Rốt cuộc thì đứa nhỏ đó có biết phụ mẫu của nó đã chuẩn bị cho nó bao nhiêu phần của hồi môn hay không?

Của hồi môn?

Tam nãi nãi chợt giật mình. Trong đầu bà ta không khỏi xẹt qua một ý nghĩ, nếu Phương Cẩm Chi trở thành nhi tức của bà ta. Như vậy, chẳng phải gia tài của Phương gia sẽ danh chánh ngôn thuận không cần trả lại?

Nhưng mà, xuất thân của Phương Cẩm Chi hơi kém. Nếu kết hợp nó với trưởng tử Lục Vô Thế của bà ta, Tam nãi nãi vẫn chê Phương Cẩm Chi không xứng. Huống chi, Lục Vô Thế lớn hơn Cẩm Chi chín tuổi, hiện tại đang bàn hôn sự. Độ tuổi này cũng không thể được. Thân phận của Phương Cẩm Chi cũng xứng với thứ tử. Chi là, Tam gia chỉ có một Lục Tử Quân là thứ tử, nhưng thân mẫu của hắn khỏe mạnh, cũng không một lòng với bà ta.

Không được!

Tam nãi nãi không khỏi liếc mắt nhìn đệ tức của mình. Ngũ đệ có bốn nhi tử, tuổi tác cũng đều không lớn, trong đó hai thứ tử Lục Tử Cảnh và Lục Tử Khôn thuở nhỏ không có mẫu thân, được Ngũ nãi nãi nuôi dưỡng bên người.....

Tam nãi nãi bỗng nhiên cảm thấy có nguy cơ. Thảo nào đệ tức này luôn ra vẻ rất yêu thương Phương Cẩm Chi, chẳng lẽ nàng ta đã sớm có tính toán kết thân?

Nghĩ tới đây, trong lòng Tam nãi nãi phiền muộn. Bước nhanh lên phía trước, giành đi trước Ngũ nãi nãi một bước, không nhìn bà ta.

Hai người đến chỗ Tam thái thái, vừa vào cửa, đã nhìn thấy Tam thái thái dựa nghiêng trên giường, sắc mặt ủ dột. Hai nhi tức vội vàng đi tới thỉnh an, một châm trà, một đắp vai.

Tam thái thái đang rối rắm không quyết định được chủ ý, thấy hai nhi tức, có chút phiền não nói: "Bà tử trong nhà ta nhìn thấy bà mai Tôn tử trong viện tử của lão thái thái đi ra."

Hai nhi tức liếc mắt nhìn nhau, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Lão thái thái đã mặc kệ chuyện của hậu viện nhiều năm nay, hôn sự của ai lại có thể khiến bà lưu tâm như vậy? Những năm qua, hôn sự của văn bối đều là do thái thái mỗi phòng tự quyết định.

Đại phòng!

Hai nhi tức nhanh chóng hiểu rõ. Năm năm trước, kể từ khi Đại thái thái đến am Tĩnh Ninh ăn chay niệm phật. Trong mấy phòng, cũng chỉ có đại phòng không có nữ chủ nhân quản lý. Cũng chỉ có chuyện của đại phòng, mới có thể khiến lão thái thái tự mình hỏi tới.

Ngũ nãi nãi cười cười nói: "Đứa nhỏ Vô Nghiên này cũng đã mười lăm, thích hợp bàn đến chuyện hôn sự rồi."

"Đúng vậy, Vô Thế của chúng ta còn nhỏ hơn Vô Nghiên gần nửa tuổi, mà cũng đã bắt đầu nghị hôn rồi." Tam nãi nãi cũng tới trấn an Tam thái thái.

Hai nhi tức đều cho rằng Tam thái thái tức giận vì lão thái thái thiên vị. Nhưng thân phận của Lục Vô Nghiên vẫn tồn tại ở đó, lão thái thái tự mình hỏi tới cũng là chuyện bình thường.

Tam thái thái lắc đầu, nhìn hai nhi tức bằng ánh mắt chê trách.

"Đại phòng, cũng không phải chỉ một mình Vô Nghiên cần nghị hôn! Các người không suy nghĩ một chút, mẫu thân của Vô Nghiên là ai! Hôn sự của hắn có cần tới lão thái thái hỏi tới không?" Tam thái thái thờ dãi. "Đây là cho phụ thân của Vô Nghiên chọn tái giá!"

Hai nhi tức giật mình, bấy giờ mới hiểu vì sao tam thái thái lại ưu sầu.

Từ khi lão thái thái không quan tâm đề ý chuyện hậu trạch, liền giao quyền quản lý cho đại phu nhân. Nhưng từ sau sự kiện của Chi Chi sáu năm về

trước, đại phu nhân đến am Tĩnh Ninh, Trưởng Công Chúa lại không thể quản lý hậu trách của phủ Ôn Quốc Công. Vì vậy, nhà này mới giao cho nhị phòng và tam phòng cùng xử lý. Mấy năm này, mặc dù nhị phòng và tam phòng cũng vấp phải không ít khó khăn, nhưng tóm lại vẫn được lợi nhiều hơn.

Nếu đại phòng có nữ chủ nhân, quyền quản sự hậu trách của Lục gia sẽ phải giao hồi cho đại phòng!

"Mẫu thân đừng lo lắng, nói thế nào thì đại ca cũng đã từng là phò mã. Hiện giờ chỉ mới hòa ly với Trưởng Công Chúa chưa được nửa năm, nếu sớm bàn chuyện hôn sự e rằng cũng không ổn." Tam nãi nãi khuyên.

Ngũ nãi nãi cũng khuyên: "Đúng vậy, với thân phận đại ca chúng ta có thể tìm được một người thích hợp để tái giá cũng không phải là chuyện dễ. Dòng dõi cao quý, sợ rằng sẽ cổ ký thân phận đã từng làm phò mã của đại ca. Dòng dõi thấp hơn một chút, Lục gia chúng ta cũng không có khả năng chấp nhận."

Mặc dù ngoài miệng hai người khuyên như vậy, nhưng trong lòng cũng thấp thỏm.

Có khó tìm thế nào, thì cũng sẽ có ngày tìm được. Coi như kéo dài thêm vài năm mới cưới đại tẩu vào cửa, thì cũng sẽ có ngày vào cửa. Coi như có một phần vận may mắn mang thai, đại tẩu mới cũng không có năng lực. Nhưng.....sớm muộn gì Lục Vô Nghiên cũng phải có thể từ.

Hậu trách của phủ Ôn Quốc Công này, sớm muộn gì cũng phải trả lại cho đại phòng, vô luận là đại tẩu mới, hay là thê tử tương lai của Lục Vô Nghiên.

Phương Cần Chi ôm chậu cúc đại đoá hướng về viện Thùy Sao, từ xa đã nghe thấy giọng nói của đại cữu cữu. Bé không khỏi dừng bước lại nhìn mấy lần. Nhóm biểu ca của cửa bé đang luyện bắn tên đấy.

Kể từ khi Lục Thân Ky từ bỏ quan chức, cả một khoảng thời gian ông không có việc gì làm, sau đó liền nghĩ đến muốn tăng thêm mấy khóa huấn luyện cưỡi ngựa bắn cung cho nhóm thiếu gia trong phủ Ôn Quốc Công. Những thiếu gia cảm y ngọc thực này không thể không đứng xếp hàng tiếp nhận huấn luyện của Lục Thân Ky mỗi sáng sớm.

Đều là mấy thiếu gia được chiều chuộng sinh hư, lúc mới bắt đầu thật sự không chịu nổi. Thái thái và nãi nãi mỗi phòng đau lòng không ít. Nhưng lão quốc công gia lại khoát tay, cực kỳ tán thành.

Cũng may Đại Liêu không hề trọng văn khinh võ, địa vị của quan võ trong triều cũng không hề thấp hơn quan văn. Vì vậy, các phòng cũng ngầm cho phép.

Nửa năm trôi qua, đám thiếu gia trong phủ ngược lại đã thích ứng với huấn luyện của Lục Thân Ky. Cưỡi ngựa bắn cung và võ nghệ đều phát triển, theo lời của Lục Thân Ky là "miễn cưỡng nhìn được."

"Ôi trời!" Lục Tử Cảnh nhìn mũi tên rời khỏi dây cung lao tới bên cạnh chân của Phương Cần Chi. Hắn vội vàng chạy tới, hỏi: "Tiểu Cần Chi, không hù dọa muội chứ?"

Phương Cần Chi cười lắc lắc đầu, ngọt ngào nói: "Từ Cảnh biểu ca, mũi tên này còn cách muội rất xa đấy!"

Lục Tử Cảnh cách khá xa, cho rằng mũi tên bắn tới chân Phương Cần Chi. Nhưng khi chạy lại gần mới phát hiện nó còn cách Phương Cần Chi rất xa.

"Vậy thì tốt." Lục Tử Cảnh nhặt tên lên.

"Từ Cảnh, tài bắn cung của ngươi cũng còn quá kém! Còn không mau trở lại luyện tập!" Lục Thân Ky đứng ở đằng xa khoanh tay.

"Vâng!" Lục Tử Cảnh vội vàng trả lời. Hắn xoay đầu lại, cười khỏ với Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi le lưỡi một cái, nhỏ giọng nói: "Từ Cảnh biểu ca bắn rất tốt, chỉ là nhất thời thất thủ mà thôi. Đừng nghe đại cữu cữu, ông ấy vẫn luôn hung dữ như vậy....."

Lục Tử Cảnh không khỏi tức cười, điểm điểm cái mũi nhỏ nhắn của Phương Cần Chi, rồi mới cầm mũi tên chạy về.

A Tĩnh khom người, nói: "Biểu cô nương, nô tỳ thay người ôm chậu hoa cúc này nhé. Người đã ôm lâu lắm rồi."

"Không cần!" Phương Cần Chi nhìn thoáng qua đám biểu ca đang luyện bắn tên trên trường thao luyện, rồi mới ôm chậu cúc đại đoá đi về phía viện Thùy Sao.

Không phải bé ham chơi, chỉ là khi bước ra khỏi tiểu viện của mình, chợt cảm thấy thời gian cũng còn quá sớm. Bé sợ đến viện Thùy Sao sớm như vậy, Tam ca ca vẫn còn chưa dậy. Gần đây Tam ca ca thức dậy càng ngày càng muộn.

Tĩnh luôn cả thời gian bé đứng xem ở trường thao luyện một lúc lâu, khi bé đến viện Thùy Sao, Lục Vô Nghiên vẫn còn đang ngủ.

"Biểu cô nương đến rồi." Nhập Phan đặt cái lò bác sơn đang cầm trong tay xuống, nghênh đón.

"Có phải Tam ca ca vẫn còn đang ngủ hay không?"

"Đúng vậy. Vẫn không có động tĩnh, chắc là vẫn chưa dậy."

"Hiểu rồi!" Phương Căn Chi gạt đầu một cái, bé cẩn thận đặt chậu nước đại đũa đang ôm trong ngực lên bệ cửa sổ, bên cạnh hai con cá chép đang bơi tung tăng. Bé lắc lắc hai cánh tay hơi ê ẩm, rồi mới chạy về hướng phòng ngủ của Lục Vô Nghiên.

Đến cửa, bé bước chậm lại, khẽ khàng đi vào.

Nền trong phòng vẫn cháy, tỏa ánh sáng ấm áp cả gian phòng. Lục Vô Nghiên quả thật đang ở trên giường ngủ, trong giấc ngủ cũng chau mày lại.

Phương Căn Chi thật cẩn thận đi tới, bé cúi gập người lên giường. Bé ngồi trên giường, chống cằm nhìn Lục Vô Nghiên. Bé chờ thật lâu, Lục Vô Nghiên cũng không mở mắt, ngược lại càng chau mày sâu hơn.

Bé không khỏi von bần tay mềm mại, vuốt thẳng chân mày Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên bỗng mở mắt, lập tức chụp lấy cổ tay Phương Căn Chi.

"Đau! Tam ca ca, đau!" Phương Căn Chi lập tức kinh hô.

Lúc này Lục Vô Nghiên mới buông tay, hấn kéo cổ tay nhỏ bé của Phương Căn Chi đến gần môi mình, có chút đau lòng nhẹ nhàng thổi thổi.

"Còn đau không?"

"Không đau! Ừm, đúng là có hơi đau, nhưng nếu bây giờ Tam ca ca rời giường thì không còn đau chút nào nữa!" Phương Căn Chi chớp chớp đôi mắt thật to, nhìn Lục Vô Nghiên.

Ánh mắt sinh động sáng lấp lánh.

Lục Vô Nghiên thả tay bé ra, ngáp một cái, lại nhắm mắt.

"Tam ca ca, dậy đi thôi!" Phương Căn Chi làm nũng kéo kéo cổ tay Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên không hề phản ứng, giống như đã ngủ rất say.

"Hừ!" Phương Căn Chi biết hấn đang giả vờ! Tròng mắt đen láy to tròn đảo một vòng trong hốc mắt, bất ngờ xóc chấn đang đập trên người Lục Vô Nghiên lên!

"Tam ca ca, sao lúc ngủ huynh lại không mặc y phục! Ngay cả quần cũng không mặc....." Phương Căn Chi lẩm bẩm.

Lục Vô Nghiên không thể làm gì khác hơn là vội vàng đứng dậy, sai bước chân dài xuống giường, vội vã cầm một cái áo choàng màu hạnh rộng rãi trên giá áo bằng gỗ hoàng lê bên cạnh giường, khoác lên người. Hấn xoay người lại, có chút bất đắc dĩ nhìn Phương Căn Chi.

Phương Căn Chi nhú nhú mày, vô cùng nghi hoặc nhìn Lục Vô Nghiên: "Tam ca ca, sao đáng đập trên người huynh lại không giống muối?"

"Quên cái muối vừa nhìn thấy đi!"

"A....." Phương Căn Chi lắc lư cái đầu nhỏ, giống như thật sự đang làm cho quên đi cái mình vừa mới thấy.

"Muối đã quên rồi!" Phương Căn Chi chớp chớp đôi mắt to trong suốt, dường như sợ Lục Vô Nghiên vẫn không tin, lại nói thêm một câu: "Thật đó! Căn Chi chưa bao giờ nói dối!"

Chưa bao giờ nói dối?

Đây quả thực là lời nói dối lớn nhất.

Lục Vô Nghiên nén cười trêu chọc bé, hỏi: "Vậy, đáng đập trên người ta và muối giống nhau không?"

"Nửa thân trên thì giống, nửa thân dưới không giống....." Phương Căn Chi chột ngậm miệng, dùng đôi tay nhỏ bé bịt miệng mình lại.

Lục Vô Nghiên dở khóc dở cười. Hấn bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người đi ra ngoài.

"Tam ca ca!" Phương Căn Chi vội vàng từ trên giường nhảy xuống, ngay cả giày cũng không kịp mang, đuổi theo Lục Vô Nghiên, kéo cánh tay của hấn.

Tròng mắt Lục Vô Nghiên lướt xuống đôi chân trần của con bé, sau đó ôm bé thả lên giường lần nữa. Rồi ngồi xổm xuống trước giường, mang đôi giày thêu xinh xắn vào cho Phương Căn Chi. Sau đó mới dẫn bé đi ra ngoài.

"Tam ca ca....." Phương Căn Chi dừng lại, ngoắc ngoắc Lục Vô Nghiên, bảo hấn khom người thấp xuống. Bé mới dán vào tai hấn, nhỏ giọng nói: "Tam ca ca yên tâm, muối sẽ không nói cho người khác biết trên người huynh có cái thứ là lạ dài dài đó đâu! Nhưng mà..... Tam ca ca, huynh cũng phải đến

đại phu xem sớm một chút mới được nha! Xem xem có thể..... có thể cắt nó hay không!"

Lục Vô Nghiên giữ nguyên tư thế khom người không nhúc nhích một hồi lâu, mới cứng đờ ngồi thẳng lên, dắt Phuong Cẩn Chi ra ngoài. Mặt mày đen thui, một câu cũng không muốn nói với Phuong Cẩn Chi.

Trong lòng Phuong Cẩn Chi có chút ảo não, chẳng lẽ Tam ca ca không hy vọng người khác nhắc tới cái thứ kỳ quái dài dài trên người huynh ấy sao? Ừm, vậy..... vậy sau này cũng đừng nói nữa.

Nhưng.....

Bé cũng lo lắng cho Tam ca ca mà! Trên người Tam ca ca lại có thứ đáng sợ như vậy! Không biết lúc đi đứng có đau hay không nữa? Phuong Cẩn Chi không khỏi nghiêng đầu, xem xét thân thể Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên bị con bé nhìn cả người không được tự nhiên, cố gắng chịu đựng kéo con bé đến nhà chính, ấn con bé lên trên ghế.

Phuong Cẩn Chi cũng không an phận nhảy từ trên ghế xuống, chạy tới bên cạnh cái bàn chân cao bên cửa sổ, nói: "Tam ca ca, huynh mau nhìn nè! Chậu cúc đại đóa này nở rồi! Còn nở rộ như vậy! Trước kia Tam ca ca nói khi chậu cúc đại đóa này nở hoa thì bàn tay của muội sẽ khỏi, quả nhiên là sự thật!"

Phuong Cẩn Chi đưa tay phải của mình lên, xòe năm ngón tay ra, sau đó nắm lại thành quả đấm nhỏ, rồi lại xòe ra, tiếp tục nắm lại thành quả đấm nhỏ.

Theo mỗi cử động của con bé, kim linh đang nho nhỏ trên cổ tay phải phát ra những tiếng vang thanh thúy.

Ánh mắt Lục Vô Nghiên di chuyển từ khuôn mặt nhỏ nhắn rạng rỡ của bé đến chiếc kim linh đang trên cổ tay phải, hần hơi híp mắt, nói: "Cẩn Chi, muội có thể cho ta cái kim linh đang này hay không?"

"À....." Phuong Cẩn Chi sững sốt một lúc. Bé cúi đầu, nhìn kim linh đang đeo trên cổ tay phải. Trong đôi mắt thật to đều là không nỡ, còn có một tia do dự.

Về mặt Lục Vô Nghiên khó lòng nhìn bé, cũng không thúc giục.

"Nếu như, nếu như Tam ca ca thích, vậy, vậy..... sẽ tặng cho Tam ca ca....." Phuong Cẩn Chi có chút không đành lòng tháo kim linh đang trên cổ tay xuống.

Kim linh đang này là ca ca đã tự đeo vào tay cho Phuong Cẩn Chi vào ngày sinh thân ba tuổi. Bé đã đeo hơn ba năm chưa từng cởi ra.

"Tam ca ca trêu muội thôi, đồ của trẻ con, ta lấy làm cái gì." Trong mắt Lục Vô Nghiên hiện lên ý cười, tự mình đeo lại kim linh đang cho bé.

"Tam ca ca thật sự không cần?" Phuong Cẩn Chi nghiêng đầu, nghi ngờ nhìn Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên lại ngáp một cái, hần đứng dậy dặn dò Phuong Cẩn Chi ngoan ngoãn ăn sáng. Còn mình trở về rửa mặt, đồng thời đổi một bộ y sam màu xanh lá trúc. Đến khi hần trở lại, Phuong Cẩn Chi cũng vừa ăn xong bữa sáng.

"Đi thôi, ra ngoài đi dạo." Lục Vô Nghiên bế Phuong Cẩn Chi từ trên ghế xuống đất, rồi nắm tay con bé đi ra ngoài.

Hần vẫn còn rất mệt mỏi, phải ra ngoài hóng mát cho thoải mái một lúc, mới có thể cho Phuong Cẩn Chi lên lớp. Phuong Cẩn Chi học hỏi rất nhanh, không quá nửa năm, đã thấu triệt 《Thiên Tự Văn》, 《Âu Học Quỳnh Lâm》, 《Long Văn Tiên Anh》, 《Hiếu Kinh》. Tiếp đó, Lục Vô Nghiên giảng cho bé《 Kinh Thi 》 và 《 Sớ Từ 》.

Lục Vô Nghiên dắt Phuong Cẩn Chi đi mấy vòng trong hoa viên, rồi đi ngang qua trường thao luyện. Mấy vị thiếu gia trong phủ vẫn còn đang luyện bắn tên.

"Hôm nay luyện rất lâu nha, thường ngày vào lúc này mấy biểu ca cũng đã trở về đi học!" Phuong Cẩn Chi nói.

Ánh mắt Lục Vô Nghiên quét một vòng qua mấy vị thiếu gia Lục gia, rồi thu hồi tầm mắt. Hần cúi đầu, nói với Phuong Cẩn Chi: "Đi thôi, chúng ta trở về học."

"Dạ!" Phuong Cẩn Chi ngọt ngào đáp lại.

"Tam đệ! Mấy huynh đệ chúng ta đều ở đây luyện bắn tên, đệ có muốn thử một chút hay không?" Nhị thiếu gia Lục Vô Lệ bất ngờ gọi Lục Vô Nghiên lại.

Chư vị thiếu gia trên trường thao luyện đang tập trung vào cung tiễn, cũng có chút kinh ngạc xoay đầu lại. Trước đó bọn họ cũng không chú ý tới Lục Vô Nghiên đứng cách đó không xa. Nhưng khiến bọn họ kinh ngạc lại là mấy lời của Lục Vô Lệ.

Tính tình của Lục Vô Nghiên cô độc, ngay cả mấy vị trưởng bối trong phủ Ôn Quốc Công hần cũng không lưu chút mặt mũi nào. Hần và đám huynh đệ cùng vai vế này, chưa bao giờ xuất hiện cùng một lúc. Hần không để ý tới bọn họ, các vị thiếu gia khác trong phủ Ôn Quốc Công cũng chưa bao giờ đi trêu chọc hần.

Tình cảm huynh đệ, vô cùng nhạt nhẽo.

Ngồi một mình trên ghế thái sư, Lục Thân Ky chau mày lại. Mặc dù ông là thiếu niên Tướng Quân, nhưng vẫn chưa từng dạy Lục Vô Nghiên võ nghệ. Ông luôn cho rằng Trương Công Chúa đã âm thầm tìm rất nhiều lão sư cho Lục Vô Nghiên, chắc hẳn đã dạy hẳn không ít thứ cổ quái, nhưng có lẽ không dạy hẳn võ nghệ.....

Lục Thân Ky không vui liếc mắt nhìn Lục Vô Thế.

Tiểu tử này có ý gì đây? Không phục sự quản lý của ông, muốn dùng hải tử của ông tát vào mặt ông à?

Trong lòng Lục Thân Ky bùng lên mấy câu thô tục.

"Được." Khóe miệng Lục Vô Nghiên nhếch lên một nụ cười như có như không.

Một chữ này của hắn thật sự đã khiến cho những người khác kinh ngạc. Theo tính tình của hắn, hắn là không thèm để ý xoay người bỏ đi chứ?

Cặp mắt của tứ thiếu gia Lục Vô Thế khẽ động, hắn cười nói: "Tam ca, bộ cung tên này là đệ mới có được. Huynh thử xem."

Lục Vô Thế không yên lòng, nói xong lời này, trong lòng hắn lại có chút lo lắng Lục Vô Nghiên sẽ ghét bỏ cung tên này hắn đã dùng qua. Nhưng Lục Vô Nghiên thế mà lại gật đầu, còn nói một tiếng: "Đa tạ."

Lúc này Lục Vô Thế mới ném cung tên đang cầm trong tay cho Lục Vô Nghiên.

"Nhị ca, có dám làm bia ngắm một lần hay không?" Lục Vô Nghiên cầm chậu hoa trang trí một bên lên, úp chậu hoa xuống, để toàn bộ hoa và đất đều rơi ra, lại lấy hai đồng tiền từ trong hầu bao bên hông của Phương Căn Chi, bỏ vào trong chậu hoa trống rỗng.

Lục Vô Lệ cau mày, hỏi: "Có ý gì?"

"Đứng bất động là được. Chẳng lẽ Nhị ca lo lắng ta sẽ giết huynh sao?" Rõ ràng Lục Vô Nghiên đang cười, nhưng nụ cười đó nhìn thế nào cũng khiến người ta cảm thấy rét run.

Lục Vô Lệ hơi do dự, rồi nói: "Huynh đệ thân thích, sao ta có thể cho rằng đệ muốn giết ta? Nhị ca cũng tin tưởng vào tài bắn cung của đệ."

Hắn chấp hai tay sau lưng, hai chân khẽ đang ra, đường đường chính chính đứng ở đó.

Lục Vô Nghiên đặt chậu hoa có chứa hai đồng tiền vào tay Phương Căn Chi, nói: "Ném về phía nhị biểu ca của muội đi."

"Ném qua? Đập vào người nhị biểu ca sao?" Phương Căn Chi nghi ngờ nhìn Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên cười vuốt vuốt tóc con bé, nói: "Quá xa, muội đập không tới đâu. Chỉ cần ném về phía nhị biểu ca của muội là được rồi."

"À!" Phương Căn Chi gật đầu thật mạnh.

Bé không biết tại sao tam ca lại kêu bé làm như vậy, nhưng tam ca ca bảo bé ném vào người nhị biểu ca, bé cứ nghe lời thôi! Bé hít một hơi thật sâu, rồi dùng sức ném về phía nhị biểu ca ở đằng xa!

Hai đồng tiền trong chậu đất sét không ngừng chuyển động, phát ra từng tiếng vang nặng nề.

Lục Vô Nghiên dựng cung lên, ánh mắt của hắn không đặt vào chậu hoa, mà rơi trên người Phương Căn Chi đang chăm chú nhìn. Khóe miệng Lục Vô Nghiên không khỏi kéo ra một nụ cười.

Phương Căn Chi còn nhỏ, cho dù dùng hết sức lực vẫn không thể ném xa. Khi chậu hoa còn cách Lục Vô Lệ rất xa, thì bắt đầu rơi xuống. Trong chớp mắt nó rơi xuống, mũi tên trong tay Lục Vô Nghiên rời dây cung, mũi tên nhọn bắn trúng chậu hoa chính xác không chút sai lệch.

Chậu hoa lập tức bể ra, hai đồng tiền từ trong chậu hoa nảy lên, mũi tên xuyên qua lỗ vuông của đồng tiền thứ nhất, dừng một chút, rồi xuyên qua lỗ vuông của đồng tiền thứ hai, tiếp tục bay về phía Lục Vô Lệ.

Nhìn mũi tên càng lúc càng gần, trái tim Lục Vô Lệ không khỏi siết lại. Nhưng lời đã nói ra, hắn quả quyết không thể xóa bỏ, nếu không nhất định sẽ khiến bọn đệ đệ chê cười!

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Lớn một nửa

Mọi người kinh ngạc phát hiện mũi tên đang lao về phía đầu của Lục Vô Lệ!

Lại liên tưởng từ trước đến nay, Lục Vô Nghiên là một người làm việc không đúng mực, dường như không có chuyện gì mà hắn không dám làm, dám thiếu gia Lục gia cùng với mấy gã sai vặt, nha hoàn đứng đằng xa không khỏi căng thẳng.

Ngay cả Phương Căn Chi đứng bên cạnh cũng tròn mắt, khẩn trương nhìn theo mũi tên này.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, mũi tên xuyên qua lỗ vuông trên đồng tiền bắn trúng cây trâm ngọc trên búi tóc Lục Vô Lệ, đẩy trâm ngọc ra khỏi búi tóc của hắn. Bởi vì lực bắn quá lớn, cây trâm ngọc đâm thẳng vào hồng trụ cách đó không xa.

Mũi tên đã thay thế trâm ngọc, ở lại trên tóc của Lục Vô Lệ, giữ cho mái tóc của Lục Vô Lệ không rơi tán loạn.

Hai đồng tiền trên mũi tên lung lay hai vòng, cuối cùng dừng lại sát vào lông đuôi tên.

"Nhi ca, trâm cài tóc mới này như thế nào?" Lục Vô Nghiên ném trả cung tên lại cho tứ đệ Lục Vô Thế.

Ngay lúc này, trong đầu Lục Vô Lệ thật sự hiện lên tình cảnh mũi tên xuyên vào búi tóc của hắn, cho nên cả khuôn mặt hắn tái mét. Tay hắn có chút cứng ngắc đưa lên sờ mũi tên đang cắm vào trong tóc mình. Đầu ngón tay của hắn đụng phải hai đồng tiền xuyên qua mũi tên, tạo nên mấy tiếng vang giòn giã.

Lục Vô Lệ có chút khó khăn mở miệng: "Tiền pháp của Tam đệ quả thật lợi hại."

Ánh mắt Lục Thân Ky gắt gao nhìn chăm chăm mũi tên trên búi tóc Lục Vô Lệ. Một lúc lâu sau, ông mới dời ánh mắt sang Lục Vô Nghiên. Ông lớn tiếng nói: "Con theo ta vào đây!"

Ông nói xong, xoay người, sải bước đi về phía đình nghỉ mát phía sau.

Ai cũng có thể nhận ra sự tức giận trong giọng nói Lục Thân Ky. Đám thiếu gia Lục gia này không khỏi nghi ngờ, sao Lục Thân Ky lại nổi con thịnh nộ như thế?

Lục Vô Nghiên khẽ cúi người xuống, mỉm cười nói với Phương Căn Chi: "Tam ca đi một lát sẽ trở lại, mọi người ở đây chờ ta."

"Dạ!" Phương Căn Chi mạnh mẽ gật đầu.

Lục Vô Nghiên đi vào trong lương đình, Lục Thân Ky quan sát hắn từ đầu đến chân, lớn tiếng chất vấn: "Tiền pháp của con là học từ ai!"

Lục Vô Nghiên có chút lười biếng nghiêng người dựa lên con đại bàng gỗ sơn đỏ trên hành lang, tùy ý nói: "Phụ thân cứ coi như con tự học vậy."

"Không thể nào!" Lục Thân Ky khẳng định.

Lục Vô Nghiên cười khể, nói: "Phụ thân đã đoán được rồi, cần gì phải hỏi nhiều chứ?"

"Con!" Lục Thân Ky dùng ngón tay chỉ vào Lục Vô Nghiên, rồi lại để tay xuống. Ông bình ổn lại phần uất trong lòng ngực, nhưng vẫn giận dữ nói: "Con muốn học bắn tên tại sao không tìm ta!"

Lục Thân Ky thật sự tức giận, nữ nhân kia quả thật đã chuẩn bị tất cả cho Lục Vô Nghiên. Ngay cả võ nghệ cũng tìm người khác tới dạy cho hài tử của bọn họ!

Khiến Lục Thân Ky tức giận hơn chính là tiền pháp mà Lục Vô Nghiên học được là của người kia!

Trong quân đội, tiền pháp của Lục Thân Ky cao siêu không ai không biết không ai không hiểu. Nhưng cố tình.....

Ông thật sự không dám tự xưng đệ nhất.

Mà người có tiền pháp khiến ông mặc cảm, không chỉ suýt đoạt mất thê tử của ông trước đây, mà hiện tại hài tử bảo bối của mình lại đi theo người đó học tiền pháp!

Lục Vô Nghiên nén cười, hắc hắc một tiếng, nói: "Nhi tử chỉ vô tình kết giao với ông ấy thôi, cũng không phải mẫu thân bảo ông ấy dạy con."

"Thật chứ?" Lục Thân Ky nghi ngờ nhìn Lục Vô Nghiên. Ông biết nhi tử của mình sẽ không nói dối những chuyện như thế, lúc này sắc mặt mới hòa hoãn đôi chút. Ông chuyển đề tài, nói: "Sao hôm nay con lại đứng ra so tiền pháp với bọn chúng? Đó không phải tác phong của con."

Lục Vô Nghiên lắc đầu cười khỏ, nói: "Dĩ nhiên là vì khoe khoang."

"Hả?" Lục Thân Ky sợ mình nghe nhầm.

"Cũng không thể để cho nhi tức phụ của người cho rằng tất cả biểu ca của con bé đều biết bắn tên, mà con lại không." Lục Vô Nghiên cũng có chút bất đắc dĩ. Hắn đã sớm nghe nha hoàn nói, gần đây mỗi buổi sáng khi Phương Cần Chi đi ngang qua nơi này, đều dừng lại xem mấy biểu ca bắn tên. Người nào bắn tên trúng hồng tâm, bé còn vỗ tay kêu lên: "Biểu ca thật là lợi hại!"

Bọn họ lợi hại? Rõ ràng là..... chưa từng trải qua sự đời!

"Nhi tức phụ?" Lục Thân Ky có chút mù mịt. Ánh mắt của ông lướt bả vai Lục Vô Nghiên, nhìn tiểu cô nương đang bị vây quanh bởi rất nhiều nhi lang của Lục gia, chỉ cảm thấy rất hoang đường.

"Con bé mới mấy tuổi!"

"Rồi cũng sẽ lớn thôi." Lục Vô Nghiên cũng nhìn tiểu cô nương bị đám thiếu gia Lục gia vây quanh, bé con của hắn. Nổi bật giữa đám thiếu gia Lục gia, bé con của hắn chính là màu đỏ rực rỡ trong muôn vàn màu xanh lá tung.

Lục Vô Nghiên trầm ngâm một lúc, hỏi: "Phụ thân, sau này người định dựa vào việc dạy bọn họ võ nghệ, cưỡi ngựa bắn cung sống qua ngày sao?"

"À!" Lục Thân Ky cười khẽ một tiếng, "Ta còn uống rượu, nuôi chim, nghe kịch, đá gà!"

Lục Vô Nghiên rất hiểu cái tính thờ ơ của phụ thân mình, e rằng ông vẫn còn chưa biết tầng tổ mẫu đang tìm hôn sự cho mình. Lục Vô Nghiên có lòng vạch trần, nhưng dù sao bản thân cũng chỉ là văn bối. Chuyện kể mẫu này, hắn thật sự không nên dính vào.

Lục Thân Ky vỗ vỗ vai Lục Vô Nghiên, nói: "Được rồi, đi thôi."

Lục Vô Nghiên gật đầu một cái, hắn xoay người bước đi một bước, rồi quay lại, nói: "Phụ thân, có một việc vẫn chưa nói với người."

Lục Vô Nghiên cân nhắc từng câu từng chữ, rồi mới nói: "Năm trước, mẫu thân bị ám sát. Đó là lúc thế lực của Hữu Tướng vẫn chưa hoàn toàn diệt trừ tận gốc, bắt đắc dĩ phải che giấu tin tức kỹ lưỡng. Mỗi ngày mẫu thân vào triều đều cẩn thận từ âm thầm đi, vết thương trên người mẫu thân mỗi ngày đều nứt ra, máu tươi thấm ướt cả áo."

Bà từ "bị ám sát" vừa vào tai, trái tim Lục Thân Ky lập tức nảy lên. Nghe Lục Vô Nghiên nói xong, ông có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cao ngạo của nữ nhân đó làm thế nào gạt đi đau đớn ở trên triều đình.

Làm sao có thể không đau lòng.

Lục Vô Nghiên khẽ rũ mắt xuống, chưa dứt nói: "Trước đây, khi con từ Kinh Quốc trở về, Chi Chi đã không còn. Khi đó, mẫu thân đã từng nói rất nhiều lần đợi khi Xuyên Nhi trưởng thành, đợi khi triều đình vững chắc, thì bà sẽ sinh cho con một muội muội thật ngoan ngoãn."

Lục Thân Ky cũng rũ mắt. Ông nhớ, dĩ nhiên ông nhớ.

"Nhưng....." Lục Vô Nghiên cười khổ. "Có lẽ mẫu thân đã không còn có thể sinh được nữa."

Lục Thân Ky chợt ngẩng đầu lên, hỏi: "Bởi vì lần ám sát đó?"

Lục Vô Nghiên gật đầu một cái: "Vốn không bị nặng như vậy, nhưng mẫu thân lại không nghỉ ngơi dù chỉ một ngày. Thân thể của mẫu thân đã không còn như trước nữa. Chức vị trước kia của phụ thân trong quân đội vẫn đang để trống, nửa năm qua, mẫu thân vẫn luôn bồi dưỡng Phong Tướng Quân và Trần Tướng Quân. Thế nhưng hai người này lại không thể khiến mẫu thân hài lòng. Cuộc chiến giữa Đại Liêu ta và Kinh Quốc là không thể tránh khỏi. Chắc phụ thân cũng hiểu rõ mẫu thân, từ trước đến giờ trong đôi mắt mẫu thân không thể chịu đựng được dù chỉ là một hạt cát, nếu đến lúc đó mẫu thân vẫn không cảm thấy hài lòng hai người bọn họ..... e rằng mẫu thân sẽ đích thân lãnh binh xuất chinh."

Lục Thân Ky mở bừng hai mắt, trong đầu ông không khỏi hiện lên những vết thương trên người Trương Công Chúa. Bà từng cùng ông xuất chinh, dẫn đến bị thương đầy mình. Để lại những vết sẹo trên da thịt mềm mại của bà, xóa không hết. Khi đó còn có ông che chở cho bà, nhưng nếu chỉ có một mình bà.....

Lục Thân Ky không dám nghĩ tiếp.

Lục Vô Nghiên cúi người thật thấp trước mặt phụ thân mình.

"Con đang làm cái gì vậy?" Lục Thân Ky cau mày.

"Nhi tử không có lập trường yêu cầu phụ thân làm gì cả, nhưng nhi tử đau lòng mẫu thân. Đến lúc đó chỉ có thể thay thế mẫu thân xuất chinh."

Lục Vô Nghiên xoay người đi ra khỏi đình nghỉ mát, lớn tiếng gọi Phương Cần Chi: "Cần Chi, đi nào."

"À!" Phương Cần Chi trả mũi tên đang vuốt vuốt trên tay lại cho Lục Tử Cảnh, chạy đuổi theo Lục Vô Nghiên.

"Tam ca ca, huynh chờ muội với!" Bé kéo tay Lục Vô Nghiên, nhăm nhăm bắt kịp mỗi bước chân của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên dắt Phuong Cẩn Chi đi đến cuối đường mòn, biến mất sau cửa thủy hoa. Lục Thân Ky thu hồi ánh mắt, ông đứng nguyên tại chỗ một hồi, rồi xoay người đi về phía chuồng ngựa. Ông dắt một con ngựa, lập tức ra khỏi phủ Ôn Quốc Công. Thắng một đường phi nhanh về hướng hoàng cung, vó ngựa tung bay.

Đến khi ông chạy tới hoàng cung, vừa đúng giờ hạ triều. Ông nấp sau cây thủy dương bên ngoài cửa cung, lẳng lặng nhìn nhuyền kiệu nâng Trưởng Công Chúa từ trong cung đi ra. Tiểu cung nữ vén màn kiệu lên, Trưởng Công Chúa từ bên trong kiệu bước ra, leo lên một chiếc xe ngựa khác. Mãi xa phu vung roi quát vào mõng ngựa, xe ngựa lập tức đi về biệt viện Công Chúa.

Ánh mắt Lục Thân Ky vẫn dõi theo hướng chiếc xe ngựa mang theo Trưởng Công Chúa rời đi, chưa từng dời mắt.

Nàng lại gầy.

Bên trong viện Thủy Sao, Phuong Cẩn Chi chép《 Kinh Thi 》gần nửa ngày. Bé ngẩng đầu lên, nhìn Lục Vô Nghiên ở cách đó không xa. Lục Vô Nghiên đang nghiêng người dựa vào bàn nhỏ trên ngọa tháp, một chân dài duỗi thẳng, chân còn lại hơi cong. Đang cúi đầu chuyên chú đọc quyển sách trên tay, đó là một quyển sách rất cũ, mỗi lần lật sách cũng có thể làm vụn giấy bay tán loạn.

Thấy hấn không rảnh bận tâm đến mình, Phuong Cẩn Chi lặng lẽ cầm bút lông. Tay trái tay phải mỗi tay cầm một cây bút, bắt đầu chép sách!

Tam ca ca lại có thể cho bé chép lại thơ đã học mấy ngày nay mười lần! Mười lần đấy!

Thật may là..... hai tay bé đều có thể viết chữ.

Lục Vô Nghiên lại lật một trang sách, Phuong Cẩn Chi vội vàng buông cây bút trong tay trái xuống, ưỡn ngực nghiêm túc viết chữ.

Lục Vô Nghiên nhướng mắt nhìn Phuong Cẩn Chi đang ra vẻ nghiêm túc viết chữ, khóe môi không khỏi cong lên. Thật sự xem hấn mù sao. Nhưng... thôi. Mắt nhắm mắt mở thôi.....

Lục Vô Nghiên lại cúi đầu, tiếp tục đọc sách. Tựa như không phát hiện bé con của hấn lừa đảo.

Quả nhiên, chỉ một lúc sau. Tay trái Phuong Cẩn Chi lại lặng lẽ cầm bút lên, dùng cả hai tay để chép《 Kinh Thi 》.

Một con bồ câu trắng đập cánh bay vào cửa sổ, quanh quẩn bên cạnh Lục Vô Nghiên. Lục Vô Nghiên nâng tay lên, con chim bồ câu đáp xuống mu bàn tay hấn. Lục Vô Nghiên tháo thư tín đang cột vào chân chim bồ câu ra.

Xem xong mấy chữ ít ỏi trên thư tín, hấn không khỏi nhủu mày lại.

Buổi chiều, những giọt mưa thu bắt đầu rơi tí tách, sau đó càng ngày càng nặng hạt. Đến khi Phuong Cẩn Chi ở lại viện Thủy Sao ăn xong bữa tối, mưa thu bên ngoài đã từ từ chuyển thành mưa như trút nước.

Phuong Cẩn Chi đặt viên cờ đen cuối cùng trong chén lên bàn cờ, bé ngáp một cái đi tới gần Lục Vô Nghiên.

"Tam ca ca, huynh đã đọc sách cả ngày rồi." Bé ngồi xuống bên cạnh Lục Vô Nghiên, gác đầu lên đùi hấn, lại ngáp một cái. Phuong Cẩn Chi dụi dụi mắt, định nhắm hai mắt lại.

Lục Vô Nghiên cúi đầu liếc nhìn con bé: "Một sao?"

"Ừm!" Phuong Cẩn Chi gạt đầu một cái, khuôn mặt nhỏ bé cọ cọ vào hông Lục Vô Nghiên, bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt vạt áo của hấn.

Lục Vô Nghiên biết, không tới một khắc, tiểu cô nương này nhất định sẽ ngủ say sưa. Hấn không thể không đặt quyển sách trên tay xuống, bé Phuong Cẩn Chi lên: "Đưa muội đến phòng ngủ, hôm nay không trở về."

Mỗi lần thời tiết quá xấu, Phuong Cẩn Chi sẽ ngủ lại trong viện Thủy Sao. Lục Vô Nghiên đã sớm phân phó Nhập Phanh chuẩn bị một gian phòng cho Phuong Cẩn Chi. Mặc dù thỉnh thoảng Phuong Cẩn Chi mới ngủ lại một đêm, nhưng hấn rất xem trọng bày trí bên trong. Không bàn đến gia cụ đều mới, mà tất cả đều do Lục Vô Nghiên cẩn thận lựa chọn cho bé.

Lục Vô Nghiên thận trọng đặt tiểu cô nương trong ngực lên giường, đắp chăn cho con bé thật cẩn thận, rồi mới rón rén lui ra ngoài.

Đêm khuya, mưa to không có chiều hướng ngừng lại. Sấm nổ vang trời, giống như là một điềm xấu.

Phuong Cẩn Chi nằm mơ. Bé mơ thấy ca ca trở về, mang về cho bé một nắm hồng đậu đường. Nhưng đột nhiên có rất nhiều người cầm đao xông vào nhà. Ca ca dùng thân thể của mình che chở cho bé.

Rất nhiều rất nhiều máu.

Trong mơ, bé không ngừng không ngừng khóc, khóc đến khàn cả giọng.

Ca ca cười, rồi hôn lên trán bé một cái, dịu dàng nói: "Cẩn Chi đừng khóc, về sau phải tự lo cho mình."

Máu trên người ca ca rơi xuống từng giọt từng giọt, rơi lên người bé, lọt vào trong hốc mắt bé, toàn bộ thế giới của bé biến thành một mảng đỏ tươi. Bé nhìn thấy đầu đầu cũng đều là màu đỏ.

"Ca ca, ca ca....." Bé dùng sức lay cánh tay của ca ca, lúc đầu ca ca còn đáp lại bé hết lần này đến lần khác: "Ở đây, ca ca ở đây."

Nhưng sau đó, bất kể bé kêu gào như thế nào, ca ca cũng không để ý đến bé nữa.

Cánh tay ca ca không còn động đậy. Bé vuron bàn tay bé nhỏ sờ vào gương mặt đã bị máu tươi nhuộm đỏ của ca ca. Gương mặt kiên nghị như được dùng dao tạc ra của ca ca lạnh như băng. Cái lạnh này giống với cái lạnh ngày phụ thân, mẫu thân chết.

"Ca ca, ca ca....." Phương Cần Chi khóc nức lên.

Bé lại đưa tay dùng sức kéo tay áo của ca ca, hồng đầu đường gói trong khăn gấm rơi ra khỏi ống tay áo của ca ca, từng viên từng viên, rơi xuống đầy mặt đất.

"Ca ca!" Phương Cần Chi choàng tỉnh.

Phương Cần Chi đưa tay lên sờ mặt mình, nước mắt trên mặt bé vẫn chưa khô. Lúc Phương Cần Chi giơ tay lên, kim linh đang trên cổ tay phải phát ra những tiếng vang lạnh lạnh trong đêm. Âm thanh của kim linh đang này rất nhỏ, bình thường nếu không chú ý sẽ không nghe thấy. Nhưng trong đêm khuya yên tĩnh như thế này, khi bé giơ tay lên thì âm thanh của kim linh đang sẽ rất lớn.

Một tiếng lại một tiếng vang lên, càng khiến Phương Cần Chi bất an.

Nén trong phòng đã cháy gần hết, Phương Cần Chi ôm đầu gối co ro trên giường, mở đôi mắt to đẫm nước nhìn cây nến lập lòe trong bóng tối. Cây nến có vẻ sẽ tắt bất cứ lúc nào.

Phương Cần Chi đột nhiên rất sợ, sợ nến tắt, cả gian phòng sẽ chìm trong không gian tăm tối.

Bắc đèn nổ vang một tiếng, hai vai Phương Cần Chi run lên. Bé tóc chần nhảy xuống giường, không mang giày lao ra khỏi phòng.

"Tam ca ca! Tam ca ca, muội sợ!" Bé chạy như bay đến tấm phòng của Lục Vô Nghiên, gõ cửa thật mạnh.

Không ai trả lời.

Phương Cần Chi dùng sức đẩy cửa ra, vòng qua bình phong ngọc thạch chạm khắc động vật biển, vọt tới giường. Bé xốc tấm màn che giường màu đen tuyền lên, sững sờ nhìn chiếc giường trống rỗng không một bóng người.

"Tam ca ca....." Phương Cần Chi thất hồn lạc phách xoay người, tìm khắp tấm phòng một lần, mới hiểu rằng Tam ca ca thật sự không có ở đây.

Bé cúi đầu, nhìn đôi chân trần lộ ra bên dưới làn váy ngủ màu trắng ngà, trong lòng nhất thời luống cuống. Những giọt nước mắt thật to thi nhau rơi xuống từ trong hốc mắt, rơi trúng bàn chân trắng nõn của bé.

Bên ngoài, trời vẫn mưa to như trút nước, sấm vang rền rĩ.

Đến giờ dần Lục Vô Nghiên mới trở về. Hắn ném áo to khoác trên người xuống, đi vào tịnh phòng tắm rửa sạch sẽ, mới bọc cơ thể trần trụi trong chiếc cẩm bào màu hạnh đỏ rộng rãi trở lại tấm phòng. Hắn vừa đi tới ngưỡng cửa, liền phát hiện cửa phòng đang mở toang.

Hắn có chút kinh ngạc đi vào, vén màn che giường màu đen lên.

Phương Cần Chi đang co ro trong góc giường, hai tay ôm đầu gối, đầu gác lên trên đó. Hô hấp của con bé lúc nông lúc sâu, có vẻ đã ngủ, nhưng trên gương mặt trắng nõn của con bé còn vương nước mắt.

Phương Cần Chi ngủ không sâu, bé mở mắt nhìn Lục Vô Nghiên, tui thân nói: "Tam ca ca, sao giờ huynh mới về....."

Lục Vô Nghiên vội vàng ngồi lên giường, bồng tiều cô nương đến gần, ôm vào trong ngực mình, vừa lau nước mắt trên mặt cho con bé, vừa dịu dàng hỏi: "Tại sao khóc? Bị tiếng sấm dọa sợ, hay mơ thấy ác mộng?"

"Muội..... muội mơ thấy ca ca....." Phương Cần Chi tui thân hít hít mũi. "Rất nhiều rất nhiều máu....."

Bàn tay Lục Vô Nghiên đang lau nước mắt cho Phương Cần Chi chợt dừng lại, hắn khẽ cau mày mấy cái không thể nhận ra, sau đó mới nhỏ giọng mở miệng: "Chỉ là ác mộng thôi, không cần sợ."

Phương Cần Chi lắc đầu, né tránh bàn tay Lục Vô Nghiên, dán gương mặt bé nhỏ vào ngực hắn. Hai cánh tay vòng quanh hông Lục Vô Nghiên, ôm hắn thật chặt.

"Tam ca ca, muội không dám ngủ một mình....."

"Được, Tam ca ca ngủ cùng với muội." Lục Vô Nghiên ôm lấy Phương Cần Chi nằm xuống, vừa cẩn thận dịch góc chăn cho bé.

Hắn khe khẽ vỗ về lưng của Phương Chi, không lâu sau, Phương Căn Chi liền chìm vào giấc ngủ. Trong giấc ngủ say gura, đôi tay bé nhỏ bé vẫn không quên nắm chặt vật áo Lục Vô Nghiên, thế nào cũng không chịu buông ra. Lục Vô Nghiên ở bên ngoài bận rộn đến nửa đêm, đã sớm mệt mỏi rồi, Phương Căn Chi ngủ không bao lâu, hắn cũng ngủ theo, ngủ thật say.

Phương Căn Chi từ trước đến giờ vẫn luôn thức dậy rất sớm, bởi vì đêm qua ngủ quá trễ, nên ngày hôm sau thức dậy cũng trễ hơn bình thường. Nhưng coi như có trễ hơn bình thường, cũng tỉnh dậy sớm hơn Lục Vô Nghiên.

Bé ngược gương mặt nhỏ nhắn, nhìn Lục Vô Nghiên đang ngủ say bên cạnh.

Chớp mắt mấy cái, rồi lại chớp mắt mấy cái.

Đến giờ tỵ, khó khăn lắm Lục Vô Nghiên mới thức dậy. Hắn ngáp một cái, lười biếng mở mắt ra. Đập vào mắt hắn là ánh mắt to trong suốt của Phương Căn Chi.

Lục Vô Nghiên hơi sững sốt, hắn khẽ ngẩng đầu, liếc mắt nhìn ánh nắng xuyên qua cửa sổ, có chút ngoài ý muốn nói: "Hôm nay thật hiếm thấy Căn Chi không gọi ta dậy."

"Tam ca ca....." Phương Căn Chi thủ thi. "Mỗi ngày huynh dậy trễ như vậy là vì buổi tối ngủ rất muộn. Muội..... muội không biết....."

Gương mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay của Phương Căn Chi tràn đầy áy náy, bé nhỏ giọng nói: "Muội không biết buổi tối Tam ca ca lại về trễ như thế, nếu sớm biết Tam ca ca ngủ ít như vậy, nhất định sẽ không đến gây âm ỉ gọi huynh dậy sớm dạy muội học....."

"Bằng không....." Giọng nói Phương Căn Chi càng lúc càng nhỏ. "Muội vẫn nên đến học đường học thôi....."

Phương Căn Chi cảm thấy dường như Lục Vô Nghiên càng ngày càng bận rộn, vốn tưởng rằng ban ngày hắn đã vất vả. Không biết ban đêm hắn còn phải ra ngoài làm việc. Nghĩ tới mấy ngày qua, sáng nào bé cũng tới gọi Lục Vô Nghiên rời giường, trong lòng vô cùng áy náy.

"Không sao cả, Tam ca ca không mệt." Lục Vô Nghiên mỉm cười vuốt vuốt mái tóc mềm mại của bé.

Hắn ngồi dậy, chiếc áo choàng rộng rãi trên người buông lỏng ra hơn phân nửa, lộ ra một mảng lớn da thịt trước ngực. Hắn kéo áo che ngực lại, mới vén chân bước xuống giường. Từ trước đến giờ hắn không thích mặc y phục ngủ, hôm qua Phương Căn Chi ở đây, hắn mới mặc cái áo khoác rộng thùng thình này ngủ, thật tế ngủ cũng không tỉnh là thoải mái.

Trải qua một đêm, áo choàng trên người hắn đã nhăn nhúm.

Hắn cau mày một cách chán ghét.

"Căn Chi, muội ở đây đợi ta, ta....."

"Muội biết rồi, Tam ca ca muốn đi tắm!" Phương Căn Chi cắt ngang lời nói của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên gật đầu cười, rồi vội vã ra khỏi tắm phòng, đi đến tịnh thất. Vừa đến tịnh thất, hắn liền cởi áo choàng nhăn nhúm trên người xuống, khi cả cơ thể chìm vào trong nước ôn tuyền, hắn mới thư thái được đôi chút.

Chỉ một lúc sau, hắn nghe thấy tiếng bước chân.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng thoải mái, hắn vừa nghe đã nhận ra là của Phương Căn Chi.

"Tam ca ca....." Cái đầu bé nhỏ của Phương Căn Chi lộ ra từ sau tấm bình phong, do dự nhìn Lục Vô Nghiên. "À ừm, quái bệnh trên người huynh đã khỏi chưa?"

Quái bệnh?

Lục Vô Nghiên suy nghĩ một lát, mới hiểu con bé đang nói cái gì.

Sắc mặt Lục Vô Nghiên khẽ sa sầm, hắn thu lại giọng nói nhỏ nhẹ thường ngày, hơi nghiêm nghị nói: "Đi ra ghế dài sau bình phong ngồi chờ ta, không được tới đây nữa."

Phương Căn Chi đã quen nhìn sắc mặt người khác. Bé thấy sắc mặt Lục Vô Nghiên không được tốt, vội vã đáp lời, rồi lập tức chạy đến ghế dài quy quy củ củ ngồi xuống.

Lục Vô Nghiên từ trong bể tắm ôn tuyền bước ra, hắn lau khô nước đọng trên cơ thể, rồi mặc vào một bộ cẩm bào màu trầm hương, chỉnh đốn thoả đáng rồi mới vòng qua bình phong, đi tới trước mặt Phương Căn Chi.

"Tam ca ca....." Phương Căn Chi ngược đầu, ánh mắt mờ mịt nhìn Lục Vô Nghiên. Bé không biết tại sao Tam ca ca lại đột nhiên hung dữ như vậy.

Lục Vô Nghiên ngồi xuống trước mặt con bé, nói ra những lời đã được chọn lọc thật kỹ lưỡng.

"Cần Chi, nam nữ khác biệt. Cho dù là phụ thân nữ nhi, huynh muội cũng không thể quá mức thân mật. Không thể cùng bàn, càng không thể vô lễ nhìn thân thể của nam tử. Càng không thể để nam tử xa lạ nhìn thấy thân thể của muội, thậm chí chạm vào người muội."

Phương Cần Chi cắn môi.

Hai từ "vô lễ" này bé hiểu. Đây là Tam ca ca đang nói bé vô lễ.....

Nhìn dáng vẻ giống như phạm phải sai lầm của Phương Cần Chi, Lục Vô Nghiên không khỏi dịu giọng nói: "Hiện tại Cần Chi của chúng ta còn nhỏ, thì không sao. Nhưng qua một năm nữa, muội sẽ được bảy tuổi. Bảy tuổi thì không còn là tiểu hài tử, cũng không thể đánh vào người ta như trước nữa. Buổi tối không được chạy đến phòng ta, lúc ta ở trong tịnh thất, muội cũng không được xông vào. Cũng không thể..... hôn ta. Nhớ không?"

Coi như xác định cả trăm phần kiếp này sẽ lấy con bé, coi như vô cùng thích cảm giác con bé đánh vào người mình, Lục Vô Nghiên cũng không thể không nhẫn tâm dạy bé đạo lý. Bé không có mẫu thân, những cửu mẫu Lục gia lại không thật lòng đối đãi với bé, bé và nghĩa mẫu cũng không thường xuyên gặp mặt. Những thứ mà mẫu thân nên dạy bé, chỉ có thể để hấn nói cho con bé biết.

"Muội không hiểu." Phương Cần Chi lắc đầu một cái. "Trước kia huynh nói chờ muội trưởng thành sẽ có thể gả cho huynh, vậy muội gả cho huynh đi thì nhiên cũng có thể hôn huynh giống như mẫu thân hôn phụ thân. Nhưng bây giờ huynh lại nói muội bảy tuổi liền trưởng thành....."

"Cái này không giống nhau....." Lục Vô Nghiên phát giác có chút nói không thông.

"Thế nào không giống nhau?" Phương Cần Chi nghiêng đầu nhìn hấn.

"Bảy tuổi chỉ là..... lớn một nửa. Lúc cưới muội, muội đã hoàn toàn trưởng thành."

"Vậy lúc nào muội mới có thể hoàn toàn trưởng thành?"

Lục Vô Nghiên nhìn cơ thể nhỏ nhắn của con bé, nói: "Mười bốn."

"À....." Phương Cần Chi có vẻ đắm chiêu một lúc, rồi gật đầu một cái, sau đó đập lên ghế dài đứng lên, ngồi lên đùi Lục Vô Nghiên. Bé dùng sức hôn một cái thật mạnh lên mặt Lục Vô Nghiên, rồi dùng hai cánh tay bé nhỏ ôm chặt lấy cổ hấn.

"Muội còn chưa tới bảy tuổi!"

Lục Vô Nghiên dờ khóc dờ cười ôm bé con vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Nữ non

"Như thế nào?" Lão thái thái mang gương mặt tràn đầy hy vọng nhìn Lục Thân Ky.

"Quá yếu ớt, không muốn!" Lục Thân Ky tiện tay đẩy tập tranh ra xa.

Lão thái thái nặng nề đặt tách trà trong tay xuống bàn, bà tức giận nói: "Yếu ớt? Có phải yếu ớt hay không còn tùy thuộc vào người nào nữa kia! Nếu như con cứ phải so sánh với Trưông Công Chúa, cả thiên hạ này cũng chẳng có cô nương gia nào không yếu ớt!"

Lục Thân Ky nghiêng đầu, làm bộ không nghe thấy.

"Thân Ky, chuyện tái giá này nhất định phải đưa vào cửa. Đừng nói con là trưởng tử của phủ Ôn Quốc Công chúng ta, coi như con chỉ là một thứ tử, cũng không có đạo lý không tái giá! Con đã quen tự quyết định, lần này tổ mẫu sẽ chọn thay cho con. Nhưng con đã chọn nửa năm vẫn không có một ai lọt vào mắt!"

"Tổ mẫu, lời này người nói rất đúng! Thật không có một ai tốt, chính là không vừa mắt tôn tử! Chẳng lẽ người muốn con chịu uất ức tùy tiện cưới đại một người nào đó hay sao?"

"Con....." Lão thái thái lắc đầu một cái. "Thân Ky, con đừng không biết tốt xấu! Chuyện của người khác trong nhà chúng ta, tổ mẫu có thêm quản đầu! Đây là hôn sự của con, không thể buông xuống như vậy. Cũng không cần đích thân con chọn, tổ mẫu sẽ chọn cho con! Chọn cho con một người vừa dịu dàng, đoan trang, lại biết lo cho gia đình!"

Lời này giống như nói Trưông Công Chúa không đủ dịu dàng, đoan trang, không biết lo cho gia đình.

Lục Thân Ky lập tức không thích nghe. Ông lại không thể chống đối trường bối, chỉ có thể đứng lên, nói: "Tổ mẫu, nếu không có chuyện gì khác, con đi trước đây."

"Khoan đã!" Lão thái thái có chút do dự, mở miệng nói: "Mẫu thân con là một người đáng thương. Nó gả tới Lục gia không được mấy năm liền ở góa, cực khổ lắm mới đợi được con trưởng thành, cũng chưa hưởng phúc phận được mấy ngày. Nhiều năm như vậy, vẫn luôn thanh đàng cổ phạt ở am Tĩnh Ninh, chưa trở về một chuyến. Chớp mắt lại sắp đến tết nữa rồi, tết năm nay, con nên thỉnh nó trở về!"

Chân mày của Lục Thân Ky càng nhíu chặt.

"Thân Ky! Con là một người hiếu thuận, đêm ba mươi cả nhà đoàn tụ, con nữ nào để mẫu thân con trải qua một mình ở am Tĩnh Ninh?" Lão thái thái thở dài. "Tổ mẫu biết trong lòng con có khúc mắc, con trách mẫu thân con, thậm chí trách tổ mẫu, trách cả Lục gia! Nhưng..... Chi Chi đã đi nhiều năm như vậy rồi. Bao nhiêu thù hận cũng nên tiêu tan đi, càng không nói đó là mẫu thân của con! Con cũng không thể để cho mẫu thân con ở trong am ni cô đơn độc tới già được!"

"Con biết rồi." Lục Thân Ky cúi đầu, qua loa nói.

"Ta mặc kệ! Tết năm nay con phải đưa được mẫu thân con trở về! Không chỉ là đêm ba mươi, mà còn có sinh thần của lão thái bà này! Nếu con không thỉnh mẫu thân mình về, chính là có ý chộc giận ta!" Lão thái thái cũng nổi giận.

Hiện tại bà đã lớn tuổi như vậy, cả phủ cũng chưa có ai húng chịu con giận của bà. Bà đã sớm trao lại thực quyền, lại là một người một tấm lòng khoan dung. Quả thật rất ít tức giận. Cũng chỉ có những lúc đối diện với Lục Thân Ky mới có thể nổi giận.

Lúc Lục Thân Ky còn nhỏ thì phụ thân đã qua đời, ông lại là đích trưởng tôn của Ôn Quốc Công. Dĩ nhiên được lão thái thái coi như trông mắt mà cung chiều, muốn gì được nấy. Phạm phải sai lầm cũng không hề bị trách phạt. Dần dần đã nuôi dưỡng nên tính tình ngang tàng của ông. Thời niên thiếu, Lục Thân Ky gây ra không ít tai họa, không phải phá cái này thì là đập cái kia. Đáng về hung hăng kiêu ngạo trên người ông năm đó, ngay cả Lục Vô Nghiên của hiện tại cũng không sánh nổi.

Ai bảo cả phủ Ôn Quốc Công đều tán tụng ông chứ? Ai cũng không nỡ nói ông không đúng dù chỉ nửa câu.

Sau này khi thành thân với Trưởng Công Chúa, tính tình mới bắt đầu chừng mực, cũng không biết là vì làm trượng phu, hay là vì đã làm phụ thân.

Lục Thân Ky đứng bên hồ nước, không nhúc nhích.

Ông biết ông để mặc cho mẫu thân của mình ở trong am ni cô nhiều năm như vậy quả thật là rất bất hiếu, nhưng vừa nghĩ tới phải đón bà trở về, trong lòng ông lại không thể không nhớ tới Chi Chi.

Mấy năm chiến loạn đó, ông không được gặp tiểu nữ nhi của mình được mấy lần. Chi Chi trong ấn tượng của ông là một tiểu cô nương bé xíu, ngay cả chạm vào cũng không dám, sợ làm tổn thương da thịt mềm mại mỏng manh của con bé. Nhưng ai có thể dự liệu được, con bé còn nhỏ như vậy mà đã vĩnh viễn ra đi.

"Phụ thân, phụ thân....."

Giọng nói non nớt êm ái của con bé vẫn không ngừng lờn vờn bên tai ông, bóng dáng nhỏ nhỏ đó như một tảng đá nặng ngàn cân đè nặng trong lòng ngực ông.

Lục Thân Ky giờ chân lên, đạp chậu hoa ngọc lan trên bờ hồ xuống nước. Trong hồ lập tức nổi lên một đám bong bóng nước.

Đón bà ấy về nhà? Nằm mơ!

Nhưng nghĩ đến mẫu thân một thân một mình ăn chay niệm phật, trong lòng ông lại khó chịu. Nhìn nước trong hồ cuối cùng cũng tĩnh lặng lại, ông chợt có chủ ý. Ông không đi thỉnh bà ấy, có thể để nữ tử của mình đi thay!

Lục Vô Nghiên phát hiện, kể từ cái lần hấn nghiêm túc giảng giải cho Phương Cần Chi về chuyện nam nữ cấm kỵ, Phương Cần Chi ngược lại còn thích quần lầy hấn hơn trước. Hấn không thể không nghĩ lại, có phải mình đã giảng giải không đủ cặn kẽ, thậm chí khiến con bé hiểu lầm cái gì hay không.

Chẳng hạn như bây giờ.

Sau khi dùng xong bữa trưa, Lục Vô Nghiên chỉ vừa chớp mắt một lúc, Phương Cần Chi đã bò lên giường, chui vào trong lòng hấn.

Lục Vô Nghiên cúi đầu, nhìn Phương Cần Chi đang nằm trong ngực hấn, chơi đùa với tóc của hấn, thì cảm thấy buồn cười.

"Tam ca ca, huynh không ngủ sao?" Phương Cần Chi ngược đầu nhìn hấn. "A, là muội làm ồn huynh sao? Muội biết rồi.....muội không nghịch tóc huynh nữa!"

Nhìn trông mắt to linh động của Phương Cần Chi, con buồn ngủ của Lục Vô Nghiên liền tan biến

"Không ngủ nữa, Tam ca ca phải ra ngoài một chuyến. Muội chép xong《 Kinh Thi 》, luyện tập gấp cò thêm một lát rồi hãy trở về." Lục Vô Nghiên nói xong liền ngồi dậy.

Phương Cần Chi bĩu môi, không vui vẻ lắm nhìn Lục Vô Nghiên.

"Sao hả?" Lục Vô Nghiên gõ nhẹ vào cánh mũi nhọn nhọn của Phương Cần Chi.

"Tam ca ca, huynh lại muốn đi đâu? A, muội không nhớ để huynh đi!" Bé kéo cánh tay Lục Vô Nghiên không chịu buông ra. "Tam ca ca, huynh có thể dẫn muội theo được không? À, muội bảo đảm sẽ không quấy rối, sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh huynh!"

Phương Cần Chi nỉ non hai tiếng, cúi đầu đứng đưa cánh tay Lục Vô Nghiên. Không còn bao nhiêu ngày nữa, bé sẽ được bảy tuổi rồi! Tam cữu mẫu đã đến tìm bé, nói với bé rằng đến mùa xuân năm sau, bé sẽ phải đến học đường cùng với mấy biểu tỷ muội khác của Lục gia. Không thể đến viện Thủy Sao mỗi ngày nữa. Hơn nữa, Tam ca ca cũng đã nói đến khi bé được bảy tuổi sẽ không cho bé quán lấy hấn nữa.

Vậy.....

Đây chẳng phải là sau này sẽ không còn được nhìn thấy bóng dáng Tam ca ca nữa hay sao?

Phương Cần Chi không đành lòng.

Lục Vô Nghiên không hiểu những băn khoăn trong lòng Phương Cần Chi, chỉ cho rằng con bé ham chơi, chuyển đi ngày hôm nay vốn đi đến am Tĩnh Ninh, mang theo Phương Cần Chi cũng chẳng có gì bất tiện.

"Được, đi mặc áo choàng vào, sau đó chúng ta xuất phát." Lục Vô Nghiên nói xong, liền tiến vào thiên phòng, thay một bộ y phục mới rồi đi ra ngoài.

Lục Vô Nghiên vừa ra khỏi phòng, liền nhíu mày lại.

"Muội không có y phục để mặc sao?" Lục Vô Nghiên nhìn cái áo choàng màu sương trắng trên người Phương Cần Chi bằng ánh mắt ghét bỏ.

"Muội có y phục để mặc mà....." Phương Cần Chi nghi ngờ cúi đầu, cẩn thận xem xét y phục trên người mình, không có sai sót gì nha!

"Mùa đông năm ngoái cũng đã mặc cái này."

"Nhưng..... Nhưng nó vẫn còn rất mới....!" Phương Cần Chi có chút uất ức.

Lục Vô Nghiên đi tới, đội mũ trùm đầu lên cho bé, rồi dắt bé đi ra ngoài. Chỉ là, trong khóe mắt của hấn vẫn còn chút ghét bỏ. Hấn dắt Phương Cần Chi đi ra đến sân, đúng lúc gặp phải Nhập Phan đang kéo một giỏ rau tươi trở lại. Lục Vô Nghiên liền phản phó Nhập Phan hôm khác gọi Nhập Tú tới đây một chuyến, may cho Phương Cần Chi mấy bộ y phục.

Khoảng cách từ phủ Ôn Quốc Công đến am Tĩnh Ninh cũng không tính là xa, một canh giờ là đến.

"Bây giờ chúng ta phải đến am Tĩnh Ninh, nơi đó là khu vực phật môn thanh tịnh. Sau khi đến đó, phải tuân thủ quy củ, không được ồn ào lớn tiếng, cũng không được chơi đùa nghịch ngợm. Nhớ kỹ chưa?"

Phương Cần Chi gật đầu liên tục: "Đều nhớ kỹ! Tuyệt đối sẽ không để cho Tam ca ca mất mặt!"

Lục Vô Nghiên cảm áo lông đắp lên người, hấn dựa vào vách xe tính nhắm mắt một lúc. Quả nhiên Phương Cần Chi lập tức bò qua, rón rén vén áo lông của Lục Vô Nghiên lên. Con bé muốn chui vào trong ngực của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên nhướng mắt, cố nén cười kéo Phương Cần Chi vào trong ngực, rồi kéo áo lông, đắp lên cả hai người.

Chẳng qua mùa đông cũng chỉ mới bắt đầu, nhưng thời tiết đã giá lạnh hơn rất nhiều. Hai người dựa vào nhau, ngược lại ấm lên không ít. Lục Vô Nghiên ngắm nhìn bé con trong lòng ngực, bỗng nhiên không nữa ngủ.

"Tam ca ca, ngủ một lát thôi!" Phương Cần Chi vờn cánh tay nhỏ ra khỏi áo lông, đưa lên vuốt đôi mắt của Lục Vô Nghiên, muốn hấn nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lúc.

"Được." Lục Vô Nghiên cười trả lời, rồi nắm lấy cánh tay Phương Cần Chi nhét vào bên trong áo lông, đắp lại cho con bé thật kín.

Đến khi xe ngựa dừng lại bên ngoài cửa am Tĩnh Ninh, thì hai người mới gian nan tỉnh dậy.

Phương Cần Chi đẩy cửa xe ngựa ra, ngạc nhiên nói: "Oa, tuyết rơi rồi!"

Lục Vô Nghiên đội mũ trùm đầu của chiếc áo choàng lên cho con bé, rồi mới hướng ra ngoài.

Những hạt tuyết lất phất rơi xuống, cũng không lớn, cảnh núi non ở đằng xa cũng tăng thêm mấy phần mù mịt. Đây chắc là trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay.

Lục Vô Nghiên liếc mắt nhìn tuyết bùn trên mặt đất, có chút chán ghét không muốn xuống xe ngựa, không nhận được lại liếc mắt nhìn đôi giày trắng tinh của hắn. Phương Căn Chi vừa định nhảy xuống xe ngựa, lại bị Lục Vô Nghiên ngăn lại.

"Bần." Lục Vô Nghiên cau mày, không cho giày của Phương Căn Chi chạm đất, mà ôm bé vào lòng đi vào am Tĩnh Ninh.

Trận tuyết này rơi khá bất ngờ, trên xe ngựa cũng không chuẩn bị sẵn ô, thật may là tuyết còn nhỏ. Lục Vô Nghiên ôm Phương Căn Chi đi trong tuyết cũng không tồi.

Phương Căn Chi xòe bàn tay bé nhỏ ra đón lấy những bông tuyết đầu mùa, từng hạt từng hạt tuyết lạnh lẽo rơi vào lòng bàn tay ấm áp của bé. Đáng tiếc mỗi bông tuyết vừa rơi vào lòng bàn tay bé đều lập tức tan ra, biến mất không để lại dấu vết. Không lâu sau, lòng bàn tay hồng hào của bé đã chứa được một vốc nước đọng sau khi tuyết tan. Vón lạnh lạnh, nhưng bởi vì nhiệt độ trong lòng bàn tay bé, nên nước cũng ấm lên.

Lục Vô Nghiên quay đầu nhìn sang bé một cái, nghĩ thầm vẫn là trẻ con tuổi còn nhỏ, chỉ mấy hạt tuyết đơn giản như vậy là đã có thể chơi đến vui vẻ như thế.

Trước khi đến, Lục Vô Nghiên đã nói với Phương Căn Chi, bọn họ đến am Tĩnh Ninh là vì tổ mẫu của Lục Vô Nghiên. Vì vậy, khi Phương Căn Chi nhìn thấy tổ mẫu của Lục Vô Nghiên thì cực kỳ quy củ.

Không, hiện tại chắc phải gọi là Tĩnh Tâm sư thái rồi.

Mặc dù tổ mẫu của Lục Vô Nghiên ở am Tĩnh Ninh nhiều năm, cũng không có quy y xuất gia, miễn cưỡng coi như là đại phát tu hành. Bà quan sát Lục Vô Nghiên từ trên xuống dưới, nhất thời không nhận ra.

"Đã lớn như vậy rồi sao....." Trong lòng Tĩnh Tâm sư thái bùi ngùi sâu sắc. Trong núi không màng sự đời, thoáng một cái đã nhiều năm như vậy. Đứa trẻ trong trí nhớ của bà vậy mà đã lớn như thế này rồi, lại còn cao hơn bà rất nhiều.

"Tổ mẫu." Cảm xúc của Lục Vô Nghiên cũng không có gì dao động, chỉ quy củ hành lễ với bà ấy.

"Ừm, ngồi đi." Tĩnh Tâm sư thái đáp một tiếng, nhất thời không biết nên nói thêm gì.

Lục Vô Nghiên ngồi xuống, Phương Căn Chi cũng quy củ củ củ ngồi lên một cái ghế bên cạnh Lục Vô Nghiên.

Lúc này Tĩnh Tâm sư thái mới chú ý đến Phương Căn Chi, có chút kinh ngạc nói: "Đây là cô nương nhà ai, chưa từng thấy qua."

"Ngoại tôn nữ của tam phòng, hiện đang ở trong phủ." Lục Vô Nghiên nhìn Phương Căn Chi một cái, Phương Căn Chi liền xuống ghế, quy củ củ củ vãn an Tĩnh Tâm sư thái, rồi mới trở về ngồi xuống lần nữa.

Tĩnh Tâm sư thái gật đầu một cái, cũng nhìn Phương Căn Chi nhiều hơn hai lần. Mặc dù những năm qua, bà vẫn luôn ở trong am Tĩnh Ninh, không bước chân ra ngoài. Nhưng đối với chuyện bên trong phủ Ôn Quốc Công, bà vẫn biết đôi chút.

Ít nhất bà cũng biết tính tình Lục Vô Nghiên càng ngày càng cổ quái, đến cả những người sống trong phủ đều không dám trêu chọc. Cho nên bà mới cảm thấy khá kinh ngạc đối với hành động của Lục Vô Nghiên, khi hắn mang theo một tiểu cô nương bên người.

Lục Vô Nghiên quan sát gian phòng đơn sơ mộc mạc một vòng, rồi sau đó thu hồi tầm mắt, nói: "Cuộc sống trong núi khổ cực, tôn nhi mang đến cho người mấy thứ vật dụng hàng ngày."

"Làm phiền con tự mình đi một chuyến." Tĩnh Tâm sư thái nhẹ nhàng cười.

Những năm qua, mặc dù bà chưa một lần trở lại phủ Ôn Quốc Công. Nhưng dù sao bà vẫn là đại phu nhân đại phòng trong phủ Ôn Quốc Công, cho nên chi phí ăn mặc của bà, sao phủ Ôn Quốc Công có thể mặc kệ? Thường thì cách mấy ngày, phủ Ôn Quốc Công sẽ cử nha hoàn đưa đồ tới đây.

Nhưng bà lại không ngờ lần này Lục Vô Nghiên lại đích thân đưa tới.

"Thật ra thì lần này tôn nhi tới đây, cũng không phải chỉ để đưa đồ cho tổ mẫu, còn muốn thỉnh tổ mẫu về nhà." Lục Vô Nghiên nói.

Tĩnh Tâm sư thái cười khò lắc đầu một cái, nói: "Ý tốt của con, tổ mẫu xin nhận, nhưng hiện tại ta đã thích ứng với cuộc sống ở đây, nếu trở về ngược lại chỉ sợ không thích ứng."

Lục Vô Nghiên nói: "Sở dĩ tổ mẫu vẫn không chịu trở về, cũng không phải là vì đã thích ứng với cuộc sống thanh vắng cô độc, cơm rau dưa muối của am Tĩnh Ninh. Mà bởi vì vẫn canh cánh trong lòng chuyện của Chi Chi năm đó."

Rõ ràng đang nói về chuyện của thân muội muội đã qua đời, nhưng giọng nói của Lục Vô Nghiên lại vô cùng bình thản. Giống như là đang nói chuyện về một người khác.

Thân thể của Tĩnh Tâm sư thái cứng đờ, trên mặt bà cũng xuất hiện mấy phần lúng túng. Qua thật lâu, bà mới thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ nói: "Vô Nghiên, con đã trưởng thành, chuyện lúc ban đầu con cũng biết rõ. Tổ mẫu..... không có cách nào trở về. Chỉ có thể ở lại đây sám hối cả đời....."

Bà cúi đầu, bên trong gương mặt đang cúi đầu là sự cô độc và hối hận của một vị lão nhân.

Cho dù người khác không trách bà, bà cũng sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho mình. Huống chi, bà cũng rất hiểu, nhi tử một tay bà nuôi lớn kia cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho bà. Thật ra khi bà vừa nhìn thấy Lục Vô Nghiên thì đã kinh ngạc, nhưng không lâu sau đó bà liền hiểu rõ. Biết lão thái thái muốn Lục Thân Kỵ đến thỉnh bà về phủ, nhưng Lục Thân Kỵ không chịu đi, mới có thể sai Lục Vô Nghiên đến đây.

Không thể không nói, bà đã nhìn thông suốt. So với năm đó mà nói, cả đầu óc bà cũng càng trở nên thông suốt. Chỉ đáng tiếc phần thông suốt này tới hơi chậm một chút.

Lục Vô Nghiên vừa định mở miệng, nhưng dừng lại. Hắn quay đầu đi, nói với Phương Cần Chi đang đoan đoan chính chính ngồi bên cạnh: "Cần Chi, muối ra ngoài chơi một lúc đi. Tam ca ca có mấy lời muốn nói với tổ mẫu. Một lát xong rồi sẽ đi tìm muối. Nhớ không được đi quá xa, có thể chơi tuyết ở bên ngoài một lúc."

"Dạ!" Phương Cần Chi trả lời một tiếng, rồi trượt xuống ghế. Bé chỉnh lại y phục một chút, quy củ hành lễ với Tĩnh Tâm sư thái, rồi mới đi ra ngoài, vẫn không quên thay Lục Vô Nghiên và Tĩnh Tâm sư thái đóng cửa lại.

Khi cánh cửa khép lại, Phương Cần Chi nhìn thấy Lục Vô Nghiên xoay đầu lại, hướng về phía bé cong môi khen ngợi. Tâm trạng Phương Cần Chi lập tức tốt lên, tựa như được ăn rất nhiều rất nhiều hồng đậu đường!

Tuyết bên ngoài vẫn còn rất nhỏ, rơi xuống mặt đất liền tan ra không để lại dấu vết. Phương Cần Chi nhớ lại lời nói của Lục Vô Nghiên, không thể đi quá xa, nên chỉ đi đến một rừng mai gần đây.

Trong viện Thủy Sao cũng có rừng mai, nơi đó được trồng rất nhiều loại hồng mai danh quý. Lục Vô Nghiên còn đích thân chỉ Phương Cần Chi cách phân biệt các loại hoa mai. Lúc này, Phương Cần Chi đứng trong rừng mai của am Tĩnh Ninh, nhìn hoa mai một mảng, không khỏi bắt đầu phân biệt những cây mai này là loại mai nào.

Bé đi tới đi lui một lúc, rồi vô tình đi sâu vào trong rừng mai. Đến khi giật mình phát giác thì đã không thể tìm được đường trở về.

Trong am Tĩnh Ninh đều là ni cô, hoặc cũng đại phát tu hàng giống như đại phu nhân phủ Ôn Quốc Công, ngược lại không cần lo lắng vấn đề an toàn. Phương Cần Chi biết chỉ cần bé không đi lung tung, đợi khi Tam ca ca tìm không thấy bé sẽ tới đây tìm bé thôi.

Cho nên, bé ngược lại không cảm thấy sợ hãi.

Chỉ có chút nhàm chán.

Phương Cần Chi ngồi xõm trên mặt đất, nhặt một nhánh cây lên, bắt đầu vẽ ra từng hình người nhỏ xíu. Bé vẽ quá tập trung, nên không hay biết tuyết đã rơi nổi lúc một lớn, những hạt tuyết đã phủ kín một lớp mỏng trên áo choàng của bé.

"Sao người tới được đây?" Tĩnh Úc sư thái đến gần Phương Cần Chi, vô cùng kinh ngạc hỏi.

Tĩnh Úc sư thái suy nghĩ một chút, liền hiểu ra. Hôm nay, am Tĩnh Ninh có khách quý tới, tiểu cô nương trước mắt này, chắc hẳn là cùng đến.

Phương Cần Chi ngớ ngàng ngẩn đầu, nhìn Tĩnh Úc sư thái vừa xuất hiện trong tầm mắt bé. Tĩnh Úc sư thái nhìn chỉ hơn hai mươi tuổi, dung mạo vô cùng xuất chúng. Nhưng trong đôi mắt mênh mông sắc bén của bà ấy lại không được trong suốt, trái lại còn trống rỗng. Trên trán bà cũng chất chứa vẻ u sầu nhân nhạ, khiến cho dung nhan diễm lệ của bà thêm phần âm đạm.

"Xin chào Sư thái." Phương Cần Chi vội vàng đứng lên. Tuyết trên mũ trùm đầu rơi xuống, rơi trúng lông mi cong vút của bé. Phương Cần Chi chớp mắt một cái, nước tuyết tan ra chảy vào trong mắt bé, ướt nhẹp.

"Sao con lại chơi ở đây có một mình?" Tĩnh Úc sư thái đi tới, phui nhẹ tuyết rơi trên người Phương Cần Chi, khiến lớp tuyết mỏng che phủ trên người Phương Cần Chi bay xuống.

"Đa tạ sư quá!" Phương Cần Chi quy quy củ củ nói đa tạ, rồi mới chậm rãi giải thích: "Con đến đây cùng với Tam ca ca, Tam ca ca có lời muốn nói với tổ mẫu huynh ấy, bảo con ra ngoài chơi một mình, con thấy rừng mai này rất đẹp, nên mới đi tới đây."

Giọng nói ngọt ngào của tiểu cô nương bay vào trong tai, đôi mắt tình lặng như nước giếng của Tĩnh Úc sư thái không khỏi hiện lên một chút dịu dàng.

"Vậy con phân biệt được mấy cây mai này sao?" Tĩnh Úc sư thái cũng không phát hiện giọng nói của mình đã không còn lạnh lạnh như trước kia.

"Biết chút ít ạ." Phương Cần Chi chỉ vào một loại mai gần đó, nói tên.

"Ừm, thật ra thì trong rừng mai này, không phải loại nào con cũng đều biết, con mới vừa nhìn thấy một loại mà con không biết."

"Loại nào?"

"Cây đó ạ!" Phương Cần Chi nhắc tay lên, chỉ vào một gốc mai ở xa.

Tĩnh Úc sư thái nhìn thoáng qua, rồi dịu dàng nói cho bé biết: "Đó là chiếu thủy mai."

"Vây, cây kia?" Phương Cần Chi chỉ vào một cây khác.

"Đó là lục ngọc mai. Cánh của hoa lục ngọc trắng như tuyết, có mùi hương rất nồng, đặc biệt nhất là "kim tiền lục ngọc"."

"Oa, sư thái thật lợi hại!" Phương Cần Chi mở to đôi mắt trong suốt, sùng bái nhìn Tĩnh Úc sư thái.

Dường như trái tim của Tĩnh Úc sư thái bị ánh mắt to trong suốt của Phương Cần Chi chiếu sáng. Rõ ràng là một người lớn như vậy rồi, trong lòng lại dâng lên cảm giác vui sướng khi nghe một đứa trẻ nhỏ như vậy khích lệ.

"Mai ở đây đều do ta trông trong lúc rảnh rỗi, cho nên đều biết." Tĩnh Úc sư thái nhìn gương mặt nhỏ nhắn hồng hào của Phương Cần Chi, rồi dịu dàng nói: "Nếu con thích, đợi lát nữa khi con xuống núi, tặng cho con một buổi."

"Có thật không? Người thật là tốt quá!" Phương Cần Chi chạy về phía trước, kéo tay áo Tĩnh Úc sư thái, ngọt ngào làm nũng.

Tĩnh Úc sư thái hơi cứng người một chút.

Một mình bà sống ở trong rừng mai vắng lặng lạnh lẽo này đã nhiều năm, sớm đã có thói quen giữ khoảng cách với người khác. Ít khi được một tiểu cô nương thân mật ôm cánh tay như hôm nay. Loại cảm giác lạ lẫm này thật là ly kỳ.

Phương Cần Chi chọn tới chọn lui, cuối cùng chọn lục ngọc mai thanh đậm tao nhã.

"Sư thái, người có thể dẫn con đi ra ngoài được không? Ừm... thật ra thì con không tìm được đường trở về. Con lo lắng Tam ca ca đang đi tìm con!" Phương Cần Chi ngước đầu, nhìn Tĩnh Úc sư thái.

Đôi mắt Phương Cần Chi giống như có một loại ma lực thần kỳ, chỉ cần nhìn vào mắt con bé, người khác sẽ không thể nói lời cự tuyệt.

"Được, đi theo ta."

Phương Cần Chi vội vàng chạy đuổi theo, kéo tay Tĩnh Úc sư thái.

Tĩnh Úc sư thái khẽ nghiêng đầu, nhìn Phương Cần Chi đang siết chặt bàn tay của bà. Bà không quen thân mật với người khác như vậy, huống chi đối phương còn là một đứa bé lớn như thế này.

Bà muốn rút tay về.

Nhưng cũng chỉ muốn thôi.

Bà muốn suốt cả đoạn đường, đợi khi dẫn Phương Cần Chi ra khỏi rừng mai, vẫn không rút tay mình về.

"Tam ca ca!" Phương Cần Chi nhìn một cái liền nhận ra Lục Vô Nghiên đang đứng dưới mai hiên nhìn quanh quất.

Phương Cần Chi vội vàng chạy tới nghênh đón, bé chạy có hơi gấp gáp, mũ trùm đầu sụp xuống, che khuất ánh mắt của bé.

"Chậm thôi. Đừng có lúc nào cũng hấp ta hấp tấp như vậy." Rõ ràng là ngôn ngữ chỉ trích, nhưng trong giọng nói đều là cung chiều, trong ánh mắt cũng là dịu dàng vô hạn.

Lục Vô Nghiên ngồi xổm xuống, chỉnh lại mũ trùm đầu cho bé.

Tĩnh Úc sư thái cúi đầu, đang nhìn bàn tay trống không của mình. Bà muốn rút tay của mình về, nhưng vẫn chưa có hành động gì, đã bị Phương Cần Chi bỏ rơi trước. Tay của bà trống không, dường như trái tim của bà cũng đột nhiên trống rỗng theo.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tính toán sổ sách

Lục Vô Nghiên điều chỉnh lại mũ trùm đầu cho Phương Cần Chi xong thì đứng lên, ánh mắt của hắn quét qua người Tĩnh Úc sư thái, không khỏi ngừng lại trong nháy mắt. Hắn có cảm giác nữ nhân này hơi quen mắt, nhưng lại không nhớ ra mình đã từng gặp ở đâu.

Tĩnh Úc sư thái nhìn Phương Cần Chi thêm một lần, rồi mới lặng lẽ xoay người đi về phía rừng mai.

"Sư thái....." Tiểu cô nương cất giọng mềm mại gọi, bước chân của Tĩnh Úc sư thái không khỏi dừng lại. Bà thất thần trong chốc lát, tiểu cô nương đã chạy tới bên cạnh bà.

"Con phải về nhà rồi."

"Ừ, ta đi cắt cho con một gốc lục ngac mai." Tĩnh Úc sư thái khe khẽ gật đầu.

Phương Cần Chi suy nghĩ một lúc, rồi nói: "Ừm, chắc nó cũng không muốn chuyển nhà đâu, để nó ở lại trong rừng mai của người đi. Đợi khi nào con muốn nhìn sẽ trở lại nhìn nó, có được hay không?"

"Được."

Tĩnh Úc sư thái vốn không thích lắm chuyện nhỏ cây, bà cảm thấy nhỏ lên trồng lại là một loại tổn thương đến cây cỏ. Vừa rồi không biết vì sao khi nhìn thấy vẻ thân thiết đáng yêu của Phương Cần Chi, liền chủ động nói ra muốn cho con bé một buổi. Lúc này nghe Phương Cần Chi nói như vậy, càng thêm hợp tâm ý của bà. Ánh mắt bà nhìn Phương Cần Chi lại thêm một tầng yêu thích.

Lúc Phương Cần Chi đi trở về bên cạnh Lục Vô Nghiên, không khỏi xoay người lại, nói: "Sư thái, sau này con sẽ trở lại thăm người."

Tĩnh Úc sư thái gật đầu một cái, đứng đó nhìn Lục Vô Nghiên bỗng Phương Cần Chi lên, hướng về phía con đường đi xuống núi.

Phương Cần Chi nằm trong ngực Lục Vô Nghiên, gác cằm lên bà vai hấn, nhìn lại Tĩnh Úc sư thái, vẫy vẫy tay cáo biệt bà.

Tĩnh Úc sư thái nở nụ cười nhợt nhạt. Hồ nước tĩnh lặng trong lòng bà như được nhỏ vào một giọt thần lộ, tạo nên từng đợt sóng lăn tăn tràn ra khỏi lồng ngực bà.

Lục Vô Nghiên nghiêng đầu nhìn bé con trong ngực, hỏi: "Muội rất thích bà ấy?"

"Ừm....." Phương Cần Chi suy nghĩ một lúc. "Muội cảm thấy lúc bà ấy đứng một mình trong rừng mai rất cô đơn. Tam ca ca, sau này muội còn có thể đến thăm bà ấy được không? Có thể không? Có thể chứ?"

Phương Cần Chi lại gần bên tai Lục Vô Nghiên nỉ non hai tiếng: "Tam ca ca, có được hay không vậy? Có được hay không vậy?"

"Được."

Lúc Phương Cần Chi gọi "Tam ca ca", giọng nói rất là uyển chuyển. Rõ ràng chỉ có ba chữ, nhưng từ trong miệng con bé thốt ra lại du dương trầm bổng, còn cổ tình kéo dài âm cuối.

Một tiếng "Tam ca ca" nhẹ như nhung này, khẽ lướt qua trái tim của Lục Vô Nghiên. Đủ để thay thế cả thiên ngôn vạn ngữ, nào còn cái gì được hay không được nữa?

Rõ ràng hận không thể dâng tất cả những thứ con bé muốn đến trước mặt con bé.

Sau khi Lục Vô Nghiên và Phương Cần Chi về đến viện Thủy Sao, biết được Lục Thân Kỳ đã ngồi đợi trong đại sảnh từ rất lâu. Lục Thân Kỳ đang ngồi trên mặt đất, vài bản quân sự đồ nằm ngổn ngang chông chênh quanh ông.

Lục Vô Nghiên bóp nhẹ tay Phương Cần Chi, nói với bé: "Hôm nay trở về tiểu viện của muội ăn tối đi."

"Dạ!" Phương Cần Chi vắn an Lục Thân Kỳ xong, mới xoay người đi ra ngoài.

Nhập Phan đang chờ ở một bên vội vàng đi tới, tự mình đưa Phương Cần Chi trở về tiểu viện tử của bé. Mỗi lần Phương Cần Chi tới viện Thủy Sao đều không cho nha hoàn theo vào, chỉ ước định thời gian để bọn họ quay trở lại đón. Những lúc Lục Vô Nghiên mang Phương Cần Chi ra ngoài hoặc có việc phải trở về sớm, thì Nhập Phan sẽ tự mình đưa bé về.

Phương Cần Chi đi đến cửa viện còn nghe thấy đại cữu cữu sáng giọng: "Bởi vì hạn chế, kể liên hoành....."

Có ý gì đây? Phương Cần Chi nghe không hiểu. Nhưng hiện tại bé cũng không quan tâm lắm, bây giờ trong đầu bé chỉ ngập tràn suy nghĩ tối nay có thể ở cùng hai muội muội thôi. Mặt mũi lạnh lợi của hai muội muội hiện lên trước mắt Phương Cần Chi, khiến bé không khỏi tươi cười.

Sau khi trở về, Phương Cần Chi cài then cửa cẩn thận, rồi mới mở nắp rương lớn bên cạnh giường. Khóa rương lớn vừa được mở ra, thì hai tiểu cô nương bên trong đã tự đẩy nắp rương lên.

"Hôm nay Tỷ tỷ về thật sớm." Bình Bình và An An lật mình một cái từ trong rương lớn bò ra ngoài. Kể từ sau khi bọn chúng biết đi, đặc biệt thích đi chuyển. Bình thường bị khóa ở trong rương không được hoạt động, nhưng một khi được ra khỏi rương, thì trở nên rất hoạt bát. Mặc dù gian khuê phòng này của Phương Cần Chi cũng không tính là rộng rãi, nhưng đối với Bình Bình và An An mà nói, chính là cả thế giới của bọn chúng. Bọn chúng đi từ đầu bên này sang đầu bên kia rồi đi vòng ngược lại, nhất thời không nhàn rỗi.

"Đúng vậy nha, hôm nay đại cữu cữu lại tới giảng địa đồ cho Tam ca ca. Ta liền về trước!" Phương Cần Chi nói.

"Tỷ tỷ không thích nghe đại cữu cữu giảng địa đồ sao?" Bình Bình hỏi thế này.

"Đại địa đồ là cái gì?" An An lại hỏi thế này.

Hai tiểu cô nương chạy trở lại, ngồi bên cạnh Phương Căn Chi, tò mò nhìn Phương Căn Chi. Bọn chúng không biết cái gì gọi là đại địa đồ, bọn chúng không hiểu gì về thế giới bên ngoài.

"À...um!" Phương Căn Chi suy nghĩ một chút. "Trên đại địa đồ vẽ rất nhiều núi, sông, nhà cửa, còn có con người. Là, là.....dựa theo dáng vẻ thực tế mà vẽ lên trên giấy!"

"Núi là cái gì?"

"Vây, sông là cái gì?"

"Núi....." Phương Căn Chi không biết nên giải thích như thế nào cho hai muội muội hiểu. Đó chẳng qua chỉ là những thứ tầm thường, nhưng vì bọn chúng chưa từng được nhìn thấy, cho nên không biết gì cả.

"Núi.....chính là nơi rất rất cao. Trên núi mọc đầy cây cối rậm rạp, còn có núi đá, vách đá. Sông thì rất rất dài, từ một đầu cao chảy xuống một đầu thấp, trong con sông là nước trong veo. Bên trong còn có rất nhiều loại cá bơi qua bơi lại mà ta có thể nhìn thấy rất rõ ràng....." Giọng nói của Phương Căn Chi thấp dần thấp dần, bé nhìn hai muội muội đang cau mày, trong đầu bé chợt vang lên một giọng nói: đưa Bình Bình và An An đi xem thế giới bên ngoài, quang minh chính đại đi ra ngoài.

"Thật muốn đi xem một chút....." An An nhỏ giọng nỉ non.

Bình Bình lặng lẽ nhìn bé một cái: "Chúng ta đi đánh đàn thôi!"

"Được!" An An lập tức cười lên.

Hai tiểu cô nương từ bên giường đứng dậy, vui vẻ đi tới ngồi xuống bên cạnh. Rõ ràng tuổi vẫn còn nhỏ như thế, nhưng khi ngồi bên cạnh cầm đàn, trên gương mặt non nớt nhỏ bé đó lại có thêm mấy phần nghiêm túc.

Tiếng đàn dễ nghe từ đầu ngón tay của bọn chúng bay ra, quanh quẩn trong phòng, rồi truyền đi từ lâu các.

Trước đó, ngón tay của Phương Căn Chi không thể cong lại, Lục Vô Nghiên không chỉ sai Nhập Y châm cứu cho bé mỗi ngày, mà còn muốn bé đánh đàn, dùng ngón tay cứng nhắc nhấc đàn cờ đen trắng để rèn luyện độ linh hoạt cho ngón tay.

Rõ ràng là luyện tập khổ cực như vậy, nhưng Phương Căn Chi vẫn nhẫn nại chịu đựng tới bây giờ, không chỉ luyện tập khổ cực như thế ở viện Thùy Sao, mà còn ôm cô cầm trở về, mỗi buổi tối đều muốn tiếp tục luyện tập cho ngón tay.

Lúc mới bắt đầu, Bình Bình và An An vẫn luôn lẳng lặng ngồi ở một bên nghe ty ty của bọn chúng đánh đàn. Sau đó, Phương Căn Chi vô tình phát hiện hình như bọn chúng rất có hứng thú đối với cổ cầm. Phương Căn Chi liền kéo Bình Bình và An An đến bên cạnh cổ cầm, đặt đầu ngón tay của bọn chúng lên dây đàn.

Nghe âm thanh phát ra từ dây đàn, từ đầu ngón tay của bọn chúng, khỏi phải nói là Bình Bình và An An vui mừng như thế nào!

Hai muội muội vui mừng, Phương Căn Chi cũng vui mừng theo.

Hai muội muội không giống như người bình thường, hiếm có chuyện gì khiến cho bọn chúng cảm thấy hứng thú như vậy. Phương Căn Chi liền xin Lục Vô Nghiên dạy bé gảy ca khúc, đợi bé học xong, sẽ trở về dạy lại cho Bình Bình và An An.

Có lẽ là do song sinh, hai tiểu cô nương ngồi chung một chỗ, Bình Bình dùng tay phải, An An dùng tay trái, cùng nhau đánh đàn. Những giai điệu được gảy ra giống như xuất phát từ tay của một người.

Đến thời điểm này, đừng nhìn Bình Bình và An An vẫn chưa tới bốn tuổi, nhưng bọn chúng đã có thể đàn được một bản nhạc hoàn chỉnh. Trước đó, bản nhạc lúc ngũ nãi nãi đi ngang qua nghe được không phải do Phương Căn Chi đàn, mà là hai tiểu cô nương Bình Bình và An An đàn ra.

Nhưng đáng tiếc, mặc dù Bình Bình và An An có thích đánh đàn như thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể đàn những lúc Phương Căn Chi có mặt ở trong phòng.

Phương Căn Chi ngồi một bên, nhìn bộ dáng thật sự vui vẻ của hai muội muội. Trong lòng bé không thể diễn tả là vui vẻ hay khó chịu.

Rất nhanh đã đến ngày mười hai tháng chạp, đây là ngày sinh thần của Phương Căn Chi.

Phương Căn Chi dậy rất sớm, tùy ý để Vệ mụ mụ nhét trứng gà đầy miệng, rồi lại đút cho bé ăn hai bát nỳ trường thọ. Bé để Vệ mụ mụ dúi cái bàn bát tiên đặt ngay cửa, rồi lại đặt lên bàn bát tiên một cái ghế mân côi nhỏ. Sau đó, sai mấy nha hoàn giúp bé đứng lên trên ghế mân côi, nhón chân lên chụp lấy xà cửa được sơn màu đỏ một cái.

"Nắm xà cửa một cái, sẽ có thể mau lớn!" Vệ mụ mụ đứng bên dưới cười cười nói.

Phuong Cần Chi cũng hy vọng dáng dấp của mình cao lên cao lên, tốt nhất là cao bằng Tam ca ca. Như vậy, mỗi lần Tam ca ca nói chuyện với bé chỉ cần nghiêng đầu không cần phải khom người nữa.

Bé vẫn còn không biết, cả đời này bé cũng không thể cao bằng Tam ca ca của mình. Cho dù bé có cào nát xà cừ cũng không thể.

Phuong Cần Chi được Vệ mụ mụ ôm xuống từ trên ghế mây coi, bé chỉnh trang lại y phục một chút, rồi vội vã chạy đến viện Thùy Sao. Hai nha hoàn A Tinh và A Nguyệt cũng nhanh chóng đuổi theo phía sau.

"Tam ca ca! Tam ca ca!" Phuong Cần Chi ulla vào trong tẩm phòng của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên quả thật còn đang ngủ.

Phuong Cần Chi cởi áo khoác trên người xuống, cởi giày bỏ lên trên giường. Bé quỳ gối một bên giường, lắc lư cánh tay Lục Vô Nghiên.

"Tam ca ca, Tam ca ca, huynh đừng ngủ nữa có được hay không."

Lục Vô Nghiên nhướng mắt nhìn bé một cái, trả lời qua quýt một tiếng, sau đó quay mặt vào bên trong ngủ tiếp.

Phuong Cần Chi có chút nhục chí nhỏ giọng lầm bầm: "Đã nói với huynh trước mấy ngày sinh nhật của muội là ngày nào rồi cơ mà....."

Phuong Cần Chi làm mặt quỷ với bóng lưng của Lục Vô Nghiên. Nhưng vừa nghĩ đến có thể tối qua Lục Vô Nghiên lại ra khỏi phủ Ôn Quốc Công, không biết vừa trở về được bao lâu, Phuong Cần Chi lại có chút mềm lòng.

Hình như.... không nên tùy hứng như vậy.

Phuong Cần Chi nhích nhích thân thể nhỏ bé, cẩn thận leo xuống giường, sau đó rón rén lui ra ngoài. Bé kéo Nhập Phan đi theo mình vào phòng bếp nấu cháo cho Lục Vô Nghiên, đến khi cháo hạch đào nấu xong, đã qua nửa canh giờ.

Lúc này bé mới quay trở lại tẩm phòng của Lục Vô Nghiên.

Lần này, bé không giục Lục Vô Nghiên rời giường nữa. Mà đứng bên cạnh do dự một lúc lâu, rồi mới bò lên giường, chui vào trong chăn. Phuong Cần Chi áp gương mặt bé nhỏ vào lưng Lục Vô Nghiên, cánh tay ngăn ngừa vòng qua hông Lục Vô Nghiên.

Bên ngoài rất lạnh, trong phòng lại ấm áp như xuân.

Phuong Cần Chi ngáp một cái, sau đó ôm Lục Vô Nghiên ngủ thêm một giấc nữa.

Đến khi Lục Vô Nghiên gian nan thức dậy, đã sắp đến giờ Ngọ. Hắn xoay người lại, lẳng lặng quan sát tiểu cô nương đang ngủ say sưa trước mắt.

"Tam ca ca....." Phuong Cần Chi dụi dụi mắt, cũng thức dậy. "Muội đói....."

Lục Vô Nghiên khẽ cười một tiếng, hắn vuốt lại mái tóc rối tung của Phuong Cần Chi, nói: "Được, chúng ta rời giường."

Phuong Cần Chi dụi dụi mắt, ngồi dậy nhảy xuống giường, lấy áo choàng trên giá áo bên hông giường đưa cho Lục Vô Nghiên. Sau đó xoay người, đưa lưng về phía Lục Vô Nghiên, nói: "A, Tam ca ca mau mặc quần áo đi. Cần Chi sẽ không nhìn lên!"

Lục Vô Nghiên không cầm áo choàng Phuong Cần Chi đặt trên mép giường, mà vén chăn bước xuống giường, chọn một cái áo mới trong tủ y phục mặc vào.

Phuong Cần Chi lặng lẽ liếc mắt nhìn, lúc này mới hiểu, thì ra Lục Vô Nghiên hiện đang mặc y phục ngủ.

Lục Vô Nghiên cũng là bất đắc dĩ, hắn thật sự có thói quen ngủ không mảnh vải che thân. Nhưng kể từ khi Phuong Cần Chi chui vào trong chăn của hắn với mật độ càng ngày càng thường xuyên, hắn đành phải khoác thêm một cái áo khi ngủ.

Tránh để bé con của hắn lại nghĩ hắn bị bệnh, vì cho rằng dáng dấp của hắn và con bé không giống nhau. Thậm chí Lục Vô Nghiên còn lo lắng, một ngày nào đó khi tỉnh lại, "bệnh" của mình sẽ bị Phuong Cần Chi cắt mất.

"Tam ca ca....." Phuong Cần Chi lại làm nũng kéo kéo tay Lục Vô Nghiên. Bé ngược đầu, dùng đôi mắt to tròn tội nghiệp nhìn Lục Vô Nghiên.

Thấy Lục Vô Nghiên hoàn toàn không phát giác, Phuong Cần Chi liền xòe bàn tay nhỏ bé của mình đưa tới trước mặt Lục Vô Nghiên -- đây rõ ràng là muốn cái gì đấy!

"Không đói bụng?"

Phuong Cần Chi xoa xoa bụng mình -- có hơi xẹp lép. Bụng nhỏ còn đúng lúc kêu lên hai tiếng.

"Đi đi, đến nhà chính chờ ta." Lục Vô Nghiên nói.

"Dạ!" Phương Căn Chi biết việc đầu tiên Lục Vô Nghiên muốn làm sau khi thức dậy chính là tắm rửa, bé ngoan ngoãn chạy đến nhà chính đợi hần.

Rõ ràng Phương Căn Chi tự mình nấu cháo hạc đào làm bữa sáng cho hai người, nhưng đợi Lục Vô Nghiên tắm rửa sạch sẽ, đi ra đến nơi thì đã quá giờ Ngọ hơn một nửa. Cháo hạc đào đã được bày trên bàn, Nhập Phanh cũng nấu thêm vài món Phương Căn Chi thích ăn, bữa sáng biến thành bữa trưa.

Mỗi lần Phương Căn Chi ở lại viện Thủy Sao ăn cơm, Nhập Phanh đều sẽ nấu mấy món con bé thích ăn. Nhưng bữa cơm hôm nay Phương Căn Chi ăn không thấy ngon.

Nếu hỏi bé đã ăn được cái gì rồi, không chừng bé còn không trả lời được.

Bé cứ suy nghĩ mãi, có phải Lục Vô Nghiên đã quên mất hôm nay là sinh thần của bé rồi hay không. Nhìn thấy Lục Vô Nghiên ăn cơm xong, sau đó đến ngồi vào cái ghế bên cửa sổ, cầm một quyển sách lên bắt đầu đọc, cuối cùng Phương Căn Chi cũng không thể ngồi yên.

Bé đi đến bên cạnh Lục Vô Nghiên.

"Tam ca ca....." Phương Căn Chi chìa bàn tay phải của mình ra, che lại trang sách Lục Vô Nghiên đang xem.

"Ừm, Tam ca ca, huynh mau nhìn, đầu ngón tay của muội gần như đã khôi phục hoàn toàn!" Phương Căn Chi vừa nói vừa lắc lư đầu ngón tay của mình.

Lục Vô Nghiên cố nén cười, đẩy bàn tay mũm mĩm của con bé ra, nghiêm nghị nói: "Ngoan, đừng quấy rầy ta xem sách. Tự mình qua bên kia chơi đi."

Phương Căn Chi rút tay lại, nhưng cũng không bỏ đi, chỉ dùng đôi mắt tội nghiệp nhìn Lục Vô Nghiên. Bị Phương Căn Chi dùng loại ánh mắt như vậy nhìn một lúc lâu, cuối cùng Lục Vô Nghiên cũng dỗi mắt khỏi quyển sách, nhìn Phương Căn Chi.

Mặc dù, hần vốn chẳng đọc được chữ nào.

"Tam ca ca không có quên, cố ý trêu chọc muội có phải hay không?" Phương Căn Chi nghiêng đầu nhìn Lục Vô Nghiên, trong lòng tin chắc như vậy.

Nhập Phanh lặng lẽ đi tới, bẩm báo: "Tam thiếu gia, đồ đã được đưa tới."

Lục Vô Nghiên gạt đầu, hần đặt quyển sách trong tay xuống, nắm tay Phương Căn Chi đi ra ngoài.

Nghe mấy lời Nhập Phanh nói, Phương Căn Chi mới tỉnh ngộ, thì ra không phải Tam ca ca quên mất, cũng không phải cố ý trêu chọc bé, mà lẽ vật cho bé vẫn còn chưa tới!

Trong đình viện, có hai cái tủ y phục bằng gỗ hoàng lê hai cửa, trên bề mặt khắc một đàn cá bơi lội cực kỳ tinh xảo. Tủ y phục này rất lớn, lớn gần bằng một nửa bức tường, nếu để hai tủ y phục này cùng một chỗ, có thể chiếm cứ toàn bộ bề mặt bức tường.

"Oa, thật to!" Phương Căn Chi đi tới, mở tung hai cánh cửa tủ bằng gỗ hoàng lê, bên trong chất đầy y phục. Nhìn kích thước và kiểu dáng, đều là y phục mới cho bé! Y phục bốn mùa trong năm, đều đủ cả! Ngay cả giày thêu cũng có mười mấy đôi!

Tiểu cô nương gia, ai lại không muốn mình thật xinh đẹp? Huống chi Phương Căn Chi vốn đã rất xinh đẹp. Bé vuốt ve từng bộ y phục trong tủ, không được bao lâu đã hoa cả mắt, chỉ cảm thấy y phục ở đây mặc hoài cũng không hết!

Phương Căn Chi bước sang mở cái tủ hoàng lê còn lại. Nhưng bé có chút ngoài ý muốn, vì bên trong cái tủ y phục này trống rỗng.

Hai cái tủ y phục này vốn giống nhau như đúc, trong cái tủ vừa rồi, y phục nhiều đến mức che đi cả cấu tạo vốn có của nó. Mà cái này lại trống không, chẳng có vật gì che chắn, cấu tạo trong đó nhìn không sót thứ gì.

Phương Căn Chi có chút khó hiểu nhìn thanh gỗ nằm ngang bên trong tủ y phục trước mặt. Thanh ngang này hơi chếch về phía dưới, rất dày, rất dày, dày gần bằng ván giường!

Nhưng mà, tại sao lại vắt ngang một khối gỗ dày như vậy?

Hơn nữa, cả cái tủ y phục, cũng chỉ có một khối gỗ bản dày như vậy, phía trên cũng trống rỗng.

Phương Căn Chi quay trở lại tủ y phục chất đầy quần áo trước đó, đẩy y phục ra, nhìn thấy bên trong cái tủ y phục này, có vách che, ngăn kéo, hộc tủ, nó có cấu tạo như một cái tủ bình thường, cái gì cần có đều có.

Vậy..... cái còn lại quả thật giống như một cái tủ bán thành phẩm.

Phương Căn Chi quay đầu, cười hi hi với Lục Vô Nghiên, rồi nói: "Tam ca ca, cái tủ này vẫn còn chưa hoàn công nha."

Lục Vô Nghiên nở nụ cười như có như không, nói: "Chắc, cái tủ y phục này quả thật có thể nhét luôn cả Căn Chi của chúng ta vào nha."

Hần vừa dứt lời, liền bỗng Phương Căn Chi lên, nhẹ nhàng đặt lên thanh gỗ ngang trong cái tủ y phục trống không, sau đó đóng cửa tủ lại.

Bóng tối đen như mực trong tường tượng không xuất hiện, Phương Căn Chi nghi hoặc ngẩng đầu lên, kính ngạc phát hiện cái tủ này không hề có nóc! Phía trên trống không! Phương Căn Chi nhìn bầu trời xanh thẳm trên nóc tủ y phục, cả người sững sờ tại chỗ.

Bé sờ vào thanh gỗ ngang bên dưới cơ thể mình.

Đây..... đây rõ ràng là một cái giường lớn!

Phương Căn Chi vuốt ve thanh gỗ ngang với bàn tay run rẩy.

Bình Bình! An An!

Cửa tủ được mở ra từ bên ngoài, gương mặt của Lục Vô Nghiên lập tức xuất hiện.

"Tam ca ca....." Phương Căn Chi khẽ gọi hân một tiếng, rồi không thể nói thêm một lời nào cả. Bé muốn nói cho hân biết lễ vật này thật sự quá tốt, nhưng lại sợ Lục Vô Nghiên hỏi bé nguyên nhân.

Bé sợ.

Bé sợ Tam ca ca vẫn luôn thương bé biết bí mật của bé, từ đó sẽ ghét bỏ bé, thậm chí tổn thương hai muội muội của bé.

Lục Vô Nghiên ôm bé từ trong tủ y phục ra, dịu dàng nói: "Dùng y phục mà nói, thì một cái là đủ rồi. Bên trong cái này cấu tạo đơn giản, là bởi vì vẫn chưa nghĩ ra phải đóng cái gì, chờ Căn Chi nghĩ ra muốn đóng cái gì, thì cứ dựa theo nhu cầu mà sửa lại cũng không muộn."

Lục Vô Nghiên nói liên miên để giải thích, tránh cho bé con của hân sinh nghi.

"Dạ!" Phương Căn Chi gật đầu thật mạnh. "Đa tạ Tam ca ca đã tặng đồ cho muội, Căn Chi rất thích. Đợi Căn Chi nghĩ ra nên đóng thêm cái gì trong tủ y phục này, sẽ..... sẽ sửa lại."

Lục Vô Nghiên không nói gì thêm, hân nhận lấy một chiếc hộp gấm bằng gỗ từ đàn điêu khắc Bách Điều Triều Phụng từ tay Nhập Phanh. Từ bên trong lấy ra hai ổ khóa bằng vàng ròng, trên ổ khóa cũng được điêu khắc hoa văn đàn cá bơi lội giống như trên hai cái tủ bằng gỗ hoàng lê. Vừa nhìn đã biết là đồng bộ.

"Những kiểu dáng y phục này đều do Tam ca ca của muội vẽ ra, của quý đấy. Không được để hạ nhân tùy tiện đụng vào. Ừm, những lúc không có muội, phải dùng khóa khóa tủ y phục lại." Lục Vô Nghiên cười, giao hai cái khóa vàng điêu khắc hoa văn cá lội vào tay Phương Căn Chi.

Khóa vàng rất nặng, nặng trĩu trong lòng bàn tay Phương Căn Chi.

Loại cảm giác nặng trĩu này lại khiến bé an tâm một cách không thể nào hiểu nổi.

Lục Vô Nghiên xoay người, từ một hộp gỗ từ đàn trên tay Nhập Phanh, lấy ra một cái bàn tính nhỏ làm bằng vàng ròng. Hân đặt cái bàn tính bằng vàng đó vào trong lòng bàn tay Phương Căn Chi, rồi nói: "Đã dạy muội rất nhiều thứ, duy chỉ có tính toán sổ sách là quên dạy muội."

Phương Căn Chi lắc lắc bàn tính trong tay, cái bàn tính nhỏ nhỏ bằng vàng ròng đó phát ra những tiếng vang lanh lảnh. Có lẽ bởi vì làm bằng vàng, nên âm thanh cũng trở nên dễ nghe hơn.

"Tính toán sổ sách được đấy, muội thích tính toán sổ sách!" Phương Căn Chi lật qua lật lại quan sát cái bàn tính trong tay. Nhưng không lâu sau, mặt mày con bé xụ xuống, dần dần âm ỉm.

Bé đâu có sổ sách để tính toán!

Cửa hàng của Phương gia đều không còn trên tay bé nữa rồi!

Lục Vô Nghiên vén vạt áo trước của trường sam lên, ngồi xổm xuống trước mặt Phương Căn Chi, nói: "Tiết Hoa Triều mỗi năm, trong phủ đều tổ chức cho mấy cô nương Lục gia một cuộc tỷ thí nho nhỏ. Có pha trà, cắm hoa....."

"Muội biết!" Phương Căn Chi gật đầu. "Tiết Hoa Triều năm nay, tay của muội bị thương. Nên không có qua xem."

"Vậy, mai mốt Căn Chi của chúng ta tham gia có được hay không?"

Phương Căn Chi nghi hoặc nhìn Lục Vô Nghiên, hỏi: "Tam ca ca, huynh muốn cho muội tham gia sao? Huynh muốn muội biểu hiện thật tốt ở Tiết Hoa Triều sao? Huynh muốn muội cạnh tranh vì huynh sao?"

"Đúng vậy, dạy muội lâu như vậy rồi. Nói thế nào cũng phải bày ra một chút thành tích cho Tam ca ca nhìn chứ?" Lục Vô Nghiên dịu dàng chỉnh lại mấy sợi tóc mềm mại rơi trước trán của Phương Căn Chi. "Nếu muội có thể đoạt được vị trí thứ nhất, Tam ca ca sẽ tặng cho muội một đại lễ."

Phương Căn Chi nghiêng đầu hỏi: "Đó là gì?"

"Việc buôn bán của trà trang Phương gia nhà muối, sở dĩ làm ăn lớn đến như vậy, trong đó có một nguyên nhân rất quan trọng, là mẫu thân của muối lúc sinh thời rất thích trà nghệ, cho nên phụ thân muối bỏ ra rất nhiều tâm tư cho trà trang, chỉ vì muốn làm vui lòng mẫu thân muối."

Phương Cần Chi chớp mắt mấy cái, nghiêm túc lắng nghe. Bé biết trà trang nhà mình buôn bán rất lớn, nhưng lại không biết còn có nguyên nhân như vậy ở đây.

"Nhưng nếu Cần Chi của chúng ta có thể luyện được trà nghệ tài giỏi, Tam ca ca sẽ làm chủ, đòi lại trà trang về cho muối." Lục Vô Nghiên cúi đầu, dùng đầu ngón tay khều khều bàn tính và khóa vàng Phương Cần Chi đang cầm trên tay. "Cho nên, phải dạy muối tính toán sổ sách thật giỏi."

Bạn đang đọc truyện *The Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Khuyết điểm

Lại là một năm tháng chạp có hai mươi chín ngày.

Phương Cần Chi đứng trước cái bàn vuông chân cao, gỗ bàn tính trong tay kêu lộp bộp.

Một tiếng "bộp" vang lên, cái bàn tính nho nhỏ loáng một cái, mấy hạt châu bằng vàng trên đó về đúng vị trí của mình.

"Ta tính xong rồi!" Phương Cần Chi quay đầu, cười hi hi nhìn Nhập Phanh.

Nhập Phanh nhìn về phía cái lư hương ba chân cách đó không xa, hương trên đó vẫn còn chưa cháy hết.

"Biểu cô nương nhanh thật!" Nhập Phanh cũng khó nén kinh ngạc trong lòng. Phương Cần Chi còn nhỏ tuổi, học cái gì cũng rất nhanh, trong chuyện học tính toán sổ sách này, lại càng phát huy tư chất thông tuệ trời sinh của bé vô cùng nhuần nhuyễn.

Phương Cần Chi cứ ngóng ra ngoài cửa, nói: "Tam ca ca lại chưa dậy."

Vừa dứt lời, liền nhìn thấy Lục Vô Nghiên che miệng ngáp bước vào cửa.

"Tam ca ca!" Phương Cần Chi vội vàng buông bàn tính trong tay xuống, chạy đến trước mặt Lục Vô Nghiên: "Hôm nay Tam ca ca dậy thật sớm nha!"

"Ừ." Lục Vô Nghiên đáp một tiếng. Hắn có hơi mệt mỏi nói: "Thu thập một chút, dẫn muối đến am Tĩnh Ninh đón đại phu nhân trở về ăn tết."

Phương Cần Chi thắc mắc hỏi: "Không phải lần trước đại phu nhân nói là không về sao?"

Lục Vô Nghiên cũng không giải thích nhiều với Phương Cần Chi, trên đường đưa Phương Cần Chi đến am Tĩnh Ninh cũng chỉ tựa vào vách xe ngựa nhắm mắt nghỉ ngơi. Phương Cần Chi ngồi bên cửa xe, vén rèm cửa sổ lên một khe nhỏ, nhìn cảnh tuyết bên ngoài. Gió lạnh lạnh thổi vào mặt của con bé, bé cũng không cảm thấy lạnh, nhưng chợt nhớ ra Lục Vô Nghiên đang ngủ, sợ hắn cảm lạnh, lập tức buông rèm xuống, ngăn trở những cơn gió mùa đông giá lạnh ở bên ngoài.

Bé buồn chán ngồi trong xe ngựa, chống cằm nhìn Lục Vô Nghiên đang nhắm nghiền hai mắt.

Tam ca ca của bé thật là đẹp mắt nha!

Phương Cần Chi nhích lại gần, thận trọng nâng cánh tay của Lục Vô Nghiên đang đặt ở trên đùi lên, sau đó đặt khuôn mặt nhỏ bé của chính mình lên đùi hắn, rồi để cánh tay của hắn khoác lên trên người mình.

Bé ngáp một cái, nhắm mắt lại ngủ.

Lục Vô Nghiên mở mắt ra, nhìn dáng vẻ ngủ say của Phương Cần Chi, khóe miệng không khỏi cong lên. Hắn nhẹ nhàng kéo một cái áo lông khác đắp lên trên người con bé.

Đến am Tĩnh Ninh, Lục Vô Nghiên bảo Phương Cần Chi tự chơi một mình, còn hắn đến gặp tổ mẫu của hắn. Phương Cần Chi cũng không thích ở trong phòng ngột ngạt, mà muốn đến rừng mai tìm Tĩnh Ưc sư thái.

"Tĩnh Ưc sư thái! Tĩnh Ưc sư thái!" Hai tay Phương Cần Chi nắm một góc mũ trùm đầu, chạy ào vào trong rừng mai. Bé đã hỏi thăm tiểu ni cô trong am Tĩnh Ninh rất kỹ, chỗ ở của Tĩnh Ưc sư thái là ở cuối rừng mai này.

Tĩnh Ưc sư thái đang cắt tỉa một gốc mai chu sa, nghe được giọng nói nót mềm mại của Phương Cần Chi, cây kéo trong tay bà khựng lại. Bà không khỏi đứng lên, nhìn về phía Phương Cần Chi đang chạy tới, cho đến khi tiểu cô nương toàn thân tao nhã chạy đến trước mặt bà.

"Tình Ưc sư thái, con tới thăm người nè!" Phương Căn Chi đứng lại, lồng ngực nhỏ vẫn còn phập phồng.

"Chậm một chút." Tình Ưc sư thái kéo bé vào trong phòng, rồi rót cho bé một chén nước ấm.

Phương Căn Chi uống từng ngụm nước ấm trong chén, cảm giác khô khốc trong miệng mới khá hơn một chút. Bé đặt cái chén sứ đang cầm trong tay lên trên bàn, quy quy cù cù nói: "Tạ ơn sư thái!"

Tình Ưc sư thái cười lắc lắc đầu: "Con có thể nhớ đến thăm ta, ta đã rất vui mừng."

"Con đã đáp ứng là sẽ đến thăm người mà!" Trong ánh mắt trong trẻo của Phương Căn Chi rất sạch sẽ, nhìn khiến người ta yêu thích. "Tình Ưc sư thái, sắp sang năm mới rồi, người không trở về nhà sao?"

Am Tình Ninh không giống như những am ni cô bình thường khác, có rất nhiều phụ nhân gia đình đại hộ vì đủ loại nguyên nhân mà mượn danh nghĩa đại phát tu hành ở đây. Mà Tình Ưc sư thái trước mắt, cũng chưa có quy y! Lúc Phương Căn Chi hỏi đường tiểu ni cô cũng đã hỏi qua chút chuyện của Tình Ưc sư thái, biết bà cũng giống tổ mẫu của Lục vô Nghiên, thỉnh thoảng người nhà cũng sẽ mang đến cho bà những thứ cần thiết cho sinh hoạt.

Tiểu ni cô đó còn chắc lưỡi, nói: "Am Tình Ninh của chúng ta, là nơi tập trung đồ đạc mà người nhà Tình Tâm sư thái và Tình Ưc sư thái đưa tới đấy!"

Trong mắt tiểu ni cô là cực kỳ hâm mộ.

Vì vậy, Phương Căn Chi hiểu được Tình Ưc sư thái cũng có người nhà, hơn nữa còn không phải là gia đình tầm thường. Vật dụng sinh hoạt hằng ngày mà người nhà bà đưa tới có thể sánh ngang bằng với đồ phủ Ôn Quốc Công đưa tới cho đại phu nhân, có lý nào gia thế lại kém hơn?

Ánh mắt Tình Ưc sư thái hơi ngưng trọng, bà trì hoãn một lúc, mới nói: "Không về."

"À....." Phương Căn Chi có vẻ đăm chiêu rồi gật đầu một cái. Vốn là một đứa bé hiểu chuyện, bé đã mơ hồ đoán ra nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, Tình Ưc sư thái mới có thể rời khỏi nhà trốn tránh trong am Tình Ninh này chứ?

"Đáng tiếc con cũng đang ăn nhờ ở đậu trong nhà người khác, bằng không nhất định sẽ mời sư thái đến nhà con ăn tết!" Phương Căn Chi nghiêng đầu, nhìn Tình Ưc sư thái. Bé nói xong, còn bắt chước người lớn thở dài một tiếng.

Tình Ưc sư thái đã sớm phát hiện trên người Phương Căn Chi đều mặc xiêm y màu trắng, lần trước gặp con bé, còn tưởng rằng con bé chính là một tiểu cô nương lịch sự tao nhã như vậy, thích màu sắc thanh đạm, trắng trong thuần khiết. Nhưng hôm nay là hai mươi chín tháng chạp, lập tức sẽ qua năm mới, ngay cả am Tình Ninh này cũng đã tô điểm thêm chút sắc đỏ. Huống chi là một tiểu cô nương sáu bảy tuổi trong gia đình đại hộ.

Nghe Phương Căn Chi nói đang ở nhờ trong nhà người khác, Tình Ưc sư thái liền biết đây là một đứa trẻ đang chịu tang.

Cũng là đứa bé đáng thương.

"Ồ đây chờ ta." Tình Ưc sư thái đứng dậy, đi ra khỏi phòng, lúc quay trở lại, trong tay bà cầm một cái chén miệng rộng màu lam tím. Trong chén là những quả son trà đỏ rực.

"Chỗ của ta không có đồ ngọt, cũng chỉ có mấy quả son trà một tay ta trông là có thể ăn được thôi."

Phương Căn Chi vươn tay nhón lấy một quả son trà đưa vào trong miệng cắn ăn.

"Chua chua ngọt ngọt, ăn ngon!" Phương Căn Chi nói xong liền cầm thêm một quả lên ăn.

Ánh mắt Tình Ưc sư thái rơi vào bàn tay Phương Căn Chi, bà hơi kinh ngạc nói: "Tư thế lấy đồ của con không giống người bình thường."

Bàn tay của Phương Căn Chi khi lấy quả son trà trong cái chén miệng rộng màu lam tím không giống như người bình thường là dùng ngón cái và ngón trỏ, cũng không vênh lên kiểu hoa lan chỉ như tiểu cô nương yếu ớt là dùng ngón cái và ngón giữa. Mà năm ngón tay đều xòe ra, ngón cái, ngón trỏ và ngón út để nằm ngang, ngón giữa và ngón áp út khẽ cong để gấp quả son trà.

Phương Căn Chi đang định lấy thêm một quả son trà khác, nghe Tình Ưc sư thái nói như vậy, bàn tay mũm mĩm của con bé treo trên miệng chén, không dám nhúc nhích loạn xạ.

Tình Ưc sư thái vội nói: "Không sao cả, con cầm như thế nào cũng được, con thích ăn là tốt rồi."

"Con quen rồi...." Phương Căn Chi có chút ngượng ngùng cười cười, thu ngón cái, ngón trỏ và ngón út đang nằm ngang lại, thò tay lấy quả son trà trong chén như người bình thường.

"Ta không có ý chỉ trích con, chỉ là..... có chút kỳ quái." Trong lòng Tình Ưc sư thái chợt có một loại cảm giác khá lo lắng. Bà sợ Phương Căn Chi vì câu nói vô tâm của bà mà trong lòng không sáng khoái. Mấy năm nay, bà ở trong am Tình Ninh, trong lòng tĩnh lặng như nước, nhưng không ngờ chỉ gặp Phương Căn Chi có hai lần, tiểu cô nương này đã phá vỡ yên tĩnh trong lòng bà.

Hồng trần, vẫn còn tồn tại trong lòng bà, chưa từng quên lãng.

Phương Cần Chi cầm lên một quả hồng son trà đưa tới miệng Tĩnh Úc sư thái, cười ngọt ngào: "A, sư thái cũng ăn đi!"

Tĩnh Úc sư thái thoáng sửng sốt, có chút không được tự nhiên há miệng, ăn quả son trà Phương Cần Chi đưa tới bên môi bà. Mấy quả son trà này là một tay bà trồng, nên bà hiểu rõ hơn bất kỳ ai son trà này hơi chua. Nhưng Phương Cần Chi dứt bà ăn, bà lại thấy rất ngọt.

Bà có chút do dự thử lấy một quả son trà khác từ trong cái chén miệng rộng lên ăn -- chua.

"Sư thái, ngón tay của con bị hư rồi." Phương Cần Chi ngâm quả son trà vào trong miệng, rồi mới đưa tay phải của mình tới trước mặt Tĩnh Úc sư thái. Bé lại cầm lấy bàn tay trắng nõn nhưng hơi lạnh của Tĩnh Úc sư thái, để bà chạm vào ngón giữa và ngón áp út của mình.

"Sư thái, người có thể sờ ra không?" Phương Cần Chi mở đôi mắt to nhìn bà.

Tĩnh Úc sư thái cẩn thận sờ nắn ngón giữa và ngón áp út của Phương Cần Chi, hình như có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không nói ra được.

"Xem này!" Phương Cần Chi giờ bàn tay phải của mình lên, năm ngón tay xòe ra, sau đó nắm lại thành quyền, rồi lại xòe ra, nắm lại thành quyền.....

Tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng Tĩnh Úc sư thái cũng phát hiện ra manh mối.

Ban đầu khi tốc độ chậm, năm ngón tay của Phương Cần Chi không khác gì nhau, nhưng đến khi tốc độ của con bé nhanh hơn, cử động của ngón giữa và ngón áp út so với những ngón còn lại có thể nói là chậm hơn một chút.

"Tay của con bị người ta giấu hư đó, trước đây hai ngón này còn không thể cong lại đâu. Mỗi ngày con đều luyện gấp cờ, mới từ từ khá hơn!" Phương Cần Chi mang về mặt kiêu ngạo cười nói. "Nhìn không ra có phải hay không?"

"Phải...." Tĩnh Úc sư thái có chút đau lòng gật đầu một cái. Rốt cuộc đứa bé này làm thế nào có thể vừa cười vừa nói "Tay của con bị người ta giấu hư đó."? Con bé đã ngâm bao nhiêu cay đắng, mới có thể khôi phục ngón tay như ngày hôm nay?

Tĩnh Úc sư thái bỗng nhiên bị cảm giác đau lòng của chính mình đối với Phương Cần Chi làm cho kinh ngạc không thôi. Bà liền niệm một câu "A di đà phật", rồi chậm rãi cúi đầu.

Phương Cần Chi cùng với Tĩnh Úc sư thái đi dạo mấy vòng trong rừng mai một lúc lâu. Tĩnh Úc sư thái thấy con bé thích mai, liền giới thiệu cho bé thêm vài giống mai mới. Phương Cần Chi nhớ kỹ từng loại một.

Bé ước chừng đã đến lúc rồi, nên cáo biệt Tĩnh Úc sư thái trở về tìm Lục Vô Nghiên.

Trong thiền phòng của Tĩnh Tâm sư thái, Tĩnh Tâm sư thái đang bị dồn vào góc tường, mà Lục Vô Nghiên đang bước từng bước đến gần bà, tay phải đang bóp cổ bà.

"Ta không có thời gian ở đây dây dưa với bà, bà phải trở về Lục gia mừng năm mới. Qua năm, bà muốn đi đâu cũng mặc." Giọng nói của Lục Vô Nghiên lạnh lẽo, đầu còn nữa điểm dịu dàng thường ngày.

Tĩnh Tâm sư thái trợn mắt, sợ hãi nhìn Lục Vô Nghiên. Bà có làm thế nào cũng không ngờ sẽ có một ngày tôn tử ruột thịt của bà lại có thể bóp cổ bà như vậy! Hơn nữa ánh mắt Lục Vô Nghiên đang nhìn bà hoàn toàn không giống như đang nhìn người thân của hân. Không, hoàn toàn không giống như nhìn một người sống!

Tĩnh Tâm sư thái bắt đầu cảm thấy cái lạnh đang lan ra từ lòng bàn chân đi khắp cơ thể.

Bàn tay Lục Vô Nghiên từ từ siết lại, giọng nói của hân cũng càng lúc càng lạnh lẽo. "Bà vẫn cho là ta đang nói đùa?"

Tĩnh Tâm sư thái há miệng, có chút khó khăn lên tiếng: "Đứa, đứa bé đó ở ngoài cửa."

Trong nháy mắt, sự lạnh lẽo trong mắt Lục Vô Nghiên ngưng đọng, hân bỗng buông tay ra, xoay người lại.

Cửa thiền phòng không biết bị gió thổi mở ra từ lúc nào, Phương Cần Chi đang đứng trong tuyết sửng sờ nhìn hân. Không biết con bé đã đứng đó bao lâu, cả người ngây ngốc, giống như bị dọa sợ.

Sau lưng Phương Cần Chi là núi tuyết trùng điệp, con bé đứng ở đó, nhìn dáng vẻ con bé nhỏ nhắn yếu ớt làm sao.

"Cần Chi....."

Lục Vô Nghiên tiến lên một bước, Phương Cần Chi lúng túng lui về phía sau hai bước, trong đôi mắt sạch sẽ trong suốt đó đang bị bao phủ bởi một tầng mê mang nồng đậm.

Lục Vô Nghiên lập tức không tiếp tục đi về phía trước nữa.

Hân khẽ nghiêng đầu, nói với Tĩnh Tâm sư thái vẫn chưa ổn định lại kinh hãi ở phía sau lưng: "Thu dọn đồ đạc, lập tức xuống núi."

Tĩnh Tâm sư thái muốn bày ra tư thế của tổ mẫu, nhưng bà bất lực phát hiện, ở trước mặt tôn tử này, vậy mà trong lòng bà chỉ còn lại nỗi sợ hãi.

Trên xe ngựa trở về, Tinh Tâm sư thái rúc vào một góc, không ngừng lần tràng hạt trong tay. Phương Cần Chi cũng nép vào một góc khác, cúi đầu, ngoác nhìn chén son trà đỏ rực mà Tinh Ưc sư thái đưa cho bé trước khi lên đường.

Lục Vô Nghiên vẫn nhìn chăm chăm Phương Cần Chi.

Hắn muốn giải thích với con bé, nhưng phát hiện không có gì để giải thích. Hắn vốn là một kẻ ti bi xấu xa như vậy. Phương Cần Chi chỉ chính mắt nhìn thấy con người thật của hắn mà thôi.

Dù sao, sớm muộn gì con bé cũng sẽ biết hắn là loại người như thế nào.

Nghĩ như vậy, Lục Vô Nghiên lại có chút nhẹ nhõm.

Sau khi trở lại phủ Ôn Quốc Công, nhận được tin đại phu nhân trở về, người trong phủ đều tới đây nghênh đón. Tinh Tâm sư thái niệm một câu kinh phật, thu lại kinh hoàng trên mặt và trong lòng, đoan trang bước xuống xe ngựa. Bầy ra dáng vẻ thuộc về Tinh Tâm sư thái để đối diện với mấy người thân trong nhà.

Lục Vô Nghiên nhảy xuống xe ngựa, xoay người nhìn Phương Cần Chi vẫn rúc vào một góc như cũ. Trước đây, mỗi lần lên xuống xe ngựa, Phương Cần Chi đều được Lục Vô Nghiên ôm lên rồi lại ôm xuống.

Phương Cần Chi ngẩng đầu, liền chống lại ánh mắt của Lục Vô Nghiên, bé vội vã dời mắt đi chỗ khác, không dám nhìn.

Lục Vô Nghiên cũng không rời đi, vẫn đứng chờ bên ngoài xe ngựa.

Qua một lúc lâu, thân thể bé nhỏ của Phương Cần Chi mới động đậy. Bé ôm chén hồng son trà vào trong ngực, dè dặt đứng lên, đi từng bước về phía cửa xe ngựa.

Không gian trong xe ngựa có bao lớn, cho dù dùng phương thức di chuyển nào, Phương Cần Chi cũng rất nhanh đi đến cửa xe ngựa.

Ngựa kéo xe bắt ngờ nâng vó trước hí lên một tiếng, khiến cả xe ngựa rung lắc mạnh, Phương Cần Chi cả kinh, vội vàng chụp lấy cửa xe. Son trà đỏ rực từ trong cái chén miệng rộng văng ra năm ba trái, rơi trên mặt tuyết.

Phương Cần Chi rụt rè ngẩng đầu lên, nhìn Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên không đành lòng nhìn thấy dáng vẻ nhút nhát của Phương Cần Chi, hắn bước lên phía trước một bước, ôm con bé ra khỏi xe ngựa.

Lục Vô Nghiên có thể cảm nhận rất rõ ràng thân thể tiểu cô nương trong ngực hắn khê cứng đơ, rồi mới từ từ dịu lại.

"Muội... muội..... có thể tự đi....." Phương Cần Chi nắm chặt cái bát đựng son trà, không ôm cổ Lục Vô Nghiên như trước.

"Ừ." Lục Vô Nghiên cũng không miễn cưỡng, liền đặt Phương Cần Chi xuống đất.

Phương Cần Chi ôm chén son trà gần như chạy trốn về tiểu viện của mình, đến khi bé về tới nơi, mấy trái son trà trong cái chén miệng rộng màu lam tím đã rơi ra gần một nửa.

"Cô nương, ngài trở về một mình?" Đang quét sân, Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi nghi ngờ đi tới.

"Giúp ta giữ cửa!" Phương Cần Chi không để ý tới hai người bọn họ, ôm cái chén đi về khuê phòng của mình trên lầu các.

Phương Cần Chi vừa vào đến khuê phòng, đập vào mắt là hai cái tủ y phục chiếm cứ nguyên cả một vách tường.

Bé sững sờ nhìn mấy con cá được khắc trên tủ y phục, mấy con cá đó giống như sống lại bơi lội tung tăng, biến thành cá chép trong hồ nước ôn tuyền. Tam ca ca của bé đứng bên bờ hồ, nhẹ nhàng vớt một cái, liền vớt lên một vọt đầy cá chép.

Hắn đưa cá đến gần bé, nói: "Tới chọn một con đi."

Phương Cần Chi chớp mắt một cái, mới đi lấy chìa khóa, mở ổ khóa vàng của cái tủ gỗ hoàng lê.

Bình Bình và An An đang ngồi trên ván giường trong tủ y phục chơi trò tạo hình bằng dây, thấy Phương Cần Chi trở về, hai tiểu cô nương lập tức buông sợi dây đỏ trong tay ra, từ trên ván giường nhảy xuống.

"Tỷ tỷ!"

"Ừ." Phương Cần Chi đưa chén son trà chỉ còn lại một nửa đang ôm trong ngực cho hai muội muội. "Trên núi mang về đây, ăn rất ngon."

Bình Bình và An An nhận lấy cái chén từ tay Phương Cần Chi, ăn son trà mà tỷ tỷ mang về, hết trái này đến trái khác.

"Ăn từ từ, không thể ăn một lúc quá nhiều, chua đấy." Phương Cần Chi cong mắt, dịu dàng khuyên hai muội muội.

"Dạ!" Từ trước đến giờ, Bình Bình và An An đều rất nghe lời tỷ tỷ, bọn chúng đặt mấy quả son trà còn lại lên trên bàn, sau đó chạy đến cổ cầm bắt đầu gảy đàn.

Hai tiểu cô nương đàn đến hợp ý, nhìn nhau cười một tiếng, rồi giống như đang dâng lên vật trân quý nhìn về phía tỷ tỷ của bọn chúng.

"Đàn rất tốt!" Phương Cần Chi đưa hai ngón tay cái lên khen ngợi hai muội muội. Lúc này, Phương Cần Chi mới nhớ ra trên người mình vẫn còn mặc áo choàng, bé cởi áo choàng ra, chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh, nghe hai muội muội đánh đàn.

Trong lúc hai muội muội đánh đàn, Phương Cần Chi lại ngồi thử người ra.

Trong đầu bé bây giờ đều là Tam ca ca của bé. Tam ca ca đối xử tốt với bé, còn có Tam ca ca hôm nay nhìn thấy.

Phương Cần Chi bắt ngờ đứng bật dậy.

Bình Bình và An An giật mình, tiếng đàn bỗng chốc đứt đoạn.

"Bình Bình, An An, tỷ tỷ phải ra ngoài một chuyến!"

Bình Bình và An An gật đầu một cái, vô cùng ngoan ngoãn chui vào trong tủ y phục.

"Tỷ tỷ sẽ lập tức trở lại!" Phương Cần Chi vuốt vuốt đầu hai tiểu cô nương, sau đó khóa tủ y phục lại, rồi không kịp mặc lại áo choàng, vội vã chạy xuống lầu.

"Cô nương." A Tinh và A Nguyệt đang thêu thùa bên dưới lầu, nhìn thấy Phương Cần Chi chạy vội vàng như thế, cũng nghi hoặc đứng lên.

Phương Cần Chi không để ý tới hai người bọn họ, chạy thẳng ra ngoài, A Tinh và A Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, nhanh chóng đặt đồ đang thêu trên tay xuống, đuổi theo.

Phương Cần Chi chạy một mạch đến viện Thùy Sao, bé không lập tức đến tìm Lục Vô Nghiên, mà đi vào trong phòng bếp tìm Nhập Phan.

"Hiện tại trời rất lạnh, sao biểu cô nương lại ăn mặc phong phanh như thế này?" Nhập Phan đặt thố gạo trong tay xuống, kinh ngạc nhìn Phương Cần Chi. Sắc mặt của Phương Cần Chi lúc này không được tốt lắm.

"Nhập Châm và Nhập Tuyền hiện đang ở đâu?" Đôi mắt to tròn của Phương Cần Chi nhìn Nhập Phan không chớp mắt.

Nhập Phan sững sờ, có lẽ không ngờ Phương Cần Chi lại chạy đến đây hỏi nàng ấy một câu như vậy.

Phương Cần Chi nhìn biểu cảm trên gương mặt Nhập Phan. Bé cắn môi một cái, nói: "Họ đã chết rồi đúng không?"

Nhập Phan nhất thời không biết trả lời như thế nào, chỉ lúng túng nói: "Cái này..... nô tỳ cũng không rõ lắm....."

"Ta biết rồi....." Phương Cần Chi cúi đầu, yên lặng đứng ở đó, không nói thêm gì nữa.

"Biểu cô nương?" Nhập Phan ngồi xổm xuống trước mặt Phương Cần Chi. "Bữa tối lập tức sẽ xong ngay, biểu cô nương có muốn ở lại đây ăn không? Nếu người ở lại dùng bữa tối, nô tỳ sẽ làm thêm mấy món người thích ăn."

Phương Cần Chi lắc đầu một cái, xoay người đi ra ngoài.

Bé cúi đầu đi rất chậm, dường như mang theo một chút do dự, một chút không muốn.

Trong tầm mắt bỗng nhiên xuất hiện một đôi giày màu trắng. Trái tim Phương Cần Chi run lên một cái, bé ngẩng đầu lên nhìn Lục Vô Nghiên.

"Tam ca ca....."

Lục Vô Nghiên hơi cong môi, vẫn là..." Tam ca ca", không phải "Tam biểu ca".

Hắn ngồi xổm xuống trước mặt Phương Cần Chi, nhìn thẳng vào đôi mắt sạch sẽ của con bé, nói: "Cần Chi quên rồi sao? Tam ca ca đã đồng ý với muội, cho dù ta có đối với người khác như thế nào, đối với muội cũng sẽ không thay đổi, vĩnh viễn đối xử tốt với muội."

Phương Cần Chi lắc đầu một cái.

Giống như có lời muốn nói, lại giống như hoang mang mờ mịt, không biết mở miệng như thế nào.

"Muội....." Cuối cùng Phương Cần Chi cũng mở miệng nói ra một chữ, nhưng lại không thể nói thêm lời nào.

Lục Vô Nghiên cũng không gấp, hắn cứ nhìn con bé như vậy, chờ bé. Hắn luôn cho rằng bé con của hắn thông minh hơn so với mấy đứa bé cùng trang lứa, tâm tư cũng nặng hơn. Có rất nhiều chuyện không thể ép buộc con bé, phải để con bé tự mình suy nghĩ, để con bé chủ động nói ra.

"Tam ca ca, muối nói thật với huynh, huynh có thể không tức giận không?" Phương Cần Chi nhìn Lục Vô Nghiên, trong đôi mắt thật to lộ ra vẻ thận trọng.

"Tam ca ca vĩnh viễn sẽ không nổi giận với muối."

Hai bàn tay buông thõng hai bên hông của Phương Cần Chi siết chặt vạt áo, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm, nói: "Tam ca ca, muối đã cố ý tiếp cận huynh!"

"Sau đó thì sao?"

"Muối..... muối rất xấu!" Ánh mắt Phương Cần Chi hồng lên. "Bởi vì thân phận tôn quý của huynh, trong phủ ai cũng không dám chọc giận huynh. Cho nên muối cố ý nịnh bợ lấy lòng huynh, hi vọng huynh luôn luôn che chở cho muối! Trước kia muối vẫn nói dối huynh, luôn miệng nói thích Tam ca ca, thật ra thì muối chẳng thích huynh chút nào!"

Lục Vô Nghiên nhú mày, có cần phải nói trực tiếp như vậy hay không?

"Cho nên..... Trước kia muối cho rằng chỉ cần Tam ca ca tốt với muối, như vậy là đủ rồi!" Phương Cần Chi hít hít mũi.

"Trước kia? Vậy còn hiện tại?"

"Muối... giống như càng trở nên tham lam hơn....." Trái tim Phương Cần Chi đập rộn lên, bé nhìn Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên có chút kinh ngạc hỏi: "Tham lam? Muối còn muốn cái gì sao? Tam ca ca đều cho muối hết."

"Muối hy vọng Tam ca ca cũng tốt!" Phương Cần Chi lớn tiếng nói ra.

Là vì khoảng cách tuổi tác chín năm hay sao? Lục Vô Nghiên phát hiện mình nghe không hiểu Phương Cần Chi đang nói cái gì.

"Tam ca ca, không phải lần trước huynh nói không thích muối nói dối sao? Như vậy..... Tam ca ca, huynh có thể cũng đừng nói dối muối hay không? Muối.....muối nhìn thấy, muối đều nhìn thấy! Khi bà ấy nói muối đang ở ngoài cửa, muối nhìn thấy vẻ hốt hoảng trong mắt huynh! Có phải Nhập Châm và Nhập Tuyến đã chết rồi hay không? Còn có..... Còn có lần đó trên xe ngựa gặp phải mai phục, huynh một mực bắt muối nhắm mắt lại. Là bởi vì huynh..... giết người có phải hay không?"

Khi nói đến hai chữ "giết người", bà vai của Phương Cần Chi hơi run rẩy.

Lục Vô Nghiên vẫn không nói gì.

"Tam ca ca, huynh sợ có đúng hay không?"

Bàn tay của Lục Vô Nghiên đang đặt trên đầu gối khẽ run lên một cái.

"Tam ca ca, huynh sợ muối sẽ không đến tìm huynh nữa." Phương Cần Chi dè dặt bước đến gần Lục Vô Nghiên. "Khi còn bé, ca ca đã dạy muối, ai tốt với muối muối liền tốt với người đó, ai tổn thương muối muối liền tổn thương người đó. Tam ca ca tốt với muối, cả đời Cần Chi cũng trả không hết."

Bé lại bước thêm một bước về phía trước, vòng tay ôm cổ Lục Vô Nghiên như trước đây. "Muối biết rõ khi Tam ca ca còn bé, đã chịu rất nhiều khổ sở, nhưng đều đã qua rồi. Cuộc sống sau này, muối đều sẽ trải qua cùng với Tam ca ca. Mỗi người đều có khuyết điểm, muối sẽ không vì khuyết điểm trên người Tam ca ca mà rời bỏ huynh!"

Nước mắt lăn dài từ trong hốc mắt của con bé, Phương Cần Chi cọ cọ lên mặt Lục Vô Nghiên: "Hiện tại Cần Chi thích Tam ca ca rồi, coi như Tam ca ca không thương yêu muối nữa, muối cũng thích! Coi như Tam ca ca không giống trong tưởng tượng của muối, muối vẫn thích!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Nguyên rửa

Không giống trong tưởng tượng của muối cũng thích?

Lục Vô Nghiên cười khỏ ôm chặt con bé vào trong ngực.

Con bé ngốc nghếch này, muối không dễ dàng gì chấp nhận "khuyết điểm" trên người ta, nhưng muối có biết hay không, "khuyết điểm" mà muối nhìn thấy chẳng qua chỉ là bề nổi của một tảng băng chìm. Đời này, ta không dám để cho muối nhìn thấy rõ ràng con người thật sự của ta. Đó là một "ta" với một cây đao dính đầy máu trong một cái xó xỉnh bẩn thỉu.

Ban đêm, Lục Vô Nghiên bắt đầu gặp ác mộng.

Trong mộng là một phòng giam nồng nặc mùi hôi thối của xác chết, tối đen mà u ám.

Trong đêm đen yên tĩnh, tiếng động rất nhỏ cũng có thể bay vào trong lỗ tai rất rõ ràng. Tiếng mấy con chuột gặm cắn thì thẽ cứ vang lên bên lỗ tai của Lục Vô Nghiên. Lục Vô Nghiên rúc sát vào trong góc, ôm đầu gối, hần không dám cử động lung tung, bởi vì mấy thi thể này đang ở cách đó không xa. Cứ cách một lúc, hần lại phải nhúc nhích một lần. Bằng không hần sợ mấy con chuột kia sẽ cho rằng hần là người chết, bỏ qua đây gặm cắn hần.

"Nhi tử của Trương Công Chúa Liêu Quốc, hắc, ra ngoài!"

Lục Vô Nghiên ngẩng đầu, trong ánh sáng leo lét của ngọn đèn dầu trong hành lang phòng giam, hần nhìn thấy một gương mặt không hề có ý tốt.

Hần bị người ta lôi ra khỏi góc phòng, nâng cái xích chân nặng trĩu, lê đôi chân trần đi trên mặt đất ướt nhẹp. Vì cái gì mà ướt? Có máu, có nước mắt, còn có phân và nước tiểu bắn tung.

"Ngươi chết, hay hần ta chết. Ngươi chọn đi." Có người nhét vào tay Lục Vô Nghiên một cây chủy thủ.

Lục Vô Nghiên ngẩng đầu, nhìn nam nhân đang quỳ gối trước mặt mình, nhìn vào đôi mắt sợ hãi của hần ta. Hần đứng ở đó, tay cầm đao, nhưng hần có cảm giác mình chính là người đang bị trói quỳ trước mặt. Sợ hãi trong mắt người kia chính là nỗi sợ trong lòng hần.

"Nhanh đi! Ngươi biết nên làm thế nào rồi đó!" Lính canh ngục sau lưng Lục Vô Nghiên tiếp tục hối thúc hần.

Đúng, hần biết làm như thế nào.

Nơi này là tử lao của Kinh Quốc, cũng là địa ngục của Kinh Quốc. Từ ngày đầu tiên hần bị đưa tới đây, đã bị ép nhìn những tên đao phủ này hành hình. Lúc hần không dám nhìn, cũng sẽ bị bọn chúng kéo mí mắt lên, ép buộc hần phải nhìn, để mô phỏng. Bọn chúng rống lên với hần: "Nhắm mắt lại lần nữa lập tức móc hai tròng mắt của ngươi ra xem!"

Vì vậy, hần không dám nhắm mắt nữa, mở to hai mắt nhìn những tên ma quỷ này hành hình.

Hành hình? Chặt đầu sao?

Không.

Giết người là thú tiêu khiển của mấy tên đao phủ này. Thậm chí cho những tù tử đó toàn thân cũng keo kiệt. Bọn chúng cười âm thầm coi con người như gà vịt nằm trên thớt, tùy ý xâu xé, đùa bỡn.

Lột da, cắt ngang người, ngũ hình đủ cả, cưa cắt, ngắt xương, cọ rửa, tách sọ, đập nát đầu, khoét ngực, moi ruột.....

Mà nữ tử tiến vào tử lao càng thê thảm hơn. Không một người nào thoát khỏi số mạng bị cưỡng hiếp tập thể, xẻo ngực, cắt bụng, phong âm đạo. Những nữ nhân đó, thường thì khi chết, tiếng thét càng thê lương hơn so với nam nhân. Mang theo tràn đầy thù hận, mỗi một tiếng thét đều là một lời nguyện rửa độc ác nhất.

Lục Vô Nghiên nắm chặt đao trong tay, đâm vào cổ họng nam nhân đó. Cổ tay hần xoay một vòng, để chắc chắn chủy thủ trong tay đâm vào sâu hơn. Máu tươi phun ra, phun đầy lên đầu, lên mặt hần, tầm mắt của hần biến thành màu đỏ.

"Tốt lắm, biểu hiện của ngươi rất tốt. Ha ha ha ha....."

Bọn họ đang cười, cười bộ dáng của một nam hài tám tuổi lần đầu tiên giết người.

Lục Vô Nghiên cầm đao, nhìn thi thể nằm dưới đất. Máu tươi vẫn còn đang chảy ra từ cổ họng người đó, hai mắt người đó trợn trừng, cho dù chết cũng nhìn Lục Vô Nghiên.

Tuyệt vọng, sợ hãi, thù hận.

"Đi! Móc mắt ả ta ra!" Đám người phía sau cười đủ rồi, thì đây Lục Vô Nghiên một cái thật mạnh. Đẩy hần đến trước mặt một người khác. Đó là một nữ hài cả người trần trụi, cơ thể nhỏ gầy, mảnh mai, làn da vàng vọt, nhìn có vẻ chỉ mười một mười hai tuổi. Nhưng cho dù tuổi nhỏ như thế, cũng không thoát khỏi sự đùa bỡn của mấy tên ác ma này. Thậm chí bởi vì tâm thần xử nữ, cảnh ngộ bị lạm nhục càng đáng sợ hơn.

Mà nguyên nhân nàng ấy bị nhốt vào tử lao chẳng qua chỉ vì trộm một cái bánh bao.

"Đừng.... đừng.... Ta không muốn chết...." Tiểu nữ hài sợ hãi nhìn Lục Vô Nghiên. Bởi vì quá gầy yếu, nên đôi mắt trên gương mặt nàng ấy có vẻ càng to lớn, chiếm gần cả nửa khuôn mặt.

Nhưng Lục Vô Nghiên vẫn đi từng bước từng bước tới gần nàng ấy, nếu hần không làm, người bị móc mắt sẽ là hần. Coi như đôi mắt của nữ hài này không phải do hần móc, cũng sẽ bị người khác móc mà thôi.

Hắn nắm chặt chùy thủ trong tay, bình tĩnh dị thường móc đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm.

"A -- ngươi là ác ma! Ngươi sẽ gặp báo ứng! Ta nguyện rửa ngươi sẽ không được chết từ tế, nguyện rửa người bên cạnh ngươi sẽ chết từng người một! Nguyện rửa ngươi trọn đời không được nhập luân hồi!"

Tiếng thét thê lương của tiểu nữ hài từ từ biến thành những lời nguyện rửa. Mấy lời nguyện rửa này, toàn bộ đều ứng nghiệm vào kiếp trước của Lục Vô Nghiên.

Tám tuổi đến mười tuổi, là hai năm của lứa tuổi vô ưu ngây thơ trong sáng. Cũng là hai năm mà Lục Vô Nghiên từ một thiên kiều chi tử trở thành một tên đao phủ mất hết nhân tính. Hai năm, có thể làm được gì? Có thể giết chết hàng ngàn người.

Không, hàng vạn người.

Trong tử lao Kinh Quốc, tiểu nam hài đó cầm đao, điều khiển những hình phạt hung tàn nhất. Tay của hắn, đã nhuộm bao nhiêu máu tươi. Hắn bình tĩnh lột da róc thịt người khác. Hắn xoay người lại, mặt lạnh lùng hỏi: "Có được không?"

Hắn bình tĩnh đến lạnh lùng, thậm chí khoe miệng còn mang theo nụ cười trào phúng.

Về sau, cho dù là mấy tên canh ngục trong tử lao của Kinh Quốc nhìn thấy nụ cười giết người của tiểu nam hài này cũng đều khiếp đảm.

Lục Vô Nghiên vùng dậy khỏi con ác mộng, hắn ngồi trên giường thờ hồn hèn. Nhìn đêm đen như mực. Dù đã nhiều năm trôi qua, đôi mắt sợ hãi đó vẫn không hề buông tha hắn.

Sáu năm, hắn về nhà đã được sáu năm. Nhưng lại giống như chưa bao giờ trở về. Linh hồn của hắn, đã bị giam cầm vĩnh viễn trong cái tử lao bản thù đó.

Lục Vô Nghiên run rẩy nâng hai tay lên, rõ ràng là một đôi tay sạch sẽ, nhưng Lục Vô Nghiên chỉ nhìn thấy máu tươi không bao giờ tẩy rửa sạch.

"Két --" cửa gỗ bị đẩy ra, sau đó là những tiếng bước chân nhanh nhẹn vang lên.

Cái đầu nhỏ của Phương Căn Chi lộ ra từ phía sau bình phong: "Tam ca ca, muội muốn ngủ chung với huynh."

Sắc mặt Lục Vô Nghiên không đổi, hắn giấu đôi tay đang run rẩy vào trong chăn gấm, thậm chí còn kéo ra một nụ cười dịu dàng, nói: "Không được, không hợp quy củ."

"Nhưng quy củ là do con người đặt ra mà! Con người có thể đặt ra quy củ, cũng có thể thay đổi quy củ!" Phương Căn Chi từ phía sau bình phong đi ra, trong ngực ôm một cái gối thêu hoa mềm mại. Lúc này Lục Vô Nghiên mới phát hiện con bé mặc rất đơn bạc.

Lục Vô Nghiên phỏng đoán, hiện tại chắc đã qua giờ sủu. Hắn biết từ trước đến nay Phương Căn Chi đều ngủ sớm và dậy cũng rất sớm. Con bé đến đây vào canh giờ này, chắc là đã giật mình thức giấc giữa đêm.

"Lại gặp ác mộng?" Lục Vô Nghiên ngồi trên giường, vẫn không cử động.

Phương Căn Chi ôm chặt chiếc gối thêu hoa trong ngực, đi tới bên giường.

"Tam ca ca, muội muốn ngủ chung với huynh." Bé cố chấp lặp lại lần nữa.

Lục Vô Nghiên nhìn con bé trong thoáng chốc, lại nói: "Căn Chi nghe lời."

Phương Căn Chi đứng đó do dự một lúc, rồi bất ngờ đặt cái gối lên đầu giường, sau đó đá giày, bò lên giường.

Lục Vô Nghiên cau mày.

"Tam ca ca, bên ngoài tuyết rơi, thật to, còn có gió nữa! Nếu bây giờ huynh đuổi muội về, muội sẽ bị bệnh đấy!" Phương Căn Chi ngồi trên giường, nhìn Lục Vô Nghiên nghiêm túc nói.

Bên ngoài rất yên tĩnh, không nghe thấy bất kỳ tiếng gió nào.

Lục Vô Nghiên cũng không vạch trần lời nói dối của con bé, chỉ nói: "Không đuổi muội về, nhưng cho muội sang bên cạnh ngủ."

Phương Căn Chi rũ mắt suy nghĩ kỹ một lúc, rồi mới đưa tay chống cằm, nhìn Lục Vô Nghiên, nói: "Tam ca ca, nếu muội khóc lóc chạy vào nói muội gặp ác mộng rất đáng sợ. Vậy huynh nhất định sẽ không đuổi muội đi giống như bây giờ."

Lục Vô Nghiên vẫn trầm mặc như cũ.

"Nhưng Căn Chi đã đồng ý với Tam ca ca sẽ không nói dối! À ừm, không nói dối với Tam ca ca!" Bé nhích cái mông nhỏ về phía trước, đến gần Lục Vô Nghiên hơn. "Tam ca ca, muội không gặp ác mộng. Muội nằm trên giường suy nghĩ thật lâu, vừa nghĩ tới ngày mai sẽ là giao thừa, trong lòng liền khó chịu. Qua năm, muội sẽ không thể đến tìm Tam ca ca mỗi ngày. Tam ca ca, huynh không luyện tiếu muội sao? Ừm, muội không nỡ bỏ Tam ca ca, nên

muội không ngủ được. Vì vậy mới chạy tới đây."

"Thật là một hài tử ngọc ngà." Nụ cười gượng gạo trên khóe môi Lục Vô Nghiên, có thêm chút chân thành.

Phương Cần Chi toét miệng cười ngọt ngào: "Tam ca ca, còn chưa qua năm mới, muội vẫn chưa tới bảy tuổi! Muội sẽ vụng trộm ngủ ở đây, huynh không nói, muội cũng không nói, sẽ không ai biết đâu!"

"Cần Chi sẽ vì người khác không biết mà đi trộm đồ sao?" Lục Vô Nghiên cười khề, hỏi ngược lại.

Phương Cần Chi sùng sốt một phen. Bé tròn mắt nhìn hần, nhất thời không biết nên phản bác như thế nào. Hai lông mày nhíu lại, có chút gấp gáp nói: "Tam ca ca, vậy, vậy..... muội khóc đấy."

Lục Vô Nghiên vừa định nói thì Phương Cần Chi đã ảo não lắc đầu một cái, vẻ mặt đau khổ nói: "Ài..... Nhưng bây giờ vừa nhìn thấy Tam ca ca liền vui vẻ, không khóc được....."

Rốt cuộc Lục Vô Nghiên cũng cúi đầu bật cười, ý cười tràn ra từ trong đáy mắt, động lại nơi khóe mắt.

Lục Vô Nghiên xoay người, chỉnh lại cái gối mềm mại mà Phương Cần Chi ôm tới, nói: "Lần sau không được viện cớ như vậy nữa."

Phương Cần Chi thích cái gối ôm thêu hoa mềm mại này, mà Lục Vô Nghiên cũng chỉ quen dùng gối ngủ bằng ngọc lạnh tanh cứng ngắt. Vì vậy, Phương Cần Chi mới ôm cái gối của mình tới.

"Vâng ạ!" Phương Cần Chi cong đôi mắt nguyệt nha, vui vẻ nằm xuống.

Lục Vô Nghiên kéo chăn đắp kín người Phương Cần Chi, dịch góc chăn cẩn thận. Mùa đông khắc nghiệt, mặc dù lò sưởi bên trong viện Thùy Sao vượng hơn so với nơi khác rất nhiều, Lục Vô Nghiên vẫn lo lắng Phương Cần Chi bị cảm lạnh.

Phương Cần Chi không chịu nằm im một cách quy củ, con bé lật người, ôm lấy hông của Lục Vô Nghiên.

"A, Tam ca ca, trên người huynh thật lạnh!" Phương Cần Chi kinh ngạc hỏi.

Rất lâu, Lục Vô Nghiên mới trả lời một tiếng. "Không lạnh."

Phương Cần Chi lại đụng đụng lên người Lục Vô Nghiên, bé kéo bàn tay lạnh lẽo của Lục Vô Nghiên đặt vào giữa hai bàn tay bé nhỏ của mình xoa đi xoa lại, động tác càng lúc càng chậm, cuối cùng bàn tay của Lục Vô Nghiên cũng tuột xuống khỏi hai bàn tay của con bé. Mà con bé, đã ngủ mất tiêu.

Lục Vô Nghiên lại không ngủ được.

Hần nằm nghiêng, cứ lẳng lặng nhìn tiểu cô nương đang ngủ say sưa như vậy, suốt cả đêm.

Qua ngày mười lăm, quả thật Phương Cần Chi phải cùng với mấy cô nương khác của Lục gia đến học đường đọc sách. Khi bé bước ra khỏi tiểu viện của mình thì có chút không đành lòng nhìn về phía viện Thùy Sao.

Con đường nhỏ thông tới viện Thùy Sao rất yên tĩnh, không một bóng người.

Sau này, bé không thể tiếp tục đến viện Thùy Sao để Tam ca ca dạy bé viết chữ.

"Biểu cô nương, hôm nay là ngày đầu tiên đến học đường, đừng đến muộn." A Tinh ở phía sau nói. A Nguyệt đứng bên cạnh A Tinh, nàng ấy đang đeo một cái rương sách nhỏ, bên trong đều đựng sách hôm nay Phương Cần Chi cần dùng đến.

"Ừ." Phương Cần Chi gật đầu một cái, đi về hướng ngược lại với viện Thùy Sao.

Vì là ngày đầu tiên đến học đường, Phương Cần Chi cố ý dậy sớm một chút. Khi bé đến học đường của Lục gia, mấy biểu tỷ muội khác đều chưa tới. Bé nhìn một lượt bàn ghế trống ở trong phòng, rồi đến ngồi xuống ở hàng cuối cùng.

Học đường của nhóm thiếu gia và nhóm cô nương ở phủ Ôn Quốc Công phải tách ra, nhưng cũng gần nhau. Mỗi buổi sáng, Lục Thân Ky đều yêu cầu mấy thiếu gia Lục gia đến hậu viện tập võ cưỡi ngựa bắn cung một canh giờ rồi mới vào học.

Ở trong phòng Phương Cần Chi đang ngồi có thể thoáng thoáng nghe thấy tiếng của nhóm thiếu gia Lục gia luyện võ.

Không lâu sau, Lục Giai Bò và Lục Giai Nhân nắm tay nhau đi vào. Hai người vốn đang cười cười nói nói trên đường đi, nhưng đến khi hai người bọn họ vào phòng, nhìn thấy Phương Cần Chi, nụ cười trên môi Lục Giai Nhân lập tức biến mất.

"Tứ biểu tỷ, Lục biểu tỷ." Phương Cần Chi từ chỗ ngồi đứng lên, ngọt ngào gọi.

Lục Giai Nhân "Hừ" một tiếng, ném cho Phương Cần Chi cái nhìn khinh khinh. Nàng ta không thêm để ý tới Phương Cần Chi, đi tới chỗ của mình ngồi

xuống.

Lục Giai Bồ có chút khó nhỡ liếc mắt nhìn muội muội của mình, mới đi đến trước mặt Phương Căn Chi, thân mật kéo tay của bé nói: "Thật tốt, sau này muội cũng học chung với bọn ta."

Lục Giai Bồ vừa dứt lời, Ngũ cô nương Lục Giai Huyền và Tam cô nương Lục Giai Liên của chi thứ hai người trước người sau đi tới. Hai cô nương nhìn thấy Phương Căn Chi, cũng hàn huyên một lúc.

Lục Giai Huyền kéo tay Phương Căn Chi, lặng lẽ nói: "Vưu tiên sinh dạy chúng ta học là một người rất nghiêm khắc, muội cũng nên cẩn thận."

"Ừm." Phương Căn Chi uốn cong đôi mắt nguyệt nha cảm kích nhìn Lục Giai Huyền.

"Vưu tiên sinh sắp tới rồi, Thất muội vẫn còn chưa tới." Lục Giai Bồ nhìn về phía cửa.

Lục Giai Nhân âm dương quái khí nói: "Còn không phải đều do Vưu tiên sinh cứng đầu chịu sao, hừ."

Vừa nói xong, đã thấy Lục Giai Nghi vội vã chạy vào, có thể nhận ra là đã chạy cả đoạn đường, trên mặt vẫn còn mang theo một tầng đỏ ửng. Nàng ấy vừa định chào hỏi Phương Căn Chi, thì nhìn thấy bóng dáng Vưu tiên sinh bên ngoài cửa sổ đang được mở hơn phân nửa, nàng ấy cũng không dám nhiều lời, vội vàng ngồi xuống chỗ của mình.

Tuổi của Vưu tiên sinh gần thất tuần, trên mặt không giận mà uy. Không có nhiều nhõ nhả của một học giả, nhưng lại có sự nghiêm khắc của một lão sư. Ông đi vào trong phòng, lướt mắt nhìn mấy vị học sinh ở trong phòng, ánh mắt dừng lại trên người Phương Căn Chi trong một cái chớp mắt, liền dời đi.

Đã có sự nhắc nhở của Ngũ biểu tỷ Lục Giai Huyền, Phương Căn Chi cũng không dám lơ là khinh suất, quy quy củ củ ngồi ở phía sau, hai mắt mở to không chớp nghe giảng.

Nhưng.....

Phương Căn Chi kinh ngạc phát hiện, những thứ Vưu tiên sinh dạy, Tam ca ca đã dạy bé từ sớm.

Chương trình dạy học cho nhóm cô nương gia của phủ Ôn Quốc Công chủ yếu là Tứ Thư Ngũ Kinh và Nữ Thư, Nữ Giới, Nữ Đức.

Trước mắt không nói đến ba quyển sách Nữ Thư, Nữ Giới, Nữ Đức. Chỉ nói Tứ Thư Ngũ Kinh, Lục Vô Nghiên đã dạy Phương Căn Chi Tứ Thư, về phần Ngũ Kinh, cũng đã học thuộc lòng Ngũ Kinh trong Kinh Thi, Lễ Ký cũng đã học gần một nửa.

Mà học đường trong phủ Ôn Quốc Công chỉ mới bắt đầu học Kinh Thi.

Phương Căn Chi có chút mơ hồ.

Không phải mấy biểu tỷ muội Lục gia này đã bắt đầu học vỡ lòng từ lúc ba tuổi hay sao? Sao lại..... học chậm như vậy?

Phương Căn Chi không biết, học đường của Lục gia sắp xếp việc học cho mấy cô nương trong phủ tương đối hỗn tạp, ngoại trừ đọc sách, còn có thêu thùa, cắm hoa, pha trà, hình thể, cầm kỳ thi họa đều là những môn bắt buộc. Dĩ nhiên, còn có một môn kỹ năng tốn nhiều thời gian hơn -- lễ nghi xã giao. Từ nhỏ, bọn họ đều phải thuộc lâu lâu gia phả của quý tộc Hoàng Thành, biết rõ những mối quan hệ thông gia to lớn mà phức tạp.

Mà trong đó có rất nhiều thứ Lục Vô Nghiên chưa từng dạy bé.

Huống chi, lúc Lục Vô Nghiên dạy bé, đó là kiểu dạy một với một, từ sáng sớm dậy đến tối muộn. Coi như có là một người đàn ông, cũng đã nhận được ích lợi không nhỏ, huống chi Phương Căn Chi còn là một tiểu cô nương thông tuệ trời sinh.

Phương Căn Chi trong cơn mơ màng, có chút thất thần.

"Biểu cô nương!" Vưu tiên sinh nhíu mày. "'Ngã tồ đông sơn, thao thao bất quy'" câu tiếp theo là gì."

Lục Giai Nhân hả hê nhìn bé một cái.

Phương Căn Chi quy quy củ củ đứng lên, giọng nói giòn giã: "Ngã lai tự đông, linh vũ kỳ mộng."

"Vậy người có biết ý là gì không?" Vưu tiên sinh từ trên cao nhìn xuống Phương Căn Chi.

"Tự ngã viễn chinh đông sơn đông, hồi gia nguyện vọng cứu thành không. Như kim ngã tòng đông sơn hồi, mẫn thiên tiểu vũ vụ mộng mộng." Phương Căn Chi dừng lại một chút. "Thu danh Đông Sơn này, kể lại cuộc chiến tranh ác liệt trong mười năm, một vị tướng sĩ bình thường, tự thuật lại suy nghĩ về cuộc chinh phạt phía đông, biểu đạt chiến tranh là tai ương đối với bách tính."

Trong phòng rất yên lặng, chỉ có giọng nói trong trẻo non nớt của Phương Căn Chi.

Trên mặt mấy vị cô nương Lục gia đều có mấy phần kinh ngạc. Một năm trước, lúc Phương Căn Chi vừa tới Lục gia, ngay cả tên mình cũng còn không biết viết.....

Chẳng qua chỉ mới một năm, hơn nữa gần nửa năm trong đó, tay của bé lại bị thương. Làm cách nào lại..... khiến người ta nhìn với một cặp mắt khác? Các cô nương Lục gia có chút khó nên kinh ngạc trong lòng.

"Ừ, người nói đều đúng." Vu tiên sinh gật đầu một cái. "Người đã học qua Kinh Thi?"

Phương Cần Chi gật đầu, quy củ trả lời: "Hồi tiên sinh, đã học qua Kinh Thi rồi."

Vu tiên sinh lại khảo thêm Phương Cần Chi mấy bài thơ, Phương Cần Chi đều đáp không sai một lỗi. Thậm chí lúc bé ngâm nga, ngay cả dừng lại một chút cũng không có, hơn nữa còn thấu hiểu mỗi một bài thơ, hiểu cả các loại ám dụ, ẩn dụ, tu từ ở trong đó.

Ít nhất, cũng đã dọa mấy biểu tỳ muội Lục gia ở trong phòng sững người.

Thật ra thì cũng không phải Phương Cần Chi hiểu ý tứ trong đó, chỉ là, khi Lục Vô Nghiên dạy bé, đều giảng giải hàm nghĩa từng từ trong mỗi bài thơ. Phương Cần Chi lại có trí nhớ hơn người, liền ghi nhớ hết những lời Lục Vô Nghiên giải thích. Hôm nay, Vu tiên sinh hỏi bé, bé liền thuật lại một lần nữa những lời giải thích của Lục Vô Nghiên từ trong trí nhớ. Mặc dù, trong đó có rất nhiều hàm nghĩa bé cũng không biết.

"Có thể viết không?" Vu tiên sinh ném ra vấn đề cuối cùng.

"Có thể." Phương Cần Chi gật đầu.

Bé đầu chỉ có thể viết.

Bé còn có thể viết cùng lúc tay trái và tay phải, hơn nữa, bút tích không giống nhau.

Trước đây, vì rèn luyện sự linh hoạt cho ngón tay phải của bé, Lục Vô Nghiên đã cố ý tăng lên số lượng sao chép. Ban đầu, Phương Cần Chi biết ngón tay phải không có cảm giác, không thể co lại, bé đã âm thầm khóc rất nhiều, sau đó liều mạng luyện tập dùng tay trái viết chữ. Cho nên, khi Lục Vô Nghiên tăng lượng nhiệm vụ, bé sao chép quá mệt mỏi, liền bắt đầu giả vờ ma mẫn, cùng lúc sao chép cả hai tay trái phải.

Cho tới bây giờ, bé đã có thể sử dụng hai tay cùng một lúc, hai tay cầm bút viết ra nội dung khác nhau.

"Rất tốt." Vu tiên sinh đặt quyển sách trong tay lên bàn. "Nếu người đã biết hết, vậy cũng không cần đến học đường nữa."

"Vu tiên sinh....." Phương Cần Chi mở to mắt, sững sờ nhìn Vu tiên sinh.

Sao vậy..... Quá thông minh cũng sẽ bị ghét bỏ sao?

"Người nghe không hiểu lời của ta sao? Ta bảo người đi ra ngoài!" Trong giọng nói của Vu tiên sinh đã có một chút tức giận.

Phương Cần Chi cả kinh, ngần ngại thật lâu, mới chậm rãi cúi người thu dọn đồ đạc trên bàn học. Sau khi thu dọn hết tất cả đồ đạc của mình bỏ vào trong rương sách nhỏ, mới đi ra ngoài trong ánh mắt vui vẻ khi người ta gặp họa của Lục Giai Nhân.

Mặc dù là bị đuổi ra ngoài, nhưng trên mặt bé không có chút nào xấu hổ. Trước khi ra khỏi phòng, còn quy quy củ củ thi lễ với Vu tiên sinh một cái.

"Biểu cô nương....." A Tinh và A Nguyệt có chút mờ mịt nhìn bé, hai người muốn khuyên, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào. Mặc dù về mặt Phương Cần Chi bình tĩnh, thậm chí trên khóe miệng còn chứa đựng một nụ cười đoan trang như có như không. Nhưng dù sao cũng là ngày đầu tiên đến học đường đã bị đuổi ra ngoài, sao trong lòng bé có thể dễ chịu? Hơn nữa, đối với thanh danh của Phương Cần Chi cũng không có gì tốt, không chừng người trong phủ còn muốn chỉ chỉ trỏ trỏ.

Mấy vị cô nương trong phủ đang ở trong phòng học, còn mấy nha hoàn hầu hạ bên cạnh bọn học thì đang đứng chờ bên ngoài. Vì vậy, đám nha hoàn của các phòng này đều nghe rất rõ ràng đoạn đối thoại ở trong phòng, quang minh chính đại.

Phương Cần Chi giao rương sách nhỏ cho A Tinh, bé xoay người đi về phía viện Thùy Sao. Trên đường gặp phải mấy hạ nhân trong phủ Ôn Quốc Công hành lễ với bé, bé đều mỉm cười gật đầu một cái.

Cho đến khi đến viện Thùy Sao.

Vừa vào cửa viện Thùy Sao, Phương Cần Chi đã chạy ào vào nhà chính, sau đó lại chui vào tầm phòng của Lục Vô Nghiên, tìm khắp nơi cũng không thấy Lục Vô Nghiên đâu. Vẫn là Nhập Phan từ trong phòng bếp đi ra, nói cho bé biết hiếm khi Lục Vô Nghiên dậy sớm như hôm nay, đang ở tầng thượng của lầu các.

Phương Cần Chi gật đầu một cái, đập lên cầu thang gỗ, "rầm rầm rầm" chạy lên tầng thượng.

Cửa tầng thượng bị đẩy ra, đập vào mắt chính một bầy bò câu trắng.

Lục Vô Nghiên ngồi trên một cái ghế, đang quần con diều trong tay. Phương Cần Chi chạy tới, Lục Vô Nghiên ngẩng đầu lên, có chút kinh ngạc nhìn con bé.

"Tam ca ca!" Phương Cần Chi xuyên qua đám bồ câu trắng, chạy tới trước mặt Lục Vô Nghiên. "Ài, đệ tử một tay huynh dạy dỗ bị người ta ghét bỏ, bị Vu tiên sinh đuổi ra khỏi học đường!"

Lục Vô Nghiên hơi đình trệ, trong ánh mắt có chút suy tư. Nhưng nháy mắt đã nở nụ cười, sau đó đưa cây kéo nhỏ đang cầm trong tay cho Phương Cần Chi, nói: "Vừa đúng lúc, chúng ta làm điều thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Đoạt lại

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày hôm sau, Vu tiên sinh không đến phủ Ôn Quốc Công. Nghe nói hôm qua trên đường về nhà, xe ngựa ông ta ngồi đã xảy ra chuyện, con ngựa bị kinh sợ, hất ông ta ngã gãy thắt lưng. Vốn lớn tuổi, lần này sau khi dạy học trở về từ phủ Ôn Quốc Công gặp chuyện không may, đành phải ở nhà an tâm tĩnh dưỡng.

Phương Cần Chi kinh ngạc kể chuyện này cho Lục Vô Nghiên nghe. Lục Vô Nghiên cười khê: "Cái lão già đường làm quan thất bại đó, để cho ông ta dạy cũng làm hư đám đệ tử."

Phương Cần Chi nghiêng đầu, quan sát Lục Vô Nghiên bằng ánh mắt cổ quái.

Lục Vô Nghiên vùng bứt lên, lại vì học đường của phủ Ôn Quốc Công mời tới một vị tiên sinh dạy học mới. Người mới đến là Tôn tiên sinh, mặc dù cũng đã xấp xỉ sáu mươi, nhưng có lẽ là do tính tình quá tốt, lại rất thích cười, nên nhìn có vẻ trẻ hơn so với tuổi.

Lúc ông ấy dạy học rất ôn hòa, trong tay cũng không có cây thước đánh vào tay như Vu tiên sinh, các cô nương Lục gia đều rất thích ông, trừ Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi cũng buồn buồn không vui cả một ngày. Đợi đến lúc trời chạng vạng, hết giờ học, không biết có phải do thời tiết thay đổi hay không, mà sắc trời hết sức âm u, bầu trời giống như có thể tối bất cứ lúc nào. Phương Cần Chi cùng với mấy biểu tỷ muội đi ra khỏi học đường. Mấy thiếu gia Lục gia đang đứng chờ bên ngoài cửa học đường.

Lục Vô Thế và Lục Tử Quân đang đợi Tử cô nương Lục Giai Bồ và Lục cô nương Lục Giai Nhân, Lục Vô Thạc và Lục Tử Cảnh đang đợi Thất cô nương Lục Giai Nghệ, Lục Tử Đan và Lục Tử Khâm đang đợi Tam cô nương Lục Giai Liên và Ngũ cô nương Lục Giai Huyền.

Đều đang đợi thân muội muội của mình để cùng nhau trở về.

Bọn tỷ muội nói tạm biệt nhau, rồi mỗi người đi một ngã, theo huynh trưởng của mình trở về các phòng.

Phương Cần Chi đứng ở cửa viện, đột nhiên cảm thấy có chút cô đơn. Trước đây bé cũng có ca ca, trước kia mỗi khi trời chạng vạng, mặc dù bé chỉ đi từ tiền viện đến hậu viện, ca ca của bé cũng đều không yên tâm mà đi theo, bảo vệ cho bé.

"Đi, ta đưa muội về." Lục Tử Vực đột nhiên đi tới.

Phương Cần Chi sững sốt một chút, mới quy quy củ củ nói: "Đa tạ Bát biểu ca, không cần đâu."

"Trời sắp tối rồi, một lát nữa muội nhất định sẽ sợ!" Lục Tử Vực kiên trì.

"Có nha hoàn đi theo muội mà, muội không sợ." Phương Cần Chi nói xong, quay đầu nhìn A Tinh và A Nguyệt đang ở sau lưng.

Lục Tử Vực gấp gáp.

Hắn gãi gãi đầu, nói: "Muội để ta đưa về đi!"

Phương Cần Chi chau mày lại, trong lòng có chút nghi ngờ. Vì sao chứ? Vì sao Bát biểu ca lại đột nhiên đề xuất muốn đưa bé về chứ? Trước đây Bát biểu ca cũng đâu có biểu hiện ra vẻ đặc biệt quan tâm chiếu cố đối với bé.

Phương Cần Chi nhìn về phía trước, nhìn bóng lưng đang đi xa dần của mấy vị biểu tỷ muội, bé đột nhiên hiểu ra. Các cô nương Lục gia đều được huynh trưởng của mình đón đi, chỉ có Phương Cần Chi là cô đơn trợ trọi một mình. Lục Tử Vực đang thương hại bé sao? E rằng cũng không phải.....

Lục Tử Vực không có thân muội muội.

Hiểu rõ nguyên do Lục Tử Vực đột nhiên đề xuất muốn đưa bé về, Phương Cần Chi mỉm cười ngọt ngào nói: "Được ạ, đa tạ Bát biểu ca."

Trong phủ, Nhị gia lập gia đình sớm nhất, tổng cộng có hai nhi tử một nữ nhi, trưởng tử đã sớm lập gia đình, trưởng nữ cũng là đại cô nương trong phủ, mùa thu năm trước cũng đã được gả ra ngoài. Còn lại Lục Tử Vực có vẻ vô cùng cô đơn. Nhất là khi nghe đám đường huynh đệ thường xuyên nhắc đến muội tử nhà mình, hẳn không ngừng hâm mộ!

Mất thấy tiểu viện của Phương Cần Chi đã ở trước mắt, Lục Tử Vực vỗ vỗ ngực mình, nói: "Về sau gặp phải thời tiết không được tốt, muội cứ gọi ta!"

"Được ạ!" Phương Cần Chi ngoan ngoãn đáp ứng.

Đợi đến khi Lục Tử Vực đi, nụ cười cong cong trên khóe môi Phương Cần Chi mới xiu xuống.

Lúc này trời đã tối rồi, Tam ca ca đã nói không cho bé ra khỏi cửa sau khi trời tối. Hơn nữa, vào thời điểm này, chắc Đại cữu cữu đang giảng giải quân sự đồ trái trên mặt đất cho Tam ca ca. Phương Cần Chi giậm chân, không cam lòng bước vào viện tử.

"Biểu cô nương." Nhập Trà đứng lên. "Hôm nay, vẫn phải tiếp tục luyện pha trà sao?"

"Luyện!" Phương Cần Chi mạnh mẽ gạt đầu.

Tiết Hoa Triều gần đến rồi!

Tiết Hoa Triều, là một cơ hội tốt để các cô nương trong phủ Ôn Quốc Công thể hiện tài hoa trước mặt các trưởng bối. Lòng ganh đua ai cũng có, huống chi giành được danh tiếng "đa tài đa nghệ", đối với hôn sự tương lai cũng vô cùng hữu ích.

Trong phủ, vài vị cô nương tính toán lấy rất nhiều tài nghệ ra tỷ thí, hẳn không thể sử dụng hết tất cả vốn liếng, thể hiện hết tất cả các loại kỹ năng đã học được. So với họ, Phương Cần Chi lại muốn kém cỏi hơn, bé chỉ chuẩn bị một tài nghệ -- pha trà.

Pha trà, là so về tài nghệ, cũng so về nghệ thuật.

Tay nghệ pha trà chiếm tám phần, hai phần còn lại là động tác mỹ cảm của người pha trà trong lúc thi triển -- chuyện này đối với một hài tử bảy tuổi mà nói, là quá khó khăn.

Luyện thành một tay bản lĩnh pha trà cần rất nhiều tâm huyết. Thân là quý tộc, các vị trưởng bối trong phủ đã phẩm qua rất nhiều trà, xem quá nhiều đấu trà. Máy cô nương choai choai của Lục gia này dĩ nhiên cũng đều phải trải qua một khóa trà nghệ chuyên nghiệp, nhưng tuổi của bọn quá nhỏ, vóc dáng cũng chưa phát triển, về điểm này kỹ thuật pha trà còn chưa nắm chắc, nói gì đến chuyện khiến cho người ta cảm thấy mỹ cảm. Cho nên, đám cô nương Lục gia này hoàn toàn không dám đem ra khoe khoang.

Trà, ở Đại Liêu là chuyện tao nhã.

Ở bên ngoài, tiệm trà mọc lên như nấm sau mưa, lúc các quan lão gia nghị sự đều thích có mỹ nhân bên cạnh, châm một tách trà bọt trắng xóa. Công sự cũng trở thành chuyện hết sức tao nhã. Lại càng không nói những hoa khôi nghệ tử này, thỉnh thoảng cách một thời gian sẽ cử hành đấu trà. Các cô nương và phu nhân hậu viện cũng thích pha trà. Từ nhỏ bọn họ đã được hun đúc bởi nghệ thuật uống trà, thỉnh thoảng cũng muốn so sánh với người trong nhà hay trong nhóm.

Nghệ thuật uống trà, có sự tao nhã tách biệt với cầm, kỳ, thư, họa, thi, từ, ca, phú, nấu ăn, thêu thùa, may vá.

Những thứ tài nghệ khác, cho dù có non nớt, cũng sẽ nhận được một tiếng cười của các trưởng bối, được khen ngợi một câu "có tiến bộ", "trẻ nhỏ dễ dạy". Còn nghệ thuật uống trà, cũng bởi vì phong cách "tao nhã" cao nhất của nó, nếu chưa đạt đến bản lĩnh nhất định, có rất ít người dám mang ra khoe khoang.

Tránh để người ta chê cười.

Đại cô nương Lục gia Lục Giai Anh, đã có một lần bộc lộ sự khéo léo trên Tiết Hoa Triều. Nàng thân là trưởng nữ một thế hệ của Lục gia, thành kính bá sự, nghiên cứu năm năm, mới dám biểu diễn tay nghệ pha trà trên Tiết Hoa Triều.

Nhưng chẳng qua chỉ đạt được đánh giá là "Chấp nhận được".

Vì vậy, khi mọi người phát hiện Phương Cần Chi chuẩn bị trà nghệ thì không tránh khỏi kinh ngạc. Không nói đến chuyện khác, bản tay Phương Cần Chi quá nhỏ, con bé có cầm được bình trà không?

"Hài tử này là ai đấy nhỉ?" Ôn Quốc Công vốn không có hứng thú gì với màn biểu diễn của mấy tiểu cô nương, chợt thấy Phương Cần Chi đứng trước trường án, hẳn là muốn biểu diễn trà nghệ. Ông liền bộc lộ mấy phân hăng hái.

Lão thái thái giận dữ liếc ông một cái: "Ông lại quên! Nó là ngoại tôn nữ của tam phòng!"

Ôn Quốc Công bưng bình đại ngộ, cười nói: "Là nó à, cũng không cao hơn cái bàn bao nhiêu."

Lão thái thái cũng không nói gì, bà biết Ôn Quốc Công bưng bình đại ngộ chỉ là giả vờ. Đợi đến khi gặp lại Phương Cần Chi lần nữa, khẳng định vẫn sẽ không biết!

"Lại là pha trà." Tam lão gia có chút cảm khái nói. "A Dung cũng thích pha trà, cũng là một cao thủ pha trà, Lục gia tìm không ra người thứ hai."

Tam thái thái không thích nghe Tam lão gia lúc nào cũng nhắc tới chuyện thứ nữ xuất sắc hơn đích nữ do bà ta sinh ra! Bà miễn cưỡng nở nụ cười, phụ họa nói: "Nhưng hài tử này có hơi bé nhỏ."

Tam lão gia cũng không khỏi nhú mày.

Nhập Trà dẫn Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi, mang vào từng món dụng cụ mà trà nghệ yêu cầu bày lên trên bàn. Trà cụ muôn màu đặt trên bàn lại có chút cổ quái, cẩn thận quan sát mới phát hiện thì ra chúng nhỏ hơn bình thường một chút.

"Chắc, nghe nói là đã đặc biệt tìm Từ Ngọc Hiến đặc biệt chế tạo, vị biểu cô nương trong phủ chúng ta thật có lòng!" Lục Giai Nhân vừa biểu diễn một khúc tỳ bà, liếc mắt nhìn Lục Vô Nghiên đang lười biếng ngồi bên cạnh Ôn Quốc Công, có chút âm dương quái khí nói.

Nói xong, nàng ta mới phát hiện Lục Giai Bò không nói giúp Phương Cần Chi như bình thường. Nàng ta có chút kinh ngạc nghiêng đầu nhìn sang Lục Giai Bò. Lục Giai Bò cau mày, ánh mắt rơi trên người hai nha hoàn đang bày trà cụ trước trường án.

"Tỷ?" Lục Giai Nhân kéo tay áo Lục Giai Bò.

Lục Giai Bò không khỏi nói: "Muội có cảm thấy hai nha hoàn bên cạnh biểu muội giống như biến thành người khác hay không?"

"Có sao?" Lục Giai Nhân nhú nhú mày. "Ai muốn chú ý hai nha hoàn đề tiện chứ!"

Từ trước đến nay, Lục Giai Bò luôn là một người thận trọng, nàng mơ hồ cảm thấy trên người hai nha hoàn bên cạnh Phương Cần Chi phát sinh biến hóa rất lớn. Mỗi cử chỉ của bọn họ đều thỏa đáng, đầu còn những nét của mao nha đầu lúc vừa tới phủ Ôn Quốc Công?

Ngũ cô nương Lục Giai Huyền mỉm cười đứng ra: "Pha trà không thể chỉ hoàn thành trong chốc lát. Không bằng để Giai Huyền đàn một khúc 《Điểm giáng thần》, cũng xem là bầu bạn."

Nàng lại mỉm cười quay đầu sang hỏi Phương Cần Chi: "Biểu muội nói có được hay không?"

"Dĩ nhiên là không thể tốt hơn!" Phương Cần Chi ngọt ngào trả lời.

Tuy Lục Giai Huyền chỉ có chín tuổi, nhưng đã hiện rõ dung mạo hơn người, lại là một người thủy mị khéo léo. Nàng mặc một bộ nhu trang màu đỏ nhạt ngồi ở một bên, mười ngón tay khẽ vuốt một cách khoan thai lên sợi dây đàn, tự tạo thành phong cảnh.

Lục Giai Nhân liếc mắt, cười giễu cợt nói: "Con cóc Phương Cần Chi này còn cảm tạ nàng ta! Nó chỉ mặc một màu trắng, còn Ngũ tỷ, ngược lại mặc một bộ y phục đỏ nhạt xinh đẹp, ở một bên giành hết cả danh tiếng!"

Lục Giai Bò có chút bất đắc dĩ nhìn thân muội muội của mình, muốn khuyên, nhưng lại nuốt trở vào.

Đúng vậy, Lục Giai Huyền thật sự muốn thoát nổi bật. Nhưng cũng không phải thoát nổi bật của Phương Cần Chi. Khi pha trà, có âm luật làm bạn vốn là một hành động tăng thêm vinh dự. Huống chi, khúc nhạc Lục Giai Huyền đang khảm lại nhẹ nhàng êm dịu.

Lục Giai Huyền cướp chính là danh tiếng của khúc tỳ bà mà Lục Giai Nhân vừa mới biểu diễn.

Phương Cần Chi liếc mắt nhìn thoáng qua Lục Vô Nghiên ở đằng xa, rồi mới cúi đầu nện bánh trà trong gói giấy lụa đã được sao xong. Sau đó bỏ bánh trà đã được đập bẻ vào trong cối, cẩn thận nghiền nát thành vụn nhỏ.

Bé nhận lấy cái lược Nhập Trà đưa tới, nhẹ nhàng lược lấy phần phấn. Bụi phấn bay lên, bám đầy lên lông mày màu đen của bé. Bé không hề hay biết, chỉ dùng đôi tay nhỏ không ngừng dùng đưa lược trà trong tay, chỉ sợ lưu lại những vụn trà thô.

Mễ Bảo Nhi đưa tách trà đã được chần qua nước sôi cho Phương Cần Chi, để Phương Cần Chi bỏ vụn trà đã được lược cẩn thận vào trong tách.

Diêm Bảo Nhi đưa cho Phương Cần Chi một cái bình chứa đầy nước sôi, nhỏ giọng lải nhải: "Cô nương cẩn thận nóng."

Đây cũng là bước mấu chốt nhất trong quá trình pha trà. Mọi người ở đây đều dời mắt nhìn sang. Thái độ của Lục Vô Nghiên ngược lại không có biến hóa gì lớn, vẫn lười biếng như cũ.

Phương Cần Chi âm thầm hít một hơi, mới nâng bình nước lên, nhắm vào một góc của tách trà, dùng sức rót nước. Khi rót nước, nhất định phải chú ý đến lực đạo, quá nhẹ hay quá mạnh, cũng có thể dẫn đến phá hư cái "mỹ" trên mặt trà.

Cánh tay Phương Cần Chi không dám run dù chỉ một chút, lưu loát thu hồi ấm nước. Không để những giọt nước còn sót lại rơi vào trong tách trà. Nhưng dù sao Phương Cần Chi cũng còn nhỏ, nước trong bình vẫn vẩy ra một giọt. May là rơi vào tách trà bên cạnh trên mặt bàn.

Phương Cần Chi lại âm thầm thở phào một hơi.

Khi bé đặt ấm nước xuống, Nhập Trà đã kịp thời đưa trà tiền tới. (Trà tiền là một dụng cụ khuấy trà bằng trúc có cán)

Lúc này tuyệt đối không được trì hoãn, chậm một chút sợ rằng sẽ làm ảnh hưởng đến bọt trà! Trong lòng Phương Cẩn Chi có chút nóng nảy, Lục Vô Nghiên khẽ khụ một tiếng. Phương Cẩn Chi sửng sò, hạ bàn tay vừa mới nâng lên. Tam ca ca từng nói với bé, bé học pha trà không tới bốn tháng, không thể học được cái tinh túy của pha trà. Nhưng tuyệt đối không thể hốt hoảng, trầm tĩnh là yêu cầu tối thiểu.

Phương Cẩn Chi cầm trà tiễn, nhớ lại những động tác thường ngày của Nhập Trà, bắt đầu khuấy nhẹ nước trà. Để vụn trà và nước sôi hòa làm một, màu đen trong tách trà bắt đầu chuyển thành màu xanh từng chút từng chút một. Theo tốc độ khuấy trà càng lúc càng nhanh của Phương Cẩn Chi, bọt trà nổi lên từ biến thành màu trắng như tuyết.

Phương Cẩn Chi mở to hai mắt, gắt gao nhìn chăm chăm mép tách, cho đến khi bọt trà cần tách. (bọt trà bám chặt trên thành ly)

Tình trạng cần tách xuất hiện, đối với khả năng hiện tại của Phương Cẩn Chi mà nói cũng đã rất không dễ dàng. Bé cẩn thận từng chút một thu hồi trà tiễn, ánh mắt vẫn dán chặt bề mặt trà, chỉ sợ xuất hiện một vết nước.

Đứng sau lưng Phương Cẩn Chi, Nhập Trà, Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi cũng khần trương không thôi. Nếu bọt trà không thể cần tách, nơi tiếp xúc giữa tách và bọt trà sẽ nứt ra tạo nên vết nước, đó là nét bút hồng lớn nhất.

Hoàn hảo.

"Người cũng thích pha trà như mẫu thân người." Lão thái thái hiền hòa cười cười.

"Đúng vậy, con thấy động tác khuấy trà của Cẩn Chi rất giống mẫu thân của con bé!" Tam nãi nãi phụ họa.

Ngũ nãi nãi cũng không chen vào nói, cười như không cười nhìn Tam nãi nãi.

Phương Cẩn Chi lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Lục Vô Nghiên, Lục Vô Nghiên khẽ gật đầu với bé một cái.

Trong lòng Phương Cẩn Chi đã có bài bản, bé nâng tách trà lên khay, chậm rãi đi tới trước mặt Tam lão gia.

Nhìn thấy bước chân của Phương Cẩn Chi dừng lại trước mặt Tam lão gia, tất cả mọi người đều kinh ngạc. Nói thế nào, Ôn Quốc Công vẫn đang ngồi ở đây. Coi như Tam lão gia là ngoại tổ phụ của con bé, nhưng cũng không nên kính trà cho Tam lão gia trước như vậy.

Tam lão gia cũng khá bất ngờ. Ông cho rằng Phương Cẩn Chi còn nhỏ tuổi, không hiểu quy củ, vừa định nói cho con bé biết nên kính trà Ôn Quốc Công trước. Thì kinh ngạc nhìn thấy thân thể nhỏ bé của Phương Cẩn Chi quỳ xuống trước mặt ông.

Bé bưng khay trà, cẩn thận quỳ xuống. Đôi mắt to trong suốt vẫn luôn nhìn chăm chăm vào trong khay trà, chỉ sợ làm đổ nó.

"Chuyện này....." Tam lão gia có chút không hiểu.

"Ngoại tổ phụ, tách trà này, là Cẩn Chi thay mẫu thân kính người." Giọng nói của Phương Cẩn Chi trong trẻo rõ ràng rơi vào trong tai mỗi người. Ai cũng không nghĩ tới con bé lại đột nhiên nói ra những lời như vậy.

"Mẫu thân con..... là một hài tử ngoan....." Nghe lời này, trong lòng Tam lão gia ngũ vị tạp trần, nhìn Phương Cẩn Chi vất vả bưng khay trà. Vội vàng tự mình nhận lấy, rồi đặt sang cái bàn thấp bên cạnh.

Khi mẫu thân Phương Cẩn Chi chưa xuất giá, Tam lão gia cũng có chút thương yêu bà. Lúc này, thấy dáng vẻ nhỏ nhắn của ngoại tôn nữ đang quỳ trước mặt ông, còn nói ra những lời như vậy, trong lòng Tam lão gia nhất thời nhớ đến nữ nhi đã mất sớm của mình.

Phương Cẩn Chi nói: "Thật ra thì mẫu thân không thích pha trà."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc. Dù sao lúc mẫu thân Phương Cẩn Chi còn ở Lục gia, thủ nghệ pha trà cũng đứng nhất nhì trong nhóm cô nương Lục gia.

"Nhưng mà ngoại tổ phụ thích! Cho nên mẫu thân mới liêu mạng học. Từ nhỏ, mẫu thân hay nói với Cẩn Chi, trước khi mẫu thân xuất giá, chuyện hạnh phúc nhất là nghe được tiếng cười của ngoại tổ phụ. Mỗi lần ngoại tổ phụ uống trà mẫu thân pha, cười khen thủ nghệ của mẫu thân tốt, chính là lúc mẫu thân vui vẻ nhất!"

Thứ nữ lấy lòng phụ thân là chuyện đương nhiên, nhưng chuyện như vậy được nói trắng ra từ miệng của ngoại tôn nữ, lại tăng thêm mấy phần tình thâm của phụ thân và nữ nhi.

"Mau đứng lên, đứng lên nói chuyện." Tam lão gia kéo Phương Cẩn Chi đứng dậy.

Phương Cẩn Chi lại lắc đầu một cái, bé dùng đôi mắt sạch sẽ nhìn Tam lão gia, vô cùng thành khẩn nói: "Ngoại tổ phụ, phụ thân Cẩn Chi kinh doanh rất nhiều thứ, trong đó đề tâm nhất chính là trà trang. Người có biết tại sao không?"

Đương nhiên Tam lão gia không biết.

Phương Cẩn Chi cũng không đợi ông trả lời, nói tiếp: "Bởi vì mẫu thân nói, mẫu thân đã xuất giá không thể phụng dưỡng dưới gối người như trước. Cho

nên mẫu thân đã dặn dò phụ thân phải dụng tâm quản lý công việc buôn bán của trà trang hơn, cố gắng tìm ra loại trà ngon nhất! Loại trà ngoại tổ phụ thích nhất! Sau đó..... đợi đến sinh thần của người, mẫu thân sẽ trở về pha trà cho người uống, để được người cười một tiếng. Nhưng không đợi được sinh thần của người, mẫu thân đã....."

Giọng nói của Phương Cẩm Chi càng lúc càng thấp, khi nói xong lời cuối cùng, một giọt nước mắt lăn xuống khỏi hốc mắt con bé, rơi lên y phục trên đầu gối bé.

"A Dung....." Trong lòng Tam lão gia chợt cảm thấy chua xót. Trong đầu ông không khỏi hiện lên mỗi một cái nhăn mặt, mỗi nụ cười của Lục Vô Nghiên, nữ nhi đó khóc lóc hiểu chuyện bao nhiêu! Đáng tiếc tuổi còn trẻ như thế mà đã ra đi.....

Phương Cẩm Chi dùng mu bàn tay lau đi nước mắt trên mặt, bé ngược đầu nhìn Tam lão gia, lời nói thành khẩn: "Ngoại tổ phụ, tâm nguyện mà mẫu thân vẫn chưa hoàn thành, Cẩm Chi nhất định sẽ thay mẫu thân hoàn thành! Cẩm Chi biết thủ nghệ pha trà của mình vẫn còn rất kém cỏi, không kế thừa được chút gì của mẫu thân. Nhưng Cẩm Chi sẽ cố gắng học hỏi! Rất rất cố gắng học! Không chỉ muốn học pha trà, còn muốn học kinh doanh trà trang! Sau này, sinh thần mỗi năm của ngoại tổ phụ, Cẩm Chi đều sẽ đến pha trà cho người uống!"

Phương Cẩm Chi đứng dậy, kéo tay áo Tam lão gia: "Ngoại tổ phụ, người nói có được hay không?"

"Được! Được! Được!" Tam lão gia vỗ vỗ bàn tay Phương Cẩm Chi, trong mắt quả thật có chút ẩm ướt. Không biết vì nhớ lại nữ nhi đã chết sớm, hay bị ngoại tôn nữ hiểu chuyện này làm cảm động.

Lúc mới bắt đầu, Tam nãi nãi còn giống như đang xem diễn trò, nghe Phương Cẩm Chi lấy lòng Tam lão gia. Nhưng đến lúc này, bà ta lại cảm thấy không thích hợp. Học thủ nghệ pha trà là chuyện nên làm, nhưng học kinh doanh trà trang là chuyện gì đây?

Trong lòng bà ta thấp thỏm, kéo ra một nụ cười đúng cách, nói: "Cẩm Chi của chúng ta là một đứa bé hiểu chuyện. Học pha trà quả thật là chuyện tốt! Thật là hiểu tâm. Nhưng..... Cẩm Chi, con còn nhỏ lắm. Chuyện quản lý trà trang đâu có dễ dàng như vậy. Con phải lớn hơn một chút nữa mới được."

Nụ cười trên mặt Tam nãi nãi thật thân thiết.

Phương Cẩm Chi cũng không nhìn bà ta, chỉ ngược đầu, sững sờ nhìn Tam lão gia, hốt hoảng nói: "Không thể được sao....."

Nước mắt đọng đầy trong hốc mắt, nửa không chịu rơi xuống, ứa ra muốn khóc, vừa nhìn đã thương.

"Chuyện này....." Tam lão gia vẫn còn đang đắm chìm trong không khí bị thương, không kịp phản ứng.

"À" Lục Vô Nghiên cười khẽ. "Trùng hợp thế, ta mới vừa dạy con bé ba tháng quản lý sổ sách."

Hắn dùng tay chỉ vào Phương Cẩm Chi, cười nói: "Nhưng không được làm mất thể diện của ta, nếu để trà trang thua lỗ, xem ta khề tay mặt thế nào!"

Phương Cẩm Chi phối hợp rút vai lại, có chút sợ hãi rúc vào bên cạnh Tam lão gia, bé nhìn Tam lão gia, có chút tủi thân nói: "Cẩm Chi đã cầu xin Tam ca ca thật lâu, huynh ấy mới chịu dạy con quản lý sổ sách đấy! Con.....con nhất định sẽ kinh doanh tâm huyết của mẫu thân thật tốt!"

Con bé nắm tay lại, rõ ràng là ngôn ngữ và lời nói của trẻ con, khiến cho người nghe giống như lời tuyên thệ không chút kiêng kỵ của trẻ con.

"Tốt!" Tam lão gia vỗ mạnh lên bả vai bé nhỏ của bé, vui mừng nói: "Cẩm Chi của chúng ta thông minh như vậy, nhất định sẽ quản lý tốt trà trang! Nếu có gì khó khăn, tới tìm ngoại tổ phụ. Nếu nó bực gian xảo không nghe lời, cũng tới tìm ngoại tổ phụ! Nếu khởi điểm có hao tổn gì cũng không cần khăn trương, thua lỗ bao nhiêu, ngoại tổ phụ bù hết cho con!"

"Oa!" Phương Cẩm Chi sùng bái nhìn Tam lão gia. "Ngoại tổ phụ, người thật tốt! Tốt không chịu nổi!"

Khiến Tam lão gia và mọi người bên trong cười ồ lên.

Tam nãi nãi cũng đang cười, nhưng nụ cười trên mặt bà ta có chút gượng gạo.

Ngũ nãi nãi ưỡn ngực, ý cười trên khóe môi càng sâu. Bà ta liếc nhìn Tam nãi nãi một cái, nhưng trong lòng lại cho bà ta một ánh mắt khinh bỉ. Vì sao Phương Cẩm Chi chỉ biểu diễn một môn trà nghệ? Hơn nữa, người không bao giờ xuất hiện trong những trường hợp như thế này như Lục Vô Nghiên cũng tới. Nữ nhân ngu xuẩn này lại hoàn toàn không phát giác.

Ngũ nãi nãi gờ tay lên, vuốt ve ngọc trâm giữa búi tóc. Bỗng nhiên cảm thấy hạnh diện.

Trong tiếng tán thưởng của các trưởng bối, Phương Cẩm Chi len lén nhìn về phía Lục Vô Nghiên, lặng lẽ nháy mắt một cái với hắn.

Lục Vô Nghiên cười khổ. Con bé này mới bảy tuổi, mà đã nói dối tới mặt không đỏ chân không run, giống như kể chuyện xưa. Còn có thể nói khóc liền khóc, nói cười liền cười, diễn được thâm tình, sắc mặt lại càng trắng bệch. Nàng ấy vội vã chạy tới bên cạnh Lục Vô Nghiên, thì thầm vào tai

Lục Vô Nghiên bỗng cảm thấy nguy cơ -- hy vọng con bé trưởng thành sẽ không diễn trò như vậy với hắn mới tốt.

Nhập Phan ô một hộp gấm, vội vã chạy vào từ cửa hậu hoa viên nơi tổ chức Tiết Hoa Triều. Cờ chi của nàng ấy từ trước đến giờ đều rất đúng mực, nhưng bước chân lúc này lại có ba phần loạn choạng, sắc mặt lại càng trắng bệch. Nàng ấy vội vã chạy tới bên cạnh Lục Vô Nghiên, thì thầm vào tai

hắn mấy câu.

"Người lập lại lần nữa." Giọng nói lạnh lẽo của Lục Vô Nghiên vang lên trong tiếng cười đùa trong hậu hoa viên. Trong nháy mắt, tất cả mọi người Lục gia yên tĩnh lại, nghi ngờ nhìn sang.

Nhập Phan hít một hơi thật sâu, nàng ấy quỳ xuống bên chân Lục Vô Nghiên đang mang sắc mặt lạnh như băng, bình tĩnh nói: "Vệ Vương lên vào biệt viện Công Chúa, bắt Trưởng Công Chúa đi....."

"Cái gì?" Ôn Quốc Công đứng bật dậy.

Tất cả mọi người Lục gia cuống quýt đứng dậy, kinh ngạc không thôi. Tại Đại Liều dựa vào Trưởng Công Chúa chấp chính này, ngay cả khi có bao nhiêu nam nhi không biết xấu hổ Trưởng Công Chúa chấp chính, bọn họ cũng rất rõ ràng Trưởng Công Chúa bị ám hại đại biểu cho cái gì.

Nhập Phan run run rẩy rẩy nâng hộp gấm đang cầm trong tay qua đỉnh đầu: "Đây là Vệ vương để lại trong biệt viện Công Chúa, cho người."

Lục Vô Nghiên hí hửng nhìn chằm chằm hộp gấm một lúc lâu, mới đưa tay tiếp nhận. Trên hộp gấm dán một tờ giấy, trên đó viết ba chữ "Lục Vô Nghiên", bút tích câu thả này chính là của Vệ Vương. Lục Vô Nghiên nhận ra được.

Hắn mở hộp gấm ra, bên trong chỉ có một thanh chủy thủ bị rỉ sét.

Ánh mắt Lục Vô Nghiên ngưng tụ trên thanh chủy thủ, đây là thanh chủy thủ Lục Vô Nghiên đã dùng qua. Chính là chủy thủ Lục Vô Nghiên đã dùng để giết vô số tử tù trong tử lao Kinh Quốc.

Lục Vô Nghiên nắm chặt thanh chủy thủ, sải bước ra ngoài.

"Tam ca ca....." Phương Căn Chi lo lắng nhỏ giọng gọi hắn một tiếng.

Bước chân Lục Vô Nghiên dừng lại, hắn xoay người, dùng một ánh mắt hết sức phức tạp nhìn Phương Căn Chi. Hắn vốn nên dặn dò con bé mấy câu, nhưng tất cả đều nghẹn lại nơi lồng ngực hắn không thể nói ra, cuối cùng chỉ im lặng xoay người.

Phương Căn Chi ngẩn người đứng đó, bé nghĩ không ra tại sao Tam ca ca của bé lại dùng ánh mắt như vậy nhìn bé.

Lục Vô Nghiên rời đi năm năm, bé cũng suy nghĩ năm năm, nhưng vẫn hoàn toàn không hiểu.

Trà tiển

Bánh trà

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Hồi phủ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Năm năm sau.

Một dòng nước từ trên cao chảy xuống, chảy vào trong cái tách lông thỏ, sau hàng loạt những tiếng khua khuấy, bỗng chốc trở nên yên tĩnh. Hoa văn trên bề mặt tách lay động, trong chớp mắt ngay chính giữa hiện lên một chữ "thiên".

Ánh mắt của Tĩnh Úc sư thái từ chữ "thiên" trên mặt tách, chuyển đến bàn tay ngọc ngà mềm mại của Phương Cần Chi. Bà khẽ gật đầu, khen: "Con bé này, thủ nghệ pha trà càng ngày càng tinh diệu."

Nói xong, bà quay đầu đi, khẽ ho hai tiếng.

"Sư thái....." Phương Cần Chi vội vàng đặt trà tiền trong tay xuống bàn.

Tĩnh Úc sư thái khoát tay áo, nói: "Không có gì đáng ngại, chỉ vô tình mắc phải phong hàn thôi."

"Cũng đã vào thu rồi, những lúc sư thái niệm thiện cần phải chú ý thời tiết." Phương Cần Chi đứng dậy, nâng chiếc váy hồng mai bách thủy màu khói đi đóng cửa sổ lại.

Nàng xoay người lại, khoe miệng cong lên, lúm đồng tiền khẽ điểm: "Sư thái, không được chê thuốc đắng!"

"Ta cũng không phải tiểu hài tử....." Tĩnh Úc sư thái liên tiếp cười hai tiếng, rồi bỗng sực nhớ ra điều gì. Bà bước đến ngồi xổm trước một cái tủ tử đàn thấp bé, lục lọi ra một chiếc hộp nữ trang xinh xắn.

Phương Cần Chi nghiêng đầu nhìn bà, có chút kinh ngạc khi thấy Tĩnh Úc sư thái lấy từ bên trong ra một cây trâm hoa mai bằng ngọc. Ngọc trâm này dùng năm miếng Dương Chi Bạch Ngọc thượng hạng tạo thành các cánh hoa, lại dùng ba khối hồng ngọc đỏ tươi làm nhụy hoa.

"Rất hợp với cái váy của con ngày hôm nay." Tĩnh Úc sư thái đi tới, cài trâm ngọc lên mái tóc của Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi nhắc váy, xoay một vòng, chiếc váy bách thủy tầng tầng lớp lớp uốn lượn như mây bay. Nàng khẽ cong mắt cười hỏi: "Sư thái, sư thái, có phải nhìn con rất đẹp hay không?"

"Cái con bé này, đâu có ai tự khen mình như vậy!" Tĩnh Úc sư thái cười trợn mắt nhìn nàng. Nhưng trong lòng Tĩnh Úc sư thái cũng không thể không thừa nhận, hôm nay, Phương Cần Chi xác thực là rất đẹp.

Lúc không cười như vàng trắng thanh tú ẩn sau màn mây mỏng, sáng trong thanh lịch tao nhã. Nếu nàng mím môi cười khẽ thì đôi mắt khẽ cong lên, khoe mắt đuôi mày đều kinh diễm. Làn da trắng như mỡ đông, hai má lúm đồng tiền xinh xắn, tạo thêm chút ngọt ngào.

Mới mười hai tuổi.

"Sư thái." Phương Cần Chi kéo cánh tay Tĩnh Úc sư thái. "Con phải đi rồi, trễ hơn nữa, nhị ca lại phát cáu...."

Ấn đường khẽ chau lại, hai má phồng lên.

Tĩnh Úc sư thái không khỏi cảm khái: vẫn còn trẻ con.

Mấy ngày trước là thọ thần của Vinh Quốc Công, Phương Cần Chi với tư cách là nghĩa nữ của Phương Bảo Thành, phải trở về chúc thọ lão gia tử. Phương gia giữ nàng ở lại bốn ngày, hôm nay mới để cho Phương Kim Ca đưa nàng về phủ Ôn Quốc Công. Phương Cần Chi nghe nói Tĩnh Úc sư thái bị bệnh, thuận đường ghé am Tĩnh Ninh trên đường đi. Phương Kim Ca cũng không theo vào, mà đến nhà bằng hữu ngồi chơi. Ước định hồi gian, Phương Kim Ca trở lại đón Phương Cần Chi, đưa nàng về phủ Ôn Quốc Công nguyên vẹn không chút sứt mẻ.

Tĩnh Úc sư thái tự mình đưa Phương Cần Chi xuống núi, Phương Kim Ca đã đến từ rất sớm. Đang đứng dựa vào cây dương liễu, hờ hững. Khoe mắt liếc thấy có bóng người, hẩn ngẩng đầu lên, nhìn Phương Cần Chi.

Cho dù khoảng cách xa như vậy, cho dù không nhìn thấy rõ nét mặt của Phương Kim Ca. Nhưng Phương Cần Chi cũng dám cuộc rằng ánh mắt nhị ca nhìn nàng lúc này, tuyệt đối là trừng mắt.

Nàng bái biệt Tĩnh Úc sư thái, cùng Diêm Bảo Nhi đi tới. Không đợi Phương Kim Ca oán trách, nàng cười ngọt ngào nói trước: "Đều là Cần Chi không tốt, khiến nhị ca chờ lâu!"

Phương Kim Ca trừng mắt nhìn nàng, nói: "Ngươi không thể mặc áo choàng vào à? Lại cảm lạnh nữa, mẫu thân sẽ trách ta!"

Đây là Phương Kim Ca đang lời chuyện cũ ra nói. Chỉ vì năm trước, khi Phương Cần Chi từ phủ Vinh Quốc Công trở lại phủ Ôn Quốc Công không cẩn thận bị cảm lạnh, Đại phu nhân Phương gia liền trách mắng Phương Kim Ca không chịu chăm sóc muội muội từ tế.

"Phải phải, muội quên mất. Lần sau nhất định sẽ mặc thật dày!" Phương Cần Chi cười đến vô cùng chân thành.

Phương Kim Ca bỗng nhiên cảm thấy không còn chút hăng hái nào, hẩn xoay người bước thẳng lên ngựa.

Trên đường trở về phủ Ôn Quốc Công, Phương Cần Chi ngồi bên trong xe ngựa, thỉnh thoảng nghe thấy có tiếng ăn xin dọc đường. Nàng cẩn thận vén một góc nhỏ màn che cửa sổ của xe ngựa, nhìn tình cảnh bên ngoài.

Hoàng Thành, vẫn là Hoàng Thành.

Những đại viện nhà cao cửa rộng vẫn đứng sừng sững thâm nghiêm hùng vĩ như trước. Nhưng trên đường lại có thêm rất nhiều lưu dân. Trận chiến này của Đại Liêu và Kinh Quốc, đã đánh được năm năm.

Ban đầu Trương Công Chúa bị bắt, Tiểu Hoàng Đế không để ý quần thần liệu chết can gián, lập tức phát binh. Vị trí Đại Tướng Quân chính Nhất Phẩm trong quân đội vẫn trống. Tiểu Hoàng Đế hạ thánh chỉ đến phủ Ôn Quốc Công, nhưng không tìm được bóng dáng của Lục Thân Ky.

Trương Công Chúa bị bắt, Lục Thân Ky mất tích. Dân tâm không yên, trong triều, trong quân đội, lòng người lại càng hoang mang. Dưới sự khuyên can của Lục Vô Nghiên, Tiểu Hoàng Đế quyết định ngự giá thân chinh, để làm phấn chấn lòng quân.

Khi đại quân khởi hành đi tới biên cảnh thì nhìn thấy một con tuần mã lao như bay tới. Trên lưng tuần mã có một người đang nằm, sống chết không rõ. Trong lúc liêu binh đang định bắn cả vạn mũi tên, thì bị Lục Vô Nghiên ngăn trở. Hẩn phóng ngựa về phía trước, khổng chế con tuần mã đang chạy như bay, cứu được Trương Công Chúa đang trọng thương sắp mất đi ý thức trên lưng ngựa.

Lục Vô Nghiên lãnh binh chạy dọc theo con đường tuần mã chạy tới, rốt cuộc cũng nhìn thấy Lục Thân Ky đang bị bao vây trong đám Kinh quân. Ông đã lấy thực lực của một người để chống lại gần cả trăm Kinh quân, trên người bị thương vô số, đã là nỗ lực hết đà, nhưng vẫn không chịu lùi nửa bước.

Lục Thân Ky không thể lui về phía sau, không thể để đám người này đuổi theo Trương Công Chúa.

May thay, Lục Vô Nghiên tới kịp lúc.

Trương Công Chúa được cứu về, văn thần võ tướng trong triều đều khuyên Tiểu Hoàng Đế lập tức thu binh. Trong lúc Tiểu Hoàng Đế đang do dự thì Trương Công Chúa tỉnh lại từ trong hôn mê, bà hạ chỉ: "Dùng cái chết giả của Bồn cung để kích thích cảm phần trong lòng quân, khiến cho Kinh quân khinh địch, đó chính là thời cơ tốt nhất để khởi binh."

"Lục Tướng Quân đang bị thương nặng, quân ta không có người lãnh binh! Xin Trương Công Chúa nghĩ lại!"

Trái tim Trương Công Chúa run lên dữ dội, hình ảnh Lục Thân Ky một thân một mình cứu bà từ trong Kinh quân lập tức hiện lên trước mắt bà. Bà dùng

sức nhắm mắt lại, cố gắng xua đi bóng dáng của Lục Thân Ky ra khỏi đầu.

Bà trầm tĩnh điều động quân đội, Phong Tướng Quân, Trần Tướng Quân đều được thăng lên làm Phiêu Ky. Tướng Quân tòng Nhất Phẩm. Lại liên tiếp điều động thăng chức thêm mấy vị võ tướng trong quân đội. Cuối cùng, bà bất chấp sự phản đối của triều thần, giao quân phủ của Đại Liêu cho Lục Vô Nghiên.

Cũng may, Lục Vô Nghiên đã không làm cho bà thất vọng.

Kiến thức lãnh binh bày trận của Lục Vô Nghiên đều do Lục Thân Ky đích thân chỉ bảo. Huống chi.....là người sống lại thêm một đời, đời trước của hắn, cuối cùng đã thống nhất Kinh Quốc, Tiêu Quốc và Túc Quốc.

Hắn cầm quân phủ Đại Liêu, liền lấy thế lời đình tấn công quân địch. Trên người không còn nửa phần hình tượng hoàng khổ vô năng mà những năm qua đã để lại cho người khác, ngược lại đã bộc lộ tài năng quân sự hơn người.

Sự lãnh huyết và quyết đoán của hắn, tuyệt đối không giống một người chưa từng cầm binh. Huống chi, lúc hắn lãnh binh cũng chỉ mười sáu tuổi. Cho dù là Lục Thân Ky được phong là thần thoại trong quân đội cũng không có được sự tàn nhẫn trên người hắn. Chỉ trong một thời gian ngắn, lòng quân phấn chấn, đồng tâm công địch.

"Sắp tới tiết Trung thu rồi!" Diêm Bảo Nhi vỗ tay một cái. "Trở về làm bánh Trung thu ăn thôi!"

"Đúng vậy, sắp tới tiết Trung thu rồi....." Phương Cẩn Chi buông rèm cửa sổ xuống, tựa vào vách xe. Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nhớ lại dáng vẻ Lục Vô Nghiên tựa người vào vách xe như thế nào, bất chước.

Tam ca ca của nàng cũng sắp trở về rồi.

Xe ngựa bất ngờ lắc lư một cái, lay tỉnh Phương Cẩn Chi vừa mới chợp mắt. Phương Cẩn Chi mở mắt mở mắt, đôi mắt như nước hồ thu nhuộm một tia ngu ngơ mờ mịt.

Diêm Bảo Nhi vội vàng đẩy cửa xe ngựa ra một chút.

Là mấy lưu dân ăn xin.

"Tránh ra!" Phương Kim Ca cau mày liếc mắt nhìn phía sau xe ngựa.

"Xin thương xót, cho chút đồ ăn! Coi như tội nghiệp mấy hài tử đáng thương....."

Phương Cẩn Chi nhìn ra ngoài từ kẽ hở cửa Diêm Bảo Nhi đẩy ra. Đó là một người toàn thân rách rưới, hắn là phụ nhân. Đi theo phía sau bà ấy còn có ba đứa trẻ bần thiêu, gầy trơ xương.

"Nhi ca, đợi một chút!" Phương Cẩn Chi sờ sờ trên người mình, nhất thời bất đắc dĩ. Nàng chưa bao giờ thích đeo quá nhiều đồ trang sức, thứ đáng giá trên người nàng lúc này, cũng chỉ có kim lĩnh đang trên cổ tay, và một trâm ngọc trên mái tóc.

Cái trước là di vật ca ca để lại cho nàng, cái sau là lễ vật Tĩnh Ưc sư thái tặng cho nàng ngày hôm nay. Cái nào cũng không thể đưa cho người khác.

Nàng không thể không liếc mắt nhìn Diêm Bảo Nhi ở bên cạnh. Diêm Bảo Nhi lật đặt móc ra mấy khối bạc vụn trong cái túi thêu treo bên hông. "Lấy của nô tỳ cho bọn họ đi!"

"Đợi đã!" Phương Cẩn Chi vừa định cầm khăn gắm trên người mình, nàng do dự một chút, cuối cùng dùng khăn gắm của Diêm Bảo Nhi, gói lại đĩa bánh ngọt trên bàn nhỏ trong xe ngựa, đưa cho Diêm Bảo Nhi.

"Đây, đưa cả cái này cho bọn họ đi."

Diêm Bảo Nhi gật đầu, rồi mới đưa bánh ngọt và bạc vụn cho phụ nhân kia. Gần đây, phụ nhân ăn xin đó đã chặn không ít xe ngựa, kiệu của mấy gia đình giàu có, có lúc cũng được bố thí chút đỉnh, nhưng lúc bị xua đuổi thì nhiều hơn, thậm chí còn bị đánh.

Bà cầm lấy bạc vụn và bánh ngọt Diêm Bảo Nhi đưa cho, thiên ân vạn tạ. Đây có lẽ là lần bố thí mà bà nhận được nhiều nhất kể từ khi theo lưu dân chạy tới Hoàng Thành.

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, một cơn gió thổi đến, thổi màn cửa xe ngựa bay lên, lộ ra gò má của Phương Cẩn Chi.

Phụ nhân kia không khỏi ngại ngùng cả người, bà chưa bao giờ nghĩ tới người trong xe ngựa lại là một đứa bé vừa mới lớn như vậy. Phương Cẩn Chi ngồi trong xe ngựa khẽ cười duyên dáng đó nhất định là thiên chi kiều nữ.....

Bà ta nhìn lại trường nữ của mình, có lẽ cũng xấp xỉ tuổi Phương Cẩn Chi, trong lòng nhất thời khổ sở. Bà ta vội vàng mở khăn gắm ra, chia bánh ngọt cho mấy đứa trẻ ăn.

Số mệnh của mỗi người đúng thật là không giống nhau....!

Phuong Kim Ca giảm tốc độ, để chiếc xe ngựa sau lưng đuổi kịp.

"Này, người cho bọn họ bạc, sao còn cho bọn họ bánh ngọt? Đây là mẫu thân chuẩn bị cho người!"

Màn cửa bên hông xe ngựa được vén lên, lộ ra một bàn tay thon thả, bàn tay đó đang cầm một khối mai hoa tô đưa tới trước mặt Phuong Kim Ca, Phuong Cần Chi nép sau màn cười nói: "Giữ lại cho nhị ca một khối nè!"

"Ta không thèm!" Phuong Kim Ca giận dữ.

Phuong Cần Chi biết rất rõ hắn không có ý đó! Nàng cười hi hi trêu tức!

"À, vậy muội ăn!" Phuong Cần Chi rút tay về, cắn một miếng mai hoa tô. "Ngọt thật!"

Phuong Kim Ca đen mặt, thúc ngựa đi về phía trước, không muốn để ý nàng nữa.

Ngày mùng mười tháng tám này, đại quân về thành.

Trong biệt viện của Trường Công Chúa, Trường Công Chúa đang nghiêng người dựa trên tháp mỹ nhân, ống tay áo trên cánh tay phải của bà vén lên hết, lộ ra vết thương xuyên qua cả cánh tay. Vết thương rất sâu, chỗ khuyết tay sâu đến tận xương.

Lục Vô Nghiên cẩn thận rắc thuốc bột lên vết thương của Trường Công Chúa. Hắn không khỏi ngẩng đầu liếc nhìn bà, Trường Công Chúa đang khép hờ hai mắt, trên mặt không chút biểu tình. Tựa như chẳng hề bị thương.

Lục Vô Nghiên âm thầm than nhẹ một tiếng, dùng vải băng lại vết thương trên tay Trường Công Chúa thật kỹ. Rồi nhận lấy chén thuốc trong tay Nhập Y đưa đến trước mặt Trường Công Chúa.

"Mẫu thân, nên uống thuốc rồi."

Lúc này Trường Công Chúa mới mở mắt ra, bà không nhận chén thuốc Lục Vô Nghiên đưa tới, mà chỉ cau mày nhìn Lục Vô Nghiên, có chút lo âu nói: "Vô Nghiên, lần này danh tiếng của con quá lớn rồi."

Mặc dù năm năm trước, là Trường Công Chúa tự mình giao binh phù vào tay Lục Vô Nghiên, nhưng đó là hành động trong tình huống bất đắc dĩ. Năm năm này, Lục Vô Nghiên nhận được quá nhiều lời ca ngợi, vô luận là trong quân đội hay là dân gian, điều này rất dễ mang đến cho hắn họa sát thân.

Hơn nữa.....

Ban đầu, sau khi Trường Công Chúa giao binh phù cho Lục Vô Nghiên, liền phái tinh binh đưa Tiểu Hoàng Đế về Hoàng Thành. Dù sao nước một ngày không thể không có vua, chuyện trong nước cũng cần phải xử lý.

Đã năm năm chưa gặp Tiểu Hoàng Đế rồi.

Trong lòng Trường Công Chúa hiểu rất rõ, năm năm bà không có ở đây, trong triều nhất định sẽ có rất nhiều người thổi mồm sàm ngôn vào tai Tiểu Hoàng Đế.

Năm năm, ai có thể xác định lòng người không thay đổi?

Lục Vô Nghiên biết lo lắng trong lòng Trường Công Chúa, hắn kéo tay áo Trường Công Chúa xuống. Sau đó khước miệng khê nâng lên, kéo ra một nụ cười lạnh lùng như có như không, nói: "Mẫu thân, nhi tử tự có chừng mực. Người uống chén thuốc này trước đi, ngủ một giấc thật ngon. Dù sao, trước mắt không có gì quan trọng hơn sự bình phục thân thể của người."

Trường Công Chúa gật đầu một cái, uống chén thuốc đắng nghét đó như uống nước.

Ban đầu, lúc Trường Công Chúa được Lục Thân Kỳ cứu về, cả người bị thương rất nặng, quân y đã bí mật điều dưỡng gần một năm, thân thể Trường Công Chúa mới khỏi hẳn. Một năm sau, Trường Công Chúa lại tiếp tục mặc nhung trang xuất chinh, binh lính biết Trường Công Chúa chưa chết, đã đẩy sĩ khí của Đại Liêu lên đến đỉnh điểm.

Lúc mang binh đánh giặc, bị thương là chuyện không thể tránh khỏi. Mấy năm nay, trên người Trường Công Chúa cũng bị không ít thương. Mà vết thương đáng sợ trên cánh tay bà là lúc đánh hạ ba thành ở biên cảnh Kinh Quốc mà có.

Lục Vô Nghiên đợi Trường Công Chúa ngủ say, mới đắp kín chắn cho bà, rồi mới bước khê ra khỏi phòng.

Hắn vừa mới ra khỏi biệt viện của Trường Công Chúa, liền bị ngăn lại bởi một bóng người từ phía sau thân cây xông tới.

Lục Vô Nghiên có chút bất đắc dĩ nói: "Phụ thân, bộ dạng này của người có phần giống tặc."

Lục Thân Kỳ kéo Lục Vô Nghiên đến bên cạnh, hỏi: "Thuốc uống chưa? Băng bó rắc thuốc bột chưa? Ngủ lại rồi chưa?"

"Uống rồi, băng bó rắc thuốc rồi, ngủ lại rồi." Lục Vô Nghiên thờ dãi.

"Con tận mắt nhìn thấy?"

"Thuốc là nhi tử tự mình đưa cho bà, băng bó rắc thuốc là nhi tử tự mình làm cho bà, nhi tử cũng tận mắt nhìn bà ngủ rồi mới ra ngoài."

Lục Thân Ky nhú mày một cái, hỏi ngược lại: "Băng bó rắc thuốc là người tự mình làm cho nàng sao? Tại sao không để nha hoàn làm? Nhập Y đã chết rồi sao?"

Lục Vô Nghiên hơi dờ người, dờ khóc dờ cười nói: "Con là nhi tử của bà ấy....."

Ăn giấm ăn đến trên người nhi tử của mình cũng là thiên hạ đệ nhất.

"Đi đi đi, người đi đi!" Lục Thân Ky phát phát tay.

Lục Vô Nghiên lắc đầu bất đắc dĩ, lên xe ngựa dừng cách đó không xa rồi đi.

Đợi đến khi Lục Vô Nghiên rời khỏi, Lục Thân Ky đi tới đi lui tại chỗ, lòng vòng một lúc lâu, trong lòng vẫn cảm thấy không yên. Cuối cùng, ông khẽ cắn răng, đi vòng ra hậu diện của biệt viện Công Chúa, thừa dịp thị vệ không đề ý nhảy lên đầu tường, bay lên trên mái nhà, lướt đến nóc tấm phòng của Trùng Công Chúa. Ông ngồi xổm xuống trên nóc nhà, cẩn thận gỡ một viên ngói xanh lên. Viên ngói xanh này khác màu với những viên khác, hiển nhiên là thường bị gỡ lên.

Lục Thân Ky cúi đầu, nhìn vào trong phòng.

Trên tháp mỹ nhân nào còn người?

Trùng Công Chúa đã sớm đứng dậy, hoặc có thể bà không hề ngủ. Lúc này bà đang ngồi trên ghế mân côi bên cửa sổ, chau mày lật xem mật thư trên án kỷ, rồi lại vuốt mở một tờ giấy, tỉ mỉ viết cái gì đó.

"Biết ngay nàng không chịu nghỉ ngơi từ tể mà!" Lục Thân Ky tức giận nện vào nóc nhà một cái.

"Ai ở trên đó?" Trùng Công Chúa chợt ngẩng đầu lên.

Lục Thân Ky cả kinh, vội vã đặt viên ngói xanh đang cầm trong tay xuống, trong mấy cái chớp mắt đã bay dọc theo đường đến đây chuồn mất.

"Trùng Công Chúa có gì phân phó?" Bọn thị vệ nghe thấy giọng của Trùng Công Chúa, lập tức chạy tới cửa.

Trùng Công Chúa đặt cây bút trong tay xuống, bà đi tới giữa tấm phòng, ngẩng đầu nhìn vào chỗ bị mất một viên ngói trên nóc nhà. Một lát sau, bà mới nói: "Không có chuyện gì."

Bà quay trở lại án kỷ, tiếp tục viết thư. Bà viết được mấy chữ, ngồi bút dừng lại, bà không khỏi bật cười một tiếng.

Tiết Trung thu ngày mười lăm tháng tám, cũng là ngày Lục Vô Nghiên trở lại phủ Ôn Quốc Công.

Phương Cẩn Chi dậy từ rất sớm.

"Bộ này nhìn được không?" Phương Cẩn Chi xoay một vòng. Trên người nàng đang mặc một bộ đoàn sam màu trắng nhạt, chiếc váy bên dưới được điểm xuyết một nhánh hoa đậm bụi. Một thân váy áo trắng trắng hồng hồng càng tôn lên vẻ diễm lệ cho gương mặt nàng.

Bình Bình dùng sức gật đầu một cái: "Đẹp lắm!"

An An cũng gật đầu.

"Có phải quá non nớt hay không....."

Phương Cẩn Chi lật qua lật lại từ y phục thêm một lần, rồi đổi lớp áo ngoài màu xanh của trúc, phối với một cái váy Yên Vân màu xanh của nước. Nàng lại xoay một vòng, hỏi: "Bộ này như thế nào?"

"Đẹp lắm! Thanh lịch tao nhã!" Bình Bình càng dùng sức gật đầu.

"Đúng đúng đúng, nhã nhặn trầm tĩnh, dịu dàng, như, như..... như hoa trôi trên nước!" An An nói.

Phương Cẩn Chi vuốt vuốt một cánh tay áo, không hài lòng lắm nói: "Tỷ cảm thấy tay áo này có hơi hẹp. Ừm, viền hoa thêu trên váy cũng không đủ tinh xảo!"

Bình Bình và An An nhìn đồng ý phục chất đầy trên giường, bất đắc dĩ lắc đầu. Tỷ tỷ của bọn họ, đang muốn thay toàn bộ xiêm y đây mà.....

Phuong Cần Chi nắm quả đầm nhỏ theo thói quen, gõ lên đầu một cái, tiếp tục tìm kiếm trong tủ y phục. Nàng vừa lật tìm, vừa nói: "Các muội nói xem, Tam ca ca có thể không còn nhớ tỷ hay không?"

Bình Bình và An An lập tức lắc đầu liên tục, mấy ngày nay, hai người bọn họ đếm không xuể Phuong Cần Chi đã hỏi vấn đề này bao nhiêu lần.

Phuong Cần Chi sờ mặt mình, tự nhủ nói: "Tam ca ca nhất định nhớ tỷ, nhưng có lẽ sẽ không nhận ra tỷ? Uhm, được rồi.....thay bộ này đi!"

Nàng lôi trong tủ y phục ra một cái váy hoa văn xanh biếc, rồi lôi tiếp ra một cái áo ngắn có tay màu trúc xanh.

"Lúc tỷ còn nhỏ luôn mặc y phục màu trắng, tỷ phải mặc y phục màu trắng, Tam ca ca mới nhận ra tỷ!"

Bình Bình và An An liếc mắt nhìn nhau, thật sự nhìn không ra bộ y phục Phuong Cần Chi mới vừa thay ra và bộ mặc lúc đầu có gì khác nhau. Hơn nữa..... Hai người bọn họ cũng không tìm được từ nào để tán dương nữa rồi.....

"Không được, không được!" Phuong Cần Chi vẫn lắc đầu. "Nhìn thấy Tam ca ca, tỷ nên vui mừng mới đúng! Nên mặc màu đỏ tươi sáng nha! Bình Bình, An An, các muội nói có đúng hay không?"

Bình Bình và An An hiền như khúc gỗ gật đầu.

Quả nhiên, sau khi Phuong Cần Chi thay vào một cái áo cánh màu đỏ tươi vắt áo đối xứng, cùng với một cái váy thêu cảnh hoa đôi màu đỏ nhạt, nàng lại khổ não hỏi Bình Bình và An An: "Có phải..... quá đẹp hay không?"

"Ai nha, các muội nói gì đi chứ!" Dung mạo xinh đẹp của Phuong Cần Chi nhăn lại, nàng lay lay cánh tay của Bình Bình và An An.

"Đẹp, đẹp lắm! Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, lục cung phấn đại vô nhan sắc!" An An vội vàng nói.

(Trích trong "Trường hận ca" của Bạch Cư Dị, Tản Đà dịch: Một cười trăm vẻ thiên nhiên, Sáu cung nhan sắc thua hồn phấn son.)

Bình Bình trừng mắt nhìn nàng, nhỏ giọng nói: "Thơ này không phải dùng như thế, sai bối cảnh rồi!"

An An gãi gãi đầu, nhỏ giọng lầm bầm nói: "Muội đã thuộc hết tất cả các bài thơ mà muội phải học rồi...."

"Bằng không.....hay là đổi về bộ váy xếp màu quýt trước đó nhì?" Phuong Cần Chi kéo kéo vạt áo của mình, do dự.

Bình Bình và An An đã không còn muốn cho ý kiến nữa, dù sao..... ý kiến của bọn họ cũng chẳng có tác dụng gì. Nếu theo ý của bọn họ, tỷ tỷ của bọn họ là người đẹp nhất thiên hạ, mặc cái gì cũng đẹp!

"Cô nương! Cô nương! Tam thiếu gia trở về rồi!" Mễ Bảo Nhi chạy lên lầu, vừa chạy vừa nói.

"Biết rồi!" Phuong Cần Chi đâu còn nhớ đến chuyện thay y phục nữa. Nàng vội vã chạy xuống lầu, vừa chạy được hai bước, chợt nhớ hai muội muội vẫn còn chưa trở lại trong tủ y phục. Nàng vừa định xoay người trở về, Mễ Bảo Nhi ở sau lưng đã nhỏ giọng nói: "Cô nương đi đi, nô tỳ sẽ khóa tủ y phục."

"Được!" Phuong Cần Chi gật đầu, thắt chặt dây lụa màu trắng trước ngực thêm một chút, mới vội vã chạy xuống lầu. Đến khi nàng chạy ra khỏi tiểu viện của mình, cho dù trong lòng có nôn nóng hơn nữa, cũng không thể không bước chậm lại, bày ra dáng vẻ đoan trang thực nữ, đi về hướng tiền viện.

Hiện tại Lục Vô Nghiên đã rất khác biệt so với trước đây, không còn là một người tính tình cổ quái, bị những người sống trong phủ Ôn Quốc Công tránh còn không kịp. Cho dù..... người Lục gia vẫn có lòng kiêng kỵ đối với hắn, giống như ngày hôm nay hắn trở về nhà, nhưng toàn bộ đều phải bước ra nghênh đón.

Trong đại sảnh đầy người, có người ngồi có người đứng, Phuong Cần Chi lặng lẽ đi tới đứng ngay ngắn bên cạnh Lục Giai Bồ, Lục Giai Huyền và mấy cô nương Lục gia khác.

Lục Giai Nhân quay đầu lại nhìn nàng một cái, lạnh lạnh nói: "Cần phải mặc một bộ đồ rực sao....."

Phuong Cần Chi cười nhạt, đoan trang điềm đạm, tựa như không nghe thấy gì. Nhưng trong lòng nàng đã đánh trống loạn xạ, bộ váy đỏ này, có phải không được phù hợp hay không? Nàng dùng khóe mắt lặng lẽ liếc nhìn sang mấy biểu tỷ muội Lục gia.

Đều thay váy mới!

Không phải bọn họ muốn để Lục Vô Nghiên nhìn thấy, chỉ là trong mấy loại trường hợp như thế này, mấy nữ nhi khuê phòng đều phải thay một bộ xiêm y thật xinh đẹp, đoan trang sức rực rỡ ra gặp người khác.

Nguy rồi!

Phuong Cần Chi nghĩ thầm một tiếng không tốt, trước đó nàng chỉ vội vàng thay y phục, lại quên đoan trang sức phù hợp! Đừng nói đeo trân ngọc, trân cài đến nữ trang, nàng đã thay đi thay lại y phục rất nhiều lần, ngay cả tóc cũng đã hơi rối tung rồi.....

Tách lông thỏ

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Gặp lại

Người cả phòng đợi tới đợi lui, cũng không đợi được bóng dáng của Lục Vô Nghiên, từ trong cung về đến phủ Ôn Quốc Công khoảng hơn hai canh giờ, Lục Vô Nghiên lên đường vào giờ Ty, bây giờ cũng đã qua giờ Mùi rất lâu nhưng vẫn không thấy trở về. Không nói đến những cái khác, lúc này cũng đã quá giờ dùng bữa trưa. Tất cả đều đang đợi Lục Vô Nghiên về phủ dùng cơm, bây giờ..... đói!

Cao điểm và trái cây trên bàn sớm đã bị ăn gần hết.

Tề mụ mụ bên cạnh Lão thái thái vội vã chạy vào. Bên trong phòng, thái thái, nãi nãi và các cô nương đều cho rằng cuối cùng người cũng đã trở lại, sốt ruột và bức bối trong khoảnh khắc đều tan biến, trở thành mừng rỡ.

Không phải mừng rỡ vì Lục Vô Nghiên trở lại, mà bởi vì cuối cùng cũng có thể dọn cơm!

"Người đến đâu rồi hả?" Lão thái thái vội vàng hỏi.

Tề mụ mụ có chút ngại ngùng nói: "Tam thiếu gia đến tiền viện được một lúc, hần nói sẽ không đến hậu viện thỉnh an. Bảo lão thái thái và các phòng dùng cơm trước không cần chờ hần....."

Người cả phòng dần mặt ra.

Không ngờ bọn họ đói bụng chờ nửa ngày như thế, người ta lại hoàn toàn không định tới hậu viện.

Khá lắm, cái này đúng là rất Lục Vô Nghiên.

Lục Giai Nhân bật cười một tiếng, nhỏ giọng lầm bầm: "Thật khi dễ người khác!"

Lục Giai Bồ kéo tay áo của nàng ta, bảo nàng ta đừng ăn nói lung tung ở chỗ mọi người đều tụ tập ở đây như vậy.

Tam nãi nãi cũng nghe thấy câu nói của Lục Giai Nhân, nếu là ngày thường, không chừng sẽ trừng mắt nhìn nàng ta. Nhưng hôm nay, cũng bởi vì đã đợi

nửa ngày, trong lòng vô cùng nóng nẩy, cũng lười quần nằng ta.

Lão thái thái trầm mặc một hồi lâu, rồi nói: "Tất cả trở về đi."

Trên mặt lão thái thái không nhìn thấy có chút nào không vui, nhưng trong lòng bà vẫn có chút lẩn tránh. Người của tất cả các phòng cũng không dám nói thêm gì, chỉ lặng lẽ lui xuống.

Phương Cần Chi bị rút lại sau cùng.

Tiểu viện của nằng vốn là nơi ở của Lục Vô Nghiên khi còn bé, là một nơi trong hậu viện cách tiền viện gần nhất. Ra khỏi nhà chính, nằng đi theo hướng ngược lại với nhị phòng và tam phòng.

"Cô nương?" Diêm Bảo Nhi tiến lên một bước, lo lắng nhìn thoáng qua Phương Cần Chi. Phương Cần Chi cúi đầu, vẻ mặt có chút suy sụp. Diêm Bảo Nhi gọi nằng một tiếng, nằng hầu như không nghe thấy.

"Cô nương?" Diêm Bảo Nhi lại kêu nằng thêm một tiếng.

"Cái gì?" Phương Cần Chi có chút mờ mịt quay đầu lại.

Diêm Bảo Nhi nhỏ giọng nói: "Tam thiếu gia không biết người cũng đang đợi hân, cho nên mới không đến hậu viện!"

"Không phải." Phương Cần Chi lắc đầu, đi về phía trước.

Nằng suy sụp chỉ vì cuộc gặp gỡ trong dự đoán đã không đến -- nằng muốn gặp Tam ca ca của nằng sớm một chút.

Diêm Bảo Nhi cũng không đoán được tâm sự của Phương Cần Chi, không thể làm gì khác hơn là mang về mặt đau khổ đi theo phía sau. Nhưng không ngờ Phương Cần Chi lại bất ngờ dừng lại, Diêm Bảo Nhi đang im lặng đi về phía trước suýt chút nữa đã đụng trúng Phương Cần Chi.

"Sao lại không đi? Cũng sắp đến rồi!" Diêm Bảo Nhi hỏi.

Phương Cần Chi liếc mắt nhìn cửa thủy hoa phía trước, qua cánh cửa thủy hoa này, là sẽ đến tiểu viện của nằng. Trong lòng đã có quyết định, nằng xoay người đi về một hướng khác.

Diêm Bảo Nhi nhìn nguyệt môn ở phía trước, vội nói: "Cô nương, người đi nhầm rồi. Đó là lối đi tới tiền viện....."

Diêm Bảo Nhi gãi gãi đầu, chẳng lẽ cô nương nhà bọn họ đang muốn đến viện Thủy Sao chờ người? Nằng sưng người, nhưng cũng không nghĩ nhiều, vội vã đi theo.

Đi trên con đường nhỏ lát gạch xanh, bước chân của Phương Cần Chi từ từ chậm lại, nằng quay đầu nhìn những bụi cây xanh um tươi tốt, con gió mùa thu se lạnh thổi đến, lùa qua những kẽ lá tạo nên những tiếng xào xào. Nhưng trong mắt Phương Cần Chi, mảng màu xanh lay động đó lại bị bao phủ bởi một lớp tuyết trắng xóa.

Hồi ức ồ ạt đến.

Lần đầu tiên nằng gặp Lục Vô Nghiên, là ở chỗ này.

Khi đó, nằng vừa tới phủ Ôn Quốc Công, ai cũng khi dễ nằng. Không có một người xem nằng như chủ tử, ngay cả hạ nhân bên cạnh nằng cũng không khiến nằng an tâm. Cũng vì một cuộn tơ lụa, Ngô mụ mụ phát giận bỏ lại nằng. Vệ mụ mụ lại không thể không để nằng đứng lẻ loi tại chỗ, mang hai cuộn tơ lụa về trước.

Lúc đó, nằng cũng sợ, nằng cũng sợ nha! Không có phụ mẫu huynh trưởng che chở, ngay cả bà vú cũng là người chủ ý bất định. Cho dù trong lòng mờ mịt như thế nào, cho dù sợ hãi như thế nào, cũng phải ra về già bộ trấn định.

Nằng nhắm mắt lại tự nói với bản thân mình không được sợ không được hốt hoảng, lúc mở mắt ra, đã thấy Lục Vô Nghiên xuất hiện ở cuối con đường nhỏ. Từ đó về sau, cũng xuất hiện trong sinh mệnh của nằng.

Khi đó, nằng còn tưởng Lục Vô Nghiên là một người tàn tật, giống như nằng là một kẻ đáng thương.

Nghĩ tới đây, Phương Cần Chi không khỏi cười khẽ một tiếng.

Lúc ngẩng đầu lên, liền nghe thấy mấy giọng nói rơi vào trong tai nằng. Phương Cần Chi lập tức cảm thấy khẩn trương, nằng vội vã chỉnh lại tóc nơi thái dương một chút, rồi lặng lẽ đứng im tại chỗ.

Vài bóng người xuyên qua nguyệt môn, từ từ tiến đến gần. Chính là mấy vị thiếu gia Lục gia đang vây quanh Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên đang mặc một bộ trang phục cưỡi ngựa màu bạc, không phải một bộ khôi giáp nặng nề đầy cộm, cũng không tùy ý khoác lên người cái áo dài rộng rãi. Mái tóc buông xõa không buộc không bó trước đây cũng dùng một sợi dây gấm màu bạc buộc lên thật chặt.

Phương Cẩn Chi liều mạng tự nói với bản thân đừng khẩn trương, nhưng khi bóng dáng của Lục Vô Nghiên đập vào mắt, trái tim của nàng cũng khê run lên một cái. Hơn nữa, dáng vẻ của Lục Vô Nghiên trong trí nhớ của nàng cũng phát sinh biến hóa. Loại biến hóa rất nhỏ này, cũng đủ khiến cho lòng nàng có một loại cảm giác xa lạ, còn có một tia bối rối.

Lục Vô Nghiên vừa xuyên qua nguyệt môn thì nhìn thấy Phương Cẩn Chi đang đứng trên đường mòn phía xa. Nàng đứng đó, xinh đẹp như một cảnh ngái hoa đỏ rực rỡ.

Lục Vô Nghiên chỉ nhìn nàng một cái, liền dời mắt đi, quay đầu lại nói chuyện với Lục Vô Phá.

Theo bước chân càng lúc càng gần của Lục Vô Nghiên và mấy vị thiếu gia Lục gia, Phương Cẩn Chi lui về phía sau hai bước, rồi lui ra khỏi con đường lát gạch xanh, bước xuống lớp bùn đất trồng hoa và cây cảnh. Hai mắt cup xuống, cố gắng làm ra vẻ không để ý, nhưng vẫn vênh tai lên, lắng nghe bọn họ nói chuyện.

"Đưa tôi đây thôi." Sau khi Lục Vô Nghiên nói mấy lời này xong, bước chân vẫn không ngừng lại, cũng sắp đến gần Phương Cẩn Chi.

Đại thiếu gia Lục Vô Phá liền nói: "Được, Tam đệ chạy quãng đường dài như vậy chắc cũng đã mệt mỏi, tốt hơn hết là nên nghỉ ngơi một chút. Các huynh đệ sau này tái tụ."

Theo lẽ, đám huynh đệ này đưa Lục Vô Nghiên đến đây, như thế nào cũng nên mời vào uống một chén trà. Nhưng..... Ai bảo Lục Vô Nghiên là một người không coi trọng lễ nghi.

Bước chân của các vị thiếu gia Lục gia dừng lại, không tiếp tục đi cùng nữa, chỉ đưa mắt nhìn Lục Vô Nghiên rời đi.

Lục Vô Nghiên khê dừng lại một chút rồi tiếp tục đi về phía trước, hần lướt qua Phương Cẩn Chi ba bước, năm bước, rồi bất ngờ dừng lại. Hần xoay người, nhìn Phương Cẩn Chi đang cúi đầu núp sau đám lá cây rậm rạp, nói: "Còn không đi?"

"Đến ngay!" Hai lúm đồng tiền trên khóe môi khê hiện lên, trong giọng nói lại tràn ra chút vui sướng, không giấu được.

Nàng bước lên con đường lát gạch xanh, vội vã đuổi theo Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Ki ôm cánh tay. "Chặc" một tiếng, nói: "Thật là một người biết cách xử lý."

"Thập nhất đệ." Lục Vô Phá cau mày, nhìn hần một cái.

Lục Vô Phá thân là huynh trưởng của đám thiếu gia Lục gia này, hần không chỉ lớn tuổi hơn bọn họ rất nhiều, hơn nữa còn trưởng thành trong quân đội từ nhỏ. Những năm trước đây, khi Lục Thân Kỳ đi đánh giặc còn mang theo hần.

Cho nên đám thiếu gia Lục gia này, vẫn tương đối nghe lời hần.

Xuất phát từ sự tôn trọng đối với huynh trưởng, Lục Vô Ki không thể không thu hồi vẻ mặt nghiêm nghị, hơi khinh bỉ của mình. Nhưng trong lòng hần vẫn xem thường Phương Cẩn Chi. Ban đầu, lúc Phương Cẩn Chi vừa tới Lục gia, cố gắng nịnh bợ Lục Vô Nghiên. Sau đó, Lục Vô Nghiên rời đi năm năm, Phương Cẩn Chi lại lấy lòng mấy người chung quanh, lấy lòng hết tất cả lớn nhỏ ở Lục gia. Ở trong lòng của Lục Vô Ki, hần xem thường Phương Cẩn Chi, cảm thấy nàng nịnh bợ, lấy lòng người khác khắp nơi, rất không có cốt khí.

Thời tiết vừa vào thu, năm nay trời lạnh rất trễ, các cô nương trong phủ vẫn còn ăn mặc khá phong phanh. Nhưng Lục Vô Nghiên là một người sợ lạnh, mặc dù trong viện Thùy Sao không khoa trương đến nỗi đốt lò sưởi, nhưng Nhập Trà và Nhập Phanh đều đã trải thảm lông thỏ mềm mại và ấm áp.

Nhập Trà và Nhập Phanh, một người đứng ở cửa viện Thùy Sao, một người đứng ở cửa nhà chính chờ Lục Vô Nghiên.

"Tam thiếu gia." Nhập Trà canh giữ ở cửa viện khê khom gối thi lễ, rồi yên lặng đi theo sau lưng Lục Vô Nghiên về phía trước.

Khi Lục Vô Nghiên đi tới cửa nhà chính, ngược lại không vội đi vào, mà xoay người lại, nhìn về phía Phương Cẩn Chi.

Không đợi Lục Vô Nghiên nói, Phương Cẩn Chi đã vội vàng nói: "Muội biết rồi, mỗi lần Tam ca ca từ bên ngoài trở về đều muốn tắm rửa trước. À, Nhập Phanh và Nhập Trà đã quét rửa tịnh thất kỹ lưỡng."

"Tốt." Lục Vô Nghiên gật đầu một cái, rồi xoay người đi về hướng tịnh thất.

Thật ra thì.....

Lục Vô Nghiên không biết nên đối mặt với Phương Cẩn Chi như thế nào.

Lúc hần ngâm mình vào trong nước nóng, trong đầu vẫn là dung mạo của Phương Cẩn Chi. Hần cúi đầu, trong hơi nước mờ mịt lại hiện ra dáng vẻ Phương Cẩn Chi lúc sáu bảy tuổi, còn đáng vẻ hiện tại của nàng, đã có nét của mười lăm mười sáu tuổi ở kiếp trước.

Theo từng giọt hơi nước bốc lên, dung mạo theo độ tuổi khác nhau của Phương Cẩn Chi cứ dần dần chồng lên nhau, lại tản ra, chồng lên nhau, rồi lại tản ra.....

Trước đây, Phương Căn Chi còn nhỏ, Lục Vô Nghiên còn có thể xem nàng như đứa bé ôm vào trong ngực, đặt lên trên đầu gối.

Nhưng sau năm năm rời khỏi, nàng đã trưởng thành.....

Dáng vẻ hiện tại của Phương Căn Chi đã gần giống với kiếp trước, là dáng vẻ Lục Vô Nghiên khuynh tâm vì nàng. Điều này chẳng khác nào người hấn yêu điên cuồng đang đứng trước mặt hấn một lần nữa.

Đến gần nàng, cảm giác rung động vừa quen thuộc lại vừa xa lạ ủa vào lòng Lục Vô Nghiên. Hấn hận không thể siết nàng vào trong ngực, hôn lên mỗi tấc da thịt trên người nàng.

Nhưng cố tình, hiện tại nàng mới mười hai tuổi!

Dung mạo của nàng gần giống kiếp trước, nhưng thân thể của nàng vẫn chưa trưởng thành!

Trong đầu Lục Vô Nghiên không khỏi hiện lên một tình cảnh ở kiếp trước, trong một lần vô tình nhìn thấy thân thể không một mảnh vải che thân của Phương Căn Chi. Hấn vội vàng lắc đầu một cái, tự mắng mình một câu "Vô si!"

"Không bằng trở về trẻ hơn hai năm nữa....." Lục Vô Nghiên khổ sở vuốt vuốt ấn đường.

Lục Vô Nghiên thay một bộ trường bào trắng rộng rãi, quay trở lại gian nhà chính. Hấn vẫn đang suy tư nên dùng giọng điệu như thế nào để nói chuyện với Phương Căn Chi, nhưng đến khi hấn nhìn thấy Phương Căn Chi, chỉ biết ngẩn người không biết làm sao.

Phương Căn Chi ngồi trên chiếc ghế mây côi bên cửa sổ, nhào người lên cái bàn chân cao ngủ thiếp đi. Hai cánh tay đang ôm cái hồ cá men xanh trên bàn chân cao. Cái đầu nhỏ nhắn của nàng nghiêng nghiêng, vùi vào trong khuỷu tay. Cho dù ngủ thiếp đi, khóe mắt đuôi mày đều toát lên nét cười.

Lục Vô Nghiên đi tới gần, đứng trước cái bàn chân cao, lẳng lặng ngắm nhìn nàng.

Rõ ràng chỉ chớp mắt một lúc thôi, Phương Căn Chi cũng có thể nằm mơ, trong giấc mơ, khóe môi còn hơi cong lên, mặt ý nồng đậm.

Nhập Phanh ôm một cái chăn bông mỏng từ phía sau bình phong đi vòng đến, nàng ấy đi tới bên cạnh Lục Vô Nghiên, nhỏ giọng nói: "Mấy ngày nay, biểu cô nướng ngủ không ngon."

Cho dù Nhập Phanh đã nhỏ giọng, nhưng vẫn ầm ĩ đến Phương Căn Chi. Trong giấc ngủ mơ màng, nụ cười trên khóe môi Phương Căn Chi ngưng lại, ấn đường khẽ nhăn lên.

Lục Vô Nghiên không vui liếc mắt nhìn Nhập Phanh.

Trong lòng Nhập Phanh cả kinh, không dám phát ra thêm bất kỳ âm thanh nào nữa. Nàng ôm chăn bông trong ngực, nhất thời không biết có nên phủ lên người Phương Căn Chi hay không, sợ lại đánh thức Phương Căn Chi.

Lục Vô Nghiên đưa tay ra, Nhập Phanh vội vã đưa chăn bông đang ôm trong ngực cho hấn, sau đó lặng lẽ lui ra ngoài.

Lục Vô Nghiên rũ mắt, mở cái chăn bông được xếp gọn gàng trong tay ra, sau đó khom người, cẩn thận khoác lên người Phương Căn Chi.

"Tam ca ca....."

Động tác của Lục Vô Nghiên khựng lại, cho là đã đánh thức Phương Căn Chi. Hấn ngẩng đầu lên, nhưng phát hiện Phương Căn Chi vẫn không tỉnh lại.

Thì ra là mơ thấy hấn sao?

Lục Vô Nghiên nhú mày.

Một tiếng "Bốp" thanh thúy vang lên, không biết bên ngoài có thứ gì đó bể vỡ. Thân thể Phương Căn Chi run lên, từ trong giấc ngủ mơ màng giật mình tỉnh lại. Lục Vô Nghiên đang khom người đắp chăn cho nàng. Phương Căn Chi bất ngờ ngẩng đầu lên, trán nàng vừa vịn đụng trúng cằm Lục Vô Nghiên.

Phương Căn Chi "Ừm..." một tiếng, cúi đầu xoa xoa trán.

"Đau sao?" Lục Vô Nghiên vội vàng kéo tay nàng ra, thay nàng xoa.

Lục Vô Nghiên nhẹ nhàng xoa xoa một hồi, thấy Phương Căn Chi vẫn không lên tiếng, liền hỏi: "Còn đau không?"

Phương Căn Chi lắc đầu một cái, nàng lấy tay Lục Vô Nghiên ra, mở to đôi mắt long lanh như nước hồ thu trong suốt, chăm chú nhìn Lục Vô Nghiên, hỏi: "Tam ca ca, huynh có còn nhớ muội không? Muội tên là gì? Sinh thần vào ngày mấy? Muội thích ăn cái gì? Muội sợ cái gì?"

"Nhớ, muội tên là Phương Căn Chi, sinh thần vào ngày mười hai tháng chạp, thích ăn tất cả ngọt đồ, sợ ngồi trên bàn đu dây một mình." Lục Vô Nghiên ngắm nhìn bé con của hấn, chậm rãi nói ra từng thứ một.

Phuong Cần Chi thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại bất ngờ nhăn mày lại.

"Không đúng!" Phuong Cần Chi lắc đầu.

"Không đúng chỗ nào?"

"Muội sợ..... muội sợ Tam ca ca sẽ không quay trở lại nữa!" Phuong Cần Chi bĩu môi, vẻ mặt không vui. Nàng đột nhiên nâng cánh tay, ôm chặt hông Lục Vô Nghiên, áp mặt mình vào ngực hắn.

Cơ thể Lục Vô Nghiên cứng lại, hắn kiên nhẫn nói: "Cần Chi, muội trưởng thành rồi, không được như vậy."

Phuong Cần Chi giả vờ không nghe thấy.

Lục Vô Nghiên im lặng một lúc, rồi nói: "Nữ giới là ai dạy, ta phải đối người!"

Phuong Cần Chi lẩm bẩm mấy tiếng, rồi lẩm bẩm: "Huynh cứ coi như muội đang ngủ đi, vẫn chưa tỉnh!"

Lục Vô Nghiên bắt đầu đi, không thể làm gì khác hơn là để mặc cho nàng ôm. Hắn nghiêng đầu, nhìn cái hồ cá men xanh trên cái bàn chân cao, bên trong là hai con cá chép đỏ, có lẽ cũng đã lớn lắm rồi.

Hắn lại cúi đầu, dùng những ngón tay thon dài chải lại mái tóc hơi xốc xếch của Phuong Cần Chi, vừa chải tóc vừa nói: "Nhập Phan nói mấy ngày nay muội ngủ không ngon, tại sao?"

Phuong Cần Chi cắn môi, không chịu nói thật.

Lục Vô Nghiên cũng không hỏi tới, tiếp tục chải tóc cho Phuong Cần Chi, cho đến khi mỗi một sợi tóc của Phuong Cần Chi đều vào nếp gọn gàng.

"Bởi vì biết Tam ca ca sắp trở về." Phuong Cần Chi cũng chịu nói thật, nàng buông vòng tay quanh hông Lục Vô Nghiên ra, ngẩng đầu nhìn hắn, chậm rãi nói: "Sáu ngày trước, biết Tam ca ca sắp trở về, từ đó muội liền không ngủ được....."

Mái tóc đen óng của nàng buông xuống như thác nước, bao phủ cả lưng nàng. Chiếc váy đỏ tươi làm cho gương mặt xinh đẹp có hai lúm đồng tiền của nàng càng thêm diễm lệ. Và nàng đang dùng đôi mắt không nhiễm bụi trần để nhìn người. Bỗng chốc, trong lòng Lục Vô Nghiên hoảng hốt.

Ánh mắt của Lục Vô Nghiên dời xuống, rơi vào ngực Phuong Cần Chi -- bằng phẳng.

Lục Vô Nghiên vội vã chuyển tầm mắt đi nơi khác, hắn ho nhẹ một tiếng, hỏi: "Dùng bữa trưa chưa? Có đói bụng không?"

Lúc này Phuong Cần Chi mới cảm thấy trong bụng trống rỗng, nàng gật đầu một cái, mới phát hiện Lục Vô Nghiên đang xoay đầu đi, không nhìn nàng. Phuong Cần Chi cau mày, có chút tủi thân hỏi: "Tam ca ca, muội trở nên xấu xí sao?"

Nàng sờ sờ vào mặt mình, trong lòng nhất thời mê mang.

Phuong Cần Chi rất tự tin với diện mạo của mình, nhưng tại sao Tam ca ca lại không chịu nhìn nàng hơn một cái?

"Không có, thiên hạ này không có người nào đẹp hơn muội." Lục Vô Nghiên xoay đầu lại, nhìn Phuong Cần Chi, dùng một loại giọng điệu nghiêm túc hiếm thấy. Hắn từ từ nâng tay lên, muốn vuốt ve gò má nõn nà của Phuong Cần Chi. Nhưng tay của hắn còn chưa nâng cao, liền hạ xuống.

"Ta gọi Nhập Phan chuẩn bị thức ăn." Lục Vô Nghiên vừa xoay người, bàn tay lại bị Phuong Cần Chi kéo lại.

Phuong Cần Chi đứng bật dậy từ chiếc ghế mềm côi, nắm tay Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên khẽ nghiêng đầu, nhìn Phuong Cần Chi lôi kéo tay của hắn. Trước đây, nàng rất thích kéo tay hắn, nhưng lúc đó cơ thể nàng còn nhỏ, bàn tay cũng nhỏ. Thích nắm lấy ngón tay trỏ của hắn vào trong lòng bàn tay bé xíu. Và hôm nay, Phuong Cần Chi cũng dùng mấy ngón tay ngọc ngà thon thả trượt vào giữa những ngón tay của Lục Vô Nghiên, đầu ngón tay áp sát vào lưng bàn tay Lục Vô Nghiên.

"Muội đi cùng với Tam ca ca!" Nàng nghiêng đầu, ngược mặt nhìn Lục Vô Nghiên. Đôi mắt long lanh bị che giấu một nửa trong mí mắt, trên gương mặt tinh tế bắt đầu hiện lên một đôi nguyệt nha.

Nhìn đôi mắt nguyệt nha này, Lục Vô Nghiên nhất thời hoảng hốt.

Giống như, vẫn là bé con nhỏ xíu đó.

"Được." Lục Vô Nghiên nắm tay nàng thật chặt trong lòng bàn tay, cùng nhau đi ra ngoài.

Trì hoãn rất lâu, đến gần giờ Thân mới ăn được bữa trưa. Lục Vô Nghiên không khỏi có chút áy náy, nếu không phải hắn về trễ, lại trì hoãn trong tịnh thất một lúc, cũng đâu đến mức khiến Phuong Cần Chi nhịn đói lâu như vậy.

Nhưng mà, hiển nhiên là Phuong Cần Chi cũng không ngại.

Hôm nay là tiết trung thu, tuy là ăn trưa, nhưng ngoài mấy món ăn chính, cũng không thể thiếu bánh trung thu và rượu Quế Hoa.

Mặc dù Lục Vô Nghiên ăn gì cũng rất kiêng kỵ, càng không đặc biệt thích ăn thứ gì. Giống như vĩnh viễn chỉ có "không cần" cái gì, rất ít "muốn" cái gì. Mỗi lần Nhập Phanh nấu ăn, đều không cầu công lao, chỉ cầu không thất bại. Nhưng kể từ khi Phương Căn Chi thường xuyên đến đây dùng bữa, Lục Vô Nghiên liền phân phó những lúc nấu ăn đều phải làm theo khẩu vị của Phương Căn Chi. Vì vậy cho tới bây giờ, Nhập Phanh đã tập thành thói quen làm một bàn thức ăn Phương Căn Chi thích.

Nhìn qua một lượt, mười món thì có tám chín món là khẩu vị ngọt.

"Tam ca ca ăn đi!" Phương Căn Chi bẻ cái bánh trung thu hạch đào vỏ xốp ra làm hai nửa, nửa lớn đưa cho Lục Vô Nghiên.

"Ừ." Lục Vô Nghiên nhận lấy.

"Tam ca ca ăn canh đi!" Phương Căn Chi múc một chén canh tổ yến loại một đưa cho Lục Vô Nghiên.

"Được." Lục Vô Nghiên nhận lấy.

"Tam ca ca ăn cái này!" Phương Căn Chi lại gấp một miếng cá hoa quế bỏ vào cái đĩa không trước mặt Lục Vô Nghiên. Lần này không đợi Lục Vô Nghiên trả lời, nàng lại gấp một miếng thỏ bát bửu đưa đến cho Lục Vô Nghiên.

"À, không thể chỉ ăn thịt!" Phương Căn Chi lại gấp một ít cái muối quế hoa cay, mấy miếng ướp cuộn và một chén long nhãn nhỏ cho Lục Vô Nghiên.

Không lâu sau, cái đĩa trống trước mặt Lục Vô Nghiên đã chất thành đống như một ngọn núi nhỏ.

Thật ra thì, lúc Lục Vô Nghiên trở về, đã ăn ở tiền viện rồi. Hắn cười cười, ăn từng miếng từng miếng thức ăn mà Phương Căn Chi đưa tới. Cho dù hắn ghét rau cải chết đi được.

Lục Vô Nghiên nhìn thoáng qua rượu Quế Hoa bên cạnh, chợt nhớ đến một lần khi Phương Căn Chi còn bé, không cẩn thận uống nhầm một hóp rượu mạnh. Đầu ngón tay hắn gõ nhẹ lên mặt bàn hai cái, hỏi: "Căn Chi, mấy năm Tam ca ca không có ở đây, muội có từng uống rượu không?"

Phương Căn Chi vẫn luôn nhìn Lục Vô Nghiên, dĩ nhiên biết hắn vừa nhìn thoáng qua rượu Quế Hoa bên cạnh.

"Tam ca ca muốn uống rượu sao? Căn Chi uống với huynh!" Phương Căn Chi đứng lên, mở vỏ rượu Quế Hoa ra, rót cho Lục Vô Nghiên một chén, rồi tự rót cho mình một chén.

Lục Vô Nghiên nghi hoặc nhìn nàng.

"Muội... muội biết uống rượu nha! Hơn nữa rượu Quế Hoa này không mạnh, muội hay uống lắm!" Phương Căn Chi nói xong liền bung ly rượu lên.

"Đừng." Lục Vô Nghiên nắm cổ tay nàng, đoạt lấy ly rượu từ trong tay nàng, uống một hơi cạn sạch. Chén rượu được Phương Căn Chi cầm qua vẫn còn vương lại chút hơi ẩm nhàn nhạt.

"Chẳng lẽ nhân lúc ta không ở nhà đã học thói xấu, còn thường xuyên uống rượu?" Lục Vô Nghiên cười như không cười nhìn nàng.

"Mọi... muội..." Phương Căn Chi luống cuống nhìn Lục Vô Nghiên, không biết giải thích như thế nào.

Dĩ nhiên là nàng không uống rượu, chỉ là, vừa rồi nhìn thấy Lục Vô Nghiên hình như có vẻ muốn uống rượu, nàng mới nói dối mình sẽ uống! Thật là..... Có lý không nói được! Nàng cau mày suy nghĩ một lúc, mới không vui trừng mắt nhìn Lục Vô Nghiên, nói: "Tam ca ca, huynh cố ý!"

Lục Vô Nghiên không khỏi khẽ cười ra tiếng.

"Tam thiếu gia, có người đưa đồ tới cho người." Nhập Phanh cầm một cái hộp gỗ đen óng đi tới.

"Người nào đưa tới?"

"Không biết, gia phó chỉ nói do một người đi đường bên ngoài đưa tới." Nhập Phanh đặt cái hộp gỗ lên bàn.

"Thứ gì đây?" Phương Căn Chi tò mò đến gần, mở cái hộp gỗ ra.

Lục Vô Nghiên chợt ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói: "Căn Chi, đừng mở!"

Nhưng vẫn muộn một chút.

Phương Căn Chi không chỉ mở hộp gỗ ra, còn bị giọng nói của Lục Vô Nghiên làm giật mình, để cái hộp gỗ tuột khỏi tay nàng. Đồ vật bên trong cũng văng ra, quệt một vệt dài bẩn thỉu trên làn váy đỏ tươi của Phương Căn Chi.

Đó là một con chuột bị mổ bụng.

"A --"

Lục Vô Nghiên vội vàng kéo Phương Cần Chi lại, ấn gương mặt nàng vào trong ngực hắn, vỗ nhẹ vào lưng nàng, lặp đi lặp lại: "Đừng sợ, trong hộp không có gì cả, muội cũng không nhìn thấy thứ gì."

Hắn cúi đầu, nhìn Phương Cần Chi trong ngực mình, trong mắt hiện lên một loại chân tình vô cùng phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *The Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Mê hoặc

Nhập Phanh cầm một tấm gấm bông lớn, che đi cái thứ dơ bẩn đó lại, rồi dùng đôi tay run rẩy túm cái thứ dơ bẩn được bọc bên trong tấm gấm bông lên. Nhập Trà cũng từ bên ngoài vội vã chạy vào, Nhập Phanh bắn cho nàng ấy một ánh mắt, nàng ấy cũng không hỏi nhiều, liếc mắt nhìn thoáng qua chân váy của Phương Cần Chi, vội vã lui ra ngoài, đi chuẩn bị cho Phương Cần Chi một cái váy mới.

Đến khi Nhập Trà trở lại, cảm xúc của Phương Cần Chi cũng đã khá hơn đôi chút.

"Được rồi, đi thay một bộ y phục khác đi." Lục Vô Nghiên kéo Phương Cần Chi từ trong ngực ra một chút.

Phương Cần Chi gạt đầu một cái, rồi để Nhập Trà đưa vào thiên sảnh thay y phục.

Lục Vô Nghiên cúi đầu, nhíu nhíu mày nhìn vết bẩn bám vào vạt áo trước. Hắn đi ra khỏi gian nhà chính, hướng về phía tịnh thất. Nhưng chưa kịp tới tịnh thất, bước chân của Lục Vô Nghiên đã dừng lại. Ngay sau đó, hắn ngồi xổm xuống, nôn ra hết tất cả thức ăn vừa ăn vào, nôn hết vẫn tiếp tục nôn khan.

Nhập Phanh bưng nước trà chạy tới, Lục Vô Nghiên uống một hớp liền phun ra, hắn ném ly trà xuống đất, đè nén cái cảm giác cứ cuộn lên trong lồng ngực, nói: "Đôi nước tinh khiết!"

"Vâng!" Nhập Phanh đáp, rồi nâng váy chạy về, xách một bình nước tinh khiết quay trở lại. Nàng đứng bên cạnh Lục Vô Nghiên, rót nước vào chén đưa cho hắn.

Lục Vô Nghiên nhận lấy chén nước Nhập Phanh đưa tới, hớp từng hớp súc miệng.

Lục Vô Nghiên đưa cái chén không lại cho người phía sau, khước mắt hắn quét qua bàn tay nhận lấy cái chén, bàn tay nhỏ nhắn, trắng trẻo, không phải tay Nhập Phanh. Hắn quay đầu lại, liền nhìn thấy Phương Cần Chi đang đứng sau lưng hắn, cúi đầu rót đầy một chén nước khác.

Nhìn chén sứ đưa tới trước mặt, Lục Vô Nghiên cau mày, không nhận.

Phương Cần Chi bèn đặt chén nước trong tay xuống đất, sau đó cầm khăn lau nước đọng trên khóe môi Lục Vô Nghiên, cẩn thận từng chút một. Sóng mắt khẽ run, ấn đường khẽ chau lại, mang theo vẻ đau lòng thương xót.

"Trở về đi!" Lục Vô Nghiên đứng dậy, đi về hướng tịnh thất.

Phương Cần Chi vội vã đứng lên, đuổi theo Lục Vô Nghiên.

Nghe tiếng bước chân sau lưng, bước chân của Lục Vô Nghiên dừng lại, hắn xoay người, có chút bất đắc dĩ hỏi: "Đi theo ta làm gì?"

"Muội không yên tâm Tam ca ca!"

"Vậy cũng không thể theo ta vào tịnh thất!"

Phương Cần Chi nghiêng đầu nhìn Lục Vô Nghiên, tựa như đang suy nghĩ cái gì, sau đó bất ngờ đưa tay lên, áp lòng bàn tay vào bụng Lục Vô Nghiên.

"Muội làm gì vậy!" Lục Vô Nghiên có chút bối rối lui về phía sau hai bước. Hắn e ngại đến quá gần nàng, những động tác vô ý dù rất nhỏ của nàng cũng khiến cho ngực hắn nóng lên, tê dại.

"Tam ca ca, mọi người đều phải đi nhà xí. Mặc kệ ăn cái gì đều phải đi nhà xí." Có cô nương gia nào lại treo hai chữ "nhà xí" lên trên miệng như vậy, nhưng Phương Cần Chi lại nói rất nghiêm túc.

Chân mày Lục Vô Nghiên càng lúc càng nhíu chặt, hắn nheo mắt nhìn Phương Cần Chi, hỏi: "Muội lại suy đoán cái gì?"

"Ừm, muội đâu có suy đoán gì nha!" Phương Cần Chi lắc đầu một cái. "Chỉ là đột nhiên nghĩ đến, cho dù ăn thịt cá, hay là rau dại trong núi, đi mao xí

một lần đều ra hết nha! Sẽ không ở lại trong bụng! Huống chi còn là thứ đã ăn nhiều năm trước....."

Phuong Cần Chi thận trọng quan sát sắc mặt của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên thở dài một hơi, cảm giác buồn nôn giữa ngực và bụng cũng đã từ từ dịu đi đôi chút. Hắn khoanh tay nhìn Phuong Cần Chi, có chút bất đắc dĩ hỏi: "Làm sao đoán được?"

Khóe môi Phuong Cần Chi cong lên, híp mắt nói: "Năm nay trời tốt, thu hoạch không tệ, nhưng năm ngoái liên tục không có mưa, thu hoạch cũng không được. Muội nghe hạ nhân trong phủ nói, những bách tính nghèo khổ, những lúc đói bụng không chịu đựng nổi sẽ ăn rau dại, sẽ ăn cả vỏ cây, còn có thể bắt chim chóc sâu bọ côn trùng nấu lên ăn! À, Tôn tiên sinh còn dạy qua, ông ấy nói, ngày xưa, lúc tình hình thiên tai nghiêm trọng, thậm chí nạn dân còn trao đổi hài tử của mình để nấu lên ăn....."

Lục Vô Nghiên cười khổ.

Sao hắn lại quên đứa nhỏ này từ nhỏ đã thông tuệ hơn người. Năm năm không gặp, tăng trưởng không chỉ là một cái đầu.

"Vậy muội muốn biết ta đã ăn cái gì rồi không?"

Phuong Cần Chi hơi rừ mắt, thu lại nụ cười trên mặt, ngược nhìn Lục Vô Nghiên, nghiêm túc nói: "Nếu Tam ca ca nói ra nhưng lại càng không thoải mái, vậy Cần Chi cũng không muốn biết. Nhưng nếu sau khi Tam ca ca nói ra mà không còn khó chịu nữa, vậy Cần Chi liền muốn biết!"

Lục Vô Nghiên im lặng một hồi, bỗng nhiên cúi đầu bật cười, lúc ngẩng đầu lên nhìn Phuong Cần Chi, mắt sáng như sao.

Phuong Cần Chi cũng cười theo hắn, từ khóe mắt đến đáy mắt, giống như được bao phủ bởi một lớp mặt.

"Được rồi, trở về chờ ta. Không được theo ta vào tịnh thất quấy rối." Lục Vô Nghiên chậm rãi thu lại nụ cười.

Gò má Phuong Cần Chi lập tức đỏ lên, nàng phản bác: "Ai muốn theo huynh vào tịnh thất quấy rối chứ!"

Nàng chấp tay sau lưng xoay người, bước nhanh về phía trước.

Lục Vô Nghiên đắm chiều nhìn theo bóng lưng Phuong Cần Chi, dường như đột nhiên thông suốt cái gì, hắn nhú mày. Xem ra hắn nghĩ sai rồi. Rốt cuộc bé con của hắn cũng trưởng thành, không phải cái gì cũng không hiểu.

Lục Vô Nghiên lắc đầu một cái, đi vào tịnh thất.

Đợi đến khi hắn trở ra, có chút bất ngờ phát hiện Phuong Cần Chi vẫn chờ ở bên ngoài.

Phuong Cần Chi xoay người lại, không vui vẻ lắm nói: "Rõ ràng là muội bị dọa, tại sao cuối cùng lại là muội dỗ dành huynh? Không được, không được!"

"Vậy làm sao mới được?" Lục Vô Nghiên từ từ bước đến gần nàng.

"Tam ca ca phải dỗ dành muội đó, giả dụ như cho muội chỗ tốt chẳng hạn!" Đôi mắt sáng lấp lánh của nàng lay động, lộ ra một chút ranh mãnh táo bạo.

"Chỗ tốt." Lục Vô Nghiên nén cười. Hắn đi đến trước mặt nàng, bất ngờ cúi người xuống, ôm Phuong Cần Chi lên. Như khi nàng còn bé, ôm nàng dựng thẳng vào trong ngực, để nàng ngồi trên khuỷu tay mình.

Phuong Cần Chi cúi đầu kinh hô một tiếng. Nàng lập tức ôm lấy cổ Lục Vô Nghiên theo thói quen, nhưng đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, hơi xấu hổ buông tay ra, nắm lấy cổ áo hắn.

"Tam ca ca, huynh thả muội xuống đi!" Trong mắt nàng tràn đầy kinh hoàng.

Khóe miệng Lục Vô Nghiên hơi cong lên, cũng không để ý tới kháng nghị của nàng, ôm nàng đi về gian nhà chính, lúc sắp bước qua ngưỡng cửa, hắn nói: "Cúi đầu."

"A....." Phuong Cần Chi khẽ khom lưng, không thể không nằm trên vai Lục Vô Nghiên.

Trong nhà chính, Nhập Trà và Nhập Phan vừa thay xong tấm thảm lông thỏ mới. Hai người bọn họ nhìn thấy Lục Vô Nghiên ôm Phuong Cần Chi đi vào, cũng hơi sững sốt một chút, nhưng rồi lập tức cúi đầu không dám nhìn lâu, vội vã lui xuống.

"Tam ca ca, huynh làm gì vậy! Để người ta nhìn thấy không tốt đâu!" Phuong Cần Chi cuống đến phát khóc.

Lục Vô Nghiên đi vào thiên sảnh, đặt Phuong Cần Chi lên tháp nỷ nhân. Hai tay hắn đặt hai bên hông nàng, từ từ đến gần nàng. Hắn có thể nhìn thấy rất rõ gương mặt trắng như sứ của nàng đỏ dần sắp bốc cháy.

"Mới vừa rồi là ai lôi kéo ta ôm ta, sao chỉ qua một canh giờ, liền bắt đầu tránh né ta, hửm? Lại còn hiểu được để cho người khác nhìn thấy là không tốt?" Lục Vô Nghiên cười như không cười nhìn nàng.

Phuong Cẩn Chi cắn môi, cắn đến nổi cánh môi màu hồng nhạt xuất hiện một vết trắng.

Đôi mắt hoang mang của nàng đã nói lên tất cả.

Lại, lại diễn trò.

Cũng đúng thôi, dù sao đã mười hai tuổi rồi. Sao có thể không hiểu chút nào đối với chuyện tình yêu nam nữ. Suýt chút nữa đã bị nàng cố ý giả vờ thân mật lừa gạt.

Lục Vô Nghiên nâng người lên, rời khỏi nàng. Hắn cũng không nói chuyện, chỉ đứng ở một bên, chờ cảm xúc của nàng ổn định lại.

Phuong Cẩn Chi vội vàng dịch về phía sau một chút, có chút luống cuống vén lại mấy lọn tóc rơi ra. Lục Vô Nghiên vừa rời khỏi, cảm giác bị áp bức liền từ từ tan đi. Phuong Cẩn Chi thở phào nhẹ nhõm, loại cảm giác hoang mang tay chân luống cuống cũng dần dần phai đi.

Nàng dùng mu bàn tay chạm vào gương mặt nóng bừng của mình, nó còn nóng hơn so với trong tưởng tượng của nàng. Nàng ngẩng đầu lên, có chút oán trách trừng mắt nhìn Lục Vô Nghiên. Nhưng nàng cũng hiểu lúc này là nàng không có lý.

"Tiểu Cẩn Chi của ta vẫn luôn thích ngủ, vậy mà bỗng nhiên mấy đêm liền không ngủ được." Lục Vô Nghiên đi tới, tùy ý ngồi xuống bên mép của cái thấp mỷ nhân. "Vậy là có tâm sự."

Phuong Cẩn Chi lập tức mất hứng, nàng lập tức phản bác: "Huynh không thể vu oan cho muội! Muội không nói dối! Vốn là bởi vì huynh sắp trở về mà!"

"Phải phải phải....." Lục Vô Nghiên cười gắt đầu. "Dù là vì ta sắp trở về, cũng không chỉ bởi vì muốn gặp ta sớm một chút đâu nhỉ?"

"Muội....." Ánh mắt Phuong Cẩn Chi có chút trốn tránh.

"Vậy để ta đoán nhé?" Lục Vô Nghiên cười khê một tiếng. "Muội lo lắng rất nhiều chuyện. Chẳng hạn như, Tam ca ca có còn nhớ chuyện đợi muội trưởng thành sẽ thành thân với muội hay không."

Hai gò má của Phuong Cẩn Chi ửng đỏ và lúm má mới giảm nhiệt, lại bắt đầu ửng đỏ.

"Chẳng hạn như....."

"Đừng nói!" Phuong Cẩn Chi cắt ngang lời hắn. "Đó, đó..... đều là chuyện lúc còn bé tùy tiện nói đùa thôi....."

"Tùy tiện nói đùa?" Lục Vô Nghiên không quan tâm sự tránh né của Phuong Cẩn Chi, nắm lấy bàn tay đang giấu trong tay áo của nàng. Hắn kéo bàn tay nàng từ trong tay áo ra, nắm lấy ngón tay út hơi co lại của nàng.

"Chúng ta còn ngéo tay, chính là ngón tay này đây." Lục Vô Nghiên chìa ngón út của mình ra, móc vào ngón út của Phuong Cẩn Chi.

Phuong Cẩn Chi rút tay mình về, giấu ra sau lưng. Nàng ngẩng đầu lên nhìn Lục Vô Nghiên, lấy dũng khí nói: "Tam ca ca, muội làm tiểu nhân một lần có được hay không? Muội hối hận, muội không muốn gả cho huynh. Muội...muội..... vẫn làm muội muội của huynh như mọi khi được không?"

"Cho nên muội đã cố ý giả vờ không hiểu chuyện tình yêu nam nữ, dùng thân phận của một muội muội để thân cận ta?"

Phuong Cẩn Chi quay đầu đi, nhỏ giọng nói: "Nếu Tam ca ca không thích, sau này muội sẽ không như vậy nữa."

"Không như vậy nữa? Không làm muội muội của ta, hay không muốn thân cận ta?" Lục Vô Nghiên hỏi.

"Tam ca ca, huynh nói chuyện rất quá đáng, muội không muốn nghe!" Phuong Cẩn Chi bịt lỗ tai, nhắm mắt lại. Không nghe, không nhìn, tranh thủ tĩnh tâm!

Lục Vô Nghiên kéo hai tay đang bịt tai của Phuong Cẩn Chi xuống, nói: "Cho ta một lý do muội không chịu gả cho ta đi, lý do chính đáng có thể xem xét."

Phuong Cẩn Chi nghi ngờ nhìn Lục Vô Nghiên, nói: "Muội không thích ở phủ Ôn Quốc Công, sau này muội muốn chuyển đi."

"Ừ, được. Sau khi chúng ta thành thân sẽ chuyển ra ngoài ở."

Phuong Cẩn Chi trợn mắt không thể tin nhìn Lục Vô Nghiên, nàng ra sức suy nghĩ một hồi, rồi nói: "Muội... muội còn nhỏ!"

Lục Vô Nghiên cười nói: "Đúng vậy, cho nên ta đang đợi muội lớn lên đây....."

Cũng đã đợi nhiều năm như vậy.....

"Nhưng!" Phuong Cẩn Chi gõ đầu một cái. "Tứ biểu ca cùng tuổi với huynh, nữ nhi thứ hai của huynh ấy cũng sắp ra đời rồi!"

Lục Vô Nghiên vừa định mở miệng nói, chợt nhận ra có điều không đúng, hắn nhíu mày một cái, hỏi: "Ai nói với muội cái gì rồi đúng không?"

"Không có....." Phương Cần Chi lắc đầu một cái. Nàng cúi đầu, không chịu lên tiếng.

Lục Vô Nghiên im lặng chờ đợi, hẳn biết nàng sẽ nói.

Phương Cần Chi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Lục Vô Nghiên, mới ngập ngừng nói: "Đám bà mối giã sắp nát thềm cửa rồi....."

Lục Vô Nghiên bừng tỉnh hiểu ra.

Hai mươi mốt tuổi, đích xác là độ tuổi làm phụ thân. Hắn còn là đích trưởng tôn của Lục gia, hưởng chi năm năm qua, danh tiếng của hắn đã vang xa. Đương nhiên hôn sự của hắn cũng bị rất nhiều người nhìn ngó.

"Tam ca ca, muội nói thật với huynh, huynh không được cười nhạo muội." Phương Cần Chi ôm đầu gối, đặt cằm lên đầu gối, nghiêng đầu nhìn sang Lục Vô Nghiên ở bên cạnh. Trong đôi mắt trong suốt đó giống như đang có một màn sương mỏng, nhìn không rõ.

"Muội nói đi."

Phương Cần Chi đếm đầu ngón tay, nói: "Nếu gả cho Tam ca ca mà nói, nhất định sẽ có rất nhiều người không đồng ý. Ừm, xuất thân của muội không tốt..... Những cô nương mà bà mối đưa đến..... Đa số muội đều biết, người tốt, gia thế cũng tốt. Hơn nữa, tuổi của muội còn nhỏ..... Hai năm nữa cũng chưa thể gả cho người ta. Hiện tại Tam ca ca đã hai mươi mốt....."

"Còn gì nữa?"

"Muội đã nói rồi, sau này muội không muốn ở lại phủ Ôn Quốc Công. Muội chỉ muốn.....chuyển đến một trang tử tĩnh lặng. Tương lai Tam ca ca lấy tức phụ nhi phải là tông phụ! Tông phụ..... là phải cai quản cả hậu trạch phủ Ôn Quốc Công. Muội....." Phương Cần Chi lắc đầu một cái. "Muội không thể ở lại phủ Ôn Quốc Công....."

Phương Cần Chi cúi đầu, nói: "Cho nên, muội cảm thấy làm muội muội của huynh tốt vô cùng....."

"Còn nữa không?"

Phương Cần Chi suy nghĩ một chút, rồi chậm rãi lắc đầu.

Lục Vô Nghiên thờ dãi, nhìn người đang nhủ chặt ấn đường ngay trước mặt mình, chợt nhớ tới kiếp trước. Nhưng nếu kiếp trước, hắn có thể đủ thẳng thắn để hỏi nàng, nàng cũng có thể không che giấu mà nói ra hết tất cả băn khoăn trong lòng mình. Như vậy, kết cục của hai người bọn họ có thể sẽ khác đi hay không?

Lục Vô Nghiên giữ chặt bàn tay Phương Cần Chi trong lòng bàn tay: "Cần Chi, muội chỉ cần nói cho ta biết muội có muốn gả cho ta hay không."

"Không muốn! Muội muốn làm muội muội của huynh!" Phương Cần Chi lắc đầu liên tục.

Lục Vô Nghiên hơi khựng lại, lạnh mặt, nói: "Không lấy không được! Không lấy liền ném muội ra khỏi phủ, để cho muội làm ăn mày!"

Phương Cần Chi trừng mắt nhìn hắn, thờ hờn hờn nói: "Muội kinh doanh trà trang rất tốt..., muội có thể tự nuôi sống mình, sẽ không làm ăn mày!"

Nàng đẩy Lục Vô Nghiên một cái, mắt hững nói: "Nào có ai như huynh, rõ ràng là huynh hỏi muội có nguyện ý hay không. Muội nói không nguyện ý, huynh lại không đồng ý! Huynh... huynh còn hung dữ!"

Lục Vô Nghiên buồn cười: "Ta không hung dữ, vậy ta đòi lại giọng điệu khác. Nếu muội không chịu gả cho ta, vậy thì ta xuất gia làm hòa thượng."

"Đây là uy hiếp!" Ánh mắt Phương Cần Chi như có như không rơi vào trên mái tóc của Lục Vô Nghiên. Tóc của Lục Vô Nghiên rất dài rất đen, chạm vào rất mềm mượt.

"Đây không phải là uy hiếp." Lục Vô Nghiên thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm túc nói: "Trận chiến này đã đánh năm năm, đối với hai nước mà nói, đều là tổn thương không ít. Vô luận như thế nào, chiến loạn luôn mang đến cho lê dân bách tính tai ương và đau khổ. Huống chi, trận hạn hán lớn năm ngoái, không ít địa phương không thu hoạch được dù chỉ là một hạt thóc."

Phương Cần Chi nhỏ giọng nói: "Tam ca ca, bây giờ giọng điệu nói chuyện của huynh cũng thật giống Trường Công Chúa....."

Lục Vô Nghiên cười khổ, đây không phải là chuyện giống hay không giống Trường Công Chúa. Mà là bản thân đang ở vị trí nào, để mà mưu sự.

"Cho nên, Tam ca ca của muội phải thay thế Hoàng Đế xuất gia, ăn chay niệm phật, cầu nguyện mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an!"

"Cái gì?" Phương Cần Chi ngây ngẩn cả người. Nàng tròn mắt, ngo ngắc nhìn mái tóc của Lục Vô Nghiên. Thậm chí nàng không khỏi vươn tay, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào mái tóc dài của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên nhìn thấy trong đôi mắt nàng đang bắt đầu mờ dần vì nước mắt.

"Đừng khóc....." Lục Vô Nghiên vội an ủi nàng. "Ta chỉ xuất gia trên danh nghĩa thôi, cũng không phải thật sự quy y làm hòa thượng."

"Tóc này còn giữ?" Phương Cần Chi vội vàng hỏi.

"Giữ lại, một sợi cũng không cắt."

"À....." Phương Cần Chi thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng chỉ trong chớp mắt sau đó, nàng khẩn trương lên, vội vã chụp lấy tay Lục Vô Nghiên, lo lắng nói: "Tam ca ca, huynh lại muốn đi sao? Lại muốn đi bao lâu? Khi nào trở về? Đi đâu chứ?"

Gần như là trong chớp mắt, nước trong đôi mắt đen trắng rõ ràng của nàng lập tức tràn ra.

Lục Vô Nghiên đột nhiên cảm thấy đã trách lầm nàng, xem ra nguyên nhân mấy đêm nàng không ngủ được, vẫn là nhớ hân đứng đầu.

"Ta không đi, ta sẽ không đi." Lục Vô Nghiên vội vàng lau đi nước mắt trên khóe mắt nàng, chậm rãi, dịu dàng nói: "Không phải đã nói với muội sao? Chỉ xuất gia trên danh nghĩa thôi. Sẽ không quy y, cũng sẽ không thật sự đến tự miếu. Chẳng qua là mong một mười lăm sẽ đến chùa ăn một bữa cơm chay thôi, bình thường vẫn sẽ ở đây."

Lúc này Phương Cần Chi mới yên lòng.

"Tam ca ca của muội là thay mặt Hoàng Đế xuất gia, cho nên mấy bà mai đó cũng sẽ công toi trở về mà thôi." Lục Vô Nghiên tiếp tục giải thích cho nàng.

Một mặt, có thể danh chánh ngôn thuận thoái thác đám mai mối kia. Mặt khác, là giao lại binh quyền. Trong lòng Lục Vô Nghiên hiểu rất rõ, trong năm năm qua, danh vọng của hân đã vang xa quá mức. Cho nên, hân đã giao nộp binh phù. Lấy danh nghĩa thay Hoàng Đế xuất gia, cầu mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, rút người trở ra, cách xa triều đình.

Thật ra thì không cần Lục Vô Nghiên giải thích thêm gì nữa, Phương Cần Chi cũng hiểu. Nàng chớp chớp mắt, có vẻ đắm chiều gật đầu.

Lục Vô Nghiên từ từ đến gần nàng, gần như mị hoặc nói: "Ba năm, đợi muội thêm ba năm."

Phương Cần Chi quay đầu sang, trùng hợp chống lại cặp mắt chan chứa thâm tình của Lục Vô Nghiên. Gần như trong nháy mắt, nàng liền bị sự dịu dàng trong mắt Lục Vô Nghiên làm cho đỏ bừng hai má. Nàng hốt hoảng dời mắt đi, trong lòng bỗng chốc rung động. Giống như có một cây chùy nhẹ nhàng gõ vào trong lòng nàng.

Hơi đau, nhưng lại kéo theo một loại mê hoặc mãnh liệt.

Mặc dù bộ dạng đồ hồng hai má của Phương Cần Chi vô cùng mê người, nhưng dù sao nàng cũng mới mười hai tuổi. Lục Vô Nghiên không muốn tạo cho nàng một áp lực quá lớn, không khỏi lui về phía sau một chút.

Hân cười nói sang chuyện khác: "Mấy năm qua đánh giặc ở bên ngoài, bên cạnh có một phó tướng, tên Phong Dương Hồng. Từ nhỏ hân đã rất hâm mộ người khác có muội muội. Cho nên, muội có muốn nhận thêm một nghĩa huynh nữa hay không?"

Phương Cần Chi sững sốt.

Cái tên Phong Dương Hồng này, nàng cũng không xa lạ, phải nói là không xa lạ với người Đại Liêu. Người tên Phong Dương Hồng này, ban đầu được Trưởng Công Chúa cất nhắc khi tuổi đời còn rất trẻ, sau đó, ở tuổi hai mươi được phong làm Phiêu Kỵ Đại Tướng Quân Tổng Nhất Phẩm, năm năm trong quân đội cũng lập chiến công không ngừng.

"Tam ca ca, huynh lại tìm chỗ dựa vững chắc cho muội....."

Phương Cần Chi vừa mới nói xuất thân của mình không tốt, Lục Vô Nghiên lập tức tìm cho nàng một ca ca làm Đại Tướng Quân.....

"Lần này đích xác là vô ý, chỉ là....." Lục Vô Nghiên dừng lại một chút. "Tết năm nay, lúc Cầm Hi Vương vào cung, ta sẽ dẫn muội cùng tiến cung."

Trái tim Phương Cần Chi đập mạnh một cái.

Dường như Lục Vô Nghiên đối với dáng vẻ giật mình của nàng rất hài lòng, hân nâng tay của nàng lên, cúi đầu cười: "Điện hạ của ta."

Nếu nói trước đó Lục Vô Nghiên nhắc tới Cầm Hi Vương, Phương Cần Chi còn không dám khẳng định suy đoán trong lòng mình. Thì tiếng xưng hô "Điện hạ" này vừa thốt ra, đã khẳng định suy đoán của nàng.

Nàng đẩy Lục Vô Nghiên ra, liền tiếp lui về phía sau.

"Tại sao, tại sao Tam ca ca phải vì muội làm nhiều chuyện như vậy?" Phương Cần Chi không hiểu.

Kể từ khi Lục Vô Nghiên xuất hiện, hân đã làm rất nhiều chuyện cho mình. Lúc nhỏ Phương Cần Chi cũng không hiểu tại sao Lục Vô Nghiên lại đối xử tốt với nàng như vậy, hiện giờ hân rời đi năm năm. Sự xa cách mà Phương Cần Chi lo lắng cũng không xảy ra, mà hình như Tam ca ca của nàng đối xử với nàng còn tốt hơn trước.

Lục Vô Nghiên không trả lời mà hỏi lại: "Vậy muội có thích ta đối xử tốt với muội hay không?"

Phương Cần Chi lúng ta lúng túng gật đầu.

Thiên hạ này, ai không hy vọng có một người đối xử tốt với mình vô điều kiện chứ? Phương Cần Chi cũng không ngoại lệ, nhưng nàng không phải là một người có lòng tham không đáy, càng không phải là một người ngu xuẩn. Nàng nghĩ không thông tại sao Lục Vô Nghiên lại đối tốt với nàng. Bởi vì không nghĩ ra nguyên nhân Lục Vô Nghiên đối tốt với nàng, nàng lại càng thêm hoảng hốt.

Loại cảm giác không nở cứ nghẹn cứng ở ngực nàng.

"Như vậy là đủ rồi." Lục Vô Nghiên cười cười. Hắn không thể giải thích, cũng không thể nói cho nàng biết: Đây, bởi vì kiếp trước đã từng yêu muội.....

Lục Vô Nghiên nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã chạng vạng tối, không bao lâu nữa sẽ tối hẳn. Hôm nay là tiết Trung Thu ngày mười lăm tháng tám, ngoại trừ trừ tịch, ngày lễ long trọng nhất. Tiệc tối của Lục gia cũng sắp bắt đầu.

"Cùng ta đến yến tiệc, hay là tách ra đi?" Lục Vô Nghiên quay đầu lại, hỏi.

"Ai muốn đi chung với huynh, tự muội đi!" Phương Cần Chi cảm thấy hình như giọng điệu của mình không tốt lắm, nói thêm một câu: "Muội muốn trở về thay y phục, hơn nữa, đã hẹn đi cùng với Tứ biểu tỷ rồi."

"Được." Lục Vô Nghiên gật đầu một cái, tránh ra một chút, để Phương Cần Chi bước xuống từ trên tháp mỹ nhân.

Khi Phương Cần Chi đi tới cửa, Lục Vô Nghiên chợt gọi nàng lại: "Cần Chi?"

"Dạ?" Phương Cần Chi mờ mịt xoay người lại.

"Kính nguyệt lần đầu đã tới chưa?"

Phương Cần Chi bị hắn hỏi đần mặt ra.

Trong lúc nhất thời, Phương Cần Chi cứ ngây người như phỗng nhìn hắn. Một lúc lâu sau, hai gò má nàng mới từ từ đỏ ửng lên. Hơn nữa tốc độ lan của màu đỏ cũng càng lúc càng nhanh, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ gương mặt nhỏ nhắn của nàng đều đỏ bừng.

"Lục Vô Nghiên!" Phương Cần Chi chụp lấy một nhánh hoa dâm bụt trong cái bình lưu ly trên chiếc bàn chân cao bên cạnh bình phong ném vào người Lục Vô Nghiên. Mấy cánh hoa dâm bụt bung ra, rải rác trên y phục của Lục Vô Nghiên.

"Cho nên, rốt cuộc là có hay không có?" Lục Vô Nghiên tiếp tục truy vấn.

"Không có!" Phương Cần Chi dậm chân, gần như chạy trốn, lao ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Tiệc nuôi

Cho đến khi tiếng bước chân của Phương Cần Chi xa dần, không còn nghe thấy, Lục Vô Nghiên mới từ từ thu lại nụ cười trên mặt. Hắn từ trong thiên sảnh đi ra, nhìn hai con cá đang chậm chạp bơi qua bơi lại bên trong hồ cá bằng men sứ xanh, từ ngăn tủ bên dưới lấy ra một hũ thức ăn cho cá, rắc vào trong hồ cá nhỏ.

Hắn đi lên tầng đình của lầu các. Vừa đẩy cánh cửa gỗ khắc hoa của tầng đình ra, vô số con chim bồ câu đập cánh bay lên. Vừa nhìn thấy hắn trở lại, đều bay về phía hắn, lượn vòng xung quanh hắn.

Nhìn những con chim bồ câu trắng đã bầu bạn bên cạnh hắn nhiều năm qua, thái độ của Lục Vô Nghiên cũng không khỏi trở nên nhu hòa đôi chút. Hắn chậm rãi xuyên qua đám bồ câu đứng đầy mặt đất, đi tới bên cạnh rào chắn. Hắn giơ tay lên, liền có một con chim bồ câu đáp lên mu bàn tay hắn. Hắn nhẹ nhàng vuốt đầu con chim bồ câu, rồi sau đó hất tay, con chim bồ câu đậu trên tay hắn liền bay đi.

Hắn đưa lòng bàn tay về một hướng khác, một con chim bồ câu trắng chỉ có một cánh đập cánh bay về phía hắn, đậu vào lòng bàn tay hắn. Dùng cái cánh duy nhất của nó đập vào lòng bàn tay của Lục Vô Nghiên.

"Ừ, ta đã trở về." Lục Vô Nghiên vuốt vuốt đầu của nó. Hắn đối với con chim bồ câu cụt mất một cánh này vẫn luôn đặc biệt thiên vị.

Trong lúc nghiêng đầu lơ đãng, Lục Vô Nghiên nhìn thấy trong lòng có một con chim bồ câu bị thương trên đùi. Ánh mắt của hắn rơi trên chiếc khăn tay

đang được buộc vào đuôi con chim bồ câu, hần đưa tay vào lồng chim, túm lấy con bồ câu trắng ra ngoài.

Trên một góc khăn tay buộc vào đuôi con chim bồ câu trắng có thêu một cánh hoa dâm bụt.

"Nàng vẫn chăm sóc mấy con chim bồ câu này sao?" Lục Vô Nghiên có chút ngoài ý muốn.

Hắn ở trên tầng đình của lầu các thêm một lúc, xem xét trạng thái của từng con chim bồ câu, rồi cho bọn chúng ăn. Sắc trời cũng đã tối đen như mực, hần đi xuống lầu các, lúc đi qua tầng ba, ánh mắt không khỏi lướt về phía thư các của hần.

Lục Vô Nghiên mơ hồ cảm thấy dường như thư các của hần có chỗ nào đó khác với trước đây, hần đẩy cửa thư các đi vào.

Đối với mỗi một quyển sách trong thư các này, hần vô cùng quen thuộc, toàn bộ đều là sách hần đã đọc qua, còn có rất nhiều sách cổ, những bản độc nhất mà hần đã bỏ rất nhiều tâm tư sưu tầm. Cho nên mới nói, nếu mấy quyển sách ở đây thay đổi vị trí, có hơn một quyển hay thiếu mất một quyển, Lục Vô Nghiên chỉ nhìn một cái là có thể nhận ra.

"《Linh Tú》.....?" Lục Vô Nghiên đọc lên tên một quyển sách.

Hần chợt hiểu, hần là Phương Cẩm Chi cũng có đến đây.

Đúng vậy, ngoại trừ Phương Cẩm Chi sẽ không có ai dám tùy tiện tiến vào chỗ của hần, động vào đồ của hần. Đừng nói là Nhập Phan và Nhập Trà sẽ không cho phép, người khác cũng không có lá gan này.

Lục Vô Nghiên đi qua đi lại bên trong một lúc, đi tới chỗ sâu nhất trong thư các, thì nhìn thấy một cái bàn vuông đơn giản nhỏ và một cái ghế mây được đặt bên cửa sổ. Sau lưng bộ bàn ghế đó là một cái giá sách, trên đó trưng bày một bộ sách có vẻ xa lạ đối với Lục Vô Nghiên -- hần là Phương Cẩm Chi mang tới.

Trong đầu Lục Vô Nghiên không khỏi hiện lên hình ảnh Phương Cẩm Chi ngồi ở đây đọc sách viết chữ.

Chỉ cần nghĩ tới nàng, lúc nào khoe miệng Lục Vô Nghiên cũng không tự chủ khẽ cong lên.

Lục Vô Nghiên đi tới trước hai bước, đứng trước giá sách phía sau bộ bàn ghế. Hần tùy ý rút ra vài quyển trên giá sách, tùy ý lật qua lật lại, rồi trả về chỗ cũ. Lục Vô Nghiên cũng được coi là đọc rộng hiểu nhiều, mấy quyển trên giá sách này, gần như hần đều đã xem qua. Chỉ có mấy quyển thoại bản (tiểu thuyết), trước kia hần chưa xem qua, về sau cũng không có hứng thú mở ra.

Lục Vô Nghiên nhét quyển thoại bản trong tay về giá sách, chợt nhìn thấy trong góc có một quyển sách rất mỏng. Quyển sách này chỉ bằng một nửa những quyển sách khác, lại bị nhét vào trong góc, nếu không phải bị nghiêng ra ngoài, lộ ra một góc, nhất định sẽ không bị phát hiện.

Lục Vô Nghiên có chút hiếu kỳ rút quyển sách đó ra.

Quyển sách này rất cũ, lại có hơi tả tơi, còn tỏa ra một mùi ẩm mốc. Lục Vô Nghiên cau mày, có chút ghét bỏ mở nó ra, rồi chết đứng.

Lục Vô Nghiên vốn tưởng rằng đây là một quyển sách tạp nham, nhưng sau khi lật qua lật lại, liền nhìn thấy mấy hình vẽ kinh người trên mỗi trang sách. Mấy bức vẽ này, rõ ràng chính là Xuân Cung Đồ.....

Không phải con bé chỉ mới mười hai tuổi sao?

Lục Vô Nghiên đứng chết trân, thật lâu vẫn không trở lại bình thường.

Lật tiếp mấy trang sau, ngay góc một tờ giấy không được bắt mắt cho lắm có một bút tích. Lục Vô Nghiên cẩn thận xem xét, khó khăn lắm mới nhận ra đó là nét vẽ lưng tung của một cái.... nghiên mực?

"Năm năm ta không có ở đây, nàng đã lớn lên như thế nào....." Lục Vô Nghiên trả quyển sách trong tay về chỗ cũ, cố gắng để nó trông giống như ban đầu, chưa từng bị người khác lục lọi qua.

Hần ra khỏi lầu các, gọi Nhập Phan lại: "Mấy năm qua, Cẩm Chi thường xuyên đến đây?"

Nhập Phan thi lễ một cái, mới nói: "Vâng, những lúc học đường trong phủ không có lớp, biểu cô nương sẽ tới nơi này. Mỗi ngày đều tới đây chăm sóc hai con cá chép, rồi lên tầng đình cho bồ câu ăn. Thời gian còn lại sẽ chạy đến thư các của người lật sách."

Trong đầu Nhập Phan không khỏi hiện lên hình ảnh thân thể nhỏ bé của Phương Cẩm Chi chui vào trong thư các, nhón chân lên lật tìm sách trên giá sách. Nhập Phan vốn cho rằng Phương Cẩm Chi cũng chỉ ham vui nhất thời, thật không nghĩ đến thời gian mỗi ngày con bé lưu luyến trong thư các càng ngày càng dài. Nhập Phan tránh cho nàng mệt mỏi, mới kê một bộ bàn ghế bên cửa của sổ cho nàng dùng.

"Biết rồi!" Lục Vô Nghiên gật đầu một cái. "Ta nhìn thấy nha hoàn đi theo bên cạnh con bé đã đổi người, vốn là A Tinh và A Nguyệt?"

"Năm ngoái A Tinh phạm sai lầm, đã bị Tam nãi nãi đuổi ra khỏi phủ. Còn A Nguyệt đã được gả ra ngoài năm kia."

Lục Vô Nghiên có chút kinh ngạc.

Hắn hỏi: "A Tinh là bị Tam nãi nãi đuổi đi, không phải bị Cẩn Chi xử trử?"

"Không phải ạ!" Nhập Phanh lắc đầu một cái. "Nghe nói A Tinh nói xấu sau lưng mấy vị cô nương trong phủ, bị Tam nãi nãi bắt ngay tại trận. Trong cơn tức giận, Tam nãi nãi phạt trọng một trận rất nặng, rồi đuổi nàng ta xuất phủ. Biểu cô nương cũng vì không dạy dỗ tốt nha hoàn bên cạnh mà khổ sở không thôi, chủ động nhận sai trước Tam nãi nãi."

Lục Vô Nghiên đắm chiều một lúc, rồi khẽ nhếch môi: "Sau khi A Tinh và A Nguyệt đi, bên cạnh con bé lại tăng thêm hai hạ nhân khác sao?"

"Đã từng bổ sung, nhưng bây giờ cũng không có ở đây. Hiện tại đi theo bên cạnh biểu cô nương chỉ có Vệ mụ mụ cùng với hai nha hoàn ban đầu biểu cô nương mang từ Phương gia đến, Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi. À, đúng rồi..... Còn có một Kiều mụ mụ, hình như đã từng là nữ nương của biểu cô nương. Còn là thân mẫu của nha hoàn Mễ Bảo Nhi bên cạnh biểu cô nương."

Lục Vô Nghiên chợt cảm thấy hứng thú, hỏi: "Đã từng bổ sung hai nha hoàn, vì sao đều không còn ở đó?"

Thấy Lục Vô Nghiên hỏi tường tận, Nhập Phanh ngẫm nghĩ một lúc, mới nói cả đầu đuôi gốc ngọn: "Chính là lúc A Tinh phạm sai lầm vừa bị đuổi ra khỏi phủ không lâu, Tam nãi nãi lại tăng thêm hai nha hoàn. Ngũ nãi nãi cũng đưa tới một đại nha hoàn. Tam nãi nãi đưa qua trước, lại đưa tới hai người. Mặc dù Ngũ nãi nãi đưa qua sau, nhưng người bà ấy đưa qua lại là đại nha hoàn ở trong phủ rất nhiều năm, so với nha hoàn Tam nãi nãi đưa qua còn có mặt mũi hơn. Đại khái cũng bởi vì chuyện này mà ba nha hoàn bất hòa, thường xuyên gây ồn ào. Sau đó lại còn ném đồ của biểu cô nương, làm hỏng một bộ trang sức của biểu cô nương."

Nhập Phanh liếc mắt nhìn sắc mặt của Lục Vô Nghiên, thấy hắn vẫn không mất kiên nhẫn. Liên tiếp tục nói: "Chẳng ai nghĩ tới biểu cô nương vẫn luôn đối xử vô cùng khoan hậu đối với hạ nhân lại nổi giận đùng đùng, không bâm báo với Tam nãi nãi và Ngũ nãi nãi, tự mình làm chủ phạt ba hạ nhân này thật nặng. Sau đó mới biết, thì ra bộ trang sức bị ném hỏng đó là đồ mà mẫu thân biểu cô nương để lại."

"Từ lúc đó Tam nãi nãi và Ngũ nãi nãi cũng không tiếp tục nhét thêm người vào viện tử của con bé nữa?" Lục Vô Nghiên cười cười.

"Vâng, sau khi biểu cô nương phạt nặng ba hạ nhân này xong, tự mình đến chỗ của Tam nãi nãi và Ngũ nãi nãi tạ lỗi. Sau đó lại đến chỗ của Tam thái thái bày tỏ hạ nhân trong viện của nàng luôn khiến cho nàng bận tâm, nàng muốn mời nữ nương của mình đến phủ chăm sóc. Sao Tam thái thái có thể không cho phép? Không những để Kiều mụ mụ vào phủ, còn chỉ trích Tam nãi nãi và Ngũ nãi nãi đã không tận tâm khi đưa nha hoàn đến, chọn người không được như ý. Từ đó về sau, Tam nãi nãi và Ngũ nãi nãi chỉ nói khi nào biểu cô nương cần người thì đến chỗ bọn họ, không còn tự chủ trương nhét người nữa."

"Đồ của mẫu thân để lại....." Lục Vô Nghiên bật cười.

Ngay cả khi không ở bên cạnh nàng lúc đó, Lục Vô Nghiên cũng có thể đoán được là nàng tự biên tự diễn. Dù sao, Lục Vô Nghiên hiểu rõ hơn bất kỳ ai, Phương Cẩn Chi không muốn người ngoài đến gần tiểu viện của nàng.

Nhưng nghe người khác kể về nàng, Lục Vô Nghiên cũng có thể biết được năm năm qua, cuộc sống mà nàng đã trải qua thật trọng như thế nào.

Lục Vô Nghiên trở lại ngắm những giá sách trong thư các, giống như có thể nhìn thấy bóng dáng của Phương Cẩn Chi những năm qua. Trong lòng hắn nhất thời sinh ra một cảm giác tiếc nuối, bởi vì những năm qua đã không thể bầu bạn bên cạnh nàng, nhìn nàng lớn lên.

Phương Cẩn Chi vội vã trở về thay y phục, nàng lo lắng trẻ giờ, hại Tử biểu tỷ phải đợi nàng. Từ trước đến giờ, tính tình của Tử biểu tỷ Lục Giai Bô rất dịu dàng, khoan hậu. Nhưng tính tình của Lục biểu tỷ Lục Giai Nhân thì lại không tốt, đặc biệt là hay châm chọc Phương Cẩn Chi. Nếu lát nữa đến trễ, khẳng định sẽ bị oán giận. Thật ra thì, những năm qua Phương Cẩn Chi cũng đã từng thử lấy lòng Lục Giai Nhân, nhưng hiệu quả quá nhỏ. Cho nên, Phương Cẩn Chi cũng không tùy tiện trêu chọc đến nàng ta, cách càng xa càng tốt.

Nghĩ như vậy, Phương Cẩn Chi liền dẫn Diêm Bảo Nhi theo con đường nhỏ ra khỏi tiểu viện của mình.

"Cô nương, người nhìn bên kia là cái gì vậy? Sao lại có khói?" Diêm Bảo Nhi đi theo sau lưng Phương Cẩn Chi tiến lên hai bước, đuổi theo Phương Cẩn Chi, nhỏ giọng hỏi. Nàng ấy lại dùng ngón tay chỉ vào rừng cây bên cạnh.

Phương Cẩn Chi nghi ngờ nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy một luồng khói mỏng bốc lên từ chỗ rừng cây bên cạnh con đường nhỏ. Đây chính là lúc thời tiết hanh khô dễ dàng bốc cháy, đừng nói bên đó còn là rừng cây.

"Chúng ta đi qua nhìn một chút." Phương Cẩn Chi sợ cháy rừng, liền lôi kéo Diêm Bảo Nhi đi đến tra xét.

Đến khi tới gần, Phương Cẩn Chi phát hiện, trong rừng cây không chỉ có khói, còn có một bóng người đang lén la lén lút. Hơn nữa bóng người kia còn có mấy phần quen thuộc. Trong bụng nghi ngờ, Phương Cẩn Chi mượn cỏ cây che giấu bóng dáng của mình, rón rén đi đến gần. Khoảng cách ngày càng gần, Phương Cẩn Chi phát hiện người nọ chính là thập nhị thiếu gia nhỏ tuổi nhất trong phủ, Lục Tử Khôn. Hắn đang ngồi xổm ở đó, hình như đang đốt thứ gì.

Phương Cẩn Chi và Diêm Bảo Nhi nhìn nhau, có chút kinh ngạc. Một mình Lục Tử Khôn lén lút ở đây làm cái gì! Lục Tử Khôn và Phương Cẩn Chi cùng tuổi, đã không ít lần cùng với thập nhị thiếu gia Lục Vô Ki trong phủ khi dễ Phương Cẩn Chi. Cho dù là tới bây giờ, lúc đến học đường, Lục Vô Ki và Lục Tử Khôn cũng không ít lần tìm Phương Cẩn Chi gây phiền phức.

Từ trước đến giờ, Phuong Cẩn Chi không phải là một người hay nhúng mũi vào chuyện của người khác, thân phận của nàng không cho phép nàng xen vào chuyện của người khác, huống chi còn là Lục Tử Khôn tránh còn không kịp. Nàng nghĩ nghĩ, rồi kéo kéo Diêm Bảo Nhi, lặng lẽ lui về phía sau.

Đang là mùa thu, lá cây trong rừng rơi xuống mặt đất rất nhiều. Lúc giẫm lên, luôn sẽ tạo ra một tiếng động rất nhỏ. Trùng hợp lúc này, Lục Tử Khôn ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai bóng người phía trước.

"Ai đang ở đó?" Lục Tử Khôn cảnh giác đứng lên.

Phuong Cẩn Chi cả kinh, trong lòng nhất thời do dự. Không biết nên nhanh chân bỏ chạy, hay là đứng ra nhận. Nàng đang phân vân không quyết định được, thì Lục Tử Khôn đã đuổi theo.

"Là người?" Lục Tử Khôn có chút ngoài ý muốn khi nhìn thấy Phuong Cẩn Chi.

Phuong Cẩn Chi mím môi, nhẹ nhàng nở nụ cười, cong đầu gối rất đúng mực, gọi một tiếng: "Thập nhị biểu ca."

"Người lên lút ở đây làm gì?" Lục Tử Khôn cau mày.

Phuong Cẩn Chi nghĩ thầm: người lên lút ở đây là người đó!

Phuong Cẩn Chi vốn lo lắng sẽ xảy ra hỏa hoạn mới đi đến đây xem một chút, biết Lục Tử Khôn ở đây, Phuong Cẩn Chi cũng không muốn biết rốt cuộc hắn đang làm gì, chỉ muốn tránh xa.

Phuong Cẩn Chi xem nhẹ giọng điệu không được tốt của Lục Tử Khôn, nói: "Xa xa nhìn thấy nơi này có khói lửa, còn tường cháy rừng. Nên đến đây nhìn một chút. Không nghĩ tới thập nhị biểu ca đang ở chỗ này. Vậy Cẩn Chi đi trước đây."

Phuong Cẩn Chi lơ đãng nhìn thoáng qua đồng hồ Lục Tử Khôn mới vừa đốt. Kinh ngạc phát hiện lại là tiền giấy. Một thoáng kinh ngạc hiện lên trong mắt nàng, lại bị nàng ép xuống ngay lập tức.

Hôm nay là Tiết Trung Thu ngày mười lăm tháng tám, tại sao Lục Tử Khôn lại một mình lên lút chạy đến đây để đốt vàng mã?

Không trách được phải lên lút, đốt vàng mã vào ngày hôm nay, chính là một chuyện rất không may mắn.

"Người thấy cả rồi!" Lục Tử Khôn có chút náo. Trong lòng hắn có chút bận tâm Phuong Cẩn Chi sẽ nói lung tung, nếu để cho phụ thân và tổ phụ biết, nhất định sẽ hung hăng trách phạt hắn.

Phuong Cẩn Chi ngẩng đầu nhìn nét mặt Lục Tử Khôn, tức giận và kích động trên mặt hắn đã bị đánh vỡ, chỉ còn lại vẻ bi thương chưa kịp che giấu.

Phuong Cẩn Chi mơ hồ hiểu ra.

Nàng nhớ sinh thân của Lục Tử Khôn chỉ sớm hơn nàng mấy tháng, vừa khéo lại là Tiết Trung Thu. Mà thân mẫu của hắn vì khó sanh mà chết. Cho nên hôm nay thật ra cũng là ngày giỗ thân mẫu của Lục Tử Khôn?

Vào ngày này, cho dù là phu nhân chính thất cũng không thể không kiêng nể gì mà tế bái. Huống chi chỉ là một vị di nương.

Chẳng lẽ những năm qua, trong ngày Tiết Trung Thu sum vầy như thế này, Lục Tử Khôn đều len lén chạy đến đây một mình tế bái thân mẫu của mình sao?

Phuong Cẩn Chi không khỏi nhớ lại mấy ngày Tiết Trung Thu trước đây, Lục Tử Khôn luôn cùng với Lục Vô Ki chơi đùa ầm ĩ, cũng không nhìn ra bất kỳ khác thường nào. Những biểu hiện vui vẻ ngoài mặt đều là những nụ cười gượng gạo trong ngày giỗ mẫu thân sao?

Nhìn thấy Phuong Cẩn Chi đứng đó ngẩn người. Lục Tử Khôn tiến lên hai bước, cảnh cáo: "Ta cho người biết, không được nói ra chuyện hôm nay nhìn thấy! Bằng không ta sẽ không tha cho người!"

Mười hai tuổi, trong giọng nói còn chưa mất đi vẻ ngây thơ. Lại dùng giọng nói non nớt đó ra uy hiếp, cảnh cáo, nghe ra ngược lại có chút thú vị.

Phuong Cẩn Chi phục hồi tinh thần, nói: "Muội sẽ không nói ra, bởi vì..... mẫu thân của muội cũng đã mất rồi."

Phuong Cẩn Chi cười chua xót, bờ môi nhuộm vẻ cô đơn. Cho dù Tam ca có tìm cho nàng thêm nhiều gia đình tiếp nhận nàng, lần lượt tìm cho nàng nghĩa mẫu, kế mẫu, hay đường mẫu, đều không phải là mẫu thân của nàng.

Lục Tử Khôn sững sốt một chút, "Người...người thật sự sẽ không nói ra? Sẽ không tin vào mấy thẻ loại như diêm xấu, sẽ mang đến vận rủi sao?"

"Dĩ nhiên không tin, không tin chút nào." Phuong Cẩn Chi cười đến vô tư trong sáng.

Nàng tuyệt đối không tin những thứ như vận rủi đó đâu. Nếu nàng có một chút xú tin tưởng, thì sẽ không một lòng bảo vệ Bình Bình và An An. Phuong Cẩn Chi tin tưởng mệnh số của mỗi người đều thuộc về mình, một người từ lúc sinh ra, phụ mẫu hắn đã định cho hắn một nửa số mệnh. Nửa số mệnh còn lại đều sẽ do mỗi bước đi của chính mình quyết định.

Khổ nạn và vấp ngã, là do người không đủ lớn mạnh. Đổ lỗi cho người khác mang tới vận rủi, chỉ có thể nói người yếu đuối.

"Được rồi, muội phải nhanh chóng trở về đây. Thập nhị biểu ca, nhớ lần sau đến chỗ nào xa một chút, nếu có gió, tốt nhất nên tìm thứ gì đó che lại." Phuong Cần Chi cười nhẹ, nàng xoay người, chiếc váy màu khói được phủ bên ngoài bởi một lớp lưới mỏng màu nước lướt qua đám lá khô rơi đầy trên mặt đất.

Lục Tử Khôn nhìn theo bóng lưng Phuong Cần Chi thật lâu, cho đến khi dáng người mảnh khảnh của Phuong Cần Chi biến mất giữa những chiếc lá rừng. Lục Tử Khôn xoay người lại, chợt mở to hai mắt: "Thập nhất ca....."

Hắn vội vã chạy tới, có chút khăn trương che lại đám giấy tiền vàng bạc còn chưa cháy hết.

Lục Vô Ki liếc hắn một cái: "Thật ngu xuẩn, còn không bằng một tiểu cô nương biết dùng thứ gì đó che lại."

"Thập nhất ca....."

"Mau dọn dẹp đồ đạc, đừng để trễ giờ Bái Nguyệt." Lục Vô Ki nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Lục Tử Khôn sững sốt một lúc, mới gọi hắn lại: "Thập nhất ca! Huynh..... đã sớm biết?"

"Biết cái gì?" Lục Vô Ki trừng mắt nhìn hắn. "Người ngu xuẩn như vậy, nếu không phải ta che giấu cho ngươi, mấy năm qua đã sớm bị phát hiện rồi có biết hay không?"

"Thập nhất ca....."

Lục Vô Ki nhủ thầm: "Ngươi lại muốn làm gì? Nói chuyện kéo dài như vậy, giống tiểu cô nương!"

Lục Tử Khôn lập tức bật cười, hắn đuổi kịp Lục Vô Ki đi phía trước, có chút do dự nói: "Cái đó..... Sau này, chúng ta đừng khi dễ Phuong Cần Chi nữa nha?"

Lông mày Lục Vô Ki lập tức dựng lên: "Nàng ta chỉ nói mấy câu như vậy liền thu phục được ngươi?"

"Không phải..... Thật ra thì nàng ta cũng rất đáng thương....." Lục Tử Khôn vội vàng giải thích.

"Thôi đi." Lục Vô Ki bật cười một tiếng. "Đáng thương? Không nhìn ra, chỉ nhìn thấy nàng ta nịnh bợ khắp nơi, tham hư vinh, a dua nịnh hót. Hơn nữa, ai khi dễ nàng ta? Nàng ta xứng sao?"

Lục Vô Ki vung tay áo, bước nhanh về phía trước, không để ý tới Lục Tử Khôn nữa.

Rớt lại phía sau, Lục Tử Khôn gãi gãi đầu, hắn có chút hối hận không nên nói thay Phuong Cần Chi. Nếu vì vậy mà đắc tội Lục Vô Ki mới là đại phiền toái. Hắn vội vã dọn dẹp đồng lửa, rồi vội vã đuổi theo Lục Vô Ki.

Lục Vô Ki là đích xuất, Lục Tử Khôn chỉ là thứ xuất. Trong lòng Lục Tử Khôn cũng hiểu, trong đám thiếu gia thứ xuất phủ Ôn Quốc Công, ăn mặc chi tiêu của hắn đều tốt hơn một chút.

Nguyên nhân chủ yếu chính là từ nhỏ Lục Vô Ki chỉ thích lời kéo chơi với hắn, quan hệ của hắn và Lục Vô Ki rất tốt, đích mẫu của hắn cũng sẽ nhìn hắn nhiều hơn hai cái.

Cho nên từ nhỏ Lục Tử Khôn đã bám theo sau lưng Lục Vô Ki, Lục Vô Ki muốn làm gì hắn đều làm cùng, Lục Vô Ki gây họa, hắn liền thay Lục Vô Ki gánh vác.

Phuong Cần Chi cũng không biết hai vị biểu ca lại vì chuyện của nàng mà phát sinh chút chuyện không vui, nàng vội vã chạy trở về, thay y phục khác. Bởi vì Tiết Trung Thu là một ngày vui, nàng chọn một cái váy xếp màu đỏ thạch lựu điểm tuyết ngọc trai. Trong mỗi bước đi đều như hoa nở.

Trên tóc cài một cây trâm Lưu Tô đính hồng ngọc.

Cũng chỉ có dung mạo như Phuong Cần Chi mới có thể đè ép những sắc màu rực rỡ như vậy.

Phuong Cần Chi biết rất rõ dung mạo của mình, cho nên bình thường nàng chỉ mặc những bộ trang phục nhạt nhẽo, thanh lịch. Vệ muội muội và Kiều muội muội nhìn đáng vẻ sau khi ăn mặc thỏa đáng của nàng, cũng bị kinh diễm một phen.

"Ta đã nói rồi! Ngày thường cô nương của chúng ta ăn mặc quá nhạt nhẽo, như vậy mới đẹp!" Vệ muội muội vui vẻ nói. Bà chỉ thích cô nương của bọn họ mỗi ngày đều ăn mặc thật xinh đẹp.

Mễ Bảo Nhi ở một bên cười ngọt ngào: "Cô nương của chúng ta mặc cái gì cũng đều rất đẹp!"

Phuong Cần Chi cũng không dám trì hoãn quá lâu, vội vã ra khỏi tiểu viện của mình, đến viện tử của Tam nãi nãi, cùng nhau đi dự tiệc.

Lục Giai Bồ đang lựa đồ trang sức với Tam nãi nãi, có lẽ Lục Giai Nhân cũng còn chưa tới. Phát hiện mình đến sớm hơn Lục Giai Nhân một chút, Phương Cần Chi không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"Trâm cài trên tóc của Tam cữu mẫu thật là đẹp nha!" Phương Cần Chi đi tới, tán dương trừ trên xuống dưới trên người Tam nãi nãi.

Tam nãi nãi liếc nhìn nàng một cái, nói: "Người đó, miệng lưỡi ngọt ngào!"

Ánh mắt Tam nãi nãi lướt qua Phương Cần Chi, sự vui mừng trong ánh mắt liền phai nhạt đi mấy phần. Không có nữ nhân nào không thích nghe người khác tán dương mình xinh đẹp, nhưng, nhưng nếu người tán dương người xinh đẹp lại còn xinh đẹp hơn so với người?

Huống chi.....

Là người bị chỉ đích danh chăm sóc cho Phương Cần Chi, nên so với mấy người trong phủ, bà ta tiếp xúc với Phương Cần Chi nhiều hơn một chút. Cho dù là người ngu xuẩn hơn nữa, cũng đủ thấy rõ Phương Cần Chi là người như thế nào. Nhất là sau khi Kiều mụ mụ vào phủ. Nhớ năm đó, Phương Cần Chi vì cầu cạnh cho nha hoàn bên cạnh, lại luôn mồm nói người gọi là Kiều mụ mụ đó đã qua đời.

Hừ, cô nàng miệng đầy những lời nói dối.

Tam nãi nãi đặt cái vòng tay phi thủy xuống, có chút mệt mỏi. Bà ta đã đánh giá thấp biểu cô nương đến Lục gia tìm nơi nương tựa này rồi, ngay từ lúc bắt đầu đã đánh giá thấp nó.

Phương Cần Chi cười cười nói nói với Lục Giai Bồ, khẽ cười duyên dáng.

Phương Cần Chi biết để Kiều mụ mụ vào phủ sẽ vạch trần lời nói dối khi còn bé của nàng, nàng vẫn làm như vậy. Bởi vì nàng biết rõ nàng không thể cả đời khóc lóc già bộ đáng thương. Lúc tuổi nhỏ còn có tác dụng, nhưng nàng đang lớn lên từng ngày, thì không thể chỉ dựa vào đồng tình của người khác mà sống qua ngày.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Thân mật

Không lâu sau, Lục Giai Nhân dẫn tiểu nha đầu đi vào. Trên khuôn mặt nàng ta vốn là nụ cười tươi tắn, nhưng vừa nhìn thấy Phương Cần Chi đang cười nói với Lục Giai Bồ ở trong phòng, nụ cười trên gương mặt nàng ta lập tức biến mất, thậm chí khóe miệng của nàng ta còn xiu xuống không vui. Lục Giai Nhân lớn hơn Phương Cần Chi một tuổi, hiện tại cũng là thiếu nữ tuổi thanh xuân. Dáng vẻ của nàng ta cũng không tệ, gương mặt tròn trịa nhìn hết sức đáng yêu. Mang theo một chút hoạt bát. Nàng ta tạo cho người khác một loại cảm giác xinh đẹp khác với bảo tỷ Lục Giai Bồ của mình.

Đáng tiếc, nàng ta vừa gặp Phương Cần Chi, thì nụ cười trên mặt biến mất, mắt húng bữu môi. Gương mặt nàng ta sinh ra vốn tròn trịa, lúc bữu môi, liền xuất hiện chiếc cằm chẻ.

Nếu nói lúc Lục Giai Nhân cười ngọt ngào, bộ dáng có tám phần. Như vậy khi nàng ta bữu môi, cúi mắt, bộ dáng cũng chỉ có hai ba phần.

"Giai Nhân, muội lại tới muộn." Lục Giai Bồ tươi cười nghênh đón, thân mật nắm tay muội muội.

Phương Cần Chi cũng buông cây trâm hoa trong tay xuống, đi theo sau lưng Lục Giai Bồ. Chi là, Phương Cần Chi cũng không chủ động nói chuyện, dù sao Lục Giai Nhân cũng sẽ không để ý đến nàng. Không cần phải tự tìm mất mặt.

"Lúc chọn xiêm y có tri hoãn một lúc." Lục Giai Nhân nói xong, ánh mắt lướt qua xiêm y trên người Phương Cần Chi.

Hôm nay Lục Giai Nhân mặc một cái váy màu đỏ tươi, lúc ở trong khuê phòng, nha hoàn bên người nàng ta đã khen ngợi không ngớt. Chính nàng ta cũng rất hài lòng bộ xiêm y hôm nay, cảm thấy toàn thân màu đỏ sẽ tôn lên sắc mặt của nàng ta, nhìn nàng ta càng thêm xinh xắn hoạt bát.

Nhưng không ngờ, Phương Cần Chi lại mặc một chiếc váy thạch lựu đỏ!

Màu đỏ tươi vốn đã diễm lệ, nhưng nếu so với màu đỏ của thạch lựu, vẻ diễm lệ này bỗng trở nên thua kém rất nhiều, danh tiếng cũng bị che mất. Lục Giai Nhân cảm thấy, bộ váy trên người mình nếu đứng bên cạnh Phương Cần Chi nhất định sẽ chỉ làm nền cho nàng!

Phương Cần Chi này nhất định đã biết trước hôm nay mình mặc váy màu đỏ tươi, mới cố ý dùng bộ váy thạch lựu đỏ tới giành nổi bật! Bằng không vẫn luôn mặc thanh lịch, tại sao hôm nay nó lại chọn màu sắc như vậy?

Thật ra thì Lục Giai Nhân cũng biết trước khi ra cửa mình mới chọn cái váy đỏ tươi này.....

Là đứa nha hoàn nào nói bộ váy màu đỏ tươi này đẹp mất hả? Trong lòng Lục Giai Nhân buồn bực "hừ" một tiếng.

Tam nãi nãi cũng ngồi đó quan sát hai nữ nhi của mình. Năm nay Lục Giai Bồ mười lăm tuổi, Lục Giai Nhân mười ba. Lục Giai Bồ đã đến tuổi bàn đến chuyện hôn sự, mà hiện tại Lục Giai Nhân cũng không phải quá sớm để bắt đầu xem xét.

Tiểu nữ nhi này..... Tính tình quá kém, chuyện hôn sự của nó thật sự phải phí rất nhiều tâm tư. Dòng dõi thấp, đừng nói Lục Giai Nhân nhìn chường mắt, ngay cả Tam nãi nãi cũng không nở. Nhưng nếu dòng dõi quá cao, với tính khí của Lục Giai Nhân có thể đảm đương nổi trọng trách làm tông phụ được sao?

Cũng may là Lục Giai Nhân còn nhỏ tuổi, cố gắng hai năm, nói không chừng có thể mài dũa tính tình của nàng ta tốt hơn.

Ánh mắt Tam nãi nãi lại chuyển sang trưởng nữ Lục Giai Bồ. Từ nhỏ, Lục Giai Bồ đã là một đứa trẻ khéo léo hiểu chuyện, bây giờ càng thêm dịu dàng hiền thực. Hôm nay nàng mặc một cái váy dài bằng lụa mỏng màu hoa mẫu đơn xanh, bên ngoài phối một lớp áo màu đình hương, càng tôn thêm vẻ đoan trang nền nã.

Đối với người trưởng nữ này, tam nãi nãi muôn phần hài lòng

Trong lòng bà ta đã chọn được người làm giai tế, chờ thêm mấy ngày nữa tìm một cái cơ mời người ta đến phủ, mới có thể quan sát kỹ hơn một chút.

Không phải lễ mừng năm mới vào lúc trời đông giá rét, yến hội mười lăm tháng tám được bày trí trong hậu hoa viên phủ Ôn Quốc Công.

Chỗ đó, đã rất náo nhiệt.

Nam đình Lục gia đều tụ tập tại hậu hoa viên, không giống yến hội mừng năm mới phải chia ra tiền viện và hậu viện.

Tam nãi nãi mang theo Phương Cẩm Chi, Lục Giai Bồ và Lục Giai Nhân đi vào hậu hoa viên. Lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt. Vô luận là lúc nào, mấy tiểu cô nương trẻ tuổi xinh đẹp luôn có thể hấp dẫn ánh mắt của người khác. Huống chi, Tam nãi nãi mang tới ba tiểu cô nương, người này so với người kia càng xinh đẹp hơn. Lục Giai Bồ và Lục Giai Nhân cũng đã rất phát triển, chẳng qua khi đứng bên cạnh Phương Cẩm Chi thì có vẻ hơi kém hơn một chút.

Tam nãi nãi dẫn ba người bọn họ xuyên qua mấy bàn tiệc, đi tới ngồi vào vị trí của tam phòng. Suốt đoạn đường Phương Cẩm Chi đi, thu hút không ít ánh mắt bám theo. Chỉ vì y phục nàng mặc ngày hôm nay quá gây chú ý, chỉ một cái liếc mắt nhìn sang, nhìn thấy đầu tiên là một màu thạch lựu đỏ. Sau đó sẽ bị hấp dẫn bởi từng nụ cười, mỗi cái nhếch mày của nàng, cuối cùng không thể dời mắt đi nơi khác.

Đúng là không biết, thắm thoát nàng đã trở mã xinh đẹp động lòng người như vậy.

Lục Tử Cảnh nhìn chung rượu Quế Hoa trong tay, ánh mắt hơi ngưng đọng, giống như đang trầm mê vào tâm sự.

"Cửu đệ?" Lục Tử Vực gọi Lục Tử Cảnh một tiếng, hắn vẫn không nghe, Lục Tử Vực liền gọi thêm một lần nữa.

"Cái gì?" Lục Tử Cảnh thu hồi ánh mắt, nhìn sang Lục Tử Vực bên cạnh.

Lục Tử Vực hát cầm lên, chỉ về hướng Phương Cẩm Chi, giọng nói rất thấp, nhưng lại mang theo chút tự hào, nói: "Sao hả, muội tử của ta xinh đẹp chứ?"

Lục Tử Cảnh cười cười. "Sao lại trở thành muội tử của huynh rồi? Nếu nói là biểu muội, nàng cũng không chỉ là biểu muội của một mình huynh."

Lục Tử Vực vỗ vỗ một cái hộp gấm bên cạnh, hắn cẩn thận mở hộp gấm ra, cho Lục Tử Cảnh liếc mắt một cái, rồi lật đặt đóng lại. Hắn có chút khoe khoang nói: "Đây chính là bánh trung thu Cẩm Chi tự tay làm cho ta! Đệ không có đúng không?"

"Ừm....." Lục Tử Cảnh không biết nên nói tiếp như thế nào.

Lục Tử Quân ngồi đối diện cười lắc đầu, nói: "Bát ca, biểu muội làm việc từ trước đến giờ giọt nước cũng không lọt. Sao nàng ấy có thể chỉ làm bánh trung thu cho một mình huynh được chứ. Dĩ nhiên là người nào cũng có."

"Đệ... các đệ đều có?" Lục Tử Cảnh trợn mắt, nhìn Lục Tử Cảnh và Lục Tử Quân.

Lục Tử Cảnh vỗ vỗ vai của hắn, nén cười nói: "Không chỉ chúng ta có, ngay cả thập nhất đệ xưa nay nhìn nàng ấy không vừa mắt cũng có."

Đang nói chuyện với Lục Tử Khôn, Lục Vô Ki nhíu mày, hắn quan sát về mặt của mấy huynh đệ khi nói về Phương Cẩm Chi, trong lòng hắn nhất thời nghi hoặc, chẳng lẽ chỉ có một mình hắn nhìn thấu phẩm tính ti tiện của Phương Cẩm Chi? Mà đám huynh đệ này của hắn nhất thời đều bị Phương Cẩm Chi mê hoặc?

Phương Cẩm Chi đó, rốt cuộc đã làm cách nào lấy lòng nhiều người như vậy? Lục Vô Ki ngẩng đầu lên nhìn Phương Cẩm Chi ở đằng xa.

Phương Cẩm Chi đang nói chuyện với Lục Giai Bồ, Lục Giai Huyền đứng sau lưng vỗ vỗ vai nàng, nàng xoay đầu lại, vẻ mờ mịt trên gương mặt dần dần bị bao phủ bởi một nụ cười rạng rỡ, cười đến kinh động.

Lục Vô Ki khá sững sờ.

"Bát ca, huynh cảm thấy biểu muội tốt như vậy, sao không dứt khoát lấy nàng?" Lục Tử Quân cười trêu ghẹo Lục Tử Vực.

"Đừng nói bừa! Ta đã định thân! Hơn nữa, ta cũng thật sự xem Cẩn Chi như muội tử!" Lục Tử Vực vội vàng giải thích. Lục Tử Quân cười cười, vẻ mặt không biết là tin hay không tin.

Lục Tử Vực nóng nảy, hấn chọt vỗ vỗ vai Lục Tử Cảnh, cười nói: "Nếu nói ai muốn cưới Cẩn Chi, đó nhất định là Cửu đệ nha!"

Tay cầm chung rượu của Lục Tử Cảnh khẽ cứng lại một chút.

"Hồ đồ!" Lục Vô Phá đi tới, mặt lạnh nhìn mấy đệ đệ. "Lấy biểu muội nhà mình ra cười giỡn, còn ra thể thống gì nữa!"

"Đại ca....." Lục Tử Vực cả kinh, vội vã đứng lên.

Mấy người kia cũng đều đứng lên theo.

Cảnh tượng kì dị ở đây, rất nhanh đã dẫn đến sự chú ý của những chỗ khác. Mấy vị phu nhân cũng phái tiểu nha hoàn tới đây hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng sự chú ý của mọi người cũng không dừng lại quá lâu trên người mấy huynh đệ Lục gia, bởi vì Lục Vô Nghiên đã đến.

Phượng Cẩn Chi ngẩng đầu lên, nhìn Lục Vô Nghiên đang thông thả xuyên qua hành lang đầy những dây hoa đến gần. Theo bước chân mỗi lúc một gần của hắn, chuyện phát sinh trong viện Thủy Sao ngày hôm nay, không khỏi hiện lên trong đầu Phượng Cẩn Chi. Nhất là.....

Vừa nghĩ tới vấn đề Lục Vô Nghiên đã hỏi, hai má Phượng Cẩn Chi không khỏi nóng lên.

Nàng vội vã dời mắt đi, chụp lấy một trái nho mát lạnh trên cái khay tam giác mạ vàng lên ăn.

Lúc Lục Vô Nghiên đi ngang qua Phượng Cẩn Chi, ngọc bội đeo bên hông của hắn bất ngờ rớt xuống, rớt ngay chân của Phượng Cẩn Chi. Phượng Cẩn Chi vội vàng cúi người xuống nhặt ngọc bội, đưa cho Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên giơ tay lên, nhận lấy ngọc bội Phượng Cẩn Chi đưa tới.

Rất khê, hắn dùng đầu ngón tay quẹt một cái vào lòng bàn tay Phượng Cẩn Chi.

"Đa tạ." Lục Vô Nghiên nhếch môi, cười nhạt.

Hắn cố ý!

Phượng Cẩn Chi đáp trả bằng một nụ cười ngọt ngào, nói: "Chi là một cái nhấc tay thôi, sao Tam ca khách khí với muội như vậy!"

Nhưng bàn tay giấu trong ống tay áo của Phượng Cẩn Chi đã siết chặt thành quyền. Nàng nhìn Lục Vô Nghiên, nhưng bên tai lại không ngừng vang lên câu nói kia --

"Kính nguyệt lần đầu đã tới chưa?"

"Kính nguyệt lần đầu đã tới chưa?"

"Cho nên, rốt cuộc là có hay không?"

Kính nguyệt lần đầu! Kính nguyệt lần đầu! Kính nguyệt lần đầu!

Các trưởng bối Lục gia cũng lục tục đến, Bái Nguyệt sắp bắt đầu. Đối diện hương án trắng đang bày một hương án rất lớn, phía trên bày các loại tế phẩm, bánh trung thu, dưa hấu, nho, đậu phộng, táo đỏ, rượu Quế Hoa.....

Còn có, hai cây nến đang cháy.

Đầu tiên là các trưởng bối Lục gia Bái Nguyệt theo thứ tự, sau đó là đám văn bối Lục gia cũng thay phiên đến Bái Nguyệt, mong chờ một năm bình an. Hoặc xin một nguyện vọng nho nhỏ.

Phượng Cẩn Chi không mang họ Lục, cho nên cũng không cần đến Bái Nguyệt. Khi những người khác đến Bái Nguyệt theo thứ tự, nàng chỉ ngồi một mình ăn một ít thức ăn ở trước mặt.

Trong đám văn bối, Lục Vô Nghiên là đích trưởng tôn, nên là người đầu tiên đi qua. Những năm trước, hắn thường xuyên không đến, hoặc chỉ làm qua loa tùy tiện. Nhưng lúc Bái Nguyệt năm nay lại thành kính không ít.

Lão thái thái nhìn thấy hết sức vui mừng, bà gật đầu liên tục, nghĩ thầm tăng tôn tử này đã thật sự trưởng thành!

Sau khi Lục Vô Nghiên bái tế xong, hắn cũng không trở về chỗ ngồi ban đầu, mà đi về phía Phượng Cẩn Chi.

Nhìn Lục Vô Nghiên từ từ đến gần, Phương Cẩn Chi không khỏi thẳng lưng cứng ngắc, giả vờ như không có gì nhìn hắn.

Lục Vô Nghiên đi tới bên cạnh Phương Cẩn Chi, nhỏ giọng nói: "Sau khi kết thúc, đến viện Thủy Sao tìm ta."

"Tam ca ca, quá muộn. Đợi sáng ngày mai muộn đến tìm huynh có được hay không?" Trên mặt Phương Cẩn Chi treo một nụ cười vô cùng thỏa đáng.

Lục Vô Nghiên cười khẽ một tiếng, hắn khẽ khom lưng, đến gần bên tai Phương Cẩn Chi, hỏi: "《 Thu lâm truyện 》 xem có được không?"

《 Thu lâm truyện 》 là một quyển tiểu tạp thư về mấy trang Xuân Cung Đồ.

Phương Cẩn Chi tròn mắt, ngơ ngác nhìn Lục Vô Nghiên.

"Khu....." Lục Vô Nghiên ho nhẹ một tiếng, đứng thẳng người, đi về chỗ của mình.

Ở nơi xa, đang chờ Bái Nguyệt, Lục Tử Cảnh thu hết màn này vào trong mắt. Hắn trầm ngâm nhìn Phương Cẩn Chi một lúc lâu, rồi lại đánh giá Lục Vô Nghiên một phen. Cuối cùng lắc đầu bất đắc dĩ.

Lục Vô Nghiên là văn bối duy nhất ngồi cùng bàn với Ôn Quốc Công.

Qua một hồi lâu, các cô nương Lục gia cũng bái té xong, họ nắm tay trở lại.

Lục Giai Nhân vốn đang nói chuyện vui vẻ với Lục Giai Bô, nhưng đến khi trở lại, vừa nhìn thấy bộ dạng đồ dẫn của Phương Cẩn Chi, trong lòng nàng ta liền phát cáu.

Sao một người lại có thể xinh đẹp đến thế này, chỉ ngồi ngẩn người ra đó thôi cũng tự tạo thành một phong cảnh, hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Lục Giai Nhân khẽ cắn răng, nói: "Tiết Trung Thu, đâu có lý nào không uống rượu Quế Hoa? Đến đây, chúng ta uống một chút!"

"Được đấy!" Thấy cô nương Lục Giai Nghi cũng phụ họa theo.

Rượu Quế Hoa cũng không tính là rượu mạnh, lại là ngày Tiết Trung Thu, nên các trưởng bối cũng không ngăn cản mấy vị cô nương uống rượu.

Phương Cẩn Chi sẽ không uống rượu.

"Cẩn Chi, mấy năm qua, mỗi lần mọi người cùng nhau uống rượu đối thơ, muội đều không tham dự, năm nay thì không được!" Lục Giai Nhân cười cười, rót cho Phương Cẩn Chi một chung rượu.

Phương Cẩn Chi ngẩng đầu nhìn nàng ta một cái, sau đó nhận lấy chung rượu Quế Hoa uống cạn.

Lục Giai Nhân vốn chuẩn bị một bụng từ ngữ để mời rượu, nhưng không ngờ Phương Cẩn Chi ngay cả từ chối cũng không liền uống cạn. Lục Giai Nhân nghĩ rất đơn giản, nàng ta chỉ muốn làm cho Phương Cẩn Chi xấu mặt mà thôi. Người trong phủ Ôn Quốc Công đều biết Phương Cẩn Chi sẽ không uống rượu, kể từ cái lần không cẩn thận uống một ngụm rượu năm nàng năm tuổi, đã say đến không biết gì, từ đó về sau, Phương Cẩn Chi cũng không uống rượu nữa.

Thật ra thì.....

Trong đầu Phương Cẩn Chi đang rất rối loạn, trong lòng cũng loạn. Là bị mấy lời của Lục Vô Nghiên chọc cho rối loạn. Khi nàng uống cạn chung rượu Quế Hoa đầy tràn xong, mới biết mình vừa uống rượu. Phản ứng của nàng giống như chạm nửa nhịp, nhất định đã quên cụt tuyệt.

Mấy cô nương Lục gia cũng kinh ngạc nhìn nàng.

Phương Cẩn Chi khẽ liếm môi một cái, thì ra rượu có mùi vị như thế này. Nàng không biết cặp mắt mông lung, đầu lười xính xắn liếm qua cánh môi ướt át của nàng là một bức tranh mê người như thế nào.

Ánh mắt Lục Giai Huyền chợt lóe lên, nàng cười nói: "Được lắm, Cẩn Chi của chúng ta đã bắt đầu uống rượu. Nhưng muội không thể thiên vị, chỉ uống rượu Giai Nhân đưa tới được!"

Lục Giai Huyền vừa cười, vừa rót đầy chung rượu Quế Hoa cho Phương Cẩn Chi.

Phương Cẩn Chi ngẩng đầu lên, nàng nhìn Lục Giai Huyền vừa mở lời, nhưng lại phát hiện trước mắt có tới hai Lục Giai Huyền. Nàng giơ tay lên, muốn nhận lấy chung rượu, chung rượu trước mắt này cũng biến thành hai cái.

"Đừng uống nữa." Lục Tử Cảnh chạy tới, đoạt lấy chung rượu trong tay Lục Giai Huyền. Hắn cười nói: "Tiếp tục uống như vậy, Cẩn Chi sẽ say."

Lục Giai Huyền cầm khăn che miệng cười, nói: "Cửu ca, huynh thật quan tâm Cẩn Chi nha. Muội chỉ trêu chọc muội ấy thôi! Vốn không định cho muội ấy uống thật."

"Cần Chi cũng giống các muội, đều là muội muội ta." Lục Tử Cảnh vung về giải thích. Trên thực tế, vì Lục Giai Huyền nói mấy lời này khiến cho Lục Tử Cảnh cũng có chút xấu hổ.

"Muội biết rõ Cửu ca đang quan tâm muội muội nha! Chẳng lẽ Cửu ca hiểu lầm ý của Giai Huyền?" Lục Giai Huyền cười nói.

"Không có....." Vào giờ khắc này, trong lòng Lục Tử Cảnh hơi hồi hận đã tùy tiện đứng ra.

Lục Giai Huyền thân nhiên đứng dậy, đi tới khom người bên cạnh Phuong Cần Chi, thân mật đưa tay khoác lên lưng Phuong Cần Chi. Nàng dịu dàng nói: "Biểu muội, muội sẽ không say thật đấy chứ? Chỉ là rượu Quế Hoa thôi mà. Có muốn đỡ muội về nghỉ ngơi một lát hay không?"

Trong đôi mắt ướt át của Phuong Cần Chi từ từ xuất hiện một bóng người.

Lục Giai Huyền kinh ngạc đứng thẳng dậy, mới phát hiện Lục Vô Nghiên cũng đã đi qua. Mà tất cả mọi người trong hậu hoa viên đều nhìn sang.

"Tam ca ca....." Phuong Cần Chi nâng tay lên muốn xin giúp đỡ, nhưng cánh tay đang đặt trên đầu gối của nàng chỉ nâng lên được một tấc, rồi lại vội vàng để xuống.

"Ừ, Tam ca ca đưa muội về." Lục Vô Nghiên vron tay về phía Phuong Cần Chi.

Phuong Cần Chi mơ màng nhìn cánh tay của Lục Vô Nghiên.

Cánh tay của Lục Vô Nghiên đang treo giữa không trung cũng không dừng lại bao lâu, hần vron thẳng đến nắm lấy bàn tay đang đặt trên đầu gối của Phuong Cần Chi, bao bọc bàn tay nhỏ bé mềm mại nhưng lạnh lạnh của nàng trong lòng bàn tay. Hần khẽ dùng sức, kéo Phuong Cần Chi ra khỏi ghế.

Phuong Cần Chi lao đảo hai bước, vội vàng chụp lấy cánh tay Lục Vô Nghiên, cả người tựa vào người hần.

Một tay Lục Vô Nghiên nắm lấy bàn tay Phuong Cần Chi trong lòng bàn tay mình, tay còn lại vòng qua hông Phuong Cần Chi, gần như là ôm lấy eo của nàng, kéo cả cơ thể nàng vào trong lồng ngực. Mang nàng đi ra ngoài.

Người trong hậu hoa viên đều kinh ngạc, sau đó bầu không khí liền trở nên tĩnh mịch.

Động tác này của Lục Vô Nghiên quá thân mật rồi, tuyệt đối không phải là một hành động nên có của một huynh trưởng đối với muội muội.

Lão thái thái phản ứng đầu tiên, bà vội vàng nháy mắt với Lưu Mụ Mụ bên cạnh.

Lúc này Lưu Mụ Mụ mới phục hồi tinh thần, bà tím váy chạy đuổi theo, cười nói: "Tam thiếu gia, để lão nô đỡ biểu cô nương trở về đi!"

Lục Vô Nghiên cũng không liếc nhìn bà một cái, bước chân cũng không có dấu hiệu dừng lại.

Lưu Mụ Mụ khẽ cắn răng, lại đuổi theo mấy bước, nói tiếp: "Lão nô có thể chăm sóc biểu cô nương tốt hơn!"

Lục Vô Nghiên dừng bước chân, hần nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lưu Mụ Mụ, rồi quay đầu lướt mắt một vòng, thu hết về kinh ngạc của mọi người trong hậu hoa viên vào trong mắt.

Hần khẽ nhếch môi, bắt ngờ buông bàn tay của Phuong Cần Chi ra, sau đó tách nàng ra một chút

"Tam ca ca....." Phuong Cần Chi có chút mờ mịt nhìn hần.

"Ừ." Lục Vô Nghiên đáp một tiếng, dưới cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người, hần khẽ khom lưng, một tay đỡ lưng Phuong Cần Chi, tay còn lại luôn ra sau gối của Phuong Cần Chi, bế cả người nàng lên.

Phuong Cần Chi vội vàng ôm cổ Lục Vô Nghiên, cảm giác nhẹ hẫng khiến lòng nàng yên tĩnh trong chốc lát. Nàng nhìn gò má Lục Vô Nghiên gần trong gang tấc, trong thời gian ngắn, không thể nhìn rõ là mơ hồ hay thanh tĩnh trong đôi mắt to trong suốt đó.

"Cút." Lục Vô Nghiên nhìn Lưu Mụ Mụ, trong đôi mắt tràn ngập ý cười là sự cảnh cáo lạnh như băng.

Hai hàm răng của Lưu Mụ Mụ run lên cầm cập, chặt vật lui về phía sau, suýt chút nữa ngã nhào xuống đất. Bởi vì, trong đôi mắt của Lục Vô Nghiên, bà nhìn thấy sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Uất ức

"Vô Nghiên....." Lão thái thái không khỏi đứng dậy, nhìn theo bóng lưng rời đi của Lục Vô Nghiên, gọi tên hắn. Nhưng Lục Vô Nghiên vẫn không dừng bước. Lão thái thái chậm rãi ngồi xuống, hoảng hốt nhìn theo Lục Vô Nghiên.

Bà vẫn luôn biết rõ tính tình của Lục Vô Nghiên, cho dù bà trách cứ hay khuyến cáo cũng sẽ không có tác dụng gì. Tầng tôn tử này, từ trước đến giờ vẫn khư khư cố chấp, chưa bao giờ lắng nghe ý kiến của người khác.

Nhưng chuyện hôm nay.....

Lão thái thái bỗng nhiên cười thoải mái.

Thôi, biết Lục Vô Nghiên có ý với Phương Căn Chi cũng không hẳn là một chuyện không tốt. Trước đây, lúc Lục Vô Nghiên chưa rời khỏi phủ Ôn Quốc Công đi đánh giặc, cũng đã đến tuổi bàn hôn sự. Nhưng trên người Lục Vô Nghiên có rất nhiều thứ cổ quái, hoàn toàn không tiếp nhận nữ nhân khác đến gần, đừng nói chi là lập thê.

Hiện tại đã qua năm năm, Lục Vô Nghiên cũng đã hai mươi mốt tuổi. Thời gian này, Lão thái thái vẫn còn đang buồn rầu vì hôn sự của hắn. Cũng không thể cứ để cho hắn tùy ý không chịu đón dâu như vậy. Hắn là đích trưởng tôn của Lục gia!

Hành động hôm nay của Lục Vô Nghiên, đây chẳng khác nào ngang ngược táo bạo nói cho người khác biết, hắn đã định Phương Căn Chi.

Mặc dù, vẫn chỉ là một tiểu cô nương mười hai tuổi.

Nhưng biết Lục Vô Nghiên vẫn có hứng thú với nữ nhân, vậy thì dễ làm rồi! Không phải hắn vừa ý Phương Căn Chi sao? Vậy thì đưa Phương Căn Chi cho hắn. Dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương không phụ mẫu tìm nơi nương tựa ở Lục gia, có thể đi theo bên cạnh Lục Vô Nghiên cũng không thiệt thòi cho nàng.

Về sau, lại mai mối thêm cho Lục Vô Nghiên một chánh thê môn đăng hộ đối cũng được! Nếu Lục Vô Nghiên có thể tiếp nhận thê tử tương lai dĩ nhiên là chuyện tốt. Còn nếu như thật xấu không cho người ngoài đến gần của hắn không thay đổi được cũng không sao, chuyện nối dõi tông đường này có thể giao cho Phương Căn Chi.

Đương nhiên, đây là hạ hạ sách. Dù sao..... Thê thiếp dòng chính không thể phế.

Nhưng đây chỉ là tính toán trong lòng lão thái thái, dù sao đối với một quái nhân như Lục Vô Nghiên, cho tới bây giờ, bà chưa từng có quá nhiều nghiêm khắc. Thân phận thê tử tương lai của Lục Vô Nghiên nhất định vô cùng tôn quý, cho dù không chiếm được sủng ái của trượng phu, cả Hoàng Thành này nhất định có vô số thê gia chỉ nữ danh môn vọng tộc muốn gả tới.

Đến lúc đó, cũng chỉ có thể đợi Phương Căn Chi sinh hạ trưởng tử, rồi đưa tới cho chính thê làm con thừa tự.

Cũng chỉ có một lúc, mà lão thái thái đã suy nghĩ ra nhiều thứ như vậy. Lúc bà phục hồi tinh thần, phát hiện rất nhiều người đang nhìn bà và lão Quốc Công gia, quan sát về mặt hai người bọn họ.

Lão thái thái nghiêng đầu, nhìn Ôn Quốc Công ở bên cạnh. Ôn Quốc Công cau mày, sắc mặt cũng không được đẹp cho lắm.

"Lão gia, món này không tệ. Ngài nếm thử một chút đi." Lão thái thái không biến sắc dùng đũa gấp một miếng thịt thỏ, bỏ vào cái đĩa trống trước mặt Ôn Quốc Công.

Vừa cười nhẹ nhàng, vừa nháy mắt ra hiệu với ông.

Ôn Quốc Công nếm xong, gật gù nói: "Ừ, đúng là không tệ."

Bữa tiệc này, mới tiến hành như bình thường.

Lục Tử Cảnh vẫn nhìn vào cái ghế trống của Phương Căn Chi, không biết đang suy nghĩ gì.

Lục Tử Vực nhìn thoáng qua hắn, dùng đầu vai huyích vào người hắn, rồi nói: "Này, chúng ta uống rượu đi. Đừng uống rượu Quế Hoa không chút mạnh mẽ đó."

"Được." Lục Tử Cảnh cười cười, bắt đầu cùng hắn uống rượu.

Về phía bàn của các cô nương Lục gia, từng người một đều có vẻ mặt giống như không có chuyện gì xảy ra, vẫn ăn uống bình thường, thỉnh thoảng còn nói với nhau mấy câu. Thật ra thì trong lòng mỗi người đều có chút không yên lòng.

Trong mấy vị cô nương Lục gia, lớn nhất là Tứ cô nương Lục Giai Bò, năm nay mười lăm tuổi, nhỏ nhất là Thất cô nương Lục Giai Nghệ, cũng đã mười một tuổi. Không phải đang ở độ tuổi bàn đến chuyện hôn sự, cũng là độ tuổi đang xếp hàng chờ để được làm mai. Nên mấy chuyện nam nữ này, cũng biết được đôi chút.

Mấy người bọn họ, ai cũng ngưng ngưng mở miệng nghị luận chuyện của Phương Căn Chi, nhưng vừa rồi, Lục Vô Nghiên lại ở trước mặt nhiều người như vậy lôi kéo ôm ấp Phương Căn Chi, trong lòng mấy người bọn họ đều hiểu hành động này đại biểu cho cái gì.

Một lát sau, Lục Giai Nhân bỗng nhiên đặt đôi đũa bạc đang cầm trong tay xuống bàn, nhỏ giọng lầm bầm: "Không biết xấu hổ!"

Giọng nói của nàng ta rất nhỏ, nhưng cũng đủ để những người gần đó nghe được.

Lục Giai Bò biết hôn sự của mình đã được quyết định, nàng một bụng tâm sự, cũng không thể khuyên giải Lục Giai Nhân như bình thường.

Tam nãi nãi cũng nghe thấy. Nhưng bà ta cũng có tâm sự, còn là tâm sự rất lớn! Dĩ nhiên, bà ta không hy vọng Phương Cần Chi gả cho Lục Vô Nghiên! Đợi đến khi Phương Cần Chi xuất giá, những thứ như trang tử, cửa hàng của Phương gia đều phải trả lại! Nếu Phương Cần Chi gả cho một người kém cỏi một chút thì cũng dễ nói, muốn lừa gạt như thế nào cũng được. Nhưng còn Lục Vô Nghiên thì.....

Cho dù Phương Cần Chi được cấp cho Lục Vô Nghiên làm thiếp, bà ta cũng đừng nghĩ đến chuyện đụng tay chân trên gia sản của Phương gia!

Vì vậy, lúc này Tam nãi nãi cũng không có tâm trạng nào để giáo huấn Lục Giai Nhân.

Không có tâm tình, không có sức lực, bận rộn, một ngày đặc biệt, lần sau rồi nói luôn....

Bà ta cứ như vậy mà thoái thác hết lần này đến lần khác. Vô tình đã nuôi dưỡng nên tính tình của Lục Giai Nhân như vậy, bà ta vẫn hồn nhiên không biết.

Lục Vô Nghiên cũng không đưa Phương Cần Chi về tiểu viện của nàng, mà ôm nàng trở về viện Thùy Sao.

Lục Vô Nghiên đặt Phương Cần Chi lên tháp mỹ nhân, nói: "Đợi ở đây, ta đi lấy cho muội một chén nước."

"Tam ca ca, muội uống say rồi sao?" Phương Cần Chi nghiêng đầu, nheo mắt nhìn Lục Vô Nghiên.

"Muội nói đi?" Lục Vô Nghiên đưa chén sứ trong tay cho nàng. "Uống chút nước trước đi, Nhập Phan đang nấu trà giải rượu."

Phương Cần Chi không nhận chén nước Lục Vô Nghiên đưa tới, nàng cúi đầu thật thấp bật cười hai tiếng, mới ngước nhìn Lục Vô Nghiên, nói: "Tam ca ca, muội không uống say."

"Ừ." Lục Vô Nghiên ngồi bên cạnh nàng, đưa nước đến miệng nàng.

Phương Cần Chi nhấp một ngụm nước, rồi lắc đầu không chịu uống nữa.

"Được rồi, có thể là muội đã uống say. Nhưng ở chỗ này của muội rất tinh táo nha! Ai nói cái gì, làm cái gì, có hành động gì, ánh mắt gì..... muội đều nhớ." Phương Cần Chi nghiêng đầu, dùng ngón tay chọc chọc vào đầu của mình.

Ánh mắt Lục Vô Nghiên dừng lại trên bờ môi ướt át của Phương Cần Chi, hần đặt chén nước sang một bên, dùng ngón tay nhẹ nhàng mon trón cánh môi của Phương Cần Chi, lau đi vết nước còn đọng trên môi nàng.

Môi của nàng ướt át, cũng mềm mại.

Phương Cần Chi cúi đầu im lặng, thân thể của nàng lắc lư, sau đó tựa vào vai Lục Vô Nghiên. Lục Vô Nghiên nghe tiếng thở nhè nhẹ của Phương Cần Chi vang lên bên tai, không nhịn được nghiêng đầu, cứ như vậy ngắm nhìn nàng.

Lúc Nhập Phan bưng trà giải rượu tiến vào, bất ngờ nhìn thấy Phương Cần Chi tựa vào vai Lục Vô Nghiên, trong lòng căng thẳng, vội mở to mắt. Nhập Phan đặt trà giải rượu lên cái bàn thấp bên cạnh tháp mỹ nhân, bầm: "Tam thiếu gia, trà giải rượu mang đến rồi."

Lục Vô Nghiên không nói gì, thậm chí ánh mắt của hắn cũng không rời khỏi Phương Cần Chi.

Nhập Phan khẽ thì lễ một cái, rồi vội vàng lui ra ngoài. Khi nàng ấy lui đến cửa, trong lòng thoáng có chút giãy dụa. Trong đầu hiện lên dáng vẻ lưu luyến của Phương Cần Chi khi nhón chân giữa những giá sách trong thư các.

Những năm qua, trên cơ bản thì Nhập Phan đã nhìn Phương Cần Chi lớn lên.

Nàng lấy hết dũng khí, xoay người đi vòng trở lại bên cạnh Lục Vô Nghiên, nhỏ giọng nói: "Tam thiếu gia, biểu cô nương....."

Nghe Nhập Phan nhắc tới Phương Cần Chi, Lục Vô Nghiên mới dời mắt khỏi Phương Cần Chi, nhìn Nhập Phan.

Lục Vô Nghiên đưa mắt nhìn sang, trong lòng Nhập Phan càng thêm sợ hãi. Nàng lấy dũng khí nói: "Biểu cô nương mới mười hai tuổi, kinh nguyệt lần đầu vẫn chưa tới....."

Nàng nói xong, len lén nhìn sắc mặt của Lục Vô Nghiên, đúng lúc bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo mà khiển trách của Lục Vô Nghiên. Trong lòng Nhập Phan cả kinh, vội vàng kính cẩn khom lưng, kiên trì nói: "Biểu cô nương, không chỉ còn nhỏ tuổi, bây giờ còn đang say. Dễ, dễ bị thương....."

"Ha...!" Lục Vô Nghiên cười một tiếng "Người có vẻ thật lòng thương nàng."

Lục Vô Nghiên kéo cái chăn bông trên tháp mỹ nhân phủ lên người Phương Cần Chi, cẩn thận từng li từng tí.

Nhập Phan lại lén lút quan sát vẻ mặt của Lục Vô Nghiên, vô tình bị sự dịu dàng trong mắt Lục Vô Nghiên khi nhìn Phương Căn Chi làm cho kinh ngạc. Nàng đã hầu hạ bên cạnh Lục Vô Nghiên nhiều năm, thậm chí còn lâu hơn Nhập Trà. Nàng tự nhận tương đối hiểu rõ Lục Vô Nghiên, cho nên mới có thể bị sự dịu dàng trong mắt Lục Vô Nghiên làm cho kinh sợ.

Suy cho cùng, nàng chưa bao giờ thấy qua loại thần sắc này trong mắt Lục Vô Nghiên.

Chẳng lẽ nàng đã lo lắng quá nhiều?

Nhưng mà, mặc kệ nói như thế nào, bản thân nàng là nô tỳ, còn là nô tỳ bên cạnh Lục Vô Nghiên, nói những lời như vậy là đã vượt quá khuôn phép. Nàng có chút lo lắng liếc mắt nhìn thoáng qua Phương Căn Chi đang nhắm mắt tựa đầu vào vai Lục Vô Nghiên, chỉ có thể lẳng lặng lui ra.

Rốt cuộc cũng yên tĩnh, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lục Vô Nghiên nhìn chén trà giải rượu trên cái bàn thấp bên cạnh tháp mỹ nhân, bỗng nhiên không muốn cho Phương Căn Chi uống.

Bản lĩnh nói dối của Phương Căn Chi rất lợi hại, có lúc Lục Vô Nghiên cũng phải vất vả lắm mới có thể phân biệt những lời Phương Căn Chi nói là thật hay giả. Nhưng Lục Vô Nghiên biết những lúc Phương Căn Chi vừa tỉnh ngủ nửa tỉnh nửa mê hoặc đang say rượu sẽ luôn nói thật.

"Căn Chi....." Lục Vô Nghiên muốn mượn cơ hội này để hỏi một câu thật lòng, nhưng gọi tên nàng xong, lại không biết phải hỏi điều gì.

Lục Vô Nghiên lắc đầu cười khò, dường như cái gì cũng không cần hỏi.

"Chẳng lẽ là vì đã trưởng thành? Nên không giống như hồi còn bé, sau khi say rượu là hồ ngôn loạn ngữ....." Thậm chí Lục Vô Nghiên còn có chút thất vọng. Hắn đỡ Phương Căn Chi nằm xuống trên tháp mỹ nhân, rồi lại khom người, cời đôi giày thêu ra cho nàng.

Lục Vô Nghiên cũng cẩn thận đắp kín chăn cho nàng. Hắn nhìn nhìn một lúc, bỗng cảm thấy chăn bông này có chút mỏng manh. Tháp mỹ nhân này cũng quá hẹp, nếu nàng trở mình nhất định sẽ ngủ không được thoải mái.

Lục Vô Nghiên suy nghĩ một chút, rồi lại bế nàng lên. Lo lắng gió bên ngoài sẽ thổi trúng nàng, còn dùng chăn bông bao bọc nàng thật kỹ lưỡng.

Lúc Phương Căn Chi còn nhỏ, Lục Vô Nghiên có cho hạ nhân thu xếp một gian phòng bên trong viện Thủy Sao cho nàng. Gian phòng đó cách tấm phòng của Lục Vô Nghiên rất gần. Lúc Lục Vô Nghiên ôm Phương Căn Chi đến trước cửa gian phòng đó, bước chân của hắn dừng lại.

Trong lòng hắn có một chút do dự thoáng qua, hắn cúi đầu nhìn Phương Căn Chi đang say ngủ trong ngực. Lục Vô Nghiên tiếp tục đi về phía trước, bế Phương Căn Chi đi thẳng về tấm phòng của hắn, đặt Phương Căn Chi lên trên giường của hắn.

Sau khi Lục Vô Nghiên cẩn thận đặt Phương Căn Chi đang ngủ say lên trên giường, rồi đắp chăn cho nàng.

Hắn lui về phía sau hai bước, đứng bên cạnh giường ngắm nhìn Phương Căn Chi.

Hắn không rời đi. Hắn hận không thể dán mắt vào nàng một tác cũng không dời như thế này.

"Tam ca ca....." Phương Căn Chi cau mày trong giấc mộng.

"Ồ đây." Lục Vô Nghiên ngồi xuống bên mép giường, cầm tay nàng. Lo lắng nàng lại gặp ác mộng.

"À....." Vậy mà Phương Căn Chi chỉ đáp một tiếng, rồi lại ngủ thiếp đi.

Đèn trong phòng tỏa ra luồng ánh sáng ấm áp, dung nhan của Phương Căn Chi giống như được tắm trong quang sáng, tô điểm thêm cho vẻ đẹp của nàng, tạo ra từng đốm từng đốm sáng trong lòng Lục Vô Nghiên, những gợn sóng cứ nhẹ nhàng lan ra từng vòng từng vòng.

Nóng tay Lục Vô Nghiên mon trón gò má trắng như sứ của Phương Căn Chi, khi đầu ngón tay của hắn chạm vào da thịt mềm mại bóng loáng của nàng, tay của hắn cũng như trái tim của hắn đều run lên. Cuối cùng Lục Vô Nghiên cũng không nhịn được cúi đầu, ở trên gò má như ngọc của nàng hạ xuống một nụ hôn.

Lúc Phương Căn Chi còn nhỏ, Lục Vô Nghiên đã từng lén lút hôn nàng. Nhưng trong lòng Lục Vô Nghiên rất rõ ràng, Phương Căn Chi đã trưởng thành, lần hôn lần này và những lần khi nàng còn bé hoàn toàn khác nhau.

Lục Vô Nghiên gần như không nhận được nụ hôn lên môi Phương Căn Chi.

Khi môi của hắn sắp dán vào môi nàng thì động tác của Lục Vô Nghiên dừng lại. Hắn âm thầm thở dài một tiếng, cuối cùng vẫn không rời khỏi nàng đang say sưa trong giấc ngủ dù chỉ một tác.

Ngày hôm sau, gần đến giờ Tý, khó khăn lắm Phương Căn Chi mới tỉnh lại.

Nàng không nhớ rõ mình đã mơ thấy cái gì, chỉ cảm thấy hương vị trong mộng rất ngọt ngào, hẳn là một giấc mộng đẹp? Nàng lười biếng mở mắt, bắt gặp ánh mắt của Lục Vô Nghiên.

"A --" Phương Cần Chi kinh hô một tiếng, lập tức ngồi bật dậy. Nàng quan sát bốn phía, lúc này mới phát hiện nàng đã ngủ ở.....trên giường của Lục Vô Nghiên. Mà Lục Vô Nghiên, thế nhưng.....lại nằm ngủ bên cạnh nàng.....

Đêm qua, nàng và hán ngủ trên cùng một chiếc giường?

Ban đầu Phương Cần Chi sợ hãi, nhưng ngay lập tức trên mặt hiện lên hai vệt đỏ như ráng chiều, đỏ đến kinh người.

"Tam ca ca, huynh khi dễ người khác!" Phương Cần Chi ảo não gõ đầu một cái.

Trong lòng nàng rất loạn, cảm thấy đầu óc cũng sắp không sử dụng được rồi. Kể từ khi Lục Vô Nghiên trở về tới nay, nàng cảm thấy cuộc sống của mình bỗng chốc bị cắt đứt. Giống như tất cả đều không còn nằm trong tầm kiểm soát của nàng.

"Sao ta lại khi dễ muội? Khi dễ muội giống như trong.....《Thu Lâm truyện》sao?" Lục Vô Nghiên không nhịn được trêu chọc nàng.

"Huynh....." Hai mắt Phương Cần Chi đỏ lên, thoáng một cái đã khóc.

Nàng co rúc ở góc giường, ôm đầu gối, chôn mặt vào giữa hai chân, liên tục khóc, liên tục khóc. Uất ức đến không chịu nổi.

Có thể này Lục Vô Nghiên mới biết mấy lời của mình hơi quá đáng, tổn thương lòng tự ái của một tiểu cô nương.

"Cần Chi? Là Tam ca ca không tốt, không nên lấy chuyện này ra cười muội. Ta bảo đảm sẽ không đề cập tới nữa. Đừng khóc....." Lục Vô Nghiên lắc lắc bờ vai mảnh khảnh của Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi không để ý tới hán, lại lui về phía sau một chút.

"Thật sự tức giận?"

Phương Cần Chi vẫn không để ý tới hán.

Lục Vô Nghiên suy nghĩ một chút, rồi nói: "Cần Chi còn nhớ rõ chuyện phát sinh ngày hôm qua không?"

Tiếng khóc của Phương Cần Chi dừng lại, mặc dù không ngẩng đầu lên, nhưng cũng gật đầu một cái.

"Thật sự nhớ?"

"Nhớ....." Phương Cần Chi ngẩng đầu lên, oán trách trừng mắt nhìn Lục Vô Nghiên. "Là muội bị huynh ôm trở về, ngay trước mặt của tất cả mọi người trong phủ Ôn Quốc Công ôm về....."

Nói xong một câu, nước mắt lại lăn dài từ trong hốc mắt của nàng.

Lục Vô Nghiên liền hiểu nàng khóc không phải vì bị hán giễu cợt, mà bởi vì chuyện tối ngày hôm qua.

"Muội đang tức giận." Lục Vô Nghiên nói. Không phải câu nghi vấn, mà đang nói lên một sự thật.

Phương Cần Chi dùng đôi mắt ướt đầm nhìn Lục Vô Nghiên một lúc lâu, rồi bất ngờ chụp lấy cái gối đầu bên cạnh ném vào người Lục Vô Nghiên. Nàng vừa khóc vừa nói: "Huynh không phải Tam ca ca của muội! Huynh thật xấu xa! Lần này huynh trở lại liền thay đổi! Huynh cố ý hại muội....."

Lục Vô Nghiên cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Hán thay đổi chỗ nào, rõ ràng là nàng trưởng thành.....

Lục Vô Nghiên thở dài, nghiêm túc nói: "Cần Chi, Tam ca ca muốn nói chuyện nghiêm túc với muội."

Mặc dù Phương Cần Chi vẫn không ngừng khóc như cũ, nước mắt vẫn cứ lăn xuống hết giọt này đến giọt khác từ trong hốc mắt của nàng, ấn đường cũng nhủ lại thật chặt, nhìn dáng vẻ vô cùng uất ức. Nhưng khi nghe Lục Vô Nghiên nói như vậy, nàng không khỏi kiềm lại nước mắt, xốc lại tinh thần nghe Lục Vô Nghiên nói.

Phương Cần Chi là một người thông tuệ và hiểu chuyện từ lúc còn bé. Nàng biết lúc này không phải là lúc nàng cáu kỉnh. Nếu chuyện hôm nay không được xử lý tốt, về sau ở trong phủ Ôn quốc công, nàng đừng mong ngẩng đầu lên được.

Tất cả những gì nàng làm mấy năm nay đều sẽ biến mất.

Hướng chi.....

Có một giọng nói mơ hồ vang lên trong lòng nàng, một loại mong ngóng, hy vọng Tam ca ca của nàng có thể lấy ra đầy đủ lý do để giải thích chuyện này. Nàng hy vọng biết bao nhiêu lần này cũng giống như lần trước Lục Vô Nghiên dẫn nàng đến phủ Vinh Quốc Công, là nàng hiểu lầm hán.

Lục Vô Nghiên lựa chọn ngôn từ thật cẩn thận, rồi mới nói: "Tam ca ca của muội và mấy biểu ca khác ở trong phủ không giống nhau, ta không ở suốt trong phủ. Trước kia muội còn nhỏ, còn có thể khiến ta yên tâm đôi chút. Nhưng bây giờ muội đã mười hai tuổi, chừng hai năm nữa sẽ đến tuổi xuất giá. Mà hiện tại ta cũng không thể xác định hai năm sau, ta có còn ở trong phủ hay không. Nếu ta không ở trong phủ, hôn sự của muội sẽ do các trưởng bối Lục gia định đoạt. Ngoại tổ mẫu của muội, hai cậu mẫu của muội. Căn Chi, những người trong hậu viện đó, thích nhất là nhào nặn hôn sự của cô nương gia. Nếu họ thật sự tùy tiện gả muội cho người khác thì phải làm sao? Muội thân là cô nương gia, không thể nói "không" với hôn sự mà các trưởng bối an bài cho muội."

Phương Căn Chi lắng nghe lời nói của Lục Vô Nghiên, nàng có thể nghe hiểu, nàng càng hiểu rõ những điều Lục Vô Nghiên nói đều là thật.

"Ta biết vì sao muội cảm thấy uất ức." Lục Vô Nghiên lại thở dài. "Muội cảm thấy Tam ca ca quá lỗ mãng, phá hủy khuê danh của muội. Muội cảm thấy sau này những người trong phủ sẽ xem thường muội, thậm chí bọn họ sẽ cho rằng..... muội bị ta tùy tiện thu vào trong phòng làm thiếp."

Khi chữ "thiếp" này lọt vào tai Phương Căn Chi, hai hàng mi dài rợp của nàng run lên.

Lục Vô Nghiên kéo Phương Căn Chi qua, kéo vào trong ngực. "Căn Chi, thật xin lỗi. Bây giờ ta vẫn chưa thể danh chính ngôn thuận cưới muội. Nhưng người trong phủ càng không thể danh chính ngôn thuận khi dễ muội, thậm chí tùy tiện nhào nặn hôn sự của muội."

Lục Vô Nghiên nhẹ nhàng lau đi nước mắt còn đọng lại nơi khóe mắt của Phương Căn Chi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Vũ nhục

Phương Căn Chi đã ngừng khóc, chỉ dùng đôi mắt ướt đầm nhìn Lục Vô Nghiên. Nhưng đối với hành động kéo nàng vào trong ngực của Lục Vô Nghiên đã không còn kháng cự. Nàng đang suy nghĩ, dùng sức suy nghĩ chuyện thiệt hơn ở trong đó.

Dù là đối với Lục Vô Nghiên, nàng cũng không thể nghe theo một cách vô điều kiện như vậy. Nàng rất rõ ràng xuất giá là chuyện quan trọng với nàng như thế nào, thậm chí còn liên quan mật thiết đến tương lai của hai muội muội.

Lục Vô Nghiên biết nàng cần suy nghĩ. Đối với một cô nương gia mà nói, hôn sự vốn là chuyện vô cùng hệ trọng, cho dù Phương Căn Chi có thông minh sớm như thế nào đi nữa, chẳng qua cũng chỉ mới mười hai tuổi.

Lục Vô Nghiên cũng không ép nàng.

"Xiêm y mới đã được đưa tới, đặt trên cái bàn thấp bên ngoài bình phong. Rửa mặt chải đầu đi, lát nữa Nhập Phan sẽ đưa đồ ăn sáng đến cho muội." Lục Vô Nghiên bước xuống giường, đứng bên cạnh nhìn nàng. "Ta có việc phải ra khỏi phủ một chuyến, buổi chiều mới trở lại."

Hắn đang cho nàng thời gian một ngày để suy nghĩ.

Sau khi Lục Vô Nghiên rời đi, Nhập Phan vội vã chạy vào. Nàng ấy có chút lo lắng nhìn Phương Căn Chi đang ngồi ở trên giường. Tâm trạng lúc này của Phương Căn Chi thật sự không được tốt lắm, trên mặt vẫn còn vương lại nước mắt, sắc mặt không tính là tiêu tụy, nhưng cũng trắng bệch. Nhập Phan chú ý y phục trên người Phương Căn Chi vẫn hoàn chỉnh, mặc dù trăm cái trên mái tóc nàng có hơi lệch một chút, nhưng vẫn còn đang đeo.

Nhập Phan thở phào nhẹ nhõm.

"Biểu cô nương, người có đói bụng không? Nô tỳ bưng đồ ăn sáng lên cho người trước, hay người muốn rửa mặt thay quần áo trước?" Nhập Phan vừa hỏi, vừa quan sát sắc mặt Phương Căn Chi.

Phương Căn Chi ngược đầu nhìn Nhập Phan đứng bên mép giường, nàng miễn cưỡng kéo ra một nụ cười, nói: "Ta muốn nằm một lát."

"Được được được, nô tỳ chờ ở bên ngoài, người có cần gì thì gọi nô tỳ." Nhập Phan vội nói.

Nhập Phan hiểu Phương Căn Chi đang muốn ở một mình một lúc, nàng ấy khẽ khàng thay chậu nước đã nguội lạnh ở trên bàn bằng một cái chậu khác nóng hơn, mới lui ra ngoài. Nàng ấy cũng không dám đi quá xa, chỉ ở bên ngoài chờ đợi.

Phương Căn Chi từ từ nằm xuống, nhắm mắt lại, nhìn giống như đã ngủ thiếp đi, thật ra thì nàng đang suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Từ nhỏ, Phương Căn Chi đã biết rõ Lục Vô Nghiên là người như thế nào -- hắn không nói đạo lý.

Phàm là những chuyện hắn đã nhận định, hoàn toàn không thể bàn bạc. Lục Vô Nghiên cũng đã cho nàng lựa chọn rất nhiều lần, thật ra thì vô luận là loại lựa chọn nào, đều là đáp án hời hợt lòng, Phương Căn Chi cũng không thể thật sự cự tuyệt.

Cũng may, toàn bộ những việc hấn đã an bài cho nàng không có việc nào trái với ý nguyện ban đầu của nàng.

Trừ chuyện này.

Trong lòng Phương Cẩn Chi có chút rối bời, chuyện phát triển đến mức này, cũng không phải nàng hy vọng. Nhưng cho đến bây giờ, Phương Cẩn Chi cũng không phải là một người tự bi thương tự ai oán, chuyện đã xảy ra rồi, chỉ có thể suy nghĩ con đường tiếp theo phải đi như thế nào.

Mấy năm này, nàng trải qua mỗi ngày ở phủ Ôn Quốc Công rất tốt. Từ một biểu cô nương bị lạnh nhạt, nàng đã từ từ trở thành chủ tử. Máy cừu mẫu, nhóm biểu tỷ muội cùng biểu ca, phần lớn đã không còn xem nàng như không tồn tại.

Phương Cẩn Chi vẫn nhớ mãi Tết Nguyên Tiêu năm chín tuổi, Thất cô nương Lục Giai Nghệ cảm thấy có hứng thú đối với việc thêu thùa, liền làm cho mấy vị cô nương trong phủ mỗi người một cái túi thơm.

"Cẩn Chi biểu tỷ, tỷ có thích không? Tỷ hay mặc xiêm y màu phấn trắng, ta liền dùng chất liệu màu phấn trắng để làm, không biết tỷ có thích hay không!" Về mặt Thất cô nương tươi như hoa đưa cho nàng cái túi thơm sứt sẹo.

"Thích, ta rất thích!" Phương Cẩn Chi vuốt ve cánh hoa dâm bụt được thêu trên túi thơm suýt chút nữa bật khóc.

Từ sau khi nàng chuyển vào phủ Ôn Quốc Công lúc năm tuổi, ngoại trừ Lục Vô Nghiên, nàng chưa từng nhận được bất cứ phần lễ vật nào. Hơn nữa, là đối phương cam tâm tình nguyện đưa cho nàng.

Cứ như vậy, hễ ai muốn làm cái gì cho các vị thiếu gia và cô nương ở trong phủ thì đa số sẽ lưu lại cho nàng một phần -- là một phần giống như vậy, không phải nhặt lấy đồ thừa. Thậm chí, cũng sẽ nhớ nàng yêu thích cái gì.

Lúc nhỏ, Phương Cẩn Chi không nguyện ý đến học đường. Nàng đã dùng hết tất cả những mảnh khoe để có thể đi theo bên cạnh Lục Vô Nghiên. Một mặt, nàng thích quán lấy Lục Vô Nghiên, chỉ vì yêu thích đơn giản của một đứa trẻ, mặt khác, bởi vì nàng biết đi theo bên cạnh Lục Vô Nghiên, nàng có thể học được nhiều thứ hơn. Nhưng sau đó, Lục Vô Nghiên rời đi, nàng không thể không đến học đường, cùng học với mấy biểu tỷ muội khác ở trong phủ.

Nàng đã rất cố gắng.

Cố gắng để thông minh hơn, tạo nên nàng của hiện tại.

Nhìn ngoài mặt, cuộc sống của nàng rất tốt, càng ngày càng tốt. Nhưng trên thực tế, năm năm qua, nàng vẫn luôn trải qua kinh hồn bạt vía, như bước đi trên lớp băng mỏng. Nàng luôn cho rằng bất luận nàng có cố gắng thế nào, nàng và mấy cô nương trong phủ vẫn không giống nhau. Không chỉ vì nàng là biểu cô nương tìm nơi nương tựa, mà vì nàng còn có hai muội muội cần phải bảo vệ.

Những năm qua, Phương Cẩn Chi chưa bao giờ cân nhắc đến chuyện xuất giá.

Nàng vừa cố gắng lấy lòng người trong phủ, vừa khổ tâm kinh doanh trà trang, liều mạng kiếm tiền. Ngày đêm ngóng trông trà trang của nàng có thể ngày một thu lợi nhiều hơn, ngày đêm trông ngóng cái ngày nàng mang theo hai muội muội rời khỏi phủ Ôn Quốc Công đến thật sớm.

Cho đến mấy ngày trước đây, tin tức Lục Vô Nghiên sắp trở về truyền đến.

Mấy ngày đó, nàng đã suy nghĩ rất nhiều. Chính vì năm năm khổ cực này, nàng mới phát hiện, một năm được Lục Vô Nghiên bảo hộ ở bên cạnh trôi qua vô ưu cỡ nào. Nàng có chút tham luyến sự an nhàn khi được Lục Vô Nghiên bảo vệ.

Nhớ tới Lục Vô Nghiên, nàng không thể không nhớ tới câu nói đùa khi còn bé.

-- Tam ca ca, chờ Cẩn Chi trưởng thành sẽ gả cho huynh!

Gả cho Lục Vô Nghiên?

Phương Cẩn Chi vẫn luôn là một tiểu cô nương dửng dưng, cho tới bây giờ nàng đều không cho rằng mình kém cỏi hơn bất cứ ai. Cho dù nàng biết rất rõ thân phận của mình không bằng các cô nương tôn quý trong phủ, cho dù nàng biết lấy thân phận của nàng mà gả cho Lục Vô Nghiên sẽ có rất nhiều trắc trở, nàng cũng chưa bao giờ vì tự ti mà sợ hãi.

Điều duy nhất nàng sợ hãi chính là tương lai của hai muội muội.

Từ nhỏ nàng đã mong mỏi được trưởng thành để rời khỏi phủ Ôn Quốc Công, tìm một trang tử tỉnh lặng, nuôi dưỡng hai muội muội cả đời. Nàng lại quên rằng mình còn phải xuất giá.

Gả cho Lục Vô Nghiên, nàng sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi nơi này. Như vậy hai muội muội phải làm sao? Hoặc là, nàng gả cho người khác, hai muội muội phải làm sao?

Vô luận là tương lai nàng phải gả cho ai, nàng đều phải hỏi chính mình: hai muội muội sẽ như thế nào?

Gạt phụ tế tương lai, âm thầm giấu hai muội muội đi? Hay là..... Nói ra?

Không.

Phuong Cần Chi không dám nói ra.

Nàng vĩnh viễn không dám lấy tính mạng của hai muội muội làm tiền đặt cược.

Phuong Cần Chi còn có một bà vú, trừ Vệ muội muội và Kiều muội muội, còn có một bà vú thân cận hơn -- Lý muội muội. Nhưng bà vú đó lại âm thầm hạ độc vào trong cháo của hai muội muội.

Năm đó Phuong Cần Chi bốn tuổi, nàng nằm sấp trên cửa sổ nhìn Lý muội muội bị phụ thân hạ lệnh phạt trượng.

Lý muội muội bị đánh đến máu thịt be bét, nhưng bà không than trời trách đất, chỉ luôn miệng khóc lóc kể về việc làm của bà đều là vì Phuong gia.

"Hai đứa bé đó là yêu nghiệt!"

"Chưa diệt trừ được bọn chúng, sớm muộn gì cũng sẽ hại đến Phuong gia!"

"Nô tỳ là vì lão gia và phu nhân! Cho dù bị ngài đánh chết, nô tỳ cũng không hối hận! Cũng không có lỗi với hai chữ ‘trung bộc’!"

Mẫu thân yếu ớt vì bệnh tật từ trên giường bước xuống, bà đứng trước mặt Phuong Cần Chi, kéo Phuong Cần Chi đang khóc hai hàng nước mắt chảy hai đến gần, vô lực nói: "Cần Chi, con phải nhớ. Trên đời này, sẽ không có người nào tiếp nhận muội muội của con. Bất luận là xuất phát từ thiện ý hay ác ý, bọn họ cũng sẽ không buông tha cho muội muội con. Đáp ứng mẫu thân, vĩnh viễn không được nói cho người khác biết sự hiện hữu của bọn chúng!"

Khuôn mặt tươi cười của Bình Bình và An An hiện lên trước mắt, vừa nghĩ tới hai muội muội, nước mắt của Phuong Cần Chi lại không nhịn được rơi xuống.

Nàng không dám, không dám lấy sinh mạng của hai muội muội ra đánh cược. Nàng sợ, nàng sợ sau khi nói cho Lục Vô Nghiên về chuyện của hai muội muội, Lục Vô Nghiên cũng sẽ giống như Lý muội muội làm tổn thương Bình Bình và An An.

Nàng càng sợ sẽ thất vọng.

Sợ Tam ca ca của nàng sẽ tháo xuống cái mặt nạ từ bi, trở thành một người xa lạ. Không nói cho Lục Vô Nghiên chuyện của hai muội muội, trong lòng Phuong Cần Chi còn có thể ôm trong lòng chút may mắn. Nhưng nếu Lục Vô Nghiên lắc đầu với nàng, nàng mất đi không chỉ hai muội muội, mà còn Tam ca ca của nàng.

Vậy thì nàng sẽ thật sự mất đi tất cả.

Phuong Cần Chi kéo chăn qua đầu, bao lấy cả người mình, trốn trong chăn khóc.

Lục Vô Nghiên để cho nàng tự mình đi nghĩ, nhưng nàng nghĩ không thông. Đừng nói cho nàng thời gian một ngày, cho dù cho nàng nhiều thời gian hơn nàng cũng không nghĩ ra. Hoặc là, nàng đã sớm nhìn rõ thiệt hơn ở trong đó, chỉ là không biết nên lựa chọn như thế nào.

Nhập Phan ở bên ngoài trông chừng thật lâu, nàng ấy đã vào phòng nhìn Phuong Cần Chi mấy lần. Cho đến khi ánh chiều tà bao phủ khắp nơi, nàng lại bước vào phòng một lần nữa.

"Biểu cô nương, cũng sắp tới giờ dùng bữa tối, cả ngày nay người chưa ăn gì cả."

Phuong Cần Chi vẫn núp trong chăn không lên tiếng.

Nhập Phan suy nghĩ một chút, rồi nhỏ giọng nói thêm một câu: "Qua một lúc nữa, Tam thiếu gia sẽ trở lại."

Trong chăn vẫn không có động tĩnh.

Nhập Phan thở dài, xoay người đi ra ngoài. Lúc nàng ấy đi tới cửa, thì Phuong Cần Chi gọi nàng ấy lại.

"Ta muốn rửa mặt." Phuong Cần Chi ngồi dậy, nước mắt trên mặt đã sớm khô, thậm chí trên mặt còn mang theo một nụ cười bình thản.

"Vâng! được được được!" Trong lòng Nhập Phan thả lỏng, lập tức bắt đầu hầu hạ.

Phuong Cần Chi rửa mặt chải đầu, thay y phục, thậm chí còn ăn một chút cháo. Nàng cũng không đợi Lục Vô Nghiên quay lại, quyết định trở về viện tử của mình. Nhập Phan không yên lòng, đi theo nàng.

Mặc dù viện Thùy Sao của Lục Vô Nghiên được xây dựng ở một nơi rất yên tĩnh, nhưng cũng là tiền viện.

Phuong Cần Chi vừa ra khỏi viện Thùy Sao không bao lâu, liền gặp phải mấy vị biểu ca đang đi cùng với nhau -- Bát biểu ca Lục Tử Vực, Cửu biểu ca Lục Tử Cảnh, Thập nhất biểu ca Lục Vô Ki, còn có biểu ca nhỏ nhất Lục Tử Khôn.

Bọn họ đang đi về phía viện Thủy Sao để tìm Lục Vô Nghiên.

Lúc chạm mặt, mấy vị biểu ca Lục gia nhìn Phương Cần Chi bằng ánh mắt có chút phức tạp.

"Ồi, là người ở trong phòng Tam ca một ngày một đêm sao? Chắc!" Lục Vô Ki vẫn dùng giọng điệu âm dương quái khí trước sau như một.

Lục Tử Vực há miệng muốn nói thay cho Phương Cần Chi, nhưng hắn nhìn thoáng qua Lục Vô Ki một cái, đành nuốt mấy lời muốn nói trở về.

Bởi vì.... trong bốn người bọn họ, chỉ có Lục Vô Ki là đích xuất.

Tuy nói bình thường quan hệ của các huynh đệ rất tốt, nhưng cuối cùng đích thứ khác biệt.

Lục Tử Vực như thế, Lục Tử Cảnh và Lục Tử Khôn cũng như vậy.

"Đúng vậy, là ở viện Thủy Sao một ngày một đêm. Muội trở về lấy chút đồ, lát nữa sẽ trở lại." Phương Cần Chi cười nhẹ nhàng, dường như một chút cũng không nghe ra sự khinh bỉ trong giọng nói không cười của Lục Vô Ki.

Lục Vô Ki nhú mày, rồi bỗng cười lên, hắn nghiêng ngả nhìn Phương Cần Chi, nói: "Biểu muội, người mười hai tuổi sao? Thật là lợi hại."

Hắn đánh giá Phương Cần Chi từ đầu đến chân một lần, ánh mắt quan sát này thật sự rất vô lễ.

"Thập nhất đệ, chúng ta đi thôi." Lục Tử Cảnh đưa tay khoác lên vai Lục Vô Ki, giọng nói tùy ý.

Lục Tử Vực tiến lên hai bước, dùng thân thể của mình che chắn cho Phương Cần Chi, cười nói: "Thập nhất đệ, không phải đệ vừa nói đi sớm về sớm sao? Đi đi đi, chúng ta đừng trì hoãn ở đây nữa."

Đứng bên cạnh Lục Vô Ki, Lục Tử Cảnh nhảy mắt ra hiệu cho Phương Cần Chi. Nhưng Phương Cần Chi rũ mắt nên không chú ý tới.

"Tránh ra." Lục Vô Ki hất tay Lục Tử Cảnh, sau đó đẩy Lục Tử Vực đang chắn trước mặt mình ra.

Nhìn Lục Vô Ki cười giễu cợt từng bước đến gần, Phương Cần Chi không thể không lui về phía sau hai bước, nằng cao mày, nói: "Biểu ca, xin tự trọng!"

"Tự trọng?" Lục Vô Ki bật cười một tiếng. "Người có tư cách nói từ này sao? Chắc, một biểu cô nương mười hai tuổi đã biết bò lên giường nói với ta tự trọng?"

Bàn tay đang giấu trong tay áo của Phương Cần Chi siết chặt thành quyền, nằng rất muốn đánh cái tát này ra. Nếu..... Nếu nằng không phải là biểu cô nương tìm nơi nương tựa.

"Vô Ki!" Lục Tử Cảnh cau mày, chạy tới.

Lục Tử Vực liếc mắt nhìn Lục Tử Khôn vẫn luôn trầm mặc. Trong phủ, tình cảm của Lục Tử Khôn và Lục Vô Ki là tốt nhất, Lục Tử Vực hy vọng Lục Tử Khôn có thể đứng ra khuyên nhủ Lục Vô Ki đôi ba câu, giải vây cho Phương Cần Chi.

Ở Lục gia, trừ Lục Vô Nghiên, vị thiếu gia đích xuất sống trong nhung lụa nhất chính là Lục Vô Ki.

Lục Tử Khôn do dự trong chớp mắt, mới cười nói: "Thập nhất ca, đệ sắp đói chết rồi....."

Lục Vô Ki nhìn hắn một cái, Lục Tử Khôn lập tức ngậm miệng.

Hắn xoay đầu lại, nhìn Phương Cần Chi trước mắt. Sao nằng ta lại không khóc? Đáng về từ nhỏ của nằng ta chính là thế này, mặc kệ khi dễ nằng ta thế nào, cho tới bây giờ nằng ta luôn là một người không khóc không nháo.

Lục Vô Ki nheo mắt nhìn chăm chăm vào mắt của Phương Cần Chi.

Đôi mắt nằng mệnh mệnh như hồ nước. Trong veo, thỉnh thoảng gợn sóng lăn tăn, rồi lại bình lặng như cũ.

Lục Vô Ki muốn nhìn thấy trong mắt nằng là sự tức giận, xấu hổ, hoặc là thương tâm.

Lục Vô Ki không khỏi đưa tay lên, nắm lấy cằm của Phương Cần Chi. Cười khinh bỉ nói: "Mười hai tuổi đã muốn làm thiếp của Tam ca? Nhưng mà, loại mặt hàng như người cũng chỉ xứng đáng làm thiếp mà thôi. Không chừng qua mấy năm, Tam ca chơi chán rồi còn bị đưa cho người khác....."

"Bốp!" Phương Cần Chi hất tay Lục Vô Ki ra, cuối cùng cũng không nhịn được cho hắn một cái tát.

Nằng lui về phía sau hai bước, cảnh giác trừng mắt nhìn Lục Vô Ki. Ngay cả giờ khắc này, hồ nước trong mắt nằng vẫn bình lặng.

Lục Vô Ki bị nằng đánh lệch mặt sang một bên, hắn nghiêng mặt thật lâu không có động tĩnh gì. Lục Tử Vực, Lục Tử Cảnh và Lục Tử Khôn cũng kinh ngạc. Bọn họ hoàn toàn không nghĩ đến Phương Cần Chi sẽ ra tay đánh người như vậy!

Vô luận như thế nào, một tát này giáng xuống, cuối cùng người thua thiệt vẫn sẽ là Phuong Cẩn Chi.

Lục Vô Ki liếm môi một cái, hấn ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Phuong Cẩn Chi. Sau đó hấn bắt ngờ tiến lên một bước, giơ tay lên bóp chặt cổ Phuong Cẩn Chi.

"Thập nhất đệ!"

"Thập nhất ca!"

Lục Tử Vực, Lục Tử Cảnh và Lục Tử Khôn đều chạy tới, bị dọa mặt trắng bệch.

"Lục Vô Ki, ngươi không dám giết ta đâu." Thậm chí Phuong Cẩn Chi còn nở nụ cười.

"Ngươi tự tin như vậy?" Đôi mắt Lục Vô Ki sâu thẳm, ánh mắt của hấn rơi vào nụ cười trên môi Phuong Cẩn Chi..

"Thập nhất thiếu gia, xin ngài buông tay." Cuối cùng Nhập Phanh cũng đi tới.

"Nơi này không đến phiên ngươi nói!" Lục Vô Ki lạnh giọng nói.

"Đắc tội." Nhập Phanh hít một hơi thật sâu, nâng đưa tay, nắm cổ tay Lục Vô Ki. Dùng sức một chút, cuối cùng Lục Vô Ki không chịu nổi đau đớn liền buông bàn tay đang bóp cổ Phuong Cẩn Chi ra.

"Biểu muội! Muội không sao chứ?" Lục Tử Vực và Lục Tử Cảnh chạy tới bên cạnh Phuong Cẩn Chi, ân cần hỏi han.

"À điều nô này!" Lục Vô Ki gần như hét lên, rút bội liếm bên hông ra chỉ thẳng vào Nhập Phanh.

Nhập Phanh che chắn phía trước Phuong Cẩn Chi, không kiên ngao không siểm nịnh nói: "Thập nhất thiếu gia, tuy Nhập Phanh là nô bộc, nhưng không phải là nô bộc của phủ Ôn Quốc Công. Dù bị xử phạt, cũng chỉ có Tam thiếu gia mới có thể xử phạt. Cũng như vậy, nô tỳ sẽ bảo vệ an toàn cho Tam thiếu gia."

"Ngươi đang uy hiếp ta?"

Lục Tử Khôn vội vàng kéo Lục Vô Ki, nhỏ giọng nói bên tai hấn: "Thập nhất ca, chuyện này không thể làm ầm ĩ hơn."

"Ha! Hôm nay ta nhất định phải giết ả điều nô này!" Lục Vô Ki thật sự sinh ra sát tâm. Vô luận thế nào, Phuong Cẩn Chi nói thế nào cũng là chủ tử, nhưng dù sao Nhập Phanh cũng chỉ là một hạ nhân.

Nhập Phanh biết một chút công phu quyền cước, cũng là so với nữ tử khuê các bình thường mà thôi. Mặc dù vừa rồi nàng ấy có thể kéo tay Lục Vô Ki ra, hoàn toàn là vì lúc Lục Vô Ki siết cổ Phuong Cẩn Chi vốn không dùng quá nhiều sức.

Nhập Phanh tránh né đường kiếm của Lục Vô Ki có chút khó khăn.

Không lâu sau, kiếm trong tay Lục Vô Ki xẹt qua đầu gối Nhập Phanh. Chiếc váy nàng ấy đang mặc rách một đường, lộ ra đôi chân trần trắng nõn. Nhập Phanh cả kinh, liền tiếp lui về phía sau.

Lục Vô Ki tiếp tục hướng mũi kiếm vào Nhập Phanh, Phuong Cẩn Chi lạnh lùng đứng ra chắn trước người Nhập Phanh.

Lục Vô Ki sững sờ, khó khăn thu kiếm trở về. Mũi kiếm chỉ còn cách ngực Phuong Cẩn Chi mấy tấc.

"Biểu cô nương!" Nhập Phanh cả kinh, vội vàng đưa tay kéo Phuong Cẩn Chi, muốn kéo nàng ra phía sau lưng bảo vệ.

Phuong Cẩn Chi vẫn không nhúc nhích. Nàng lạnh lùng nhìn Lục Vô Ki, nói: "Lục Vô Ki, nhìn bộ dạng bây giờ của ngươi đi. Vũ nhục biểu muội, mở miệng nói ra toàn những lời độc ác. Ngươi không dám giết ta, muốn lấy người khác ra trút giận sao? Thật ư phí cuộc sống cảm y ngọc thực của ngươi, đọc sách thánh hiền mà lớn. Ngươi như vậy có khác gì phường vô lại đầu đường xó chợ? Đúng, Phuong Cẩn Chi ta là một kẻ nịnh nọt ti tiện. Nhưng còn Lục Vô Ki ngươi? Một kẻ quá quắt như ngươi có tư cách gì mắng nhiếc ta?"

Phuong Cẩn Chi nhìn Lục Vô Ki bằng ánh mắt tràn ngập khinh bỉ.

"Ngươi!" Hai hàm răng Lục Vô Ki run lên.

Nhiều năm như vậy, từ xưa tới nay chưa từng có người nào nói với hấn những lời khó nghe như vậy.

"Được! Được! Được!" Trong mắt Lục Vô Ki giống như xuất hiện một đốm lửa. "Có phải ngươi thật sự cho rằng ta không dám giết ngươi?"

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Biết yêu

"Người không dám." Phương Cần Chi bình tĩnh nhìn hắn. "Lục Vô Ki, cho dù người có chán ghét ta thế nào, cũng không dám gánh tội danh sát hại biểu muội."

Sự khinh thường và thương hại trong mắt Phương Cần Chi đâm thật sâu vào lòng tự ái của Lục Vô Ki.

Thân là đích tử nhỏ tuổi nhất, từ nhỏ hắn đã được trưởng bối và các huynh trưởng nuông chiều, bên cạnh đó còn có mấy huynh đệ thứ xuất nịnh bợ, hắn vẫn luôn sống rất phách lối. Nhưng hôm nay lại bị Phương Cần Chi dùng loại ánh mắt khinh bỉ như vậy nhìn hắn, lại còn nói ra mấy lời như vậy.

Từng câu từng chữ của Phương Cần Chi giống như lưỡi dao.

"Thập nhất đệ, không nên như vậy. Đệ hãy hạ giận trước đã. Cũng là biểu muội của mình, cần gì làm âm ỉ thành như vậy." Lục Tử Cảnh đứng ra, đẩy kiếm trong tay Lục Vô Ki ra.

Không đợi Lục Vô Ki nói chuyện, Lục Tử Cảnh đã nói thêm: "Thập nhất đệ, nếu chuyện này đến tai tổ phụ, e rằng sẽ khiến lão nhân gia tức giận. Đệ là người hiểu tâm nhất, sao đành lòng để tổ phụ tức giận chứ."

Lục Tử Cảnh không nói tổ phụ sẽ nổi giận trách mắng Lục Vô Ki, mà dùng từ ngữ uyển chuyển, nói lão nhân gia sẽ tức giận đau lòng. Cũng lưu lại cho Lục Vô Ki chút mặt mũi.

Dù sao, Lục Tử Cảnh và Lục Vô Ki, còn có Lục Tử Khôn đều là Ngũ gia chi tử, mà Lục Tử Vực lại là người của nhị phòng. Những lời này, vẫn do Lục Tử Cảnh nói ra, sẽ thỏa đáng hơn so với Lục Tử Vực nói ra.

Lục Tử Vực dùng thân thể của mình che chắn giữa Phương Cần Chi và Lục Vô Ki, hắn nói với Phương Cần Chi: "Biểu muội, muội vẫn nên trở về trước đi."

Lục Vô Ki là một người mang tính khí thiếu gia, còn Phương Cần Chi vẫn luôn dịu dàng khéo léo. Lục Tử Vực cũng hy vọng khuyên được Phương Cần Chi lùi một bước.

Phương Cần Chi gật đầu một cái, vừa định đi về phía trước.

Thì bị Lục Vô Ki ngăn lại.

Phương Cần Chi nhìn hắn một cái, rồi chợt xoay người đi về hướng viện Thùy Sao. Không phải hắn chặn đường không cho nàng rời đi sao? Được, vậy nàng trở lại viện Thùy Sao.

"Người đứng lại đó cho ta!" Lục Vô Ki tức giận quát nàng.

Phương Cần Chi vẫn không dừng bước.

Lừa giận của Lục Vô Ki mà Lục Tử Cảnh khó khăn lắm mới thuyết phục hắn đề xuống lập tức bùng lên trở lại, hắn thô bạo đẩy Lục Tử Cảnh ra, nâng kiếm đuổi theo. Chặn Phương Cần Chi lại ngay trước cửa viện Thùy Sao.

"Làm cái gì vậy?" Lục Giai Huyền và Lục Giai Nghệ mỗi người đều mang theo nha hoàn từ đằng xa đi tới.

Hai người nhìn tình huống hiện tại, liền lập tức hiểu rõ. Dù sao Lục Vô Ki nhắm vào Phương Cần Chi cũng không phải lần một lần hai. Nếu nói là sự nghịch ngợm khi còn bé, thích khi dễ biểu cô nương tìm nơi nương tựa thì cũng có thể hiểu. Nhưng đều đã trưởng thành cả rồi, sao Lục Vô Ki vẫn nhắm vào Phương Cần Chi chứ?

Lục Vô Ki này, mặc dù ngày thường có kiêu căng một chút, nhưng cũng là một người phân rõ phải trái. Cũng chỉ có những lúc cư xử với Phương Cần Chi, mới đặc biệt..... quá đáng.

Đúng, không chỉ Lục Giai Huyền và Lục Giai Nghệ nhìn thấy, mà tất cả mọi người trong phủ đều cho rằng thái độ đối xử của Lục Vô Ki với Phương Cần Chi rất quá đáng. Nhưng việc ai người đó làm, việc ai người ấy quản, ai có thể đứng ra nói thay Phương Cần Chi đây?

Nhìn vậy Nhập Phan ở sau lưng Phương Cần Chi bị rách một đường, Lục Vô Ki lại đang trong tư thế cầm kiếm. Lục Giai Huyền và Lục Giai Nghệ liếc mắt nhìn nhau, vội vàng nâng váy chạy tới.

"Biểu muội, muội không sao chứ?" Lục Giai Huyền ân cần hỏi thăm Phương Cần Chi.

"Không sao." Phương Cần Chi cười thân thiết.

Lục Giai Nghệ là bảo muội của Lục Vô Ki, nàng kéo cánh tay Lục Vô Ki, cười ngọt ngào làm nũng: "Ca ca! Ca ca! Huynh đừng tức giận nữa!"

Lục Từ Vực, Lục Từ Cảnh và Lục Từ Khôn đều thờ phào nhẹ nhõm, có Lục Giai Huyền và Lục Giai Nghệ ở đây, dù sao Lục Vô Ki vẫn sẽ dần đo một chút. Nhất là thân muội muội đang lôi kéo hắn làm nũng, sắc mặt của Lục Vô Ki không khỏi dịu đi đôi chút.

"Người nào ở cửa viện Thủy Sao giường oai?"

Phương Cần Chi chỉ cảm thấy trước mắt có một bóng người chột lóe lên, Nhập Tửu đã đứng ở trước mặt nàng. Phương Cần Chi không biết Nhập Tửu từ đâu nhảy ra, hơn nữa lúc nàng ấy đáp xuống đất cũng không tạo ra chút tiếng động nào, chỉ có mái tóc đuôi ngựa cột cao vẫn còn hơi đung đưa.

Trong tay nàng ấy đang cầm một thanh trọng đao, cánh cáo nhìn Lục Vô Ki.

Lục Vô Ki cười lạnh: "Lại chui ra một hạ nhân dĩ hạ phạm thượng?"

Nhập Tửu cho hắn một ánh mắt không cười. Nàng ấy lắc mái tóc đuôi ngựa xoay người lại, đầu tiên là liếc mắt nhìn Phương Cần Chi, sau đó mới dời mắt sang đôi chân của Nhập Phan.

"Nhập Tửu, ngươi đã trở lại." Nhập Phan có chút xấu hổ cười cười.

Mặc dù Nhập Phan là một nô tỳ, nhưng cũng là cô nương gia. Váy của nàng ấy bị rách, đôi chân trần trụi đã bị bốn vị thiếu gia Lục gia nhìn thấy, cũng đã bị tổn hại thanh danh.

Trong khóe mắt Nhập Tửu lóe lên vẻ tàn ác.

Nàng ấy xoay người lại, chậm rãi giơ trọng đao trong tay lên: "Mặc dù tỳ muội Nhập Lâu ta là hạ nhân, nhưng cũng không phải là hạ nhân của Lục gia ngươi!"

Nhập Phan cả kinh, đầu còn nhớ đến hai bắp chân bị lộ ra ngoài. Nàng ấy vội vàng xông tới, kéo cánh tay Nhập Tửu, liều mạng lắc đầu, "Đừng! Đừng....."

Phương Cần Chi từng thấy Nhập Tửu mấy lần, nàng biết Nhập Tửu là người bên cạnh Trương Công Chúa. Nhưng khi nhìn thấy Nhập Tửu hướng mũi đao về phía Lục Vô Ki, nàng cũng kinh sợ.

Chuyện này.....

Sao chỉ trong nháy mắt sự tình lại phát triển thành dạng này?

Không chỉ Phương Cần Chi, ba vị thiếu gia Lục Từ Vực, Lục Từ Cảnh, Lục Từ Khôn, còn có Lục Giai Huyền và Lục Giai Nghệ cũng hết sức kinh ngạc với tình cảnh trước mắt này.

Người duy nhất không giật mình chính là Nhập Phan.

Nữ nhi Nhập Lâu vốn chịu sự huấn luyện khác nhau đối với khả năng của từng người, khi còn bé Nhập Phan chịu quá nhiều hình phạt dẫn đến tổn thương thân thể nên không thể luyện võ, cho nên nàng ấy mới tập trung tinh thần vào trù nghệ, sau đó được Lục Vô Nghiên chọn trúng, hầu hạ ở viện Thủy Sao cũng đã nhiều năm.

Mà Nhập Tửu lại được huấn luyện theo hướng thích khách.

Là nô bộc liễu chết.

Nàng ấy sống sót trong đám thích khách, lại lăn lộn trên giang hồ một thời gian, cuối cùng được Trương Công Chúa chọn trúng, thành thị vệ cận thân. Trên người Nhập Tửu vẫn còn lưu lại sự tàn nhẫn của thích khách, cùng sự tiêu sái và nghĩa khí trên giang hồ. Ở trong mắt nàng ấy, cũng chỉ nhận thức một người chủ tử là Trương Công Chúa.

"Nhập Tửu, để đao xuống. Nơi này là phủ Ôn Quốc Công! Hắn là thiếu gia đích xuất trong phủ, ngươi không thể dă thương hắn!" Nhập Phan run giọng khuyên, bàn tay nàng ấy đang nắm chặt tay Nhập Tửu cũng run rẩy.

Phương Cần Chi chột nhó tới một người.

Nhập Trà đâu?

Trước đây, Lục Vô Nghiên đưa Nhập Trà cho Phương Cần Chi dùng để dạy dỗ Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi, nàng ấy ở chỗ Phương Cần Chi gần hai năm, mới trở về viện Thủy Sao.

Vừa rồi Phương Cần Chi tắm rửa chải đầu ở trong viện Thủy Sao vẫn còn thấy Nhập Trà, nhưng bọn họ gây ầm ĩ trước cửa viện Thủy Sao một lúc lâu, sao nàng ấy lại không nghe được chứ? Trong lòng Phương Cần Chi phỏng đoán. Nàng nhìn về phía con đường nhỏ lát gạch xanh mà phải đi qua mới đến được viện Thủy Sao, trong ánh mắt hiện lên một tia mong đợi.

Lục Tử Cảnh vẫn chú ý Phương Cần Chi, sự mong đợi trong mắt Phương Cần Chi khiến cho hần hơi sùng sốt. Hần cau mày suy nghĩ một chút, liền hiểu ra, mấy người bọn họ gây ra động tĩnh lớn như vậy ở ngay cửa viện Thủy Sao, người bên trong viện Thủy Sao không thể không nghe thấy, hẳn là Lục Vô Nghiên không có ở đây.

Cho nên, Phương Cần Chi đang mong đợi Lục Vô Nghiên trở về sao?

Lục Tử Cảnh rũ mắt, không khỏi cười khổ.

Lục Tử Cảnh nghĩ đến, dĩ nhiên người khác cũng nghĩ đến. Lục Tử Vực cười cười nói: "Thập nhất đệ, xem ra Tam ca cũng không có ở đây. Lát nữa chúng ta hãy quay lại nhé."

"Đúng vậy, Thập nhất ca, chúng ta đi thôi!" Lục Tử Khôn muốn kéo Lục Vô Ki.

Trong lòng Lục Vô Ki có chút bức bối. Đầu tiên hắn bị Phương Cần Chi cho một cái tát, hiện tại trên mặt vẫn còn nóng rát. Lại bị một ả nô bộc hạ đẳng như Nhập Phan kia kéo ra, bây giờ lại nhẩy ra một ả nô bộc khác cảm trọng đao uy hiếp hắn.

Nếu như hắn cứ xù xuống rồi bỏ đi, vậy chẳng phải thật sự quá mất mặt rồi sao?

Nhưng mà, coi như bây giờ hắn có muốn đi cũng không được.

Mặc dù Lục Vô Ki đang nhìn chằm chằm Nhập Tửu, nhưng ánh mắt của hắn vẫn luôn vô ý rơi vào người Phương Cần Chi ở phía sau, nhìn vào đôi mắt bình tĩnh của nàng. Hắn nhìn thấy trong đôi mắt như hồ thu của Phương Cần Chi bỗng nhiên gọn sóng, trong khoảnh khắc đó, dường như có một loại mừng rỡ tràn ra.

Lục Vô Ki sùng sốt, theo ánh mắt của Phương Cần Chi, hắn xoay người lại, liền nhìn thấy bóng dáng Lục Vô Nghiên xuất hiện phía cuối con đường mòn.

"Tam ca....." Lục Giai Nghệ sùng sùng nhìn Lục Vô Nghiên đang từ từ đến gần.

Những người khác cũng đều nhìn thấy Lục Vô Nghiên, chỉ nhìn Lục Vô Nghiên từng bước tới gần mà không biết nên nói cái gì.

Nhập Phan lại lay lay cánh tay Nhập Tửu, nhỏ giọng nói: "Đừng vượt quá khuôn phép trước mặt Tam thiếu gia."

Lần này, Nhập Tửu cũng không kiên trì, lặng lẽ thu đao. Nàng ấy cúi xuống trường bào thân đối màu trầm hương trên người vòng qua hông Nhập Phan, sau đó buộc hai tay áo lại ngang hông của nàng, che đôi chân Nhập Phan lại.

"Đa tạ....." Trong giọng nói Nhập Phan có một chút nghẹn ngào.

Trước khi Lục Vô Nghiên chưa nói gì, ai cũng không biết hắn sẽ làm như thế nào. Nhưng cho dù hắn có nói gì thì người khác cũng đoán không ra tâm tư của hắn.

"Đi thôi, vào uống một chén trà." Hắn cười. "Nhiều năm như vậy, vẫn chưa mời mấy vị đệ đệ vào ngồi một lúc, là sơ suất của huynh trưởng."

Lục Vô Nghiên cười nói như vậy, ngược lại còn khiến cho người ta lạnh cả sống lưng.

"Chuyện này....." Lục Tử Vực muốn cự tuyệt. Nhưng ánh mắt hàm chứa ý cười của Lục Vô Nghiên quét tới, hắn lập tức nuốt luôn nửa câu còn lại xuống.

Trước khi Lục Vô Nghiên đi về hướng viện Thủy Sao, nói với Nhập Trà đang đi theo sau lưng: "Pha loại trà ngon nhất."

"Vâng." Nhập Trà cung kính trả lời. Nàng liếc nhìn chân Nhập Phan một cái, rồi vội vã đi chuẩn bị dụng cụ pha trà.

"Còn thất thần cái gì, đi đi!" Nhập Tửu khoanh tay, lạnh lùng quan sát một lượt mấy người ở đây.

Lục Giai Nghệ nhỏ tuổi nhất, bỗng rút vai lại, nàng nhìn trọng đao trong tay Nhập Tửu mà trong lòng sợ hãi. Nàng có cảm giác nếu như không ai chịu vào viện Thủy Sao, Nhập Tửu sẽ dùng thanh đao trong tay bức người đi vào.

Nàng khoác tay Lục Giai Huyền, hai tiểu cô nương động viên lẫn nhau, cùng đi vào viện Thủy Sao.

Đối với Lục Giai Huyền và Lục Giai Nghệ, cũng như mấy vị thiếu gia Lục gia mà nói, đây là lần đầu tiên bước vào viện Thủy Sao. Bọn họ được mời vào trong chính sảnh, nhìn Nhập Trà pha trà.

Tay nghề pha trà của Nhập Trà quả thật là nhất tuyệt. Nhưng vào thời điểm này, ai cũng không có tâm trạng thưởng thức, trong lòng đều có chút lo lắng sợ hãi.

Nhập Tửu lại cố tình ôm trọng đao đứng ngay cửa, giống như sợ có người chạy trốn.

Năm nay Lục Vô Ki mười bốn tuổi, là lúc tuổi trẻ khí thịnh, lại lớn lên trong sự kiêu căng. Lúc này người được mùi huân hương trong phòng, hắn cũng từ

từ tỉnh táo lại, trong lòng cũng có chút hối hận đối với chuyện hôm nay. Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, hấn lại là một người tâm cao khí ngạo. Cũng chỉ có thể lạnh mặt ngồi ở đó, không nói một lời.

Phương Cần Chi không ở đây, nàng bị Lục Vô Nghiên an bài ở một gian phòng khác.

Lục Vô Nghiên đứng dưới mái hiên, nghe Nhập Phanh hồi bẩm chuyện xảy ra hôm nay. Nhập Phanh bẩm báo rất cẩn thận, người nào nói cái gì, làm cái gì, đều thuật lại cho Lục Vô Nghiên cả đầu đuôi gốc ngọn.

Lục Vô Nghiên gật đầu một cái: "Làm rất tốt. Hôm nay trở về nghỉ ngơi sớm một chút, không cần trở lại hầu hạ."

"Vâng." Nhập Phanh có chút thụ sủng nhược kinh, cũng vì Lục Vô Nghiên gần như chưa bao giờ khen ngợi ai. Vì một câu khen ngợi đơn giản của Lục Vô Nghiên, Nhập Phanh cảm thấy uất ức phải chịu ngày hôm nay cũng chẳng là cái gì.

Nữ nhi Nhập Lâu, mỗi người mỗi khác. Nếu nói có điểm gì giống nhau, thì đó chính là lòng trung thành.

Lục Vô Nghiên đứng ở đó thêm một lúc, rồi mới đẩy cửa vào nhà.

Phương Cần Chi đang ngồi trong chiếc ghế mân côi bên cạnh tường, nâng cái bình cắm hoa trên giá chân cao đến trước cái bàn vuông bằng gỗ lê, rồi rút ra toàn bộ cảnh hoa bên trong cái bình sứ men xanh khắc hoa văn hình mây cát tường, sau đó lại cắm từng nhánh vào, bày ra một hình dáng hoàn toàn khác.

Lục Vô Nghiên kéo một chiếc ghế mân côi khác ngồi xuống đối diện với Phương Cần Chi, nhìn nàng, hỏi: "Nghĩ xong chưa?"

Ánh mắt Phương Cần Chi rời khỏi mấy cảnh hoa, dừng lại trên đôi mắt của Lục Vô Nghiên. Nàng gật đầu một cái, nói: "Nghĩ xong."

"Nói nghe thử."

"Thật ra thì Lục Vô Ki nói rất đúng, muội thật sự là loại người nịnh nọt đó."

Lục Vô Nghiên bình tĩnh nhìn nàng, cũng không phủ nhận.

"Tam ca ca, thật ra thì quyết định của muội cũng không quan trọng. Dù sao huynh cũng sẽ không nghe, huynh chỉ biết làm theo suy nghĩ của huynh. Muội vốn có chút không vui. Nhưng....." Phương Cần Chi nở nụ cười. "Muội vẫn nên xem như mình may mắn nhỉ? Muội thường nghĩ, nhất định là phụ thân và mẫu thân còn có ca ca ở trên trời linh thiêng phù hộ muội, mới để cho muội được Tam ca ca chọn trúng."

"Chuyện này cũng không có gì không tốt, ít nhất bây giờ Tam ca ca đang che chở muội." Phương Cần Chi cúi đầu. "Hơn nữa muội đã bị Tam ca ca đường nên bản tính ý lại."

"Tam ca ca." Phương Cần Chi ngẩng đầu lên, mắt nhìn Lục Vô Nghiên. "Huynh biết không? Vừa rồi muội đã mong huynh trở về nhiều như thế nào. Mong huynh trở về cứu muội. Không chỉ có vừa rồi, trong năm năm huynh rời đi, mỗi lần gặp phải một chút khó khăn cực khổ, muội đều mong huynh từ trên trời giáng xuống che chở cho muội. Muội..... Có phải muội rất vô dụng hay không, không thể tự cứu mình, ngược lại còn phó thác hy vọng lên người người khác....."

"Muội đã làm rất tốt rất tốt, thật đấy." Lục Vô Nghiên cau mày, đau lòng nhìn nàng. Hấn hiểu rõ sự khó khăn của nàng, nếu là người khác đứng ở vị trí của nàng, nhất định sẽ không trôi qua được như nàng.

Phương Cần Chi muốn bật khóc, nhưng nàng nhẹn xuống. Nàng nói: "Thật ra thì, muội vốn chuẩn bị những lời khác để nói với huynh."

Lục Vô Nghiên gật đầu một cái, ý bảo nàng nói tiếp.

"Trong kế hoạch ban đầu của muội, khi huynh trở về, muội sẽ dùng một ánh mắt mừng rỡ, mong đợi và sùng bái để nhìn huynh, sau đó ngọt ngào nói "Cần Chi nguyện ý, Cần Chi rất thích Tam ca ca. Dĩ nhiên nguyện ý gả cho Tam ca ca, vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Tam ca ca!"

Phương Cần Chi nói xong, bản thân lại cười.

"Nhưng đó không phải là lời nói thật." Phương Cần Chi cắn môi một cái. "Muội biết rõ, muội luôn cho rằng Tam ca ca là một người rất độc đoán. Coi như huynh muốn thu muội vào phòng làm thiếp, muội cũng không thể cự tuyệt. Muội cũng biết cho dù là làm thiếp của huynh, những ngày sau này của muội cũng sẽ trôi qua tốt hơn trước kia."

"Nhưng muội không muốn. Ngay cả làm thê tử của huynh cũng không muốn, đừng nói chi là làm thiếp của huynh." Phương Cần Chi nói như đinh chém sắt.

Lục Vô Nghiên cười khổ, hấn nhìn bình hoa Phương Cần Chi vừa cắm xong ở trên bàn, hỏi: "Không hồi tâm chuyển ý một chút nào sao? Ta nói là -- thê."

Lông mi của Phương Cần Chi run lên. Đây được coi là hứa hẹn sao? Phương Cần Chi không xác định.

Lục Vô Nghiên cũng thu lại vẻ tùy ý trên mặt, hết sức nghiêm túc hỏi: "Muội nói không sai, thật sự ta vẫn luôn khư khư cố chấp. Thế nhưng một lần này,

Tam ca ca cho muối tự chọn. Thật không có khả năng cam tâm tình nguyện gả cho ta?"

Phuong Cần Chi mím môi thật chặt, vẻ mặt phức tạp nhìn hấn.

Lục Vô Nghiên thở dài, bất đắc dĩ nói: "Cần Chi của ta đã trưởng thành, tâm tư cũng càng ngày càng nhiều."

Phuong Cần Chi nhìn hấn một lúc lâu, mới nói: "Nếu huynh muốn lấy muối, muối nên vui mừng. Vì chuyện đó đối với muối mà nói, sẽ làm cho cuộc sống sau này của muối trôi qua tốt hơn. Hơn nữa, chuyện bị người ta vũ nhục giống như hôm nay sẽ không bao giờ phát sinh nữa. Nhưng mà..... Nhưng những chuyện đó đều là quan hệ lợi ích! Là chỗ tốt mà bản tính nhỏ trong lòng muối tính ra! Muối..... muối không biết, muối không biết rốt cuộc trong lòng muối có muốn gả cho huynh hay không. Trên, trên sách có nói qua..... Yêu thích thật lòng và người tình ta nguyện mới là nhân duyên hạnh phúc!"

Trong mắt Phuong Cần Chi có một tia do dự và kích động, nàng đứng lên khỏi chiếc ghế mân côi, đi đến bên cạnh Lục Vô Nghiên.

Nàng dùng đôi mắt vô cùng lo lắng và khổ não để nhìn Lục Vô Nghiên, nói: "Tam ca ca, nếu huynh hỏi muối có phải thật sự không cam tâm tình nguyện gả cho huynh hay không. Muối... muối thật tình không biết. Nhưng Tam ca ca....."

Nhìn Lục Vô Nghiên ở trước mặt, trong lòng Phuong Cần Chi chợt có một loại kích động rất mãnh liệt. Nàng bắt đầu sợ, nàng sợ sau khi cự tuyệt gả cho hấn, Tam ca ca của nàng sẽ rút ra khỏi cuộc đời nàng.

"Tam ca ca, ngay cả khi muối không gả cho huynh, kiếp này cũng sẽ không gả cho người khác, có thể không? Có thể không?" Nàng giống như khi còn bé, ngồi xổm bên cạnh Lục Vô Nghiên, kéo tay hấn, áp mặt lên trên đùi hấn.

Trái tim Lục Vô Nghiên run lên.

Ngay cả không gả cho huynh, kiếp này cũng sẽ không gả cho người khác.

Những lời này đã hung hăng đâm một nhát vào trái tim Lục Vô Nghiên, hấn kéo Phuong Cần Chi lên, để nàng ngồi trên đùi mình như khi còn bé. Rồi ấn mặt nàng vào trong ngực mình, nhẹ nhàng vỗ về nàng.

"Được rồi, được rồi, là Tam ca ca không tốt. Đừng suy nghĩ nữa, đừng nghĩ đến những chuyện này nữa. Tất cả đều có ta ở đây, đừng hoảng hốt, đừng sợ....."

Lục Vô Nghiên âm thầm hung hăng nắm mình một câu.

Cần Chi của hấn mới mười hai tuổi, có lẽ chính là thời điểm vừa mới biết yêu. Nhưng nàng làm sao biết tình yêu là gì?

Là hấn quá nôn nóng, là hấn bức nàng thành ra như vậy. Trong lòng Lục Vô Nghiên bị tự trách và hối hận ùn ùn kéo đến bao phủ, sau đó là sự đau lòng cứ quặn lên từng cơn.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Không thể

Phuong Cần Chi cũng không biết, theo như lời Lục Vô Nghiên nói có thể không cần suy nghĩ tiếp là thật hay không, nhưng sau khi nghe Lục Vô Nghiên nói như vậy, nàng khóc càng dữ tợn hơn, giống như thanh đao treo lơ lửng trong lòng nàng đã được thu lại.

Là cảm giác thờ phào nhẹ nhõm.

Nàng chôn mặt mình vào trong lồng ngực của Lục Vô Nghiên, hai cánh tay vòng qua hông Lục Vô Nghiên như khi còn bé, không muốn rời xa.

Lục Vô Nghiên không tiếp tục ngăn nàng khóc, chỉ nhẹ nhàng vỗ về nàng, để cho nàng trút hết ra ngoài. Qua một hồi lâu, Phuong Cần Chi cũng ngừng khóc. Từ trong ngực Lục Vô Nghiên, nàng ngẩng mặt lên, dùng đôi mắt đẫm nước nhìn hấn.

"Tam ca ca, vậy bây giờ nên làm gì đây?"

Lục Vô Nghiên không chịu nổi nhất chính là ánh mắt như thế này khi nàng nhìn hấn. Hấn điểm điểm chớp mũi nàng như khi còn bé, cười nói: "An tâm, giao cho ta là được."

"Ừ." Phuong Cần Chi cũng tin tưởng, nàng lại rúc vào trong ngực Lục Vô Nghiên, không tiếp tục suy nghĩ về mấy người trong chính sảnh, không tiếp tục suy nghĩ những ngày kế tiếp người trong phủ sẽ có cái nhìn khác biệt về nàng.

Trong lòng, bình lặng.

"Cần Chi, đã lâu rồi muội không bồi ta đánh cờ." Lục Vô Nghiên nhìn mấy cành hoa đã cắm ở trên bàn, chậm rãi mở miệng.

"Chỉ cần Tam ca ca muốn đánh cờ, Cần Chi sẽ bồi huynh!"

"Tốt."

Sắc trời đã tối hẳn, Lục Vô Nghiên dẫn Phuong Cần Chi đi lên tầng đình của lầu các, hẳn chuyển đến một cái bàn thấp và hai chiếc ghế con, rồi treo hai cái đèn lồng lên, tiếp đó mang đến một cái chân nến, soi sáng cả không gian rộng rãi của tầng đình bằng ánh sáng ấm áp dịu dàng.

Lục Vô Nghiên và Phuong Cần Chi bắt đầu đánh cờ, có mấy con bồ câu trắng bay lượn xung quanh họ.

"Tam ca ca, mấy năm huynh không ở đây, muội đã ra sức rèn luyện kỹ năng chơi cờ! Mấy biểu tỷ không người nào có thể thắng muội, ngay cả tiên sinh ở học đường cũng thua muội! Ngày hôm nay, muội muốn rửa sạch sỉ nhục trước kia!" Ánh nến lập lòe nhưng âm áp chiếu rọi nụ cười duyên dáng trên mặt Phuong Cần Chi, phủ lên mặt nàng một lớp ánh sáng mềm mại xinh đẹp.

"Được, ta chờ." Lục Vô Nghiên cũng cười lại với nàng.

Đánh cờ là một việc làm khá tốn thời gian, hai người lại hết sức chuyên chú.

Khi Phuong Cần Chi bất chợt phục hồi tinh thần mới phát hiện đã quá nửa đêm. Nàng không khỏi nhớ tới đám người bị gạt sang một bên ở trong chính sảnh, nhưng Tam ca ca đã nói nàng không cần phải lo, hẳn sẽ xử lý. Nàng liền không suy nghĩ thêm nữa.

"Buồn ngủ hay không?" Lục Vô Nghiên hỏi nàng.

"Còn có thể bồi Tam ca ca thêm một ván nữa! Ván kế tiếp muội chắc chắn sẽ thắng huynh!"

"Tốt."

Ván cờ vừa kết thúc, Phuong Cần Chi ngáp liên tiếp hai cái.

"Đi nào, về nghỉ thôi." Lục Vô Nghiên đứng dậy. Hắn cũng kéo Phuong Cần Chi lên theo.

"Buồn ngủ rồi." Phuong Cần Chi khoác tay Lục Vô Nghiên, dựa sát vào hắn. Nàng cũng không hỏi Lục Vô Nghiên sẽ cho nàng nghỉ ngơi ở đâu, chỉ đi theo chân hắn.

Lúc đi xuống tới tầng một của lầu các, Lục Vô Nghiên thuận tay lấy một cái áo choàng trong tủ y phục khoác vào cho Phuong Cần Chi. Rồi mới dẫn nàng đi ra ngoài.

Trong ánh mắt tràn ngập ý cười của Phuong Cần Chi hiện lên một tia sáng. Nàng đã hiểu Lục Vô Nghiên định đưa nàng trở về tiểu viện của chính nàng.

Lúc Lục Vô Nghiên nắm tay Phuong Cần Chi ra khỏi viện Thùy Sao, liền buông tay nàng ra.

"Sau khi trở về thì nghỉ ngơi sớm một chút, nếu sáng mai không dậy nổi cũng không cần đến học đường, không đi một ngày cũng không sao." Lục Vô Nghiên dặn dò đông dài.

"Ừ." Phuong Cần Chi cúi đầu, nhỏ giọng trả lời.

Lục Vô Nghiên đưa Phuong Cần Chi về đến tiểu viện của nàng, nhìn nàng đi vào rồi mới xoay người rời đi.

"Cô nương, cuối cùng người cũng trở lại!" Vệ mụ mụ vội vàng nghênh đón.

Mặc dù đêm đã khuya, nhưng Vệ mụ mụ, Kiều mụ mụ, Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi vẫn chưa ngủ, đều đang đợi nàng.

"Hiện tại trong phủ đều lan truyền một tin, nói Thập nhất thiếu gia gây náo loạn ở viện Thùy Sao. Mấy vị thiếu gia và cô nương khác đến bây giờ vẫn chưa trở về, các phòng đều đang đợi tin tức! May mà cô nương chúng ta đã bình an trở về....." Vệ mụ mụ lại bắt đầu huyền thuyên lái nhái.

Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi vây xung quanh nàng, cũng lo lắng nhìn Phuong Cần Chi.

Kiều mụ mụ ngắt lời bà ấy, nói: "Cô nương của chúng ta nhất định đã mệt, nên mau chóng trở về nghỉ ngơi thôi."

"Đứng đứng đứng..... Coi ta kìa! Chỉ biết nói đông dài, cô nương mau về phòng nghỉ ngơi đi." Vệ mụ mụ dùng một chút, nhỏ giọng nói: "Hai vị tiểu cô nương cũng lo lắng cho người đấy....."

"Ta biết rồi." Phuong Cần Chi lại dặn dò Vệ mụ mụ sáng ngày mai gọi nàng dậy sớm một chút. Hôm nay nàng đã không đến học đường một ngày rồi, ngày mai nàng không thể trì hoãn thêm nữa. Cũng không phải nàng đến đó ít đi một ngày, sẽ không theo kịp khóa trình của học đường. Ngược lại, coi như nửa năm nàng không đến đó, cũng không bao giờ theo không kịp khóa trình của học đường trong phủ. Mà từ trước đến giờ nàng luôn nghiêm khắc với kỷ luật, cũng không dám tùy tiện xin nghỉ, tránh để lại cho người khác một ấn tượng lười biếng.

Đĩ nhiên, Phương Cẩn Chi cũng dặn dò Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi âm thầm hỏi thăm chuyện trong viện Thùy Sao.

Phương Cẩn Chi đi vào tắm phòng của mình trên tầng ba của lầu các, nàng vừa vào phòng liền theo thói quen cài then cửa lại.

Mặc dù hiện tại nha hoàn bên cạnh nàng đều là người từ Phương gia mang tới có thể tin tưởng, nhưng thói quen tiện tay khóa cửa vẫn không hề thay đổi được.

Trong tù y phục, Bình Bình và An An đã nghe tiếng Phương Cẩn Chi trở lại. Hai người bọn họ luôn có thể nghe được tiếng bước chân của Phương Cẩn Chi, thậm chí có thể phân biệt được tiếng bước chân của Vệ mụ mụ, Kiều mụ mụ, Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi.

Có lẽ bởi vì thế giới của bọn họ quá mức yên tĩnh, mới có thể nhạy cảm với các loại âm thanh như vậy.

"Là tỷ tỷ, tỷ tỷ trở lại." Phương Cẩn Chi mở khóa tù y phục ra.

Bình Bình và An An lập tức từ trên giường trong tù y phục nhảy xuống, họ dò xét cẩn thận nét mặt của Phương Cẩn Chi, muốn biết tỷ tỷ của bọn họ có ổn hay không. Hai người bọn họ lo lắng cho nàng.

"Tôi nay bồi tỷ tỷ ngủ có được hay không?" Phương Cẩn Chi ôm lấy hai muội muội.

"Được." Bình Bình và An An đồng loạt gật đầu, hai người bọn họ luôn có một loại ăn ý thần kỳ, đều không tự chủ làm ra những động tác giống nhau như đúc. Thậm chí lúc nói chuyện, giọng nói cũng giống như được phát ra từ một người.

Phương Cẩn Chi ngủ rất say, cho đến khi Vệ mụ mụ ở bên ngoài gõ cửa ba lần. Phương Cẩn Chi mới dụi dụi mắt tỉnh lại. Mỗi lần nàng thức dậy, phản ứng vẫn luôn chậm hơn bình thường một chút.

"Tỷ tỷ, dậy đi." Bình Bình lắc lắc cánh tay nàng.

An An nắm một nhúm tóc dài của Phương Cẩn Chi, dùng đuôi tóc chọt chọt vào tai của Phương Cẩn Chi, khiến Phương Cẩn Chi cười "khanh khách" không ngừng.

"Dậy rồi dậy rồi, tỷ tỷ dậy rồi!" Lúc này con buồn ngủ của Phương Cẩn Chi đã biến mất toàn bộ. Nàng vội vàng để Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi hầu hạ rửa mặt thay y phục, ăn sáng, rồi nhanh chóng mang theo Diêm Bảo Nhi chạy tới học đường phủ Ôn Quốc Công.

Dọc đường đi, nàng tự nhủ với bản thân bất luận hôm nay gặp phải những lời nói lạnh nhạt giễu cợt trào phúng như thế nào, cũng sẽ không phát sinh tranh chấp với người khác, phải duy trì nụ cười cơ bản thỏa đáng nhất. Người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nàng vẫn luôn nhớ thân phận của mình.

Nhưng khiến Phương Cẩn Chi không ngờ chính là, cả buổi sáng đều trôi qua hết sức yên ổn. Giống như chẳng có chuyện gì xảy ra. Lục Giai Bò và Lục Giai Nhân cũng đối xử với nàng như ngày thường. Nếu nói có gì bất thường, thì chính là Lục Giai Huyền và Lục Giai Nghệ không đến học đường.

Phương Cẩn Chi nhìn thấy tiểu nha hoàn bên cạnh Lục Giai Huyền và Lục Giai Nghệ đến xin nghỉ, nói là hai biểu tỷ muội này hôm nay thân thể không được thoải mái lắm.

Phương Cẩn Chi yên lặng sao chép sách của hôm nay, trong lòng hiểu rõ Lục Giai Huyền và Lục Giai Nghệ là vì chuyện tối hôm qua mà ngủ dậy trễ. Nàng đã ngủ khá trễ rồi, nhưng lúc nàng rời khỏi viện Thùy Sao, Lục Giai Huyền và Lục Giai Nghệ cũng còn chưa rời khỏi.

Nhưng kết thúc khóa trình buổi sáng, từ miệng của Diêm Bảo Nhi, Phương Cẩn Chi mới biết được hôm nay Lục Tử Vực, Lục Tử Cảnh, Lục Vô Ki và Lục Tử Khôn cũng không đến học đường.

Phương Cẩn Chi không khỏi kinh ngạc.

Trong phủ, nhóm thiếu gia vốn khác biệt với các cô nương, thái độ của Lục gia đối với chuyện học hành của các vị cô nương là ủng hộ và khích lệ, cũng không nghiêm khắc. Nhưng đối với các vị thiếu gia Lục gia thì lại khác, Lục gia mời tiên sinh dạy học tốt nhất cho bọn họ, nhiệm vụ thường ngày cũng vô cùng nặng nề. Cách mỗi bảy ngày, các trưởng bối trong phủ còn có thể kiểm tra học vấn của bọn họ.

Do đó, mấy thiếu gia Lục gia này chỉ có thể xin nghỉ những lúc bị bệnh.

Nhưng sau khi Lục Thân Ky ghét bỏ thể cốt của bọn họ quá kém, mỗi buổi sáng đều yêu cầu bọn họ luyện võ một canh giờ. Năm năm trước, Đại Liêu khai chiến với Kinh Quốc, Lục Thân Ki rời khỏi phủ Ôn Quốc Công, không thể tự mình huấn luyện bọn họ, nên đã mời võ sư đến trông coi bọn họ rèn luyện mỗi ngày.

Vì vậy, mấy người bọn họ đồng loạt xin nghỉ không đến học đường là tuyệt đối không bình thường.

Phương Cẩn Chi rất hiểu tính khí của Lục Vô Nghiên, nàng hiểu được có lẽ lần này Lục Vô Nghiên muốn cho Lục Vô Ki chịu chút đau khổ. Nhưng Phương Cẩn Chi không nghĩ tới Lục Tử Vực, Lục Tử Cảnh và Lục Tử Khôn cũng bị liên lụy.

Phương Cẩn Chi lắc đầu một cái, không suy nghĩ thêm nữa. Dù sao Tam ca ca đã nói chuyện này hẳn sẽ xử lý.

"Cô nương! Ngủ nài nài ở bên ngoài tìm người!" Một tiểu nha hoàn vội vã chạy vào học đường tìm Phương Căn Chi.

Đang thu dọn đồ đạc, Lục Giai Bò và Lục Giai Nhân nhìn Phương Căn Chi một cái, rồi thu hồi tầm mắt tiếp tục thu dọn đồ đạc.

"Biết rồi." Phương Căn Chi bảo Diêm Bảo Nhi thay nàng thu dọn đồ đạc. Sau đó đi ra ngoài trước, nàng cũng không thể để Ngũ Cửu Mẫu chờ lâu.

Hôm nay gió hơi lớn, Ngũ nãi nãi đứng trong hành lang gấp khúc tránh gió, đang nhìn về phía bên này, lông mày cau lại có vẻ ảm ức.

"Ngũ Cửu Mẫu." Phương Căn Chi quỳ củ khuyu gối. "Người tìm con?"

Ngũ nãi nãi muốn nói lại thôi.

Một lúc sau, cuối cùng cũng không nhịn được mở miệng: "Căn Chi, mấy năm nay Cửu Mẫu chưa từng bạc đãi con có đúng hay không?"

"Ngũ Cửu Mẫu vẫn luôn đối xử với Căn Chi rất tốt rất tốt!" Phương Căn Chi nói đây là lời nói thật. Mấy năm qua, Ngũ nãi nãi xác thực đã giúp đỡ Phương Căn Chi nhiều lần. Coi như bà ta đối xử tốt với Phương Căn Chi là có dụng ý khác, quả thật cũng đã giúp đỡ Phương Căn Chi mấy lần.

Ngũ nãi nãi thờ phào nhẹ nhõm, bà ta kéo tay Phương Căn Chi, nói: "Căn Chi, Cửu Mẫu biết mấy năm nay đứa nhỏ Vô Ki này đã khi dễ con không ít. Là Cửu Mẫu nuông chiều làm hư nó, không quản giáo nó từ tế. Coi như nể mặt Cửu Mẫu, con cũng đừng so đo với nó có được không?"

Phương Căn Chi vẫn không nói gì, Ngũ nãi nãi nói tiếp: "Hơn nữa, mấy năm qua, đứa nhỏ Từ Cảnh này đối xử với con cũng rất tốt!"

Lục Từ Cảnh?

"Ngũ Cửu Mẫu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Phương Căn Chi cau mày.

Ngũ nãi nãi sùng sốt một chút, nhất thời trong lòng nghi hoặc. Chẳng lẽ không phải Phương Căn Chi ở trước mặt Lục Vô Nghiên tố cáo? Nhưng nhìn dáng vẻ hiện tại của Phương Căn Chi thật sự không giống nói dối. Hơn nữa, tác phong thường ngày của Phương Căn Chi trước sau như một đều duy trì "đi hòa vi quý". Có lẽ chuyện này quả thật là do Lục Vô Nghiên tự làm mà thôi.

Ngũ nãi nãi vội nói: "Hôm qua, đứa nhỏ Vô Ki này không hiểu chuyện khi dễ con ở viện Thủy Sao, từ lúc đó đến bây giờ vẫn chưa trở về!"

"Còn chưa trở lại?" Phương Căn Chi cũng kinh ngạc.

"Không chỉ có nó không trở lại, Từ Cảnh, Từ Khôn, còn có lão Bát chỉ thứ hai Lục Từ Vực cũng chưa trở lại! Ngay cả Ngũ cô nương và Thất cô nương cũng là giờ dần mới được đưa trở về!" Ngũ nãi nãi do dự một chút, mới nói tiếp: "Căn Chi, Cửu Mẫu cũng không gạt con. Đêm qua, ta tự mình đến đón người cũng không đón được. Ngay cửa viện Thủy Sao có một nha đầu đứng canh giữ, nha đầu đó rất lợi hại, trong tay cầm một thanh đại đao, không cho bất cứ ai đi vào....."

Ngũ nãi nãi thờ dài.

Trong lòng Phương Căn Chi nhất thời mờ mịt.

"Căn Chi, tính khí của Tam biểu ca con..... thật sự không được tốt lắm. Nghe nói mấy năm qua, hấn lãnh binh đánh giết người như ngóc. Ta..... con cần phải hiểu tấm lòng của một người mẫu thân! Cho dù ngày thường Vô Ki có chút kiêu căng, nói thế nào thì cũng là biểu huynh muội. Sau này nhất định Cửu Mẫu sẽ nghiêm khắc quản giáo nó, không để cho nó làm xằng làm bậy nữa có được không?"

Ngũ nãi nãi quan sát sắc mặt của Phương Căn Chi, nói tiếp: "Căn Chi, con là một hài tử hiếu lý lẽ. Con nên hiểu, làm lớn chuyện đối với ai cũng không tốt. Chẳng lẽ con muốn gánh lên người tội danh phá hư tình cảm huynh đệ? Hơn nữa..... từ nhỏ con đã có quan hệ rất tốt với lão Tam. Chẳng lẽ con muốn để Tam biểu ca con mang tiếng xấu là một người không để ý tình thù tặc?"

Phương Căn Chi thu hồi hỗn tạp trong lòng. Nàng nhìn Ngũ nãi nãi, rồi nói: "Ngũ Cửu Mẫu, người cũng biết thân phận bất tiện của Căn Chi. Ở trong phủ này, con vốn là một cây lục bình. Chẳng lẽ người cho rằng con có thể khuyên giải được Tam ca ca sao?"

Ngũ nãi nãi ngậm ngẫn cả người.

Phương Căn Chi lại kéo ra một nụ cười: "Dù sao chuyện này cũng do con gây nên. Một lát nữa, con sẽ đến viện Thủy Sao xem một chút."

Nghe Phương Căn Chi nói như vậy, Ngũ nãi nãi không khỏi thờ phào nhẹ nhõm. Chỉ cần Phương Căn Chi mở miệng là được. Thân phận nàng hơi thấp một chút, nhưng lại được Lục Vô Nghiên cưng chiều không thôi!

"Ngũ Cửu Mẫu, vậy con đi trước."

"Được, con có lòng rồi."

Nhìn bóng dáng Phương Căn Chi đi xa, Ngũ nãi nãi mới hiểu ra những lời Phương Căn Chi vừa mới nói, biểu cô nương này vẫn luôn ít nói, nhưng mỗi một câu đều suy tính rõ ràng mới nói.

Phuong Cẩn Chi và Ngũ nữ nói chuyện kéo dài một lúc, thì Diêm Bảo Nhi đã thu thập xong tất cả đồ đạc.

Phuong Cẩn Chi mang Diêm Bảo Nhi đi ra ngoài, đi được một đoạn, liền nhìn thấy một vị phụ nhân đứng dưới chân tường, bộ dạng vô cùng lo lắng. Khi bà ấy nhìn thấy Phuong Cẩn Chi đi ra ngoài, lập tức mừng rỡ nghênh đón.

Phuong Cẩn Chi có chút ấn tượng với dáng vẻ của nữ nhân này, nhưng nhất thời không nhớ ra.

"Biểu cô nương, người không biết ta. Ta là một di nương trong viện tử của Nhị gia." Lúc nói chuyện, giọng nói của Vương di nương rất nhu hòa, mang theo phần cung kính.

Phuong Cẩn Chi lập tức nhớ ra, bà ấy là thân mẫu của Lục Tử Vực.

"Ta biết bà." Phuong Cẩn Chi nói. "Vì chuyện của Tử Vực biểu ca sao?"

"Vâng vâng vâng..... cho đến bây giờ Tử Vực vẫn chưa trở về, trong lòng ta sốt ruột quá nên mới len lút đến tìm người. Ta biết rõ ta không có tư cách tới đây cầu người giúp đỡ, nhưng Nhị nữ sẽ không ra mặt, ta... ta lo lắng cho nó....." Vương di nương vội vàng trấn tĩnh.

"Bà cứ về trước đi, ta cũng đang muốn đến viện Thùy Sao. Tử Vực biểu ca là người rất tốt, nhất định đã có hiểu lầm gì ở đây. Bà đừng quá lo lắng." Phuong Cẩn Chi nói chậm rãi.

"Được được được, đa tạ biểu cô nương!" Vương di nương khom người cảm tạ Phuong Cẩn Chi, đứng ở góc khuất nhìn Phuong Cẩn Chi rời đi.

Phuong Cẩn Chi khẽ thở dài một tiếng.

Đây là thiếp.

Cho dù ở trong nhóm thiếu gia trong phủ, Lục Tử Cảnh vô cùng ưu tú, ngày thường cũng hưởng thụ đủ loại cảm y ngọc thực. Nhưng thân mẫu của hắn là thiếp, là một người thiếp hèn mọn. Ngay cả khi nhi tử xảy ra chuyện, cũng chỉ có thể len lút tới đây cầu cạnh.

Ngày hôm qua Lục Vô Nghiên đã nói hắn sẽ xử lý tốt chuyện này, Phuong Cẩn Chi vốn không muốn quản. Nhưng chuyện ngày hôm qua, cũng chỉ có Lục Vô Ki hết sức quá đáng. Mấy vị biểu ca trong phủ và Ngũ biểu tỷ Lục Giai Huyền, Thất biểu muội Lục Giai Nghệ đều giúp đỡ nàng.

Sao Phuong Cẩn Chi có thể lấy oán báo ân.

Phuong Cẩn Chi mang theo Diêm Bảo Nhi đến viện Thùy Sao, quả nhiên nhìn thấy Nhập Tửu đang ôm đao đi qua đi lại trước cửa viện Thùy Sao.

"Ta có thể đi vào không?" Phuong Cẩn Chi đi lên phía trước.

Nhập Tửu nhìn nàng một cái, nói: "Không thể."

Phuong Cẩn Chi ngậm ngẫn cả người.

"Thật không thể?" Phuong Cẩn Chi hỏi lại một lần nữa.

Nhập Tửu lắc đầu.

Phuong Cẩn Chi còn tưởng Nhập Tửu không biết trước đây nàng vẫn luôn có thể tùy ý ra vào viện Thùy Sao. Đúng lúc này, Nhập Phan từ trong viện đi qua, Phuong Cẩn Chi vội vàng gọi nàng ấy một tiếng.

Nhập Phan đi tới, cười áy náy: "Biểu cô nương, Tam thiếu gia đã dặn ngay cả người cũng không thể vào."

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Vô lại

Tối đến, Ngũ nữ lại tới tìm Phuong Cẩn Chi. Phuong Cẩn Chi ti mi giải thích, bà ta mới chịu tin Phuong Cẩn Chi cũng bị chặn bên ngoài cửa viện Thùy Sao. Ngũ nữ không còn cách nào, đành phải đến tìm Tam thái thái xin giúp đỡ.

Tam thái thái cũng vô cùng lo lắng cho tôn tử. Trước là bản khoán thân phận, thật không tốt nếu phải đi cầu cạnh tôn bối. Bà ta chỉ trích Ngũ nữ mấy câu, sau đó đuổi Ngũ nữ trở về. Bản thân thì trần trọc trở mình ngủ không yên. Trời vừa sáng, bà ta đã tự mình đến viện Thùy Sao.

Trong lòng Tam thái thái có chút hồi hộp, chỉ sợ với thân phận của bà ta vẫn bị chặn ngoài cửa, như vậy sẽ khiến cho bà ta mất hết mặt mũi. Trên thực tế, bà ta thật sự cũng không được vào. Nhập Tửu không lưu cho bà ta một chút thể diện. Tam thái thái giận đến suýt ngất đi, bà ta khề cần rằng, không thể làm gì khác hơn là đến trước mặt lão thái thái cầu xin.

Lão thái thái đã sớm mặc kệ chuyện hậu trạch, Tam phu nhân lấy chuyện này đến cầu xin bà, thật sự cũng quá mất mặt. Nhưng Tam thái thái cũng hết cách, hai ngày nay, không chỉ có bà ta và Ngũ nãi nãi qua đó, ngay cả Nhị nãi nãi chi thứ hai cũng vì Lục Tử Vực mà chạy một chuyến, còn có mấy thiếu gia lớn tuổi của Lục gia cũng đi. Cứ như vậy không một ai được tiến vào! Đừng nói là đi vào, ngay cả bóng dáng của Lục Vô Nghiên cũng không nhìn thấy!

Lục Vô Ki và mấy vị thiếu gia thứ xuất trong phủ đã ở viện Thủy Sao một ngày hai đêm, mà không hề có một chút tin tức nào!

Cũng không thể gây âm ỉ đến trước mặt mấy vị lão gia, như vậy động tĩnh sẽ rất lớn.

Nhưng Tam thái thái không ngờ -- bà ta cũng gặp phải vách tường ở chỗ lão thái thái. Lão thái thái cáo ồm không gặp bà ta!

"Vậy phải làm sao bây giờ! Vậy phải làm sao bây giờ! Vậy phải làm sao bây giờ!" Ngũ nãi nãi đi theo Tam thái thái đã lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần.

"Có thể làm cái gì? Trở về chờ!" Tam thái thái hung ác trợn mắt nhìn tiểu nhi tức một cái. "Con hư tại mẫu thân! Nhìn chuyện tốt người làm đi! Còn không biết xấu hổ ở đây âm ỉ với ta!"

Thật ra Ngũ nãi nãi chẳng phải là một mẫu thân quá cứng chiều hải tử. Rõ ràng Lục Vô Ki là bị Tam thái thái chiều hư. Nhưng làm nhi tức, bà ta đâu dám nói ra mấy lời chỉ trích bà bà? Bà ta chỉ có thể cúi đầu không dám hé răng, cần răng nuốt vào bụng.

Ban đầu Ngũ nãi nãi còn định nếu hậu viện không giải quyết được, đành phải để phụ thân của Lục Vô Ki và tổ phụ ra mặt. Nhưng sau khi bị Tam thái thái khiển trách một lần, Ngũ nãi nãi cũng hiểu chuyện này không dễ dàng như vậy, dù các lão gia ra mặt cũng chỉ sợ.....

Hiện tại chắc là chỉ có thể đợi.

Phương Cần Chi cũng có chút gấp gáp, dù sao chuyện này cũng do nàng mà ra. Mấy lời Ngũ nãi nãi nói với nàng cũng có chút đạo lý, nàng không thể gánh tội danh phá hư tình cảm huynh đệ. Hơn nữa, nàng cũng không muốn mấy người không liên quan như Lục Tử Vực, Lục Tử Cảnh và Lục Tử Khôn bị liên lụy, cũng không muốn ảnh hưởng đến danh tiếng của Lục Vô Nghiên.

Mặc dù..... Lục Vô Nghiên cũng chẳng có chút danh tiếng gì.

Phương Cần Chi đợi đến xế chiều, viện Thủy Sao vẫn không có tin tức. Nàng vừa định đến đó thêm một chuyến, không ngờ phủ Vinh Quốc Công lại cho người tới đón nàng.

Phương Kim Ca không kiên nhẫn đứng chờ nàng ở bên ngoài, hần vừa nhìn thấy Phương Cần Chi bước ra, liền phun cọng rom đang ngậm trong miệng ra, nói: "Còn lẽ mề ở đó làm gì, không mau thu dọn đồ đạc đi theo ta!"

"Đi, đi..... đi đâu chứ?" Phương Cần Chi có chút mờ mịt.

"Người giả bộ hồ đồ cái gì! Không phải người nói nhớ mẫu thân ta, muốn tới nhà ta ở sao?" Phương Kim Ca không kiên nhẫn.

Phương Cần Chi sững sốt một hồi lâu, mới phản ứng được. Nàng nhìn về phía viện Thủy Sao một cái rồi nói: "Nhị ca chờ muội một lát, muội trở về lấy chút đồ rồi tới."

Phương Kim Ca còn muốn oán giận nàng thêm mấy câu, nhưng nhìn vẻ mặt của nàng có cái gì đó không đúng lắm, nên nuốt mấy lời định nói xuống.

Phương Cần Chi ở phủ Vinh Quốc Công chín ngày, đến ngày thứ mười thì Kiều muội muội tới đón nàng trở về.

Lúc Phương Cần Chi đến Phương gia cũng chỉ mang theo một mình Diêm Bảo Nhi. Theo lý nên mang theo Vệ muội muội sẽ thoải mái hơn, nhưng Bình Bình và An An không thể rời khỏi Vệ muội muội. Phương Cần Chi có đau lòng hai muội muội thế nào, nàng cũng là chủ tử lớn lên trong ăn sung mặc sướng. Chuyện chăm sóc người khác như thế này, nàng cũng không thành thạo. Những năm qua, chuyện ăn uống ngủ nghỉ, vẫn luôn do Vệ muội muội lên lút chăm sóc Bình Bình và An An. Cho nên mấy năm này, mỗi lần nàng ra cửa tuyệt đối sẽ không mang theo Vệ muội muội.

"Muội muội, chuyện mấy vị biểu ca như thế nào rồi?" Từ biệt người Phương gia, trên xe ngựa trở về, Phương Cần Chi vội vàng hỏi thăm tin tức Kiều muội muội.

Kiều muội muội nói: "Cô nương, sau khi người đi, bên phía viện Thủy Sao vẫn yên lặng. Cũng như trước đó, không ai được đi vào, cũng không ai đi ra. Cho đến ngày hôm qua, ước chừng mười ngày không hề có tin tức gì của mấy vị thiếu gia ở trong viện Thủy Sao. Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia và Tứ thiếu gia đã xông vào!"

Phương Cần Chi có chút kinh ngạc.

Đại biểu ca Lục Vô Phá, Nhị biểu ca Lục Vô Lệ và Tứ biểu ca Lục Vô Thế đều tập võ, mấy năm đánh giặc cũng đều có đầu quân tôi luyện. Nếu viện Thủy Sao chỉ có một mình Nhập Tửu bảo vệ, ba người bọn họ xông vào cũng không phải là không có khả năng.

"Với bản lĩnh của ba vị biểu ca, nếu liên thủ xông vào thì cũng có thể, nhưng có phải Tam ca ca rất tức giận hay không?" Phương Cần Chi vội vàng hỏi.

Đúng vậy, chuyện đầu tiên Phương Cần Chi nghĩ tới chính là sợ những người đó xông vào viện Thùy Sao đã chọc Lục Vô Nghiên mất hứng.

"Cô nương người nghĩ nhiều rồi!" Kiều mục mục lắc đầu một cái. "Ba vị thiếu gia không hề động thủ, cái cô nương ôm đao trước đó ngồi trên gờ tường, không ngăn cản bọn họ đi vào!"

"Thì ra là vậy..... Vậy, sau đó thì sao?" Phương Cần Chi vội hỏi.

"Sau khi ba vị thiếu gia xông vào, thì nhìn thấy Bát thiếu gia, Cửu thiếu gia, Thập nhất thiếu gia và Thập nhị thiếu gia đang uống trà, đánh cờ! Còn Tam thiếu gia hoàn toàn không có ở viện Thùy Sao!"

"À?" Phương Cần Chi có chút mục mục. "Tam ca ca thật sự không có ở viện Thùy Sao?"

"Rốt cuộc là Tam thiếu gia có ở đó hay không, mấy người ở đó cũng không rõ, thế nhưng mấy ngày qua, bốn vị thiếu gia ở lại trong viện Thùy Sao xác thực là chưa từng nhìn thấy Tam thiếu gia dù chỉ một lần. Hai nha hoàn bên cạnh Tam thiếu gia, Nhập Trà và Nhập Phan hầu hạ bốn vị thiếu gia ăn uống rất đầy đủ." Kiều mục mục cau mày. "Tam thiếu gia làm ra chuyện này cũng thật cổ quái, giam giữ người ta, sau đó sai người trông chừng không cho bọn họ rời đi, mà hắn cũng không thèm gặp bọn họ....."

Kiều mục mục "chặc" một tiếng.

"Sau đó thì sao? Bốn vị biểu ca được mấy người Đại biểu ca đưa về sao?"

"Đúng vậy! Cứ như thế đưa về thôi! Cái cô nương ôm đao đó cũng không ngăn cản. Cho đến khi các vị thiếu gia trở về viện từ của mỗi người, cũng không nhìn thấy bóng dáng Tam thiếu gia!" Kiều mục mục nghĩ hoài không thông.

Phương Cần Chi lại hỏi: "Vậy vì sao hôm nay bà tới đón ta?"

Kiều mục mục kinh ngạc nhìn Phương Cần Chi. "Cô nương, không phải người bảo lão nô tới đón người sao?"

Phương Cần Chi cúi đầu không nói. Nàng tự nhận mình là một người thông minh, nhưng sự thông minh này ở trước mặt Lục Vô Nghiên chỉ là những trò ma mãnh của trẻ con. Nàng giống như luôn bị Lục Vô Nghiên nhìn thấu, mà nàng thì vất vả lắm mới có thể đoán được chút xú tâm tư của Lục Vô Nghiên.

Trở lại phủ Ôn Quốc Công, Phương Cần Chi cảm thấy có cái gì đó là lạ, nhưng lại không biết là cái gì. Nàng đi dọc theo con đường lát gạch xanh hướng về tiểu viện của mình, xuyên qua cửa thủy hoa, nàng chợt dừng bước. Nàng chậm rãi xoay người, nhìn hai hạ nhân đang quét tủy trong tiểu hoa viên ở xa xa.

"Cô nương, sao người không đi tiếp?" Diêm Bảo Nhi hỏi.

Phương Cần Chi thu hồi lại ánh mắt, hỏi Kiều mục mục ở bên cạnh: "Hai hạ nhân này rất lạ mắt, là người mới tới sao?"

Kiều mục mục cau mày nói: "Đúng vậy, mấy ngày trước, trong phủ thu nhập một nhóm hạ nhân rất lớn. Rất nhiều hạ nhân cũ bị đuổi đi."

"Bắt đầu từ lúc nào?" Phương Cần Chi hỏi tới.

"Năm sáu ngày nhì? Không..... bảy ngày. Phải bắt đầu từ bảy ngày trước mới đúng! Lão nô nhớ nhóm hạ nhân đầu tiên tiến vào trong phủ là ngày người đi phủ Vinh Quốc Công."

Phương Cần Chi tiếp tục đi về phía trước, trên đường gặp phải mấy hạ nhân, tất cả đều lạ hoắc.

Nàng trở lại tiểu viện của mình, nghỉ ngơi một lúc, rồi để Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi hầu hạ thay một bộ y phục yêu thích, sau đó mới đi đến viện Thùy Sao. Cửa viện Thùy Sao trống không, Nhập Tửu không còn ở đó.

Phương Cần Chi bảo Diêm Bảo Nhi đi theo nàng tới đây trở về trước, rồi tự đi vào.

Trong viện, dưới tàng cây, Nhập Trà và Nhập Tửu đang nói chuyện bên cạnh cái bàn đá.

"Hôm nay ta có thể đi vào không?" Phương Cần Chi cười cười hỏi Nhập Tửu.

Nhập Tửu cười "hắc hắc" mấy tiếng, sáng khoái nói: "Lần trước là mệnh lệnh của cấp trên, Nhập Tửu không thể không tuân, biểu cô nương cũng đừng ghi hận ta."

Nhập Trà đã tiến lên nghênh đón: "Tam thiếu gia ở trong thư các."

"Được, ta sẽ đi tìm huynh ấy." Phương Cần Chi đi không được bao lâu, đã nhìn thấy Nhập Phan ôm một cái túi hoa quế đang đi về phía phòng bếp.

Ngày đó Nhập Phan đứng ra che chở cho Phương Cần Chi, khiến Phương Cần Chi vô cùng cảm kích. Nàng rất muốn nói với Nhập Phan một câu

cảm tạ.

"Nhập Phan?" Phương Cần Chi vội vàng gọi nàng ấy. Nhưng có lẽ Nhập Phan không nghe thấy, dáng vẻ của nàng ấy có chút mất hồn mất vía. Phương Cần Chi không thể không gọi nàng ấy thêm một lần.

"Biểu cô nương tới rồi, tối nay đúng lúc phải làm mật quế hoa! Biểu cô nương lưu lại ăn nhé." Nhập Phan nở một nụ cười gượng gạo.

"Người làm mật quế hoa rất ngọt! Ta rất thích nha!"

"Vậy nô tỳ phải đi làm việc đây." Nhập Phan khẽ khụy gối, đi vào phòng bếp.

Phương Cần Chi nhìn bóng lưng Nhập Phan, thu hồi nụ cười trên mặt. Là vì chuyện ngày hôm đó sao? Trong lòng Phương Cần Chi có chút áy náy, thân thể của cô nương gia là quý giá nhất, sao có thể bị người khác nhìn thấy dễ dàng như vậy. Nhưng nói thế nào Nhập Phan cũng là một hạ nhân, mà đôi phương lại là bốn vị thiếu gia Lục gia.

Phương Cần Chi muốn bồi thường, nhưng cũng không biết nên làm như thế nào cho phải.

Nàng rầu rĩ không vui đi vào thư các.

Lục Vô Nghiên đang ngồi đọc sách trên một bộ bàn ghế được bố trí ở góc tường.

"Tam ca ca."

"Ừ, trở về rồi." Lục Vô Nghiên đọc nhanh như gió, đọc hết một trang sách, mới khép sách lại, giương mắt nhìn về phía Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi có chút không vui nói: "Tam ca ca chê muội cản trở, lại tổng muội đi."

Lục Vô Nghiên cười khẽ một tiếng, nói: "Không phải, chỉ là gần đây thay đổi nô bộc trong phủ, nơi nào cũng lộn xộn, sợ làm ảnh hưởng đến muội. Đúng lúc cho muội đến Phương gia tránh một thời gian để thanh tịnh."

Trong lòng Phương Cần Chi "lộp độp" một tiếng.

Nàng vội vàng hỏi: "Thay thế những ai, tại sao lại thay?"

"Chỉ lưu lại những người hầu hạ trong phủ ba mươi năm trở lên, cùng với tất cả nha hoàn nhất đẳng ở các phòng." Lục Vô Nghiên nói.

"Ý của Tam ca ca là..... trừ mấy người đó ra, những hạ nhân khác trong phủ đều bị đuổi đi sao?" Phương Cần Chi không khỏi bước về phía trước một bước hai bước, đến gần Lục Vô Nghiên hơn một chút.

"Không phải đuổi, chỉ gửi đến những trang tử khác thôi."

Vậy cũng đâu có gì khác biệt.

Gần cả ngàn nô bộc trong phủ Ôn Quốc Công, mà chỉ trong bảy ngày đã Đại Hoán Huyết.

"Là chủ ý của Tam ca ca sao? Vì, vì sao?" Trong lòng Phương Cần Chi cũng mơ hồ đoán được, nhưng nàng lại bị kinh sợ bởi chính suy đoán trong lòng mình.

"Chuyện đêm đó, sẽ không bao giờ có người nào nhắc tới nữa. Không một ai có thể bàn tán về muội." Lục Vô Nghiên nâng tay lên muốn nắm lấy tay Phương Cần Chi, tay của hắn khựng lại giữa không trung, rồi thu trở về, lạnh lẽo đặt lên đầu gối.

"Chỉ vì không muốn để hạ nhân bàn tán sau lưng muội sao?" Phương Cần Chi không thể diễn tả cảm giác hiện tại trong lòng mình. Là khổ, hay là ngọt.

"Không chỉ có hạ nhân, bất cứ ai ở Lục gia, từ nay về sau cũng sẽ không nhắc lại chuyện hôm đó. Đêm hôm đó muội không uống say, ta không ôm muội trở về, muội càng không ngủ lại ở chỗ của ta." Lục Vô Nghiên chăm chú nhìn Phương Cần Chi. "Không cần phải phiền lòng nữa, chuyện gì cũng không xảy ra. Ta vẫn là Tam ca ca của muội, tất cả đều giống như trước đây."

Phương Cần Chi lui về phía sau hai bước, nhìn Lục Vô Nghiên bằng đôi mắt hơi xa lạ.

Lục Vô Nghiên cười khổ, hất giang hai tay ra, bắt đầu đi nói: "Nhìn đi, Tam ca ca của muội chính là vô lại như vậy đó. Rõ ràng là ta làm sai, lại cố tình "chỉ huy bảo vệ", khiến gần cả ngàn người đền bù cho sai lầm của ta."

Phương Cần Chi há miệng, nhất thời nghẹn ngào.

"Không phải như vậy, không cần như vậy." Phương Cần Chi chậm rãi lắc đầu. "Muội....."

Phương Cần Chi muốn nói nàng không yếu ớt như vậy, những năm qua ở trong phủ Ôn Quốc Công, nàng như bước đi trên lớp băng mỏng, vốn đã chịu rất nhiều đau khổ, bị rất nhiều người xem thường và khinh rẻ. Cho nên, nàng có thể rất dũng cảm đối mặt với bàn tán của người khác.

Nàng có thể!

Nhưng nàng nói không nên lời.....

Phương Cần Chi cúi đầu, nàng không thể không thừa nhận, có một cái gì đó gọi là "cảm động" đang cuộn cuộn từng đợt trong lòng nàng. Cũng sắp nhún chìm toàn bộ trái tim nàng.

Cho dù Lục Vô Nghiên quyết đoán vô tình như thế nào đi nữa, cho dù nhiều người chán ghét hắn, dám giận mà không dám nói hắn hơn đi nữa. Ở trên thế giới này, Phương Cần Chi nàng cũng không thể chỉ trích hắn. Vĩnh viễn không thể.

Cái câu "Muội có thể " cứ nghẹn lại nơi cổ họng của Phương Cần Chi, cuối cùng lúc từ trong miệng nàng phát ra, đã biến thành "Muội rất..... vui."

Phương Cần Chi ngẩng đầu lên, nàng nhìn Lục Vô Nghiên, từ từ kéo ra một nụ cười.

"Tam ca ca, đa tạ huynh. Đa tạ....."

Lục Vô Nghiên có chút ngoài ý muốn.

Hắn vốn chuẩn bị tâm lý Phương Cần Chi sẽ tức giận, còn suy nghĩ mấy biện pháp để dỗ dành nàng. Lúc này chắc không cần dùng tới rồi.

"Trở về nghỉ ngơi đi. Ngày mai..... còn có chuyện."

Nghe vậy, Phương Cần Chi có chút kinh ngạc nhìn Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên thay đổi nhân sự gần hết phủ Ôn Quốc Công, lại giam giữ Lục Tử Cảnh, Tục Tử Vực, Lục Vô Ki và Lục Tử Khôn chừng mười ngày, loại kinh hoàng rõ rệt như thế này còn chưa đủ sao?

Ngày hôm sau, Phương Cần Chi mới hiểu Lục Vô Nghiên nói như vậy là có ý gì.

Lục Vô Nghiên bắt một trong bốn người Lục Tử Vực, Lục Tử Cảnh, Lục Vô Ki và Lục Tử Khôn phải đứng ra lấy Nhập Phan -- hôn nhân chính thức.

Chuyện này đã khiến cho cả phủ Ôn Quốc Công dậy lên sóng to gió lớn.

Nhập Phan, nàng ấy là một hạ nhân.

Thảo nào, thảo nào lúc nhìn thấy Nhập Phan, Phương Cần Chi cảm thấy nàng ấy có chút mất hồn mất vía.

Lục Tử Vực đã đính thân, Lục Tử Khôn mới mười hai tuổi, hai người bọn họ nhất định không được? Với thân phận của Nhập Phan, cho dù là phối với thiếu gia thứ xuất trong phủ cũng không đủ, nói gì đến Lục Vô Ki. Vậy, cũng chỉ còn lại một mình Lục Tử Cảnh.

Lục Tử Cảnh cười khỏ.

Hắn đứng bên dưới mái hiên, nhìn Phương Cần Chi đi vào học đường. Tham lam nhìn theo bóng dáng nàng không rời bỏ. Hắn không thể nhìn nàng không rời mắt.

"Cửu đệ." Lục Tử Vực vỗ vỗ vai hắn. "Quên muội ấy đi, chẳng lẽ đệ còn không rõ chuyện của Nhập Phan sao?"

"Đệ hiểu." Lục Tử Cảnh gật đầu.

Lục Tử Vực thở dài, hắn cũng nhìn Phương Cần Chi đang nói chuyện với Lục Giai Huyền dưới mái hiên. Hắn nói: "Cửu đệ, ta và đệ khác nhau. Ta thật sự xem Cần Chi là muội tử. Ta là người ngoài cuộc, ta nhìn thấy rất rõ ràng. Ánh mắt đệ nhìn Cần Chi, cũng là ánh mắt Tam ca nhìn muội ấy."

Lục Tử Cảnh trừ cười khỏ ra còn có thể làm gì. Qua một hồi lâu, hắn mới nói: "Thân phận, cũng bởi vì thân phận. Hắn có thể khiến đệ lấy một hạ nhân làm thê tử."

"Cửu đệ, Cần Chi mới mười hai tuổi. Chẳng lẽ đệ thật sự thích muội ấy đến vậy?" Lục Tử Vực hỏi.

Lục Tử Cảnh quay đầu lại, quan sát Lục Tử Vực, hỏi: "Lời này của Bát ca là có ý gì?"

Lục Tử Vực thở dài, nói: "Bởi vì ta thật sự thương Cần Chi như muội tử, thật sự muốn tốt cho con bé. Cho nên rất dễ ý đối với chuyện của muội ấy. Cửu đệ, đệ đã từng giống như ta, cũng cảm thấy Cần Chi rất ngoan ngoãn đáng yêu, giống như ta xem con bé như muội tử. Bắt đầu từ lúc nào, ánh mắt đệ nhìn muội ấy đã không giống như ngày trước nữa?"

Lục Tử Cảnh cau mày.

"Từ cái ngày Ngũ nãi nãi cười nói "Người nào cưới Cần Chi, có thể công khai nhận lấy toàn bộ gia sản của Phương gia."" Trong mắt Lục Tử Vực từ từ tỏa ra sự lạnh lẽo.

Sắc mặt Lục Tử Cảnh cũng thảm bại trong nháy mắt, hết sức khó khăn, hần nói: "Đây chỉ là suy đoán của huynh!"

Lục Tử Vực cười cười, nói: "Thật ra thì trước đây ta cũng nghĩ đệ và Cẩn Chi rất xứng đôi. Chỉ cần đệ đối xử tốt với muội ấy, chân tâm thật ý thương muội ấy, cho dù đệ đối xử tốt với muội ấy trong đó có xen lẫn một chút gì đấy, cũng không có gì đáng ngại. Nhưng chuyện cho đến thời điểm này, ta mới hiểu được sủng ái của một nam nhân đối với nữ nhân có thể đạt đến trình độ này."

"Cửu đệ, đệ lấy lòng Cẩn Chi là hợp tình lý, có ai không suy tính cho tương lai của mình chứ? Nhưng....." Lục Tử Vực dùng một giọng điệu rất nghiêm túc nói: "Chúng ta đều là thứ tử, từ nhỏ đã phải học cách lấy lòng phụ thân và đích huynh đệ. Tam ca là không thể đắc tội. Đừng đánh chủ ý lên Cẩn Chi nữa, bởi vì tương lai muội ấy sẽ là Tam tẩu của chúng ta."

"Tam tẩu?" Lục Tử Cảnh chật vật lặp lại cách xưng hô này.

Lục Tử Vực bỗng nhiên bật cười, toét miệng nói: "Cửu đệ, có muốn đánh cuộc hay không? Cẩn Chi nhất định sẽ trở thành Tam tẩu của chúng ta, sẽ trở thành nữ chủ nhân hậu trạch Lục gia. Tam ca của chúng ta, sẽ không từ thủ đoạn nào để lấy được muội ấy."

Lục Tử Cảnh không lên tiếng, hần nhìn về phía mái hiên của học đường lần nữa. Phương Cẩn Chi đã không còn ở đó, dưới mái hiên trống không, trong lòng Lục Tử Cảnh cũng trống trải.

Đúng vậy, lúc mới bắt đầu, Lục Tử Cảnh thật sự ôm mục đích không thuần khiết đến gần Phương Cẩn Chi. Dưới ám hiệu của Ngũ nãi nãi.

Đích mẫu đã mấy lần ám hiệu hần đi lấy lòng Phương Cẩn Chi, hần quả thật đã làm như vậy. Đúng như Lục Tử Vực từng nói, hần là thứ tử trong phủ, hần muốn suy tính cho tương lai của mình. Mấy năm nay, hần vốn thay phụ thân xử lý các loại cửa hàng. Đối với mấy chuyện xử lý công việc làm ăn buôn bán, hần vẫn tương đối am hiểu. Thậm chí hần còn nghĩ tới chờ Phương Cẩn Chi trưởng thành liền lấy nàng, sau đó có thể thay nàng quản lý gia sản Phương gia. Hần tin rằng bằng thủ đoạn của hần, nhất định có thể quản lý cửa hàng ngày càng phát triển, cuộc sống sau này cũng càng ngày càng tốt hơn.

Thân phận của hần lấy Phương Cẩn Chi làm thê tử là thích hợp.

Hần và Lục Tử Vực cùng tuổi, Lục Tử Vực đã đính thân, nhưng hần lại chậm chạp chưa bàn đến chuyện hôn sự. Ngũ nãi nãi giúp hần kéo dài hôn sự. Chỉ chờ Phương Cẩn Chi lớn lên. Nhưng bọn họ còn chưa chờ được Phương Cẩn Chi lớn lên, đã chờ được Lục Vô Nghiên trở về.

Thiên trường địa cửu, nước chảy đá mòn.

Mấy năm quan tâm và đối tốt, Lục Tử Cảnh thật sự chỉ mưu đồ của hồi môn trên người Phương Cẩn Chi hay sao? Ngũ nãi nãi nghĩ như vậy, Lục Tử Vực cũng cho rằng như vậy. Chỉ có bản thân Lục Tử Cảnh mới hiểu, trong lúc vô tình hần đã đặt Phương Cẩn Chi vào trong lòng.

Không đến nỗi không phải nàng thì không lấy, đến chết cũng không đổi, nhưng một hạt giống mang tên "thích" đã thật sự gieo xuống rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Vượt quá khuôn phép

Lúc Trường Công Chúa bước vào viện Thùy Sao, Lục Vô Nghiên đang dạy Phương Cẩn Chi điều khác.

Lần trước Tam thái thái đến trước mặt lão thái thái cầu xin, lão thái thái cáo ốm không gặp, tránh được vũng nước đục lần này. Nhưng sao lão thái thái có thể mặc kệ chuyện hậu trạch? Bà sống đến chừng này tuổi, đã nhìn thấu hết tất cả sự đời. Bà hiểu Lục Vô Nghiên quyết tâm ra mặt thay cho Phương Cẩn Chi, coi như bà có đứng ra cũng chẳng có hiệu quả.

Chuyện này bà cũng phải quản!

Lục gia không có ai quản được Lục Vô Nghiên, nhưng cũng có người quản được hần.

Ngay cả lời nói của phụ thân hần là Lục Thân Ky, Lục Vô Nghiên cũng chỉ nghe lấy lệ, nếu nói cả thiên hạ này người nào có thể khiến Lục Vô Nghiên nghe lọt tai, vậy cũng chỉ có một mình Trường Công Chúa.

Cho nên, lão thái thái tự mình viết thư cho Trường Công Chúa, kể toàn bộ chuyện của Lục Vô Nghiên, trong đó thể hiện một vị lão nhân gia lo âu cho tương lai của tông tôn tử. Từ ái dào dạt, huyết lệ doanh trùng.

"Mẫu thân nhất định đã mệt mỏi, con đỡ người vào trong nghỉ ngơi."

Trường Công Chúa không nhìn hần, mà nhìn chăm chú vào Phương Cẩn Chi.

Phương Căn Chi vội vàng chiếu theo cấp bậc lễ nghĩa, quy quy củ củ hành lễ với bà, rồi cúi đầu thật thấp đứng yên ở một bên, trong lòng bồn chồn không yên.

Lục Vô Nghiên nhú mày một cái.

"Không phải con muốn kết hôn với nàng sao? Bồn cung bảo Hoài Xuyên ban cho con một đạo thánh chỉ tứ hôn không phải là được rồi sao? Gây sức ép cái gì!"

Lục Vô Nghiên nâng trán, có chút vô lực nói: "Mẫu thân, đây không phải là chuyện bức hôn...."

"Bức hôn?" Trương Công Chúa quan sát kỹ lưỡng Phương Căn Chi, chất vấn: "Người không đồng ý?"

"Con....." Câu "Con đồng ý" của Phương Căn Chi còn chưa kịp nói ra, Trương Công Chúa đã cắt ngang nàng.

"Thôi, cũng quá nhỏ." Trương Công Chúa xoay người, đi về phía Nhập Tửu, Nhập Trà và Nhập Phan đứng ở trong góc. Ánh mắt bà quét tới, Nhập Tửu vẫn bình thường, Nhập Trà và Nhập Phan lại càng cung kính hơn.

Bà chỉ trích Lục Vô Nghiên: "Mặc kệ con muốn gây kinh hãi hay đang ôm cái chủ ý quỷ quái gì, sao lại để người Nhập Lâu hy sinh? Không ngờ Bồn cung giao Nhập Lâu cho con, con lại không làm chuyện đúng đắn!"

"Người!" Trương Công Chúa chỉ vào Nhập Phan. "Không cần nghe mấy lời vô vị của chủ tử người, lập tức trở về Nhập Lâu!"

Nhập Phan vội vàng quỳ xuống, run giọng nói: "Không! Nhập Phan không hy sinh gì cả. Có thể ở lại viện Thùy Sao hầu hạ Tam thiếu gia là phúc phận của Nhập Phan, Tam thiếu gia đưa nô tỳ cho thiếu gia trong phủ, là cho nô tỳ thể diện! Nô tỳ chỉ lo lắng người mới tới sau này không thể hầu hạ Tam thiếu gia thật tốt....."

Nàng phủ phục thật sâu: "Hết thảy nô tỳ đều nghe theo Tam thiếu gia!"

Trương Công Chúa khá sững sốt, trong ánh mắt quan sát của bà nhìn Nhập Phan có thêm một chút lạ lùng. Bà liếc nhìn Nhập Phan đang phủ phục dưới đất thêm một cái, rồi thu hồi tầm mắt. Bà quay người lại, chỉ vào Phương Căn Chi: "Người, ra ngoài với Bản cung một chuyến."

"Vâng." Phương Căn Chi cúi gót theo sau lưng Trương Công Chúa, vội vàng đuổi theo. Khi nàng đi tới cửa, cảm thấy hơi lo lắng liền quay đầu nhìn lại Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên gật đầu với nàng một cái, để nàng không phải lo lắng.

Lúc này Phương Căn mới có chút yên lòng.

Lục Vô Nghiên đặt hạt điều khắc (điều khắc trên quả hạch đào) được một nửa ở trên tay xuống bàn, nhìn về phía Nhập Phan vẫn đang quỳ dưới đất.

"Biết vì sao gả người cho Lục Tử Cảnh không?"

"Nô tỳ không biết, cũng không muốn biết. Chỉ cần là mệnh lệnh của Tam thiếu gia, Nhập Phan sẽ lập tức thi hành."

Lục Vô Nghiên đứng dậy, đi tới trước mặt nàng ấy, có chút tiếc rẻ nói: "Người là người ở lại bên cạnh ta lâu nhất."

"Đó là phúc khí của Nhập Phan....."

"Đáng tiếc." Lục Vô Nghiên khẽ thở dài. "Nhập Phan, người đã vượt quá khuôn phép. Hơn nữa, người không nên đánh chủ ý lên người Căn Chi."

Hai vai Nhập Phan run lên, sắc mặt trắng bệch.

"Đã gả ra ngoài từ viện Thùy Sao của ta, ta cũng sẽ không bạc đãi người, tự mình chọn hồi môn. Ngày sau có khó khăn gì thì đến tìm Nhập Trà, nàng ấy sẽ giúp người." Lục Vô Nghiên lướt qua Nhập Phan, vạt áo trắng tinh khiết quét qua gò má rần rụa nước mắt của nàng.

Mang đi quyền luyện cuối cùng của nàng.

Từ lúc năm tuổi đến hai mươi tuổi, nàng đã hầu hạ bên cạnh hấn mười lăm năm. Mười lăm năm, Lục Vô Nghiên là tất cả của nàng.

Nàng vẫn luôn nhớ cái năm nàng năm tuổi, nàng bị đưa đến viện Thùy Sao, phủ phục xuống đất quỳ lạy Lục Vô Nghiên. Sư phụ dạy dỗ ân cần chỉ bảo: "Có thể đi theo tiểu chủ tử là phúc khí của người, mọi thứ của người đều là của tiểu chủ tử!"

Nàng vụng trộm liếc mắt nhìn Lục Vô Nghiên với gương mặt lạnh lùng, rồi vội vã cúi đầu.

Từ ngày đó trở đi, hấn là chủ tử, nàng là nô bộc. Hấn là tất cả của nàng.

Nàng tìm tòi những thứ hấn yêu thích, thăm dò tính tình của hấn, thích những thứ hấn thích, ghét những thứ hấn ghét. Căn thận hầu hạ một vị chủ tử khó hầu hạ nhất. Nàng đã từng cảm thấy rất đặc chí vì là người được ở bên cạnh hấn lâu nhất.

Một câu khích lệ của hắn, lại chính là niềm vui sướng lớn nhất đối với nàng.

Vượt quá khuôn phép sao?

Không có.

Có một năm, Trùng Công Chúa nổi trận lôi đình, chỉ về phía nàng Nhập Trà, bảo Lục Vô Nghiên thu làm thông phòng. Nàng và Nhập Trà lập tức quỳ xuống đất run giọng không chịu. Bởi vì quá hiểu Lục Vô Nghiên, bởi vì biết hắn chán ghét cái gì, bởi vì biết chỉ có tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận mới có thể được tiếp tục ở lại bên cạnh hắn.

Thích những thứ Lục Vô Nghiên thích, đã sớm trở thành bản năng của nàng.

Lục Vô Nghiên thích Phương Cần Chi, nàng liền thích Phương Cần Chi, dốc hết tất cả để đối xử tốt với Phương Cần Chi.

Ngày đó, nàng vốn không cần đứng ra. Lục Vô Ki có tức giận như thế nào đi nữa, cũng sẽ không thật sự cảm kích giết chết Phương Cần Chi. Nhưng nàng đã đứng ra, bắt chấp tất cả đứng ra. Vì để lấy được sự biết ơn của Phương Cần Chi, vì để nhận được một câu khích lệ của Lục Vô Nghiên.

Vượt quá khuôn phép sao?

Hắn nói như vậy, thì cứ coi là vậy đi.

Nàng cũng không dám mưu cầu được làm nữ nhân của Lục Vô Nghiên, chỉ muốn cả đời làm nô bộc cho hắn, cầu xin một chút ít khích lệ.

Nếu nói đã vượt quá khuôn phép, cũng chỉ là trái tim nàng vượt quá khuôn phép.

Nhưng không được, hắn không cho phép. Ngay cả chút vượt quá khuôn phép được che giấu ở trong lòng cũng không được phép.

Nhập Phan nhìn bóng lưng mỗi lúc một xa dần của Lục Vô Nghiên, lệ nóng doanh tròng khiến bóng dáng của hắn cũng dần trở nên nhạt nhòa. Cho dù có cố gắng mở mắt thật to như thế nào, cũng không nhìn thấy rõ.

Nhập Từ có chút mơ hồ, nàng gãi gãi đầu: "Cái gì chứ? Cái gì vượt quá khuôn phép? Nhập Phan, ngươi đã làm cái gì rồi?"

Nhập Trà đứng bên cạnh Nhập Phan, ôm nàng ấy vào trong ngực. Nàng nghĩ ra rất nhiều từ ngữ để an ủi, cuối cùng nở một nụ cười gương gao, nói: "Chúng ta là nữ nhi của Nhập Lô, có thể dùng thân phận hèn mọn để gả cho thiếu gia Lục gia, đã là thiên đại ân tứ. Gia.....cũng là đau lòng cho ngươi."

Nàng vỗ vỗ vào tay Nhập Phan, nói không nên lời những câu an ủi khác.

Nhập Phan buồn bã cười một tiếng, nhìn sang Nhập Trà, nói: "Về sau phải vất vả cho ngươi nhiều rồi."

Nhập Trà mở to mắt, khẽ đáp lại một tiếng.

Lục Vô Nghiên đi ra ngoài, đứng trong hành lang gấp khúc, nhìn Trùng Công Chúa và Phương Cần Chi ở xa xa, hai người bọn họ đang nói chuyện trong lương đình bên cạnh ngọn núi già. Đường như Trùng Công Chúa đưa cho Phương Cần Chi thứ gì đó.

Trùng Công Chúa ngẩng đầu, liếc mắt nhìn thoáng qua Lục Vô Nghiên, rồi xoay người ra khỏi lương đình, đi dọc theo con đường nhỏ ra khỏi viện Thủy Sao.

"Bà ấy đã nói gì với muội? Lại cho muội cái gì?" Lục Vô Nghiên đi vào lương đình.

Hắn có hơi kinh ngạc nhìn Phương Cần Chi, phát hiện trên mặt nàng là một mảng đỏ ửng.

"Không có, không có gì....." Phương Cần Chi có chút hoảng sợ xoay người, không để cho Lục Vô Nghiên nhìn mặt nàng.

"Bà ấy hung dữ với muội?" Lục Vô Nghiên xoay nàng trở lại, khom người nhìn vào mặt nàng.

"Không có!"

Lục Vô Nghiên nhìn tay áo của Phương Cần Chi, hỏi: "Trong tay áo là vật gì?"

Hắn không nói tiếng nào kéo tay áo của Phương Cần Chi, lôi vật nàng đang giấu trong ống tay áo ra.

"Chùi thử?" Lục Vô Nghiên sợ run trong chốc lát, lập tức nghiêm nghị. "Rốt cuộc bà ấy đã nói gì với muội? Bảo muội dùng chùi thử này để làm gì?"

Lục Vô Nghiên nghĩ thầm người mẫu thân này của hắn sẽ không bảo Phương Cần Chi tự vẫn chứ?

Thấy Lục Vô Nghiên hiểu lầm, Phương Cần Chi khoát tay lia lịa. "Không có! Không phải như huynh nghĩ đâu!"

"Vậy rốt cuộc là như thế nào?"

Phương Cần Chi dặm chân: "Trưởng Công Chúa cũng hỏi vấn đề như huynh! Nào có ai thô lỗ như các người chứ! Mở đầu liền hỏi đã có kinh nguyệt lần đầu chưa! Thật là đáng ghét!"

Lục Vô Nghiên thở phào nhẹ nhõm, cũng buông Phương Cần Chi ra.

"Vậy bà ấy cho muối cây chùy thủ này làm gì?"

Phương Cần Chi cúi đầu nhỏ giọng lầm bầm

"Cái gì? Ta nghe không rõ." Lục Vô Nghiên tiến đến gần, cố gắng lắng nghe.

Phương Cần Chi đỏ mặt nói: "Mẫu thân huynh nói ta còn quá nhỏ! Nếu huynh có làm càn thì dùng cây chùy thủ này để phòng thân! Không thể đuổi huynh được, thì dùng tự sát để hù dọa người!"

Lục Vô Nghiên trầm mặc.

Thật sự là thân nương đây.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Thúc

"Bốn cung còn tưởng rằng con gây ra nhiều đại họa gì, cũng đâu có người chết. Không phải chỉ thay đổi một đám hạ nhân thôi sao? Chuyện to như hạt mè cũng viết thư cáo trạng với Bốn cung!" Trưởng Công Chúa lộ ra vẻ mặt không cười.

Lục Vô Nghiên chỉ có thể nói: "Mẫu thân đại nhân nói phải."

Trưởng Công Chúa gõ gõ xuống mặt bàn trước mặt Phương Cần Chi: "Uống hết đi, không được chừa lại."

"Vâng....." Phương Cần Chi đáp lời, nâng bát canh lớn lên, uống từng ngụm từng ngụm canh gà ác hầm táo đỏ cầu kỳ thơm nồng nặc.

"Được rồi, đừng uống nữa." Lục Vô Nghiên cau mày đoạt lấy bát canh từ tay Phương Cần Chi. Có muốn thúc cho mau lớn cũng không nên thúc giục như vậy.

Phương Cần Chi len lén liếc mắt nhìn Trưởng Công Chúa, vội vàng giành lại bát canh: "Muội còn uống được, uống chưa no đâu....."

"Trưởng Công Chúa!" Nhập Tửu từ bên ngoài vội vã chạy vào. "Người trong cung truyền đến tin tức, Hoàng Hậu nương nương sinh non, không vượt qua được....."

Trưởng Công Chúa bắt ngờ đứng lên: "Có giữ được Tiểu Hoàng Tử không?"

Nhập Tửu nhìn sắc mặt của Trưởng Công Chúa, nói: "Giữ được, nhưng..... là một vị Công Chúa."

Trưởng Công Chúa không nói gì, bà nhìn về hướng Hoàng Cung, nhất thời cảm thấy mệt mỏi.

Thân thể Sở Hoài Xuyên càng ngày càng tệ, phi tần trong cung cũng không ít, nhưng vẫn chưa có long mạch. Vất vả lắm mới chờ được Hoàng Hậu mang long mạch, nhưng không ngờ lại là một vị công chúa.

Nếu trong cung đã có hoàng tử, nếu thân thể bệ hạ vẫn có thể chống đỡ thêm vài năm, sự ra đời của tiểu công chúa nhất định là hi sự to lớn. Đáng tiếc.....

Lục Vô Nghiên cũng không bất ngờ. Kiếp trước, cho đến khi băng hà, Sở Hoài Xuyên cũng không lưu lại hoàng tử. Bằng không Sở Hoài Xuyên cũng sẽ không giao lại ngôi vị hoàng đế cho hắn. Lục Vô Nghiên đứng lên, trấn an Trưởng Công Chúa: "Chuyện quan trọng bây giờ vẫn là điều trị thân thể cho Hoài Xuyên trước."

Trưởng Công Chúa bắt đầu đi gạt đầu một cái.

Bà lại dặn dò Lục Vô Nghiên một vài chuyện cần xử lý, rồi vội vã chạy về hoàng cung, ngay cả bữa tối cũng không ở lại dùng.

Trưởng Công Chúa vừa rời đi không bao lâu, trời đã mưa to như trút nước. Đến khi trời sắp tối, mưa càng lúc càng lớn hơn, không hề có khuynh hướng

ngừng lại.

Phuong Cần Chi nhìn mưa gõng bên ngoài cửa sổ, rồi quay đầu lại nhìn Lục Vô Nghiên đang làm tổ trong chiếc ghế mây đọc sách.

"Tam ca ca, huynh lại xem y thư sao?"

Lục Vô Nghiên đọc rất nhanh, lướt mắt đọc nốt mấy hàng cuối cùng của trang giấy, vừa lật sang một trang khác, vừa "Ừ" một tiếng.

"Nội dung gì vậy?" Phuong Cần Chi đứng dậy, tò mò đi qua.

Tay áo rộng lớn của Lục Vô Nghiên vung lên che quyển sách lại. Hắn cười cười, nói: "Sách cổ nhảm chán mà thôi, muội sẽ không hứng thú đâu."

Ánh sáng lấp lánh trong mắt Phuong Cần Chi hơi ngưng đọng, nàng hiểu được Lục Vô Nghiên không muốn để cho nàng biết hắn đang đọc sách gì. Nàng cũng không hỏi nhiều, mỉm cười lui về sau, ngồi xuống chiếc ghế mây bên cửa sổ nhìn hai con cá chép trong hồ cá bằng sứ men xanh.

Lục Vô Nghiên sợ Phuong Cần Chi nghi ngờ, hắn ngấm nghĩ một lúc, rồi nói: "Giông gió dữ dội quá, trong chốc lát sẽ không dừng lại. Không cần chờ mưa tạnh, mặc thêm mấy lớp áo toi, để Nhập Trà che cho muội trở về."

"Tam ca ca, coi như có mặc mười lớp áo toi, rồi che thêm hai cây dù, muội cũng vẫn sẽ bị ướt." Phuong Cần Chi dùng đôi mắt trong veo và hơi gọn sáng nhìn Lục Vô Nghiên. "Chưa chấp một đêm cũng không được sao?"

Lục Vô Nghiên ngẩn người.

Đương nhiên hắn không nỡ để nàng bị ướt dù chỉ một giọt nước mưa. Nhưng nàng đã trưởng thành, hắn không dám giữ nàng lại, không muốn tạo áp lực cho nàng. Lục Vô Nghiên có hơi bất ngờ khi Phuong Cần Chi lại có thể chủ động đưa ra đề nghị ở lại.

"Đương nhiên được." Lục Vô Nghiên khẽ cong môi.

Phuong Cần Chi hất cằm: "Giấu cho kỹ quyển sách mà huynh không muốn muội nhìn thấy, muội muốn nói chuyện với huynh."

Lục Vô Nghiên cười khê, thật sự thu lại mấy quyển sách vừa mới xem qua, đặt vào trong chồng sách trên bàn thấp bên cạnh.

Lúc này Phuong Cần Chi mới đi tới, nàng dời cái ghế cỏ đáng đến ngồi đối diện với Lục Vô Nghiên, nói: "Muội đã suy nghĩ rất kỹ, nếu con đường tương lai của muội, một là không xuất giá, một là gả cho huynh. Như vậy tại sao muội lại phải làm trái với tâm ý của mình, vì cái gọi là thanh danh trong sạch, cố ý xa lánh huynh chứ?"

"Tâm ý của muội? Tâm ý của muội là gì?" Lục Vô Nghiên nhìn nàng.

"À ừm." Phuong Cần Chi mím môi. "Muội xấu hổ!"

"Nói!"

Phuong Cần Chi hơi do dự, sau đó bất ngờ đứng lên, vươn cánh tay ôm cổ Lục Vô Nghiên. Đặt chiếc cằm thon nhọn lên hõm vai Lục Vô Nghiên, sau đó dùng mặt cọ cọ vào tóc mai của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên chợt nghĩ đến một câu -- vành tai chạm tóc mai.

"Tam ca ca, muội không sợ." Nàng giống như đang tự động viên chính mình, nói thêm một lần: "Cũng không có gì đáng sợ."

"Muội thích Tam ca ca, nguyện ý gả cho Tam ca ca. Nguyện ý tiếp nhận tất cả thân phận mà Tam ca ca an bài cho muội!" Giống như để biểu đạt quyết tâm của mình, thậm chí Phuong Cần Chi còn nhẹ nhàng hôn lên gò má của Lục Vô Nghiên một cái. Sau đó xấu hổ đỏ mặt, lập tức cúi đầu dời đi.

Lục Vô Nghiên cứng người chết trân tại chỗ, trên dưới toàn thân tê dại khó nhin.

Qua một hồi lâu, Lục Vô Nghiên mới dè xuống đóm lửa trên người. Hắn ôm lấy eo Phuong Cần Chi, bế nàng lên trên đùi.

"Nói đi, mẫu thân ta đã nói gì với muội?"

"Sao chỉ thoáng một cái là huynh đã đoán ra rồi! Sao không thể là tự bản thân muội nghĩ thông chứ?" Phuong Cần Chi nhăn mặt nhịu mảy.

"Cho nên, rốt cuộc là bà ấy đã nói gì với muội?" Lục Vô Nghiên thật sự rất tò mò, hắn làm nhiều như vậy cũng chỉ suôi ảm từng chút từng chút một trái tim Phuong Cần Chi, nhưng Trường Công Chúa cũng chỉ nói với nàng mấy câu, Phuong Cần Chi liền tiến một bước lớn về phía trước?

"Chính là, chính là..... Trường Công Chúa bảo muội đối xử với huynh tốt một chút!" Trong câu nói của Phuong Cần Chi có nửa thật nửa giả, không muốn nói nhiều.

Nàng nép vào trong ngực của Lục Vô Nghiên, có chút bất an nói: "Tam ca ca, huynh đừng ôm người khác giống như đang ôm muội! Cũng không được hôn người khác, càng không được phép ngủ chung với người khác!"

Lục Vô Nghiên đã lờ mờ đoán ra Trương Công Chúa nói với Phương Cần Chi cái gì.

Hắn nâng trán, người mầu thân đỏ thật đúng là cái gì cũng có thể nói ra được.

Trương Công Chúa gọi Phương Cần Chi vào trong lương đình bên cạnh núi giả, thật ra đã nói rất nhiều.

Câu đầu tiên là: "Đã có kinh nguyệt lần đầu chưa?"

Câu thứ hai là: "Biết phu thê hoan hảo không?"

Câu thứ ba là: "Nghe nói ngươi không muốn gả cho Vô Nghiên? Được, Bồn cung giúp ngươi hạ được nó, ném nó vào ngũ với Quận Chúa. Nó không cưới cũng không được. Ngươi phải núp ở phía sau bình phong nhìn nó làm thế nào hoan hảo với nữ nhân khác."

Phương Cần Chi đã sớm bị những câu hỏi rất có khí thế của Trương Công Chúa làm cho ngu người.

"Nhi tử này của Bồn cung có một đồng tật xấu, nhưng nó là núm ruột của Bồn cung, nó muốn cái gì đều được. Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nó gặp phải một người không có không được. Nó vì ngươi tiêu tốn rất nhiều tâm tư quả thật rất buồn cười, ngu muội! Cũng thích vòng vo y như phụ thân nó."

"Bồn cung không biết vì sao ngươi cự tuyệt nó, cũng không muốn biết. Nhưng ngày hôm nay, Bồn cung ở đây nói rằng, nếu ngươi có băn khoăn gì, chỉ cần nói ra, Vô Nghiên không làm chủ được, Bồn cung sẽ giải quyết cho ngươi. Cả Đại Liêu không có chuyện gì Bồn cung không làm chủ được."

"Dĩ nhiên, nếu ngươi nhất định muốn cút đi thật xa. Vậy cũng đừng đùa giỡn với nhi tử của Bồn cung nữa!"

Trương Công Chúa nhìn tiểu cô nương vẫn còn ngây thơ trước mắt, không khỏi nói chậm lại: "Hải tử, tự hỏi lại lòng mình đi. Ngươi có thích Vô Nghiên không?"

"Con....."

Trương Công Chúa ngắt lời nàng: "Đừng vội trả lời. Để Bồn cung nói cho ngươi biết, nếu hôm nay ngươi cự tuyệt thì chuyện gì sẽ xảy ra sau đó. Kiếp này, ngươi sẽ không còn được nhìn thấy nó. Những năm tháng dài vô tận còn lại của cuộc đời ngươi cũng không có bóng dáng của nó, ngươi chỉ có thể dựa vào chút hồi ức này để sống qua ngày. Mười năm tiếp theo sau đó, ngay cả dáng vẻ của nó như thế nào ngươi cũng sẽ quên. Đáng thương không? Khờ sở không?"

"Còn nữa, nó cũng sẽ đáng thương như ngươi. Ngươi có vì nó khổ sở mà khó chịu không? Ngươi hy vọng nó khổ sở nhớ đến ngươi, hay vành tai chạm tóc mai với nữ nhân khác mà quên ngươi?"

Phương Cần Chi lắc đầu, dùng sức lắc đầu.

Trương Công Chúa kéo tay Phương Cần Chi: "Bồn cung từng có nữ nhi, tên cũng đồng âm với ngươi. Nếu ngươi thật lòng với Vô Nghiên, Bồn cung sẽ xem ngươi như nữ nhi mà yêu thương. Ngược lại, nếu ngươi tổn thương Vô Nghiên của Bồn cung, ngươi sẽ biết cái gì gọi là sống không bằng chết."

"Bồn cung không cần câu trả lời của ngươi, là Vô Nghiên đang đợi câu trả lời của ngươi." Trương Công Chúa liếc mắt nhìn Lục Vô Nghiên trong hành lang gấp khúc ở phía xa, rồi đưa chủy thủ đang cầm trong tay đến trước mặt Phương Cần Chi. "Nếu ngươi muốn làm tiểu nữ nhi của Bồn cung, làm nhi tử của của Bồn cung, vậy thì phải biết bảo vệ tốt bản thân. Nam nhân phát điên lên sẽ như một con trâu, mặc kệ ngươi có thể chịu đựng được hay không. Ngươi quá nhỏ, nếu trước khi kinh nguyệt lần đầu đến, Vô Nghiên có làm chuyện gì bất chính với ngươi, cảm đạo hù dọa nó."

Phương Cần Chi sững sờ nhìn thanh chủy thủ, do dự một lúc, rồi mới cầm lấy nó nắm chặt trong lòng bàn tay.

Thấy Phương Cần Chi nhận thanh chủy thủ, trên mặt Trương Công Chúa lộ ra nụ cười, bà nói: "Chủy thủ không phải để ngươi dùng để tổn thương Vô Nghiên, lưỡi dao chỉ hướng vào chính mình, sau đó rơi một giọt nước mắt. Đầu óc nó có mê muội thế nào cũng có thể tỉnh táo."

Phương Cần Chi lúng ta lúng túng gật đầu.

Trương Công Chúa nhìn thoáng qua nơi Lục Vô Nghiên đang đứng ở đằng xa, trong lòng thờ dài, rồi đi ra ngoài.

Phương Cần Chi nhớ đi nhớ lại tất cả những lời Trương Công Chúa đã nói với nàng.

Nàng bị Trương Công Chúa dọa sợ.

Lúc thì nàng nghĩ đến cảnh cuộc sống sau này sẽ không còn được nhìn thấy Lục Vô Nghiên, lúc thì nghĩ đến cảnh Lục Vô Nghiên thân thiết với nữ nhân khác. Những hình ảnh trong mấy bức tranh minh họa mà nàng đã lén lút xem trong một góc thư các mờ tối dường như hiện lên trước mắt nàng.

Nam nhân trên bức họa biến thành Tam ca ca của nàng, còn nữ nhân trên bức họa biến thành bạch cốt tinh xấu xí!

Phương Cần Chi cảm thấy buồn nôn.

Ban đêm, Lục Vô Nghiên vừa mới chợp mắt. Nhập Trà ở bên ngoài nhẹ nhàng gõ cửa.

"Vào đi." Trong giọng nói của Lục Vô Nghiên có một chút mệt mỏi.

Cửa được đẩy ra, Nhập Trà rón rén đi vào, đứng bên ngoài bình phong, cung kính nói: "Số mười bảy sắp không kiên trì nổi....."

Con buồn ngủ của Lục Vô Nghiên lập tức tiêu biến trong tức khắc. Hắn vội vã xuống giường, mặc y phục đi ra khỏi phòng. Hắn đạp bóng đêm đi vào một tiểu viện không ai chú ý cuối rừng mai của hậu viện, hấn vào phòng, xoay chân nền trên cái giá ba chân.

Một tiếng động nặng nề vang lên, toàn bộ bề mặt vách tường bắt đầu chuyển động. Một cầu thang ngoằn ngoèo hiện ra sau vách tường. Lục Vô Nghiên đi vào ám thất với những bước chân vội vã.

Đó là một gian phòng rộng rãi, một cái giường được đặt ngay chính giữa, giá sách chất đầy y thư chiếm hết bề mặt vách tường, trên cái bàn bên cạnh bày đủ loại dao, kéo, kim châm, lò lửa, băng vải, cả gian phòng chìm trong mùi máu tươi mà thảo dược nồng nặc.

Trong phòng có bảy tám người đang đứng, một số vây quanh giường, một số lật xem y thư, số còn lại đang sắc thuốc.

Thấy Lục Vô Nghiên đi vào, tất cả mọi người đều ngừng lại việc đang làm

"Tình hình số mười bảy như thế nào?" Lục Vô Nghiên liếc mắt nhìn chiếc giường ngay giữa phòng. Trên giường có hai người đang nằm, hai người đó đang nằm sấp, cả thân thể gần như bị che kín bởi một chiếc chăn màu trắng, mà cái chăn màu trắng đó gần như thấm đẫm máu tươi.

"Không lạc quan lắm, có thể không chịu đựng được tới hừng đông....." Một vị lão giả lớn tuổi nhất trong mấy người ở đó đứng ra nói.

Lục Vô Nghiên liếc nhìn hai người trên giường, sau đó đi tới giá sách bắt đầu cùng tìm kiếm sách cổ.

Trời còn chưa sáng, hai người mang danh hiệu "số mười bảy" nằm trên giường đã đồng loạt trút hơi thở cuối cùng.

Lục Vô Nghiên cảm thấy hơi mệt mỏi, vuốt vuốt ấn đường, hấn phất tay một cái: "Xử lý thi thể đi."

"Vâng."

Chăn trên giường bị xốc lên, lộ ra hai thi thể bị máu tươi thấm ướt. Phía sau lưng của bọn họ có những vết thương vô cùng đáng sợ, chiếm toàn bộ bề mặt lưng, tựa như bị người ta dùng dao găm khoét sống toàn bộ da thịt trên lưng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Bày mưu tính kế

Lục Vô Nghiên đập lên những tia nắng nhàn nhạt đầu tiên của buổi sớm mai trở lại phòng ngủ, hấn cời hết tất cả y phục trên người, sau đó chui vào trong đồng chăn mềm, không lâu sau, con buồn ngủ ập đến.

Không tới hai khắc, trong giấc ngủ mơ mơ màng màng, Lục Vô Nghiên nghe thấy tiếng bước chân xẹt trên nền đất.

Tiểu tổ tông của hấn lại tới gọi hấn rời giường đây mà.

Lục Vô Nghiên quyết định giả vờ ngủ say, không tỉnh dậy.

"Tam ca ca?" Phương Cần Chi thò đầu vào trong tấm màn che giường màu đen. Nàng không leo thẳng lên giường Lục Vô Nghiên như khi còn bé, mà chỉ đứng bên giường kêu hấn thêm mấy tiếng.

Giọng của nàng càng lúc càng nhỏ.

Lục Vô Nghiên còn đang nghi hoặc khi bên tai không còn nghe thấy động tĩnh gì, thì Phương Cần Chi đã cúi người xuống, dịch lại góc chăn đang đắp trên người Lục Vô Nghiên. Nàng nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường, lẳng lặng nhìn Lục Vô Nghiên đang nhắm mắt nằm trên giường.

"Tam ca ca, muội đã trưởng thành. Không cần huynh che chở khắp nơi như vậy đâu." Phương Cần Chi nhìn hấn thêm một lúc, rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Trong lòng Lục Vô Nghiên cũng có chút nghi hoặc đối với mấy lời của Phương Cần Chi, nhưng hấn thật sự quá mệt mỏi, cũng không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ thật say.

Phương Cần Chi trở lại tiểu viện của mình không bao lâu, thì Ngô mục mục tới.

"Tìm được nơi thích hợp rồi sao?" Phương Cần Chi vội hỏi.

Ngô mụ mụ cười nói: "Lão nô đã xem mấy trang tử, một trang tử là điền trang của Phương gia chúng ta nhiều năm, chỗ này ở một nơi hẻo lánh, trong trang cũng không có nhiều nông hộ. Còn có một trang tử là trà trang, Nông hộ bên trong trang tử này còn ít hơn, loại hình trồng trọt là trà điền, phần lớn là nhân công của Phương gia chúng ta chuyển qua chăm sóc trà điền. Hai địa phương này thật sự cũng không tệ."

Phương Cần Chi gật đầu một cái, nói: "Ta muốn xây một biệt viện nhỏ ở chỗ sâu nhất trong trang tử, mặc dù cần vắng vẻ một chút, nhưng cả trang tử cũng không thể quá nhỏ."

"Hai trang tử này, trang tử thứ nhất nằm sâu giữa những ngọn núi cao, chỉ sợ những ngày mưa giông, nước mưa tràn vào trong biệt viện. Trà trang thứ hai lớn hơn một chút, nhưng sâu bên trong trà trang đều là trà điền. Nếu muốn xây biệt viện, cần phải đồn bỏ vườn trà vốn có." Ngô mụ mụ cười cười. "Cô nương đừng nóng vội, lão nô vẫn đang lựa chọn. Sẽ tranh thủ tìm thêm một vài lựa chọn nữa theo ý của người, bình thường cũng chỉ tìm kiếm vô điều kiện."

Phương Cần Chi lắc đầu một cái, nói: "Sao ta có thể không vội đây? Ngô mụ mụ, trước tết nhất định phải quyết định chỗ ở, trước mùa thu năm sau phải xây xong biệt viện. Không thể kéo dài."

"Dạ biết, lão nô đã biết!" Ngô mụ mụ cũng biết không thể kéo dài được nữa.

Dù sao phủ Ôn Quốc Công này cũng không phải là nhà mình, Phương Cần Chi cũng không thể che giấu Bình Bình và An An như thế mãi được. Có thể trốn được bao lâu chứ? Hiện tại, hai tiểu cô nương này cũng ngày một lớn hơn, hai người sống sờ sờ như vậy, thì việc ăn uống chi tiêu có che giấu như thế nào cũng rất vất vả.

Phương Cần Chi lôi một cái hộp nữ trang hình chữ nhật từ trong ngăn kéo bàn trang điểm trước mặt, mở nắp hộp ra, lấy bộ trăm ngọc trai ra đặt lên trên mặt bàn, sau đó rút ngăn kéo bí mật phía dưới. Giao cái hộp đầy ngân phiếu cho Ngô mụ mụ, nói: "Không nhất thiết chỉ chọn trang tử hiện hữu khắp nơi của nhà chúng ta,... lựa chọn trà điền trên danh nghĩa những nơi khác xem xem. Nếu có trang tử thích hợp thì mua lại. Tiền không là vấn đề, nếu nhiều đây không đủ, trở lại tìm ta lấy thêm."

"Vâng!" Ngô mụ mụ kinh ngạc nhìn xấp ngân phiếu giá trị cả ngàn lượng. Số lượng quá nhiều. Trong tay cô nương của bọn họ hẳn là có rất nhiều tiền! Ngô mụ mụ biết trước khi phu nhân ra đi đã cho Phương Cần Chi một chút bạc, nhưng tuyệt đối không nhiều như vậy. Có lẽ mấy năm nay bản thân Phương Cần Chi cũng đã tích góp không ít.

"Chuyện tử trang an bài thế nào? Cũng đã nửa năm rồi." Phương Cần Chi lại hỏi.

Ngô mụ mụ lập tức hồi phục tinh thần, nói: "Cô nương yên tâm, lão nô cũng đã làm theo ý của người. Mượn danh nghĩa Phương công tử xây dựng tử trang, cướp mỗi lần ăn của Hàm Hương tử trang của Phương gia chúng ta khắp nơi. Hiện tại đơn đặt hàng của Hàm Hương tử trang đã giảm hai phần so với trước đây!"

"Trong lòng ta đã có tính toán, ta hỏi bà chuyện đổi rượu thế nào rồi!"

"Đã đổi! Rượu của Hàm Hương tử trang đưa ra ngoài đều đã bị lên lút đổi thành rượu kém chất lượng. Không bao lâu, bồi thường và những đơn hàng bị hỏi có thể khiến cho Hàm Hương tử trang thua lỗ một số tiền rất lớn!" Ngô mụ mụ nói đến đây, có chút do dự: "Nói thế nào thì Hàm Hương tử trang cũng là tâm huyết của lão gia, phá hư danh dự như vậy....."

Ngô mụ mụ cau mày, lo lắng không thôi. Hầm hại tử trang vốn thuộc về Phương gia, chuyện như vậy..... không được quang minh chính đại!

"Danh dự? Hàm Hương tử trang bây giờ không ở trong tay chúng ta, là Lục gia đang xử lý. Phá hư cũng không phải danh dự của phụ thân. Danh dự gì đó..... Chờ đoạt lại rồi hãy nói."

Ngô mụ mụ suy nghĩ một lúc, thấy cũng có lý. Bà lẩm bẩm một câu: "Hy vọng có thể đoạt lại sớm một chút....."

"Sẽ, trước tết nhất định sẽ trở lại trong tay ta." Phương Cần Chi cười thoải mái.

Nàng lại sai Mễ Bảo Nhi đưa một cái rương sách nhỏ đã chuẩn bị từ trước giao cho Ngô mụ mụ.

Ngô mụ mụ mở rương ra, bên trong là một ít thư họa. Ở mỗi góc đều có đề tên "Phương Tông Khác".

Trong giới văn nhân, cái tên "Phương Tông Khác" này cũng không xa lạ. Hai năm qua, Văn Bảo Các bỗng nhiên xuất hiện một người như vậy, thư họa nhất tuyệt. Thậm chí còn có phú thương ra giá cao cầu mua tranh chữ. Trong một thời gian ngắn, thư họa của hắn ngàn vàng khó cầu, giá trị liên thành.

Mà những bức thư họa được đề tên "Phương Tông Khác", thật ra toàn bộ đều được truyền ra từ tay Phương Cần Chi. Thư họa của cô nương gia há có thể truyền ra bên ngoài? Ngoài trừ Phương Cần Chi. Bởi vì nàng dùng tay trái để viết.

Khi còn bé, bởi vì một lần ngoài ý muốn dẫn đến tay phải bị thương, nàng vất vả luyện tập viết chữ bằng tay trái, cho nên từ nhỏ nàng đã có thể viết ra những nét chữ xinh đẹp bằng tay trái. Chỉ là, những năm qua nàng không còn dùng tay trái để viết chữ. Mấy vị biểu tỷ muội trong phủ có hỏi, nàng chỉ thoái thác là viết không thuận tay trái, lâu dần cũng không còn viết nữa.

Chỉ có như vậy, nàng mới có thể che giấu bút tích của mình thật tốt.

Đĩ nhiên, phú thương ra giá cao cầu mua tranh chữ của Phuong Tổng Khác cũng là nàng.

Phuong Cẩn Chi rất có lòng tin đối với thư họa của mình, nhưng nàng cũng biết tác phẩm của mình còn lâu lắm mới đạt tới trình độ ngàn vàng khó cầu. Cho nên mới an bài năm sáu phú thương tranh nhau cầu mua.

Giành qua giành lại, giá trị liền được nâng cao. Mục đích của nàng cũng đạt được. Mà mục đích của nàng chính là kiếm tiền.

Nàng cần tiền, cần rất nhiều tiền.

Sau khi đuổi mấy hạ nhân, Phuong Cẩn Chi trở lại tắm phòng trên tầng ba của lầu các. Nàng khóa cửa lại theo thói quen, rồi mới đến mở ổ khóa vàng trên tủ y phục

"Bình Bình, An An, nếu sau này tỷ tỷ rời khỏi các muội, không ở cùng một chỗ với các muội..... Có thể không?"

Bình Bình và An An đang ngồi đánh cờ trên giường nhỏ trong tủ y phục, nghe Phuong Cẩn Chi nói vậy, hai tiểu cô nương liền ngây dại, họ nhìn Phuong Cẩn Chi bằng ánh mắt mang theo nỗi sợ hãi, không lâu sau, hốc mắt hai người bọn họ đỏ lên.

Hai người bọn họ từ trên giường nhỏ trong tủ y phục nhảy xuống, ôm lấy hông của Phuong Cẩn Chi không muốn xa rời, mang theo nhớ nhung, không nỡ và sợ hãi dày đặc.

"Đừng sợ, đừng sợ!" Phuong Cẩn Chi cúi người xuống ôm bọn họ vào trong ngực. "Tỷ tỷ không rời khỏi hai muội, chỉ là tìm một nơi khác cho hai muội. Tỷ tỷ sẽ chọn cho hai muội một trang tử thật là đẹp, hai muội cũng không cần tiếp tục ở trong tủ y phục, có thể giống như tỷ tỷ ngủ trên giường lớn mỗi ngày, còn có thể nhìn thấy trời xanh, mây trắng. Vệ mụ mụ, Kiều mụ mụ, Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi đều sẽ đi theo bên cạnh các muội. Chi có tỷ tỷ là không thể ở cùng một chỗ với các muội, nhưng cách mấy ngày tỷ tỷ sẽ đến thăm các muội, có được hay không? Có được hay không?"

Còn chưa dứt lời, nước mắt Phuong Cẩn Chi đã rơi xuống trước.

"Không cần trang tử, không cần giường, không cần trời xanh..... chỉ cần tỷ tỷ thôi!"

"Cần tỷ tỷ....."

Phuong Cẩn Chi cũng không nỡ nói thêm gì nữa, chỉ biết dùng sức ôm chặt hai muội muội.

Không biết có phải do thời tiết thay đổi mấy ngày nay, hay bị lời nói của Phuong Cẩn Chi dọa sợ. Không được mấy ngày, Bình Bình và An An liền đổ bệnh.

Bọn họ sốt cao, không ăn được gì.

Phuong Cẩn Chi sai hạ nhân đi hốt một lần thuốc, lại để cho Vệ mụ mụ lên lên mua thêm hai lần thuốc. Nhưng vẫn bị người trong phủ chú ý, nàng không có cách nào đành phải xin nghỉ, tuyên bố mình bị bệnh.

Phuong Cẩn Chi đứng bên giường nhìn hai muội muội vẫn còn chưa hạ sốt, trong lòng nóng như lửa đốt.

Sáng mai, mấy biểu tỷ muội trong phủ nhất định sẽ đến thăm nàng. Hơn nữa ngoại tổ mẫu còn mời đại phu cho nàng, ngày mai sẽ tới. Lúc đó sắc trời đã tối, Diêm Bảo Nhi cơ trí nói Phuong Cẩn Chi vất vả lắm mới ngủ, mới không lập tức mời đại phu.

Phuong Cẩn Chi kéo màn che giường lớn lại, sau đó đi vòng qua thùng tắm bên ngoài bình phong. Nàng đưa tay vào trong thùng tắm, nước bên trong khiến cho bàn tay nàng có cảm giác lạnh đến thấu xương. Nàng hít sâu một hơi, cúi hết y phục trên người xuống, ngâm mình vào trong làn nước lạnh lẽo.

Lạnh, rất lạnh.

Đến khi nàng run rẩy bước ra khỏi thùng tắm, cũng không vội vã mặc y phục vào, mà cứ đứng đó với cơ thể ướt đẫm, mặc cho nước lạnh trên người mình dần dần khô đi. Để cho cái lạnh như băng thấm vào da thịt từng chút một.

Ngày hôm sau, Phuong Cẩn Chi bị bệnh như ý nguyện.

Đại phu đã tới, các vị chủ tử trong phủ cũng lục tục đến thăm nàng. Mặc dù Phuong Cẩn Chi suy yếu, nhưng lại gượng cười đón tiếp họ. Tình cảnh như vậy càng khiến nàng thêm mệt mỏi.

Đại khái là bởi vì chột dạ, lúc ấy Phuong Cẩn Chi quá lo lắng chuyện nàng nói dối cáo ốm sẽ bị vạch trần, không thể làm gì khác hơn là tìm cách để cho mình ngã bệnh. Nàng vốn định ứng phó chuyện trong phủ mời đại phu chẩn bệnh cho nàng, nhưng không ngờ trận bệnh này lại trở nặng như vậy.

Lần bệnh này của nàng kéo dài hơn nửa tháng, Bình Bình và An An cũng đã bình phục, nàng còn vô lực cả người, xuống giường đi vài bước cũng thấy hai chân bủn rủn.

"Cô nương, viện Thùý Sao đưa canh tới." Mễ Bảo Nhi bưng khay thức ăn đi vào.

"Ừm." Phương Cần Chi ưỡ oải đáp một tiếng.

Nàng để Diêm Bảo Nhi nâng dậy, ngồi dựa vào hai gối. Nàng nhận lấy chén canh Mễ Bảo Nhi đưa tới, uống từng hớp từng hớp.

Phương Cần Chi uống thêm hai ngụm, chợt bỏ cái muỗng xuống.

"Sao cô nương không uống? Tam thiếu gia đã căn dặn, muốn người uống hết đó!" Mễ Bảo Nhi vội nói.

Phương Cần Chi lắc đầu nguây nguẩy, không chịu uống. Cơ thể nhích vào giữa giường, nhìn chén canh đen thui với vẻ mặt ghét bỏ. "Không uống, không muốn uống! Sẽ không uống!"

Mễ Bảo Nhi vội nói: "Tam thiếu gia có hỏi người muốn cái gì rất nhiều lần, ngài ấy còn nói chỉ cần người nói ra, ngài ấy có thể lấy cho người!"

"Thật?" Phương Cần Chi nghiêng đầu nhìn Mễ Bảo Nhi.

Lần này ngã bệnh, Phương Cần Chi đã gầy một vòng lớn, khiến cho ánh mắt vốn to tròn của nàng trông có vẻ lớn hơn.

Mễ Bảo Nhi dùng sức gạt đầu, nói: "Đương nhiên là thật nha! Mỗi ngày nô tỳ đến bưng canh bỏ, Tam thiếu gia đều lặp lại một lần!"

"Ta muốn Tam ca ca!"

Trên gương mặt nhỏ bé lớn chừng bàn tay của Phương Cần Chi, đôi mắt to tròn trong veo sáng lấp lánh, hàng mi đen dài rợp bóng chớp chớp mấy cái.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Nhảy cửa sổ

Phương Cần Chi vẫn cảm thấy cổ họng không thoải mái, làm thế nào cũng không ngủ ngon được. Nàng uống từng ngụm lớn nước ấm, quyết định không ngủ. Nàng bảo Vệ mụ mụ dời nền đến cạnh đầu giường, đuổi hạ nhân đi, còn mình thì nằm sấp ở trên giường, cầm một quyển sách mỏng lên đọc.

Nàng đọc vô cùng chuyên chú, tâm trạng cũng theo nhân vật chính trong câu chuyện mà lên xuống. Đọc đến thương tâm, không khỏi rơi lệ, những giọt nước mắt tròn trịa nhỏ xuống làm vàng cả trang sách.

Có lẽ bởi vì quá nhập tâm đọc sách, Phương Cần Chi không hề nghe thấy tiếng động lạ bên ngoài cửa sổ.

Đến khi tiếng động thật nhỏ bên ngoài cửa sổ vang lên lần thứ hai, Phương Cần Chi mới phục hồi tinh thần. Nàng giẫm lên đôi giày mềm mại vội vã bước xuống giường, nghi hoặc đi đến bên cửa sổ. Dưới ánh trăng, một bóng người in trên song cửa.

Phương Cần Chi ngây người trong chốc lát, mới vội vàng mở cửa sổ ra.

"Tam ca ca....." Phương Cần Chi ngơ ngác nhìn Lục Vô Nghiên bên ngoài cửa sổ. "Huynh làm thế nào nhảy lên cửa sổ..... Nơi này là tầng ba mà!"

"Biết là tầng ba còn không cho ta vào nhanh một chút?" Lục Vô Nghiên cười nói.

"Dạ dạ dạ!" Lúc này Phương Cần Chi mới phản ứng được, nàng vội vàng lui về phía sau hai bước, nhìn Lục Vô Nghiên nhảy vào cửa sổ.

Nhìn bộ dạng Lục Vô Nghiên nhảy vào cửa sổ, Phương Cần Chi che miệng không nhịn được cười.

"Rất buồn cười?" Lục Vô Nghiên đóng cửa sổ lại, tránh để gió bên ngoài thổi đi vào. Hắn xoay người lại, vươn hai cánh tay về phía Phương Cần Chi.

"Làm gì vậy?" Phương Cần Chi đỏ mặt lui về phía sau một bước.

"Ta đi nhé?" Lục Vô Nghiên cố ý trêu chọc nàng.

"Đừng....." Phương Cần Chi ào đến nhào vào ngực Lục Vô Nghiên, hai cánh tay vòng quanh hông của hắn, vùi mặt vào ngực hắn. "Tam ca ca, đã hai mươi ba ngày muội không được nhìn thấy huynh."

Lục Vô Nghiên từ từ khép lại hai cánh tay, ôm chặt tiểu cô nương trong ngực. Hắn chỉnh lại cổ áo hơi lật ra ngoài của Phương Cần Chi, rũ mi nhìn xuống, ánh mắt mềm mại khi nhìn nàng, nói: "Trên người còn khó chịu không? Lần này bệnh cũng quá lâu rồi."

Phương Cần Chi ở trong ngực Lục Vô Nghiên lắc đầu: "Muội đã khỏe rồi, chỗ nào cũng không còn khó chịu."

"Nói dối."

"Mối không có..... Được rồi, hiện tại trong cổ họng còn có một chút xiu khó chịu. Nhưng muối đã gặp được Tam ca ca rồi. Ngày mai muối sẽ hết bệnh!" Phương Cần Chi thì thầm.

Lục Vô Nghiên nhú mồm một cái, sao hắn lại có cảm giác bé con của hắn có vẻ nhiệt tình thái quá.

Ánh mắt của hắn lướt về phía tủ y phục bên tường, khẽ dừng lại trong chốc lát. Hắn cười hỏi: "Ban đầu vì không nghĩ ra muốn bày trí thứ gì trong tủ y phục, nên đã không để cho thợ mộc tạo ra mấy vách ngăn. Cũng đã lâu lắm rồi, trong đó đang chứa cái gì? Có tìm thợ mộc cải tạo lại hay không?"

Lục Vô Nghiên thông thả nói, giống như mỗi từ mỗi chữ đều phải suy nghĩ thật cẩn thận, vừa muốn quan sát phản ứng của Phương Cần Chi, thận trọng dò xét, sợ nàng sinh nghi.

Quả nhiên, cơ thể Phương Cần Chi hơi cứng lại.

"Vẫn chưa, chỉ đưa vào một ít chăn bông. Không cần phải thêm vách ngăn hay học tủ gì đâu." Phương Cần Chi rũ mắt, chậm rãi nói.

"Như vậy sao....." Lục Vô Nghiên thông thả nói. "Không ngờ Cần Chi lại có nhiều chăn mền như vậy, ta thấy chăn mền trên giường muối cũng hơi mỏng, hay là đổi một cái giường khác nhé. Tránh không bị cảm lạnh ngã bệnh lần nữa. Tam ca ca giúp muối chọn một cái giường có chăn mền dày hơn nhé?"

"Không cần!" Phương Cần Chi buông hai cánh tay đang ôm eo Lục Vô Nghiên ra, nàng vội vàng đi tới bên giường, cười nói: "Tam ca ca đến xem này, chăn mền của muối không mỏng đâu. Buổi tối cũng không lạnh!"

Lục Vô Nghiên đứng ở đó, mỉm cười nhìn nàng.

Phương Cần Chi đảo mắt, vội vã cầm quyển sách vừa đọc lên. Nàng cầm quyển sách mỏng vầy vầy Lục Vô Nghiên, cố gắng kéo ra một nụ cười như không có chuyện gì xảy ra, nói: "Tam ca ca, lúc huynh chưa đến, muối đang đọc quyển sách này đây. Quyển sách này cũng có ý nghĩa nha..., Tam ca ca đã đọc qua chưa?"

Nàng đang cố gắng nghĩ cách thay đổi đề tài, không muốn Lục Vô Nghiên đề cập đến chuyện tủ y phục.

Thấy Lục Vô Nghiên vẫn đứng ở đó, chỉ cười yếu ớt nhìn nàng. Trong lòng Phương Cần Chi hoảng hốt, vội nở một nụ cười sâu hơn, vừa cầm sách, vừa kéo tay Lục Vô Nghiên.

"Tam ca ca cùng đọc với muối nha, chỉ còn hai trang nữa là xong rồi!"

Lục Vô Nghiên rũ mắt, không kiên trì nữa.

"Được." Hắn để mặc cho nàng kéo đến ngồi xuống cạnh giường.

Lúc này, Phương Cần Chi mới thả lỏng được một chút. Nàng nhét quyển sách trong tay cho Lục Vô Nghiên, để cho hắn lật sách, rồi sau đó ngã đầu vào vai hắn, tiếp tục đọc.

Lục Vô Nghiên nghiêng đầu nhìn Phương Cần Chi đang đọc sách.

Phương Cần Chi chớp mắt một cái, cũng không ngẩng đầu lên nhìn Lục Vô Nghiên, nhưng biết hắn đang nhìn mình. Nàng nói: "Tam ca ca, lúc đọc sách phải chăm chú."

Lục Vô Nghiên bất đắc dĩ cùng nàng đọc hết mấy trang sách còn lại. Lục Vô Nghiên đọc nhanh như gió, lướt qua nội dung trong sách, chân mày càng nhíu càng sâu.

"Tam ca ca, Thanh Mai Nhi này rất giỏi!" Phương Cần Chi kéo Lục Vô Nghiên. "Tam ca ca, huynh không biết nội dung khúc đầu, muối giải thích cho huynh một chút nhé. Thanh Mai Nhi này là thiên kim tiểu thư của một gia đình phú thương, Triệu Hạo Thành là nô phò của phú thương gia, hai người bọn họ thích nhau, nhưng phú thương không cho phép nữ nhi của mình gả cho Triệu Hạo Thành. Triệu Hạo Thành liền đưa Thanh Mai Nhi bỏ trốn."

Thấy chân mày của Lục Vô Nghiên càng lúc càng sâu, Phương Cần Chi vội vàng giải thích: "Được rồi, Tam ca ca..... Muội biết muội không nên đọc mấy loại sách này. Càng không thể làm theo mấy chuyện trên sách. Nhưng mà..... Nhưng mà sau đó rất cảm động lòng người! Phú thương phải rất nhiều gia phò đuổi theo Thanh Mai Nhi đang bỏ trốn cùng Triệu Hạo Thành. Mất thấy gia phò sắp đuổi kịp, Thanh Mai Nhi biết nếu để cho phụ thân nàng bắt được bọn họ, phụ thân nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho Triệu Hạo Thành. Cho nên nàng đã nhảy xuống từ trên lưng ngựa đang phóng như điên, lấy cái chết để ngăn lại đám người kia....."

Lục Vô Nghiên hất thẳng quyển sách trong tay của nàng xuống đất, lạnh giọng nói: "Về sau không bao giờ được phép đọc mấy loại sách này!"

Những cảnh tượng hắn đã rất cố gắng quên đi lại mãnh liệt hiện lên trước mắt hắn, từng đợt choáng váng, khổ sở không chịu nổi ập đến cùng một lúc.

Nàng trong trí nhớ của hắn vừa khóc vừa nói: "Sớm biết người tuyệt tình với ta nhất chính là huynh, ta tình nguyện huynh chưa từng đối xử tốt với ta....."

Nước mắt của nàng rơi vào lòng bàn tay hắn, từng giọt nóng hổi.

"Tam ca ca..... Nhưng tại sao ta lại không thể quên huynh đã rất tốt với ta chứ?" Nàng rũ mắt xuống, mặc cho nước mắt dâng đầy trong hốc mắt lăn dài trên hai gò má. Nàng đưa tay lên rút cây trâm cài tóc mà chính tay hấn đã chạm khắc cho nàng. Con ngựa hí lên, điên cuồng phóng đi. Nàng nhảy từ trên lưng ngựa xuống.

Lục Vô Nghiên quay đầu lại, nhìn nàng xoay người, khập khiễng đi về phía thiên la địa võng. Tuy rằng chỉ là một bóng lưng, nhưng hấn cũng biết nàng đang khóc.

Hấn lập tức quay đầu ngựa lại đuổi theo nàng, mặc dù biết rằng lần đi này khó có thể sống.

"Cho dù hận muội, ta cũng không cho phép muội chết trong tay người khác!" Hấn ngồi trên lưng ngựa chìa tay về phía nàng. "Đưa tay cho ta!"

"Ta biết rõ, ta biết rõ Tam ca ca nhất định sẽ không bỏ mặc ta....." Phương Cần Chi vừa khóc vừa lắc đầu. "Cho nên trước đó ta đã uống độc được rồi."

Máu tươi trào ra từ khoeo môi nàng, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt tuyết.

Nàng xoay người, dùng chủy thủ đặt ngang cổ họng, tiếp tục chạy tiếp tục chạy, chạy về phía thiên quân vạn mã của quân Kinh.

"Cần Chi!"

Hồi ức luôn thông khô.

"Tam ca ca, huynh đừng tức giận! Muội không xem nữa, không xem nữa!" Phương Cần Chi hét hoảng đứng lên, nàng nhặt quyền sách bị Lục Vô Nghiên hất xuống đất lên, cầm đến chỗ cầm nên, muốn đốt quyền sách đi.

"Muội không bao giờ xem tạp thư nữa, không bao giờ nữa!"

Lục Vô Nghiên kéo nàng lại, khổ sở nói: "Cần Chi, Thanh Mai Nhi không vĩ đại chút nào. Nàng ấy quá ngu ngốc. Cần Chi của chúng ta nhất định không được học theo nàng ấy, vô luận như thế nào đi nữa bảo vệ mình mới là quan trọng nhất, đời này nhất định nhất định không được giống như trước kia, hy sinh vô ích cho người khác!"

"Trước kia? Cái gì đời này..... Không phải con người chỉ có một đời thôi sao?" Phương Cần Chi nghi ngờ nhìn Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên thờ dài: "Muội chỉ cần đồng ý với ta, vĩnh viễn không được vì người khác mà thương tổn chính mình!"

Phương Cần Chi muốn gạt đầu, nhưng bỗng ngừng lại giữa chừng. Nàng nhìn Lục Vô Nghiên, cau mày nói: "Tam ca ca, muội không muốn nói dối. Tam ca ca, huynh đối xử với muội tốt như vậy! Nếu như có một ngày Tam ca ca gặp nguy hiểm, Cần Chi nhất định sẽ đi cứu huynh, không màng sống chết!"

"Không được!"

Phương Cần Chi cũng tức giận. Nàng quay mặt đi không thèm nhìn tới Lục Vô Nghiên, rồi bất ngờ ho khụ khụ mấy tiếng, kêu đau mấy tiếng, ủy khuất nói: "Ngã bệnh cũng không khoan dung chút nào, cái này không được cái kia không được..... Thật đáng ghét!"

Lục Vô Nghiên thờ dài một tiếng, hấn kéo Phương Cần Chi xoay lại một chút. Chậm rãi hỏi: "Cổ họng còn đau không? Có muốn uống một chút nước ấm hay không?"

Phương Cần Chi vẫn không chịu để ý đến hấn.

Lục Vô Nghiên im lặng rồi im lặng, hấn nhìn từ y phục ở bức tường đối diện một cái. Rồi bất ngờ đứng dậy, buông màn che giường xuống, ngăn cách gian phòng và không gian bên trong giường.

"Tam ca ca, huynh làm gì vậy?" Phương Cần Chi có chút mất tự nhiên nhìn hấn.

Dù sao..... Nửa đêm canh ba, cô nam quả nữ ở chung một phòng quả thật không được tốt lắm. Xuất phát từ tin tưởng, nàng cũng không chán ghét việc Lục Vô Nghiên nhảy cửa sổ vào thăm nàng. Nhưng buông màn che giường xuống, không gian trở nên chật hẹp mờ tối, nàng không khỏi có chút không được tự nhiên.

Lục Vô Nghiên chỉnh lại gối kê đầu, mở chăn mềm được xếp gọn gàng bên cạnh ra.

"Còn bệnh, nghỉ ngơi sớm một chút." Hấn khom lưng cời giày cho Phương Cần Chi, nâng đôi chân của nàng đặt lên trên giường.

Phương Cần Chi tròn mắt nhìn Lục Vô Nghiên, gạt mình hỏi: "Tam ca ca, chẳng lẽ huynh muốn ở lại đây?"

Lục Vô Nghiên cười cười, vuốt chóp mũi của nàng một cái, nói: "Ta đợi muội ngủ say sẽ đi."

"Lại nhảy qua cửa sổ?"

"Nếu không thì sao?"

"Ừm....." Phương Căn Chi ngoan ngoãn nằm xuống, để mặc cho Lục Vô Nghiên đắp chăn cho mình thật cẩn thận. "Vậy, ngày mai Tam ca ca có tới nữa không?"

"Không đến."

Phương Căn Chi lập tức nhú mày.

"Đờ phải có người cười nhạo ta nhảy cửa sổ, còn chọc giận ta."

Phương Căn Chi suy nghĩ một chút, chậm chạp ngồi dậy, chặn từ trên người nàng tuột xuống.

Lục Vô Nghiên kéo chăn cho nàng, cau mày nói: "Nằm đàng hoàng, ngồi dậy làm gì!"

Phương Căn Chi kéo tay Lục Vô Nghiên, sắp tới hôn lên cằm hắn một cái. Nàng nghiêng đầu, nhìn Lục Vô Nghiên ở bên cạnh, cười hi hi nói: "Tam ca ca còn tức giận không? Ngày mai có tới hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Cái bao nhỏ

Lục Vô Nghiên cố cưỡng lại kích động muốn ôm nàng vào trong ngực lần nữa, hắn ấn nàng xuống, để nàng nằm lại thật đàng hoàng.

Thật ra thì, có Lục Vô Nghiên ở đây, Phương Căn Chi càng không ngủ được. Nếu là ở viện Thùy Sao, Phương Căn Chi có thể an tâm ngủ bên cạnh Lục Vô Nghiên. Nhưng đây là bên trong tấm phòng của nàng, hai muội muội của nàng cũng đang ở cách đó không xa. Phương Căn Chi không dám ngủ -- nàng sợ.

Sợ Lục Vô Nghiên sẽ mở tủ y phục ra.

"Tam ca ca, muội không cần huynh ở cùng đâu. Huynh về nghỉ ngơi sớm đi?" Phương Căn Chi thò tay ra khỏi chăn, nắm lấy tay của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên lập tức bùng tỉnh, nàng không yên lòng. Ngay cả hắn ở gần hai muội muội nàng cũng không yên tâm.

Lục Vô Nghiên cười khổ.

Đời trước, trong rất nhiều chuyện, hắn và nàng đều cố chấp theo ý mình. Đời này, hắn nguyện ý bao dung nàng tất cả. Cuối cùng cũng chỉ có một yêu cầu nhỏ nhoi xa vời, hy vọng nàng tin nhiệm hắn một trăm phần trăm. Hắn vẫn luôn chờ chính miệng nàng nói ra bí mật của chính mình.

Đáng tiếc, hắn làm nhiều như vậy nhưng vẫn chưa đến lúc.

Đại khái là việc hắn làm còn chưa đủ nhiều. Lục Vô Nghiên khề thờ dài một tiếng, hắn lại cẩn thận dịch góc chăn cho Phương Căn Chi, dịu dàng nói: "Được, ta đi đây. Muội nên nghỉ ngơi đi, không cần đứng dậy."

"Vậy, ngày mai Tam ca ca vẫn tới gặp muội chứ?" Cả thân thể Phương Căn Chi vui ở trong chăn, ngay cả chiếc cảm thon nhọn cũng nằm ở trong chăn, chỉ chừa lại một đôi mắt to tròn, đáng thương nhìn Lục Vô Nghiên.

"Đến. Nhưng muội cũng phải mau chóng khỏe mạnh mới được." Lục Vô Nghiên nói.

Phương Căn Chi vội gật đầu không ngừng.

Lúc này Lục Vô Nghiên mới nhảy ra ngoài cửa sổ rồi đi.

Lúc Lục Vô Nghiên rời đi, Phương Căn Chi vẫn lặng lẽ ngồi dậy, nhìn theo bóng lưng của hắn, chỉ sợ ánh mắt của hắn dừng lại trên tủ y phục. Lục Vô Nghiên hiểu bản khoăn của nàng, nên không tiếp tục liếc mắt nhìn đến tủ y phục bên tường.

Đợi đến khi Lục Vô Nghiên rời đi, Phương Căn Chi chống lại cơn buồn ngủ bước xuống xuống giường. Nàng đi đến trước tủ y phục, nhỏ giọng nói: "Tam ca ca huynh ấy đi rồi, các muội đã ngủ chưa?"

"Chưa....." Bình Bình và An An đồng thanh nhỏ giọng trả lời.

Giọng nói của bọn họ rất thấp rất thấp, dường như xen lẫn một chút suy sụp kỳ dị.

Phuong Cần Chi vội vã mở khóa tủ y phục.

Kể từ khi Phuong Cần Chi loại bỏ được mấy người mà Tam nãi nãi, Ngũ nãi nãi nhét vào bên cạnh nàng, bên cạnh nàng chỉ còn lại người của mình, buổi tối thường xuyên để Bình Bình và An An lên giường lớn ngủ chung với nàng. Chỉ là, lần này Phuong Cần Chi ngã bệnh, nàng lo lắng sẽ lây bệnh cho hai muội muội, nên đã không để cho họ lên giường lớn ngủ, ban ngày cũng cố gắng hết sức để cho bọn họ ở trong tủ quần áo.

Thật may là như vậy.

Bằng không, Phuong Cần Chi cũng không biết nếu lúc Lục Vô Nghiên nhảy cửa sổ vào phòng, bắt gặp Bình Bình và An An thì sẽ như thế nào.

Lục Vô Nghiên nuôi tiếc vì Phuong Cần Chi không chịu tin hắn, không chịu nói ra bí mật lớn nhất trong lòng nàng. Nhưng với Phuong Cần Chi mà nói, nàng chưa bao giờ có ý định nói cho Lục Vô Nghiên bí mật này.

Nàng thật sự rất sợ Lục Vô Nghiên cũng sẽ giống như những người khác, bởi vì không tường tận mà tổn thương hai muội muội của nàng. Nếu Lục Vô Nghiên thật sự làm như vậy, sẽ làm tổn thương nàng nhiều hơn so với người khác.

Nàng sợ Tam ca ca của nàng không còn là Tam ca ca của nàng.

"Có phải hai muội khó ngủ hay không? Tam ca ca đã đi rồi, hai muội....." Phuong Cần Chi nói được một nửa mới phát hiện tâm tình của hai muội muội không đúng lắm.

Nàng vuốt đầu hai người bọn họ, dịu dàng nói: "Có phải đã làm Bình Bình và An An sợ hay không? Không phải sợ, có tỷ tỷ ở đây che chở các muội mà."

Bình Bình ngược đầu nhìn Phuong Cần Chi, hỏi: "Tỷ tỷ, tỷ muốn đưa bọn muội đến trang tử, lại không chịu ở cùng một chỗ với bọn muội là bởi vì Tam biểu ca sao?"

An An cũng mở đôi mắt sáng ngời nhìn Phuong Cần Chi.

Bị đôi mắt trong sáng như vậy nhìn, trong lòng Phuong Cần Chi chợt chợt dạ. Thậm chí nàng không có dũng khí trả lời. Thừa nhận? Như vậy giống như làm tổn thương hai muội muội vốn đã hết sức đáng thương. Phủ nhận? Như vậy cũng không phải là lời nói thật.

Đúng vậy.

Trong kế hoạch bảy năm của Phuong Cần Chi, nàng phải kiếm thật nhiều thật nhiều tiền, đoạt lại toàn bộ gia sản của Phuong gia. Sau đó tìm một trang tử yên tĩnh mà rộng rãi. Mang theo hai muội muội dời qua đó, chăm sóc thật tốt hai muội muội cả đời.

Nhưng kể từ khi Lục Vô Nghiên trở về, kế hoạch ban đầu của Phuong Cần Chi giống như đã bị đảo lộn.

Nàng không nỡ rời bỏ Lục Vô Nghiên.

Thích.

Nàng rất thích rất thích cảm giác dính vào người hắn.

Nàng càng thích sự bảo hộ của hắn. Trong lòng Phuong Cần Chi vẫn luôn rất rõ ràng Lục Vô Nghiên đã vì nàng làm quá nhiều chuyện. Những lần hắn đối xử tốt với nàng, hay chuyện của Lục Vô Ki lần trước, toàn bộ đều hiện ra trước mắt nàng.

Hắn không để ý lễ pháp giam giữ mấy vị thiếu gia, lại dùng bảy ngày cường thế thay đổi toàn bộ hạ nhân trong phủ.

Một ngày nọ, hắn giang hai tay về phía nàng, bắt đầu nói: "Nhìn đi, Tam ca ca của muội chính là vô lại như vậy. Rõ ràng là ta làm sai, lại cố tình chỉ hươu bảo ngựa, bắt gàn cả ngàn người đền bù sai lầm của ta."

Một khắc đó, Phuong Cần Chi đau lòng. Cũng từ một khắc đó, nàng biết rõ cả đời này e rằng cũng không có biện pháp quên đi mặt tốt của hắn. Rồi sau đó, những lời Trường Công Chúa nói với nàng, giống như một chiếc gương, để cho nàng nhìn thấy bản thân mình một cách chân thật nhất.

Nàng cũng muốn bắt chấp tất cả vì hắn một lần.

Nhưng, dưới điều kiện tiên quyết là không làm tổn thương đến hai muội muội. Cho nên, nàng có ý định thu xếp ôn hòa cho hai muội muội nhanh một chút. Sau đó không còn gánh nặng gả cho Lục Vô Nghiên, nàng đã suy nghĩ rất kỹ càng. Lục Vô Nghiên đối với nàng rất tốt. Nhất định sẽ không can thiệp vào chuyện kinh doanh trà trang và cửa hàng. Đến lúc đó nàng có thể dùng lý do tra xét trưng mục cửa hàng mà xuất phủ đi thăm hai muội muội.

Mặc dù giấu giếm rất khổ cực, nhưng đây là biện pháp tốt nhất nàng có thể nghĩ ra, tận lực lưỡng toàn.

Nhưng Phuong Cần Chi cũng phạm sai, bởi vì hai muội muội thật sự đã quá lệ thuộc vào nàng. Lần trước, chẳng qua nàng cũng chỉ thuận miệng nhắc tới với bọn họ, mà hai người bọn họ đã bị hù dọa đến đổ bệnh. Nên Phuong Cần Chi không dám nhắc lại chuyện này với bọn họ. Hơn nữa trước đây, nàng vẫn nói với hai muội muội sẽ mang theo bọn họ rời đi, nhưng bây giờ lại an bài như vậy, giống như nàng vứt bỏ hai muội muội, phản bội hai muội muội.

Nghĩ như vậy, khiến trái tim Phương Căn Chi như rơi xuống một hố sâu ăn năn tự trách.

"Tỷ tỷ, tỷ muốn gả cho Tam biểu ca sao?" An An hỏi xong, rồi nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ rất thích Tam biểu ca."

"Nói bậy! Tỷ tỷ thích nhất là Bình Bình và An An!" Phương Căn Chi lập tức phản bác.

An An lắc đầu một cái: "Tỷ tỷ, mỗi ngày tỷ đều kể với bọn muội về Tam biểu ca."

"Ta có sao?" Phương Căn Chi có chút mê mang.

"Có!" Bình Bình dùng sức gật đầu. "Mỗi ngày đều ở bên tai bọn muội nhắc đến 'Tam ca ca' hơn mười lần."

"Từ lúc bọn muội ba tuổi, tỷ đã bắt đầu nói. Rồi năm năm sau đó, Tam biểu ca không có ở đây, tỷ vẫn nói liên tục. Hiện tại Tam biểu ca đã trở lại, tỷ lại càng nói nhiều hơn...."

Bị hai muội muội nói như vậy, Phương Căn Chi nhất thời cảm thấy quẫn bách. Bởi vì hai muội muội chưa từng rời khỏi gian phòng này, từ lúc còn nhỏ, Phương Căn Chi đã có một thói quen, đó là buổi tối trước khi đi ngủ, sẽ kể cho hai muội muội nghe tất cả những chuyện đã xảy ra trong ngày, tránh cho hai người bọn họ cảm thấy quá cô đơn. Nhưng có lẽ bản thân nàng cũng vô tình không nhận ra, nàng đã kể nhiều chuyện của Lục Vô Nghiên cho hai muội muội như vậy.

Bình Bình và An An liếc mắt nhìn nhau, sau đó cùng nhìn về phía Phương Căn Chi.

"Tỷ tỷ, bọn muội đã trưởng thành, không muốn lúc nào cũng làm liên lụy tỷ."

"Tỷ tỷ, tỷ không giống bọn muội, sớm muộn gì tỷ cũng phải xuất giá."

"Tỷ tỷ, bọn muội không sợ, bọn muội sẽ đến ở trang tử. Không cần tỷ tỷ ở cùng, bọn muội có thể."

"Tỷ tỷ, nhưng tỷ phải thường xuyên đến thăm bọn muội nha!"

Giọng nói của hai tiểu cô nương trầm thấp, ngời một câu ta một câu nhẹ nhàng chui vào trong lỗ tai Phương Căn Chi, khiến trong lòng nàng nôn nao. Nàng kinh ngạc nhìn hai muội muội, trong nhất thời không thể thốt nên lời.

Bình Bình và An An từ trên giường trong tủ y phục nhảy xuống, kéo Phương Căn Chi trở về giường lớn. Hai người bọn họ đẩy Phương Căn Chi nằm xuống xong, rồi đắp kín chăn cho nàng.

"Tỷ tỷ nghỉ ngơi thật tốt, không được để cảm lạnh nữa." Bình Bình nói.

An An chớp mắt mấy cái: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ! Giọng nói của Tam biểu ca rất êm tai nha. Không hổ là người trong lòng tỷ tỷ!"

"Lời này của muội nói không đúng rồi!" Bình Bình nhìn An An. "Tam biểu ca không chỉ có giọng nói êm tai, dáng dấp cũng rất đẹp nha!"

An An nhỏ giọng nói: "Tỷ nói dối! Quá tồi, hoàn toàn không nhìn rõ diện mạo của Tam biểu ca trông như thế nào....."

"Ai nha! Muội bớt tranh cãi một chút có được hay không? Người trong lòng tỷ tỷ của chúng ta nhất định là nhìn rất đẹp rất đẹp nha!" Bình Bình lập tức cau mày trừng mắt nhìn tiểu muội muội.

"A, cũng đúng nha....."

Phương Căn Chi bị chọc cười, nàng nghiêng mặt, không để cho những giọt nước mắt không biết là khổ sở hay mừng rỡ lăn xuống.

Lúc Lục Vô Nghiên trở lại vào tối ngày hôm sau, hần nhận thấy thân thể của Phương Căn Chi đã khá lên rất nhiều, sắc mặt đã không còn tái nhợt, bước đi cũng không còn mất thăng bằng như một ngày trước.

Lục Vô Nghiên lấy túi hồng đậu đường đã chuẩn bị từ trước ra, mở bao giấy dầu, đút viên hồng đậu đường đỏ tươi vào trong miệng Phương Căn Chi.

Phương Căn Chi vui vẻ ăn viên hồng đậu đường, lại há miệng đòi Lục Vô Nghiên cho thêm.

"Cô hòng vẫn chưa khỏi hẳn, chỉ được phép ăn một viên." Lục Vô Nghiên cất mấy viên hồng đậu đường còn lại, không cho nàng.

"Thật hẹp hòi!" Phương Căn Chi chống tay lên cằm, bĩu môi quay mặt đi, không nhìn tới Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên do dự một lúc, cuối cùng vẫn lấy một viên hồng đậu đường từ trong bao giấy dầu đưa tới miệng Phương Căn Chi. Hần cau mày nói: "Một viên này nữa thôi, không được ăn nữa."

"Được!" Phương Căn Chi lập tức cong đôi mắt nguyệt nha, vui vẻ há miệng, rồi ngậm luôn cả ngón tay của Lục Vô Nghiên vào trong miệng.

Lục Vô Nghiên nhìn đầu ngón tay ướt nhẹp của mình, nhất thời không nói gì.

"Ừm, muối không phải có ý! Muối lau sạch cho huynh!" Phương Cần Chi hiểu được tật xấu thích sạch sẽ của Lục Vô Nghiên, nàng vội vàng lấy khăn gấm ra, muốn lau đi nước miếng trên đầu ngón tay của Lục Vô Nghiên.

"Không cần đâu." Lục Vô Nghiên rút tay lại. Hắn đứng dậy, ho nhẹ một tiếng, nói: "Nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Tam ca ca!" Phương Cần Chi vội vàng đứng dậy theo, lại không cẩn thận vấp vào ghế đầu. Cả người nàng nằm trên lưng Lục Vô Nghiên, nàng cau mày lầm bầm: "Tam ca ca, xương lưng huynh cần quá đi."

Lục Vô Nghiên rất muốn nói: ngực của muối không cần đâu nhì.

Lục Vô Nghiên quay đầu lại, nhìn Phương Cần Chi, ánh mắt của hắn chuyển từ gương mặt tinh xảo của nàng rơi xuống ngực nàng. Chi mới mấy tháng mà đã phồng lên một cái bao nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Thánh chỉ

Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ. Cuối cùng, khi trận bệnh này rút sạch cũng là lúc những chiếc lá mùa thu bay đầy trời.

Phương Cần Chi bước ra khỏi tiểu viện, Vệ mụ mụ ôm một cái áo choàng mỏng màu san hô đỏ đuổi theo, bà lấy áo choàng khoác lên người Phương Cần Chi, vừa chỉnh lại vạt áo, vừa cầu nhàu: "Cô nương vừa khỏi bệnh, trời vẫn còn lạnh lắm, không được để cảm lạnh nữa!"

"Biết rồi, ta mặc ta mặc." Phương Cần Chi thất lại dây lụa trước ngực, hai mắt cong lên.

Rồi mới mang theo Diêm Bảo Nhi đi đến viện tử của ngoại tổ mẫu để thỉnh an.

Thỉnh an là thứ yếu, chủ yếu là bầu bạn với Lục Giai Bò.

Ngày hôm nay, thái thái Tần gia dẫn mấy hải tử tới phủ Ôn Quốc Công làm khách, thật ra chủ yếu là vì hôn sự giữa Lục Giai Bò và Tần Tứ lang. Bát tự vẫn chưa trao đổi, hôm nay hai bên sẽ cùng xem qua.

Tần gia và Lục gia coi như cũng có chút giao tình, cũng rất hiểu rõ nhau. Môn đệ Lục gia cao hơn một chút, nhưng Tần gia cũng không kém, ba thế hệ trong nhà, không biết đã sản sinh ra bao nhiêu Trạng Nguyên, Thám Hoa. Thật sự là dòng dõi thư hương chân chính.

Mấy người lớn nói chuyện trong phòng, đám cô nương Lục gia lôi kéo Lục cô nương Tần Vũ Nam của Tần gia ra thiên sảnh chơi. Lục cô nương Tần gia chỉ mới bảy tuổi, là độ tuổi lành lợi khiến người ta yêu thương. Từ diện mạo đến dáng vẻ đều xinh đẹp linh hoạt, nhìn là yêu mến ngay. Các cô nương Lục gia đều rất thích nàng.

Bên trong phòng khách chợt vang lên giọng nói thanh thúy của nam tử, Tần Vũ Nam đang ăn bánh dứa liền ngọt ngào nói: "Là Tứ ca!"

Gương mặt Lục Giai Bò không khỏi hiện lên một mảng đỏ ửng.

"Đi, chúng ta đến sau bình phong nhìn một chút!" Lục Giai Nhân kéo tay Lục Giai Bò, lôi nàng đi.

Lục Giai Bò cuống quýt lắc đầu: "Đừng như vậy, không hợp lễ nghĩa."

"Sao lại không hợp lễ nghĩa? Chúng ta cũng không chạy đến phía trước mà! Hơn nữa, mẫu thân bảo chúng ta đợi ở thiên sảnh, không phải là vì để cho tỷ nhìn một chút sao, xem một chút cũng không....."

"Đừng nói bậy....." Lục Giai Bò vội vàng bịt miệng Lục Giai Nhân lại.

Lục Giai Huyền mỉm cười, nói: "Tứ tỷ tỷ xấu hổ kìa!"

Lục Giai Huyền cũng đứng lên, nói: "Ngay cả lên nhìn một cái cũng không nôn nóng, muối nghe nói Tần Tứ lang học hành rất tốt, khoa cử năm sau nhất định có thể đạt được thành tích cao, nói không chừng chính là Trạng Nguyên Lang tiếp theo đấy. Tứ tỷ tỷ không chịu đi nhìn, muối muối lại thấy tò mò về dáng dấp của vị Trạng Nguyên Lang tương lai như thế nào."

Lục Giai Huyền lại đến kéo tay Phương Cần Chi: "Đi, biểu muối cùng ta đi nhìn một cái nào."

"Được." Phương Cần Chi cười, nhẹ nhàng đi theo Lục Giai Huyền đến phía sau tấm bình phong, xuyên qua kẽ hở của những hoa văn được chạm khắc rồng nhìn về phía chính sảnh.

Tần Tứ lang tên là Tần Cẩm Phong, hần đứng trong chính sảnh, đang trả lời Tam thái thái.

Tần Tứ lang cùng tuổi với Lục Giai Bò, chính là độ tuổi mười lăm như ngọc. Mây kiếm, mắt sáng, là một thiếu niên lang tuấn tú. Hần đang mặc một bộ hoa phục màu xanh của cây tùng với thắt lưng bằng gấm, càng tôn thêm vẻ anh khí bức người.

Lục Giai Bò cũng bị Lục Giai Nhân và Lục Giai Nghệ kéo tới đây, nàng len lén liếc mắt nhìn Tần Tứ lang ở bên ngoài, rồi lập tức đỏ mặt không dám nhìn tiếp, nhưng lại không nhịn được ngẩng đầu nhìn thêm một cái.

Một tiếng "rầm" bất ngờ vang lên, kèm theo đó là tiếng kinh hô của Tần Vũ Nam.

Phương Cẩm Chi vội quay đầu lại, phát hiện Tần Vũ Nam đã ngã từ trên ghế xuống. Có lẽ là lúc ngã xuống đã đụng phải mấy cái đĩa bánh ngọt trên bàn bát tiền, bát đĩa rơi đầy đất, bể văng tung tóe. Mà Tần Vũ Nam đang nhìn bàn tay mình với đôi mắt đỏ ửng, trên đó toàn là máu.

"Trời ơi!" Lục Giai Bò bị dọa mặt trắng bệch, vội vàng nhấc váy chạy tới. Phương Cẩm Chi, Lục Giai Huyền, Lục Giai Nhân, Lục Giai Nghệ và mấy nha hoàn đang hầu hạ trong phòng cũng chạy qua.

"Vũ Nam!"

Âm thanh ở đây đã kinh động đến mấy người lớn đang nói chuyện trong chính sảnh, đám người thái thái Tần gia, Tam thái thái và Tam nãi nãi vội vã đứng dậy, đi về phía bên này. Người đầu tiên xông vào chính là Tần Tứ lang.

Hần vội vã xông tới, không cẩn thận đụng phải Lục Giai Nhân đứng ngay cửa. Chẳng qua trong lòng hần đang sốt ruột muối muối, nên đã không ngừng lại mà vọt tới trước mặt Tần Vũ Nam.

"Tứ ca....." Tần Vũ Nam hít hít mũi, tui thân đưa tay mình cho Tần Tứ lang nhìn.

"Vũ Nam đừng khóc, ca ca thôi thôi một lúc sẽ hết đau ngay." Tần Cẩm Phong bồng Tần Vũ Nam từ trên mặt đất lên, đặt lên chiếc giường La Hán ở bên cạnh.

Bọn nha hoàn đã bưng nước sạch, băng vải và thuốc trị ngoại thương đã được chuẩn bị chu đáo đến. Nha hoàn của Tần Vũ Nam muốn băng bó cho nàng nhưng bị Tần Tứ lang ngăn lại. Hần nâng bàn tay nhỏ bé của muối muối lên, cau mày xử lý vết thương cho nàng.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Tam thái thái lạnh mặt, nhìn mấy cô nương Lục gia ở trong phòng.

Mấy vị cô nương Lục gia ai nấy đều cúi đầu, không dám hé răng.

Vẫn là Lục Giai Bò lấy dũng khí, nói: "Là con không tốt, không chiều có Tần muối muối chu đáo."

Tần thái thái vội vàng cười nói: "Không sao cả, nhất định là Nam Nam nhà chúng ta lại nghịch ngợm rồi."

"Là do con không cẩn thận té ngã, không liên quan đến mấy tỷ tỷ Lục gia." Tần Vũ Nam ngẩng đầu lên, vội vàng giải thích. Trong hốc mắt của nàng còn có một chút nước mắt, giọng nói cũng hơi run run.

Tần Cẩm Phong vuốt vuốt đầu muối muối, đau lòng nói: "Vũ Nam của chúng ta là dũng cảm nhất."

Tần Vũ Nam bày ra một gương mặt tươi cười với Tần Tứ lang.

"Thật là một đứa bé hiểu chuyện, bị thương thành ra như vậy, còn nói chuyện thay cho mấy tỷ tỷ của ngươi!" Tam nãi nãi cười cười đi tới, khen rồi lại khen Tần Vũ Nam. Trong lòng bà ta thì thở phào nhẹ nhõm.

Vết thương trên tay Tần Vũ Nam cũng không sâu, chỉ là một vết rách nhỏ. Nhưng tướng mạo của cô nương gia không thể để tổn thương dù chỉ một chút, ai biết sau này có thể lưu lại sẹo hay không.

Tam nãi nãi lo lắng chuyện nhỏ ngoài ý muốn này sẽ ảnh hưởng đến hôn sự của Lục Giai Bò và Tần Tứ lang. Chẳng qua chỉ tiếp xúc một thời gian ngắn, bà ta đã có ấn tượng rất tốt với Tần Tứ lang. Thật giống như đã thừa nhận chắc chắn người nữ tử này rồi.

Hiện tại nhìn thấy thái độ không để ý của thái thái Tần gia, trong lòng Tam nãi nãi mới thở phào nhẹ nhõm, không khỏi trừng mắt nhìn hai nữ nhi một cái.

Lục gia vừa lòng Tần Tứ lang, Tần gia cũng cực kỳ yêu thích Lục Giai Bò. Mọi hôn sự này đã hoàn toàn được quyết định. Chỉ là, lời nói và việc làm của gia đình đại hộ vẫn luôn lưu lại một con đường, tính toán trên từng câu từng chữ. Nếu nói trực tiếp, vậy thì cái gì cũng không nói. Hiện tại chẳng qua cũng chỉ là chủ ý của hai nhà, sau này Tần gia còn phải mời mai mối, thiệp mời nạp cát, mỗi một nghi thức cứ chiếu theo trình tự mà làm.

Những ngày kế tiếp, Tần Tứ lang thường xuyên tới Lục gia làm khách, mượn danh nghĩa tìm Lục Vô Ki, nhiều lần mời mấy cô nương Lục gia ngắm hoa nghị thơ. Mặc dù chủ yếu là mời Lục Giai Bò, nhưng các cô nương Lục gia khác cũng luôn đi theo bầu bạn để tránh dị nghị.

Phương Cẩm Chi cũng đi một lần, sau đó thật sự không muốn đối mặt với ánh mắt quan sát lạnh lùng của Lục Vô Ki, cuối cùng lấy cớ thân thể không được thoải mái để từ chối.

Đợi đến khi người mai mối của Tần gia đến, sau khi hai nhà quyết định hôn kỳ, Tần Tứ lang cũng không tiện qua lại nữa.

Phương Cần Chi định tự tay thuê một bức phi cầm tặng cho Lục Giai Bô, dù sao trong đám biểu tỳ muội ở Lục gia, Lục Giai Bô là người đầu tiên đối xử tốt với nàng.

"Cô nương, người đã thuê một ngày rồi. Nên nghỉ ngơi một chút đi." Diêm Bảo Nhi bưng nước trà đi vào.

Phương Cần Chi nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, âm u. Thời gian trôi qua nhanh như vậy. Nàng dọn dẹp chằm tuyền xong, lác lác cổ tay có chút ê ẩm. Sau đó nhân lúc Diêm Bảo Nhi quay lưng đi, nàng vuốt vuốt ngực.

Gần đây ngực nàng rất trướng, còn mơ hồ cảm thấy đau đau.

"Cô nương." Mễ Bảo Nhi vén rèm đi vào. "Người bên viện Thùy Sao tới, nói là Tam thiếu gia mời người qua đó cùng dùng bữa tối."

"Được!" Vừa nghe người khác nhắc đến Lục Vô Nghiên, trong lòng Phương Cần Chi liền cảm thấy vui vẻ. Vừa nghĩ tới sắp được gặp Tam ca ca của nàng, vui sướng trong lòng Phương Cần Chi như muốn tràn ra ngoài.

Bởi vì Phương Cần Chi biết tại sao Lục Vô Nghiên lại gọi nàng sang đó -- ngày mai là sinh thần của nàng.

"Tam ca ca!" Phương Cần Chi chạy ào vào viện Thùy Sao, gió thổi chiếc váy xếp màu thạch lựu đỏ của nàng bay phất phơ, giống như một đóa hoa diên vĩ đỏ thắm.

"Chậm lại." Lục Vô Nghiên đứng dưới mái hiên, chờ nàng chạy tới, nắm lấy tay của nàng đi vào trong phòng.

"Hôm nay có phải có rất nhiều thức ăn ngon hay không?" Phương Cần Chi nghiêng mặt qua, ngược đầu nhìn Lục Vô Nghiên.

"Ừ, Nhập Huân đã bận rộn rất lâu."

Mặc dù Nhập Phan không phải xuất giá gả cho Lục Từ Cảnh như đã nói, nhưng đã không còn thích hợp ở bên cạnh Lục Vô Nghiên. Lần trước, ngày thứ hai sau khi hôn sự của nàng ấy được quyết định, Lục Vô Nghiên đã cấp cho nàng ấy một cái viện tử nhỏ sống một mình, còn phái tới hai nha hoàn hầu hạ bên cạnh nàng ấy.

Mấy tháng gần đây, trong viện Thùy Sao đã có rất nhiều người thay thế Nhập Phan, ra ra vào vào, đại đa số đều không vượt qua được năm ngày liền bị Lục Vô Nghiên đuổi đi. Phương Cần Chi xoè hai bàn tay ra đếm đếm, có lẽ đã vượt quá hai mươi người rồi.

Chỉ có Nhập Huân của hiện tại là lưu lại lâu nhất, chớp mắt một cái đã gần nửa tháng.

Phương Cần Chi hy vọng Nhập Huân có thể lưu lại, không tiếp tục thay đổi nữa, cũng có thể hầu hạ Lục Vô Nghiên thoải mái hơn một chút. Chuyện nấu nướng này, mỗi người đều có một phong cách khác nhau, từ nhỏ Phương Cần Chi đã quen tay nghề của Nhập Phan, hiện tại đổi thành Nhập Huân, vẫn còn có một chút không thích ứng.

Nhưng tài nghệ nấu nướng của Nhập Huân cũng rất tốt, mỗi lần ăn uống Phương Cần Chi đều phải khen ngợi, sợ Lục Vô Nghiên sẽ vì nàng mà đổi người.

Chỉ là, so sánh Nhập Huân với Nhập Phan, Phương Cần Chi vẫn thích Nhập Phan hơn một chút. Bởi vì tính tình của Nhập Phan dịu dàng hơn, luôn chăm sóc người khác chu đáo tỉ mỉ. Giống như gió xuân lướt qua mặt. Mà tính tình Nhập Huân lại có chút giống Nhập Trà, đều hết sức tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, nói nhiều hơn một câu cũng không chịu nói, có chút lạnh nhạt.

Phương Cần Chi biết như vậy là tốt nhất, hầu hạ bên cạnh Lục Vô Nghiên, cũng sẽ không gây phiền phức cho Lục Vô Nghiên, nhưng nàng vẫn còn có chút hoài niệm Nhập Phan.

Dĩ nhiên, nàng vẫn không biết tại sao Lục Vô Nghiên lại điều Nhập Phan đi. Có lẽ cả đời này của nàng cũng sẽ không biết.

"Ăn xong chưa?" Lục Vô Nghiên hỏi.

Phương Cần Chi vội gật đầu không ngừng: "Ăn xong rồi, tay nghề của Nhập Huân thật tốt!"

"Vậy thì đứng lên đi, dẫn muội đến một nơi." Lục Vô Nghiên đứng dậy, kéo Phương Cần Chi đứng lên theo, rồi tự mình mặc áo choàng cho Phương Cần Chi, sau đó đội cho nàng một cái nón rộng vành có mạng che mặt bằng lụa mỏng, rồi mới nắm tay nàng đi ra ngoài.

Đây là lúc hoàng hôn đang chìm dần về phía tây, trong ánh nắng chiều chồng chất lên nhau, hần nắm lấy tay nàng, chậm rãi đi ra khỏi phủ Ôn Quốc Công. Đám hạ nhân trên đường gặp phải đều cúi đầu, không dám nhìn bọn họ tay trong tay.

Trên xe ngựa, Phương Cần Chi lấy cái mũ rộng vành xuống, hỏi Lục Vô Nghiên: "Tam ca ca, chúng ta đi đâu đây?"

Lục Vô Nghiên chỉnh lại mớ tóc có hơi rối trên thái dương nàng, mới nói: "Chợ."

Mơ hồ có thể nghe thấy tiếng người huyền ảo, tiếng rao hàng nối tiếp nhau, từng đợt mùi thơm truyền tới, báo hiệu sự náo nhiệt của khu chợ. Lục Vô Nghiên đội chiếc nón che mặt lại cho Phương Cần Chi, rồi mới nắm tay nàng, hòa vào dòng người.

Kiếp trước, sau khi Lục Vô Nghiên xưng đế, hắn vẫn luôn cô tịch một mình. Ngày tết, hắn đi đến những phố phường náo nhiệt, nhìn cuộc sống của bình dân bách tính, trong lòng hâm mộ vô tận. Khi đó, hắn rất muốn bỏ xuống tất cả, cùng với người mình yêu đi khắp chân trời, tham quan phong cảnh. Nhưng người hắn yêu đã sớm không còn. Bao nhiêu lần đưa tay ra giữa không trung, lòng bàn tay của hắn luôn trống trải.

Lục Vô Nghiên rũ mắt, nhìn xuống tay mình. Bàn tay mềm mại như không xương của Phương Cần Chi đang được hắn nắm chặt trong lòng bàn tay, lấp đầy cả trái tim hắn.

"Tam ca ca! Muội có thể mua bánh bao hấp không?" Ánh mắt của Phương Cần Chi sáng lấp lánh, nàng hỏi Lục Vô Nghiên nhưng ánh mắt lại dừng lại trên xừng bánh bao hấp bốc khói nghi ngút.

"Dĩ nhiên."

"Ừm....." Phương Cần Chi sờ sờ hông của mình. "Muội không mang tiền....."

Lục Vô Nghiên chỉ cười, cho đến khi Phương Cần Chi bừng tỉnh đại ngộ, nàng ngọt ngào làm nũng: "Muội có Tam ca ca nha, Tam ca ca nhất định sẽ mua cho muội. Nếu Tam ca ca cũng không mang tiền, vậy bán Tam ca ca đi! Nhất định có thể bán được thật nhiều tiền!"

Bàn tay Lục Vô Nghiên đang nắm lấy tay nàng dùng sức cào vào lòng bàn tay nàng một cái, rồi mới dắt nàng đi mua bánh bao hấp. Mua nguyên một xừng, nhưng chỉ cầm đi một cái. Một cái còn chưa ăn xong, Phương Cần Chi lại kêu muốn gà lá sen, kẹo hồ lô, bánh gạo, ngay cả bánh nướng rẻ nhất ven đường nàng cũng đòi một cái.

Là cô nương sinh ra trong một gia đình đại hộ, đây là lần đầu tiên Phương Cần Chi xuất phủ đi vào chợ của bình dân bách tính, nàng nhìn cái gì cũng đều cảm thấy ly kỳ, ăn thử gì cũng đều cảm thấy thơm ngọt.

Lục Vô Nghiên lặng lẽ nhìn nàng cúi đầu ăn một củ khoai lang nướng nóng hổi, trong mắt tràn đầy dịu dàng.

"Tam ca ca, muội ăn xong rồi!" Phương Cần Chi vỗ tay một cái, muốn nắm tay Lục Vô Nghiên, mới phát hiện trên tay của nàng dính đầy bột, dơ dáy bẩn thỉu.

Nàng khổ não nhìn bàn tay của mình, lại nhìn bàn tay của Lục Vô Nghiên. Vẫn muốn nắm lấy.

Lục Vô Nghiên cười lắc lắc đầu, kéo tay nàng qua, cầm khăn cẩn thận lau đi vết bẩn trên tay nàng.

Phương Cần Chi mở to mắt nhìn, rồi bất ngờ giơ tay lên, dùng đầu ngón tay bẩn thỉu quẹt một cái lên mặt Lục Vô Nghiên. Sau đó nàng vén khăn che mặt lên một chút, le lưỡi về phía Lục Vô Nghiên, rồi hóa tốc hạ tầm lượm mỏng xuống, xoay người chạy vào biển người.

Lục Vô Nghiên nhìn bóng lưng của nàng đang hòa vào biển người, vừa giận vừa buồn cười. Nụ cười trên mặt hắn hơi lắng đọng, nhìn theo bóng lưng của Phương Cần Chi, lặng lẽ nói --

Chỉ mong kiếp này, bất kể là dòng người chuyển động, bất kể là thiên quân vạn mã, bất kể là đăng đế thành hoàng, đều sẽ được đồng hành với muội.

Phương Cần Chi chạy một lúc, rồi dừng bước trên một cây cầu nhỏ, bởi vì nàng chạy khá lâu mà Lục Vô Nghiên vẫn chưa đuổi tới. Phương Cần Chi xoay người, dòng người chuyển động phía sau lưng, nhưng chỉ duy nhất không thấy Tam ca ca của nàng.

Sắc trời đã tối hẳn, tối tăm u ám vẫn luôn có thể tăng thêm sự sợ hãi trong lòng người.

"Tam ca ca....." Phương Cần Chi mờ mịt nhìn nhân ảnh đông ngịt, trong lòng lo lắng.

Nàng đột nhiên rất hối hận, hoàn toàn không nên buông tay Lục Vô Nghiên.

"Ồ đây."

Bỗng nhiên, dưới cầu vang lên một giọng nói quen thuộc, Phương Cần Chi vội vã đi tới thành cầu, nhìn xuống dưới. Trên mặt sông uốn lượn là vô số hoa đăng mang hình dạng cánh hoa, những ngọn đèn tô điểm cả con sông. Mà Lục Vô Nghiên đang ngồi bên bờ sông, lần lượt thả hoa đăng vào trong nước.

Sóng nước dập chồm hòa với ánh sáng những ngọn đèn xinh đẹp chiếu vào hoa phục trắng trên người hắn.

"Tam ca ca!" Phương Cần Chi nhấc váy, chạy như bay về phía Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên đứng dậy, trước khi nàng chạy tới đã dang hai tay ra, ôm nàng vào lòng.

"Tam ca ca, muội tưởng rằng huynh đã vứt bỏ muội!"

"Nói bậy." Lục Vô Nghiên cười. "Đời này, không có khả năng đánh mất muội lần nữa."

Một chiếc thuyền con nhấp nhô theo sóng nước, Lục Vô Nghiên dắt tay Phuong Cẩn Chi bước lên thuyền, xuôi theo dòng.

Phuong Cẩn Chi ngồi bên mép thuyền, thò tay xuống mặt sông cầm lên một cái hoa đăng, nâng niu trong lòng bàn tay nhìn chăm chú. Nàng ngẩng đầu, nhìn về bờ sông, hai bên đều có rất nhiều ngòi được bố trí lần lượt thả hoa đăng xuống dòng sông.

Hoa đăng mang theo một ngọn đèn dầu trôi lênh lênh trên mặt sông, một cái lại một cái, trôi đến gần Phuong Cẩn Chi.

"Tam ca ca, rất nhiều hoa đăng!" Phuong Cẩn Chi quay đầu lại, nhìn Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên nói gì đó, Phuong Cẩn Chi nghe không rõ. Bởi vì tiếng pháo hoa nổ vang bên tai nàng. Nàng nghi hoặc nhìn lên bầu trời đầy sao, từng chùm từng chùm pháo hoa tạo nên một bức họa đầy ý nghĩa nơi cuối chân trời.

Phuong Cẩn Chi kéo Lục Vô Nghiên đứng dậy, nàng ngược nhìn pháo hoa rợp trời, trong lòng vui sướng.

Nàng muốn chờ khi pháo hoa kết thúc, sẽ nói chuyện với Lục Vô Nghiên, thế nhưng pháo hoa vẫn liên tục được đốt lên cứ như kéo dài đến vô tận.

Lục Vô Nghiên cời cầm bào hoa văn hình mây trên người xuống, khoác lên người Phuong Cẩn Chi, tránh để nàng cảm lạnh.

Phuong Cẩn Chi dùng sức lắc đầu một cái, cời cầm bào trên người nàng ra, nhón chân lên mặc lại cho Lục Vô Nghiên. Nàng ghé vào lỗ tai hắn lớn tiếng nói: "Muội không lạnh! Tam ca ca sợ lạnh!"

Lục Vô Nghiên cười ôm nàng vào trong ngực, cùng nàng ngắm nhìn ngàn dặm pháo hoa.

Một lúc sau, Lục Vô Nghiên chỉ chỉ khoang thuyền, ý bảo Phuong Cẩn Chi đến mở cửa khoang thuyền ra. Phuong Cẩn Chi có chút lưu luyến không rời nhìn pháo hoa rợp trời một cái rồi mới đến kéo cửa khoang thuyền.

Cửa khoang thuyền dễ dàng bị nàng kéo ra, ngay sau đó, Phuong Cẩn Chi cảm thấy hoa mắt, giống như có thứ gì đó đập vào mắt, nàng không khỏi lui về phía sau hai bước, tựa vào ngực Lục Vô Nghiên.

Hằng hà sa số đom đóm từ trong khoang thuyền bay ra ngoài, mang theo ánh sáng nhấp nháy, giống như một dị cảnh kỳ ảo hùng vĩ tiến vào mắt Phuong Cẩn Chi.

Ánh sáng.

Toàn bộ thế giới đều là ánh sáng.

Đợt bắn pháo hoa này kéo dài tận hai canh giờ, dẫn đến toàn bộ người dân Hoàng Thành ra khỏi nhà, ngửa đầu quan sát, suy đoán không ngừng.

Khi chùm pháo hoa cuối cùng bắn vào không trung, nổ rộ rồi tan biến ở cuối chân trời, thì Phuong Cẩn Chi xoay người, ngược nhìn Lục Vô Nghiên, nàng muốn nói đa tạ, lại phát hiện một chữ cũng không thể thốt ra, chỉ đứng lẳng lặng nhìn hắn như vậy.

Lục Vô Nghiên khẽ cong khóe miệng, chỉ chỉ lâu các bên sông.

Phuong Cẩn Chi nghi hoặc nhìn sang, chỉ thấy có rất nhiều người đang đứng dọc theo hai bờ sông, còn có dọc theo nóc nhà hai bên bờ cũng đứng rất nhiều người, trong tay bọn họ đều cầm một chiếc đèn Không Minh.

Tiếng gõ báo giờ ty vang lên, những người đó đồng loạt buông tay, đèn Không Minh được bọn họ nâng niu trong tay đồng loạt bay lên trời cao.

"Trên đèn có hoa văn sao?" Phuong Cẩn Chi hí hóp mắt nhìn chăm chú.

Lục Vô Nghiên đưa tay, tiếp nhận một ngọn đèn Không Minh từ trong tay một người trên bờ.

Trên mỗi chiếc đèn Không Minh đều được vẽ những cảnh hoa cực kỳ tinh xảo. Khuê danh của cô nương gia tất nhiên không thể xuất hiện, cho nên Lục Vô Nghiên mới dùng cảnh hoa để thay thế.

"Qua hôm nay, Cẩn Chi sẽ được mười ba tuổi." Lục Vô Nghiên đưa chiếc đèn Không Minh đang cầm trong tay cho Phuong Cẩn Chi.

Phuong Cẩn Chi nâng niu nó trong tay như trân bảo. Trong bối cảnh hàng vạn hoa đăng nhấp nhô trên mặt sông, hàng ngàn chiếc đèn Không Minh từ từ bay lên không trung, giữa hằng hà sa số đom đóm chung quanh, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, hướng về phía chiếc đèn Không Minh trong tay mà ước nguyện.

Cầu nguyện xong, Phuong Cẩn Chi mở mắt, nở một nụ cười rục rờ. Nàng buông tay, để chiếc đèn Không Minh bay lên. Mang theo nguyện vọng của nàng, từ từ bay vào những chiếc đèn Không Minh khác.

"Tam ca ca, đây thật giống như một giấc mộng....." Phuong Cẩn Chi đang ngửa đầu, thu hồi tầm mắt, xoay người nhìn Lục Vô Nghiên ở sau lưng. Nàng kinh ngạc nhìn hộp gấm trong tay Lục Vô Nghiên.

Phuong Cẩn Chi kinh ngạc nói: "Còn có lễ vật sao?"

Lục Vô Nghiên cười bất đắc dĩ: "Đây không phải là lễ vật ta cho muối, là mẫu thân ta đưa cho muối."

Phương Cần Chi càng kinh ngạc hơn.

Lục Vô Nghiên tùy ý ngồi xuống mặt thuyền, sau đó kéo Phương Cần Chi ngồi lên đùi, rồi nói: "Mở ra xem một chút có thích hay không."

"Dạ!"

Hộp gấm được mở ra, Phương Cần Chi bị màu vàng sáng chói bên trong làm cho kinh ngạc. Hai quyển trục thêu hoa văn hình rồng lẳng lẳng nằm bên trong hộp gấm, không cần mở ra cũng biết đây là hai đạo thánh chỉ!

Phương Cần Chi bối rối, hơi mất tự nhiên hỏi: "Cái này..... là phải tiếp chỉ sao? Phải lạy sao?"

"Không cần, mở ra xem là được rồi. Nếu muối không thích thì cứ ném chúng xuống sông." Lục Vô Nghiên đặc biệt thích dáng vẻ hơi luống cuống của Phương Cần Chi lúc này.

"Tam ca ca, huynh lừa muối, sao có thể ném thánh chỉ!" Phương Cần Chi xoay đầu lại, không tiếp tục để ý Lục Vô Nghiên.

Nàng mở đạo thánh chỉ thứ nhất trong hộp gấm ra, đọc cẩn thận.

"..... Phương gia có nữ nhi, Phương Cần Chi tài đức vẹn toàn, đoan trang xinh đẹp. Dưới gối Cẩm Hi Vương không có nữ nhi, đặc biệt thu làm nghĩa nữ. Phong làm Cần Thục Quận Chúa....."

Hai tay Phương Cần Chi run lên, suýt chút nữa đánh rơi thánh chỉ.

Nàng cúi đầu, đọc lại nội dung trên thánh chỉ hai lần, mới miễn cưỡng dè xuống nỗi khiếp sợ trong lòng.

Lục Vô Nghiên cười nói: "Không xem đạo thánh chỉ còn lại sao?"

"Đúng, còn có một cái..... Nói không chừng là bác bỏ đạo thánh chỉ thứ nhất đấy....." Phương Cần Chi lăm lăm mở đạo thánh chỉ thứ hai ra. Đợi đến khi nàng đọc xong nội dung trên đạo thánh chỉ thứ hai này, lại càng ngẩn ngơ không thôi.

Đạo thứ hai này, là thánh chỉ tứ hôn.

Lục Vô Nghiên cố ý trêu nàng, nói: "Nếu không thích, có thể ném chúng đi."

"Muội thích! Muội thích!" Phương Cần Chi nâng hai đạo thánh chỉ vào trong lòng, vô cùng vui mừng.

Lục Vô Nghiên khẽ cười, ôm bé con của hắn chặt hơn một chút.

"Tam ca ca....." Phương Cần Chi chột bắt đầu ấp a ấp ứng.

Trong lòng Lục Vô Nghiên lẩn cẩn, chẳng lẽ nàng lại muốn đổi ý?

"Muội..... hình như muối lại làm bản y phục của huynh....." Phương Cần Chi đỏ mặt, cực kỳ xấu hổ.

Lục Vô Nghiên hơi sùng sốt, hắn khẽ đẩy Phương Cần Chi ra một chút, liền nhìn thấy một vết máu giống như lạc mai trên cẩm bào màu trắng hoa văn hình mây của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Diệt Tiêu

"Tam ca ca, huynh ném muối xuống sông đi!" Phương Cần Chi bịt mắt không dám nhìn Lục Vô Nghiên. Thậm chí nàng cảm thấy lấy hai tay che mặt vẫn còn chưa đủ, còn muốn vùi mặt vào ngực Lục Vô Nghiên.

"A....." Lục Vô Nghiên cúi đầu bật cười, cười không ngừng lại được.

"Không được cười, không được cười, không được cười nữa!" Phương Cần Chi tức giận đẩy ra hắn.

Lục Vô Nghiên chụp lấy tay nàng, nâng lên môi hôn, nhẹ nhàng lặp đi lặp lại nhiều lần.

Phuong Cẩn Chi cũng an tĩnh lại, rúc vào trong ngực Lục Vô Nghiên lần nữa.

"Tam ca ca, cho tới bây giờ huynh vẫn chưa nói huynh thích muội."

"Cẩn nói sao?"

"Vậy, vậy huynh bắt đầu thích muội từ khi nào?"

"Có lẽ là..... từ kiếp trước đã bắt đầu thích rồi."

Phuong Cẩn Chi dựa vào ngực Lục Vô Nghiên cười "khanh khách", nàng cong mắt nói: "Nếu kiếp trước chúng ta đã biết nhau, vậy nhất định kiếp trước Tam ca ca đối xử với muội rất tệ, kiếp này mới đến trả nợ!"

"Ừ." Lục Vô Nghiên gật đầu. "E rằng đời này cũng không đủ."

"Vậy thì kiếp sau tiếp tục trả thôi!" Phuong Cẩn Chi nói xong liền ngáp liên tục mấy cái.

Nàng vốn có thói quen ngủ sớm dậy sớm, hiện tại đã qua giờ Tý, bình thường nàng đã sớm chìm vào giấc ngủ. Nếu không phải quá vui vẻ, nói không chừng đã ngủ từ lâu.

"Buồn ngủ thì chợp mắt một lúc đi, đợi lát nữa thuyền ngừng, ta ôm muội trở về là được."

Phuong Cẩn Chi lắc đầu liên tục, nàng miễn cưỡng lên tinh thần, áp a áp ứng nói: "Tam ca ca, muội muốn trở về tắm rửa, thay y phục....."

"Ừ, không sao. Muội cứ ngủ một lát đi, đợi thuyền cập bến, ta gọi muội dậy."

"Được!" Phuong Cẩn Chi lại ngáp một cái, nàng rúc vào trong ngực Lục Vô Nghiên, hài lòng thỏa dạ nhắm mắt lại. Trong lúc ngủ mơ màng, nàng cũng siết thật chặt tay Lục Vô Nghiên, không chịu buông ra.

Đợi đến khi Phuong Cẩn Chi mở mắt lần nữa, đã là sáng ngày hôm sau.

Nàng dụi dụi mắt, ngồi dậy trên chiếc giường xa lạ. Phuong Cẩn Chi kinh ngạc phát hiện y phục trên người đã được thay đổi. Trong lòng nàng cả kinh, vội vàng lén lén lút lút sờ sờ cái mông. Một cái băng nguyệt sự đã được buộc ở trên người, hết sức ôn hòa.

Phuong Cẩn Chi uốn éo cơ thể, cảm giác không được thoải mái.

Nàng mờ mịt quan sát bốn phía, xác định đây là nơi nàng chưa từng tới bao giờ.

Bên tai còn có tiếng đàn du dương trầm bổng.

Đây là một căn nhà gỗ, bố trí đơn giản. Trên giường là chăn đệm màu trúc xanh phối hợp với màn che bằng lụa mỏng màu nước, một bộ y phục sạch sẽ được gấp cẩn thận đặt bên cạnh gối ngủ. Bên giường là một cái tủ y phục một cửa rất cao được chế tác từ trúc. Đối diện cửa sổ đặt một chiếc giường một người, trước giường bày một cái bàn nhỏ, trên bàn nhỏ là một cái lò Baccarat đang đốt huân hương, mùi thơm thoang thoảng bay ra từ những khe hở của cái lò.

Trên hai cánh cửa gỗ treo một cây sáo trúc, nghiêng nghiêng buông xuống.

Phuong Cẩn Chi xốc chân lên bước xuống giường, nàng đạp lên đôi giày thêu bên cạnh giường, phát hiện đôi giày cũng mới toanh. Nàng lấy y phục đặt bên gối ngủ mặc vào, rồi mới đẩy cửa, nghi hoặc bước ra ngoài, đứng ngay cửa cẩn thận quan sát bốn phía.

Đây là một lầu các bảy tầng hình tròn. Phòng ốc trong mỗi tầng vây thành một vòng tròn, chừa khoảng trống ngay chính giữa, khoảng trống ngay chính giữa này rất rộng. Phuong Cẩn Chi đang đứng ở tầng bảy.

Phuong Cẩn Chi đi về phía trước mấy bước, vịn vào thanh chắn, nhìn xuống dưới.

Liền nhìn thấy một nam tử mặc y phục đen ngồi ngay ngắn trong đại sảnh tầng trệt đánh đàn, ca khúc Phuong Cẩn Chi nghe được chính là phát ra từ đôi tay của hắn.

Mà Lục Vô Nghiên đang ngồi đối diện hắn.

Lúc ở trong phòng Phuong Cẩn Chi nghe không rõ, nhưng hiện tại nàng đứng ở thanh chắn nên nghe rất rõ ràng. Thâm tình trong tiếng đàn bay vào trong tai nàng từng đợt từng đợt, lại khiến cho nàng nghe đến mê say.

Từ nhỏ Phuong Cẩn Chi đã được Lục Vô Nghiên dạy qua đánh đàn, nàng cũng không thích lắm, nhưng hai muội muội lại rất thích, cho nên lúc Lục Vô Nghiên dạy nàng, nàng đã học hết sức nghiêm túc, học thật tốt mới có thể dạy lại cho hai muội muội.

Vì vậy Phuong Cẩn Chi cũng hiểu biết khá nhiều về âm luật.

Nàng có thể nghe ra được người đang đánh đàn dưới lầu đang hoài niệm một người.

Khúc nhạc vừa dứt, Lục Vô Nghiên ngẩng đầu lên, nhìn Phương Cần Chi trên tầng bảy. Hắn nói mấy câu với người đối diện, rồi chậm rãi đi lên tầng bảy.

Diệp Tiêu ngẩng đầu lên, nhìn đánh giá Phương Cần Chi một chút, rồi lại cúi đầu, tùy ý gảy vào dây đàn, khúc không thành khúc, điệu không thành điệu, lại có một chút ý vị du dương đặc sắc.

"Tam ca ca, tối hôm qua huynh nói sẽ đánh thức muội mà." Phương Cần Chi đón hắn ngay đầu cầu thang, kéo tay áo Lục Vô Nghiên.

"Ta có nói sẽ gọi muội, nhưng muội ngủ quá say gọi hoài không tỉnh." Lục Vô Nghiên cười vuốt vuốt đầu nàng. "Lát nữa để hạ nhân hầu hạ muội rửa mặt, bữa sáng cũng đã chuẩn bị sẵn. Ta có chút chuyện, xử lý xong sẽ tới đón muội về nhà."

"Tam ca ca, đây là đâu?" Phương Cần Chi kéo tay Lục Vô Nghiên không chịu buông.

"Nhập Lâu."

Nhập Lâu này, Phương Cần Chi cũng biết đôi chút. Hiểu được Lục Vô Nghiên thật sự có việc phải làm, nàng cũng không quán hắn thêm nữa. Nàng buông tay ra, ngọt ngào nói: "Vây, Tam ca ca phải tới đón muội sớm nha!"

"Được."

Lục Vô Nghiên lại dặn dò Phương Cần Chi thêm đôi ba câu, hắn đợi hai thị nữ tới đây, rồi mới xoay người đi xuống lầu dưới. Diệp Tiêu đã thu cầm, đứng ngay cửa chờ Lục Vô Nghiên.

Phương Cần Chi lưu luyến không rời nhìn theo Lục Vô Nghiên một lúc, rồi mới xoay người đi rửa mặt.

Bụng đau âm ỉ đến mức không thoải mái, Phương Cần Chi nhấn nhó úp mặt trên bàn, lẩm bẩm.

"Cô nương, đây là canh táo đỏ ô tuyết Thiếu chủ đã phân phó."

"Còn có táo khô."

Hai tiểu nha hoàn lạnh lợi mười bốn mười lăm tuổi bưng một khay thức ăn đi tới, đặt lên bàn trước mặt Phương Cần Chi. Hai người bọn họ một người tên là Nhập Tiên, một người tên là Nhập Chiết, là Lục Vô Nghiên lưu lại hầu hạ Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi múc mấy quả táo đỏ trong chén sứ trắng lên ăn, nàng hỏi: "Ta có thể tùy tiện đi lại hay không?"

Nhập Tiên mang dáng vẻ phục tùng, khéo léo nói: "Thiếu chủ đã phân phó, chỉ cần không rời khỏi Nhập Lâu, cô nương muốn đi đâu cũng được. Chỉ là, hai nô tỳ phải đi theo người."

Nhập Chiết lấy một cái áo choàng lông tơ ra, nói: "Thiếu chủ đã căn dặn cô nương không thể cảm lạnh, nếu muốn ra ngoài, phải mặc nhiều một chút."

Phương Cần Chi nhàn rỗi đến nhàm chán, liền mặc áo choàng, đi tham quan chung quanh Nhập Lâu. Rõ ràng là một địa phương lớn như vậy, nhưng lại quá yên tĩnh, giống như chẳng có người nào. Chẳng qua là sau đó, Phương Cần Chi gặp thêm mấy cô nương gia trong Nhập Lâu mới hiểu được thì ra nơi này không phải không có người, mà lúc nữ nhi Nhập Lâu đi lại đều không phát ra tiếng động.

Cũng không lâu lắm, Lục Vô Nghiên một mình trở lại.

Hắn đi tới tầng ba, đúng lúc gặp phải Phương Cần Chi từ trong cảm thất đi ra. Phương Cần Chi vốn có chút mệt mỏi, nhưng khi nhìn lên thấy Lục Vô Nghiên, trên mặt của nàng lập tức xuất hiện một nụ cười sáng rỡ.

"Tam ca ca, huynh về rồi!" Nàng vui vẻ chạy tới trước mặt Lục Vô Nghiên, ngược đầu, dùng đôi mắt sáng trong lấp lánh nhìn hắn.

Mỗi khi Phương Cần Chi dùng đôi mắt như thế này nhìn hắn, trong lòng Lục Vô Nghiên đều xuất hiện một loại cảm giác thư thái nhẹ nhõm. Hắn cảm nhận rất sâu sắc hiểu rất rõ ràng, dáng vẻ này của Phương Cần Chi hoàn toàn không giống kiếp trước.

Kiếp trước nàng cũng thích hắn, nhưng chưa bao giờ biểu hiện ra bên ngoài, càng không dùng ánh mắt mừng rỡ táo bạo như thế này để nhìn hắn.

"Về rồi. Sao không ở trong phòng nghỉ ngơi, không mệt?" Lục Vô Nghiên nắm tay nàng, dẫn nàng đi xuống lầu dưới.

"Không mệt nha, đầu có yếu ớt như vậy." Phương Cần Chi cúi đầu, hơi mất tự nhiên. Nàng hiểu Lục Vô Nghiên hỏi nàng có mệt hay không là bởi vì nguyệt sự của nàng mới đến, chỉ cần vừa nghĩ tới tối hôm qua làm bậy y phục của hắn, Phương Cần Chi liền xấu hổ không dám nhìn hắn.

Lục Vô Nghiên biết da mặt của con bé khá mỏng, cũng không tiện nhắc lại. Chỉ dứt khoát dắt nàng ra ngoài.

Phương Cần Chi suy nghĩ một chút, vội tìm đề tài, nói: "Tam ca ca, người trong đại sảnh sáng nay đánh đàn rất hay. Giống như Tam ca ca đã từng nói,

trong tiếng đàn ẩn chứa thâm tình."

"À? Vậy muội nghe được thâm tình gì trong đó?" Lục Vô Nghiên quay mặt sang nhìn nàng.

"Muội nghe ra ông ấy đang tưởng niệm một người. Ừm..... Hoài niệm, tiếc nuối, còn có..... do dự!" Phương Cần Chi kéo cánh tay Lục Vô Nghiên. "Tam ca ca, có phải ông ấy rất thích một người hay không?"

Lục Vô Nghiên im lặng một lúc, mới nói: "Ừ, ông ấy đã từng rất thích một người. Nhưng người ông ấy thích đã gả cho người khác."

"À, thật tiếc nuối." Phương Cần Chi trầm mặc một hồi. "Nhưng tại sao trong tiếng đàn của ông ấy còn có chút do dự không quyết? Có phải cuộc sống hiện tại của người ông ấy thích trôi qua không tốt, ông ấy đang do dự có nên tranh thủ lần nữa hay không?"

Lục Vô Nghiên kinh ngạc: "Làm thế nào nghe được?"

"Thật sự là như vậy?" Phương Cần Chi chớp mắt mấy cái. "Muội không biết nha, muội đoán đấy. Chuyện xưa trong thoại bản đều nói như vậy mà....."

Lục Vô Nghiên lập tức dở khóc dở cười.

Phương Cần Chi vẫn tiếp tục nói: "Muội cảm thấy..... Nếu cuộc sống của người ông ấy thích không được tốt, như vậy ông ấy nên tranh thủ một chút."

"Tranh thủ một chút? Vẫn là thôi đi....." Lục Vô Nghiên cười khỏ.

"Tại sao vậy?" Phương Cần Chi kinh ngạc hỏi.

Lục Vô Nghiên dừng bước, hất xoay người lại nhìn về nghi hoặc trên mặt Phương Cần Chi, nói: "Bởi vì người trong lòng ông ấy thích hơn hai mươi năm qua chính là mẫu thân của ta."

Phương Cần Chi lập tức che miệng, lại không cẩn thận ăn nói lung tung.

Lục Vô Nghiên cười nói: "Ông ấy tên là Diệp Tiêu, vừa là sư phụ vừa là bằng hữu của ta. Nhưng mà sau này, khi muội gặp phụ thân ta, tuyệt đối không được nhắc tới Diệp Tiêu trước mặt ông ấy."

Phương Cần Chi không ngừng gật đầu liên tục, lại hỏi: "Vậy ông ấy đã dạy Tam ca ca cái gì? Cảm?"

"Bắn tên."

Lần trước, lúc Lục Vô Nghiên hiếm khi bộc lộ bản lĩnh bắn tên trong phủ, lập tức bị Lục Thân Ky nhìn thấu. Chỉ vì kỹ thuật bắn tên của hắn thực sự quá quen mắt. Những năm qua, Lục Thân Ky tự nhận tài bắn cung cao siêu, nhưng chỉ bại bởi một người, người đó chính là Diệp Tiêu.

Sau khi trở lại phủ Ôn Quốc Công, trong phủ bỗng chốc như nổ tung lên. Ai có thể ngờ một biểu cô nương tìm nơi nương tựa chỉ trong khoảnh khắc đã được phong làm Quận Chúa, lại được chỉ hôn cho Lục Vô Nghiên.

Hai chuyện này, bất kể là chuyện nào cũng đủ để cả Hoàng Thành dậy lên sóng to gió lớn.

Đối với chuyện này, Lục Giai Nhân chỉ héch mĩ, hừ lạnh: "Không có mệnh tốt lại cứ muốn hưởng phúc, cẩn thận giảm thọ!"

Mặc dù ngoài miệng Lục Giai Nhân nói như vậy, nhưng lại phải chuẩn bị một phần lễ vật rất quý trọng cho sinh thần của Phương Cần Chi. Dù sao thân phận hiện giờ của Phương Cần Chi cũng cao hơn trước không biết bao nhiêu, tình hữu nghị ngoài mặt vẫn luôn phải duy trì.

Vì vậy, sinh thần năm nay của Phương Cần Chi nhận được rất nhiều lễ vật quý trọng hơn so với quá khứ.

Sau khi tiễn những người này đi, trời đã chạng vạng tối.

Phương Cần Chi vui vẻ, kiểm lại tất cả lễ vật các nơi trong phủ đưa tới một lần, lựa ra những thứ đáng giá, chờ lần tới Ngô mục mục đến cầm đi đổi bạc!

Phủ Vinh Quốc Công cũng có đại lễ đưa tới, còn quyết định ngày mai đến đón Phương Cần Chi qua đó ở mấy ngày.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Yêu điệu

Gần sắp qua năm mới, cảnh sắc nơi nơi đều tươi vui. Nhưng trong lòng Tam nãi nãi lại buồn rầu không sao tả nổi. Trong cung truyền đến tin tức, sau khi

khai xuân sẽ chọn một nhóm tú nữ vào cung.

Nghe ý tứ của lão thái thái, cô nương trong phủ Ôn Quốc Công đi ra, làm thế nào cũng phải có người được phong phi.

Chuyện phong phi này, chính là đại hỷ sự!

Nhưng hiện tại long thể bệ hạ suy nhược, cả Đại Liêu đều biết hẳn hoàn toàn dựa vào thuốc treo mệnh, nghĩa là có thể băng hà bất cứ lúc nào! Dưới tình huống như vậy, có ai nguyện ý đưa khuê nữ thân sinh vào cung!

Tam nãi nãi tính tới tính lui, hiện tại cô nương gia chưa xuất giá trong phủ, chỉ có Tứ cô nương Lục Giai Bồ, Ngũ cô nương Lục Giai Huyền, Lục cô nương Lục Giai Nhân và Thất cô nương Lục Giai Nghệ.

Giai Bồ của bà đã đính thân, có thể tránh được một kiếp.

Tiểu Thất năm nay mới mười hai tuổi, tuổi cũng còn hơi nhỏ. Đếm tới đếm lui, chỉ có thể tuyển chọn giữa Lục Giai Huyền và Lục Giai Nhân. Chính là một nửa khả năng được chọn, khiến Tam nãi nãi ăn ngủ không yên.

Tam nãi nãi là một người rất thương yêu hài tử, bà ta đã hao tổn rất nhiều tâm tư cho hôn sự của trưởng nữ Lục Giai Bồ, một ngàn người mới chọn được một người. Đối với tiểu nữ nhi Lục Giai Nhân, bà ta lại càng vạn phần sủng ái, bằng không cũng sẽ không cung chiều nàng ta thành ra một người điều ngoa tùy hứng như vậy.

Bà ta vừa nghĩ tới phải gả tiểu nữ nhi cho Hoàng Đế lúc nào cũng có thể băng hà, trong lòng bà ta vừa thất lại vừa đau đớn. Huống chi, bà ta cũng biết tính tình tiểu nữ nhi này của bà thật sự không thích hợp vào cung.

"Mẫu thân! Mẫu thân!" Lục Giai Nhân xách váy vội vã chạy vào, rồi xoay một vòng trước mặt Tam nãi nãi. Nàng ta vui vẻ nói: "Mẫu thân nhìn bộ y phục mới này của con có được hay không? Còn có bộ trâm khảm hồng ngọc mạ vàng trên đầu nữa!"

Nàng ta vừa nói vừa chỉ bộ trâm cài trên đầu.

Lục Giai Nhân mặc một bộ y phục mới, thêu một bức bách hà triều nguyệt màu đỏ nhạt cổ áo chéo, phối với một cái váy xếp nguyệt sắc, làm tôn lên nét trẻ trung xinh đẹp của thiếu nữ mười bốn tuổi một cách tinh tế.

"Đẹp lắm, Nhân Nhân của ta là đẹp nhất!" Tam nãi nãi ôm Lục Giai Nhân vào trong ngực.

Trong lòng Tam nãi nãi hạ quyết tâm, bà ta nhất định phải bảo vệ Nhân Nhân của bà ta thật cẩn thận, không để cho tâm can bảo bối của bà ta khô héo tàn lụi ở trong cung!

Sau sinh thần của Phương Cẩn Chi không được mấy ngày đã bị đón đến phủ Vinh Quốc Công ở năm ngày, hôm nay mới trở về.

Nàng xuống xe ngựa, xoay người lại nói với Phương Kim Ca: "Chuyện đó làm phiền Nhị ca rồi!"

Phương Kim Ca ngồi trên lưng ngựa, không kiên nhẫn nói: "Biết rồi, biết rồi, sẽ chuẩn bị tốt cho ngươi, ngươi cũng về nhanh đi!"

"Cảm tạ nhị ca!" Phương Cẩn Chi cười ngọt ngào, rồi mới dẫn Diêm Bảo Nhi hồi phủ.

Nàng dừng ở cửa viện, kiên trì nhìn Phương Kim Ca rời đi, mới chịu trở về.

Phương Cẩn Chi ngẩng đầu lên nhìn về phía chân trời, xem chừng lại sắp có bão tuyết. Nàng đi tới ven đường, dùng khăn gấm bọc lấy một nắm tuyết trắng xóa trên cành cây tùng, mang về cho Bình Bình và An An -- mấy ngày trước đây, hai muội muội còn nói vẫn chưa được sờ qua tuyết.

"Cô nương, sớm trở về thôi. Lạnh lắm." Diêm Bảo Nhi ở phía sau nói.

Phương Cẩn Chi gạt đầu một cái, nhìn về hướng viện Thùy Sao, vẫn nên trở về tiểu viện của mình trước.

Bởi vì sắp qua năm mới, viện tử nào cũng đều bận rộn đủ thứ. Chỉ riêng Phương Cẩn Chi là nhàn rỗi vô sự, vì năm nay nàng sẽ cùng vào cung với Lục Vô Nghiên, sẽ không ở lại phủ Ôn Quốc Công.

Ngày hai mươi bảy tháng chạp, Phương Cẩn Chi dậy thật sớm, nàng rửa mặt thay y phục chỉnh tề, rồi phân phó với Vệ mục mục, Kiều mục mục và Mễ Bảo Nhi, dặn dò bọn họ mấy ngày nàng không có ở đây nhất định phải chăm sóc Bình Bình và An An thật tốt.

Mấy hạ nhân đi theo bên cạnh Phương Cẩn Chi đều là người rất đáng tin, chuyện chăm sóc Bình Bình và An An, thì Vệ mục mục làm vô cùng tốt, đủ để yên tâm. Phương Cẩn Chi không nỡ bỏ lại hai muội muội, đây là cái tết đầu tiên nàng không ở bên cạnh hai muội muội.

Tối hôm qua, Phương Cẩn Chi lưu luyến bịn rịn không thôi, nước mắt rơi xuống không ít, vẫn là hai muội muội khuyên răn mãi nàng mới bớt buồn.

Đã giao phó thỏa đáng, lúc này Phương Cẩn Chi mới mang theo Diêm Bảo Nhi đi đến viện Thùy Sao. Vừa ra khỏi cửa viện, Phương Cẩn Chi nhìn tuyết phủ trắng xóa khắp nơi, hít sâu một hơi, trung ra khuôn mặt tươi cười đúng mực, tránh để Lục Vô Nghiên sinh nghi.

"Tam ca ca, sao huynh còn chưa dậy!" Phương Cẩn Chi nhướng mày.

Mặc dù Lục Vô Nghiên đã tỉnh, nhưng hắn đang dựa vào đầu giường đọc sách. Chỉ tùy tiện khoác lên người một cái áo choàng mỏng, ngay cả vạt áo cũng không khép lại, lộ ra một mảng lớn da thịt trước ngực.

"Còn có bảy tám trang." Lục Vô Nghiên liếc nhìn nàng một cái, rồi đưa mắt trở về trang sách.

Phương Cẩn Chi đặt lò sưởi tay sang một bên, chủ động đi đến tủ quần áo của Lục Vô Nghiên, lục tìm áo trong, quần, ngoại sam, áo lông, toàn bộ lấy ra ngoài, rồi lại vuốt thẳng nếp xếp lại gọn gàng, đặt ở một bên.

Lúc nàng chọn trâm ngọc cũng chọn rất tỉ mỉ, Lục Vô Nghiên không chịu nổi nữa đặt quyển sách trong tay xuống.

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn về phía Phương Cẩn Chi đang khom người vuốt thẳng mấy nếp nhăn trên y phục, nói: "Đầu cần muối làm mấy chuyện này."

"Buổi sáng đã ăn cái gì chưa?" Lục Vô Nghiên vừa nói, vừa khép lại vạt áo bước xuống giường.

"Ăn rồi, muối ở đây chờ Tam ca ca!" Phương Cẩn Chi quy quy củ củ ngồi xuống ghế, nàng biết thói quen của Lục Vô Nghiên, chuyện đầu tiên sau khi thức dậy là muốn đến tịnh thất tắm rửa sạch sẽ.

"Được." Vì không để cho Phương Cẩn Chi buồn chán, Lục Vô Nghiên tiện tay rút một quyển sách trên giá đưa cho nàng đọc, mới đi vào tịnh thất.

Phương Cẩn Chi có chút kinh ngạc nhìn thoải bản trong tay, không ngờ chỗ này của Lục Vô Nghiên còn có sách như vậy! Nàng cũng không biết đây là Lục Vô Nghiên vì nàng mà chuẩn bị vài quyển, hắn không đọc.

Phương Cẩn Chi nằm sấp trên mặt bàn đọc chuyện xưa trong thoải bản, say sưa ngon lành. Lúc Lục Vô Nghiên trở lại nàng cũng không phát giác, Lục Vô Nghiên mỉm cười liếc nhìn nàng một cái, cảm động y phục nàng đã chọn sẵn đi ra phía sau tấm bình phong mặc vào.

"Tam ca ca, muối chải đầu cho huynh!" Phương Cẩn Chi đặt sách trong tay xuống, chạy tới kéo Lục Vô Nghiên ngồi xuống, cẩn thận chải tóc cho hắn.

"Tam ca ca, tại sao tóc của huynh luôn mượt như vậy? Ngay cả một lọn tóc rối cũng không có. Không giống muối, mỗi sáng thức dậy tóc tai đều rối bù lên." Phương Cẩn Chi quay đầu nhìn mái tóc dài buông xuống lưng nàng. Tóc của nàng đã được chải chuốt rất kỹ lưỡng, lúc này giống như mây tựa như thác nước, nhưng nàng biết tóc của mình mỗi sáng sớm khi tỉnh dậy sẽ có đứcc hạnh gì.

Ngược lại, tóc của Lục Vô Nghiên vĩnh viễn đều như vậy không một sợi rối. Từ nhỏ, Phương Cẩn Chi đã thường xuyên đã chạy tới gọi Lục Vô Nghiên rời giường, nàng biết lúc hắn vừa tỉnh ngủ vẫn chưa chải đầu mà tóc vẫn rất mềm mượt!

Lục Vô Nghiên rũ mắt, nhớ lại dáng vẻ sau khi ngủ dậy của Phương Cẩn Chi, không khỏi cười khẽ.

"Muội biết rồi..... Nhất định là lúc muối ngủ thường xoay người." Phương Cẩn Chi cắn môi một cái, không tiếp tục nói chuyện, đứng sau lưng buộc tóc cho Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên nâng mắt, nhìn Phương Cẩn Chi trong gương đồng. Từ sau khi hắn trở về, trong lúc không để ý, bé con của hắn đã cao thêm mấy phân. Cơ thể đứng sau lưng hắn đã toát lên mấy phần phong vận yếu diệu.

Ánh mắt của Lục Vô Nghiên nhìn gương mặt Phương Cẩn Chi trong gương đồng không khỏi dời xuống, dừng lại ngay ngực Phương Cẩn Chi.

"Khụ khụ....." Lục Vô Nghiên ho nhẹ hai tiếng, có chút xấu hổ quay đầu đi, không nhìn ngó lung tung nữa.

"Tam ca ca, huynh đừng lộn xộn. Rót một nhúm tóc rồi!" Phương Cẩn Chi vỗ vỗ bả vai Lục Vô Nghiên, bảo hắn ngồi ngay ngắn lại.

"Cẩn Chi."

"Chuyện gì?"

"Ngứa."

"Hả? Ngứa ở đâu?"

"Vai, sau vai rất ngứa."

"Không phải mới vừa tắm sao?" Phương Cẩn Chi cầm trâm ngọc vào trong búi tóc đã được buộc cẩn thận của Lục Vô Nghiên, nàng co mấy đầu ngón tay nhỏ nhắn lại, gãi gãi hai cái vào bả vai của Lục Vô Nghiên, hỏi: "Chỗ này sao?"

"Phía dưới."

"Chỗ này?"

"..... Xem là vậy đi."

Phuong Cần Chi lại nhẹ nhàng gỡ hai cái, hỏi: "Đã được chưa?"

Lục Vô Nghiên chột lấy tay, vòng qua eo Phuong Cần Chi, ôm nàng lên trên đùi. Hắn ngưng mắt nhìn Phuong Cần Chi, hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Cần Chi, ta sợ ta sẽ không đợi được đến lúc mười lăm tuổi."

Phuong Cần Chi lập tức đỏ mặt, nàng rũ hàng mi dài xuống, nhỏ giọng nói: "Tam ca ca, chúng ta nên khởi hành rồi."

Dường như Lục Vô Nghiên không nghe thấy, hắn chỉ lẳng lặng nhìn tiểu cô nương trên đầu gối.

Phuong Cần Chi bị hắn nhìn đến mất tự nhiên, nàng đưa tay, khẽ đẩy đẩy vai Lục Vô Nghiên, nhỏ giọng nói: "Có đi hay không hả? Nếu không đi, mười không đi cùng với huynh nữa....."

Thấy Lục Vô Nghiên vẫn bất động, Phuong Cần Chi nhích nhích thân thể, muốn tuột xuống khỏi đùi hắn, trong miệng còn la hét: "Mười không tiến cung với huynh nữa, mười muốn về!"

Lục Vô Nghiên nắm lấy vòng eo thon thả của nàng, kéo nàng đến gần mình.

Phuong Cần Chi dùng hai tay chống trước ngực của Lục Vô Nghiên, cố gắng tách thân thể hai người ra một chút, dùng đôi mắt hơi kinh hoàng nhìn Lục Vô Nghiên.

"Sợ?"

"Có một chút....."

"Vì sao?"

Phuong Cần Chi mím môi một cái, cau mày nói: "Mười quên mang theo chùy thủ Trương Công Chúa cho mười rồi....."

Lục Vô Nghiên trừng mắt nhìn nàng một cái, dùng chiếc cầm nhọn của mình đâm vào mi tâm của nàng.

Hắn nói: "Ném chùy thủ đó ngay! Không được lấy ra!"

"Đau!" Phuong Cần Chi lập tức đưa hai tay lên xoa xoa trán.

Mất đi hai cánh tay ngăn cách, thân thể của nàng lập tức dán sát vào ngực Lục Vô Nghiên, một cơ thể mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Hôn

Mới không bao lâu, cái bao nhỏ đã lớn thêm một vòng, mềm mại dán sát vào ngực Lục Vô Nghiên, hắn chịu đựng rồi lại chịu đựng, cuối cùng vẫn không nhịn được len lén liếc mắt nhìn, rồi vội vã dời mắt đi.

"Tam ca ca, huynh đừng tưởng là mười không phát hiện huynh nhìn lên mười!" Phuong Cần Chi nổi giận đùng đùng. "Huynh làm như vậy là không đúng!"

"Không đúng chỗ nào? Dù sao sớm muộn gì mười cũng sẽ gả cho ta."

Phuong Cần Chi lập tức phản bác: "Chính là không đúng! Mặc kệ như thế nào, chúng ta vẫn chưa thành thân! Huynh không nên ôm mười như vậy, trên sách có nói huynh như vậy là....."

Lục Vô Nghiên bất ngờ chặn môi của nàng lại.

Phuong Cần Chi trợn mắt thật to, khiếp sợ nhìn gương mặt gần trong gang tấc của Lục Vô Nghiên. Cảm giác mềm mại trên môi khiến nàng đồ dẫn cả người, đây chính là hôn mà trên sách đã nói sao?

Hai cánh môi của Lục Vô Nghiên khẽ kháng cự động, vuốt ve ma sát trên môi Phuong Cần Chi.

Phuong Cần Chi bỗng nhiên có chút hoảng hốt.

Nàng nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong đôi mắt Lục Vô Nghiên, trong lòng nghĩ rằng không được sợ. Nàng vừa động viên mình, vừa bắt chước

Lục Vô Nghiên nhẹ nhàng cử động đôi môi, khẽ vuốt ve cánh môi của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên kinh ngạc tròn to hai mắt nhìn Phương Cần Chi, người kinh hoàng ngược lại đã trở thành hắn.

Hắn cố gắng tự trấn định, hơi hé miệng, khẽ cắn một cái lên cánh môi đỏ mọng mềm mại của Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi ngẩn người, cũng bất chước hành động của hắn, dùng hàm răng trắng ngần cắn một cái lên môi Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên vứt bỏ khí giáp.

"Phương! Cần Chi....." Lục Vô Nghiên chụp lấy bờ vai mảnh khảnh của Phương Cần Chi, tách khỏi môi nàng, cúi đầu, hơi thở gấp gáp.

Lục Vô Nghiên hít sâu một hơi, hắn ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy Phương Cần Chi đang nheo mắt liếm liếm môi mình. Ánh mắt Lục Vô Nghiên lập tức dừng lại trên hai cánh môi ướt át của Phương Cần Chi, không thể dời mắt.

Phương Cần Chi đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Tam ca ca, huynh cần muối."

Lục Vô Nghiên mắt một lúc mới hiểu được Phương Cần Chi đang nói cái gì. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Muối ngồi xích ra phía trước một chút, đã không bị cắn!"

Phương Cần Chi vội đẩy Lục Vô Nghiên một cái, nàng trượt xuống khỏi đùi Lục Vô Nghiên, vội vàng đứng dậy, xoay người lại, đi về phía trước hai nước nhỏ, đưa lưng về phía Lục Vô Nghiên nói: "Rõ ràng là huynh kéo muối qua, còn trách muối....."

Lục Vô Nghiên hít một hơi thật sâu, hắn không nói tiếp, mà vội vã đi vào tịnh thất. Chạy trốn chết.

Lần này, thời gian Lục Vô Nghiên đi vào tịnh thất cũng lâu bằng thời gian hắn tắm rửa khi này, lúc hắn trở lại đã khôi phục bộ dáng tinh tảo bình thường.

"Đi, chúng ta nên khởi hành thôi." Lục Vô Nghiên đi tới bên cạnh Phương Cần Chi.

"Dạ!" Phương Cần Chi đặt quyển sách đang học xuống, hai mắt cong lên nở nụ cười đồng ý. Nàng đứng dậy, tự nhiên kéo tay Lục Vô Nghiên, Lục Vô Nghiên cũng nắm ngược lại bàn tay nhỏ bé của nàng, dẫn nàng rời đi.

Trong nháy mắt cả hai người giống như đều bị mất trí nhớ, quên sạch chuyện mới vừa xảy ra.

Một con gió thổi qua, lật một trang sách ở trên bàn, trên trang sách đã ố vàng, có mấy dòng chữ nhỏ:

"Khai song thu nguyệt quang,

Diệt chúc giải la quần.

Hàm tiếu duy hoàng lý,

Cử thể lan huệ hương."

(Trăng thu rón rén xuyên màn,

Áo xiêm cởi nhẹ, đèn hanh hanh mờ.

Tiếng cười khẽ động màn tơ,

Ườn mình lan huệ thần thờ ngát hương. -Hải Đà dịch-)

Bên trong biệt viện của Trường Công Chúa gần hoàng cung, Trường Công Chúa đang cau mày phê duyệt tấu chương, bà gấp tám tấu chương cuối cùng lại, để sang một bên, rồi đặt bút xuống, nhìn về phía Diệp Tiêu đang ngồi ở đằng xa.

Diệp Tiêu đã đợi bà rất lâu rồi.

"Thật có lỗi, mới xử lý xong. Để người đợi lâu như vậy."

"Không lâu, không lâu." Diệp Tiêu lắc đầu cười khổ. Ông chờ nữ nhân này đã chờ hai mươi ba năm rồi, đâu còn để ý nửa giờ hay nửa khắc. Ông thu hồi tâm tình, hỏi: "Lần này Trường Công Chúa tìm tới ta là có chuyện gì?"

Nữ nhân này rất lao碌, sẽ không vô duyên vô cớ tìm ông.

"Ừ." Trường Công Chúa đứng dậy, bà dẫn Diệp Tiêu đi đến trước một cái bàn dài, kéo tấm màn che trên bàn ra, để lộ một tấm bản đồ bên trong.

"Đây là quốc thổ Đại Liêu." Diệp Tiêu nói.

"Đúng vậy." Trương Công Chúa gật đầu, bà chỉ một khu vực trên góc bản đồ, hỏi: "Ngươi cũng biết nơi này?"

"Minh Giao Châu, thời gian trước tình cờ đi qua."

"A?" Trương Công Chúa chợt thấy hứng thú. "Vậy ngươi cảm thấy nơi đó như thế nào?"

"Minh Giao Châu hoang vắng, bởi vì cách xa triều đình, cũng không giàu có. Thế nhưng lần này ta đi qua lại phát hiện nơi đó đã phát sinh thay đổi rất lớn. Nếu ta đoán không lầm, có lẽ Trương Công Chúa đang âm thầm bồi dưỡng khu vực đó."

"Không sai, đó là nơi Bôn cung để lại cho Vô Nghiên."

Diệp Tiêu có chút kinh ngạc.

Trương Công Chúa lại chỉ vào một nơi khác trên bản đồ, nói: "Nơi này là Hà Viễn Châu, là nơi Bôn cung che giấu 30 vạn tinh binh."

Trong lòng Diệp Tiêu càng khiếp sợ hơn, ông không khỏi nghi ngờ rốt cuộc Trương Công Chúa đang muốn làm gì.

"Hiện tại Bôn cung giao 30 vạn tinh binh đang ẩn nấp ở Hà Viễn Châu cho ngươi." Trương Công Chúa ngồi thẳng lên, bà nhìn Diệp Tiêu, hắng giọng giao phó: "Sau khi Bệ Hạ băng hà, Bôn cung chắc chắn sẽ phụ tá Tân Đế. Nhưng từ trước đến nay, chuyện tương lai thay đổi khó lường, Bôn cung cũng không thể xác định thiên tử tương lai có hạ sát thủ đối với Vô Nghiên hay không. Bôn cung còn sống thì Vô Nghiên có thể an toàn yên ổn, nhưng nếu một mai Bôn cung không còn....."

Trương Công Chúa dừng lại một chút: "Vẫn xin phiền ngươi giao 30 vạn tinh binh ẩn nấp ở Hà Viễn Châu cho Vô Nghiên, Bôn cung cũng sẽ lưu lại mấy bức mật thư."

"Hiện tại rất tốt, sao Trương Công Chúa phải nói như vậy?" Trong lòng Diệp Tiêu chấn động mạnh, đây rõ ràng là Trương Công Chúa đang giao phó hậu sự!

Trương Công Chúa cười sang sảng, bà vỗ vỗ vai Diệp Tiêu, cười nói: "Đừng đa tâm, Bôn cung chỉ phòng ngừa họa hoạn trong tương lai mà thôi. Cũng không phải sẽ chết ngay."

Diệp Tiêu miễn cưỡng đè xuống khiếp sợ trong lòng, ông hỏi: "Vậy tại sao không trực tiếp giao 30 vạn tinh binh đang ẩn nấp ở Hà Viễn Châu cho Vô Nghiên?"

Câu hỏi vừa ra khỏi miệng, trong lòng Diệp Tiêu liền hiểu rõ.

Hiện tại Bệ Hạ còn sống, Trương Công Chúa đã trù tính chuyện sau này cho vị Tân Đế kế tiếp lên ngôi. Thậm chí đã trù tính chuyện sau khi bà chết. Bà không tin vị Đế Vương kế tiếp vẫn còn chưa ra đời kia, thậm chí bà không tin cả Vô Nghiên.

Bà lo lắng nếu hiện tại giao 30 vạn tinh binh cho Vô Nghiên, sẽ có một ngày Vô Nghiên khởi binh mưu phản!

Trong lòng Diệp Tiêu bồi ngùi thờ dài.

Thậm chí ông có thể mơ hồ đoán được mình cũng chỉ là một con cờ trong mưu đồ của Trương Công Chúa, chắc chắn nữ nhân này sẽ không giao toàn bộ át chủ bài vào tay một người. Tất nhiên bà đã lập rất nhiều kế hoạch.

Cho tới bây giờ, ông vẫn nhìn không thấu nữ nhân này.

Nghĩ tới đây, Diệp Tiêu hít một hơi thật sâu, cúi người thật thấp, nghiêm mặt nói: "Nhất định không làm nhục sứ mạng."

"Đa tạ."

Diệp Tiêu cáo lui, ông đi tới cửa, vẫn không nhận được dừng bước lại, ông hỏi: "Trương Công Chúa, vì sao giao chuyện trọng đại như thế này cho ta?"

Hắn do dự một chút, rồi nói: "Ba trăm ngàn tinh binh đó giao cho Lục Thân Kỵ thích hợp hơn."

Trương Công Chúa nở một nụ cười cổ quái, bà nói: "Ngươi thật sự muốn biết lý do?"

Diệp Tiêu nghiêm túc gật đầu. Ông muốn biết, cũng giống như hai mươi ba năm trước, rất muốn biết tại sao Trương Công Chúa lại chọn Lục Thân Kỵ.

"Bởi vì..... Nếu thật sự có một ngày Bôn cung gặp bất trắc, thì cái tên sống nửa đời người mà vẫn còn ngốc nghếch ngớ ngẩn đó..... không chừng sẽ lập tức đi theo. Cho dù không đi theo, cũng..... uống rượu đánh bạc, giống như một phế vật vô tri vô giác mà chịu đựng sống cho qua ngày."

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Tắm

Diệp Tiêu có làm thế nào cũng không ngờ sẽ nhận được một câu trả lời chắc chắn như thế, ông sững sờ một lúc, bỗng nhiên thấy buồn cười: "Còn có một chuyện, ta nghĩ mãi vẫn không ra. Vì sao nàng nhất định phải hòa ly với hần? Ta đã từng nghĩ rằng, chuyện này có phải là kế hoạch gì đó của nàng...."

Trưởng Công Chúa cười to, nói: "Hoàn toàn chính xác, Bồn cung tính toán khắp nơi, thích cảm giác nắm tất cả trong lòng bàn tay. Nhưng Lục Thân Ky hần, hần không nằm trong bất kỳ kế hoạch nào của Bồn cung, trước kia không có, sau này cũng không. Người như hần..... đơn thuần lại thêm phiền phức, chỉ biết làm rối loạn kế hoạch của Bồn cung, còn lâu Bồn cung mới dùng hần làm quân cờ."

Khi Trưởng Công Chúa nhắc tới Lục Thân Ky, sự ghét bỏ hiện lên trong mắt bà cũng khiến Diệp Tiêu thật sự ghen tỵ. Diệp Tiêu cũng rất muốn Trưởng Công Chúa dùng giọng điệu chê bai ghét bỏ như vậy khi nói đến ông.

Diệp Tiêu nhìn Trưởng Công Chúa ngồi trên ghế mây ở đằng xa, cười khổ nói: "Nàng vẫn không nói với hần lý do hòa ly."

Trưởng Công Chúa thở dài, bà khẽ thả lỏng một chút ngã người dựa vào ghế mây, nói: "Tình cảm giữa người và người cũng cần kinh doanh, mà tình lực của một người luôn có hạn. Nếu phải chọn lựa giữa tình cảm cá nhân và triều đình, Bồn cung chỉ có thể dứt khoát rời khỏi cuộc đời của hần."

Chua xót dâng đầy trong lòng Diệp Tiêu, loại chua xót này đã tích tụ trong lòng ông hơn hai mươi năm. Trong lòng ông đã đấu tranh rất nhiều lần, rốt cuộc vẫn phải nói ra: "Anh Tư, tính cách của nàng và hần đều vô cùng cường thế, hai người ở chung một chỗ luôn phát sinh rất nhiều xung đột. Nàng có từng nghĩ tới, một đoạn tình cảm mệt mỏi như vậy, có lẽ bởi vì hai người không hợp."

Trưởng Công Chúa cười to, bà ngồi thẳng dậy, đặt tay lên cái bàn trước mặt.

"Diệp Tiêu, ngươi vẫn không hiểu. Chuyện này không liên quan gì đến tình cảm giữa hần và Bồn cung. Là Bồn cung..... Không cho phép những thứ tình cảm này nọ trở thành điểm yếu cho bản thân." Bà đứng lên, chậm rãi đi tới cửa sổ. Bà đẩy cửa sổ ra, để ánh trời chiều âm áp chói lọi rơi vào trong phòng.

Biệt viện này của Trưởng Công Chúa cũng không lớn, gian thư phòng này của bà lại ở một vị trí khá cao trong viện tử. Từ cửa sổ nhìn ra, có thể nhìn thấy quan đạo bên ngoài tường rào của viện tử, một chiếc xe ngựa ở xa xa đang chạy về phía bên này.

Bà nhận ra đó là xe ngựa của Lục Vô Nghiên.

"Bồn cung không phải là một người cầm quyền ưu tú." Trưởng Công Chúa nhìn chiếc xe ngựa của Lục Vô Nghiên, trong giọng nói của bà mang theo chút mệt mỏi.

Diệp Tiêu lập tức phản bác: "Trưởng Công Chúa xử lý chính công không người nào có thể xem thường, nàng cần gì phải tự coi nhẹ bản thân? Hiện giờ, triều đình và nông thôn bao nhiêu người khâm phục khả năng của Trưởng Công Chúa?"

"Không!" Trưởng Công Chúa chột xoay người. "Nếu Bồn cung là một người cầm quyền ưu tú, năm đó nên giết ấu đệ một tay nuôi lớn, tự phong Nữ Đế. Lấy thủ đoạn lời đình diệt trừ những kẻ đối lập, có thể tự loại trừ những phân tranh rồi ren phức tạp của các đảng phái đối lập trong triều mấy năm qua! Nếu Bồn cung là một người cầm quyền ưu tú, năm đó sau khi Vô Nghiên bị Vệ Vương cướp đi nên làm như không có nhi tử này, càng không nên dùng vô số kim ngân và nhiều tòa thành trì biên cảnh đối nó trở về! Quốc khố Đại Liêu ta cũng sẽ không trống rỗng nhiều năm như vậy, càng sẽ không nằm ở thế hạ phong trong lúc giao chiến cùng địch quốc mấy năm qua!"

Trong mắt Trưởng Công Chúa hiện lên một đốm lửa, đó là uy nghiêm chỉ thuộc về đế vương tôn giả.

Diệp Tiêu chán kinh lui về phía sau hai bước, trong lòng nhất thời không thể tiếp nhận. Chẳng lẽ năm đó Trưởng Công Chúa thật sự mang trong lòng tâm tư như vậy?

"Thậm chí đã có lúc Bồn cung suy nghĩ, Đại Liêu lạc hậu hơn mấy quốc gia lân cận là bởi vì Bồn cung không đủ ngoan độc. Vô Nghiên và Hoài Xuyên là điểm yếu của Bồn cung, tình cảm dư thừa không cần thiết nên chặt đứt đi."

Lúc Diệp Tiêu rời đi, có một chút ý nghĩ chạy trời chết.

Ông đột nhiên cảm thấy nữ nhân mình thích hơn hai mươi năm qua rất xa lạ, ông tự cho rằng rất hiểu rõ bà, biết tất cả những thứ bà yêu thích, biết tất cả những cử chỉ nhỏ của bà đại biểu cho tâm trạng như thế nào. Nhưng hôm nay ông đột nhiên cảm thấy cái ông hiểu chẳng qua chỉ là vẻ bề ngoài của Trưởng Công Chúa, ông cũng không hiểu rõ bà.

Lúc đi tới cửa viện, Diệp Tiêu không nhìn được quay đầu lại. Cửa thư phòng của Trưởng Công Chúa không đóng kín, cửa sổ nhỏ mở ra hơn một nửa, lộ ra bóng lưng đang ngồi trước bàn dài của Trưởng Công Chúa.

Nàng lại xử lý chính vụ sao?

Nữ nhân này vĩnh viễn đều bận rộn như vậy, vĩnh viễn đều bận rộn không hết việc.

Diệp Tiêu vừa đi, vừa nhớ lại Sở Ánh Tư trong hồi ức. Không, Sở Ánh Tư trong hồi ức không phải như vậy. Khi đó, nàng là ánh dương chói lọi trong lòng mấy công tử ca nhi Hoàng Thành, nàng luôn buộc tóc đuôi ngựa thật cao, hiên ngang ngồi trên lưng ngựa cười sáng khoái. Nhưng nàng cũng như những tiểu cô nương bình thường khác, sẽ khóc vì cái chết của một con thỏ, nàng cũng biết làm nũng đòi một xâu hồ lô ngào đường.

Sau đó, nàng gả cho Lục Thân Ky.

Lúc gặp lại nàng, nàng vẫn ngồi trên lưng ngựa, nhưng trên lưng ngựa lại có thêm một Lục Thân Ky. Tóc đuôi ngựa buộc cao của nàng đã đổi thành mái tóc mây buông nửa, nàng xoay người nhìn Lục Thân Ky phía sau lưng, trong đôi mắt là sự ngọt ngào của tân hôn.

Ông chỉ có thể chưa xót rồi đi, tha hương viễn xứ, rồi khỏi Hoàng Thành đầu đầu cũng là hình bóng của Trương Công Chúa. Cho đến vài năm sau cung biến. Ông vội vã chạy về Hoàng Thành, thời điểm gặp lại Trương Công Chúa, trên người nàng là một bộ cung trang rườm rà, tay cầm bảo kiếm, dáng đứng uy nghiêm.

Những năm này, trong đầu ông luôn hiện lên một Trương Công Chúa với mái tóc đuôi ngựa lắc lư, nàng nghiêng đầu, cười hỏi: "Diệp Tiêu, ngươi dạy ta bắn tên được không?"

Nụ cười của nàng luôn xuất hiện khi ông trở mình thức giấc giữa đêm khuya, chưa bao giờ tan biến.

Đáng tiếc, cuối cùng dạy nàng bắn tên là người kia không phải hân.

Có lẽ do sa vào trong hồi ức quá mức chuyên chú, khi nguy hiểm đến, phản ứng của Diệp Tiêu chậm chạp hơn so với bình thường. Ông khó khăn lắm mới kịp dừng bước, cả người liền bị dây thừng treo ngược lên trên.

Sau đó, hai bàn chân xuất hiện trong tầm mắt, sau đó là cẳng chân, thân thể, cuối cùng là gương mặt của Lục Thân Ky.

Diệp Tiêu thở ra một hơi, nói: "Lục Đại Tướng Quân, chẳng lẽ vì ta lưu lại trong thư phòng của Trương Công Chúa lâu một chút, ngươi liền sử dụng thủ đoạn hạ lưu như vậy?"

Lục Thân Ky toét miệng cười, ông ngồi xổm xuống trước mặt Diệp Tiêu, cười nói: "Đúng vậy, thì sao?"

"Ngươi ngược lại rất thành thật!" Diệp Tiêu cũng cười, cười gượng dở.

Lục Thân Ky ngồi luôn xuống đất, ông ôm theo một vò rượu đưa về phía Diệp Tiêu, hỏi: "Uống không?"

"Hừ, ta không có bản lĩnh uống rượu!" Diệp Tiêu tức giận nói.

"À. Vậy ta uống một mình!" Lục Thân Ky đáp một tiếng, tùy tiện nốc rượu vào.

Diệp Tiêu bị treo ngược nhìn ông uống rượu nửa ngày, không từ nào để diễn tả: "Lục Thân Ky, nói thể nào ngươi cũng là Thượng Tướng Quân Nhất phẩm của Đại Liêu! Mặc dù là đã từng! Nhưng hiện tại ngươi có nhà không về như vậy cả ngày, giống mấy tên lưu manh vô lại canh giữ bên ngoài viện của Trương Công Chúa?"

Vò rượu trên tay Lục Thân Ky dừng lại một chút, sau đó vẫn làm như không nghe thấy gì tiếp tục uống rượu.

Kế tiếp, bất luận là Diệp Tiêu nói cái gì, Lục Thân Ky đều làm như không nghe thấy. Ông uống cạn sạch vò rượu, rồi ném cái vò không đi, phui mông chạy lấy người.

"Lục Thân Ky!" Diệp Tiêu hét gọi ông hai tiếng.

Lục Thân Ky cũng không quay đầu lại, khoát khoát tay, cười nói: "Không cần tiền!"

Cho đến khi Lục Thân Ky đi xa, Diệp Tiêu mới rút chủy thủ từ trong tay áo ra, chính xác không chút sai lệch cắt đứt dây trói. Ông rơi xuống đất, tức giận phui phui tay áo. Ông nhìn theo hướng Lục Thân Ky rời đi, không thể không tán đồng lời nói của Trương Công Chúa. Người này rõ là..... ngốc nghếch ngớ ngẩn!

Lúc Lục Thân Ky đi tới cửa biệt viện Trương Công Chúa, xe ngựa của Lục Vô Nghiên cũng vừa trờ tới.

Lục Vô Nghiên bước xuống xe ngựa, rồi đỡ Phương Cần Chi từ bên trong leo xuống.

"Tam ca ca, đây chính là chỗ ở của Trương Công Chúa sao?" Phương Cần Chi có chút kinh ngạc nhìn viện tử trước mắt, so với phủ Ôn Quốc Công mà nói, nơi này mộc mạc hơn rất nhiều, chỉ là có thị vệ bảo vệ toàn bộ biệt viện, mang theo chút hơi thở uy nghiêm.

Phương Cần Chi vốn tưởng rằng chỗ ở của Trương Công Chúa nhất định rất xa hoa.

Lục Vô Nghiên biết sự nghi hoặc của Phương Cần Chi, hân vừa nắm tay Phương Cần Chi kéo nàng đi về phía trước, vừa giải thích cho nàng: "Không

phải trên người mẫu thân thiếu tiền tài, chỉ là bà muốn làm tấm gương mẫu mực. Hơn nữa, mẫu thân cũng chẳng thèm để ý chỗ ở lớn nhỏ, bà chỉ quan tâm nó có an toàn hay không mà thôi."

"À." Phương Cần Chi mơ hồ gật đầu một cái. Không tiếp tục hỏi nữa. Cho dù nàng rất thông minh, chẳng qua cũng chỉ là một tiểu cô nương mới mười ba tuổi, hơn nữa cũng chưa từng rời khỏi hậu viện, mấy thứ triều đình này cách nàng rất xa.

Có lẽ bởi vì lần đầu tiên Phương Cần Chi gặp Trương Công Chúa lúc năm tuổi, đã bị Trương Công Chúa quát lớn ép hỏi, khiến Phương Cần Chi vẫn luôn sợ Trương Công Chúa. Lúc dùng bữa tối, nàng quy quy củ củ ăn cơm, không dám tùy ý giống như lúc chỉ có nàng và Lục Vô Nghiên ở cùng một chỗ.

Trương Công Chúa liếc nhìn nàng một cái, nói: "Chỉ ăn mấy món trước mặt là bởi vì món khác không ngon?"

"Không phải, không phải. Món ăn ở chỗ Trương Công Chúa đều rất ngon!" Phương Cần Chi vội vã ăn món khác.

Trương Công Chúa nhìn thấu nhưng cũng không vạch trần, bà buông bát xuống đĩa rất nhanh sau đó. Có lẽ bởi vì luôn bận rộn, nên bà luôn chú trọng đến hiệu suất làm việc, ngay cả ăn cơm cũng nhanh hơn so với người bình thường.

"Phòng của hai đứa đã được chuẩn bị xong, lát nữa sẽ có thị nữ đưa hai đứa qua đó. Hai đứa cứ từ từ dùng, Bôn cung đến thư phòng trước."

Hai từ "hai đứa" này nghe có chút là lạ, Phương Cần Chi nhất thời nghĩ không thông.

Trương Công Chúa nhìn Phương Cần Chi đang cau mày, trong lòng nhất thời cũng cảm thấy khá nhẹ nhõm, bà cười nói: "Biệt viện của Bôn cung phòng ốc rất ít, đa số đều chất đầy đồ đạc các thứ lộn xộn. Phòng trông chỉ còn có một."

Phương Cần Chi bị dọa sợ, sao nàng có thể ở cùng một phòng với Lục Vô Nghiên, nàng có chút mờ mịt và bất lực nhìn Trương Công Chúa.

Trương Công Chúa lại nói: "Nếu ngươi cảm thấy không tiện ở cùng một phòng với Vô Nghiên, vậy thì ở trong phòng Bôn cung đi!"

Phương Cần Chi cả kinh, vội nói: "Không có, không có gì bất tiện....."

Nàng tình nguyện ở chung một phòng với Lục Vô Nghiên, cũng không nguyện ý ở cùng Trương Công Chúa!

Lục Vô Nghiên nén cười, liếc mắt nhìn mẫu thân của mình. Người khác nói dối sẽ nói đến mặt không đỏ tim không run, nhưng có thể nói dối mà toát ra được thần thái uy nghiêm như vậy, cũng chỉ có một mình Trương Công Chúa.

Sau khi dùng xong bữa tối trở về phòng, Phương Cần Chi cúi đầu lầm bầm: "Tam ca ca, mẫu thân huynh gạt người. Sao có thể chỉ còn một gian phòng trông....."

"Ừ....." Lục Vô Nghiên yên lặng một lúc. "Muội cũng biết, từ trước đến giờ mẫu thân ta nói một là một. Bà ấy nói thế nào thì chính là như thế đó thôi....."

Phương Cần Chi trợn mắt nhìn Lục Vô Nghiên một cái, rồi đẩy cửa bước vào phòng trước.

Phương Cần Chi không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chỗ Trương Công Chúa chuẩn bị cho bọn họ cũng xem như là một tiểu viện, cái gọi là một gian phòng, cũng là phòng chính nối với hai gian thiên phòng nhỏ. Một gian trong đó đã được sửa lại thành tịnh thất, tất cả dụng cụ đều mới, có lẽ Trương Công Chúa vì thói quen một ngày tắm ba lần của Lục Vô Nghiên mà sửa chữa.

Mà gian thiên phòng còn lại, mặc dù nhỏ hơn so với phòng chính một chút, nhưng không thiếu thứ gì, hơn nữa, chiếc màn che rủ xuống bốn mặt giá giường có màu hồng cánh sen nhàn nhạt, phía trên thêu một bức tranh bách điều vũ hạ. Nhìn.....có chút giống khuê phòng của tiểu cô nương.

Rõ ràng là chuẩn bị cho Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi không khỏi vui mừng.

Lục Vô Nghiên đi tới, từ phía sau ôm lấy vòng eo thon thả của Phương Cần Chi, hán đặt cằm lên hõm vai của Phương Cần Chi, cười nói: "Có phải Cần Chi đã quên có một người khi còn bé rất thích trèo lên giường của ta hay không. Mỗi lần gọi ta rồi giường cuối cùng đều chui vào trong chăn ngủ tiếp."

"Tam ca ca, huynh không thể mang chuyện lúc nhỏ ra cười nhạo muội!" Phương Cần Chi giậm chân, tức giận.

Nàng đảo mắt một cái, trong lòng chợt có chủ ý. Nàng xoay người lại, dùng hai cánh tay vòng qua hông của Lục Vô Nghiên, nàng đứng trong ngực hán nở nụ cười ngọt ngào, nói: "Tam ca ca, muội sợ lạ chỗ, ở trên giường lạ sợ rằng sẽ không ngủ được. Bằng không muội đến giường huynh ngủ chung với huynh có được hay không?"

"Hà?" Lục Vô Nghiên hơi sững sốt.

Phương Cần Chi lại tiếp tục tiến về phía trước một bước, để cho thân thể của mình dựa vào Lục Vô Nghiên gần hơn một chút. Cho đến khi cảm thấy

thân thể của Lục Vô Nghiên bỗng nhiên cứng ngắc, Phuong Cẩn Chi cười rặng rờ, dùng chất giọng mềm mại ngọt ngào nói: "Tam ca ca, có được hay không vậy? Muội bảo đảm sẽ ngoan ngoãn, sẽ không đập huynh, cũng sẽ không giành chần với huynh, sẽ ôm Tam ca ca ngủ như khi còn bé, có được hay không? Có được hay không? Có được hay không vậy?"

"Đừng làm nũng!" Lục Vô Nghiên đẩy hai cánh tay đang vòng quanh hông mình ra, lui về phía sau một bước.

Hắn hít một hơi thật sâu, bắt đầu nhìn tiểu cô nương trước mắt. Bé con của hắn đã thật sự trưởng thành, lại biết cố ý dùng lời nói kích động hắn. Lục Vô Nghiên có cảm giác mình giống như đang bị đùa giỡn.

Hắn đẩy Phuong Cẩn Chi về phía tịnh thất, vừa đi vừa nói: "Sắc trời không còn sớm, mau tắm rửa rồi trở về phòng muội ngủ đi!"

Phuong Cẩn Chi ló đầu ra từ phía sau tấm bình phong, nói: "Tam ca ca không được nhìn lên!"

Đang muốn đi ra ngoài, Lục Vô Nghiên đành dừng bước, hắn xoay người lại, nhìn Phuong Cẩn Chi, cười như không cười nói: "Bằng không chúng ta cùng tắm?"

Hai gò má mềm mại của Phuong Cẩn Chi lập tức đỏ ửng, nàng vừa định nói một câu "Vô sỉ", nhưng lại nuốt xuống lời muốn nói. Nàng lấy dũng khí, hát cầm lên, ngâm thơ nói: "Tam ca ca, huynh có chắc muốn tắm chung với muội không?"

Phuong Cẩn Chi kéo vạt áo trước ngực, nói: "Tam ca ca, muội nguyện ý tắm chung với huynh nha, nhưng huynh thật sự xác định tắm chung với muội sẽ không khó chịu chứ?"

Ánh mắt của Lục Vô Nghiên không khỏi rơi vào cánh tay trắng như sữa đang đặt trên lồng ngực của Phuong Cẩn Chi. Hai khối mềm mại lớn không lớn nhỏ không nhỏ, ẩn nấp bên dưới lớp vải tơ thêu, nhìn như quý cù, nhưng cũng bướng bỉnh hoạt bát.

Lục Vô Nghiên cắn môi một cái, vội vã chuyển mắt đi nơi khác.

"Mau tắm đi!" Hắn xoay người đi ra ngoài, dùng sức đóng cửa tịnh thất lại.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Trêu chọc

Phuong Cẩn Chi tắm rửa xong, phân phó Diêm Bảo Nhi dọn dẹp tịnh thất, rồi trở về phòng bên cạnh nghỉ ngơi. Chỗ ở của Phuong Cẩn Chi vốn rất gần chỗ của Lục Vô Nghiên, nàng không biết nếu giữ tỷ nữ bên cạnh có khiến cho Lục Vô Nghiên mực chán ghét hay không, nên dứt khoát đuổi Diêm Bảo Nhi đi. Dù sao thì từ nhỏ nàng đã tập thành thói quen không có nô tỳ hầu hạ khi ở cùng một chỗ với Lục Vô Nghiên.

Từ tịnh thất trở lại thiên phòng, Phuong Cẩn Chi muốn đi qua gian phòng chính của Lục Vô Nghiên, nàng hít một hơi thật sâu, lấy dũng khí đi ra ngoài. Nàng có hơi hồi hận, dường như trêu đùa Lục Vô Nghiên như vậy không được tốt lắm.

-- Sự dè dặt của cô nương gia đâu rồi!

"Tam ca ca?" Phuong Cẩn Chi thò đầu vào dò xét trước, lén lút nhìn Lục Vô Nghiên một cái. Nhưng Lục Vô Nghiên không ở trong phòng.

Phuong Cẩn Chi nghi hoặc xoay một vòng trong phòng, quả thật không tìm thấy bóng dáng của Lục Vô Nghiên.

"Lại đi công việc sao?" Phuong Cẩn Chi tự lẩm bẩm. Nàng không biết khi nào Lục Vô Nghiên mới về, nên cũng không đợi hắn. Nàng quay trở lại thiên phòng của mình để nghỉ ngơi. Nhưng không biết có phải thật sự lạ chỗ hay không, mà một người luôn dễ ngủ như nàng lại không ngủ được.

Nàng dứt khoát đứng dậy, khoác thêm một cái áo choàng lông rồi đi ra ngoài. Nàng đứng dưới mái hiên một lát, rồi nhờ vào ánh sáng của hai chiếc đèn lồng to lớn để đáp người tuyết.

Đêm đông vốn đã rét lạnh, đừng nói chi đến việc dùng đôi tay nhỏ bé xinh đẹp mềm mại như vậy để bóc tuyết. Không lâu sau, đôi bàn tay nhỏ bé của Phuong Cẩn Chi đã lạnh cóng đến đỏ bừng bừng.

Nhưng nàng cũng không thêm đề ý, vẫn hết sức chuyên tâm đắp người tuyết.

Đây cũng không phải lần đầu tiên nàng làm người tuyết, nàng thích màu trắng tinh khiết sau từng mảng tuyết, cho nên mùa đông mỗi năm nàng đều đắp người tuyết ở trong sân. Nhưng đây lại là lần đầu tiên nàng làm người tuyết một mình, trước đây luôn có bọn nha hoàn giúp nàng.

Thật lạnh.

Phuong Cần Chi đưa hai bàn tay đã cứng cóng lên miệng hà hơi, rồi lại tiếp tục làm người tuyết.

Bởi vì chỉ có một mình, nên nàng chỉ định đắp một người tuyết nho nhỏ. Nàng lăn một quả cầu tuyết nhỏ đặt lên trên một quả cầu tuyết lớn hơn, người tuyết này cơ bản đã hoàn thành.

Nàng nhặt hai cành cây khô làm đôi mắt của người tuyết, sau đó lại dùng nhánh cây vẽ một đường cong cong thành cái miệng. Người tuyết đang cười với nàng, nàng cũng cười lại với người tuyết.

Lúc Lục Vô Nghiên trở lại đã nhìn thấy bé con của hắn đứng ở trong sân, cười ngốc nghếch với người tuyết.

"Lạnh không?" Lục Vô Nghiên đi tới nâng hai tay của Phuong Cần Chi trong lòng bàn tay, cảm giác lạnh như băng khiến Lục Vô Nghiên nhũn mảy.

"Tam ca ca, muối không lạnh!" Phuong Cần Chi nhìn thấy Lục Vô Nghiên cau mày, nàng vội vã rút tay về.

Lục Vô Nghiên không cho phép.

Hắn kéo tay Phuong Cần Chi dẫn nàng trở vào trong phòng, sau đó nhẹ nhàng chà xát tay nàng.

Phuong Cần Chi bỗng ngịch ngợm tiến tới, cười hi hi nói: "Tam ca ca, tay của huynh không ấm, ngực mới ấm nha."

Lục Vô Nghiên đang chà xát bàn tay cho Phuong Cần Chi bỗng dừng lại động tác, hắn giương mắt nhìn chằm chằm Phuong Cần Chi một hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Cần Chi, đừng ý muối nhỏ mà muốn khi dễ ta."

Phuong Cần Chi hết sức kiên cường nói: "Từ trước tới nay, đều là lấy lớn lấn nhỏ, muối nhỏ như vậy sao có thể khi dễ huynh? Cường từ đoạt lý!"

Lục Vô Nghiên híp mắt ngắm nhìn Phuong Cần Chi đang gằn trong gang tấc, Phuong Cần Chi ngẩn ra, sao nàng có cảm giác nhìn không hiểu tình cảm trong mắt Lục Vô Nghiên? Phuong Cần Chi vô thức muốn lui về phía sau.

Khỏe miệng Lục Vô Nghiên khễ cong lên, hắn mở vạt áo ra, sau đó không nói tiếng nào áp đôi tay lạnh ngắt của Phuong Cần Chi vào lồng ngực nóng hổi của hắn.

"Ấm không?" Hắn hỏi. Giọng nói trầm thấp mà mềm mại, lại mang theo một loại ngọt ngào như muốn tràn ra ngoài.

Phuong Cần Chi lúng ta lúng túng gật đầu một cái, rồi mới phản ứng kịp. Nàng muốn rút tay mình ra, nhưng Lục Vô Nghiên nắm cổ tay nàng rất chặt, hoàn toàn không cho nàng cơ hội tránh thoát.

"Đừng lộn xộn, làm ấm cho muối." Lục Vô Nghiên càng tiến đến gần hơn.

Phuong Cần Chi lắp bắp: "Tam, Tam ca ca, chúng ta..... chúng ta như vậy là không đúng!"

"Không đúng chỗ nào?" Lục Vô Nghiên suy nghĩ một chút. "À, không phải vừa rồi muối nói muốn cùng tắm cùng ngủ với ta sao? Vậy đi thôi."

Lục Vô Nghiên nói xong, liền kéo Phuong Cần Chi đi về phía tịnh thất.

Trong lòng Phuong Cần Chi hốt hoảng, ngay cả hai chân cũng run lên.

Lục Vô Nghiên kéo Phuong Cần Chi vào trong tịnh thất, rồi thuận tay cài then cửa lại.

Hắn làm ra vẻ như muốn cời y phục của mình, hắn cời thất lưng ra, tiện tay vứt sang một bên, hoa phục gấm trắng như tuyết buông lỏng lẻo, lộ ra một mảng ngực. Hắn giương mắt nhìn Phuong Cần Chi đã có chút lờ mờ nhận ra, cười hỏi: "Có muốn nhìn kỹ một lần hay không, thật ra thì không chỉ có nửa người dưới là không giống với muối đâu."

Giương mặt của Phuong Cần Chi trong nháy mắt đã đỏ lên, nàng tức giận phồng má, đá Lục Vô Nghiên một cước, nói: "Huynh lại lấy chuyện lúc nhỏ ra cười nhạo muối!"

Lục Vô Nghiên nắm lấy hông nàng, ôm thân thể nhỏ nhắn của nàng vào trong ngực. Hắn cúi đầu, khễ hôn một cái vào giữa trán của Phuong Cần Chi. Động tác vô cùng dịu dàng êm ái, cũng không lập tức rời đi. Môi của hắn dán vào giữa trán nàng, quyến luyến hương vị của nàng, luyến tiếc không nỡ rời đi.

Cho đến khi cơ thể chợt lạnh.

Lục Vô Nghiên cúi mắt, liền nhìn thấy vạt áo của hắn đã bị Phuong Cần Chi kéo ra.

Lục Vô Nghiên giật mình. Không phải nàng nên vô cùng xấu hổ và hốt hoảng sao?

"Đau không?" Phuong Cần Chi dùng tay thăm dò, cẩn thận chạm vào hông của Lục Vô Nghiên.

Lúc này Lục Vô Nghiên mới phản ứng được, ngang thất lưng của hắn có một vết sẹo dài cỡ một bàn tay.

"Không đau, bị thương trước đây rất lâu, đã không còn đau nữa."

"Nhất định rất đau!" Phương Cần Chi giống như không nghe thấy lời nói của Lục Vô Nghiên. Nàng cau mày, đau lòng khôn xiết. Hơn nữa còn muốn kéo áo của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên ngăn nàng lại, hấn chỉnh lại cổ áo một chút, che ngực lại rồi nói: "Được rồi, đã khuya lắm rồi đấy. Muội về ngủ trước đi."

Phương Cần Chi đứng ngơ ngác một lúc, đột nhiên cảm thấy rất khổ sở.

"Tam ca ca, huynh luôn đối xử tốt với muội như vậy. Nhưng muội lại đối xử với huynh không tốt chút nào." Nàng ngẩng đầu nhìn Lục Vô Nghiên, đôi mắt đã đỏ lên.

"Nói bậy bạ gì đó, chuyện đó có liên quan gì đến muội chứ. Cần Chi đối với ta rất tốt, thật đó." Lục Vô Nghiên không hiểu tại sao Phương Cần Chi lại đột nhiên khó chịu, nhưng hắn biết từ trước đến giờ, bé con của hắn vẫn luôn là một người nhạy cảm, hắn sợ nàng lại suy nghĩ theo một chiều hướng khác, vội vàng dỗ dành nàng.

Phương Cần Chi lắc đầu một cái, nói: "Lúc muội còn nhỏ, trên người Tam ca ca không có vết sẹo này mà! Huynh bị thương trong thời gian năm năm rời khỏi đây. Đúng rồi, đánh giặc luôn sẽ bị thương. Nhưng sau khi Tam ca ca trở về, thế nhưng muội lại không hỏi han huynh dù chỉ một câu. Không hỏi huynh lúc đánh giặc có vất vả hay không, có bị đói không, có bị thương không..... Cái gì muội cũng không hỏi, không quan tâm đến huynh chút nào!"

Lục Vô Nghiên trầm mặc một lúc, rồi nói: "Cần Chi của chúng ta thông minh như vậy, nên chắc cũng biết quan tâm không nhất định thể hiện qua lời nói. Nói quan tâm chưa hẳn đã thật sự quan tâm. Miễn là ta có thể cảm nhận được sự quan tâm của muội là đủ rồi."

"Huynh có thể cảm nhận được sự quan tâm của muội sao? Muội quan tâm huynh như thế nào? Quan tâm huynh khi nào? Làm sao huynh cảm nhận được?" Phương Cần Chi hỏi dồn dập.

Lục Vô Nghiên: "....."

Lục Vô Nghiên phát hiện bản thân nhất thời không thể trả lời được.

Phương Cần Chi có chút ảo não cúi đầu, rầu rĩ nói: "Tam ca ca, cần gì phải an ủi muội chứ. Muội vốn không quan tâm huynh....."

Dỗ dành thì nhất định phải dỗ dành rồi đấy, nhưng dỗ dành như thế nào đây?

Lục Vô Nghiên bỗng nhiên bó tay, có hơi khổ não.

Phương Cần Chi lại ngẩng đầu lên, nhìn Lục Vô Nghiên, nói: "Nhưng Tam ca ca, muội cho rằng huynh sẽ không bị thương! Ở trong mắt muội, huynh lợi hại như vậy, giỏi giang như vậy, sao có thể bị thương chứ?"

Lục Vô Nghiên nghiêm túc gật đầu, nói: "Là ta không tốt, là ta đã phụ lòng kỳ vọng của muội....."

"Nhưng mà đâu có người nào thập toàn thập mỹ không gì không làm được, Tam ca ca cũng chỉ là một người bình thường....."

Lục Vô Nghiên lại nhú mày, hắn không theo kịp suy nghĩ của Phương Cần Chi, hoàn toàn không đoán được tiếp theo nàng sẽ nghĩ đến cái gì.

"Muội biết rồi!" Phương Cần Chi lại vui vẻ cười lên lần nữa. "Bởi vì muội còn nhỏ nha, Tam ca ca lớn gấp đôi muội, cho nên muội mới cảm thấy Tam ca ca vĩnh viễn đều rất khó lường!"

"Cái gì mà ta lớn gấp đôi muội? Ta mấy tuổi? Muội mấy tuổi? Ta có già như vậy đâu?" Lục Vô Nghiên hỏi tới tấp bằng giọng điệu gần dờ hiềm thấy.

"Gương mặt muội mười tuổi, gương mặt Tam ca ca hai mươi tuổi....."

Lục Vô Nghiên đen mặt. Không ngờ chờ đợi nàng hai kiếp, cuối cùng bị nàng khi dễ cả ngày cũng không tính đi, còn bị nàng chê già.

Phương Cần Chi cong đôi mắt nguyệt nha, nàng kéo cánh tay Lục Vô Nghiên, nàng ngọt ngào nói: "Tam ca ca, huynh yên tâm đi, muội không chê huynh già đâu! Chờ khi huynh lớn tuổi không thể di chuyển, muội cũng sẽ không ghét bỏ huynh, muội sẽ đẩy xe lăn đưa huynh đến nơi nào huynh muốn đi. Muội cũng sẽ bảo vệ huynh! Nếu ai dám khi dễ huynh, muội sẽ thay huynh đánh họ!"

Phương Cần Chi nói xong, giờ giờ quả đầu nhỏ của mình lên.

Lục Vô Nghiên lườm nàng một cái: "Không cần!"

Phương Cần Chi vội nói: "Tam ca ca huynh đừng giận muội, nghe nói người càng tức giận càng mau già!"

"Được rồi, được rồi! Muội mau ra ngoài đi! Nơi này không có nước ôn tuyền như trong phủ Ôn Quốc Công, nước nóng sắp lạnh rồi!" Lục Vô Nghiên mở cửa, đẩy Phương Cần Chi đi ra.

"Tam ca ca phải nhớ nhất định không được tức giận đó!" Phương Cần Chi nở một nụ cười ngọt ngào về phía Lục Vô Nghiên, sau đó xoay người lại, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt.

Lúc Lục Vô Nghiên ngâm mình trong nước nóng, càng nghĩ càng thấy không đúng lắm. Không phải hẳn định trêu chọc Phương Cần Chi một chút sao? Nhưng sao cuộc đối thoại lại phát triển theo chiều hướng đó.....

Lục Vô Nghiên cảm thấy buồn cười.

Lại bị nàng dắt đi lòng vòng, quanh quẩn cả một vòng.

Khá lắm.

Phương Cần Chi, muội chờ đó, chúng ta còn rất nhiều thời gian!

Ngày hôm sau, Phương Cần Chi dậy thật sớm. Nàng vốn có thói quen ngủ sớm dậy sớm, hiện tại đến ở trong biệt viện của Trường Công Chúa, nàng càng không thể không thận trọng khắp nơi, tránh mắc phải chút sai sót nào.

Mặc dù nàng vẫn chưa gả cho Lục Vô Nghiên, nhưng thâm tâm nàng đã ngầm thừa nhận, cho nên không thể không đối xử với Trường Công Chúa như bà bà tương lai được.

Tức phụ nữ đối với bà bà, nào dám có nửa điểm chậm trễ. Huống chi, Trường Công Chúa lại là một nữ nhân rất đáng sợ. Coi như không có quan hệ gì đến Lục Vô Nghiên, nàng cũng muốn lấy lòng thật tốt.

Phương Cần Chi vội vã rửa mặt, nàng muốn đến phòng bếp chuẩn bị bữa sáng. Thật ra thì nàng cũng không xuống bếp, nói là chuẩn bị bữa sáng, cũng chỉ là đến phòng bếp nhìn chòng chọc mà thôi, sau đó chọn ra vài món. Đến khi phòng bếp làm xong, nàng mới tự mình mang đến cho Trường Công Chúa.

Về phần Lục Vô Nghiên, hẳn sẽ không dậy sớm như thế.

Lúc Phương Cần Chi mang bữa sáng đến cho Trường Công Chúa, Trường Công Chúa đã ở trong thư phòng.

"Trường Công Chúa, nên dùng bữa sáng rồi." Phương Cần Chi bưng một thố canh cá ninh mềm, Diêm Bảo Nhi đứng ở sau lưng nàng, tay cầm một khay thức ăn, phía trên là cháo hạch đào và mấy món ăn khác. Trong ngày đông giá rét, hơi nóng bốc lên cái, nhìn từ xa có cảm giác rất ấm áp.

"Vào đi." Trường Công Chúa đặt bút xuống, đứng dậy đi đến cái bàn bát tiên.

Phương Cần Chi phân phó Diêm Bảo Nhi dọn từng món từng món lên bàn xong, nàng mới nói: "Trong phòng bếp nói Trường Công Chúa ăn sáng rất đạm bạc, con đã tự ý làm thêm mấy món. Cũng không biết Trường Công Chúa có thích hay không."

"Có lòng." Trường Công Chúa gật đầu một cái, cầm đũa bạc lên bắt đầu dùng bữa. Bà ăn hai đũa, mới ngẩng đầu liếc nhìn Phương Cần Chi, nói: "Người đã ăn chưa? Chưa ăn thì ngồi xuống cùng ăn đi."

"Vâng." Phương Cần Chi quy quy củ củ ngồi xuống, nhận lấy đũa bạc từ trong hộp đựng thức ăn Diêm Bảo Nhi lấy ra.

Phương Cần Chi quả thật vẫn chưa ăn, nàng cũng không tính cùng ăn với Trường Công Chúa. Nếu Trường Công Chúa đề cập, nàng liền ngồi xuống cùng ăn với bà, nếu Trường Công Chúa không đề cập gì đến, nàng sẽ lặng lẽ đứng ở một bên.

Bởi vì tối hôm qua đã dùng cơm chung, Phương Cần Chi biết Trường Công Chúa ăn rất nhanh. Nàng vừa cố gắng ăn thật nhanh, vừa chú ý về mặt của Trường Công Chúa, nếu Trường Công Chúa buông đũa, nàng cũng sẽ không ăn nữa.

"Người cứ tiếp tục ăn đi." Trường Công Chúa nhìn ra sự thận trọng của Phương Cần Chi, cho nên lúc bà đặt đũa xuống liền nói như thế.

Phương Cần Chi vừa định đặt đũa xuống liền dừng lại, tiếp tục ăn.

Lục Vô Nghiên vừa ngáp vừa đi tới, hẳn nói: "Có cần quá đáng như vậy hay không, ăn sáng cũng không gọi ta."

Nếu không phải Trường Công Chúa đang ở đây, Phương Cần Chi nhất định sẽ trừng Lục Vô Nghiên một cái. Lục Vô Nghiên vốn không có thói quen dậy sớm, mỗi lần ăn sáng đều bị Phương Cần Chi ép. Hẳn nói như vậy, quả thực là mở mắt nói mò.

Phương Cần Chi quyết định làm như không nghe thấy, tiếp tục ăn sáng.

Diêm Bảo Nhi vội vàng mang đến cho Lục Vô Nghiên một bộ bát đũa.

Lục Vô Nghiên nhìn Phương Cần Chi một cái, hẳn biết nếu hẳn không ăn, Phương Cần Chi ăn một mình nhất định sẽ không được tự nhiên, mà nàng nhất định ăn không no. Cho nên, Lục Vô Nghiên bắt đầu bữa ăn sáng hiếm hoi.

Động tác của hắn từ tốn, chỉ tùy ý ăn vài đũa. Khi hắn ở đây liền chẳng có cái loại quy củ ăn không nói, hẳn hỏi Trường Công Chúa: "Phong Tướng Quân trở lại rồi? Con tìm hắn có chút việc."

Phương Cần Chi giật mình, nàng hiểu ý của Lục Vô Nghiên. Lúc Lục Vô Nghiên vừa trở về đã từng nói có một vị Phong Tường Quân muốn nhận nàng làm nghĩa muội, chắc là vị Phong Tường Quân này rồi.

"Về từ nửa tháng trước, chỉ là gần đây có chút bận rộn. Thê tử của hần gần tới sinh kỳ, nghe nói hần ở lại trong phủ bầu bạn cả ngày." Trương Công Chúa nói.

Lục Vô Nghiên nở nụ cười, nói: "Nếu con nhớ không nhầm, năm nay hần hai mươi sáu tuổi, cũng đã có năm nhi tử. Hần định không sinh được nữ nhi thì không bỏ cuộc hay sao?"

Tâm trạng của Trương Công Chúa tốt hiếm thấy, bà cười nói: "Con cho rằng hần ta là con sao? Hai mươi hai tuổi một cây độc thân, thì đừng nói chỉ đến con nổi dòng."

Lục Vô Nghiên nhếch miệng cười một tiếng, không khỏi nhìn sang Phương Cần Chi ở bên cạnh.

Phương Cần Chi cúi đầu, giả vờ như không nghe thấy. Đề tài này cũng thật sự quá nhạy cảm rồi. Từ nhỏ nàng đã lớn lên trong hậu viện, nên biết rất rõ những chuyện nhi tức phụ với bà bà trong hậu viện.

Làm bà bà, vui mừng nhất là chọn được nhi tức không phải là một người không sinh được nhi tử.

Làm trượng phu, thích nhất là mụ con có năng đi nương để kéo dài hương khói.

Nghĩ tới đây, trong lòng Phương Cần Chi bỗng xuất hiện một chút phiền não. Nhưng nàng lặng lẽ ăn cơm, trên mặt cũng không biểu hiện gì.

Ánh mắt của Trương Công Chúa đảo qua Phương Cần Chi liền hiểu rõ tất cả, bà ngừng nghĩ một lúc rồi nói: "Sinh ra trong gia đình Đế Vương là thế, chuyện kéo dài long mạch liên quan đến sự ổn định và hưng thịnh của cả một quốc gia. Nhưng hương khói trong gia đình bình thường cũng không phải không kéo dài là không được. Vì cái rắm chó cừu đại đơn truyền, phòng nào cũng năng đi nương, buộc nữ nhân sinh mấy thằng cu giống như heo nái quả thật hoang đường! Hương khói như vậy diệt thì tốt hơn!"

"Khụ khụ....." Phương Cần Chi dùng khăn che miệng, không ngừng ho khụ khụ. Nàng bị sặc.

Lục Vô Nghiên vỗ vỗ lưng cho nàng, rồi đưa cho nàng một chén nước. Hần biết mấy nữ nhân khuê các bình thường nghe mấy câu ngôn luận như vậy của Trương Công Chúa, nhất định sẽ thất kinh.

Phương Cần Chi đích xác là lấy làm kinh hãi. Mặc dù từ nhỏ nàng đã là một hải tử thông tuệ, lại chịu nhiều ảnh hưởng của Lục Vô Nghiên, còn trốn trong thư các đọc rất nhiều sách, cho rằng những thứ gì đó trong Nữ Giới chưa chắc đã đúng. Nhưng dù sao nàng cũng được nuôi lớn trong thâm trạch, những thứ ma mãnh của nàng đều dùng trên người mấy nữ quyền trong hậu viện Lục gia.

Bất ngờ nghe Trương Công Chúa ngôn luận như vậy, nàng thật sự lấy làm kinh hãi.

Trương Công Chúa cười ngả người về phía sau tựa vào thành ghế, bà nhìn Phương Cần Chi, nói: "Sống trong một nơi chẳng có gì thú vị, khó trách nuôi người trở nên hạn hẹp như vậy. Nếu người không chê Bồn cung hung dữ, đợi khi thời tiết ấm áp thì chuyển qua đây ở một thời gian."

Phương Cần Chi sững sờ một chút, vội vàng nói: "Cần Chi cầu còn không được!"

Thật ra thì trong lòng Phương Cần Chi đã sớm chán ghét những lục đục đầu đá bên trong nội trạch, mấy thứ mà nữ tiên sinh dạy nàng cũng không thích. Nhưng nàng chỉ là một biểu cô nương đến phủ Ôn Quốc Công tìm nơi nương tựa, rất nhiều chuyện đều thân bất do kỷ, nhưng nếu thật sự có thể rời khỏi hậu viện Lục gia, ở bên cạnh Trương Công Chúa một thời gian, trong lòng nàng rất vui mừng.

Coi như Phương Cần Chi có chút sợ hãi Trương Công Chúa, nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy Trương Công Chúa là một nữ nhân đặc biệt nhất mà nàng từng nhận thức. Nàng biết có rất nhiều người nói xấu Trương Công Chúa, chỉ chỉ trỏ trỏ đối với chuyện bà xuất đầu lộ diện, mang binh đánh giặc, chưởng quân quyền thế, còn có chuyện hòa ly cùng với một khối chuyện có liên quan.

Phương Cần Chi đã từng hoang mang rất lâu, nàng không biết mấy người cừu mẫu ở sau lưng khinh bỉ Trương Công Chúa không giống một nữ nhân chân chính, rốt cuộc có đúng hay không. Nhưng trong lòng nàng âm thầm hâm mộ Trương Công Chúa. Hiện tại, cảm giác hâm mộ này càng trở nên mãnh liệt hơn.

Cái này gọi là gần mực thì đen gần đèn thì sáng, coi như Phương Cần Chi có e ngại Trương Công Chúa cũng nguyện ý ở lại bên cạnh bà, tiếp thu những quan điểm khác nhau. Dĩ nhiên, chuyện này phải sau khi nàng an bài cho hai muội muội thật tốt.

Trương Công Chúa gạt đầu một cái, bà cầm lấy đĩa chung gấp cho Phương Cần Chi một miếng thịt chim bồ câu. Giọng nói của bà cũng mềm mỏng hơn, nói: "Sau này, nếu bởi vì sinh một nữ nhi mà Vô Nghiên khi dễ người, nói với Bồn cung, Bồn cung làm chủ cho người. Nó không biết điều hòa hương khói thì cũng chẳng có giá trị kéo dài."

Phương Cần Chi nào dám tiếp lời.

Lục Vô Nghiên cười to hai tiếng, rồi sau đó ngẩng đầu lên nhìn Trương Công Chúa, nửa thật nửa giả nói: "Sao mẫu thân biết nhi tử không có giá trị kéo dài hương khói."

"Con cũng không phải là Hoàng....." Trương Công Chúa nói được một nửa, liền dừng lại. Bà quan sát Lục Vô Nghiên, sự mềm mỏng trên gương mặt khi nói chuyện với Phương Cần Chi vừa rồi đã tàn đi, hiện lên chút nghiêm nghị.

Lục Vô Nghiên cũng thu hồi nụ cười như có như không trên khóe miệng, nhìn thẳng vào mắt của Trương Công Chúa.

Mẫu tử bốn mắt nhìn nhau, có mấy lời không cần thiết nói ra khỏi miệng.

Mặc dù chuyện ban đầu là con nỏ dôi dẫn đến, nhưng chuyện Lục Vô Nghiên muốn nói với Trương Công Chúa lại không phải là chuyện con nỏ dôi. Đúng như câu nói còn chưa dứt của Trương Công Chúa, đây là lần đầu tiên ở cả hai đời, Lục Vô Nghiên ám chỉ với Trương Công Chúa hẳn có tính toán xứng để.

Phương Cần Chi đặt xuống canh xuống, cố gắng để không nói nhảm: "Muốn sinh nhi tử cũng chưa hẳn là vì kéo dài hương khói nhà, hơn nữa hương khói của Tam ca ca cũng có giá trị kéo dài nha....."

Bốn mắt đang nhìn nhau đó lập tức dời về phía nàng.

Phương Cần Chi cười hai tiếng, nói: "Có lẽ, có lẽ chính là thích nam hài tử nha. Chẳng, chẳng hạn như..... Có một Tam ca ca nhỏ hay khóc cũng rất đáng yêu nha..... Ha ha....."

Lục Vô Nghiên cười hỏi: "Cho nên giá trị kéo dài hương khói của Tam ca người chính là sinh một bản sao nhỏ hay khóc của ta, thẳng thóc mà sau khi sinh nhìn đáng yêu?"

Trương Công Chúa phải lý trí rất nhiều, bà nghiêm trang nói: "Nam hài tử nên giống mẫu thân nhiều hơn một chút."

Phương Cần Chi nhìn sắc mặt của Lục Vô Nghiên một lúc, rồi quan sát Trương Công Chúa một hồi, không ngừng gật đầu lia lịa.

Trương Công Chúa liếc nhìn Lục Vô Nghiên, ấn đường nhíu lại. Vì người này là nhi tử của bà, cho nên rất nhiều chuyện đều có cổ kị. Coi như đã trải sẵn đường lui cho nó, nhưng chẳng qua chỉ là một lựa chọn phòng bị. Rất nhiều chuyện, trước khi chưa xảy ra đều là ẩn số. Bà đột nhiên cảm thấy còn rất nhiều chuyện vẫn chưa nói rõ ràng.

"Bỏn cung có chuyện đi ra ngoài trước, nếu nhảm chán không có việc gì làm thì cứ đi dạo chung quanh. Vào cung cũng được." Trương Công Chúa nói xong cũng đứng dậy rồi đi.

Lúc Trương Công Chúa đứng lên, Phương Cần Chi cũng đứng dậy theo bản năng.

Vóc dáng của Trương Công Chúa cao hơn so với nữ nhân bình thường một chút, bà sai bước rồi đi, đi tới bên cạnh Phương Cần Chi ấn chặt vai của nàng, hai mắt vẫn nhìn thẳng, ý bảo nàng không cần đứng dậy.

Đợi đến khi Trương Công Chúa ra khỏi thư phòng, Phương Cần Chi vẫn xoay người lại, nhìn theo bóng lưng rồi đi của bà.

Nhập Tuyền nắm trọng đao sai bước nhanh tới, nàng chạm mặt Trương Công Chúa, sau đó chỉ cho bà nhìn lên một thân cây ngay cửa viện. Trương Công Chúa liếc mắt nhìn, hướng về phía thị vệ trong sân phân phó hai câu, thị vệ đó lập tức mang tới một bộ cung tên.

Mũi tên bay "Vút --" một tiếng, Trương Công Chúa bắn hạ một con chim bồ câu lạnh cóng đang đậu trên cây chính xác không chút sai lệch.

Nhập Tuyền lập tức chạy tới, tháo bức mật thư được cột vào chân chim bồ câu ra.

Lúc này Phương Cần Chi mới thu hồi tầm mắt, nàng cúi đầu nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát, sau đó quay đầu nhìn Lục Vô Nghiên, nói: "Tam ca ca, nếu muội không còn ngoan ngoãn giống như trước kia, huynh có còn thích muội không?"

Lục Vô Nghiên thở dài, nói: "Có chuyện nói thẳng, đừng quanh co."

"Muội... muội muốn học bắn tên! Muội muốn học cưỡi ngựa! Muội muốn học đánh quyền! Muội muốn học luyện võ! Muội còn muốn học....." Phương Cần Chi không tiếp tục nói nữa, nàng nhìn bóng dáng ngày một xa của Trương Công Chúa, trong đôi mắt tràn đầy một loại chờ mong tha thiết.

Lục Vô Nghiên cầm một khối bánh dứa Phương Cần Chi cắn một miếng, rồi mới nói: "Muội muốn học cái gì cũng được, ta đều có thể dạy muội. Nhưng muội phải nhớ rằng, muội chính là muội... muội có ưu điểm độc nhất vô nhị của muội. Muội không cần phải hâm mộ người khác, học theo cuộc sống của người khác. Bởi vì bản thân muội đã đủ tốt rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Cung yến

Phương Cần Chi dùng hết tất cả sức lực cũng không thể kéo nổi dây cung.

Từ góc độ của Lục Vô Nghiên nhìn sang, Phương Cần Chi nâng cung lên, người hơi ngã về phía sau, vòng eo vốn thon thả giống như có thể gãy ngang bất kỳ lúc nào. Ánh mắt của Lục Vô Nghiên dừng lại trên vòng eo không đầy một nắm tay của nàng, không thể dời mắt.

"Hô....." Phương Cần Chi thở hắt ra, nàng thu lại sức lực, quay đầu nhìn về phía Lục Vô Nghiên. "Tam ca ca, huynh không định giúp một chút sao?"

Lúc này Lục Vô Nghiên mới đi tới, hần đứng sau lưng Phương Cần Chi vòng tay qua người nàng, bàn tay to lớn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, giúp nàng kéo dây cung tròn như mặt trăng.

"Vút --" một tiếng, mũi tên nhọn rời khỏi dây cung, trúng giữa hồng tâm.

Trong khoảnh khắc khi mũi tên sắc bén bắn ra, dây cung rung mạnh, khiến đầu ngón tay Phương Cần Chi tê dại.

Lục Vô Nghiên để cung tên xuống, kéo tay Phương Cần Chi nâng niu trong lòng bàn tay, càng nhìn càng nhức đầu. Đôi tay xinh xắn mềm mại như vậy, bây giờ đã đỏ rực, lòng bàn tay còn hơi sưng.

Phương Cần Chi không để ý nhiều lắm đến tay của mình, có chút không vui nói: "Thật vô dụng mà....."

"Không trách muội được, cây cung quá nặng, dây cung quá căng."

"Lại đổ dành muội!" Phương Cần Chi bĩu môi. "Tam ca ca, sức lực của muội quá nhỏ. Làm cách nào mới có thể khiến sức lực trở nên mạnh hơn? Đánh quyền? Chạy bộ? Ăn nhiều cơm?"

Lục Vô Nghiên suy nghĩ một chút, rồi nói: "Nhưng mà đến lúc đó muội có thể trở thành một Đại Béo rồi. Lưng hùm vai gấu, cao lớn vạm vỡ....."

Phương Cần Chi có chút mâu thuẫn nhú nhú mày, nàng hỏi: "Vậy nếu muội biến thành Đại Béo, Tam ca ca sẽ không thích muội nữa sao?"

Lục Vô Nghiên hơi đình trệ: "Cả ngày hỏi ta có thích muội hay không, có biết xấu hổ không hả?"

Hắn khẽ khom lưng, dùng trán cụng nhẹ vào trán Phương Cần Chi một cái.

Phương Cần Chi ngã người ra sau, lấy tay xoa xoa ấn đường. Nàng ủy khuất nhìn Lục Vô Nghiên: "Tam ca ca, huynh không thể cứ khi dễ muội hoài như vậy!"

"Như vậy?" Lục Vô Nghiên cười. "Vậy muội muốn ta khi dễ muội theo kiểu nào?"

Phương Cần Chi dĩ nhiên nghe hiểu ý tứ trong câu nói của Lục Vô Nghiên, nàng hung hăng tròn mắt nhìn Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên cũng không tiếp tục trêu chọc nàng, cười nói với nàng: "Được rồi, muội muốn học những thứ này về sau luyện cũng không muộn. Tối mai chính là cung yến, trước tiên cần phải cho muội biết một chút lễ tiết trong cung."

Nghe Lục Vô Nghiên nói đến chính sự, Phương Cần Chi vội vã gạt đầu không ngừng. Máy ngày nay, nàng vẫn luôn rất buồn chán, nàng chưa từng tiến vào hoàng cung, mặc dù có biết chút ít lễ tiết trong cung, nhưng thật ra cũng chẳng biết được bao nhiêu. Từ trước đến giờ, Lục Vô Nghiên là người nói không với quy củ, nhưng nàng không thể không chú ý quy củ nhà! Máy ngày nay, nàng vẫn lo lắng sau khi vào cung có làm mất mặt hay không đây, không ngờ Lục Vô Nghiên lại chủ động đề cập tới chuyện này.

Đương nhiên, mặc dù Lục Vô Nghiên biết mấy thứ lễ tiết phức tạp ở trong cung, nhưng hắn không có ý định tuân thủ, lại càng không có ý định giảng dạy thao thao bất tuyệt cho người khác. Hắn đã tìm cho Phương Cần Chi một vị ma ma đức cao vọng trọng ở trong cung đến dạy nàng.

Phương Cần Chi học cái gì cũng rất nhanh, chỉ mất một buổi chiều đã nắm hết tất cả những lời dạy của ma ma, khiến cho vị ma ma từ trước đến vẫn luôn nghiêm nghị phải gạt đầu liên tục.

Biệt viện của Trường Công Chúa cũng không giống phủ Ôn Quốc Công, Phương Cần Chi cũng không thể tự tại như trước, thật may là mấy ngày nay Lục Vô Nghiên cũng không có việc gì làm, vẫn luôn ở bên cạnh nàng, đầu vô mồm với nàng.

Có lúc Phương Cần Chi bị hần chọc giận, nàng liền tức giận trốn vào trong phòng không để ý tới ai. Nhưng không được bao lâu, nàng lại chạy ra ngoài: trước "Tam ca ca", sau cũng "Tam ca ca", rồi lôi kéo Lục Vô Nghiên nói chuyện. Giống như quên sạch toàn bộ những chuyện bị Lục Vô Nghiên cố ý trêu chọc nàng trước đó.

Rất nhanh đã đến tối ngày hôm sau, Phương Cần Chi phải theo Lục Vô Nghiên vào cung.

Nàng khoác lên người bộ cung trang nặng nề, học theo dáng vẻ ưỡn ngực ngẩng đầu của Trường Công Chúa ở phía trước, thả bước nhẹ nhàng mà chậm chạp, lán vẩy vừa dầy vừa nặng ở sau lưng nàng xoe ra.

Lục Vô Nghiên nghiêng đầu nhìn bộ dạng nghiêm trang của nàng, rồi dời mắt đi, nhưng nụ cười trên khóe miệng hẳn vẫn còn đọng lại chưa tan.

Bàn tiệc được bày đầy trong ngự hoa viên, quần thần ngồi vây quanh. Sở Hoài Xuyên vẫn chưa tới.

Nhìn thấy Trương Công Chúa đến, quần thần đều đứng dậy hành lễ.

"Hôm nay cung yến không cần đa lễ." Trương Công Chúa giơ tay làm động tác nâng dậy. Mặc dù bà nói chuyện, nhưng bước chân cũng không dừng lại, trực tiếp xuyên qua đám quần thần hướng về vị trí chủ tọa.

Bà đi đến chỗ ngồi kế bên long ý, rồi xoay người ngồi thẳng.

Lục Vô Nghiên dắt Phương Cẩn Chi hướng về phía chỗ ngồi bên phải. Ngồi bên phải long ý là một trung niên nam tử, nhìn ông ấy có chút gầy gò, nhưng trong đôi mắt hẹp dài lại hàm chứa một phong thái lạnh lùng sắc bén. Mỗi một cái liếc mắt đều tạo cho người ta cảm giác nghiêm khắc quá mức.

Lúc Lục Vô Nghiên dẫn Phương Cẩn Chi đi đến bên cạnh ông ấy thì dừng lại, hẳn hơi gật đầu: "Cầm Hi Vương."

"Thỉnh an phụ vương." Phương Cẩn Chi lập tức dựa theo lễ nghi trong cung hành lễ với Cầm Hi Vương, đoan trang thỏa đáng. Lần này nàng vào cung, vốn là vì gặp vị nghĩa phụ này của mình một lần.

Cầm Hi Vương nhìn Phương Cẩn Chi, ông gật đầu một cái, nói: "Hôm nay thân thể Vương Phi khó chịu, không thể vào cung, ngày mai Bôn vương sẽ phái người đón con vào vương phủ. Vương Phi có lễ mọn muốn tặng."

Lạnh nhạt, lạnh lùng.

Trong lòng Phương Cẩn Chi hiểu rõ, đây chẳng qua chỉ vì một đạo thánh chỉ liên kết hai người không hề có mối quan hệ máu mủ nào lại với nhau, vốn chẳng có quan hệ thân tình gì, nên trong lòng Phương Cẩn Chi cũng không có bao nhiêu gợn sóng.

Phương Cẩn Chi quy quy củ củ khom người đáp tạ lần nữa: "Đa tạ phụ vương ưu ái."

Lục Vô Nghiên chợt thấy buồn cười, một Phương Cẩn Chi đoan trang lại trong trẻo lạnh lùng như thế này, so với một Phương Cẩn Chi cả ngày quần lầy hẳn mở miệng là một tiếng "Tam ca ca" quả thật khác biệt không nhỏ.

"Vậy chúng ta nhập tọa trước thôi." Lục Vô Nghiên nâng nâng tay, dẫn Phương Cẩn Chi ngồi vào chiếc ghế bên cạnh.

Phương Cẩn Chi chú ý ly rượu trước mặt Lục Vô Nghiên khác với ly rượu của mình, ánh mắt của nàng nhẹ nhàng đảo một vòng, mới phát hiện chỉ có ly rượu của Lục Vô Nghiên là khác. Phương Cẩn Chi và Lục Vô Nghiên vừa nhập tọa, tiểu cung nữ đứng phía sau bưng một bình rượu Tang Lạc tinh khiết và thơm nồng đến gần.

"Giao cho ta." Trước khi tiểu cung nữ đến gần, Phương Cẩn Chi đã giơ tay lên đón lấy bình Tang Lạc từ trong tay tiểu cung nữ, tự mình rót đầy cho Lục Vô Nghiên.

Cầm Hi Vương ở bên cạnh hơi kinh ngạc nhìn nàng một cái.

Rượu trước mặt Lục Vô Nghiên là do Phương Cẩn Chi rót đầy, sau khi Phương Cẩn Chi rót rượu cho hẳn, liền đặt bình Tang Lạc xuống, chờ tiểu cung nữ rót rượu cho nàng.

Cầm Hi Vương nhíu mày một cái, rồi thu tầm mắt về.

Lục Vô Nghiên nở nụ cười, hơi hột bưng ly rượu trước mặt lên nhấp một ngụm, sau đó nói với Phương Cẩn Chi: "Rượu này muối không uống được."

Phương Cẩn Chi cười mỉm, dùng đôi mắt sáng lấp lánh lẳng lặng nhìn Lục Vô Nghiên.

Trong mắt người khác chỉ cảm thấy nàng đoan trang dịu dàng, nhưng Lục Vô Nghiên nhìn thấy trong mắt nàng một chút nghịch ngợm chỉ chỉ đặc biệt thuộc về nàng.

Nếu không ở trong trường hợp như thế này, nàng nhất định sẽ hung hăng trừng mắt nhìn hẳn, hờn dỗi mà nói: "Tam ca ca, huynh lại chê cười đáng ghét sau khi say của muối!"

Lục Vô Nghiên cúi đầu bật cười, tránh để người khác nhìn thấy nụ cười thấp thoáng trên khóe miệng hẳn.

Trong trường hợp nào nhiệt như vậy, bọn họ không cần nói gì, chỉ một ánh mắt thôi là đã đủ hiểu ý của đối phương. Loại ẩn ý độc nhất vô nhị này khiến cho Lục Vô Nghiên cảm thấy thỏa mãn.

Hẳn thu hồi nụ cười thoáng qua trên khóe miệng, sau khi khôi phục đáng ghét lạnh nhạt như trước, mới quay sang nhìn Phương Cẩn Chi. Nàng cũng quay đầu lại, mỉm cười ngồi ngay ngắn bên cạnh hẳn.

Đáng ngồi im lặng mỉm cười của nàng đẹp như vầng trăng sáng nơi cuối chân trời.

Nét đẹp của nàng khiến cho Lục Vô Nghiên nhất thời sinh ra một loại kích động -- quân cung yến gì chứ, cứ như vậy dẫn nàng rời đi! Đi đến nơi chỉ có hai người bọn họ!

Lục Vô Nghiên nhìn được.

Trong tiết trung thu, hắn đã không nhìn được mà bé nàng đi trước mặt mọi người, cuối cùng trắc trở lắm mới có thể dỗ dành được bé con của hắn. Lục Vô Nghiên ngã một lần đã khôn hơn một chút, chỉ cần là chuyện liên quan đến Phương Cẩm Chi, hắn cũng không dám tự tiện chủ trương nữa, làm xằng làm bậy.

Trong tiếng thông báo lạnh lạnh của hoạn quan, Sở Hoài Xuyên đi giữa một đám người vây quanh tiến vào.

Phương Cẩm Chi cũng quỳ xuống đất hành lễ giống như những người khác, mắt không dám liếc ngang.

"Bình thân cả đi, hôm nay là cung yến, những thứ lễ nghi phiền phức miễn được cứ miễn." Sở Hoài Xuyên mang theo một phi tần nhập tọa.

Phương Cẩm Chi cũng đứng dậy theo những người khác, lúc này mới nhìn đến Sở Hoài Xuyên của hiện tại. Trong trí nhớ của Phương Cẩm Chi, Sở Hoài Xuyên chính là một tiểu hài tử quậy phá lại thích khóc, vẫn luôn quần lầy Lục Vô Nghiên.

Hôm nay nhìn thấy Sở Hoài Xuyên, Phương Cẩm Chi thật sự lấy làm kinh hãi.

Lúc hắn mười ba tuổi đã gầy yếu hơn so với mấy đứa trẻ cùng trang lứa, thậm chí còn thấp hơn một cái đầu. Nhưng hiện tại dáng vóc của hắn ngược lại đã cao hơn rất nhiều, mặc dù vẫn thấp hơn Lục Vô Nghiên, nhưng đứng giữa quần thần cũng được xem là một người cao ráo. Chẳng qua hắn vẫn gầy gò như cũ, sắc mặt cũng tạo cho người ta cảm giác nhợt nhạt yếu đuối. Hay bởi vì hắn đang mặc một bộ long bào màu vàng sáng chói, cho nên cảm giác gầy yếu và tái nhợt càng thêm rõ ràng.

Hơn nữa, lúc Sở Hoài Xuyên còn nhỏ, ngũ quan của hắn rất giống Lục Vô Nghiên, nhưng hôm nay xem ra dáng dấp của hắn đã không còn giống Lục Vô Nghiên lắm. Phương Cẩm Chi cảm thấy Tam ca ca của nàng là rất đẹp, rất rất đẹp, nét đẹp của hắn không chỉ ở ngũ quan, mà còn ở đôi mắt.

Phương Cẩm Chi rất thích ánh mắt của Lục Vô Nghiên, thích đôi mắt biết cười đầy dịu dàng, thích cái phong tình nơi đuôi mắt khi hắn trêu chọc nàng.

Mặc dù đôi mắt của Sở Hoài Xuyên cũng hẹp dài, nhưng lại khác hoàn toàn so với Lục Vô Nghiên. Trong ánh mắt của Sở Hoài Xuyên giống như chất chứa một nỗi u sầu không tan.

Hắn đã không còn là Tiểu Hoàng đế trong ấn tượng của Phương Cẩm Chi nữa rồi.

Sở Hoài Xuyên quay đầu sang nói với Trương Công Chúa hai câu, sau đó hắn xoay đầu lại, nhìn về hướng Lục Vô Nghiên ngồi cách đó không xa.

Đúng lúc Lục Vô Nghiên quay đầu sang hỏi Phương Cẩm Chi có muốn ăn điểm tâm ở trên bàn hay không.

Chỉ một lúc sau, Sở Hoài Xuyên đã dời tầm mắt đi nơi khác.

Phương Cẩm Chi liếc nhìn Lục Vô Nghiên, trong lòng mơ hồ đoán được Lục Vô Nghiên cố ý, hắn cố ý tránh ánh mắt của Sở Hoài Xuyên.

Quần thần hướng về phía Hoàng Đế ca tụng công đức, Lục Vô Nghiên nhàm chán chỉ một đĩa Đường Chung Tô Lạc cho Phương Cẩm Chi nói: "Cái này không tệ, muội sẽ thích đấy."

Phương Cẩm Chi cắn một miếng nhỏ, mỉm cười nói: "Ngon lắm."

"..... Thuận Bình Sơn này cách xa Hoàng Thành, mặt tướng lại không quen thuộc địa hình đồi núi, tình huống cụ thể vẫn là Lục Tướng Quân rõ ràng nhất!"

Lục Tướng Quân dĩ nhiên không phải là Lục Thân Ky, mà là Lục Vô Nghiên.

Ban đầu Lục Thân Ky tháo bỏ quân chức Nhất phẩm Thượng Tướng Quân, sau đó Đại Liêu giao chiến cùng Kinh Quốc năm năm, mặc dù Lục Vô Nghiên không được phong làm Đại Tướng Quân, nhưng trong tay hắn nắm giữ binh phù, lại chương quản binh mã Đại Liêu, cho nên trong quân đội cũng xưng hắn là Lục Tướng Quân.

"Ta?" Lục Vô Nghiên thoáng nhíu mày. "Không nhớ rõ."

"Người....." Người kia dừng một chút. "Sự tình liên quan trọng đại, Lục Tướng Quân vẫn nên nhớ lại nhiều hơn!"

"Tiếng gọi 'Lục Tướng Quân' này cũng quá kỳ quái rồi, ta được phong làm Tướng Quân khi nào? Hay là người tìm phụ thân ta? Nếu người muốn tìm phụ thân ta, có thể đến các tửu lầu thử vận khí một chút." Lục Vô Nghiên bắt chéo hai chân, lười biếng tựa vào thành ghế, vẻ mặt ngạo mạn.

Sở Hoài Xuyên giơ tay lên ngăn cản người kia tiếp tục hỏi, hắn nói: "Trẫm cho là, chức Thượng Tướng Quân trong quân vẫn còn trống. Khả năng lãnh binh của Vô Nghiên không thể coi thường. Không bằng phong Vô Nghiên làm Nhất phẩm Thượng Tướng Quân. Giao binh mã Đại Liêu vào tay Vô Nghiên, Trẫm cũng an lòng. Hoàng tỳ thấy thế nào?"

Lúc hồi câu cuối cùng, Sở Hoài Xuyên quay đầu sang nhìn Trương Công Chúa ở bên cạnh.

Yến hội bàn luận xôn xao, quần thần chỉ chực chờ Trương Công Chúa lên tiếng sẽ lập tức tỏ thái độ kiên quyết phản đối!

Trương Công Chúa vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón cái, bà không đi thẳng vào vấn đề, mà nói: "Bệ hạ, Bỏn cung nghe nói khoảng thời gian trước, trời giáng bão tuyết vào ngày tế thiên, suýt chút nữa dập tắt đèn tế trời."

"Quả thật có chuyện này."

Trương Công Chúa lướt ánh mắt lạnh lùng qua đám quần thần, chậm rãi nói: "Chiến hỏa liên tục nhiều năm liền, thời tiết năm ngoái cũng không tốt, dẫn đến thu hoạch trên đồng ruộng rất kém. Đại Liều ta thật sự không đủ vững chắc."

"Hoàng tử nói đúng lắm." Sở Hoài Xuyên rũ mắt, yếu ớt nói.

"À, Bệ Hạ vừa nói muốn phong quân chức cho Vô Nghiên? Thôi đi, đúng lúc nó cũng có việc khải tấu." Trương Công Chúa giống như tùy ý nói.

Sở Hoài Xuyên lại dời mắt sang Lục Vô Nghiên. Lúc này, quần thần trong yến tiệc đều dời mắt về phía Lục Vô Nghiên. Dưới cái nhìn soi mói của tất cả mọi người, Lục Vô Nghiên chậm rãi đứng dậy.

Đừng thấy hắn đứng lên, nhưng thần thái kiêu ngạo của hắn thật sự giống trời sinh mang theo một chút lười biếng cương quyết.

"Hiện tại Đại Liều ta đang trong tình trạng thù trong giặc ngoài, thần cho rằng Bệ Hạ nên tĩnh tâm lễ Phật thành tâm cầu nguyện Phật tổ phù hộ Đại Liều ta năm nay mưa thuận gió hòa....."

"Hoang đường! Bệ Hạ là nhất quốc chi quân sao có thể xuất gia!" Lục Vô Nghiên còn chưa nói hết câu, chợt có một vị quan văn đứng lên. Tuổi của ông ta cũng gần sáu mươi, mái tóc đã điểm bạc, bị lời nói của Lục Vô Nghiên chọc giận đến phùng mang trợn mắt.

Về lười biếng trên mặt Lục Vô Nghiên hơi nhạt đi đôi chút, hắn không vui nhìn sang người vừa cắt ngang lời hắn. Sau đó cất giọng uể oải nói: "Cho nên, thần nguyện ý thay Bệ Hạ xuất gia ăn chay niệm Phật cả ngày lẫn đêm cầu nguyện Đại Liều quốc thái dân an."

Yến tiệc bỗng chốc tĩnh lặng.

"Đây, đây, làm sao có thể?" Sở Hoài Xuyên kinh ngạc.

"Cũng không phải là lần đầu tiên." Lúc này, Lục Vô Nghiên mới nhìn về phía Sở Hoài Xuyên.

Lập tức có quần thần đứng ra đồng ý chủ trương của Lục Vô Nghiên.

Hiện tại, trong triều vẫn kiêng kỵ quyền lực trong tay Trương Công Chúa, trước đó Lục Vô Nghiên mang binh đánh giặc lại càng phong quang vô hạn. Điều này khiến cho lòng kiêng kỵ của quần thần đối với hai mẫu tử này càng thêm sâu, cả ngày bọn họ chỉ nghĩ tới làm cách nào để đoạt quyền. Ngay cả vị võ tướng vừa mới nhắc tới Lục Vô Nghiên, ý định ban đầu của hắn cũng là gây phiền phức cho Lục Vô Nghiên mà thôi.

Nhưng ai cũng không ngờ Lục Vô Nghiên lại đột nhiên đề xuất như vậy, hắn vứt bỏ binh quyền đi làm hòa thượng, đám cựu thần này thật sự mong còn không được. Tiếp đó, đám lão thần này vui vẻ cười to trong yến tiệc, tâm tình của người này còn tốt hơn người kia.

Phương Cẩn Chi treo trên mặt một nụ cười đoan trang đúng mực, nhỏ giọng nói: "Tam ca ca, bọn họ đều hy vọng huynh đi làm hòa thượng đấy."

Lục Vô Nghiên nghiêm túc suy tư một lúc rồi nói: "Một người làm hòa thượng rất cô đơn, bằng không muội đi cùng với ta nhé? Muội sẽ làm tiểu ni cô trong am ni cô bên cạnh, như thế nào?"

"Muội muốn ăn thịt uống rượu, còn lâu mới chịu đi cùng với huynh." Phương Cẩn Chi cười bùng ly rượu Tang Lạc lên.

Lục Vô Nghiên có chút kinh ngạc, hỏi: "Muội xác định là muốn uống? Rượu Tang Lạc này còn mạnh hơn rượu Quế Hoa rất nhiều."

Ánh mắt Phương Cẩn Chi dừng lại trên ly rượu một lát, rồi đặt xuống bàn. Nàng nghiêm túc nói: "Muội không thể cứ không uống rượu nha. Một người không biết uống rượu có thể trở thành một người biết uống rượu không? Có phải uống nhiều rượu thì sẽ có tư lượng, sau này cũng sẽ không dễ dàng say như vậy?"

"Cái này..... cũng khó nói." Lục Vô Nghiên cũng không hiểu rõ.

Trong đầu Lục Vô Nghiên không khỏi hiện lên dáng vẻ lúc say rượu của Phương Cẩn Chi. Lần đầu tiên thấy nàng say rượu, nàng vẫn là một hài tử 5, 6 tuổi, sau khi say rượu thì cái miệng nhỏ nhắn lại nói huyền thuyên không ngừng. Nói ra hết tất cả lời thật lòng, còn coi hắn là nẫu thân mà bú sữa.....

Lần thứ hai nhìn thấy Phương Cẩn Chi say rượu là Tiết Trung Thu mấy tháng trước, chỉ là một ly rượu Quế Hoa rất nhạt cũng có thể uống say. Không biết có phải do nàng đã trưởng thành, hay do loại rượu Quế Hoa đó không mạnh như loại rượu nàng uống khi còn bé. Lần đó sau khi nàng say rượu cũng không khóc không gây âm ỉ, vô cùng ngoan ngoãn rúc vào trong ngực hắn. Qua lâu như vậy, Lục Vô Nghiên vẫn còn nhớ cảm giác thân thể mềm mại của nàng dựa vào hắn, mang theo sự dịu dàng yếu đuối.

"Nói không chừng là như thế." Lục Vô Nghiên hơi cong môi. "Đội khi trở về, ta tìm cho muội mấy loại rượu mạnh khác nhau, để muội thử một lần. Nói không chừng sau khi thử qua mùi vị của nhiều loại rượu, muội cũng sẽ không dễ say như hiện tại."

"Được!" Phương Cần Chi khẽ gật đầu một cái. "Vây, Tam ca ca phải trông chừng muội, đừng để muội gây họa sau khi say rượu!"

"Nhất định." Khóe mắt đuôi mày của Lục Vô Nghiên đều là ý cười. Trong đầu hắn lại hiện lên dáng vẻ sau khi say rượu của Phương Cần Chi.

Cung yến kết thúc, Trương Công Chúa mang theo Lục Vô Nghiên và Phương Cần Chi xuất cung. Trên đoạn đường phải đi qua nhìn thấy Cẩm Hi Vương đang đứng trên đường, hình như đã chờ khá lâu.

"Trương Công Chúa, có thể tìm một chỗ nói chuyện hay không?" Cẩm Hi Vương mỉm cười đứng một bên. Nhưng trên mặt người này trời sinh đã mang theo một loại nguy hiểm tàn bạo, cho nên ngay khi khóe miệng của ông ta có cười, thì nụ cười đó nhìn cũng không chân thành.

"Hai đứa vào trong xe ngựa chờ trước đi." Trương Công Chúa phân phó Lục Vô Nghiên và Phương Cần Chi, không mang theo dù chỉ một tỳ nữ, liền theo bước Cẩm Hi Vương đi về trước, đi vào bên trong lương đình bị vây quanh bởi rất nhiều mai vàng.

Cẩm Hi vương nói: "Trương Công Chúa nên diệt trừ đảng phái của đám lão thần trong triều."

Bởi vì biết phong cách làm việc của Trương Công Chúa, Cẩm Hi Vương cũng không vòng vo.

"Chẳng hay Cẩm Hi Vương có cao kiến gì? Hoặc là Cẩm Hi vương nguyện ý giúp Bồn cung giúp một tay?" Trương Công Chúa cũng không phủ nhận.

"Dĩ nhiên Bồn vương nguyện ý giúp Công Chúa một tay."

"Vì sao Bồn cung phải tin người?" Trương Công Chúa nheo mắt lại, dùng đôi mắt hẹp dài nhìn chằm chằm Cẩm Hi vương.

Đối với Trương Công Chúa, những lúc bà hí hóp đánh giá một người, trong lòng đã có mấy phần coi trọng.

Cẩm Hi Vương cười một tiếng, nói: "Trương Công Chúa đã hòa ly nhiều năm, có định tái giá hay không? Công chúa cảm thấy Bồn vương như thế nào?"

Trương Công Chúa không thể không quan sát Cẩm Hi Vương ở trước mặt thêm lần nữa.

Vị Cẩm Hi vương này cùng với Sở gia Hoàng Thành có thiên ty vạn lữ quan hệ thông gia. Nếu cẩn thận xét theo quan hệ, Trương Công Chúa còn phải gọi ông ta một tiếng "Biểu ca". Bởi vì quan hệ gia tộc quá rộng, quyền thế trong tay cũng không nhỏ. Ấn tượng ông ta để lại cho Trương Công Chúa vẫn luôn là một người sáng suốt lại không dễ đối phó.

Thật may là những năm qua, mặc dù Cẩm Hi Vương nắm trong tay quyền thế cực lớn, nhưng không đối nghịch với Trương Công Chúa. Nếu không, Trương Công Chúa sẽ lại có thêm một kẻ địch rất mạnh.

Hiện tại ý của hắn là gì?

"Cẩm Hi Vương là một nhân tài tiêu biểu, còn là trụ cột của Đại Liêu ta." Trương Công Chúa chậm rãi trả lời, bà vừa nói, vừa nghiêng ngẫm dụng ý của Cẩm Hi Vương.

Cẩm Hi Vương tiếp lời: "Bồn vương biết rõ Trương Công Chúa bận rộn sự vụ, cũng không dám quấy rầy nhiều, nên sẽ nói ngắn gọn. Nếu Trương Công Chúa nguyện ý, Bồn Vương sẽ giữ lại vị trí Vương Phi cho người."

"Lý do?" Trương Công Chúa lạnh giọng hỏi.

"Trương Công Chúa cần quyền thế trong tay Bồn vương, mà Bồn vương liên thủ với Công Chúa dĩ nhiên có thể mở rộng quyền lực trong tay. Như thế vẹn cả đôi đường, vì sao không xúc tiến chứ?" Ý cười trên khóe miệng Cẩm Hi Vương lại sâu thêm mấy phần, tính toán trong đó không hề che giấu.

"Đương nhiên." Ông ta còn nói. "Chuyện này cũng không phải là chuyện nhỏ, Công Chúa cứ cân nhắc rồi trả lời Bồn vương."

Nói xong, Cẩm Hi Vương khẽ vuốt cằm, xoay người đi về một hướng khác.

Trương Công Chúa đứng tại chỗ suy tư một hồi, mới đi ra khỏi hoàng cung, cùng trở về với Lục Vô Nghiên và Phương Cần Chi.

Trên cung yến ngày hôm nay, Trương Công Chúa cũng đã uống không ít rượu. Sau khi trở về, đầu của bà có chút vầng vát, hiếm thấy có lúc hoàn lại chính vụ, nghỉ ngơi sớm một chút.

Phương Cần Chi không ngủ được. Trên cung yến, cả người nàng đều cứng ngắc, vừa buồn bực vừa nhàm chán. Lúc trở về lại đồng hành cùng Trương Công Chúa, nàng cũng không thể không quy củ. Hôm nay, Trương Công Chúa ngủ sớm, nàng mới nhẹ nhàng thở phào một hơi, cả người nhẹ nhõm không ít.

"Thật sự muốn thử uống rượu?" Lục Vô Nghiên đi tới, tay cầm một bình rượu Bách Diệp.

Phương Cần Chi nhìn bình rượu trong tay Lục Vô Nghiên, dùng sức gật đầu, nói: "Đừng vậy! Muội muốn uống rượu! Muội nhất định phải khắc phục tật

xấu sau khi say rượu!"

Nàng từ trên ghế đứng dậy, đón bình rượu trong tay Lục Vô Nghiên.

Phương Cần Chi rót một ly rượu, nâng ly rượu lên môi, nhưng sau đó lại có chút do dự.

Thật sự muốn uống rượu sao? Nhất định sẽ say chứ? Đáng vẻ sau khi say rượu có phải rất xấu xí hay không? Say rượu mấy lần cuối cùng tửu lượng cũng sẽ tăng lên, sẽ không say rượu sao?

Hết nghi vấn này đến nghi vấn khác xẹt qua đầu của Phương Cần Chi, khiến nàng do dự.

Hơn nữa, chuyện khiến Phương Cần Chi khó nhả hơn là nàng hoàn toàn không biết sau khi mình say rượu có có bộ dạng gì. Mỗi lần nàng hỏi Lục Vô Nghiên, hắn đều nói cho nàng biết sau khi nàng say rượu rất ngoan, chỉ ngủ mà thôi.

Nhưng không biết vì sao, Phương Cần Chi lại có cảm giác Lục Vô Nghiên không nói thật.

Phương Cần Chi không thể hạ quyết tâm, Lục Vô Nghiên ngồi ở chiếc ghế đối diện nàng, hai chân thon dài bắt chéo nhau. Hắn nói: "Uống đi, không sao đâu. Uống thêm vài lần nữa, muội cũng sẽ không giống như trước kia đựng rượu liền say như vậy."

"Đừng sợ, Tam ca ca ở đây. Nếu muội say, lập tức sai người nấu trà giải rượu cho muội. Nhập Y đã nghiên cứu chế ra một loại trà giải rượu vô cùng hiệu quả." Lục Vô Nghiên tiếp tục nói không ngừng.

Mùi rượu chui vào trong mũi, mùi thơm của loại rượu này hết sức xa lạ đối với Phương Cần Chi, nhưng nàng cũng không ghét mùi rượu này.

Phương Cần Chi nhấp một ngụm rượu Bách Diệp, thật cay.

"Uống đi."

Trong giọng nói gần như mê hoặc của Lục Vô Nghiên, cuối cùng Phương Cần Chi cũng uống cạn ly rượu Bách Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Mất hồn

"Như thế nào?"

Phương Cần Chi thật sự uống hết cả ly rượu, Lục Vô Nghiên khẽ cúi người về phía trước, cẩn thận nhìn vào mắt nàng, lúc này hai má của Phương Cần Chi đã bắt đầu đỏ ửng, hai cánh môi vốn màu hồng cánh sen hiện tại cũng phớt đỏ, phía trên còn dính chút rượu, ướt át, như tràn ra ngoài. Cả người nhìn giống như một đóa hoa đang nở rộ vô cùng xinh đẹp.

Lục Vô Nghiên muốn hái.

Phương Cần Chi giương mắt, ngây ngô nhìn Lục Vô Nghiên, nói: "Muội cảm thấy rất tốt, không có say....."

"Đúng vậy, lần đầu tiên muội say rượu lúc còn nhỏ chỉ uống có một ngụm, lần thứ hai say rượu uống một chén. Như vậy, xem ra tửu lượng đích xác đã từ từ tăng lên nha." Khóe miệng Lục Vô Nghiên khẽ cong lên, lại rót cho Phương Cần Chi thêm một ly rượu.

Phương Cần Chi cau mày bưng ly rượu lên, nàng nhìn loại rượu tinh khiết như nước trong chén, hỏi: "Tam ca ca, vậy theo lời huynh nói, muội uống hai chén sẽ say có đúng hay không?"

"Khó nói." Nhìn Lục Vô Nghiên rất giống như đang nghiêm túc suy nghĩ. "Nhưng coi như sau khi muội uống hai ly rượu mà say, như vậy cũng đại biểu rằng sau này muội uống dưới hai chén chắc chắn sẽ không say."

"Thật sao?" Phương Cần Chi nghi ngờ nhìn Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên lắc đầu một cái, thành thật nói: "Ta cũng không biết, nhưng không phải muội đang muốn luyện tửu lượng sao?"

"Đúng nha!" Phương Cần Chi bừng tỉnh đại ngộ.

Nàng nâng ly rượu lên, đổ ly rượu đầy tràn vào miệng.

"Từ từ thôi!" Lục Vô Nghiên cau mày. "Đừng uống nhanh như vậy, đây là rượu không phải nước. Không nói có thể say rượu hay không, uống kiểu đó

không đúng, tổn hại cơ thể....."

Lúc Lục Vô Nghiên đưa mắt nhìn Phương Cần Chi lần nữa, đầu của Phương Cần Chi đã nghiêng sang một bên, trong đôi mắt đã sáng sủa một tầng hơi nước.

"Tam ca ca, hình như muội say....."

"Có phải khó chịu hay không?" Lục Vô Nghiên hơi đau lòng, hẳn không nên trêu chọc nàng, tư vị say rượu cũng chẳng thoải mái gì. Dĩ nhiên, hẳn cũng không ngờ Phương Cần Chi sẽ một hơi nốc hết cả ly rượu như vậy.

Phương Cần Chi gật đầu, rồi lại lắc đầu.

"Không, không khó chịu..... Chỉ có chút buồn ngủ. À ừm..... Nhưng muội biết muội say nha....." Phương Cần Chi chống tay lên mặt bàn, miễn cưỡng đỡ lấy thân thể mềm nhũn.

"Ồ?" Lục Vô Nghiên có chút kinh ngạc. "Bình thường những người uống say đều không cảm thấy mình say, muội làm cách nào biết được?"

Lục Vô Nghiên thật sự nghi ngờ, hẳn cũng không rõ rốt cuộc hiện tại Phương Cần Chi đang mơ hồ hay tỉnh táo.

Phương Cần Chi dùng sức nhắm mắt một cái, sau đó mở ra nhìn về phía Lục Vô Nghiên, nói: "Bởi vì..... trước mặt muội có tới hai Tam ca ca....."

"Được rồi, đi nghỉ ngơi thôi. Ngủ một giấc sẽ tốt hơn." Mặc dù Lục Vô Nghiên cũng thích đáng về ngây thơ khi say rượu của Phương Cần Chi, nhưng hẳn thật sự yêu thương nàng. Càng không thể nhân lúc nàng uống say mà khi dễ nàng.

"Không muốn!" Phương Cần Chi lắc đầu. "Không muốn ngủ!"

"Vậy muội muốn làm gì?"

"Muốn Tam ca ca!"

Phương Cần Chi chống hai tay lên bàn, gắng sức đứng lên. Nàng muốn vòng qua cái bàn đi tới bên cạnh Lục Vô Nghiên ở phía đối diện, nhưng bước chân loạng choạng, bấp bệ còn bị va vào góc bàn một cái.

"Ui..... đau!"

Lục Vô Nghiên vội vàng đưa tay ra đỡ nàng, ôm nàng đặt lên trên đầu gối.

"Đụng đau phải không?" Lục Vô Nghiên cúi mặt, nhìn bàn tay đang đè lên đùi của Phương Cần Chi.

"Đau, rất đau!" Phương Cần Chi từ thân kéo tay Lục Vô Nghiên. "Tam ca ca xoa xoa cho muội....."

"Được....." Lục Vô Nghiên để mặc Phương Cần Chi kéo tay mình đặt lên đùi nàng, nhẹ nhàng xoa xoa chỗ nàng vừa bị đụng.

Mặc dù cách mấy lớp y phục, nhưng Lục Vô Nghiên vẫn có thể cảm nhận được sự mềm mại dưới lòng bàn tay của hắn. Hẳn kim lòng không được mà liên tưởng đến nếu không có lớp vải vóc này ngăn cách, sẽ còn mất hồn như thế nào.

Hắn lại không kiềm chế được mà nhớ lại dáng vẻ không mảnh vải che thân của Phương Cần Chi ở kiếp trước mà hắn vô tình bắt gặp.

Hắn rũ mắt liếc nhìn Phương Cần Chi đang nằm ở trong ngực hắn, chợt cảm thấy mình quá mức vô si. Hắn hung hăng nhắm mắt một cái, xua đuổi hình ảnh ướt át đó ra khỏi đầu. Hít một hơi thật sâu, để cho thân thể mình thả lỏng một chút.

"Tam ca ca....."

"Ừ, Tam ca ca ở đây, Tam ca ca dỗ muội ngủ." Lục Vô Nghiên vừa lặng lẽ xoa xoa bắp đùi của Phương Cần Chi, vừa chậm rãi vỗ vỗ lưng nàng.

Hắn cố gắng nhớ lại dáng vẻ năm sáu tuổi của Phương Cần Chi, cố gắng xem nàng như một đứa bé.

Nhưng hắn vừa cúi đầu, cả cơ thể của Phương Cần Chi gần như dán sát vào người hắn. Chỗ tiếp xúc nơi lồng ngực quá mềm mại, khiến hắn hoàn toàn không có cách nào tin rằng Phương Cần Chi đang ngồi trên đùi hắn vẫn là một đứa trẻ được!

Lục Cần Chi lại quan sát Phương Cần Chi lần nữa.

Vóc dáng của tiểu cô nương đã sớm nảy nở, nhất là mấy tháng gần đây, nàng phát triển như nấm mọc sau mưa. Nàng cứ ngồi như vậy trên đùi của Lục Vô Nghiên, dán mặt sát vào lồng ngực của hắn, tay phải khẽ cuộn lấy vạt áo của Lục Vô Nghiên. Từ góc độ của Lục Vô Nghiên có thể nhìn thấy hàng mi mắt buông xuống quá nửa của Phương Cần Chi. Xuống chút nữa, men theo chéo áo màu xanh nhạt hoa văn hình mây vẽ hạc, nhìn thấy xương quai xanh non mềm trắng như mỡ đông của nàng, bên dưới xương quai xanh xinh đẹp ẩn sau lớp y phục, khi nàng hít thở nhẹ nhàng, ngực khẽ phập phồng.

Lục Vô Nghiên có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình, từng tiếng từng tiếng.

"Tam ca ca, hình như muội còn có thể uống thêm một chén nữa!"

Phương Cần Chi bất ngờ nói chuyện, khiến cho thân thể của Lục Vô Nghiên hơi run lên. Hắn cho rằng nàng đã ngủ rồi, đột nhiên nghe thấy tiếng của nàng, đã kéo hắn từ trong suy tư trở lại.

Hắn dịu dàng nói: "Tứ lượng càng lúc càng khá rồi, hôm nay uống không ít. Lần sau lại tăng thêm lượng."

Phương Cần Chi dụi dụi mắt, nhỏ giọng nói: "Tam ca ca, hiện tại muội đặc biệt muốn làm một việc."

"Ừ, muội nói đi."

Phương Cần Chi vật lộn trong lòng một lúc, sau đó mới ngẩng đầu lên. Hôn một cái như chuồn chuồn lướt nước lên môi Lục Vô Nghiên một cái, rồi nhanh chóng rời đi.

Lục Vô Nghiên sững sờ thật lâu, mới bật cười nói: "Chuyện muội muốn làm chính là hôn ta?"

Phương Cần Chi có chút buồn rầu nói: "Tam ca ca, có một việc khiến muội rất khổ não, muội lại không thể nói ra....."

"Không sao đâu, muội uống say rồi. Uống say cái gì cũng đều nói được. Ta nguyện ý giải thích nghi hoặc cho muội." Lục Vô Nghiên nói.

Phương Cần Chi hí hóp mắt, liếm môi một cái, khiến đôi môi vốn kiều diễm của nàng càng thêm ngọt ngào. Ánh mắt của nàng dừng lại trên môi của Lục Vô Nghiên, nói: "Tại sao lúc Tam ca ca hôn muội lại không giống như trên sách nói chứ?"

Lục Vô Nghiên trầm mặc một hồi, mới hỏi: "Rất cuộc là muội đã xem bao nhiêu loại sách đó? Vậy muội xem trong sách hôn là như thế nào?"

Phương Cần Chi cẩn thận nhớ lại một lúc lâu, mới si ngốc cười: "Trên mấy quyển sách đó nói giống như là có hai con cá nhỏ..... quấn quýt, cái gì là cá? Ừm....."

Lục Vô Nghiên nâng mặt của nàng lên, mạnh mẽ hôn xuống.

Hắn khẽ mút đôi môi mềm mại của nàng, rồi thay bằng liếm cắn, lại bắt được đầu lưỡi xinh xắn của nàng, liều chết triền miên.

Phương Cần Chi hốt hoảng đẩy vai của Lục Vô Nghiên, nhưng động tác của nàng không khỏi chậm lại, cả người giống như hóa thành một vũng nước trong ngực Lục Vô Nghiên.

Hồi lâu, Lục Vô Nghiên mới hơi thở dốc buông Phương Cần Chi ra. Nhưng môi của hắn vẫn còn dán vào môi của Phương Cần Chi, hắn cúi đầu hỏi: "Biết cái gì là cá chưa?"

Phương Cần Chi mở to mắt mê mải nhìn Lục Vô Nghiên, nàng dùng sức gật đầu một cái. Theo động tác của nàng, cánh môi mềm mại của nàng lại lướt qua môi của Lục Vô Nghiên, khiến cho thân thể của Lục Vô Nghiên lại căng thẳng trong chớp mắt.

"Tam ca ca, muội muốn con cá nhỏ!" Phương Cần Chi cười rạo rờ. Đôi môi hồng khẽ mở, đầu lưỡi xinh xắn liếm qua môi của Lục Vô Nghiên, sau đó trượt vào bên trong miệng hắn.

Lục Vô Nghiên nhắm mắt lại, bị cuốn theo nàng.

Bắc đèn nổ vang một tiếng. Lục Vô Nghiên có chút không muốn rời khỏi môi của Phương Cần Chi, hắn nhìn Phương Cần Chi đang ngủ say trong ngực mình, dờ khóc dờ cười -- bé con của hắn bị hắn hôn đến ngủ thiếp đi.

Lục Vô Nghiên mặc ôm nàng lên, cẩn thận từng li từng tí đặt lên giường.

Lục Vô Nghiên có thể gọi Diêm Bảo Nhi vào hầu hạ, nhưng hắn không muốn. Hắn do dự lúc, rồi bắt đầu cởi y phục trên người Phương Cần Chi, cởi toàn bộ lớp áo bên ngoài của nàng, chỉ chừa lại một bộ đồ lót trắng bên trong cùng.

Đĩ nhiên, trong lúc không cẩn thận cũng đụng phải chỗ nào đó, Lục Vô Nghiên vừa khổ vừa ngọt.

"Cần Chi, ngủ ngon." Lục Vô Nghiên đắp kín chăn cho nàng.

"Tam ca ca....." Phương Cần Chi vẫn nắm chặt vạt áo của Lục Vô Nghiên, không chịu buông ra.

Lục Vô Nghiên mặc đứng ở bên giường khom người do dự thật lâu, nhưng vẫn cời gậy nằm xuống bên cạnh nàng. Phương Cần Chi thỏa mãn nhếch mép lên, chui vào trong lòng Lục Vô Nghiên.

Trong mười hai năm sau khi Lục Vô Nghiên trở về từ năm mươi tuổi, mỗi ngày trước khi đi ngủ hắn đều phải tắm rửa thật kỹ, ngay cả năm năm trong quân đội cũng chưa từng thay đổi. Nhưng vào giờ khắc này, hắn không thể rời khỏi. Một khắc cũng không rời khỏi. Chỉ muốn ở lại bên cạnh Phương Cần Chi, nhìn nàng.

Một tác cũng không rời, một khắc cũng không xa.

Lúc Phương Căn Chi ngủ cũng không có nề nếp, nhất là say khướt như hiện tại. Cẳng chân nhỏ bé của nàng một lát lại nhét vào giữa hai chân của Lục Vô Nghiên, một lát lại nâng lên gác lên đùi Lục Vô Nghiên. Mà tay của nàng vẫn liên tục nắm thật chặt vạt áo của Lục Vô Nghiên chưa từng buông ra.

Nhìn nụ cười thỏa mãn trên khóe miệng Phương Căn Chi, Lục Vô Nghiên lại cười khở.

Nàng hài lòng ngủ thiếp đi, nhưng hẳn lại hoàn toàn không ngủ được.

Trong lòng của hắn vẫn cứ ngứa ngáy, mặc dù Phương Căn Chi đang ở trước mặt của hắn, đang ngủ say trong ngực của hắn, nhưng Lục Vô Nghiên vẫn cảm thấy mình bị nhớ nhung bủa vây.

"Căn Chi? Căn Chi?" Lục Vô Nghiên gọi nàng hai tiếng, Phương Căn Chi vẫn không có phản ứng.

Một lát sau, Lục Vô Nghiên lại nhẹ nhàng búng một cái vào giữa trán của Phương Căn Chi, Phương Căn Chi chau mày, nhưng vẫn không mở mắt.

Ngủ sâu thật.

Lục Vô Nghiên thử thăm dò kéo bàn tay nhỏ nhắn đang đặt trong chăn của Phương Căn Chi, cẩn thận đặt lên môi hôn một cái. Trong mắt mang theo dịu dàng vô tận.

Từ trước đến giờ, Phương Căn Chi đều ngủ dậy rất sớm, hôm nay có lẽ vì say rượu, nên ngủ dậy muộn hơn bình thường một chút. Mà Lục Vô Nghiên vì chuyện đêm qua mà có chột dạ, nên đã tỉnh dậy còn sớm hơn Phương Căn Chi.

"Tam ca ca?" Phương Căn Chi dụi dụi hai mắt, nàng nhìn Lục Vô Nghiên ở bên cạnh, có chút mơ mơ màng màng.

Coi như nàng đã trưởng thành, nhưng cái tật xấu luôn phản ứng rất chậm chạp khi một môi và lúc vừa tỉnh ngủ thì vẫn không thay đổi.

Lục Vô Nghiên giơ tay lên, kéo lại chăn vừa tuột xuống khỏi vai nàng, nói: "Coi chừng cảm lạnh."

Phương Căn Chi chớp mắt mấy cái, lúc này mới từ phản ứng kịp. Nàng tròn hai mắt nhìn Lục Vô Nghiên, kinh ngạc nói: "Tam ca ca! Huynh đã làm gì muội?"

Lục Vô Nghiên nằm nghiêng người, nhìn nàng cười hỏi: "Không nhớ chuyện tối hôm qua?"

"Muội... muội... uống rượu, còn uống hai chén! Sau đó..... trước mặt liền xuất hiện hai Tam ca ca....." Phương Căn Chi cố gắng nhớ lại một phen. "Sau đó thì sao?"

Lục Vô Nghiên trầm mặc.

Trong lòng Phương Căn Chi có chút nôn nóng, nàng lo lắng kéo tay Lục Vô Nghiên, hỏi tới: "Sau đó thì sao? Muội uống say sao? Chắc là uống say rồi..... Nhưng sau khi muội uống say đã xảy ra chuyện gì?"

Ánh mắt của Phương Căn Chi rất nhanh bị cánh tay nhỏ nhắn của mình hấp dẫn. Tay áo đã trượt lên một chút, lộ ra cánh tay trắng nõn. Lúc này Phương Căn Chi mới phản ứng được lúc này nàng đang mặc y phục bên trong, mà nàng y phục tối hôm qua cùng uống rượu với Lục Vô Nghiên đã được cởi ra.

Ánh mắt của nàng lướt qua Lục Vô Nghiên, nhìn xuống đất. Y phục đêm qua nàng đã mặc đang nằm ngổn ngang trên mặt đất. Phương Căn Chi biết nếu Diêm Bảo Nhi hoặc là một người nào khác thay y phục cho nàng, nhất định sẽ gặp y phục của nàng lại gọn gàng, tuyệt đối sẽ không tùy tiện vứt xuống đất như vậy.

Đây..... Chỉ có thể là Lục Vô Nghiên cởi y phục cho nàng!

"Tam ca ca! Sao huynh có thể làm như vậy! Huynh nhân lúc muội uống say khi dễ muội, không phải phong thái của quân tử!" Phương Căn Chi bỗng ngồi dậy, nhìn Lục Vô Nghiên tức giận nói.

Lục Vô Nghiên vừa định giải thích, bỗng bị đáng vẻ tức giận hiện tại của Phương Căn Chi chọc cười. Trong lòng hắn chợt đổi chủ ý, giọng nói của hắn khê khàng, hơi khoái trá nói: "Tam ca ca của muội vốn không phải quân tử gì. Không bằng muội thử đoán xem ngoại trừ cởi y phục cho muội ta còn làm gì nữa?"

Ánh mắt của Phương Căn Chi mở càng lớn, nàng kinh ngạc hỏi: "Còn, còn..... còn làm gì?"

Lục Vô Nghiên cười nói: "Đúng như mấy quyển sách muội đã xem trước kia, đêm nguyệt hắc phong cao (thích hợp làm chuyện xấu), cô nam quả nữ ngủ chung một giường còn có thể làm gì?"

Lần đầu tiên Phương Căn Chi phát hiện khi Lục Vô Nghiên cười lên, ý cười chòng chắt nơi khóe mắt hắn lại đáng ghét như vậy!

Nàng hít sâu một hơi, để cho mình tỉnh táo lại, nói: "Tam ca ca gạt người!"

"À? Không phải muội uống say cái gì cũng không nhớ sao? Vậy làm sao muội biết rốt cuộc ta có khi dễ muội hay không?" Ý cười trên khóe mắt Lục Vô Nghiên càng đậm.

"Bởi vì....." Ánh mắt của Phương Cần Chi có chút do dự.

"Bởi vì sao?"

"Bởi vì trên người muội không đau!" Phương Cần Chi dứt khoát nói ra. "Trên sách nói sẽ rất đau, còn có thể chảy rất nhiều máu! Nhưng muội không có, cho nên Tam ca ca không có thừa dịp muội say rượu khi dễ muội!"

Lục Vô Nghiên đích xác là đã khi dễ nàng, nhưng không phải cùng một loại khi dễ mà thôi. Hắn không khôi thu lại ý cười trong khóe mắt, hơi xấu hổ ho nhẹ một tiếng, rồi dời mắt đi chỗ khác. Chột dạ khiến hắn không dám nhìn vào mắt của Phương Cần Chi lúc này.

Phương Cần Chi lại đẩy Lục Vô Nghiên một cái, không vui nói: "Nhưng Tam ca ca rất quá đáng, lại thừa dịp muội uống say lên ở lại! Huynh không thể như vậy!"

"Rõ ràng là muội lôi kéo ta, không chịu để cho ta đi."

"Thật ư?" Phương Cần Chi nghiêng đầu, nghi ngờ hỏi.

"Đĩ nhiên." Ánh mắt của Lục Vô Nghiên không khỏi rơi vào mái tóc buông lỏng lẻo của Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi nhìn thấy được, nàng liền giơ tay lên sờ soạng mái tóc của mình, sau đó lầm bầm: "Nếu Tam ca ca đã giúp muội côi y phục, vậy tại sao không giúp muội xoa tóc ra?"

Lục Vô Nghiên cứng họng.

Hắn đột nhiên phát hiện một chuyện lớn -- Phương Cần Chi càng ngày càng không đỏ mặt. Hôm nay nàng lại có thể nói một câu kiểu như "không hợp quy củ" mà mặt không đỏ tím không run như vậy.

"Cần Chi?"

"Hả?"

Lục Vô Nghiên bất ngờ kéo vòng eo không dây nắm tay của Phương Cần Chi, ôm lấy đáng người nhỏ nhắn của nàng vào trong ngực, sau đó dùng sức hôn vào môi nàng một cái.

Lúc nàng tỉnh táo, hắn không dám hôn sâu như đêm qua, chỉ có thể như vậy cho đỡ thèm.

Hắn nhanh chóng buông Phương Cần Chi ra, sau đó bước thẳng xuống giường, đứng bên giường nói: "Đi rửa mặt đi, sau khi ăn sáng xong, phủ Cẩm Hi Vương sẽ cho người đến đón muội."

Phương Cần Chi sờ lên môi mình, chậm rãi nói: "Biết rồi."

Trong lòng Phương Cần Chi có chút nghi ngờ, vì sao lúc Lục Vô Nghiên hôn nàng, nàng lại có cảm giác vô cùng quen thuộc? Động tác quen thuộc đó giống như đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần.

Chỉ là, Phương Cần Chi cũng biết hôm nay nàng dậy khá trễ, không thể tiếp tục trì hoãn hơn nữa, vứt bỏ nghi hoặc trong đầu gọi Diêm Bảo Nhi đi vào hầu hạ. Lúc đang tắm, Phương Cần Chi còn len lén kiểm tra thân thể của mình, trên đùi nàng có một vết bầm tím, Phương Cần Chi mơ hồ nhớ ra đây là do đêm qua nàng không cẩn thận va phải. Ngoại trừ vết bầm tím trên bắp đùi nàng, thì trên cơ thể nàng không hề lưu lại bất kỳ vết tích nào.

Phương Cần Chi có chút ảo não gõ đầu mình một cái đầu, trong lòng tự trách bản thân đã không không tin tưởng Lục Vô Nghiên.

Hắn là Tam ca ca của nàng, nàng nên tin tưởng hắn!

Sau khi Phương Cần Chi ăn sáng xong không bao lâu, người của Cẩm Hi vương phủ tới. Đến đón Phương Cần Chi chính là ấu tử của Cẩm Hi Vương Sở Du Nhiên và lão nhân bên cạnh Cẩm Hi Vương Phi Hồng mục mục. Cẩm Hi Vương có tất cả năm người con, lần này tới Hoàng Thành chỉ dẫn theo ấu tử nhỏ tuổi nhất là Sở Du Nhiên, mặc dù Sở Du Nhiên không quá mười bốn tuổi, nhưng hành sự tương đối ổn trọng, rất được Cẩm Hi Vương yêu thích. Còn Hồng mục mục là người bồi giả của Cẩm Hi Vương Phi, cũng được xem là lão nhân có mặt mũi trong vương phủ.

Cẩm Hi Vương phái bọn họ tới đón Phương Cần Chi, cũng coi như biểu đạt sự xem trọng.

Điều này không khỏi khiến cho Phương Cần Chi có chút nghi ngờ, bởi vì lúc ở trong cung ngày hôm qua, Phương Cần Chi thấy rất rõ ràng Cẩm Hi Vương chẳng thèm để ý đến nghĩa nữ trên danh nghĩa như nàng. Vì sao hôm nay lại làm như thế?

Cho đến sau này Phương Cần Chi mới biết được, Cẩm Hi Vương hoàn toàn không quan tâm nàng có đến vương phủ hay không, chuyện phái người nào đi đón nàng đều do Cẩm Hi Vương Phi phân phó.

"Tam ca ca, huynh không đi cùng với muội sao?" Phương Cẩn Chi chưa từ bỏ ý định. Nàng thấy Lục Vô Nghiên không có ý định đi cùng với nàng. Thật ra thì nàng cũng hiểu chuyện như thế này Lục Vô Nghiên đi cũng bất tiện. Chi là nhớ lại cuộc gặp gỡ với Cẩm Hi Vương ở trong cung ngày hôm qua, trong lòng Phương Cẩn Chi vẫn có chút lo lắng.

"Không sao đâu, chỉ qua đó vấn an Vương Phi thôi. Đến chiều, vương phủ sẽ cho người đưa muội trở lại, không phải lo lắng." Lục Vô Nghiên dịu dàng khuyên nhủ nàng, lại dặn dò nàng thêm mấy câu.

Phương Cẩn Chi không nỡ xa hẳn, Lục Vô Nghiên cũng có chút không nỡ xa Phương Cẩn Chi.

-- Hắn đã quen mang theo nàng ở bên cạnh.

Lục Vô Nghiên không khỏi nghĩ tới mấy ngày hắn phải đi vào chùa. Tuy nói rằng sau này chỉ cần mòng một ngày rằm đến chùa sao chép kinh phạt rồi ở lại dùng bữa cơm chay là được, thế nhưng tháng đầu tiên hắn vẫn phải ở lại trong chùa.

Loại tự miếu này, sao có thể để Phương Cẩn Chi đến được.

Rõ ràng vẫn còn chưa tách ra, nhưng vừa nghĩ tới sắp phải chia tay nàng, trong lòng cũng có cảm giác không ổn. Hắn không thể dừng thời gian lại, sự chia ly sắp tới sẽ không bao giờ đến.

Nhưng Lục Vô Nghiên lại nghĩ, nếu thời gian dừng lại, như vậy chẳng phải bé con của hắn vẫn sẽ cứ lơ đãng không lớn như vậy sao? Lục Vô Nghiên lắc đầu cười khổ, mong cho thời gian trôi qua nhanh một chút. Nhanh một chút, nhanh hơn một chút nữa.....

Biệt viện của Trường Công Chúa cách biệt viện của Cẩm Hi Vương ở Hoàng Thành cũng không xa, Chương Cẩn Chi lên xe ngựa một lúc là đã tới nơi.

"Đa tạ Ngũ Ca." Phương Cẩn Chi khẽ khom người, kéo tay Diêm Bảo Nhi xuống xe ngựa.

"Sau này đều là người một nhà, không cần khách khí." Sở Du Nhiên còn trẻ tuổi, nhưng ăn nói quá mức chừng mực. Giọng nói cũng không giống lứa tuổi mười bốn mười lăm.

Hồng muội muội đã đứng chờ bên ngoài xe ngựa, trên mặt bà vẫn treo một nụ cười đoan trang, chỉ dẫn Phương Cẩn Chi vào phủ.

Sở Du Nhiên chỉ phụ trách đón Phương Cẩn Chi, nên cũng không cùng nàng đi vào hậu viện.

Cả phủ Cẩm Hi Vương cũng không tính là xa hoa, chẳng qua là vô cùng rộng rãi. Phương Cẩn Chi biết đất phong của Cẩm Hi Vương cách Hoàng Thành cũng không gần, một năm ông cũng chỉ đến ở biệt viện Hoàng Thành hai ba lần.

Hồng muội muội dẫn Phương Cẩn Chi tới phòng khách hậu viện, mấy nha hoàn đứng đợi trong sân, vừa nhìn thấy Hồng muội muội liền thu lại nụ cười trên mặt, quy quy củ củ đứng cúi đầu.

Tiểu nha hoàn giữ cửa vén rèm lên thật cao, để cho Phương Cẩn Chi và Hồng muội muội tiến vào nhà.

"Quận chúa đến!" Hồng muội muội đổi một nụ cười khanh khách.

"Mau tới để cho ta xem rốt cuộc là một đứa nhỏ tuyệt vời như thế nào đây!" Trên tháp mỹ nhân truyền đến một giọng nói dịu dàng.

"Thỉnh an mẫu phi." Phương Cẩn Chi không dám nhìn loạn, quy quy củ củ hành lễ.

"Không cần đa lễ, tới đây ngồi." Cẩm Hi Vương Phi cười cười vẫy tay về phía Phương Cẩn Chi.

"Vâng ạ." Lúc này Phương Cẩn Chi mới đi tới, ngồi ở một bên trên tháp mỹ nhân. Sau đó ngẩng đầu nhìn Cẩm Hi Vương Phi. Mặc dù Cẩm Hi Vương Phi đã làm tổ mẫu, nhưng nhìn vẫn rất trẻ tuổi, năm tháng để lại trên gương mặt bà những dấu vết rất nhạt, mỗi cái nhăn mày mỗi một nụ cười vẫn còn phong vận. Chỉ nhìn bề ngoài đơn thuần của bà hiện tại, lúc tuổi còn trẻ nhất định là một sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Phương Cẩn Chi quan sát Cẩm Hi Vương Phi, Cẩm Hi Vương Phi cũng quan sát Phương Cẩn Chi. Cẩm Hi Vương Phi gật đầu một cái, nói: "Mấy ngày nay không được thoải mái, nên đã không đến cung yến ngày hôm qua, vì vậy đã trì hoãn một ngày mới được gặp con, còn để cho con chạy một chuyến sang đây."

"Đến vấn an mẫu phi là chuyện Cẩn Chi nên làm, chỉ là mẫu phi cũng cần phải chú ý thân thể thật nhiều." Lần đầu gặp gỡ nhau, Phương Cẩn Chi cũng không hiểu rõ tính tình của Cẩm Hi Vương Phi, không thể làm gì khác hơn là quy quy củ củ nói chuyện.

Nhưng trong lòng Phương Cẩn Chi hiểu rất rõ Cẩm Hi Vương Phi đang nói dối, Phương Cẩn Chi có thể nhìn ra bà không hề ngã bệnh.

"Sẽ mà." Cẩm Hi Vương Phi cười cười, nói chuyện khách sáo với Phương Cẩn Chi thật lâu.

Từ đầu chí cuối bà đều không làm khó Phương Cẩn Chi, khách khí, không quá lạnh nhạt, cũng không quá thân mật. Trong lễ ra mắt cũng đã chi rất mạnh tay cho Phương Cẩn Chi, trang sức bằng vàng ròng có sáu bộ, về phần những thứ như bảo thạch, phi thúy và trang sức bằng ngọc cũng đủ 20 món. Còn có một ít gấm vóc phẩm trân quý.

"Không gặp con trước, nên không biết diện mạo hay sở thích của con như thế nào, không biết loại nào thích hợp với con, nên chọn nhiều hơn một chút. Hiện giờ đã thấy, những món đồ này con đều cần dùng đến, thật là một chút cũng không lãng phí." Cẩm Hi Vương Phi nhìn hai gò má của Phương Cẩm Chi có chút hăm mộ.

Bà từng là một mỹ nhân tiếng tăm lừng lẫy, đáng tiếc mỹ nhân đã đến tuổi xế chiều.

Bạn đang đọc truyện *The Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Lời yêu thương

Mấy thứ mà Cẩm Hi Vương Phi đưa cho Phương Cẩm Chi, đích xác là những thứ Phương Cẩm Chi thích nhất. Không chỉ vì mấy thứ này rất xinh đẹp, xinh đẹp đến mức cô nương gia nào nhìn thấy cũng đều không muốn dời mắt, mà còn vì chúng rất đáng giá.

Phương Cẩm Chi thích tiền mà!

Cẩm Hi Vương Phi lại sai nha hoàn mang đến một hộp gấm, bà cười nói: "Không chỉ chuẩn bị cho con mấy món trang sức này, còn có mấy bức họa được sưu tầm. Cũng không biết là con có thích hay không. Mặc dù họa sư vẽ mấy bức tranh sơn thủy này không được xem là bậc thầy, càng không phải là người quá cố. Mà của một vị Phương tiên sinh mới nổi danh trong giới văn nhân gần đây. Họa tác của hắn hết sức nhẹ nhàng, thanh lịch. Vốn định thu thập để dùng, hôm nay nhìn thấy con cũng là một người có tính tình thanh nhã, có thể sẽ thích họa tác của hắn, liền tặng cho con. Con đã nghe nói đến vị họa sư này chưa?"

"Hình như có một chút ấn tượng, cũng không rõ cho lắm....." Phương Cẩm Chi cúi đầu, yên lặng nhận lấy họa tác của chính mình.

Lúc Cẩm Hi Vương Phi nói được một nửa, trong lòng Phương Cẩm Chi đã lờ mờ đoán ra, thật sự không ngờ lại chính là cái tên Phương Tông Khác mà nàng đã dùng để vẽ tranh sơn thủy.....

Cẩm Hi Vương Phi hỏi: "Hôn kỳ của con và Tam lang Lục gia đã quyết định chưa?"

"Vẫn chưa ạ." Phương Cẩm Chi có chút ngượng ngùng nói. "Tuổi con cũng còn nhỏ mà, còn phải đợi thêm hai năm nữa ạ....."

"Đúng vậy, tuổi của con quá nhỏ." Cẩm Hi Vương Phi suy nghĩ một chút, muốn nói rồi lại thôi.

Phương Cẩm Chi im lặng chờ đợi, cũng không mở miệng hỏi tới. Phương Cẩm Chi biết nếu Vương Phi muốn nói cuối cùng cũng sẽ nói thôi, nếu bà do dự, mình cũng không cần hỏi tới.

Cẩm Hi Vương Phi lại nhìn Phương Cẩm Chi một cái, rồi nói: "Nghe nói khi con còn nhỏ thì phụ mẫu đều mất cả, sau đó mới đến Lục gia tìm nơi nương tựa. Ngay lúc con còn nhỏ, Tam lang Lục gia đã đặc biệt thích con. Con là một người có phúc, hẳn đã vì con mà trừ tính, vì con mà nâng thân phận của con hết lần này đến lần khác. Cuối cùng hai người có thể đến được với nhau ngược lại trời ban lương duyên. Chỉ là..... Hiện tại mặc dù con còn nhỏ tuổi không thích hợp thành thân, nhưng có thể ấn định hôn kỳ trước cũng được. Hai năm..... Ai biết trong hai năm đó có thể phát sinh chuyện gì chứ?"

Phương Cẩm Chi có chút mụ mị.

Nàng chưa từng nghĩ tới vấn đề này, nàng biết mấy lời này của Cẩm Hi Vương Phi là thật sự muốn tốt cho nàng. Dù sao ý chỉ chỉ hôn của Thánh Thượng đã ban xuống, nhưng nếu trong hai năm này có biến cố gì xảy ra, nếu Phương Cẩm Chi còn muốn gả cho người khác thì sẽ rất khó khăn.

Mặc dù, Phương Cẩm Chi chưa bao giờ nghĩ sẽ gả cho người khác.

Chỉ là, Phương Cẩm Chi cũng đã nghe thấu mấy lời của Cẩm Hi Vương Phi, một mặt khiến cho nàng suy nghĩ nhiều hơn về hôn sự của mình với Lục Vô Nghiên, mặt khác nàng cũng cảm thấy Cẩm Hi Vương Phi thật sự lo lắng cho nàng, nàng thật lòng thật ý nói cảm tạ bà.

"Con đã biết, đa tạ mẫu phi." Mi mắt Phương Cẩm Chi cong lên, nụ cười trên mặt cũng giảm rất nhiều thận trọng.

Dù sao loại chuyện như hôn sự này cũng khá nhạy cảm, Phương Cẩm Chi cũng không thể tùy tiện đàm luận hôn sự của chính mình, chỉ nói mấy câu cho qua rồi không nói thêm gì nữa. Hai người tiếp tục tùy ý nói một vài chuyện khác.

"Vương phi!" Một tiểu nha hoàn vội vã chạy vào, nàng ấy nhìn Phương Cẩm Chi một cái, rồi mới hỏi bẩm: "Lệ Trắc Phi sinh non rồi!"

Cẩm Hi Vương Phi có chút chán ghét nhú nhú mày, nói: "Chuyện có bao lớn mà cũng tới làm phiền ta, không nhìn thấy ở đây còn có khách quý sao?"

"Nô tỳ biết sai!" Tiểu nha hoàn hoảng sợ quỳ xuống, dùng sức cúi đầu.

Hồng mụ mụ rất biết nhìn sắc mặt liền rút cho Cẩm Hi Vương Phi một ly trà, sau đó nói với tiểu nha hoàn: "Đừng ở đây làm chướng mắt nhân, ra ngoài

quý đi."

"Nô tỳ tuân lệnh!" Tiểu nha hoàn đó lập tức đứng dậy, khom người lui xuống.

Phương Cần Chi không thay đổi sắc mặt, giống như chưa có chuyện gì phát sinh, nhưng trong lòng nàng lại có chút kinh ngạc. Theo lý thuyết, chuyện Trắc Phi sinh non cũng không thể xem là chuyện nhỏ. Trắc Phi sinh non đến thông báo với chính phi, theo lý người làm chính phi nên đến an ủi một phen mới thể hiện được sự quan tâm của chính phi. Nhưng vì sao Cẩm Hi Vương Phi lại tỏ thái độ như vậy?

Không hòa hợp?

Trong lòng Phương Cần Chi âm thầm lắc đầu một cái, trong khoảng thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, Phương Cần Chi cảm thấy Cẩm Hi Vương Phi không phải là loại người người ngu xuẩn, coi như có ghét Lệ Trắc Phi đó như thế nào đi nữa cũng sẽ không biểu hiện ra mặt như vậy mới đúng.

Chi là Phương Cần Chi cũng không định suy nghĩ quá sâu, nàng cũng biết rõ mối quan hệ của nàng và phủ Cẩm Hi Vương có thể nói là chẳng có quan hệ. Cũng chỉ là một đạo thánh chỉ gắn kết bọn họ lại với nhau thôi. Sau lần viếng thăm ngày hôm nay, không biết lần gặp gỡ tiếp theo sẽ tới khi nào.

Cẩm Hi Vương Phi hiển nhiên cũng không muốn giải thích mấy chuyện trong phủ với Phương Cần Chi, bà dễ dàng đổi chủ đề, sau đó cùng với Phương Cần Chi nói thêm vài chuyện khác.

Ước chừng canh giờ không sai biệt lắm, Phương Cần Chi mới thản nhiên đứng dậy, mỉm cười nói: "Trời cũng sắp tối rồi, Cần Chi phải cáo từ thôi, không chừng lát nữa trên đường về trời sẽ hoàn toàn tối đen. Chờ thêm mấy ngày nữa, Cần Chi sẽ trở lại thăm Vương Phi."

"Được, quả thật cũng nên đi rồi, đi đường cẩn thận một chút." Cẩm Hi Vương Phi cũng đứng dậy.

Phương Cần Chi do dự một chút, mới thử thăm dò nói: "Không biết phụ vương có ở trong phủ hay không, nếu có, Cần Chi cần phải đến bái biệt mới phải."

Cẩm Hi Vương Phi cười nói: "Thật là một đứa trẻ có lòng, mấy ngày nay phụ vương của con tương đối bận rộn. Không biết là đã trở lại hay chưa."

Bà quay đầu nhìn về phía Hồng mục mục đang đứng bên cạnh, phân phó: "Đi xem thử Vương Gia đã về chưa."

"Vâng, lão nô đi ngay." Hồng mục mục vội vàng đi ra ngoài, một lát sau lại vén rèm đi vào, cười khanh khách nói: "Đúng lúc làm sao, Vương Gia vừa trở về không bao lâu, đang ở trong thư phòng."

Phương Cần Chi cười tiếp lời, nói: "Vậy thật sự là vinh hạnh của Cần Chi!"

Thật ra thì Phương Cần Chi cũng mơ hồ đoán được Cẩm Hi Vương vẫn ở trong phủ, chỉ là không muốn đến gặp nàng mà thôi. Từ thái độ của Cẩm Hi Vương đối với nàng ngày hôm qua cũng không khó nhìn ra. Vừa rồi Phương Cần Chi cũng chỉ suy đoán, nhưng khi nhìn thấy Cẩm Hi Vương Phi và Hồng mục mục kẻ xướng người họa diễn trò, cũng đã chứng thực suy đoán của Phương Cần Chi.

Sự do dự trong mắt Cẩm Hi Vương Phi và nụ cười không quá nhiệt tình của Hồng mục mục không thể thoát khỏi ánh mắt của Phương Cần Chi. Dù sao, trong mấy chuyện diễn trò này, Phương Cần Chi vẫn là người am hiểu sâu nhất.

Hơn nữa lúc Hồng mục mục dẫn nàng tiến vào phủ, Phương Cần Chi đã bí mật quan sát phủ Cẩm Hi Vương. Vương phủ này không chỉ rộng rãi còn rất hẹp và dài, từ tiền viện phải đi mất một lúc lâu mới đi tới hậu viện. Hồng mục mục này đi cũng quá nhanh rồi.

Phương Cần Chi đoán Hồng mục mục cũng không đi tiền viện, chỉ đứng bên ngoài đợi một lát, rồi giả bộ trở lại.

"Đi thôi, mẫu phi đi với con. Lát nữa bảo lão Ngũ tự mình đưa con trở về." Cẩm Hi Vương Phi giờ tay lên, để tiểu nha hoàn chỉnh đốn lại y phục trên người.

"Làm phiền mẫu phi rồi!" Phương Cần Chi ngọt ngào nói.

Hôm nay Cẩm Hi Vương quả thật vẫn ở trong phủ, lúc này ông ta đang ở trong thư phòng nghị sự cùng với ấu tử Sở Du Nhiên.

Sở Du Nhiên nói: "Phụ vương, Cẩm Thạc Quận Chúa hiện đang ở trong phủ. Không bằng....."

Cẩm Hi Vương khoát khoát tay, cắt đứt lời của hắn, không để ý lắm nói: "Chẳng qua chỉ là một hài tử không có liên hệ huyết thống thôi, bắt nàng ta có lợi ích gì."

"Theo nhi tử được biết Lục Vô Nghiên rất thích tiểu cô nương này, Lục Vô Nghiên là nhi tử duy nhất của Trường Công Chúa, Trường Công Chúa sẽ phải để ý chứ?" Sở Du Nhiên cau mày nói.

Cẩm Hi Vương bật cười một tiếng, nói: "Du Nhiên, con quá xem thường Trường Công Chúa rồi. Nếu chạm đến ranh giới cuối cùng, ngay cả nhi tử thân sinh, nàng ta cũng có thể hy sinh, đừng nói chỉ chi là một tiểu cô nương mà nhi tử của nàng ta thích."

Cẩm Hi Vương lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý, có chút không nể được nói: "Loại nữ nhân như Trường Công Chúa mềm không được cứng không xong, chỉ có lợi ích mới có thể hấp dẫn ánh mắt của nàng ta. Muốn uy hiếp hay lợi dụng nàng ta quả thật là người ngu nói mớ, Bôn Vương đã đề ra biện

pháp hai bên cùng có lợi, nàng ta có chịu nhận hay không thì phải xem ý trời."

Sở Du Nhiên cau mày suy tư, cũng không tiếp lời.

"Bổn Vương tin Trưởng Công Chúa là một nữ nhân thông minh, nàng ta nhất định sẽ lựa chọn một kết cục có lợi cho cả đôi bên." Cẩm Hi Vương híp đôi mắt ti hí, nói.

Sở Du Nhiên suy nghĩ một chút, hỏi: "Phụ vương, nhưng nếu cuối cùng Trưởng Công Chúa vẫn cự tuyệt..... Vậy bà ta sẽ trở thành kẻ địch của chúng ta sao?"

"Con đang lo lắng mối quan hệ vốn bình thường của chúng ta và nàng ta bị phá vỡ, trở thành cừu địch?"

"Đây chính là ý của nhi tử."

"Hừ!" Cẩm Hi Vương cười lạnh. "Người muốn giết chết Trưởng Công Chúa quá nhiều, cho dù có trở ngại, nàng ta cũng sẽ không còn sức lực để đối phó với chúng ta."

Sở Du Nhiên gật đầu một cái: "Phụ vương nói rất đúng."

Không lâu sau, hạ nhân bẩm báo Phương Cần Chi tới. Hai phụ tử liếc mắt nhìn nhau, không nói thêm lời nào.

Phương Cần Chi vẫn ôn hoà hành lễ với Cẩm Hi Vương, quy củ nhưng xa cách. Nàng đã nhìn ra thái độ của Cẩm Hi Vương, nàng cũng biết mình nên dùng thái độ nào để đối đãi với ông.

Cẩm Hi Vương chỉ thuận miệng nói lấy lệ mấy câu, rồi bảo Sở Du Nhiên đưa Phương Cần Chi trở về.

Trên đường trở về, Phương Cần Chi cẩn thận nhớ lại chuyện lúc trước chuyện, nhớ tới sau khi Vương Phi mang nàng đi vào thư phòng của Cẩm Hi Vương, Cẩm Hi Vương không chỉ có thái độ lạnh nhạt với nàng, thái độ đối với Vương Phi càng lạnh nhạt hơn.

Cẩm Hi Vương Phi cùng Phương Cần Chi xuất hiện. Dù sao ông ta cũng nói hai câu với Phương Cần Chi, nhưng lại không hề nói với Cẩm Hi Vương Phi một câu, thậm chí ngay cả một cái liếc mắt cũng không có cho bà.

"Thật là một gia đình kỳ quái." Phương Cần Chi thì thầm nói.

Vừa nghĩ tới sắp được trở về, có thể nhìn thấy Tam ca ca, Phương Cần Chi lập tức trở nên vui vẻ, không muốn suy nghĩ tiếp chuyện nhà của Cẩm Hi Vương.

Xe ngựa nhanh chóng dừng lại bên ngoài biệt viện của Trưởng Công Chúa, Diêm Bảo Nhi đẩy cửa xe ngựa ra. Phương Cần Chi lập tức nhìn thấy Lục Vô Nghiên đang đứng ngay cửa viện, nàng cười khê, giả vờ như lơ đãng để Diêm Bảo Nhi đỡ xuống xe ngựa.

Sở Du Nhiên cũng không xuống ngựa, hấn sợ con ngựa dọa Phương Cần Chi, nên cũng không áp sát quá gần, cách thật xa nói: "Đưa muội về an toàn ta cũng an tâm."

"Trở lại cũng để Ngũ Ca tự mình đưa đi, thật sự đã phiền Ngũ Ca rồi." Phương Cần Chi khê khom người, thì lễ một cái.

"Đều là người một nhà không cần khách khí. Sau này nếu có thời gian rảnh rỗi thì đến vương phủ một chuyến trò chuyện với mẫu phi cũng tốt, đến lúc đó báo trước cho ta biết một tiếng, ta sẽ lại tới đón muội." Sở Du Nhiên hắng giọng nói. Giống như người ở bên trong thư phòng trước đó thương thảo với Cẩm Hi Vương về việc có nên bắt giữ Phương Cần Chi không phải là hấn.

"Được mà, đến lúc đó khẳng định vẫn phải làm phiền Ngũ Ca rồi!" Khóe miệng Phương Cần Chi chứa một nụ cười nhàn nhạt.

Phương Cần Chi lui về phía sau, đưa mắt nhìn Sở Du Nhiên rời đi, rồi mới xoay người đi về phía Lục Vô Nghiên.

Mặt của Lục Vô Nghiên có hơi thối.

"Tam ca ca?" Phương Cần Chi nghi hoặc nhìn hấn. Vừa rồi còn ở trên xe ngựa nhìn thấy Lục Vô Nghiên, khóe miệng Lục Vô Nghiên vẫn hơi cong lên mà, sao mới một lúc đã như vậy, hấn không vui sao?

"Muội có biết đã nhìn theo hấn bao lâu không?" Lục Vô Nghiên chỉ trích Phương Cần Chi.

Phương Cần Chi ngớ người.

Nàng dùng sức chớp mắt một cái, cố để đầu óc mình hoạt động.

Ngay lập tức, Phương Cần Chi cười ngọt ngào, nói: "Đúng vậy nha! vừa rồi Cần Chi thật sự bị Ngũ Ca hấp dẫn! Vì trong lòng muội rất tò mò, sao dáng dấp của một người lại có thể xấu như vậy!"

Lục Vô Nghiên không nhịn được bật cười, hấn nhìn Phương Cần Chi thật sự dở khóc dở cười.

Ý cười giữa mi mắt của Phương Cần Chi càng đậm: "Thật mà, hiện tại nên nhìn sắc đẹp của Tam ca ca thật nhiều, để quét sạch toàn bộ mấy cái khó coi đi!"

Nàng đi đến trước mặt Lục Vô Nghiên cọ cọ mấy cái, rồi nhón chân lên xem xét cẩn thận gương mặt của Lục Vô Nghiên, rồi khen lấy khen để: "Oa, vẫn là Tam ca ca của muội đẹp mắt nhất!"

"Khụ....." Lục Vô Nghiên ho nhẹ một tiếng, rồi nắm tay Phương Cần Chi đi vào trong viện tử, vừa đi vừa nói: "Ngũ ca cái gì? Hắn ta mà xem là ca ca cái gì, về sau không được gặp ai cũng gọi ca ca!"

Phương Cần Chi lập tức ngọt ngào nói: "Ngay cả khi muội có gọi nhiều người là 'ca ca' hơn nữa, trong lòng muội cũng chỉ có một Tam ca ca mà thôi! Dĩ nhiên, nếu Tam ca ca không vui, sau này muội sẽ không gọi bất cứ ai là ca ca nữa!"

Lục Vô Nghiên dừng bước lại, hần nghiêng người sang, đứng đối diện dò xét Phương Cần Chi, trong lòng có chút tức giận nói: "Vương Phi cho muội ăn nhiều kẹo lắm sao?"

"Không có nha, vừa nhìn thấy Tam ca ca liền vui vẻ giống như ăn kẹo vậy, trong lòng đều là mật!" Phương Cần Chi cười cong mi mắt.

Lục Vô Nghiên ngừng một chút: "Sau này không được nói chuyện với người khác ngọt ngào như vậy!"

"Dĩ nhiên sẽ không!" Phương Cần Chi liếc mắt nhìn Diêm Bảo Nhi ở sau lưng và mấy thị vệ tuần tra trong sân, nàng đến gần Lục Vô Nghiên, nhón chân lên, hạ thật thấp giọng nói vào tai của Lục Vô Nghiên: "Cần Chi chỉ nói mấy lời yêu thương với một mình Tam ca ca!"

Giọng nói của nàng thật dễ nghe, Lục Vô Nghiên nghĩ như vậy.

Lục Vô Nghiên có chút bất đắc dĩ phát hiện hắn bị một tiểu cô nương mười ba tuổi nắm gọn cả trái tim. Mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi khắc, nàng đều có thể dễ dàng cảm một cái lồng vũ quét qua trái tim hắn.

Lục Thân Ky sai bước vào biệt viện của Trường Công Chúa lúc Nhập Tửu đang múa kiếm ở trong sân, nàng thu lại kiếm thế, bước đến trước mặt Lục Thân Ky, hết sức kinh ngạc nói: "Lục Đại Tướng Quân, rốt cuộc ngài cũng chịu bước vào, mà không đi lòng vòng bên ngoài nữa?"

Sắc mặt Lục Thân Ky âm trầm, hần đẩy Nhập Tửu sang một bên đi về phía thư phòng của Trường Công Chúa.

Thị vệ canh giữ bên ngoài thư phòng của Trường Công Chúa nhìn thấy Lục Thân Ky đang tiến lại, nhất thời do dự, không biết có nên cản lại hay không.

Nhập Tửu cười hề hề gạt đầu với hai người thị vệ, hai người này mới thở phào nhẹ nhõm tránh sang một bên. Nếu để bọn họ ngăn cản Lục Thân Ky, hai người bọn họ thật sự lo lắng không biết mình có thể hay giữ được cái mạng nhỏ này hay không.

"Không phải đã nói cấm vào làm phiền ta sao?" Trường Công Chúa nằm nghiêng trên tháp, hai mắt nhắm nghiền nghỉ ngơi. Bà duyệt tài liệu cũng khá lâu rồi, nên chớp mắt nghỉ ngơi một lát.

Lục Thân Ky dừng lại bên cạnh tháp, nói: "Là ta."

Trường Công Chúa kinh ngạc mở mắt ra, vô cùng kinh ngạc đối với hành động xông vào của Lục Thân Ky.

"Hiện tại nàng đang cần một người trấn áp và cố thủ biên cảnh, người thích hợp nhất chính là ta, để ta đi đi." Lục Thân Ky trầm giọng nói.

Không sai, mấy ngày nay Trường Công Chúa vì chuyện tuyển chọn người đi biên cảnh trấn áp địch quân mà sầu não. Hơn nhiều năm trước, đều do Lục Thân Ky trông coi biên cương Đại Liêu. Chiến loạn năm năm sau này, binh mã được điều động khắp nơi trong nước, ngay cả tướng quân trấn áp biên cảnh cũng thường xuyên được thay thế. Hiện tại chiến sự vừa ngừng lại, về lâu về dài không thể không suy tính tìm một người trấn áp đất đai vùng biên cảnh.

Có lẽ bởi vì người trước đó là Lục Thân Ky, cho nên tuyển chọn như thế nào cũng không hài lòng.

Trường Công Chúa gạt đầu, nói: "Không sai, chàng là lựa chọn thích hợp nhất. Nhưng vì sao chàng lại nguyên ý trở lại quân đội?"

Lục Thân Ky không trả lời vấn đề của Trường Công Chúa, chỉ lạnh lùng gạt đầu một cái, rồi nói: "Được, những chuyện khác giao cho nàng, khi nào xuất phát báo cho ta biết là được."

Lục Thân Ky nói xong, liền xoay người đi ra ngoài.

"Lục Thân Ky!" Trường Công Chúa từ trên giường bước xuống, bà đuổi theo Lục Thân Ky, chặn ở trước mặt ông, cau mày hỏi: "Chàng cho ta một lý do vì sao muốn trở lại quân đội, nếu không ta sẽ không giao binh quyền cho chàng lần nữa."

Lục Thân Ky nhìn bà, hỏi: "Có phải nàng cho rằng ta coi trọng binh quyền hơn tất cả hay không?"

Trưởng Công Chúa hơi giật mình. Bà đã từng cho rằng như vậy, cho nên ban đầu mới có thể dùng binh quyền ép hẳn hòa ly. Nhưng sau đó ông không chỉ nguyện ý hòa ly với bà, thậm chí còn dâng hai tay trao trả toàn bộ binh quyền.

Trong lòng Trưởng Công Chúa đã từng có nghi ngờ.

"Đúng như nàng nói, ta chỉ biết đánh giặc. Giao binh quyền cho ta nàng có thể yên tâm." Lục Thân Ky tham luyến nhìn vào mắt của Trưởng Công Chúa. "Ta biết nàng sắp cải giá."

Trưởng Công Chúa sáng tỏ: "Bồn cung....."

Lục Thân Ky ngắt ngang lời bà: "Ta không ngăn cản ý muốn của nàng, bởi vì ta không có tư cách. Cải giá với Cẩm Hi Vương đối với nàng có nhiều lợi ích, chỉ ít cũng có thể rút ngắn thời gian hơn ba năm để diệt trừ bè đảng của đám cựu thân trong triều, sớm ngày diệt trừ mối họa lớn ở trong lòng. Mà ta có thể lấy được ưu thế nào để ngăn cản nàng chứ? Ta không có, ta chỉ có hai bàn tay trắng."

Lục Thân Ky chậm rãi lắc đầu.

Tinh thần của Lục Thân Ky rất tỉnh táo, không giống mấy ngày qua, ông lướt qua Trưởng Công Chúa, bước nhanh về phía cửa.

Trưởng Công Chúa chợt cầm lấy tay ông, bà kiên định nói: "So với chàng, Cẩm Hi Vương chỉ là một con kiến."

"Nhưng cái này đã không còn quan trọng." Lục Thân Ky xoay đầu lại nhìn vào mắt của Trưởng Công Chúa. "Ánh Tư, nàng dâng hết toàn bộ bản thân mình cho mảnh giang sơn này. Sao có thể để ý một mối liên hôn chính trị?"

Lục Thân Ky quay đầu, kiên nghị đi ra ngoài.

Trưởng Công Chúa không buông tay.

Lục Thân Ky nhìn vào nơi hai người đang nắm tay nhau, ông bất ngờ nở một nụ cười vô cùng vô lại. Ông nói: "Ta không biết nàng trước đây làm xằng làm bậy cả ngày, là một tay ăn chơi khét tiếng Hoàng Thành. Người khác chỉ cho ta thấy nàng trên lưng ngựa, nói nàng là đóa hoa tươi đẹp nhất, nói nàng là con phượng hoàng duy nhất đầu cành, nói nàng là ánh dương của tất cả công tử ca nhi Hoàng Thành. Ta cũng giống như bọn họ thể hiện trước mặt nàng, nhưng nàng nhìn ai cũng chán ghét, không để ai vào trong mắt, thậm chí ngay cả những người khá tốt nàng cũng không hề nhớ tên. Chỉ có một ngoại lệ -- Diệp Tiêu."

Lục Thân Ky chán ghét nhủ thầm một cái: "Diệp Tiêu xuất thân tướng môn, còn là tông quân lúc tuổi còn trẻ, còn là một tay cao thủ về tiền pháp. Ta không phục, cho nên đã tăng cường luyện tập gấp đôi, nhất định vượt qua hẳn. Nhất định trở thành một Đại Tướng Quân với tiền pháp cao siêu."

Trưởng Công Chúa cười khẽ một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói: "Chàng đã áp Diệp Tiêu ra khỏi quân đội, chỉ có thể ẩn nấp trong giang hồ, thậm chí đã nhiều năm không cảm đến cung tên....."

Lục Thân Ky lại thu cười, nói: "Chúng ta vừa mới thành thân được hai năm nàng đã chịu đựng rất nhiều khổ sở, năm đầu tiên, phần lớn thời gian ta đều ở bên ngoài đánh giặc, mà mẫu thân ta lại không phải là một người dễ chung sống, bà ấy đã gây cho nàng không ít khó chịu, thậm chí khiến cho nàng mất đi hài tử đầu tiên của chúng ta."

Trưởng Công Chúa cũng thu lại nụ cười. Bất cứ khi nào, chỉ cần nghĩ đến hài tử đầu tiên đã mất năm đó, trong lòng bà vẫn khó chịu. Lúc đó, thai nhi đã được bảy, đã sớm thành hình, đó là một nam hài với ngũ quan giống Lục Thân Ky như khuôn đúc. Lúc ấy, bà chỉ mới mười sáu tuổi, ôm đứa bé sơ sinh đầy máu cả một đêm. Thời điểm đó, Lục Thân Ky ở bên ngoài đánh giặc đã bốn tháng chưa về, mà cái người xa lạ được bà gọi là "mẫu thân" đó, lại gọi một đoàn kịch nhỏ đến hậu viện nghe hát.

Sự lãnh huyết tuyệt tình của Trưởng Công Chúa không phải tự nhiên mà có, lúc bà còn niên thiếu cũng chỉ là một tiểu cô nương ngây thơ, ban đầu được gả làm thê tử làm nhi tức phụ của người ta thì không hề biết gì cũng không có sự hỗ trợ. Chịu đựng những thứ khổ sở không chịu nổi và đấu tranh tích tụ từng chút một. Bà mở to mắt, cảm thấy hơi mệt mỏi, nói: "Đã qua rồi, cần gì nhắc lại."

"Đúng vậy, đều đã qua, chớp mắt một cái đã qua nhiều năm như vậy." Lục Thân Ky có chút buồn bã.

Giữa hai người bọn họ đã trải qua quá nhiều chuyện, phần lớn đều là chuyện không vui vẻ. Mỗi một chuyện, mỗi một sự kiện, từng cái từng cái trở thành con murong ngăn cách giữa hai người bọn họ.

Lục Thân Ky có chút quyến luyến, lại có chút khổ sở nhìn Trưởng Công Chúa, ông nói: "Nhiều năm trước, Vô Nghiên đã từng hỏi ta vì sao muốn tông quân, ta từng cho rằng bởi vì binh quyền trong tay sẽ uy phong không gì cản nổi, sau này lại cho rằng vì chí lớn quốc thái dân an. Cho tới hôm nay, ta mới hiểu được, chỉ vì nàng. Nàng yêu mảnh giang sơn này, vậy thì ta sẽ thay nàng bảo vệ nó. Chỉ cần ta còn sống, quân địch sẽ không thể bước vào Đại Liêu nửa bước!"

Trong lòng Trưởng Công Chúa bị một cảm giác rung động cực đại lấp đầy, bà thất thần trong nháy mắt, Lục Thân Ky rút tay mình ra, một bước lại một bước khó khăn bước ra khỏi gian phòng.

Cửa mở ra, rồi đóng lại.

Trưởng Công Chúa vẫn đứng tại chỗ hồi lâu không di chuyển nửa bước.

Cửa thư phòng lại bị người nào đó phá ra, Trương Công Chúa dò dẫm ngẩng đầu nhìn Lục Thân Ky xuất hiện ngay cửa.

Lục Thân Ky bước nhanh tới, ôm cả người Trương Công Chúa vào trong ngực, hai cánh tay ông từ từ siết lại, hận không thể nhập Trương Công Chúa vào trong thân thể mình.

"Ánh Tư....." Thiên ngôn vạn ngữ cũng không địch lại một tiếng gọi tên bà, chỉ đơn giản gọi một tiếng ở bên tai bà như vậy thôi, nhưng lại giống như đã dùng hết toàn bộ hơi sức.

Lục Thân Ky khô sở nhắm mắt lại, đã có nước mắt rơi lên tóc của Trương Công Chúa.

Qua một hồi lâu, Trương Công Chúa mới khó khăn gỡ tay lên, ôm lấy hông của Lục Thân Ky. Bà nhắm mắt lại chịu đựng những giọt lệ nóng hổi, dán mặt vào sát ngực ông, lắng nghe nhịp tim vừa quen thuộc vừa xa lạ của ông.

Bà nói: "Ta chờ chàng trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Sính lễ

Sáng sớm ngày hôm sau, Cẩm Hi Vương mang theo bà mới đến biệt viện Trương Công Chúa đưa sính lễ.

Phuong Cần Chi kinh ngạc há hốc miệng, nàng sững sờ một lúc, sau đó xách váy chạy vào nhà.

"Tam ca ca, Tam ca ca, huynh đã dậy chưa? Ai nha, đừng ngủ nữa, có chuyện lớn rồi!" Phuong Cần Chi đứng bên giường dùng sức lay lay cánh tay Lục Vô Nghiên, làn váy màu nước xòe ra như lá sen.

Lục Vô Nghiên có chút khó khăn mở mắt, hần nhìn Phuong Cần Chi một cái, khóe miệng cong lên một nụ cười, rồi quả quyết nhắm mắt lại, lười biếng nói: "Ngaoan, đi chơi đi. Để ta ngủ thêm một lúc."

"Ai nha! Huynh đừng ngủ nữa! Thật sự là chuyện lớn đó!" Phuong Cần Chi càng dùng sức lay cánh tay của Lục Vô Nghiên. "Cẩm Hi Vương đã tới đưa sính lễ rồi, ông ta muốn lấy mẫu thân huynh! Khó trách ngày hôm qua Đại cữu cữu lại xông vào, hơn nữa sắc mặt của Đại cữu cữu ngày hôm qua lại kém như vậy! Nhất định Đại cữu cữu đã biết trước chuyện này rồi..... Làm sao bây giờ đây? Trương Công Chúa thật sự muốn gả cho Cẩm Hi Vương xấu xí đó sao? Còn nữa..... nhất định Đại cữu cữu sẽ rất khổ sở....."

Lục Vô Nghiên không khỏi bật cười, trong lúc Phuong Cần Chi nói huyền thuyên không ngừng, hần đã nắm được đại khái câu chuyện, con buồn ngủ cũng giảm đi không ít.

Hần mở mắt, kéo Phuong Cần Chi đang đứng bên mép giường ngồi xuống bên cạnh. Hần nói: "Nói thế nào thì Cẩm Hi Vương cũng là phụ vương trên danh nghĩa của muội, muội lại nói ông ta xấu xí như vậy?"

"Tam ca ca, đây là lúc nào rồi, sao huynh còn có thể cười nhạo muội chứ? Chẳng lẽ huynh không hy vọng Trương Công Chúa và phụ thân của huynh hòa hảo sao? Chẳng lẽ huynh hy vọng Trương Công Chúa gả cho Cẩm Hi Vương sao? Không đúng..... Cẩm Hi Vương vẫn còn Vương Phi nha! Sao ông ta có thể lấy Trương Công Chúa làm thê tử chứ?" Gương mặt của Cẩm Hi Vương Phi thoáng qua trước mắt Phuong Cần Chi, vừa nghĩ tới bà, trong lòng Phuong Cần Chi càng thêm nghi ngờ.

Lục Vô Nghiên thu lại nụ cười trên gương mặt, trầm giọng nói: "Cẩm Hi Vương Phi đã chết rồi."

"Cái gì?" Phuong Cần Chi kinh ngạc lập tức đứng lên. "Sao lại chết chứ? Hôm qua muội còn gặp bà ấy mà!"

"Đại khái là..... bệnh qua đời." Lục Vô Nghiên giống như tùy ý nói.

Phuong Cần Chi lắc đầu liên tục, nói: "Sẽ không! Ngày hôm qua lúc muội nhìn thấy Cẩm Hi Vương Phi, thân thể của bà ấy vẫn rất tốt, hoàn toàn không giống một người đang có bệnh!"

Lục Vô Nghiên chỉ cười không nói.

Phuong Cần Chi không khỏi trầm mặc, hình như nàng đã hiểu chuyện gì xảy ra rồi. Nàng lúng ta lúng túng nói: "Tam ca ca, ý của huynh là... vì Cẩm Hi Vương muốn lấy Trương Công Chúa nên đã sát hại Cẩm Hi Vương Phi sao? Nhưng Vương Phi là thê tử kết tóc của ông ta, tại sao ông ta có thể sát hại thê tử của mình!"

Lục Vô Nghiên không trả lời ngay, hần suy nghĩ một lúc, rồi nói: "Muội biết vì sao Cẩm Hi Vương lại không có nữ nhi không?"

Phuong Cẩn Chi lắc đầu.

"Thê thiếp của Cẩm Hi Vương thành đoàn, hàng năm đều muốn nâng vài phòng di nương, vậy mà ông ta cũng chỉ có năm nhĩ tử."

Nghe Lục Vô Nghiên nói như vậy, Phuong Cẩn Chi lại càng thêm nghi hoặc.

Lục Vô Nghiên nói tiếp: "Bởi vì những nữ nhĩ đó đều đã chết rồi, nói cách khác những nhĩ tử còn lại của ông ta cũng đều đã chết, năm người nhĩ tử hiện tại đã sống sót trong cuộc tranh đấu vất vả."

Phuong Cẩn Chi không tin vào tai mình, nàng không lập tức hỏi vấn đề mình đang nghi vấn. Mà suy nghĩ thêm một chút, sau đó mới tháo gỡ từng chuyện một, sau khi có một chút đầu mối, nàng mới nghiêng đầu nhìn Lục Vô Nghiên, có chút do dự nói: "Ý của Tam ca ca là thê thiếp của Cẩm Hi vương thành đoàn, những thê thiếp đó vì muốn tranh thủ tình cảm, không tiếc mưu hại chính hài tử của mình và của người khác là thật sao? Điều là mẫu thân mà! Sao có thể độc ác làm tổn thương một đứa bé như vậy! Hơn nữa, coi như đây là sự thật, nhưng chuyện này và chuyện Cẩm Hi Vương mưu hại chính Vương Phi của mình thì có liên quan gì đến nhau?"

Lục Vô Nghiên tiếp tục giải thích cho nàng: "Trong số mấy hài tử đã chết, bề ngoài là chết bởi những tranh giành tình cảm của nữ nhân. Nhưng trên thực tế, là bởi vì Cẩm Hi Vương, Cẩm Hi Vương không thích nữ nhĩ, thậm chí còn vô cùng chán ghét. Ông ta từng có một chuyện nhỏ muốn cầu xin một nhân sĩ giang hồ. Nhân sĩ giang hồ này là một người cực kỳ hung tàn ác độc, có một sở thích gần như bệnh hoạn. Sau khi Cẩm Hi Vương xử lý sự tình ổn thỏa, không tiếc đưa trưởng nữ của mình cho hắn. Lúc ấy, tiểu cô nương đó mới sáu tuổi."

"Trời ơi!" Phuong Cẩn Chi kinh sợ, gương mặt cũng không khỏi trắng bệch.

"Cho nên, chính vì Cẩm Hi Vương không thích nữ nhĩ, những thê thiếp muốn lấy lòng ông ta lại càng không xem trọng nữ nhĩ. Bóp chết nữ nhĩ của mình để hãm hại người khác, hoặc là chỉ điểm cho nữ nhĩ mới bốn tuổi của mình đẩy đích tử vào trong hồ nước, và nhiều chuyện không sao kể hết. Cho nên, Cẩm Hi Vương há có thể để ý tính mạng của một nữ nhân?"

Phuong Cẩn Chi không khỏi nhớ tới Cẩm Hi Vương Phi. Nữ nhân đó nàng chỉ gặp một lần, còn kêu mấy tiếng "Mẫu phi". Hôm qua, Phuong Cẩn Chi còn kinh ngạc vẻ đẹp của Cẩm Hi Vương Phi, trên bàn trang điểm của nàng vẫn còn để lễ vật ra mắt mà Cẩm Hi Vương Phi đã tặng.

Bởi vì chưa từng gặp Phuong Cẩn Chi, Cẩm Hi Vương Phi đã chọn mỗi thứ trang sức một ít. Vô luận là người dịu dàng ít nói, hoạt bát, xinh đẹp, rục rờ, đều thích hợp với lễ vật ra mắt.

Bà còn đưa mấy bức tranh Phuong Cẩn Chi vẽ để cho nàng.

Bà còn ngập ngừng khuyên Phuong Cẩn Chi phải lưu tâm nhiều hơn, không nên phí công chờ đợi, trước mắt nên ấn định hôn kỳ là tốt nhất.

Một nữ nhân đoan trang xinh đẹp, lại chu đáo tỉ mỉ như vậy mà lại chết rồi, còn là chết trong tay trượng phu của mình. Phuong Cẩn Chi nhớ lại thời điểm Cẩm Hi Vương Phi đưa nàng đến thư phòng gặp Cẩm Hi Vương, từ đầu đến cuối hai người bọn họ không nói với nhau một lời, chắc hẳn cũng không trao đổi bất kỳ ánh mắt nào.

Có phải bà đã sớm biết Cẩm Hi Vương muốn hại bà hay không?

Phuong Cẩn Chi không rét mà run.

"Tam ca ca, không cho huynh thê thiếp thành đoàn, chuyện này quá đáng sợ!" Phuong Cẩn Chi tiến đến trước mặt Lục Vô Nghiên, cực kỳ nghiêm túc nói.

"Được."

Phuong Cẩn Chi cau mày, nói thêm: "Càng không cho phép giết muội!"

Lúc này Lục Vô Nghiên ngược lại không trả lời ngay lập tức như trước, hắn ngẫm nghĩ trong chốc lát, mới nói: "Chuyện này cũng không chắc."

Phuong Cẩn Chi rút người về phía sau, còn dùng tay ôm cổ của mình.

Lục Vô Nghiên cười như không cười nói: "Nếu như có một ngày muội thích người khác, chạy theo người khác. Ta sẽ bắt muội trở về, moi tim của muội ra ăn, lột da của muội để làm lông đèn da người treo bên ngoài phòng, lấy xương cốt của muội làm ghế, còn cắt luôn cả mái tóc của muội, làm màn Lưu Tô bên thành giường."

Phuong Cẩn Chi rùng mình, sau đó hung hăng vỗ một cái thật mạnh vào cánh tay đang thò ra bên ngoài chân của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên cười lớn, kéo Phuong Cẩn Chi qua, để cho nàng nằm lên ngực mình, rất nghiêm túc nói: "Cẩn Chi, yêu ta hoặc chết, muội không có sự lựa chọn nào khác."

"Tam ca ca, huynh quá không đứng đắn!" Phuong Cẩn Chi vội vàng đứng dậy, tròn mắt.

Không phải bởi vì câu nói của Lục Vô Nghiên, mà bởi vì hắn lại không mặc y phục!

Nàng không nhìn hấn, chỉ nói: "Huynh không lo lắng chút nào chuyện của Trùng Công Chúa hay sao? Hay là huynh không để ý"

Lục Vô Nghiên thờ ơ nói: "Chuyện bé như hạt mè mà thôi, không cần để ý."

Phùng Cần Chi cảm thấy nghi hoặc, nhưng Lục Vô Nghiên đã nói như vậy, nàng cũng không nên tiếp tục hỏi tới chuyện của Trùng Công Chúa. Nàng nghĩ nghĩ một lúc, rồi kinh ngạc hỏi: "Tam ca ca, nếu huynh đã sớm biết Cẩm Hi Vương là người xấu như vậy, vì sao lại muốn an bài muội làm nghĩa nữ của ông ta?"

"Bởi vì ông ta sắp chết." Lục Vô Nghiên không chút nghĩ ngợi nói.

"A?"

"Khụ." Lục Vô Nghiên ho nhẹ một tiếng. "Muội thật sự muốn biết vì sao trong tất cả Thân Vương lại chọn ông ta?"

Phùng Cần Chi dùng sức gật đầu.

"Bởi vì ông ta xấu xa, bởi vì ông ta sống không lâu nữa. Đến khi ông ta chết rồi, muội cũng sẽ không có bất cứ quan hệ gì với đám nghĩa huynh từ trên trời rơi xuống kia." Lục Vô Nghiên cười đến tà mị.

"Đây, đây là cái gì cùng với cái gì chứ!" Phùng Cần Chi phát hiện mình theo không kịp lối tư duy cường đạo của Lục Vô Nghiên.

"A --"

Một tiếng thét chói tai đột ngột vang lên.

Phùng Cần Chi đứng bật dậy: "Là âm thanh phát ra từ chỗ của Trùng Công Chúa! Chúng ta mau đến xem một chút đi!"

Nàng muốn kéo Lục Vô Nghiên, Lục Vô Nghiên đã từ trong chăn ngồi dậy. Chăn bỗng lập tức trượt xuống khỏi cơ thể hấn, lộ ra nửa người trên trần trụi.

Phùng Cần Chi trừng mắt liếc hấn một cái, vội vã cầm y phục đưa cho hấn.

"Mau mặc vào!" Nàng xoay người đưa lưng về phía Lục Vô Nghiên, có chút nôn nóng chờ đợi.

Lục Vô Nghiên mặc y phục xong, cùng Phùng Cần Chi đi đến chỗ ở của Trùng Công Chúa. Trong sân có rất nhiều thị vệ, trước cửa phòng của Trùng Công Chúa càng có nhiều thị vệ vây quanh hơn.

Nhập Từ cau mày đi qua đi lại trước cửa phòng của Trùng Công Chúa, nàng nhìn thấy Lục Vô Nghiên và Phùng Cần Chi đi tới, thì nháy mắt ra hiệu cho bọn thị vệ, bảo bọn họ nhường đường.

Từ trước đến giờ, Phùng Cần Chi chỉ thể hiện sự hoạt bát trước mặt Lục Vô Nghiên, những lúc có người ngoài, nàng luôn đoan trang điềm đạm nho nhã. Giống như lúc này, mặc dù trong lòng nàng rất rất lo lắng, nhưng trên mặt cũng không bộc lộ chút gì, chỉ quy quy củ củ đi theo bên cạnh Lục Vô Nghiên.

Cẩm Hi Vương đang nằm trên mặt đất, hoặc là nói thi thể của ông ta đang nằm trên mặt đất.

Còn Trùng Công Chúa đang nghiêng người dựa lên tháp mỹ nhân, nhắm mắt trầm ngâm.

"Mẫu thân, đã xảy ra chuyện gì?" Lục Vô Nghiên hỏi.

"Cẩm Hi Vương có ý đồ bất chính đối với Bồn cung, Bồn cung lỡ tay giết hấn."

Trùng Công Chúa ngồi thẳng người, phân phó: "Người đâu, đưa thi thể Cẩm Hi Vương về phủ Cẩm Hi Vương."

Thị vệ nhanh chóng xuất hiện mang thi thể của Cẩm Hi Vương đi ra, thậm chí trải sàn cũng được thay mới, gian phòng trở lại như thường ngày, hoàn toàn không nhìn ra ở đây vừa mới có một người chết.

Hủy thi diệt tích nhanh chóng thật sự khiến người ta ghen ghét nhìn trần trối.

Đúng, câu đầu tiên hiện lên trong đầu Phùng Cần Chi chính là -- hủy thi diệt tích.

Lục Vô Nghiên cười nói: "Cần Chi rất lo lắng người, nhất định tới xem người một chút. Nếu mẫu thân không có gì đáng ngại, vậy chúng con đi trước đây."

Trùng Công Chúa gật đầu một cái.

Phùng Cần Chi đi theo Lục Vô Nghiên ra tới cửa thì quay đầu lại, hỏi: "Trùng Công Chúa, người đã dùng bữa sáng chưa? Con đến phòng bếp phân

phó trừ từ chuẩn bị cho người một ít thức ăn có được hay không?"

Phuong Cần Chi không biết có phải Lục Vô Nghiên đã biết nội tình gì đó rồi hay không, nhưng cũng khiến nàng lo lắng! Nói thế nào Trương Công Chúa cũng là nữ nhân, Cẩm Hi Vương muốn khi dễ bà, mặc dù bà đã giết hấn, nhưng trong lòng nhất định cũng sợ hãi?

Trương Công Chúa nở một nụ cười dịu dàng hiếm có, nói: "Không cần, người bồi Vô Nghiên dùng bữa sáng là được rồi."

"Vâng!" Phuong Cần Chi đồng ý, giống như nhận được thánh chỉ, hôm nay nhất định phải nhìn Lục Vô Nghiên ăn nhiều cơm hơn một chút!

Đợi đến khi Lục Vô Nghiên mang theo Phuong Cần Chi rời đi, Trương Công Chúa phát phát tay, ra lệnh tất cả thị vệ lui ra ngoài.

Trong phòng khôi phục yên tĩnh lần nữa, Lục Thân Ky bước ra từ phía sau tấm bình phong. Ông cau mày, trên trán còn mang theo vài phần âm trầm.

Trương Công Chúa cười: "Hôm qua không biết người nào luôn miệng nói sẽ không ngăn cản Bồn cung cái giá."

"Ta ngăn cản sao? Ngăn cản lúc nào?" Lục Thân Ky nhướn mày hỏi ngược lại.

"Giết người ta luôn rồi còn nói không có?" Nụ cười của Trương Công Chúa càng sâu.

Lục Thân Ky không còn lời để phản bác.

Mấy lời của Trương Công Chúa nói với Lục Vô Nghiên là nửa thật nửa giả, Cẩm Hi Vương không phải do Trương Công Chúa giết, là bị Lục Thân Ky một đao đâm chết. Không đại khái là đâm mười mấy đao.

Lục Thân Ky giận dỗi dỗi đi tới, nói: "Hắn giờ trò lưu manh ở trước mặt ta! Ta không băm hấn thành thịt vụn đã là khoan dung lắm rồi!"

Trương Công Chúa cố nén cười, hơi nghiêm túc nói: "Chàng nói không đúng rồi. Thứ nhất là chàng trốn sau bình phong, hấn ta không biết chàng ở đây, nên không tính là ở trước mặt chàng. Hơn nữa... nếu hấn biết chàng ở đây thì cái gì cũng không dám nói. Tiếp theo, hấn chỉ đọc một câu thơ tình thôi mà."

Lục Thân Ky gần như rống lên: "Đó là giờ trò lưu manh!"

"Nếu đọc đôi ba câu thơ tình cũng coi là giờ trò lưu manh, vậy sau này Bồn cung cái....."

"Sở Ánh Tư! Nàng đừng có chọc giận ta đấy!" Lục Thân Ky giận không kềm chế được cắt ngang lời của Trương Công Chúa, hoàn toàn không muốn nghe bà nói tiếp.

Trương Công Chúa quả thật không nói nữa, bà đứng dậy từ trên tháp nữ nhân, bước đến một cái tủ bên cạnh cửa sổ, lấy ra một bình rượu thuốc, sau đó bước trở lại trước mặt Lục Thân Ky, nói: "Đưa tay."

Lục Thân Ky cúi đầu nhìn xuống, thì ra trên mu bàn tay của ông có một vết xước. Miếng vết thương không dài, cũng không sâu, thậm chí Lục Thân Ky còn không có cảm giác đau đớn.

Trương Công Chúa nắm lấy tay ông, vẩy rượu thuốc lên vết thương trên mu bàn tay của Lục Thân Ky. Bà cười nói: "Dù sao thì da của chàng cũng dày, rắc chút rượu thuốc là đủ rồi, không cần băng bó đâu."

"Sở Ánh Tư! Sao da ta lại dày? Sao ta lại không cần băng bó? Nàng đang nói da mặt ta dày sao?" Lục Thân Ky tiếp tục sảng giọng.

"Được rồi, băng lại cho chàng." Trương Công Chúa bắt đầu đi đi lấy băng vải, băng lại vết thương nhỏ xíu không chút nghiêm trọng trên tay Lục Thân Ky. Đợi đến khi đã băng bó bàn tay của Lục Thân Ky thật cẩn thận, Trương Công Chúa có chút thất thần nói: "Có lúc chàng cứ như một tiểu hài tử."

Lục Thân Ky tức giận nói: "Sao ta lại giống tiểu hài tử? Ta còn lớn hơn nàng ba tuổi đấy!"

Trương Công Chúa đã thu lại nụ cười trên mặt, tiện tay đặt đồng băng vải còn lại xuống, nói: "Lục Thân Ky, đừng có hếch mũi lên mặt."

Lục Thân Ky kềm nén hồi lâu, sau đó nhìn Trương Công Chúa, gần từng chữ nói: "Không lên mặt."

Trương Công Chúa cười như không cười nhìn lại ông, cũng không tiếp lời.

"Sở Ánh Tư, sao nàng có thể như vậy hả? Nàng nên hỏi tiếp ta muốn lên cái gì chứ!" Lục Thân Ky cực kỳ tức giận nói.

Trương Công Chúa cười khẽ một tiếng, nói: "Không phải chàng muốn lên trên người Bồn cung sao?"

"Nàng!" Lục Thân Ky tiến lên một bước.

Trương Công Chúa đưa tay ra, chống lên ngực Lục Thân Ky, bảo trì một khoảng cách giữa hai người, không để cho ông đến gần thêm nữa.

Trương Công Chúa cười hỏi: "Lục Tướng Quân định ở chỗ này của Bồn cung tới khi nào đây?"

Lục Thân Ky thờ dài, ông cúi đầu giống như suy nghĩ, một lúc sau bất ngờ chụp lấy bàn tay của Trương Công Chúa, sau đó bắt đầu đến đầu ngón tay.

"Chàng làm cái gì vậy hả?" Trương Công Chúa rút tay về.

Lục Thân Ky đỏ mặt nhìn Trương Công Chúa, nói: "Sở Ánh Tư, đã mười bốn năm năm tháng lễ bảy ngày ta chưa nếm trái tư vị của nữ nhân!"

Trương Công Chúa sùng sốt, sau đó cười lên ha ha. Bà cười đến chảy cả nước mắt, cười đến không đứng thẳng lên được.

"Cười đã chưa?" Lục Thân Ky kể khổ. "Ta sắp đến cái chốn biên cảnh quỷ quái đó, chẳng lẽ nàng muốn nửa đời sau của ta đều không được ăn thịt sao? Không bằng năm đó nàng thiên ta làm thái giám để ở bên cạnh luôn đi!"

"Ha ha ha....." Trương Công Chúa vẫn cười, cười không thể ngừng lại.

"Đừng cười nữa!" Lục Thân Ky đỏ mặt, nắm lấy hai vai của Trương Công Chúa, để cho bà đứng thẳng nhìn mình.

"Được rồi, Bồn cung không cười nữa." Trương Công Chúa ho nhẹ một tiếng, cố đè xuống ý cười muốn tràn ra ngoài.

Bà nói: "Được rồi, lên giường đợi Bồn cung đi."

Lục Thân Ky nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Thuộc hạ tuân mệnh."

(Đoạn này đã được tinh lược 3673 chữ.....)

Phuong Cẩn Chi đã thu dọn xong đồ đạc, luôn sẵn sàng trở về phủ Ôn Quốc Công. Nàng nán lại ở đây một ngày, sẽ lo lắng cho hai muội thêm một ngày. Mấy ngày nay, nàng liều mạng khuyến cáo mình không nên nghĩ đến hai muội muội, nhưng làm thế nào cũng không xua đi được nụ cười tươi tắn của Bình Bình và An An khi hướng về phía nàng.

Thật ra thì Phuong Cẩn Chi cũng hiểu, nàng lưu lại trong tiểu viện của mình toàn là tâm phúc, họ tuyệt đối có thể tin tưởng. Mà lúc nàng không ở đó, người ngoài cũng không có khả năng đi vào trong tiểu viện của nàng. Cho nên, Bình Bình và An An sẽ rất an toàn.

Nhưng nàng vẫn không yên lòng, loại cảm giác không yên lòng này giống như vĩnh viễn không thể cắt lìa. Chỉ cần hai muội muội còn ở phủ Ôn Quốc Công một ngày, Phuong Cẩn Chi không thể thật sự trải qua những ngày tháng bình an.

Phuong Cẩn Chi quay đầu lại, nhìn Lục Vô Nghiên đang đứng vẽ tranh trước một cái bàn vuông, trong lòng nàng quyết định, lần này trở về nhất định phải bố trí ổn thỏa cho Bình Bình và An An đến trang tử.

Tuyệt đối không thể kéo dài thêm nữa.

"Cẩn Chi." Lục Vô Nghiên vẫn vẽ tranh như cũ, thậm chí còn không nhìn Phuong Cẩn Chi, hần nghiêm trang nói: "Nếu trầm mê vào sắc đẹp của ta, có thể đến đây nhìn gần một chút."

"Không đứng đấy!" Phuong Cẩn Chi hung hăng trừng mắt liếc hần một cái, rồi xoay đầu đi, không nhìn hần nữa.

Lục Vô Nghiên cười khẽ một tiếng, tiếp tục vẽ người lên trên quyền trục.

Một lát sau, Phuong Cẩn Chi vẫn không nhìn được từ trên ghế đứng dậy, đi tới bên cạnh Lục Vô Nghiên.

"Tam ca ca, rốt cuộc là huynh đang vẽ cái gì vậy?" Phuong Cẩn Chi vừa hỏi xong, liền nhìn thấy bức họa của Lục Vô Nghiên.

"Tam ca ca, sao huynh có thể vẽ muội chứ! Còn vẽ muội xấu như vậy!" Phuong Cẩn Chi vịn vẹo hàng chân mày, vừa tức giận vừa uất ức.

Quả thật Lục Vô Nghiên đã vẽ Phuong Cẩn Chi, vẽ bộ dáng ngã chổng vó lên trời của Phuong Cẩn Chi ở trong đồng tuyết, trên người trên mặt đều là tuyết.

"Ta cảm thấy rất đẹp mà. Hay là muội xem tấm này đi?" Lục Vô Nghiên đưa bức họa khác cho Phuong Cẩn Chi.

Phuong Cẩn Chi nghi ngờ mờ bức họa ra, liền nhìn thấy mình nằm trên bàn cờ, nước miếng chảy đầy bàn, còn có một con bò câu trắng đậu vào bờ vai của nàng. Phuong Cẩn Chi cẩn thận suy nghĩ một chút, nhất định là bởi vì bản thân Lục Vô Nghiên quá yêu sạch sẽ, cho nên mới không vẽ mấy cục phân chim bò câu!

Trở về mấy năm trước, Lục Vô Nghiên bảo Phuong Cẩn Chi bồi đánh cờ, thời điểm đó là mùa hè oi bức, không được bao lâu, Lục Vô Nghiên đi tắm. Giữa trưa hè, rất dễ cảm thấy mệt mỏi buồn ngủ. Phuong Cẩn Chi ngáp mấy cái, sau đó nằm lên bàn cờ chờ Lục Vô Nghiên.

Nàng chờ một lúc liền ngủ mất tiêu, cái con chim bò câu chỉ có một cánh đậu xuống vai nàng, rồi để lại trên bờ vai nhỏ bé của nàng một ít phân chim bò câu.

"Tam ca ca! Sao huynh có thể vẽ bộ dạng xấu hổ của muội! Không được vẽ! Không được vẽ!" Phuong Cẩn Chi vội vàng đoạt lấy bút trong tay Lục Vô

Nghiên.

Lục Vô Nghiên giờ bút lên cao, Phương Cần Chi nhón chân lên cũng không bắt được.

Nàng "Hừ" một tiếng, dậm chân, nói: "Tam ca ca, cho dù huynh vẽ muội, cũng có thể vẽ những lúc muội thật xinh đẹp chứ! Lúc pha trà này, lúc đánh đàn này, lúc mặc váy mới ngâm thơ dưới hoa này....."

"Ta vẫn cảm thấy muội lúc này là đáng yêu nhất....." Lục Vô Nghiên nhìn bức họa tiểu cô nương ngả chổng vó lên trời, buồn cười.

Phương Cần Chi không thèm để ý hấn nữa, một mình ngồi một bên suy nghĩ. Một lát sau, nàng lại dính vào bên cạnh Lục Vô Nghiên, ngọt ngào nói: "Tam ca ca, khi nào chúng ta trở về vậy?"

Ngồi bút của Lục Vô Nghiên dừng lại một chút, rồi tiếp tục vẽ sợi tóc của Phương Cần Chi.

Hắn nói: "Nếu ngày mai thời tiết không xấu, chúng ta sẽ trở về."

"Tốt quá!" Phương Cần Chi vui vẻ mài mực cho Lục Vô Nghiên, cũng không quản hấn có vẻ thần thái lúng túng của mình hay không.

Nhưng không đợi đến ngày hôm sau, bão tuyết đã nổi lên. Phương Cần Chi đứng bên cửa sổ, mở hé cửa, thất thần nhìn bão tuyết ở bên ngoài.

Sao Lục Vô Nghiên lại không hiểu nỗi nhớ nhà của nàng?

"Trận bão tuyết này nói không chừng giữa đêm sẽ ngừng, chỉ cần ảnh hưởng không lớn, ngày mai chúng ta vẫn có thể trở về." Lục Vô Nghiên đi đến bên cạnh nàng, cùng nàng nhìn bão tuyết ngoài cửa sổ.

"Có thật không?" Hai mắt Phương Cần Chi sáng lên.

"Ừ, cho nên muội phải ngủ sớm một chút." Lục Vô Nghiên thuận thế đóng cửa sổ lại.

"Dạ, vậy Tam ca ca cũng phải đi ngủ sớm nha!" Phương Cần Chi kéo tay Lục Vô Nghiên, đẩy hắn ra ngoài cửa.

Sau khi dùng sức đóng cửa gian thiên phòng này lại, nàng ngọt ngào nói: "Tam ca ca không được thức khuya đó, sáng ngày mai Cần Chi sẽ gọi huynh dậy."

Lục Vô Nghiên còn chưa kịp nói gì, thì ngoài cửa chính có người nhẹ nhàng gõ cửa.

"Thiếu chủ, Nhập Độc cầu kiến."

"Vào đi."

Không biết có phải do từ trước tới nay Nhập Độc thường xuyên tiếp xúc với độc vật, cho nên cả người nhìn vô cùng u ám. Nàng cũng không bước vào cửa, chỉ đứng bên ngoài hồi bẩm: "Có thể tìm được số 18 rồi."

Ý cười giữa hai hàng chân mày tán ra, Lục Vô Nghiên khôi phục lại vẻ mặt nghiêm túc. Hắn cầm lấy áo toi mặc vào, cùng Nhập Độc đi vào trong bão tuyết.

Phương Cần Chi vẫn đứng ngoài cửa thiên phòng, nàng nghe được đoạn đối thoại của Lục Vô Nghiên và Nhập Độc, có lẽ bởi vì nghe không hiểu, cho nên nàng càng hiểu kỳ hơn.

Phương Cần Chi biết thân phận của Lục Vô Nghiên đặc biệt, ngày thường cũng đã có rất nhiều chuyện bận rộn. Phương Cần Chi lắc đầu một cái, cũng không nghiên cứu sâu hơn. Nàng trở lại giường, thả mình ngủ, vừa nghĩ tới ngày mai có thể trở về gặp hai muội muội, giấc ngủ của nàng đến rất say nồng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Ta lạnh

Tuyết quá lớn, xe ngựa rất dễ bị trơn trượt. Lục Vô Nghiên và Nhập Độc đều cười ngựa gấp rút lên đường. Trong tuyết ngược gió xoáy, ngựa cũng sợ.

Gió lạnh thấu xương, Nhập Độc hắng giọng hét lên: "Đó là một đôi tiểu nam hài mười tuổi, bị mẫu thân giấu trong nhà mười năm, cuối cùng cũng bại lộ, người trong tông tộc đang thương thảo cách xử trí hai hài tử đó!"

"Chỗ nào bị dính liền?" Lục Vô Nghiên lớn tiếng hỏi.

"Cánh tay! Từ bả vai đi xuống dùng chung một cánh tay!" Gió tuyết gào thét, Nhập Độc phải hắng giọng gào lên muốn vỡ cả giọng, khó khăn lắm rơi vào tai của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên gật đầu một cái, thúc ngựa đi về phía trước. Gió điên cuồng khắc nghiệt, áo to trên người hắn hoàn toàn không che chắn được, cái lạnh thấm sâu vào cơ thể, giống như bị vút vào hầm băng.

Tám năm qua, Lục Vô Nghiên hao phí tài lực, nhân lực, sai người tìm kiếm những song sinh tử có bộ phận cơ thể dính liền nhau từ nhỏ. Phần lớn bọn chúng chỉ là những đứa trẻ, đôi số 17 vừa chết là đôi lớn tuổi nhất tìm được, lúc tìm được đã mười lăm tuổi.

Bởi vì song sinh tử có cơ thể tương liên từ nhỏ nên hầu hết đều sống không lâu. Nếu không phải tự bệnh mà chết, cũng vì lễ pháp cổ thủ, bị người khác sát hại. Có cặp đôi được người của Lục Vô Nghiên tìm được thì chỉ còn hơi thở thoi thóp. Có cặp đôi khi được tìm thấy đã là hai thi thể lạnh ngắt. Cho nên cho dù Lục Vô Nghiên tốn bao nhiêu tâm lực tìm kiếm, tám năm qua cũng chỉ tìm được 17 đôi song sinh tử như vậy.

Những song sinh tử trăm cay nghìn đắng mới tìm được ở Đại Liêu, thậm chí tại các quốc gia khác, bộ phận cơ thể tương liên không giống nhau. Có bụng tương liên, mỗi ngày mở mắt ra nhìn thấy đều là gương mặt của đối phương, lúc bọn họ đi đứng hay làm cái gì, chỉ có thể một người lui về phía sau một người đi về phía trước. Có hông eo tương liên, bọn họ chỉ có thể như nhện nhện bò chậm chạp, vĩnh viễn không thể đứng thẳng. Có cặp dùng chung hai chân, từ phần eo sinh trưởng ra hai thân trên, hai chân của bọn họ quá ngắn, đứng nói đứng thẳng, ngay cả bò cũng làm không được; thậm chí còn có cặp dùng chung thân thể, ở cổ sinh ra hai cái đầu, không thể xác định đây rốt cuộc có phải là hai người hay không, hay chỉ tính là một người nhưng có thêm một cái đầu.

Đây là song sinh tử đầu tiên tìm được dùng chung cánh tay -- rất giống với tình huống của Bình Bình và An An.

Lục Vô Nghiên cũng không phải là người thiện tâm, hắn hoàn toàn không để ý đến sống chết của Bình Bình và An An, hắn chỉ để ý sau khi hai đứa bé đó chết, Phương Căn Chi sẽ khổ sở tuyệt vọng.

Đó là một thôn trang rất nhỏ, người trong thôn hầu như đều cùng một họ. Nhà nào xảy ra chuyện lớn gì, cũng phải đến mời các trưởng lão trong tông tộc tới định đoạt. Giữa thời tiết khắc nghiệt như hôm nay, người cả thôn gần như đều không ngủ. Trong từ đường đèn đuốc sáng trưng, người trong thôn đều nhồi nhét cả vào trong đó. Tiếng bàn luận xôn xao, xen lẫn cả tiếng chửi rủa khạc nước miếng, còn có tiếng hét kinh sợ không ngừng của nữ nhân, và trẻ con.

Mấy vị lão giả đứng trước từ đường, quỳ giữa từ đường là hai tiểu nam hài gần mười tuổi gầy trơ xương, thân thể của bọn chúng áp sát vào nhau, cúi đầu run rẩy, sợ hãi run cầm cập.

Một phụ nhân gầy gò mặc áo tang bằng vải thô khóc chết đi sống lại che chắn trước mặt hai đứa bé.

"Cố Lục quả phụ! Không ngờ ngươi lại có thể che giấu một đôi yêu nghiệt như vậy trong nhà!"

"Ngươi không xứng được tông tộc lập cho tấm bảng trình tiết! Trả lại! Trả lại đi!"

"Đúng! Nói không chừng là do ngươi không thù tiết, trời giáng tai tinh!"

"Chà trách trượng phu của ngươi lại chết sớm như vậy, chính là bị đôi yêu nghiệt này khắc chết!"

"Không!" Phụ nhân gầy gò được gọi là Cố Lục quả phụ la lên thất thanh. "Hài tử của ta không phải là yêu nghiệt, trượng phu của ta cũng không bị hài tử của ta khắc chết!"

"Hài tử như vậy chính là điềm không lành của trời! Trượng phu của ngươi chính là bị bọn chúng khắc chết!"

"Không phải!" Cố Lục quả phụ lắc đầu liên tục, không ngừng kêu gào. "Lúc hài tử của ta còn chưa ra đời, trượng phu của ta đã bệnh rất nặng! Hắn bệnh chết, không phải bị hài tử của ta khắc chết!"

Nàng vừa quỳ vừa lết đến chân tộc trưởng, ôm lấy chân của vị lão giả râu tóc bạc trắng, gào khóc nói: "Tộc trưởng, hài tử của ta vô tội! Van cầu ngài phát phát từ bi đừng thương tổn bọn chúng! Bọn chúng thật sự vô tội! Bọn chúng không phải yêu nghiệt! Cũng không phải điềm không may! Trượng phu của ta thật sự không phải bị bọn chúng hại chết..... Hai đứa nó rất nghe lời, hiểu chuyện! Là hài tử ngoan....."

Vốn là một phụ nhân một chữ bẽ đôi cũng không biết, gặp phải đại nạn như thế này, đã sớm không làm chủ được bình tĩnh, chỉ có thể khóc lóc và lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần những lời như vậy.

"Tránh ra!" Tộc trưởng chán ghét đá nàng ấy văng ra. "Đừng gieo vạ rủi của nhà ngươi cho ta!"

Cố Lục quả phụ vốn đã gầy yếu, bị tộc trưởng đá một cước vào ngực, khiến tim nàng đau đớn kịch liệt từng cơn. Nhưng nàng hoàn toàn không để ý đến đau đớn, chỉ một lòng nghĩ tới hai nhi tử, nàng sợ đầu sợ đuôi, chỉ muốn cầu tình nhưng lại khiến người ta ghét bỏ, lại bị đá văng ra.

Tộc trưởng lên tiếng: "Người đâu, kéo hai đứa trẻ không lành này ra ngoài thiêu chết!"

"Không!" Cố Lục quả phụ hét to một tiếng, bò trở về, ôm lấy hai nhi tử của mình thật chặt, hận không thể dùng toàn bộ bản thân để bảo vệ hai đứa bé.

"Tộc trưởng!" Có người đứng ra nói. "Thời tiết bên ngoài xấu như vậy, củi đốt không được!"

Có một phụ nhân nghe thấy tiếng khóc của Cố Lục quả phụ và hai đứa trẻ, có chút không nhẫn tâm. Nàng nhỏ giọng nói: "Không bằng cho bọn chúng một bình độc được, để bọn họ uống...."

Một người khác lập tức phản đối: "Không được, bọn chúng đại biểu cho vận rủi, chỉ có thể dùng lửa để thiêu mới có thể thiêu rụi tất cả vận rủi mà bọn chúng mang tới! Không trừ hết vận rủi người sẽ phụ trách sao?"

Phụ nhân cầu vừa cầu xin không dám nói thêm gì nữa.

"Cứ làm như vậy đi!" Trương trưởng lão nói. "Trời bọn chúng vào gốc cây bên ngoài, đợi đến ngày mai trời vừa sáng, tuyết ngừng rơi, sẽ thiêu bọn chúng!"

Hai tiểu nam hài run rẩy toàn thân, sợ hãi nhìn những người tới bắt bọn chúng.

"Đừng! Đừng thương tổn các con ta!" Cố Lục quả phụ dốc toàn bộ hơi sức đẩy đám người muốn bắt nhi tử của nàng. Nhưng nàng là chỉ một phụ nhân gầy yếu, làm sao có thể chống cự lại mấy tráng niên trong thôn? Nàng nhanh chóng bị người ta kéo ra, thậm chí có một hán tử trong thôn từ trước đến giờ chơi bời lêu lổng, thuận tay sờ soạng ngực nàng, mông eo nàng, ăn hết đậu hũ.

"Mẫu thân! Mẫu thân!" Hai nam hài gào khóc đưa tay về phía mẫu thân mình kêu cứu, nhưng bọn chúng chỉ có thể tro mắt nhìn mẫu thân của mình càng lúc càng xa.

Có lẽ người bắt hai tiểu nam hài ghét bỏ vận rủi trên người bọn chúng, nên chỉ nắm lấy cổ áo nâng bọn chúng lên, đưa bọn chúng ra ngoài.

Đám người còn lại thì cứ như tránh né ôn thần tự động nhường đường, hai tiểu nam hài bị kéo lê trên mặt tuyết, y phục xóc xếch, từng cơn gió lạnh thấu xương thổi vào cơ thể bọn chúng, nhưng bọn chúng lại hoàn toàn không cảm thấy lạnh, vì gió tuyết có lạnh hơn nữa cũng không bằng cái rét lạnh của nỗi sợ hãi trong lòng bọn chúng.

"Ồ đây đi!" Một hán tử đập một cước vào gốc cây dương, tuyết đọng trên cây rơi xuống, rơi trúng vai hán ta, hán ta run lấy bầy, phui tuyết trên vai xuống, nhưng tuyết càng rơi càng nhiều, trên người hán ta nhanh chóng bị che phủ bởi một lớp tuyết trắng xóa. Hán ta không kiên nhẫn nói: "Đừng lằng nhằng nữa, nhanh lên!"

Hán ta là trưởng tôn của tộc trưởng, người trong thôn đều rất nghe lời của hán.

"Được rồi!" Sớm đã có người chuẩn bị sẵn dây thừng, thô lỗ trói hai tiểu nam hài vào gốc cây.

Trong lúc bị lôi kéo, y phục trên người của hai tiểu nam hài gầy yếu đã bị mở bung ra, phơi bày gần nửa người trên. Sợi dây thừng thô ráp lại siết thật chặt cơ thể gầy gò của bọn chúng, đến rướm máu.

Bọn chúng đã sớm sợ hãi đến hồn bay phách tán, chỉ bất lực nhìn về hướng từ đường, gọi từng tiếng từng tiếng "mẫu thân".

"Phi!" Có người còn phun nước bọt lên người hai tiểu nam hài. "Chẳng trách mùa màng năm nay không thu hoạch được, nhất định là bởi vì hai đứa người! Xúi quẩy!"

Một người khác kéo hán đi vào trong từ đường, vừa đi vừa nói: "Được rồi được rồi, lúc này trời lạnh đất đóng băng, đi vào nhanh thôi. Đợi sáng mai bọn chúng cũng chết rét rồi, một cây đuốc thiêu sạch, xúi quẩy gì cũng bị biến mất!"

"Hán tử của ta!" Cố Lục quả phụ lão đảo xông ra, đoạn đường không quá xa, nhưng nàng lại ngã hai lần, mới nhào được đến trước mặt hai nhi tử của mình. Nàng dùng đôi tay đông cứng côi dây trói siết chặt trên người hai tiểu nam hài, vừa côi vừa nói: "Đừng sợ, đừng sợ, mẫu thân sẽ cứu các con!"

Trong thời tiết giọt nước cũng đóng thành băng, Cố Lục quả phụ vốn đã mặc rất ít, lại thêm hốt hoảng và sợ hãi, làm thế nào cũng không tháo được dây trói trên người hai đứa trẻ.

Tộc trưởng đứng ở cửa từ đường, ông ta nện cây gậy xuống đất thật mạnh, tức giận nói: "Cố Lục quả phụ, không thiêu chết luôn cả người là đã nể tình phẩm tính đoan chính thủ tiết mười năm của người rồi! Đùng có ở đó mà gậy rồi!"

Hai tay đang tháo dây trói của Cố Lục quả phụ rung lên rồi ngừng lại động tác, cả người nàng ấy không nhúc nhích vẫn cứng đờ ở đó.

"Mẫu thân, mẫu thân....."

Tiếng khóc nỉ non của hai nhi tử đã đánh thức Cố Lục quả phụ, nàng từ từ hồi phục tinh thần, nàng nhìn hai nhi tử cười chua xót, thoải mái nói: "Hi Nhi, Vọng Nhi, các con có nhìn thấy không? Trời, đất, tuyết, cây cối, còn có núi non....."

Nàng dùng đôi tay đã đông cứng vuốt ve gò má của hai nhi tử: "Sau này chúng ta không cần trốn trốn tránh tránh nữa. Đừng sợ, các con đừng sợ. Kiên nhẫn một chút sẽ qua thôi, đợi đến thế giới bên kia, Hi Nhi và Vọng Nhi của chúng ta không cần phải trốn tránh nữa. Các con có thể đứng dưới ánh mặt trời! Các con muốn đi đâu thì đi!"

Nàng càng nói càng mạnh mẽ, càng về sau gần như gào thét.

Hai tiểu nam hài đang khóc lóc sợ hãi cũng ngừng khóc, ngơ ngác nhìn mẫu thân của bọn chúng. Không biết có phải bởi vì bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ này của mẫu thân, hay bởi vì bị hấp dẫn bởi những điều tốt đẹp mà mẫu thân bọn chúng vừa nói.

Cố Lục quả phụ bình tĩnh lại, nàng quyền luyện vuốt ve gương mặt của hai đứa bé, dịu dàng nói: "Hi Nhi và Vọng Nhi đừng sợ đau, đây chỉ là một kiếp nạn mà thôi. Chúng ta vượt qua được là có thể hưởng phúc..... Mẫu thân đi trước một bước, ở đó đợi các con....."

Nước mắt lăn dài trên gương mặt nàng, vỡ tan trên nền tuyết.

Nàng đứng phắt dậy, dứt khoát mà kiên quyết đập đầu vào tảng đá lớn bên cạnh, máu tươi lập tức bắn ra bốn phía, nhuộm đỏ một mảng tuyết lớn bên dưới chân nàng.

"Mẫu thân!" Hai tiểu nam hài tận mắt nhìn thấy mẫu thân của mình đập đầu chết, bọn chúng liều mạng giãy giụa, muốn thoát khỏi sợi dây đang trói chặt mình, nhưng lại hoàn toàn không thoát ra được.

Nước mắt cứ từng giọt lại từng giọt lăn khỏi hốc mắt của bọn chúng, bọn chúng khóc đến tê tâm liệt phế.

"Thật là xúi quẩy!" Tộc trưởng tức giận lại dùng gậy dẫn mạnh xuống đất. "Không cần để ý đến thi thể của ả! Trở về nghỉ ngơi hết đi. Đợi ngày mai thời tiết tốt, thiêu cả gia đình chúng!"

Đám người tản đi, bên tai chỉ còn tiếng gió gào thét.

Bão tuyết càng lúc càng lớn, nhanh chóng vùi lấp thi thể của Cố Lục quả phụ và vũng máu dưới cơ thể nàng vào trong tuyết.

Đêm đông vốn đã rét lạnh, huống chi lại trong thời tiết như thế này. Đến nửa đêm, cơ thể của hai tiểu nam hài đã hoàn toàn lạnh cứng, đầu của bọn chúng gục xuống, gần như bất tỉnh.

Tiếng vó ngựa loáng thoáng vang lên bên tai.

"Bọn chúng ở đó! Trời ạ, sẽ không chết rồi chứ?" Nhập Độc nhảy xuống ngựa, lao đến trước người hai tiểu nam hài thăm dò hơi thở, nàng thờ phào nhẹ nhõm. Nàng vừa cỡi ra dây trói, vừa hồi bẩm với Lục Vô Nghiên: "Thiếu chủ, bọn chúng còn sống, nhưng cũng đông cứng rồi, tình hình không tốt lắm."

"Này, tỉnh tỉnh!" Nhập Độc vỗ vỗ vào mặt bọn chúng, lại dùng sức bấm một cái vào cánh tay của bọn chúng.

Hai tiểu nam hài khó khăn mở mắt ra, mờ mịt nhìn hai người vừa xuất hiện trước mắt.

"Mẫu thân!" Bọn chúng giống như lập tức tỉnh lại, bọn chúng muốn nhào về phía mẫu thân của mình, nhưng bọn chúng đã tê cứng, nên lập tức ngã ngào trên đất, ăn một miếng tuyết. Nhưng bọn chúng hoàn toàn không để ý, nhích từng chút một về phía thi thể của mẫu thân mình. Bọn họ dùng đôi tay đã đông cứng cào tuyết, nhưng tuyết động đã đóng băng, khiến thi thể của mẫu thân bọn chúng đông cứng bên dưới lớp băng dày.

Thù hận bắt đầu hiện lên trong mắt chúng, bọn chúng quay đầu lại, nhìn về hướng từ đường, trong mắt giống như xuất hiện những đốm lửa thiêu đốt mạnh mẽ. Trong thù hận mang theo tuyệt vọng, trong tuyệt vọng lại chứa đựng nồng nặc không cam lòng.

Thứ ánh mắt như vậy khiến Lục Vô Nghiên chú ý.

Hắn bước từng bước một đi đến, từ trên cao nhìn xuống bọn chúng, hỏi: "Biết tại sao bọn họ muốn giết các ngươi không? Biết vì sao mẫu thân của các ngươi phải chết không?"

Hai tiểu nam hài ngẩng đầu nhìn Lục Vô Nghiên, bọn chúng mím môi thật chặt, không nói gì. Dĩ nhiên bọn chúng biết tất cả đều do bọn chúng là hai con quái vật có thể mang đến vận rủi!

Lục Vô Nghiên cởi áo to trên người ném cho bọn chúng, rồi lại cởi áo lông ném vào người bọn chúng. Hắn lạnh lùng nói: "Chỉ có tiếp tục sống mới có thể báo thù."

Hy vọng và cơ hội sống bùng lên trong đôi mắt hai tiểu nam hài, bọn chúng nhìn Lục Vô Nghiên rồi ra sức gật đầu. Bọn chúng không biết Lục Vô Nghiên là ai, cũng không biết tại sao hắn lại xuất hiện ở đây, nhưng hiện tại Lục Vô Nghiên là hy vọng duy nhất của bọn chúng.

"Muốn tách ra không?" Ánh mắt Lục Vô Nghiên rơi vào đầu vai tương liên của hai đứa trẻ.

Hy vọng trong mắt hai tiểu nam hài càng thêm nồng đậm, bọn chúng càng dùng sức gật đầu. Tách ra, sinh hoạt như một người bình thường gần như là si niệm suốt cả cuộc đời của bọn chúng.

"Ta không xác định có thể chữa khỏi cho các ngươi hay không. Nếu thành công, các ngươi có thể trở thành người bình thường. Nếu như thất bại, chính là chết." Giọng nói của Lục Vô Nghiên rất lạnh lùng. Nhưng trong đêm đông rét buốt này, lại giống như một tia sáng ấm áp.

"Nếu nguyện ý thì đi cùng ta." Lục Vô Nghiên vừa dứt lời liền xoay người rời đi.

Hai tiểu nam hài lập tức đứng dậy, gần như không chút nghỉ ngơi, dùng đôi chân đã cứng cứng lao đảo đuổi theo Lục Vô Nghiên.

Lục Lạc Vô Nghiên quay trở lại ngựa có hơi do dự -- thân thể của hai đứa bé này tương liên không có cách nào cưỡi ngựa. Hắn đưa cương ngựa cho Nhập Độc, tiếp tục bước thấp bước cao đi trên tuyết.

Lục Vô Nghiên chưa bao giờ nghĩ tới trong lòng mình lại còn sót lại vài phần thiện ý như vậy. Ánh mắt của hai tiểu nam hài này khiến Lục Vô Nghiên nhớ lại sự tuyệt vọng tương đồng hơn nhiều năm trước. Khi đó hắn bị ép buộc phải ăn thịt người nấu chín, chuột bỏ thối rửa, đập bể đầu rắn, nuốt vào mấy thứ bẩn thỉu đó đã hoàn toàn đánh gục hắn. Sau đó còn buộc phải giết người, hành hình.

Lục Vô Nghiên biết những người đó đang ép hắn trở thành ác ma, buộc hắn làm chuột bỏ, dã thú.

Tuyệt vọng, khổ sở, thù hận cùng với không cam lòng.

Lục Vô Nghiên nghe tiếng bước chân sau lưng, trong lòng từ từ lắng xuống. Hai đứa bé đi rất chậm, hắn cũng bước chậm lại nhỏ giọng hỏi.

"Tên gì?"

Thân thể của bọn chúng suy yếu, đi không bao lâu đã thở hồng hộc. Ca ca nói trước: "Cố Hi!"

Đệ đệ rụt rè hơn một chút, nó do dự một chút, rồi nhỏ giọng nói: "Cố Vọng."

Hi vọng.

Lục Vô Nghiên gật đầu một cái, tiếp tục đi về phía trước.

Nhập Độc dắt hai con ngựa đi theo phía sau, muốn nói lại thôi. Cả Nhập Lâu đều biết Lục Vô Nghiên sợ lạnh, nhưng hắn lại đưa áo toi và cả áo lông của mình cho hai đứa bé, còn đi cùng với bọn chúng trên con đường ngập tuyết.

Nhưng Nhập Độc cũng hiểu áo toi và áo lông đã bị hai đứa bé kia chạm qua, Lục Vô Nghiên sẽ không mặc nữa. Nếu nàng cỏi ý phục của mình cho Lục Vô Nghiên, hắn càng không có khả năng tiếp nhận. Nhập Độc không thể làm gì khác hơn là im lặng không lên tiếng theo sau.

Đến khi Lục Vô Nghiên trở về đã là sáng ngày hôm sau, hắn đẩy cửa bước vào nhà, liền nhìn thấy Phương Căn Chi đứng trước cái bàn vuông vẽ tranh.

"Tam ca ca, huynh mới trở về hả." Phương Căn Chi không ngẩng đầu.

"Không nhìn cũng biết là ta?" Khóe miệng Lục Vô Nghiên khẽ thoáng qua một nụ cười, đi về phía Phương Căn Chi.

Phương Căn Chi cười hi hi nói: "Muội có thể nhận ra tiếng bước chân của Tam ca ca!"

Nàng quay đầu nhìn Lục Vô Nghiên, rồi lập tức thét lên một tiếng "A" kinh hãi. "Tam ca ca, huynh sao vậy? Áo lông của huynh đâu? Trời lạnh như thế, sao huynh lại mặc ít như vậy chứ!"

Phương Căn Chi vội vàng buông họa bút trong tay xuống, sờ lên mặt của Lục Vô Nghiên. Sắc mặt của hắn rất kém, trên mặt cũng có băng tuyết, giống như cả người đều bao phủ bởi một tầng lạnh lẽo.

"Lạnh lắm, đừng chạm vào." Lục Vô Nghiên quay đầu đi, né tránh bàn tay Phương Căn Chi. Hắn cúi đầu nhìn bức họa trên bàn, lập tức bật cười.

Bây trên bàn là bức họa ngày hôm qua Lục Vô Nghiên đã vẽ cảnh Phương Căn Chi ngã chống vó lên trời ở trong tuyết, Phương Căn Chi đã vẽ thêm một Lục Vô Nghiên ở bên cạnh, Lục Vô Nghiên ngồi trên ghế mây, nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm Sở Hoài Xuyên, bởi vì Sở Hoài Xuyên cố ý trầy trét bùn đất lên y phục của hắn.

"Muội không lạnh, người lạnh là Tam ca ca đó!" Phương Căn Chi kéo Lục Vô Nghiên đến ngồi xuống ghế, rồi đi lấy một cái áo lông phủ lên người Lục Vô Nghiên, nàng lại đi lấy một cái lò sưởi tay nhét vào trong ngực Lục Vô Nghiên, sau đó thổi phù phù làm ấm lòng bàn tay rồi áp vào má của Lục Vô Nghiên.

Nàng cau mày, đau lòng không thôi, vẫn lải nhải oán trách: "Tam ca ca, huynh bao nhiêu tuổi rồi, sao lại không có một chút ý thức chăm sóc bản thân vậy!"

"Ta không sao." Lục Vô Nghiên đứng dậy. "Ồ đây chờ ta... ta đi tắm nước nóng."

"Đứng đứng đứng, ngâm nước nóng có thể ấm lên. Muội ngốc quá, sao lại không nghĩ ra!" Phương Căn Chi lập tức phản ứng, nàng kéo Lục Vô Nghiên đi về hướng tịnh thất trong thiên phòng.

Có lẽ bởi vì chịu rét cả đêm, cho dù hắn đã ngâm trong nước nóng một lúc lâu, mặc dù sau khi hắn đi ra trên người đã không còn băng, nhưng hắn vẫn cảm thấy lạnh. Lạnh thấu xương.

Hắn trở lại tìm Phương Căn Chi, nói: "Gió tuyết đã ngừng rồi, ta đưa muội về nhà."

Phương Căn Chi nhét lò sưởi tay trở lại ngực Lục Vô Nghiên, tức giận nói: "Cả đêm qua huynh không ngủ có đúng hay không? Trở về cái gì mà trở về!"

Huynh mau lên giường ngủ đi!"

Lục Vô Nghiên hơi do dự, hẳn biết trong lòng Phương Cần Chi rất hy vọng trở lại phủ Ôn Quốc Công. Hôm qua hẳn đã đồng ý với nàng, không thể nuốt lời.

Phương Cần Chi không cho Lục Vô Nghiên cơ hội do dự, nàng dứt khoát đẩy Lục Vô Nghiên đi về phía giường ngủ: "Tam ca ca, huynh nhìn huynh xem, trở về lâu như vậy, cũng đã ngâm nước nóng, nhưng sắc mặt vẫn kém như thế. Nếu hiện tại muội cứ kéo huynh trở về với muội, như vậy rất không hiểu chuyện nha! Muội không gấp ngày hôm nay, ngày mai chúng ta trở về cũng được!"

Lục Vô Nghiên suy nghĩ một lúc, rồi nói: "Được rồi, ta ngủ một lát thôi, buổi chiều sẽ đưa muội đi."

Hắn đã đồng ý hôm nay đưa nàng về, sao có thể kéo dài tới ngày mai.

"Được được được!" Phương Cần Chi không ngừng gật đầu. Nhưng trong lòng nàng lại nghĩ từ trước đến giờ Lục Vô Nghiên đều ngủ nướng, cứ để cho hắn ngủ say, nàng sẽ không đánh thức hắn, tốt nhất là để cho hắn ngủ đến sáng mai.

Phương Cần Chi đẩy Lục Vô Nghiên lên giường, buông màn xuống cho hắn, ngăn luồng ánh sáng xuyên qua cửa sổ vào trong phòng. Sau đó đốt lò sưởi cháy mạnh hơn một chút, nàng đôi ngón than bên trong lò sưởi chân, rồi đặt nó vào trong chăn, áp vào chân của Lục Vô Nghiên.

"Cần Chi!" Lục Vô Nghiên nhìn Phương Cần Chi bên mép giường. "Ta lạnh."

Phương Cần Chi vô cùng lo lắng hỏi: "Vậy làm sao bây giờ? Muội đi chuyển thêm một chậu lửa than nhé? Lấy thêm một cái lò sưởi chân? Đúng rồi! Muội sẽ ôm thêm một cái chăn trải giường nữa!"

Phương Cần Chi vừa định xoay người, liền bị Lục Vô Nghiên giữ tay lại.

Lục Vô Nghiên dịch vào bên trong giường, mắt chứa ý cười nhìn Phương Cần Chi, ý nghĩa như thế nào không cần nói cũng biết.

Phương Cần Chi sững sốt, sau đó lại nhú mày.

Nàng vừa định phản bác, Lục Vô Nghiên lại nhìn nàng thâm tình lặp lại một lần nữa. "Ta lạnh."

Phương Cần Chi lập tức phát giận, nàng không vui tròn mắt nhìn Lục Vô Nghiên, rồi nói: "Chờ đó!"

Nói xong, nàng liền thô phì phò vén màn đi ra ngoài.

Lục Vô Nghiên vẫn còn đang kinh ngạc, thì Phương Cần Chi lại vén màn đi vào, chiếc áo thêu cổ chéo cùng với chiếc váy bạch điệp hí điệp trên người nàng đã được cởi ra, chỉ mặc một bộ trung y màu trắng như tuyết.

-- nàng sợ những thứ hoa văn sần sùi gồ ghề được thêu trên váy áo sẽ cản vào người Lục Vô Nghiên.

Phương Cần Chi nhăn nhó vén chăn chui vào, đầu tiên chỉ nằm ở bên ngoài cách xa Lục Vô Nghiên, không được bao lâu, nàng liền chủ động chui vào trong ngực Lục Vô Nghiên, dán sát thân thể mình lồng ngực lạnh ngắt của Lục Vô Nghiên, sau đó mò mẫm nâng chân của Lục Vô Nghiên choàng qua đùi mình, rồi ử bàn tay hắn vào trong bàn tay mình.

-- dùng bàn thân sưởi ấm cho hắn.

Quả thật, không lâu sau, thân thể của Lục Vô Nghiên cũng dần dần nóng lên, từ trong ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Đoạt hôn

Phương Cần Chi vốn định để Lục Vô Nghiên ngủ một giấc thật ngon, trời chạng vạng tối cũng sẽ không gọi hắn dậy, tốt nhất là để cho hắn ngủ thẳng đến sáng ngày hôm sau. Nhưng không biết có phải do trong phòng quá ấm áp hay không, nên không lâu sau Phương Cần Chi liền ngủ thật say, không hề mộng mị. Ngủ đến ngáy ngào.

Nàng bị con đoi đánh thức.

Phương Cần Chi mơ mơ màng màng muốn đưa tay sang kéo chăn cho Lục Vô Nghiên, nàng sờ sờ soạng soạng, nhưng bên cạnh trống không. Nàng nghi hoặc mở mắt ra, Lục Vô Nghiên đã không còn bên cạnh.

"Tam ca ca?" Phương Cần Chi ngồi dậy, nàng mờ mịt nhìn chung quanh, Lục Vô Nghiên cũng không ở trong phòng.

Nàng xoa xoa cái bụng trống rỗng bước xuống giường.

Đúng lúc Lục Vô Nghiên đẩy cửa bước vào: "Dậy rồi sao? Vừa đúng lúc, ăn tối sớm một chút, sau đó chúng ta sẽ lên đường trở về phủ Ôn Quốc Công."

Phương Cần Chi nghiêng đầu cẩn thận xem xét sắc mặt Lục Vô Nghiên, phát hiện sắc mặt của đã khôi phục như ngày thường, mới không cự tuyệt.

Vẫn chưa đến giờ dùng bữa tối, nhưng vì Lục Vô Nghiên cứ khẳng khẳng muốn đưa Phương Cần Chi về trong hôm nay, nên dời bữa tối lên sớm một chút. Trưởng Công Chúa cũng nhín chút thời gian bận rộn khó có được đến ăn cùng bọn họ.

Vừa dùng xong bữa tối, Sở Hoài Xuyên đột ngột đến thăm.

"Nghe nói ngươi phải về, tới thăm ngươi một chút." Sở Hoài Xuyên nói. Hắn nhìn thoáng qua Phương Cần Chi đứng bên cạnh Lục Vô Nghiên, làm ra vẻ như muốn đẩy nàng.

Phương Cần Chi cả kinh, cũng không kịp nhớ tới thân phận Bệ Hạ của hắn, theo bản năng lui về phía sau một bước né tránh. May là Sở Hoài Xuyên cũng không phải thật sự muốn đẩy nàng. Hắn cười so so đầu của Phương Cần Chi, vô cùng cảm khái nói: "Đã cao như vậy rồi."

Hắn vừa cười với Lục Vô Nghiên vừa nói: "Không ngờ ngươi thật sự nuôi lớn tức phụ nhi."

Phương Cần Chi đứng bên cạnh Lục Vô Nghiên, hai hàng lông mi run rẩy.

Sở Hoài Xuyên liếc nhìn nàng một cái, nói: "Ngươi, đứa nhỏ này, có lời nói thẳng đi!"

Phương Cần Chi nhỏ giọng nói: "Rõ ràng năm đó Bệ Hạ cũng là đứa nhỏ....."

Coi như có lớn hơn nàng mấy tuổi, lần đầu tiên gặp mặt năm đó, hắn đã làm ra mấy chuyện còn giống đứa nhỏ hơn nàng. Vừa khóc vừa gào, lại còn chơi xấu!

"Cẩn thận Trầm hạ thêm một đạo thánh chỉ đoạt lại thân phận Quận Chúa của ngươi, gả ngươi cho tên ăn mày ngoài đường đấy!" Sở Hoài Xuyên dùng sức lườm nàng một cái.

Phương Cần Chi không khỏi tức cười trốn sau lưng Lục Vô Nghiên. Trong cung yến lần trước, lúc gặp Sở Hoài Xuyên, Phương Cần Chi còn cảm thấy hắn đã thay đổi không ít, nhưng hôm nay nghe cách hắn nói chuyện, dường như hắn vẫn là tiểu nam hài bốc đồng năm đó.

"Vô Nghiên! Ngươi không quản được tức phụ nhi của ngươi sao?" Sở Hoài Xuyên đưa mắt từ trên người Phương Cần Chi dời về phía Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên nghiêm túc gật đầu, hắn nghiêng đầu, nói với Phương Cần Chi đang ở sau lưng: "Sau này đừng nói thật nữa."

Phương Cần Chi cúi đầu, không dám lên tiếng nữa. Nàng sợ lại chọc tức Sở Hoài Xuyên nữa. Quả nhiên, ánh mắt của Sở Hoài Xuyên càng trừng lớn hơn. Hắn vốn gầy gò tái nhợt, nên đôi mắt trông có vẻ rất to.

"Được được được, các ngươi cùng một phe chứ gì?" Sở Hoài Xuyên thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm túc nhìn Lục Vô Nghiên, nói: "Sau này nếu có thời gian rảnh rỗi thì vào cung nhiều hơn một chút."

Hắn dừng lại một chút: "Cũng không biết còn có thể gặp lại mấy lần."

Nói đến đây, lời nói đã nhuộm đầy thê lương cùng bất đắc dĩ.

Lục Vô Nghiên nhú mày, nghiêm túc nói: "Bệ Hạ sẽ sống lâu trăm tuổi."

Sở Hoài Xuyên giống như vừa nghe được một câu chuyện cười rất buồn tai nên bắt đầu cười to, hắn cười đến cong người, rồi ho kịch liệt đến run người.

"Bệ Hạ!" Tiểu cung nữ sau lưng lập tức chạy tới, đưa lên một cái khăn tay vàng sáng bóng. Rồi không ngừng vuốt dọc sống lưng của hắn.

Sau một trận ho kịch liệt run rẩy, khăn trên tay Sở Hoài Xuyên đã lấm tẩm máu tươi. Tiểu cung nữ vội vàng đưa đến mấy viên thuốc và bình nước mà thời khắc nào cũng mang theo bên người. Sở Hoài Xuyên uống thuốc cũng phải dựa vào vai tiểu cung nữ mới khó khăn đứng vững.

Phương Cần Chi thu lại sắc mặt, siết chặt chiếc khăn đang cầm trong tay. Bây giờ nàng giờ mới hiểu được thân thể của hắn đã là đèn dầu đã cạn.

Sở Hoài Xuyên bước sang bên cạnh hai bước, hắn toét miệng cười, tùy tiện nói: "Bây giờ lên đường cũng sắp giữa khuya rồi, không thể trì hoãn nữa, đi đi!"

Lục Vô Nghiên đi tới, cầm tay hắn khoác lên vai mình, đỡ hắn đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Ta nói Bệ Hạ sẽ sống lâu trăm tuổi thì nhất định sẽ như thế."

Lục Vô Nghiên nói quá nghiêm túc, khiến Sở Hoài Xuyên suýt chút nữa đã tin.

Hắn phục hồi tinh thần, không để ý lắm nói: "Đứng đứng đứng, người nói có thể sống lâu trăm tuổi thì nhất định có thể! Nhưng người cũng phải tiến cung nhiều hơn nữa, đừng có suốt ngày xoay quanh con nha đầu thối đó!"

Hắn nói xong liền quay đầu lại liếc Phuong Cẩn Chi, Phuong Cẩn Chi cúi đầu đi theo phía sau, cung kính mà khéo léo, giống như không hề nghe thấy gì.

Qua hồi lâu, Lục Vô Nghiên mới chậm rãi trả lời: "Đã biết."

Sở Hoài Xuyên sững sốt một lúc, hắn không nghĩ rằng Lục Vô Nghiên sẽ đáp ứng. Mặc dù Lục Vô Nghiên chỉ là văn bồi của hắn, nhưng trong mắt Sở Hoài Xuyên, Lục Vô Nghiên giống như huynh trưởng của hắn, vẫn cái kiểu lúc nào cũng ghét bỏ hắn như vậy, nhưng nếu hắn gặp nguy hiểm thì huynh trưởng của hắn sẽ là người đầu tiên đứng ra che chở cho hắn.

Lục Vô Nghiên đỡ Sở Hoài Xuyên đến tận xa loan, rồi đứng nhìn theo cho đến khi xa loan mất hút trong tầm mắt. Sau đó mới đưa Phuong Cẩn Chi trở về phủ Ôn Quốc Công. Từ nơi này đến phủ Ôn Quốc Công bình thường chỉ mất hơn hai canh giờ, hiện tại bởi vì thời tiết không tốt, trên đường bị bao phủ bởi một lớp băng rất dày, bọn họ mất gần ba canh giờ mới về tới nơi. Lúc xe ngựa dừng bên ngoài phủ Ôn Quốc Công đã là nửa đêm.

"Tam ca ca." Xe ngựa dừng lại lúc đến nơi, Lục Vô Nghiên vừa định đứng dậy, liền bị Phuong Cẩn Chi cầm tay giữ lại. Hắn nghi hoặc quay đầu nhìn nàng.

Phuong Cẩn Chi cười hi hi lắc đầu một cái, nói: "Không có chuyện gì!"

Nàng muốn nói đa tạ, nhưng lại cảm thấy giữa nàng và Lục Vô Nghiên, nếu sau mỗi sự kiện đều nói đa tạ, nàng thật sự không đếm hết nàng phải nói đa tạ bao nhiêu lần.

Lục Vô Nghiên gõ đầu nàng một cái, cười nói: "Trẻ lắm rồi, về nghỉ ngơi sớm đi. Có chuyện gì, sáng mai hãy nói, sáng mai hãy làm."

"Dạ!" Phuong Cẩn Chi gật đầu thật mạnh. "Tam ca ca yên tâm đi, sáng sớm mai muội sẽ không đến gọi huynh rời giường, huynh hãy ngủ thật thỏa thích đi!"

Tin tức hôm nay Phuong Cẩn Chi trở về đã được thông báo từ trước, cho nên khi nàng về đến tiểu viện của chính mình thì Vệ muội muội, Kiều muội muội, và Mễ Bảo Nhi đã đứng chờ nàng ngoài cửa, tiểu viện đèn đuốc sáng choang.

"Cô nương, người xem!" Diêm Bảo Nhi chỉ vào đèn lồng bên dưới Vệ muội muội, Kiều muội muội và Mễ Bảo Nhi.

Từ đằng xa, Phuong Cẩn Chi đã nhìn thấy ánh sáng âm áp từ bên trong tiểu viện, cùng với mấy bóng người, trong lòng nàng không khỏi dâng lên một loại cảm xúc âm áp. Thì ra trong lúc vô tình, nàng đã xem tiểu viện này là nhà.

Nàng nhìn tám bảng hiệu trong ngoài cửa, trong lòng suy nghĩ hay là cũng đặt cho tiểu viện của mình một cái tên.

"Cô nương về rồi!" Mễ Bảo Nhi tinh mắt, từ rất xa đã nhìn thấy Phuong Cẩn Chi, nàng vội chạy ào tới, phụ Diêm Bảo Nhi cầm đồ. Vệ muội muội và Kiều muội muội cũng cười rạng rỡ.

Mấy hạ nhân đang chờ Phuong Cẩn Chi, Bình Bình và An An chắc sẽ càng mong Phuong Cẩn Chi.

Hai tiểu cô nương cũng giống như tỷ tỷ của bọn họ, từ trước đến giờ đều có thói quen ngủ sớm dậy sớm, hiện tại đã trễ thế này, hai người bọn họ cũng đã ngủ gà ngủ gật, nhưng vẫn không chịu ngủ, giám thị lẫn nhau, nhất định phải đợi tỷ tỷ của mình về.

"Tỷ tỷ về rồi!" Phuong Cẩn Chi kéo hai tiểu cô nương. Nàng lấy ra một cặp khóa trường mệnh tường vân tinh xảo mà Cẩm Hi Vương Phi đã tặng cho nàng, nàng dùng hai sợi dây đỏ tự tay nàng đã bên xuyên qua hai cái khóa, thắt lại trước ngực hai muội muội.

Thật sự đã quá khuya, Phuong Cẩn Chi và hai muội muội nói chuyện thêm một lúc, liền kéo nhau đi ngủ. Chuyện xảy ra trong khoảng thời gian hơn mười ngày Phuong Cẩn Chi rời đi, sau này sẽ từ từ kể lại cho hai muội muội nghe cũng không muộn.

Ngày hôm sau, Ngô muội muội tới tìm Phuong Cẩn Chi báo cho nàng biết một tin tức cực tốt-- đã tìm được một trang tử thích hợp cho Bình Bình và An An rồi.

"Chi là, trang tử này cũng không phải của Phuong Gia chúng ta, là một hoa trang dưới tay một vị phú thương. Trong trang tử còn có biệt viện của phú thương, giá tiền cũng không thấp." Ngô muội muội nhủ thầm thuật lại cho Phuong Cẩn Chi.

"Hoa trang?" Phuong Cẩn Chi có chút kinh ngạc.

Người yêu hoa không ít, trong danh môn vọng tộc cũng có không ít người vung tiền như rác cho mấy loại hoa danh tiếng. Bởi vì hoa lịch sự tao nhã, nếu kinh doanh được, cũng có thể mang đến một nguồn lợi kék sù.

Ngay khi nghe Ngô muội muội nói trang tử này là một hoa trang, Phuong Cẩn Chi đã thấy vừa ý. Nàng gật đầu một cái, nói: "Tốt lắm, không cần để ý đến giá cả. Cứ mua lại đi."

"Có ảnh hưởng đến tình hình kinh doanh hiện tại của chúng ta không?" Phuong Cẩn Chi lại hỏi. "Còn chuyện tửu trang hiện đang nằm trong tay Tam nãi

nãi làm đến đâu rồi?"

"Ảnh hưởng là điều không tránh khỏi, sợ rằng vốn liếng sẽ phải thiếu hụt một thời gian." Ngô mụ mụ suy nghĩ một chút. "Cô nương yên tâm, chuyện bên phía tửu trang đã được sắp đặt ổn thỏa. Cô nương cho lão nô thêm năm ba ngày nhất định sẽ làm được không chút sai sót!"

Phương Cần Chi thờ phào nhẹ nhõm. Tửu trang của Phương gia sắp đoạt lại được rồi. Nàng đã chờ ngày này rất lâu rồi. Không chỉ có tửu trang này, còn có những gia sản khác bị Tam nãi nãi, Ngũ nãi nãi nắm trong tay, cuối cùng nhất định phải đoạt lại từng cái một.

Hai vấn đề đều đã rõ ràng, tâm tình của Phương Cần Chi cũng trở nên tốt hơn. Đến xế chiều, nàng lấy tám chén hỉ được thêu một nửa ra thêu tiếp. Nàng muốn thêu xong bộ giường hỉ trước ngày Lục Giai Bồ xuất giá.

Một bó hoa thược được vẫn chưa thêu xong, trong phủ đã xảy ra chuyện lớn -- Lục Giai Bồ uống thuốc độc tự sát.

Sau khi nghe được tin tức, hai tay Phương Cần Chi run lên, bị kim thêu đâm vào ngón tay, rịn ra một giọt máu.

"Cứu được không?" Phương Cần Chi run giọng hỏi.

"Cô nương đừng sốt ruột, Tứ cô nương đã được cứu sống!"

Phương Cần Chi yên lòng, nàng cẩn thận suy nghĩ một hồi, nghe nói hôm nay Tần Tứ lang đến phủ. Vào lúc này Lục Giai Bồ lại uống thuốc độc tự sát, có lẽ hôn sự giữa nàng ấy và Tần Tứ lang đã xảy ra bất trắc! Phương Cần Chi biết Lục Giai Bồ vẫn luôn hài lòng đối với mỗi hôn nhân này, đối với Tần Tứ lang cũng khá lưu tâm. Rốt cuộc mỗi hôn sự này có thể xảy ra bất trắc gì chứ? Phương Cần Chi cũng không dám tri hoãn hơn nữa, vội vã chạy đi.

Tiếng khóc ngập trời bên trong tiểu viện của Lục Giai Bồ, nhưng tiếng khóc đó lại là của Lục Giai Nhân. Phương Cần Chi vốn tưởng rằng Lục Giai Nhân đau lòng tỷ tỷ, hoặc là bị kinh sợ. Nhưng đến khi nàng bước vào phòng, mới phát hiện Lục Giai Nhân đang quỳ trên mặt đất.

"Tứ tỷ, muội biết muội sai rồi, tỷ đừng trách muội..." Lục Giai Nhân gào khóc, nhưng khóc không thành tiếng.

Lục Giai Bồ yếu ớt nằm trên giường, ánh mắt của nàng nhìn thẳng lên trần nhà, trống rỗng. Dường như không hề nghe thấy tiếng khóc của Lục Giai Nhân, cũng phớt lờ Tam nãi nãi ngồi bên mép giường lau nước mắt.

Lục Giai Bồ là một tỷ tỷ tốt, đối xử với một biểu muội như Phương Cần Chi cũng tận tâm tận lực. Đối với thân muội muội Lục Giai Nhân của nàng lại càng quan tâm chu toàn, có thứ gì tốt đều hận không thể để dành cho Lục Giai Nhân. Hôm nay Lục Giai Nhân khóc đến đáng thương như vậy, Lục Giai Bồ lại hoàn toàn không để ý, Phương Cần Chi không thể không suy đoán lần này Lục Giai Nhân đã thật sự phạm vào thiên đại tội lỗi như thế nào lại khiến cho Lục Giai Bồ thương tâm như vậy.

Trước đó Phương Cần Chi còn hoài nghi nguyên nhân là vì hôn sự với Tần Tứ lang, xem ra là muốn rẽ ngang rồi.

"Tứ biểu tỷ sao rồi?" Phương Cần Chi đứng bên giường, đau lòng nhìn Lục Giai Bồ.

Đáng vẻ của Lục Giai Bồ hiện tại thật sự tiều tụy đến đáng thương.

Cho dù Tam nãi nãi không thích Phương Cần Chi, nhưng ngày thường mối quan hệ giữa Phương Cần Chi và Lục Giai Bồ cũng không tệ. Lúc này, Tam nãi nãi cũng bất chấp tất cả, bà ta kéo Phương Cần Chi ngồi xuống giường, nghẹn ngào nói: "Cần Chi, con đến đây khuyên nhủ Tứ biểu tỷ của con đi, để cho nó mở lòng, cũng đừng trách Giai Nhân nữa, Giai Nhân còn nhỏ....."

Phương Cần Chi có chút mờ mịt ngồi bên giường, nàng hỏi Tam nãi nãi: "Rốt cuộc Tứ biểu tỷ đã xảy ra chuyện gì?"

Tam nãi nãi muốn nói lại thôi, bà ta không nói nên lời.

Mình mụ mụ bên cạnh Tam nãi nãi vén màn đi vào, bà nhìn thoáng qua Lục Giai Bồ đang nằm trên giường, mới nói: "Tứ lang Tần gia muốn gắp Tứ cô nương....."

Lục Giai Bồ lập tức ngồi dậy, nàng cầm cái gối đầu bên cạnh lên rồi dằn mạnh xuống, tức giận nói: "Bảo hấn ta cút đi!"

Nàng tiện tay ném cái gối đầu xuống đất, cái gối trùng hợp bật lên đập vào người Lục Giai Nhân, Lục Giai Nhân sợ hãi kêu lên một tiếng.

Tròng mắt lạnh như băng của Lục Giai Bồ rơi vào người Lục Giai Nhân, nàng lạnh lùng nói: "Ngươi cũng cút cho ta, ta không muốn nhìn thấy ngươi!"

Phương Cần Chi kinh ngạc trong chớp mắt, từ trước đến nay, Lục Giai Bồ vẫn là một người có tính tình dịu dàng, giọng nói ấm áp nhỏ nhẹ như gió xuân vờn xa mướt mát. Nhiều năm như vậy, Phương Cần Chi chưa từng thấy qua nàng ấy nổi giận, thậm chí ngay cả đáng vẻ nàng ấy tức giận nhăn mặt nhíu mày cũng chưa từng thấy.

"Tỷ!" Lục Giai Nhân nhào tới bên giường, cầm tay Lục Giai Bồ, vừa khóc vừa nói: "Tỷ! Muội biết sai rồi! Nhưng muội... muội.... muội thật sự thích huynh ấy..... Huynh ấy, trong lòng huynh ấy cũng có muội....."

Nước mắt đã đọng đầy trong hốc mắt Lục Giai Bồ, nhưng nàng ép nước mắt thấm ngược trở lại, nàng rút tay mình ra, nhìn thân muội muội mà mình vẫn thương yêu, nói: "Ngươi có biết thân phận của hấn không? Hấn là vị hôn phu của ta, là tỷ phu của ngươi đó. Hôn kỳ của chúng ta còn không tới ba

tháng!"

Mỗi một chữ nói ra, trái tim như bị dao cắt.

"Muội biết....." Lục Giai Nhân ngã ra đất. "Nhưng muội thích huynh ấy..... Thật sự rất thích..... Muội biết tỷ rất tốt với muội. Mấy bộ y phục và đồ trang sức muội đều trả lại cho tỷ có được hay không? Tỷ tỷ.....Tỷ thương muội một lần đi....."

"Người thiết kế để trường bối hai nhà bắt gặp cảnh các người đơn độc gặp nhau, người đã dùng phương thức của người đoạt hãn đi rồi, cần gì phải hỏi lại ta....." Lục Giai Bò nhắm mắt lại, cuối cùng nước mắt cũng không nhịn được, chảy xuống.

"Tỷ tỷ....." Lục Giai Nhân lại đi câu Tam nãi nãi: "Mẫu thân, người khuyên tỷ tỷ đi, bảo tỷ ấy tha thứ cho con....."

Tam nãi nãi lau lệ nơi khóe mắt, nhìn Lục Giai Bò đau lòng nói: "Hải tử của ta, mẫu thân biết con uất ức. Muội muội con làm như vậy là không đúng, nhưng nếu chuyện này truyền đi, sau này nó đừng nghĩ tới chuyện gả cho ai! Hải tử số khổ của ta, mẫu thân biết con là người thiện tâm, chẳng lẽ con nhẫn tâm nhìn muội muội của mình bị người ta bắt nạt, bị người ta nói xấu sau lưng sao? Không bằng....."

Tam nãi nãi khẽ cắn răng, nói tiếp: "Mẫu thân sẽ chọn cho con một mối hôn sự tốt hơn có được không?"

Phương Cần Chi tỉnh lại từ trong khiếp sợ, sao trên đời này lại có người ác tâm như vậy? Nàng bất ngờ lạnh lùng lên tiếng: "Nếu Lục biểu tỷ luôn miệng nói biết sai rồi, vậy định bù đắp như thế nào đây?"

Tam nãi nãi và Lục Giai Nhân không ngờ Phương Cần Chi sẽ mở miệng. Lục Giai Nhân ngừng khóc, nhìn Phương Cần Chi, không biết nên trả lời như thế nào.

"Lục biểu tỷ muốn ăn chay niệm phật sám hối thôi sao? Vừa nhận sai vừa yên tâm thoải mái gả vào Tần gia?"

"Ta....." Lục Giai Nhân lập tức đứng lên.

"Giai Nhân!" Tam nãi nãi nhìn nàng ta một cái, suy nghĩ một lúc. Tam nãi nãi mặt khổ mị sầu nói: "Cũng không còn cách nào khác, môi hở răng lạnh. Chi có thể tìm biện pháp không làm thương hại đến ai."

Bà ta lại thao thao bất tuyệt lặp lại nếu không gả Lục Giai Nhân đến Tần gia, Lục Giai Nhân sẽ bị người khác nói xấu sau lưng, bàn chuyện hôn sự cũng rất khó khăn.

Phương Cần Chi cười lạnh: "Coi như Lục biểu tỷ có gả đến Tần gia, thì cả đời này cũng không xóa được tội danh cướp đoạt thân tỷ phu của chính mình!"

Lục Giai Bò cầm tay Phương Cần Chi, lắc đầu với nàng một cái.

Phương Cần Chi liền nuốt xuống mấy lời định nói vào trong bụng, dù nói thế nào, nàng cũng chỉ là người ngoài. Mà Lục Giai Bò lại là một người hiền hòa dễ tha thứ. Nếu Lục Giai Bò chỉ tức giận mấy ngày rồi sẽ tha thứ cho Lục Giai Nhân thì sao? Phương Cần Chi cũng không tiện nhiều lời.

"Giai Nhân không phải là một người biết tính kế, thiết kế này là có người chỉ điểm cho nó?" Lục Giai Bò nhìn mẫu thân của mình.

"Con... con có ý gì? Chẳng lẽ mẫu thân thiên vị giúp cho nó hay sao?" Tam nãi nãi vội vã nói.

Lục Giai Bò nhìn Tam nãi nãi, nhẹ giọng nói: "Con nghe nói ban đầu khi đón Cần Chi đến nhà chúng ta, mấy cửa hàng trong nhà muội ấy đều bị người và Ngũ thẩm thay nhau thu xếp. Nhưng mấy ngày trước, Ngũ thẩm lại giao hết tất cả mấy cửa hàng Phương Gia đó lại cho người."

Phương Cần Chi ngẩn người, sao chuyện này lại liên quan đến cửa hàng Phương gia nhà nàng rồi? Trước khi nàng rời khỏi, không hề biết chuyện này.

Tam nãi nãi cũng sửng sốt, ánh mắt của bà ta do dự, mang theo chút hốt hoảng.

"Nữ nhi nghe nói tuyển tú lần này, Lục gia chúng ta phải đưa ra một nữ nhi. Cô nương có độ tuổi thích hợp, chỉ có ta, Giai Huyền và Giai Nhân. Mà tăng tổ mẫu đã ám chỉ tính tình Giai Nhân quá lỗ mãng, nếu nhập cung nói không chừng sẽ gây họa làm liên lụy đến Lục gia." Lục Giai Bò vẫn nhìn mẫu thân mình, không chớp mắt, không muốn bỏ sót bất cứ biểu hiện nào trên mặt bà ta.

"Con... con nói chuyện này làm cái gì?" Tam nãi nãi cũng nhìn nữ nhi của mình, trong lòng sợ hãi. Bàn tay run rẩy nắm chặt khăn tay.

"Đúng là sự thật....." Lục Giai Bò chậm rãi lắc đầu, nàng nhìn mẫu thân mình, trong mắt đầy tràn hoài nghi, nàng hỏi: "Con thật sự là nữ nhi thân sinh của người sao?"

"Không phải như vậy. Giai Bò, con đừng suy nghĩ nhiều! Là ai! Là tên sát thiên đao nào khích bác bên tai con!" Giọng nói của Tam nãi nãi bén nhọn, giống như đang tức giận. Nhưng sự hốt hoảng trong giọng nói hoàn toàn không thể che giấu.

Có lẽ là đã khóc hết nước mắt, Lục Giai Bò ngược lại chỉ cười khẽ.

"Mẫu thân, có phải con không tranh không đoạt không khóc không gây âm ỉ, người liền cho rằng con ngu xuẩn, ngốc nghếch, ngây ngô, đần độn?"

Nàng quay đầu lại, nhìn Lục Giai Nhân bên mép giường, tuyệt vọng nói: "Ta vốn tưởng rằng ta đã định thân, trong nhà sẽ chọn lựa giữa ngươi và Giai Huyền. Trong cung hiểm ác, Bệ Hạ lại không còn sống được bao lâu nữa. Nhập cung rất có khả năng sẽ rơi vào kết quả bị tuần táng theo Bệ Hạ. Ta sợ tăng tổ mẫu sẽ chọn trúng ngươi, cho nên rất dễ tâm đến chuyện này. Thậm chí ta còn nghĩ tới nếu cuối cùng ngươi bị chọn, vậy hãy để cho ta thay ngươi nhập cung....."

Lục Giai Nhân khiếp sợ nhìn Lục Giai Bò, hoàn toàn ngây người.

Lục Giai Bò chậm rãi lắc đầu: "Trong lúc tỷ tỷ toàn tâm toàn ý muốn che chở cho ngươi, ngươi đã làm cái gì? Ngươi ở sau lưng lén lút gắp gờ vị hôn phu của ta hết lần này đến lần khác."

Lục Giai Bò bụm mặt khóc, khóc lớn tiếng, khóc đến khàn cả giọng, khóc đến ruột gan đứt từng đoạn. Nhưng nước mắt đã khô, một giọt cũng không thể chảy ra ngoài.

Ngay cả khi nàng hải lòng mỗi hôn sự với Tần gia, ngay cả khi trúng ý Tần Tứ lang. Nhưng không tới nỗi ngoài hấn ra sẽ không chịu gả cho người khác. Tần Tứ lang thích người khác, có lẽ trong lòng nàng không thoải mái, nhưng tuyệt đối không hề khổ sở. Khiến cho nàng có cảm giác sống không còn gì lý luận tiếc lại chính là mẫu thân và muội muội của mình.

"Tứ biểu tỷ....." Phương Cẩm Chi đau lòng ôm Lục Giai Bò vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng nàng ấy, nước mắt không kiềm chế được mà rơi xuống. Mặc dù Phương Cẩm Chi từng cảm thấy Lục Giai Bò đối xử với nàng rất tốt, nhưng tính tình của nàng ấy không quá vui vẻ, quá mềm yếu, cảm thấy nàng ấy không đủ khôn ngoan. Lại không biết rằng trong lòng nàng ấy đều biết cả, nhưng chỉ muốn đối đãi với người thân của mình bằng một trái tim đầy thiện niệm.

"Giai Bò....." Tam nãi nãi nhìn đáng vẻ như vậy của nữ nhi mình, trong lòng khó chịu như bị kim châm.

Nhưng còn cách nào đây? Tiền đồ làm quan của Tam gia không thuận, cần chuẩn bị rất nhiều bạc. Tiền đồ của trưởng tử Lục Vô Thế của bà ta cũng phải sớm chuẩn bị. Còn có tên đệ đệ tệ hại thiếu rất nhiều tiền đánh bạc của bà ta.....

Tình cờ bà ta biết được Lục Giai Nhân coi trọng Tần Tứ lang, mà bà ta lại biết gần đây Ngũ nãi nãi tìm đủ mọi cách không để Lục Giai Huyền nhập cung. Cho nên, bà ta bộc lộ cho Ngũ nãi nãi biết ý của mình. Ngũ nãi nãi rất sáng khoái giao lại hết mấy cửa hàng Phương gia mà bà ta đã tiếp nhận trước đó cho Tam nãi nãi.

Lão thái thái nhìn không vừa mắt Lục Giai Nhân, không muốn cho nàng ta vào cung, lo lắng nàng ta vào cung sẽ gây họa liên lụy tới Lục gia. Cho nên Tam nãi nãi mới đánh chủ ý lên người Lục Giai Bò. Mặc dù đều là nữ nhi của bà ta, nhưng quả thật Tam nãi nãi thương yêu tiểu nữ nhi hơn một chút.....

Nha hoàn bên cạnh Lục Giai Bò đi vào, nàng nhìn cảnh tượng trong phòng, rồi nhắm mắt hồi bẩm: "Bẩm phu nhân, cô nương, Tần Tứ lang quỳ bên ngoài cầu kiến Tứ cô nương. Nói là có mấy lời muốn nói với Tứ cô nương."

Thân thể Lục Giai Bò rất yếu ớt, phải cần Phương Cẩm Chi đỡ lấy mới khó khăn đi ra ngoài. Tam nãi nãi bị Lục Giai Nhân kéo một cái mới phản ứng được, hai người bọn họ muốn đến đỡ Lục Giai Bò, nhưng không có dũng khí vươn tay, không thể làm gì khác hơn là đi theo phía sau.

Trong sân, Tần Tứ lang đang quỳ bên dưới bậc tam cấp. Muội muội của hấn Tần Vũ Nam đang đứng ở một bên, vô cùng nóng nảy.

Tần Tứ lang không nghe thấy mấy người trong phòng nói gì, nhưng hấn có thể nghe thấy tiếng khóc. Đầu tiên hấn nghe thấy tiếng khóc không ngừng của Lục Giai Nhân, sau đó hình như Tam nãi nãi đã hét lên một câu gì đó, trong phòng liền im lặng, cho đến khi Lục Giai Bò cất tiếng khóc, hấn mới quỳ xuống.

Hấn ngẩng đầu nhìn Lục Giai Bò, nói: "Ta và muội muội nàng không hề xảy ra chuyện gì cả, Tần Cẩm Phong ta không hề làm chuyện gì có lỗi với nàng. Đừng khóc, ta không phụ nàng!"

Trong lòng Phương Cẩm Chi mừng rỡ, nàng siết chặt tay Lục Giai Bò, vui mừng thay cho nàng ấy. Nhưng khi nàng nghiêng đầu nhìn sang Lục Giai Bò ở bên cạnh thì lại phát hiện trên gương mặt Lục Giai Bò không hề có một chút biểu cảm vui mừng nào.

Lòng Phương Cẩm Chi chùng xuống.

Bạn đang đọc truyện *The Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Bức hôn

"Tứ lang, huynh không cần phải làm như vậy, ta không nhận nổi cái quỳ của huynh đâu." Lục Giai Bò nghiêng đầu, phản phó nha hoàn sau lưng đỡ Tần Tứ lang đứng dậy.

"Giai Bò, nàng phải tin tưởng ta!" Tần Cẩm Phong bước lên một bước. Lại thấy Lục Giai Bò lùi về phía sau một bước, hấn không thể không dừng bước

lại.

"Chuyện này không liên quan đến việc tin tưởng. Chuyện đã đến nước này, huynh còn có thể làm gì nữa?" Lục Giai Bồ chậm rãi lắc đầu. "Huynh không thể không lấy nó."

Lục Giai Bồ quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Lục Giai Nhân đang rơi lệ nhìn Tần Cẩm Phong, nàng muốn cười lạnh, nhưng chỉ còn lại sự mệt mỏi. Trong lòng nàng hiểu, chuyện liên quan đến hai gia tộc, Tần Cẩm Phong không thể không lấy Lục Giai Nhân.

"Tại sao không thể? Ta với nàng ta trong sạch!" Tần Cẩm Phong vô cùng nóng nảy, nhưng trong lòng hắn không khỏi hốt hoảng. Hắn cũng hiểu chuyện phát triển tới mức này, muốn làm như không có chuyện gì xảy ra mà lấy Lục Giai Bồ thì thật sự quá khó khăn.

"Duyệt phận của ta và huynh đã hết, sau này đừng gặp lại." Lục Giai Bồ cười thoải mái thản nhiên.

"Ta muốn trở về." Lục Giai Bồ nói với Phương Cần Chi đang đỡ nàng.

Phương Cần Chi muốn khuyên, nhưng vẫn nuốt mấy lời muốn nói trở vào. Nàng đỡ Lục Giai Bồ quay trở về, trước khi đi còn lạnh lùng liếc mắt nhìn Tam nãi nãi và Lục Giai Nhân.

Tần Cẩm Phong ngăn người nhìn theo bóng lưng đang rời đi của Lục Giai Bồ, trước mắt vẫn hiện lên nụ cười má lúm đồng tiền thoáng qua của nàng trước đi bỏ đi không thể nào gạt khỏi tâm trí. Tần Cẩm Phong vốn chỉ có trách nhiệm đối với thế tử tương lai, nhưng trong giờ khắc này, trái tim lại vì cô nương dịu dàng như nước này mà nổi sóng.

Tần Vũ Nam liên tiếp nhảy mũi hai cái, lúc này Tần Cẩm Phong mới hồi phục tinh thần.

"Vũ Nam, đã bảo muội không cần đi theo rồi mà." Tần Cẩm Phong cời áo khoác ngoài choàng lên người Tần Vũ Nam.

Phương Cần Chi quay đầu lại, dùng đôi mắt sâu thẳm liếc nhìn đôi huynh muội này. Nàng hí hửng, trong mắt thoáng qua chút tính toán.

Sau ngày hôm đó, Lục Giai Bồ cũng không tiếp tục làm âm tử tự sát. Khóe miệng của nàng vẫn treo một nụ cười nhàn nhạt như trước, nàng vẫn ăn cơm đúng bữa, nghỉ ngơi đúng giấc. Nhưng cả người vẫn bắt đầu gầy đi.

Lúc Phương Cần Chi nói chuyện với nàng ấy, nàng ấy sẽ nghiêm túc lắng nghe, còm mím cười đáp lại. Nhưng mỗi lần thất thần, nỗi cô đơn trong mắt không thể nào gạt đi được. Như một người mất hồn.

Nàng thật sự đã bị chính mình mẫu thân và muội muội của mình tổn thương thấu tận tâm can, lúc Tam nãi nãi và Lục Giai Nhân đến thăm nàng, nàng cũng không khóc không nháo, không còn nhắc đến những chuyện ngày hôm đó. Vẫn là Lục Giai Bồ có tri thức hiểu lễ nghĩa như trước đây, dịu dàng hiền thực lương thiện. Chỉ là ánh mắt của nàng khi nhìn Tam nãi nãi và Lục Giai Nhân đã thay đổi. Ánh mắt của nàng lạnh lẽo, không mang theo một chút tình cảm nào, thậm chí ngay cả thù hận cũng không có, giống như nhìn người xa lạ.

Phương Cần Chi cũng nghĩ ra vài biện pháp trêu chọc Lục Giai Bồ, nhưng hiệu quả quá nhỏ. Phương Cần Chi cũng chỉ có thể thở dài theo nàng ấy. Lục Giai Bồ nói không sai, vô luận là Lục gia hay là Tần gia đều không phải là gia đình bách tính tầm thường, há có thể vì hôn sự của con cháu mà làm hỏng mối quan hệ.

Mối liên hôn giữa Lục gia và Tần gia không bị hủy bỏ, hôn kỳ cũng không dời lại, có điều tân nương Lục Giai Bồ đã đổi thành Lục Giai Nhân.

Nghe nói Tần Cẩm Phong đã từng phản đối, nhưng bị trưởng bối trong nhà dùng gia pháp rất nặng. Lúc Phương Cần Chi nói việc này cho Lục Giai Bồ, Lục Giai Bồ cũng chỉ cười nhạt, không bộc lộ cảm xúc gì quá lớn.

Phương Cần Chi cảm thấy Lục Giai Bồ của ngày hôm qua đã chết.

Ngày mười lăm tháng giêng sẽ là ngày Lục Giai Bồ nhập cung, thậm chí Phương Cần Chi còn cảm thấy nàng ấy có thể rời đi trước ngày đại hôn của Tần Cẩm Phong và Lục Giai Nhân cũng là một chuyện tốt. Phương Cần Chi nhìn chán hi thêu gần xong, quyết định cầm châm thêu lên thêu tiếp.

Nhập cung làm phi tần không phải là đón dâu thông thường, thậm chí cũng không dùng đến đồ cưới. Nhưng Phương Cần Chi vẫn muốn tặng bộ giường hỉ này cho Lục Giai Bồ. Hôm nay đã là ngày mười hai tháng giêng, không còn được mấy ngày. Phương Cần Chi không dám trì hoãn, nghiêm túc thêu.

"Cô nương, Nhị lang Phương gia đến." Mễ Bảo Nhi chạy thẳng một đường lên lầu thông báo với Phương Cần Chi.

"Nhị ca?" Phương Cần Chi hơi sững sốt, sau đó chợt nhớ ra điều gì, lập tức trở nên vui mừng, nàng buông tú hoa châm trong tay xuống, nâng váy vội vã xuống lầu.

Phương Kim Ca đang ở trong phòng khách chờ Phương Cần Chi, trên chiếc bàn bên cạnh hắn là một hộp gấm.

"Nhị ca!" Phương Cần Chi len lén liếc nhìn cái hộp gấm trên bàn trước, mới cười hi hi nói: "Đa tạ nhị ca!"

Phương Kim Ca đã sớm bị thuyết phục bởi Phương Cần Chi, cái này gọi là đám đá không đầu lại mặt cười, những năm qua, cho dù hắn có đối xử với nàng không khách khí nhiều như thế nào, nàng vẫn luôn nở nụ cười ngọt ngào, vẫn luôn có biểu hiện không thèm để ý chút nào. Phương Kim Ca từng cảm thấy Phương Cần Chi là một người rất có tâm kế, nhưng đã nhiều năm trôi qua, vẫn chưa thấy nàng gây ra bất cứ chuyện xấu xa gì. Cùng với sự

trường thành của tuổi tác, suy nghĩ của Phương Kim Ca cũng dần dần thông suốt, cho dù nàng có tâm kế như thế nào cũng không mưu tính trên người hần được, nên thái độ của hần đối với nàng hai năm qua cũng hòa hoãn hơn nhiều.

"Được rồi, muối nhớ là đã thiếu ta một phần nhân tình là được! Thứ này vất vả lắm ta mới lấy được cho muối đấy." Phương Kim Ca nói xong liền đứng dậy. "Đồ cũng đã đưa tới cho muối rồi, ta đi đây."

"Nhị ca, đợi đã!" Phương Cần Chi ngăn hần lại. "Sao có thể đi vội vàng như vậy, ngay cả một chén trà cũng chưa uống. Ta pha trà cho Nhị ca uống có được hay không? Nếu Nhị ca có thể ở lại dùng bữa tối thì còn gì bằng!"

"Không ở lại ăn tối." Phương Kim Ca từ chối.

"Vâng!" Phương Cần Chi mạnh mẽ gạt đầu. "Vậy là ở lại uống trà?"

Phương Cần Chi đẩy Phương Kim Ca ngồi xuống, rồi vội vàng phân phó Mễ Bảo Nhi và Diêm Bảo Nhi đi lấy trà cụ.

Phương Kim Ca muốn không quan tâm đến nàng, nhưng Phương Cần Chi thật sự quá nhiệt tình, nên hần cũng miễn cưỡng ở lại uống trà, thậm chí còn ở lại dùng cơm tối với cùng nàng.

Cuối cùng cũng lấy được thứ này, trong lòng Phương Cần Chi vô cùng vui vẻ. Lúc Phương Kim Ca rời đi, nàng còn đích thân tiễn hần.

Ngày mùa đông rất mau tới, sau khi Phương Cần Chi tiễn Phương Kim Ca, trở về tiểu viện của mình thì chân trời đã thẫm lại. Cho nên Lục Vô Nghiên đứng nhìn nàng ở cuối con đường lát gạch đá xanh thật lâu, nàng cũng không chú ý.

Cho đến khi Phương Cần Chi đến gần, mới phát hiện ra Lục Vô Nghiên.

"Tam ca ca, sao huynh lại ở đây?" Phương Cần Chi kinh ngạc bước đến gần Lục Vô Nghiên. Thật sự thì Lục Vô Nghiên rất lười, từ lúc ở phủ Ôn Quốc Công cho nay, hần chưa từng ra khỏi viện Thùy Sao. Cho nên khi Phương Cần Chi nhìn thấy bóng dáng của hần bên vệ đường, mới cảm thấy kinh ngạc.

Lục Vô Nghiên rất không vui.

Hần thật sự đã đứng ở đây rất lâu, đưa mắt nhìn Phương Cần Chi tiễn Phương Kim Ca rời đi, nhìn Phương Cần Chi nghiêng đầu cười đùa với Phương Kim Ca, nhìn mi mắt của Phương Cần Chi cong lên hình trăng khuyết.

Thật sự rất khó chịu, thật sự.

Phương Cần Chi nhận ra sắc mặt của Lục Vô Nghiên không được tốt lắm, nàng dè dặt hỏi: "Tam ca ca, ai đã làm cho huynh mất hứng vậy?"

"Muội."

Phương Cần Chi nhú mày suy nghĩ, nghĩ lại hai ngày nay mình có làm cái gì chọc giận Lục Vô Nghiên hay không. Nhưng nàng nghĩ mãi cũng chẳng ra chút manh mối nào. Bởi vì chuyện của Lục Giai Bò, mấy ngày nay Phương Cần Chi cũng không ở bên cạnh Lục Giai Bò, chỉ ở trong lầu các của mình thêu thùa hỉ. Hoàn toàn không có cơ hội chọc giận Lục Vô Nghiên nha!

Không cần biết vì sao, cứ lấy lòng trước rồi hãy nói!

Phương Cần Chi cười hi hi kéo tay Lục Vô Nghiên, ngọt ngào nói: "Tam ca ca, trời tối rồi. Chúng ta trở về có được hay không? Lát nữa sẽ lạnh đó!"

Lục Vô Nghiên không lên tiếng, sắc mặt vẫn âm u.

Phương Cần Chi suy nghĩ một lúc, thử kéo Lục Vô Nghiên đi, Lục Vô Nghiên cũng không cự tuyệt, để mặc cho nàng kéo đi.

Phương Cần Chi lập tức uốn cong đôi mắt, kéo tay Lục Vô Nghiên đi về hướng viện Thùy Sao. Bảo Mễ Bảo Nhi đi theo nàng trước đó trở về một mình. Đã nhiều năm như vậy, mỗi lần Phương Cần Chi đến viện Thùy Sao đều không cho nha hoàn của mình theo vào.

Sau khi đến viện Thùy Sao, sắc mặt của Lục Vô Nghiên vẫn chẳng khá hơn. Phương Cần Chi biến đổi đủ kiểu nói đùa chọc hần cười.

Nhập Huân mới lặng lẽ nói cho Phương Cần Chi biết Lục Vô Nghiên vẫn chưa dùng bữa tối. Phương Cần Chi mới bừng tỉnh đại ngộ, nàng vội bảo Nhập Huân và Nhập Trà mang bữa tối lên, kéo Lục Vô Nghiên đến bàn cơm.

"Được rồi, Cần Chi biết sai rồi. Muội không nên ăn tối một mình, còn quên báo lại cho Tam ca ca. Tam ca ca đang đợi muội có đúng hay không?" Phương Cần Chi gấp mấy mấy món Lục Vô Nghiên thích ăn đặt trước mặt hần.

Sắc mặt của Lục Vô Nghiên hòa hoãn hơn một ít, nhưng vẫn không chịu động đũa như cũ.

Phương Cần Chi nhú mày ra sức suy nghĩ một lúc, nàng đi tới bên cạnh Lục Vô Nghiên, xoa xoa bụng hần, sau đó hắng giọng một cái, cố ý lớn tiếng nói: "Vô Nghiên ngoan, tỷ tỷ đút cơm cho đệ nha."

"Nào, há mồm!" Nàng nói xong liền đưa muỗng đến khoe miệng Lục Vô Nghiên. "Không nên ngang bướng, phải nghe lời!"

Lục Vô Nghiên phì cười, hần thuận thế ôm lấy vòng eo thon thả của Phuong Cẩn Chi, đặt nàng lên đùi. Phuong Cẩn Chi cố gắng nắm chặt cái muỗng, những vẩn dề nước canh vẩy vào người Lục Vô Nghiên hai giọt.

"Vừa rồi muội tự xưng là gì, hả?" Lục Vô Nghiên từ từ đến gần, chớp mũi của hần gần như chạm vào chớp mũi của Phuong Cẩn Chi.

Phuong Cẩn Chi rút cổ, chột dạ nói: "Ai bảo huynh không chịu ăn cơm, giờ tính trẻ con....."

"Biết vì sao ta tức giận không?" Lục Vô Nghiên bắt đầu dĩ hời nàng.

"Biết chứ! Bởi vì hôm nay muội giữ Nhị ca lại dùng bữa tối mà quên nói với Tam ca ca, làm hại Tam ca ca chờ muội đói bụng!"

Lục Vô Nghiên lạnh mặt: "Muội giữ hần lại hơn một canh giờ!"

Phuong Cẩn Chi sững sốt, mới không thể tưởng tượng nổi nói: "Nhưng huynh ấy là Nhị ca của muội!"

"Nghĩa huynh thôi, cũng không phải ca ca thân sinh!"

Phuong Cẩn Chi mím môi, nàng cầm một khối liên hoa tô trong đĩa nhỏ trên bàn nhét vào khóe miệng của Lục Vô Nghiên, mắt hững hờ: "Rốt cuộc có ăn hay không?"

Lục Vô Nghiên hung dữ trợn mắt nhìn nàng, thật lâu mới tình nguyện há miệng ăn vào.

Phuong Cẩn Chi buồn bực không vui gấp một miếng thịt hươu, cũng không nói chuyện, đưa tới khóe miệng của Lục Vô Nghiên. Lục Vô Nghiên nhìn nàng, vẫn mở miệng ra ăn.

"Tự mình ăn có được hay không?" Phuong Cẩn Chi hỏi.

Lục Vô Nghiên không lên tiếng.

Phuong Cẩn Chi kiên trì được một lúc, vẫn đầu hàng trước. Nàng chọn mấy món mà Lục Vô Nghiên thích ăn, dứt từng miếng từng miếng cho hần. Nàng trung bộ mặt thối dứt cơm, Lục Vô Nghiên cũng đưa cái mặt thối ăn cơm.

Không ai nói chuyện, một người dứt, một người ăn.

Nếu không phải người này đang ngồi trong ngực người kia, còn làm ra hành động dứt cơm thân mật như vậy, thì sẽ giống như đang gây gỗ giận đối.

Mắt thấy Lục Vô Nghiên đã ăn không ít, sức ăn của hần đã khá hơn năm xưa rất nhiều. Phuong Cẩn Chi gấp một miếng Lạt Từ Kê (gà hầm hạt dẻ) đưa tới miệng Lục Vô Nghiên, nhưng khi Lục Vô Nghiên vừa há miệng định ăn thì nàng nhanh chóng thu tay lại, nhét vào miệng mình.

Lục Vô Nghiên ngẩn ngơ, sau đó bụng lấy mặt Phuong Cẩn Chi bất ngờ hôn xuống, đầu lưỡi tách môi nàng ra, đoạt lại miếng Lạt Từ Kê vừa rơi vào miệng Phuong Cẩn Chi.

Phuong Cẩn Chi ngơ ngác nhìn hai má Lục Vô Nghiên nhúc nhích nhai nuốt miếng Lạt Từ Kê lẫn nước miếng của nàng.

Cho đến khi Lục Vô Nghiên đã hoàn toàn nuốt hết miếng Lạt Từ Kê, Phuong Cẩn Chi mới kịp đỏ mặt.

"Tam ca ca, sao huynh có thể làm vậy!" Phuong Cẩn Chi đỏ mặt.

Lục Vô Nghiên lại cúi đầu, liếm nước sốt còn dính trên môi Phuong Cẩn Chi. Hần nghiêm trang nói: "Bởi vì muội chọc giận ta."

"Hiện tại muội cũng tức giận!" Phuong Cẩn Chi lớn tiếng.

"Vậy muội cũng tới đoạt lại đi." Lục Vô Nghiên cười cười gấp một miếng Lạt Từ Kê, rồi dùng răng cắn lại, chờ Phuong Cẩn Chi tới ăn.

Phuong Cẩn Chi mở to mắt, không để ý tới hần, nhỏ giọng lầm bầm một tiếng: "Vô lại."

Lục Vô Nghiên cầm một cái chén không trên bàn phun miếng Lạt Từ Kê ra. Hần cau mày nói: "Miếng này mùi vị không ngon, thiếu một loại gia vị so với miếng vừa rồi."

"Vô si....." Phuong Cẩn Chi càng đỏ mặt hơn.

Thiếu một loại gia vị gì chứ, ý của Lục Vô Nghiên rõ ràng là nói miếng Lạt Từ Kê vừa rồi có dính nước miếng của nàng!

"Tối nay ngủ lại đây đi." Lục Vô Nghiên ra lệnh.

Phuong Cẩn Chi xoay đầu lại nhìn hần chăm chăm, nhưng ngoài dự đoán của Lục Vô Nghiên là nàng lại không hề phản đối.

Lục Vô Nghiên không khỏi "Ồ" một tiếng.

Phương Cần Chi nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Muội chưa từng quên....."

Nàng chưa từng quên ngày mười ba tháng giêng là sinh thần của Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên lập tức nở nụ cười, hần tiến đến gần nhìn thẳng vào mắt Phương Cần Chi, hỏi: "Ta có thể tự chọn lễ vật không?"

Phương Cần Chi xoay xoay vặn vặn nói: "Không phải huynh đã bảo muội ở lại đây với huynh tối nay sao?"

Lục Vô Nghiên cúi đầu, chống trán vào trán Phương Cần Chi, cười khế.

Lúc này Phương Cần Chi mới phản ứng được mình vừa nói một câu thật sự rất dễ gây hiểu lầm, nàng vội vàng giải thích: "Muội không có ý đó..... Là tách ra ngủ!"

"Ta thì không."

Lục Vô Nghiên vừa dứt lời, đã đứng dậy, ôm Phương Cần Chi đến phòng mình. Hần đặt nàng lên trên giường, nói: "Ồ đây chờ ta." -- hần muốn đi tắm.

Lục Vô Nghiên rất vui. Mặc dù Phương Cần Chi còn quá nhỏ, nhưng hần vẫn không nhịn được ôm nàng, quả thật giống như uống rượu độc để giải khát.

Sau khi Lục Vô Nghiên tắm rửa xong, lúc trở về chỉ tùy tiện khoác một chiếc cảm bào rộng thùng thình, trong phòng không một bóng người, Phương Cần Chi cũng không ở trong phòng. Sắc mặt của Lục Vô Nghiên lập tức trầm xuống.

Hần xoay người cầm một cái áo lông, vừa mặc vừa đi ra ngoài, quyết tâm muốn bắt lại Phương Cần Chi chưa lâm trận đã bỏ trốn kia.

Hần vừa mới xuống tới lầu dưới, đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đó.

Trên người Phương Cần Chi đang mặc một cái áo choàng nhỏ màu đỏ, vội vã chạy về, mang theo cả cái lạnh giá của mùa đông. Trong ngực nàng đang ôm sáu bảy cái hộp gấm, hộp gấm này chồng lên hộp gấm kia, che khuất gần cả gương mặt nàng.

Nàng nhìn thấy Lục Vô Nghiên mực, vội vàng nói: "Tam ca ca, mau tới giúp một tay đi, muội cảm không nổi nữa rồi..., thật nặng!"

Lục Vô Nghiên lập tức chạy tới, ôm mấy thứ linh khinh trong ngực nàng. Quả thật khá nặng.

"Cái gì đây?" Lục Vô Nghiên vừa hỏi vừa lấy cái hộp gấm trên cùng xuống, mở nó ra.

"Hồng Tí Thạch Nghiễn?" Lục Vô Nghiên lấy cái nghiễn mực bằng đá Hồng Tí trong hộp gấm ra, trong ánh nến nó tỏa ra nhiều sắc màu đẹp đẽ, kinh diễm.

Hần ngấm nghĩa một hồi, mới cẩn thận đặt Hồng Tí Thạch Nghiễn vào lại trong hộp gấm. Sau đó mở hộp gấm thứ hai. Bên trong hộp gấm thứ hai là một khối Tứ Khước Nghiễn màu đen tím. Tron bóng như ngọc, tron mà không trượt. Lục Vô Nghiên khẽ gõ một cái, nó liền phát ra tiếng boong boong của vàng đá.

Trong hộp gấm thứ ba vẫn là nghiễn mực, Lục Vô Nghiên đưa nó đến gần ánh nến. Đó là một khối Hạ Lan Nghiễn được tạo thành từ hạ lan thạch, mặt trên là sự pha trộn giữa màu xanh lá cây và màu tím than, màu sắc vô cùng rõ nét.

Trong hộp gấm thứ tư là một khối Long Vĩ Nghiễn. Long Vĩ Nghiễn rất cứng rắn, như những thớ thịt bằng ngọc, nước không tron giữ bút, tron bóng không chông mực.

Trong hộp gấm thứ năm là một khối Tùng Hoa Ngự Nghiễn chỉ điêu khắc duy nhất một cây tùng.

Trong hộp gấm thứ sáu vẫn là một cái nghiễn mực, Tứ Châu Thạch Nghiễn.

Trong hộp gấm thứ bảy vẫn là một cái nghiễn mực. Đó là một khối Rừng Nê Nghiễn đông không lạnh, hạ không khô. Đỉnh nghiễn mực điêu khắc một con sư tử, chạm trổ vô cùng tinh xảo. Nói là nghiễn mực, nhưng còn tinh xảo hơn cả những viên ngọc đẹp nhất.

"Thích không? Thích không?" Phương Cần Chi hỏi dồn dập.

Trong lúc Lục Vô Nghiên lần lượt xem xét mấy cái nghiễn mực ở trên bàn, Phương Cần Chi vẫn im lặng ngồi ngay bên cạnh, nhìn hần không chớp mắt, không muốn bỏ qua bất cứ biểu hiện nào trên mặt Lục Vô Nghiên, tràn ngập chờ mong.

"Thích." Lục Vô Nghiên đặt nghiễn mực thứ bảy vào trong hộp gấm, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về mặt rất chờ mong của Phương Cần Chi, hỏi: "Tại sao lại nghĩ đến đưa cho ta bảy cái nghiễn mực? Bảy cái, có hơi nhiều."

"Một năm một khối, không nhiều lắm." Phương Cần Chi lắc đầu một cái.

Lục Vô Nghiên lại ngần ra.

"Năm đó lúc Cẩn Chi đưa cho Tam ca ca cái nghiên mực đầu tiên, Tam ca ca đã từng nói cho muội biết, trên thế gian này có Thập Đại Danh Nghiên (mười cái nghiên mực nổi tiếng). Cho nên, sinh thân mỗi năm của Tam ca ca, muội đều tìm cho Tam ca ca một cái nghiên mực nổi tiếng một phương. Năm năm trước, vẫn không có cơ hội đưa cho Tam ca ca, nên hôm nay đều đưa hết cho huynh! Tam ca ca, huynh có thích hay không?" Phương Cẩn Chi kéo tay Lục Vô Nghiên, dùng đôi mắt sáng ngời yêu kiều nhìn Lục Vô Nghiên.

"Thích, rất thích." Lục Vô Nghiên cầm ngược lại tay của Phương Cẩn Chi, trong lòng phức tạp.

Lúc hần rời đi, Phương Cẩn Chi chỉ hơn sáu tuổi, nàng nhỏ như vậy mà phải tìm kiếm mấy cái nghiên mực cổ này khắp nơi, thật sự không phải chuyện dễ dàng.

Nghe Lục Vô Nghiên nói thích, Phương Cẩn Chi không khỏi vui vẻ. Nàng chỉ chỉ cái Rừng Nê Nghiên nổi danh một phương trong hộp gấm thứ bảy, nói: "Cái Rừng Nê Nghiên này muội đã tìm rất lâu. Vất vả lắm mới tìm được, nhưng người ta lại không chịu bán. Không có cách nào, muội cầu xin Nhị ca rất lâu, huynh ấy mới chịu giúp muội tìm cách lấy về."

Phương Cẩn Chi làm mặt quỷ: "Tính tình của Nhị ca rất xấu xa, cầu huynh ấy giúp đỡ, huynh ấy lại cho muội thấy rất nhiều sắc mặt....."

Không biết có phải vì Phương Cẩn Chi nói xấu Phương Kim Ca trước mặt hần hay không, mà trong lòng Lục Vô Nghiên vô cùng thoải mái, hần nén cười, nói: "Muội cần gì phải đi cầu hần, không đáng."

"Sao lại không đáng? Chỉ cần Tam ca ca vui vẻ thì như thế nào cũng đều đáng giá!" Phương Cẩn Chi cười khanh khách nhìn hộp gấm bày trên bàn. "Cộng thêm cái Thao Nghiên lần đầu tiên đưa cho Tam ca ca, tổng cộng muội đã tặng cho Tam ca ca tám cái nghiên mực cổ nổi tiếng rồi! Thập Đại Danh Nghiên chỉ còn hai năm là có thể gom đủ!"

Phương Cẩn Chi nghiêng đầu, hàng mi nét mày cong lên. Đôi mắt mênh mông của nàng sáng lấp lánh.

Lục Vô Nghiên ho nhẹ một tiếng, nói: "Không còn sớm nữa, có phải nên đi ngủ rồi hay không?"

"Ừ, muội đi tắm đây!" Phương Cẩn Chi nói xong liền xoay người đi vào tịnh thất.

Nhìn theo bóng lưng của nàng, Lục Vô Nghiên nhíu mày. Hần không biết hần giữ Phương Cẩn Chi lại rốt cuộc có đúng hay không, hơn nữa..... thái độ của Phương Cẩn Chi như vậy, có phải quá bình tĩnh rồi hay không.

Sao lại không dò mặt?

Sao lại không nói lấp?

Sao lại không khăn trương?

Chẳng lẽ lại cố ý giả vờ, chỉ vì biết hần nhất định sẽ không bao giờ làm gì nàng?

Lục Vô Nghiên nghiêm túc suy nghĩ: có lẽ nên thật sự làm cái gì đó với nàng mới đúng.

"Mười ba....." Lục Vô Nghiên vô lực ngã người ra sau ghế, thật sự quá nhỏ mà.

Lúc Phương Cẩn Chi càng ngày thơ xấu hổ, Lục Vô Nghiên lại càng thích trêu chọc nàng. Nhưng hôm nay, sau khi Phương Cẩn Chi tắm xong trở lại, bình bình thần thần nằm bên cạnh hần, còn kéo tay Lục Vô Nghiên thì Lục Vô Nghiên lại trở thành quân tử.

"Tam ca ca." Phương Cẩn Chi nhích đến gần Lục Vô Nghiên. "Huynh nói xem, chưa xuất giá như muội đã cùng với huynh quần lấy nhau như vậy, có phải sẽ bị đim lồng heo hay không?"

Ba từ "quần lấy nhau" này thật là chói tai, Lục Vô Nghiên nhíu nhíu mày.

Lục Vô Nghiên suy nghĩ một chút, nói: "Cẩn Chi, muội biết rõ con người ta, ta không bao giờ để ý đến người khác. Nhưng điều này không có nghĩa ta sẽ ép buộc muội, uất ức muội, bảo muội mặc kệ cái nhìn của người khác giống như ta. Nếu muội cảm thấy như vậy là không tốt, ta cũng sẽ không miễn cưỡng muội."

Lục Vô Nghiên cào cào vào chóp mũi nàng, cung chiều nhìn nàng, hỏi: "Bằng không bây giờ ta đưa muội về nhé?"

Đây là phủ Ôn Quốc Công lắm người nhiều miệng, không phải biệt viện thanh tịnh của Trường Công Chúa.

Phương Cẩn Chi nặng nề thở dài.

"Đừng, đừng thờ dài. Ta sẽ đưa muội về ngay. Tam ca ca không trêu muội nữa." Lục Vô Nghiên nói xong liền ngồi bật dậy.

Phương Cẩn Chi mất hứng trừng mắt liếc hần một cái, nói: "Tam ca ca, không phải huynh nói huynh rất thông minh sao? Nhưng sao ngay cả ý trên lời nói của muội cũng không hiểu?"

Phuong Cẩn Chi lật người, rầu rĩ không vui nằm ngửa trên giường, bĩu môi, không thèm nhìn Lục Vô Nghiên.

Lục Vô Nghiên không thể không cẩn thận nhớ lại mấy lời Phuong Cẩn Chi vừa nói thêm một lần nữa.

"Thật ngốc!" Phuong Cẩn Chi nhỏ giọng lầm bầm.

Thấy Lục Vô Nghiên vẫn chưa nghĩ ra, Phuong Cẩn Chi xốc chân ngồi dậy, nhìn Lục Vô Nghiên, hỏi: "Tam ca ca, nhất định phải lên chùa làm hòa thượng trên danh nghĩa trước sao? Thành thân trước không được hả? Nhất định phải chờ muội cập kê mới thành thân sao? Mười ba thì sao? Mười ba thì không thể thành thân hả?"

Phuong Cẩn Chi oán trách đẩy Lục Vô Nghiên một cái, nói: "Tam ca ca, muội đang bức hôn đấy....!"

Lục Vô Nghiên giống như được khai sáng.

Đúng vậy, tại sao hẳn nhất định phải chờ Phuong Cẩn Chi cập kê mới thành thân chứ? Mặc dù tuổi nàng vẫn còn nhỏ, thân thể vẫn còn chưa phát triển, nhưng cũng có thể lấy nàng về trước, từ từ chờ nàng lớn lên....

"Cẩn Chi của ta thật thông minh!" Lục Vô Nghiên nâng mặt Phuong Cẩn Chi lên, hôn thật mạnh lên môi nàng một cái "chụt".

Hắn bắt đầu tưởng tượng cuộc sống sau khi lấy nàng, sau khi lấy nàng có thể ôm nàng ngủ mỗi đêm, mỗi sáng mở mắt ra, mỗi tối trước khi nhắm mắt lại, nàng đều ở bên cạnh. Mặc kệ là trước mắt hay sau lưng người khác, hắn muốn nắm tay nàng liền nắm, muốn ôm nàng liền ôm!

Thật ra thì Phuong Cẩn Chi cũng có chút lo sợ cho riêng mình.

Trước đó, Cẩm Hi Vương Phi cũng đã chỉ điểm cho nàng mấy câu, đã cảnh giác nàng để nàng đặc biệt lưu tâm đến hôn sự của nàng và Lục Vô Nghiên. Hiện tại lại xảy ra chuyện của Lục Giai Bò, hôn kỳ của Lục Giai Bò còn không đến ba tháng, vẫn có thể xảy ra chuyện như vậy.

Cho nên, Phuong Cẩn Chi lo sợ.

Nàng sợ biến cố, sợ có kẻ xấu tác yêu tác quái đoạt mất Tam ca ca của nàng

Bạn đang đọc truyện *Thê Khổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Phong phi

Ngày mười lăm tháng giêng, Lục Giai Bò phải nhập cung. Trước đó vì hôn sự của nàng và Tần Từ lang, trong nhà đã sớm chuẩn bị tất cả đồ cưới cho nàng, nhưng khi nàng rời phủ lại không chịu mang theo cái gì. Tam nãi nãi khổ sở khuyên lơn, khóc lóc thảm thương, nhưng Lục Giai Bò chỉ chậm rãi lắc đầu, khỏe miệng nở nụ cười yếu ớt xa cách. Lúc bấy giờ Tam nãi nãi mới biết trường nữ muốn đoạn tuyệt quan hệ mẫu nữ với bà ta, không muốn lấy một phần một hào nào của Lục gia. Tam nãi nãi khóc đến ngất đi.

Cuối cùng vẫn là lão thái thái gọi Lục Giai Bò đến, tận tình trấn an một phen, rồi kín đáo đưa cho nàng một xấp ngân phiếu thật dày.

Lão thái thái thật sự đau lòng con cháu trong nhà. Có ai cam lòng đưa cô nương gia như hoa như ngọc vào trong cung chứ? Tình cảnh hiện tại của Hoàng Đế, làm như vậy chẳng khác nào đưa Lục Giai Bò thẳng tới Hoàng Lăng. Mặt khác, lão thái thái cũng có một chút tính toán của mình. Tình cảnh sau này ai có thể ngờ chứ? Trong cung được sủng ái chỉ là chuyện lúc sớm lúc chiều, chuyện lần này Tam phòng đã làm rất quá đáng. Lão thái thái sợ đứa trẻ từ trước đến giờ vẫn ôn hòa sẽ tồn tại hận ý đối với Lục gia.

"Hài tử, cuối cùng chuyện cực nhọc này lại rơi lên người con. Con là một đứa bé thông suốt và hiểu chuyện, tổ mẫu cũng rất đau lòng cho con. Hài tử, con yên tâm. Dđanlqdo^'n. Nếu sau này trong cung sinh biến....." Lão thái thái nhỏ giọng. "Nói một câu đại bất kính, sau khi Bệ Hạ băng hà, tổ mẫu có phải liều cái mạng này cũng sẽ cứu con về. Tuyệt đối không để cho con khốn khổ trong Hoàng Lăng!"

Ngón tay của Lục Giai Bò run rẩy, nàng đứng dậy rồi quỳ xuống trước mặt lão thái thái lạy ba lạy, nghẹn ngào nói: "Có lời này của tổ mẫu, tôn nữ chết cũng không oán."

Lục Giai Bò thật không oán hận lão thái thái. Nếu ban đầu danh ngạch tú nữ là nàng, cho dù trong lòng nàng khó chịu cũng sẽ lấy thân phận tôn nữ Lục gia cam tâm tình nguyện nhập cung.

Chỉ là đã hao phí thời gian, tâm đã lạnh.

Phuong Cẩn Chi tặng cho Lục Giai Bò một bộ chăn hi, Lục Giai Bò cũng không mang đi. Lục Giai Bò vuốt ve bề mặt trơn mịn của cái chăn bằng tơ lụa, trong mắt ẩn chứa sự kiềm nén âm thầm. Nàng buồn bã nói: "Biểu muội, Tử ty phải cô phụ tấm lòng của muội rồi. Phi tần trong cung không thể dùng màu đỏ."

"Là muội lo lắng không chu toàn....." Phương Cần Chi hung hăng cắn chặt môi, xoay người kín đáo đưa một hộp gấm đã sớm chuẩn bị đưa cho Lục Giai Bồ.

"Tứ biểu tỷ, muội biết lần này tiến cung tỷ không chịu mang theo cái gì. Nhưng dù sao chúng ta cũng phải vì bản thân mình mà cân nhắc! Muội nghe nói người trong cung thế lực nhất, hơn nữa sẽ khi dễ tú nữ mới tiến cung. Chứ từ không được sủng ái, bọn nô tài cũng sẽ lười biếng thất lễ. Trong hộp gấm này đều là bạc vụn đã được chia sẵn, để tỷ tỷ ban thưởng cho hạ nhân ở trong cung." Phương Cần Chi nắm tay Lục Giai Bồ. "Tứ biểu tỷ, tỷ đừng cự tuyệt muội! Muội sẽ khóc đấy!"

Lục Giai Bồ bị nàng chọc cười: "Được, ta nhận."

Lục Giai Bồ rũ mi im lặng một lúc rồi mới nói: "Cần Chi, hôm nay ta phải đi rồi, có mấy lời muốn nói với muội. Ta biết muội đang động tay động chân vào tư trang trong tay Tam nãi nãi."

Phương Cần Chi sửng sốt một chút.

"Muội đừng vội, bà ấy không biết." Lục Giai Bồ nói. "Biểu tỷ chỉ muốn nhắc nhở muội nếu muội muốn làm gì, thì động tác phải nhanh, gần đây bà ấy đang thiếu tiền, nên chắc không bao lâu nữa sẽ kiểm tra sổ sách."

Đợi đến khi Lục Giai Bồ đi rồi, Phương Cần Chi mới nhận ra Lục Giai Bồ đã không còn gọi Tam nãi nãi là "mẫu thân" nữa.

Người càng dịu dàng nhu nhược, khi đã tuyệt tình thì không thể vẫn hòa.

Phương Cần Chi nhìn xuống bộ chăn hi đỏ thắm trước mặt mình, phía trên là một bức bách hoa đồ tranh nhau khoe sắc, xinh đẹp lộng lẫy. Phương Cần Chi thở dài, sai Vệ mụ mụ tìm một cái rương Lê Hoa mộc hình vuông, để đựng quần áo, trân trọng bỏ vào đó bộ chăn hi đã từng đại biểu cho một khát khao mãnh liệt về tương lai.

Đêm đến, Tô công công khẽ khàng đi vào cung điện, hạ thấp giọng nói chói tai của mình xuống: "Bệ Hạ, không còn sớm nữa, nên nghỉ ngơi rồi."

Sở Hoài Xuyên "Ừ" một tiếng, ánh mắt vẫn không rời quyển sách đang cầm trên tay.

"Bệ Hạ, tối nay ngủ ở đâu ạ?"

Thấy Sở Hoài Xuyên không nói tiếng nào, Tô công công kiên trì, nói: "Bệ hạ, hôm nay mới vừa tiến cung một nhóm tú nữ."

Sở Hoài Xuyên nhướng mắt, tùy ý quét qua đồng hồ bài Tô công công đưa tới, không khỏi nhăn mày lại.

"Lục Giai Bồ? Sao có thể có nữ nhi Lục gia?"

"Hồi Bệ Hạ, tú nữ lần này đều là nữ nhi trọng thần hầu phủ trong triều."

Sở Hoài Xuyên không kiên nhẫn nói: "Nàng ấy đi."

"Dạ! Nô tài đi xử lý ngay!" Tô công công mừng rỡ đi thật nhanh, một đường đi thẳng tới cung Loạn Tú nơi bố trí tạm thời cho tú nữ.

Phi tần trong cung đều có cung điện của chính mình, luôn ngóng trông Bệ Hạ đích thân tới. Cấp bậc thấp hơn như tài tử và các tú nữ đều cùng ở trong cung Loạn Tú, chỉ chờ Bệ Hạ gọi. Chờ được thì có vị phận, chờ không được thì sống cô độc suốt quãng đời còn lại ở trong thâm cung này, hoặc cuối cùng tuần täng theo Bệ Hạ.

Hôm nay chỉ là ngày đầu tiên Lục Giai Bồ nhập cung, nàng và những tú nữ khác mới vừa thu xếp xong tất cả đồ đạc, Tô công công đã tới đây gọi người, thật khiến cho Lục Giai Bồ bất ngờ. Nàng dè xuống nỗi lo lắng trong lòng, đi theo Tô công công.

"Tham kiến bệ hạ." Lục Giai Bồ theo lễ tiết trong cung, quy củ quỳ lạy.

"Đứng dậy đi." Sở Hoài Xuyên ngẩng đầu nhìn nàng một cái, rồi "A" một tiếng.

Sở Hoài Xuyên đứng dậy, đi đến trước mặt Lục Giai Bồ, hỏi: "Người lạnh?"

Lục Giai Bồ hạ mi mắt, quy củ nói: "Thần thiếp không lạnh....."

Sở Hoài Xuyên thuận thế sờ soạng mặt của Lục Giai Bồ: "Lạnh như vậy còn nói không lạnh?"

Hắn chụp lấy cổ tay của Lục Giai Bồ, lôi nàng đến bên cạnh trường án: "Chỗ này ấm nè."

Cơ thể Lục Giai Bồ căng cứng, ngồi quỳ ở một bên, nhỏ giọng nói: "Tạ Bệ Hạ ân điển."

Trông mặt chán nản của Tô công công đảo một vòng, vội vàng bung tới một cái lò sưởi tay ấm áp cho Lục Giai Bò.

Cảm giác lạnh lẽo trên suốt quãng đường đến đây cứ như vậy mà từ từ vui đi.

Sở Hoài Xuyên nghiêng đầu, mang về mặt mới mẻ nhìn Lục Giai Bò. Lục Giai Bò biết hắn đang quan sát mình, nên không dám ngẩng đầu lên, chỉ căng thẳng đoan đoan chính chính ngồi quỳ một bên, mặc cho hắn quan sát.

"Lục Giai Bò, ngươi không nhớ Trầm sao?" Sở Hoài Xuyên giơ tay lên quơ quơ trước mặt Lục Giai Bò. "Một chút cũng không nhớ? Lúc ngươi còn nhỏ Trầm đã từng véo ngươi đó. Hắc, như vậy nè!"

Sở Hoài Xuyên đưa tay véo vào má Lục Giai Bò một cái.

Lục Giai Bò càng cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: "Thần thiếp nhớ....."

Sở Hoài Xuyên nhếch miệng bật cười: "Lúc đó ngươi mới một tuổi làm sao có thể nhớ? Cẩn thận Trầm trị ngươi tội khi quân!"

Thân thể Lục Giai Bò run lên, vội vàng quỳ lạy: "Xin Bệ Hạ giáng tội."

Nàng cắn môi một cái, nhưng vẫn nhỏ giọng nói: "Nhưng lúc thần thiếp bốn tuổi, Bệ Hạ cũng có véo....."

"Có sao?" Sở Hoài Xuyên cau mày, cẩn thận nhớ lại.

Lục Giai Bò không dám lên tiếng nữa.

Khi còn bé, Sở Hoài Xuyên rất thường xuyên ở phủ Ôn Quốc Công, khi đó Lục Giai Bò vừa sinh ra, lúc ấy Sở Hoài Xuyên cũng mới năm tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy bữa bé nhỏ nhắn như vậy, hắn cảm thấy đứa bé này thật mới mẻ, còn thường xuyên đến gặp nàng. Đợi đến khi Lục Giai Bò hơn một tuổi khó khăn lắm mới biết đi, hắn cảm thấy chơi rất vui còn véo má nàng mấy cái.

Về sau nữa, hắn rời khỏi phủ Ôn Quốc Công hồi cung làm Tiểu Hoàng Đế. Sau đó thỉnh thoảng hắn cũng có đến phủ Ôn Quốc Công mấy lần, hay là tại thời điểm đó đã khi dễ Lục Giai Bò? Sở Hoài Xuyên không nhớ rõ. Dù sao cô nương thiếu gia cả phủ Ôn Quốc Công đều đã từng bị hắn khi dễ ít nhất một lần.

Hắn cũng chỉ có thể nhớ rõ đáng về lúc một tuổi của Lục Giai Bò.

"Bệ Hạ, nên uống thuốc rồi." Tiểu cung nữ đi tới, mang theo một mùi thuốc nồng nặc.

Sở Hoài Xuyên lập tức nhíu mày, sắc mặt trầm xuống.

Tiểu cung nữ kinh hồn bạt vía đi tới, đặt chén thuốc lên một góc trường án, rồi sau đó cúi đầu đứng ở một bên.

Tô công công vội vàng khuyên nhủ: "Bệ Hạ, chén thuốc này không thể để nguội mới uống....."

Sở Hoài Xuyên bực bội dẫn mạnh chén trà trong tay xuống, Tô công công và tiểu cung nữ lập tức quỳ xuống.

Sở Hoài Xuyên chợt tiến đến trước mặt Lục Giai Bò, hỏi: "Ngươi không được hoan nghênh ở trong phủ Ôn Quốc Công hay đã đắc tội người nào? Vì sao bọn họ lại muốn đẩy ngươi cho một người sắp chết?"

Trong lòng Lục Giai Bò run lên, nàng vội vàng nói: "Bệ Hạ sẽ sống lâu trăm tuổi!"

Sở Hoài Xuyên bật cười một tiếng.

Lục Giai Bò do dự một lát, thử dò xét: "Bệ Hạ, thần thiếp đã từng nghe qua một câu chuyện xưa. Ngày trước, có một vị sử quan, hắn luôn có cảm giác mình bị bệnh, cả ngày buồn bực không vui. Thê tử của hắn thấy hắn bất an, liền mời đến rất nhiều danh y cho hắn. Những danh y đó đều nói với hắn là hắn không có bệnh, nhưng hắn vẫn không tin. Sau đó, hắn thật sự mắc bệnh, rồi chết sớm."

Sở Hoài Xuyên quan sát hàng mi nét mày của nàng không nói gì.

Trong lòng Lục Giai Bò có chút thấp thỏm, nàng nói tiếp: "Còn có một vị lão giả, mắc phải bệnh hiểm nghèo. Tất cả đại phu đều nói ông ấy sống không quá ba tháng. Nhưng vị lão giả đó lại hết sức lạc quan, những người sống lân cận lúc nào cũng nghe thấy tiếng cười khoan khoái của ông ấy. Cuối cùng vị lão giả này không chỉ không chết trong vòng ba tháng, ngược lại còn sống đến trăm tuổi....."

Sở Hoài Xuyên vẫn không nói chuyện, Tô công công và tiểu cung nữ vẫn quỳ trên mặt đất, trong điện nhất thời yên tĩnh.

Lục Giai Bò chợt thấy hối hận, nàng không nên nói nhiều như vậy.

"Lục Giai Bò, ngươi biết chăm sóc hài tử chứ?" Sở Hoài Xuyên đột nhiên hỏi.

Lục Giai Bò có chút mờ mịt, nàng không hiểu ý của Sở Hoài Xuyên lắm. Nàng gật đầu một cái, nói: "Chỉ từng chăm sóc đệ đệ muội muội ở trong nhà,

cái này có tính không?"

"Vậy ngươi nguyện ý giúp Trẫm chăm sóc Nhã Hòa Công Chúa chứ?" Sở Hoài Xuyên hỏi.

Trái tim Lục Giai Bò nhảy lên, không khỏi giật mình đứng đó.

Nhã Hòa Công Chúa là do Hoàng Hậu đã chết sinh ra, hiện tại cũng là con nối dòng duy nhất của Sở Hoài Xuyên, đến thời điểm này cũng chỉ là một hài tử ba tháng tuổi.

Tô công công cũng vô cùng khiếp sợ, hần vội vàng nói: "Bệ Hạ! Chuyện này..... không hợp quy củ....."

"Sao ngươi vẫn còn ở đây đâm chọt hả? Ngại không chương mắt?" Sở Hoài Xuyên bực bội trừng mắt nhìn hần.

Tô công công nhắm mắt nói: "Nô tài lui ra ngay..... Nhưng Bệ Hạ, không có tiền lệ giao Công Chúa Điện Hạ cho tú nữ mới vừa vào cung chăm sóc....."

Sở Hoài Xuyên suy nghĩ một lúc, hần nhìn Lục Giai Bò, cười nói: "Tối hôm nay, ngươi đã mở miệng nói một câu "sống lâu trăm tuổi", Trẫm phong ngươi là "Trường Phi" thì thế nào? Hay là "Tuế Phi" cũng được!" (nguyên văn câu nói của Lục Giai Bò là: Bệ hạ hội trường mệnh bách tuế)

Hần nói xong, bản thân đã cười lên ha hả.

Lục Giai Bò cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Thần thiết tạ bệ hạ ân điển....."

"Trẫm chọc ngươi đấy!" Sở Hoài Xuyên gõ nhẹ một cái cào trán Lục Giai Bò, "Hú, Phú Phi." (Hú: âm áp)

Hần bung chén thuốc trên trường án lên uống một hơi cạn sạch. Hần đã sớm không còn biết đáng là gì, uống thuốc cả đời, uống đến phiền muộn. Hần đứng dậy đi tới long sàng.

Lục Giai Bò mím môi một cái, vội vàng đứng dậy theo sau.

Sở Hoài Xuyên đột ngột xoay người lại, Lục Giai Bò cả kinh, vội vã dừng bước lại, suýt chút nữa đã đụng vào người hần. Có thể coi là như thế, hai người thật sự đứng rất gần, Lục Giai Bò không khỏi lui về phía sau một bước.

Sở Hoài Xuyên nghiêm trang nói: "Bằng không ngươi làm Hoàng Hậu của Trẫm đi?"

Lục Giai Bò kinh ngạc đứng đờ người, nhìn Sở Hoài Xuyên bằng ánh mắt khó tin.

Sở Hoài Xuyên lại cau mày lắc đầu một cái, nói: "Bây giờ còn chưa được, ngươi họ Lục. Mấy lão đầu rảnh rồi chẳng có gì làm ở trong triều khẳng định sẽ phản đối."

Lục Giai Bò âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hơi thả lỏng được đôi chút.

"Ngươi sinh cho Trẫm một hoàng tử đi? Bằng không..... Coi như ngươi có lên làm Hoàng Hậu, không có hoàng tử che chở cho ngươi. Đến khi Trẫm băng hà, ngươi cũng không sống được..... Rất đáng tiếc....."

Lục Giai Bò rũ mi lập lại một lần nữa: "Bệ Hạ sẽ sống lâu trăm tuổi....."

Ngày mười sáu tháng giêng, tin tức Lục Giai Bò được phong làm Hú Phi được truyền về.

Ngày thứ hai Lục Giai Bò nhập cung đã được phong làm Hú Phi, hơn nữa còn được chăm sóc Tiểu Công Chúa, không biết đã khiến bao nhiêu người kinh ngạc. Lão thái cũng nhẹ nhõm, trong lòng bà ta cảm thấy thật may mắn vì trước khi Lục Giai Bò nhập cung, bà ta đã đối xử với nàng ấy không tệ lắm, nếu để Lục Giai Bò ghi hận Lục gia, hậu quả thật sự không thể nào tưởng tượng nổi.

Tam nãi nãi vốn vui mừng cho nữ nhi, bà ta biết mình đã vì tiền tài mà bán nữ nhi, trong lòng áy náy khó chịu. Hiện giờ nghe nói nữ nhi ở trong cung được ân sủng, trong lòng bà ta thật vui mừng. Thế nhưng vui mừng đó kéo dài không tới một khắc, bà ta lại bắt đầu hoảng hốt. Bà ta đối xử không tốt với Lục Giai Bò như vậy, người trưởng nữ đã đoạn tuyệt quan hệ mẫu nữ với bà ta có thể lợi dụng thân phận để báo thù bà ta hay không?

Tam nãi nãi ăn ngủ không yên.

Còn Lục Giai Nhân, từ trước đến giờ đều không phải là một người có đầu óc thông minh thông suốt, nàng ta không nghĩ tới Tam nãi nãi lại lo lắng chuyện này. Nàng ta nghe nói Lục Giai Bò được phong phi, ngược lại có cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Đường như những áy náy trước kia đều hoàn toàn biến mất. Dù sao cuộc sống hiện tại của tỷ tỷ cũng không tồi! Có lẽ..... Có lẽ còn phải đa tạ nàng ta nữa đây. Nếu không nhờ nàng ta, sao tỷ tỷ có thể có được vận may như vậy chứ?

Nhưng Lục Giai Nhân cũng có chuyện buồn rầu -- Tần Tứ lang vẫn luôn làm mặt lạnh với nàng ta. Điều này khiến Lục Giai Nhân khóc rất nhiều lần. Nàng không tiếc phản bội chính tỷ tỷ của mình, không tiếc làm người xấu. Thậm chí không tiếc phá hư danh tiếng của mình! Nàng ta thích hần như vậy, sao hần lại có thể cô phụ mối tình thâm thiết của nàng ta chứ?

Phương Cần Chi vui buồn lẫn lộn.

Bởi vì hôm nay không chỉ là ngày Lục Giai Bồ được phong phi, cũng là ngày Lục Vô Nghiên khởi hành đi Quốc Triệu Tự.

Nàng vui cho Lục Giai Bồ, buồn vì phải xa cách Lục Vô Nghiên. Trên cung yến lần trước, Lục Vô Nghiên đã nói muốn xuất gia thay Hoàng Đế.[diendan1q](#). Cho dù sau này cũng chỉ đi một chuyến đến Quốc Triệu Tự vào ngày mừng một mười lăm hàng tháng. Nhưng tháng đầu tiên bắt đầu, hẳn phải đến ở trong Quốc Triệu Tự.

Phuong Cần Chi giúp Lục Vô Nghiên thu dọn đồ đạc, mặt mày bí xị.

"Tam ca ca, thức ăn trong tự miếu nhất định rất khó ăn."

"Tam ca ca, ván giường trong tự miếu nhất định rất cứng!"

"Tam ca ca, lửa than trong tự miếu nhất định không đủ ấm!"

"Tam ca ca, trong tự miếu không thể mang thị nữ, vậy sau khi huynh đến đó, ai sẽ hầu hạ huynh đây!"

"Tam ca ca....."

Phuong Cần Chi đang gấp y phục cho Lục Vô Nghiên bỗng dừng lại, nàng xoay người đi tới bên cạnh ghé mặt Lục Vô Nghiên đang ngồi, vô cùng nghiêm túc nói: "Phải đến một tháng muối không được gặp huynh, muối không nổi!"

Nàng khom người, hai tay ôm cổ Lục Vô Nghiên, dán sát mặt vào bên tai hắn, mang theo không nổi dầy đặc.

Lục Vô Nghiên nắm lấy hông nàng nhấc lên, đặt nàng lên trên đùi, ôm vào trong ngực.

Hắn ngẫm nghĩ một lúc, mới thở dài, nói: "Tam ca ca cũng không có cách nào an ủi muối, bởi vì ta cũng không nổi."

Phuong Cần Chi lẩm bẩm hai tiếng, chui vào trong ngực Lục Vô Nghiên, tùy hứng nói: "Muội mặc kệ, muối không muốn ngồi dậy, trước khi huynh khởi hành muối không muốn ngồi dậy!"

Nàng vừa chôn mặt vào hai cánh tay, vừa nói: "Làm sao đây Tam ca ca, muối biết muối như vậy là rất không rụt rè, rất vô lý....."

"Nhưng!" Phuong Cần Chi để tay xuống, dùng đôi mắt sáng trong chân thành nhìn Lục Vô Nghiên.

"Nhưng Tam ca ca, muối chỉ muốn nói với huynh mấy lời thật lòng, nói cho huynh biết muối không nổi." Nàng lại làm nũng lay lay cánh tay của Lục Vô Nghiên. "Tam ca ca huynh không được ghét bỏ muối như vậy....."

Lục Vô Nghiên cười ôm lấy nàng: "Sao có thể ghét bỏ, muối như thế nào Tam ca ca cũng thích, đặc biệt thích mấy lời thật lòng của muối."

Trong lòng Lục Vô Nghiên không khỏi cảm khái.

Phuong Cần Chi vẫn là Phuong Cần Chi đó.

Nàng của kiếp này và nàng của kiếp trước hoàn toàn giống nhau ở cách đối nhân xử thế, nhưng ở trước mặt hắn lại là hai dáng vẻ khác nhau. Trước mặt Lục Vô Nghiên hiện lên Phuong Cần Chi của kiếp trước, rõ ràng thích hắn lại cứ luôn trốn tránh hắn, làm ra vẻ như không thèm để ý chút nào.

"Chờ ta trở lại, chúng ta sẽ lập tức thành thân. Đến lúc đó, cả ngày lẫn đêm đều sẽ không tách ra." Lòng bàn tay Lục Vô Nghiên lướt qua gò má của Phuong Cần Chi. Nói thật, hẳn thật sự thích Phuong Cần Chi của hiện tại hơn. Nàng thành thật như vậy, khiến hắn vô cùng yêu thích. Nhất là mỗi khi nàng dùng đôi mắt ngây thơ nhìn hắn, mỗi khi nàng mở miệng nói một tiếng thích, trong lòng Lục Vô Nghiên lại cảm thấy vui vẻ chưa từng có trong cả hai kiếp.

Cho dù ở kiếp trước, cả thiên hạ chỉ đặt một mình nàng ở trong lòng, nhưng sống lại một lần nữa, lại có cảm giác không phải mang theo ý định bù đắp?

Lục Vô Nghiên đặt cằm lên đầu Phuong Cần Chi, ánh mắt dần dần trở nên nhu hòa. Hắn phát hiện dường như bản thân thích nàng lần thứ hai. Một tiểu cô nương chỉ mới mười ba tuổi.

Phuong Cần Chi có hơi xấu hổ, nhưng vẫn mạnh mẽ gạt đầu, nói: "Được! Cần Chi chờ Tam ca ca trở lại!"

Lục Vô Nghiên kéo dài tới rất khuya mới lên đường. Phuong Cần Chi đứng ngoài cửa viện vẫy tay, cho đến khi xe ngựa của Lục Vô Nghiên mất hút, Phuong Cần Chi mới thu lại nụ cười trên mặt. Một tháng có thể làm được rất nhiều chuyện. Lục Vô Nghiên rời đi một tháng cũng tốt, nàng có thể lợi dụng một tháng này xử lý mọi chuyện ổn thỏa.

Phuong Cần Chi mượn cớ đi trà tràng kiểm toán để đến hoa trang mà trước đó Ngô mục mục đã chọn, Phuong Cần Chi quả thật rất hài lòng hoa trang đó, vừa bước vào tiểu trang tử, một mùi hương hoa nồng đậm nhẹ nhàng bay tới. Hoa trang này không chỉ có rất nhiều ruộng hoa, vườn hoa, phòng hoa, thậm chí ven đường cũng có thể nhìn thấy rất nhiều loại hoa tươi tắn tự sinh trưởng.

Phuong Cần Chi không đi xem thêm mấy chỗ mà Ngô mục mục nói, dứt khoát không chút do dự quyết định chọn hoa trang này.

Giá cả của Hoa trang này xác thực rất xa xỉ, nhưng Phương Cần Chi vẫn mua không chút đắn đo.

Nàng còn đi kiểm tra biệt viện có sẵn trong hoa trang này, mặc dù biệt viện đó không thể nói là tinh xảo, xa hoa, nhưng lại vô cùng rộng rãi. Phương Cần Chi phân phó Ngô mụ mụ cải biến lại biệt viện này theo ý của nàng. Dù sao cũng là nơi dành riêng cho hai muội muội ở, nên cách xây dựng và bố trí cũng khác những viện tử thông thường.

Ngô mụ mụ đều nhất nhất ghi nhớ.

"Cô nương, cuối cùng chuyện tửu trang cũng đã làm xong." Ngô mụ mụ vui mừng ra mặt.

Phương Cần Chi cũng vui mừng, nàng tiện tay hái cành hoa cúc đại mộc ven đường, hít vào hương thơm dịu nhẹ, nàng giống như nhìn thấy một tương lai tốt đẹp. Nàng tin Bình Bình và An An nhất định sẽ thích nơi này.

Phương Cần Chi về đến nơi cũng đã xế chiều, nhưng không ngờ người của Tần gia lại tới, hình như đang đàm luận hôn sự của Tần Tứ lang và Lục Giai Nhân.

Bước chân của Phương Cần Chi hơi khựng lại, sự vui vẻ trong mắt cũng nhạt đi mấy phần. Cho dù cuộc sống sau khi nhập cung của Lục Giai Bò coi như không tệ, nhưng vừa nghĩ tới mấy chuyện bần thủ mà Tam nãi nãi và Lục Giai Nhân đã làm với Lục Giai Bò, Phương Cần Chi đã cảm thấy ghê tởm.

Lúc nàng mới tới phủ Ôn Quốc Công, trong phủ ai cũng không quan tâm tới nàng, không ai nhìn nàng như một chủ tử. Cũng chỉ có Lục Giai Bò luôn dịu dàng cười yếu ớt là quan tâm đến Phương Cần Chi. Mặc dù trước đây nàng ấy cũng chỉ chiều cổ nàng một chút, nhưng cũng đủ khiến Phương Cần Chi ghi nhớ cái tốt đẹp của nàng ấy cả đời.

Nàng trở lại tiểu viện của mình thay y phục khác, rồi mang theo Diêm Bảo Nhi đến chỗ Tam nãi nãi.

Thái thái Tần gia và Tam nãi nãi đang trò chuyện về mấy việc trong nhà, Lục Giai Nhân, Lục Giai Huyền và Lục Giai Nghệ đang trò chuyện với Thất cô nương Tần gia Tần Vũ Nam trong thiên sảnh.

Phương Cần Chi chợt nhớ lại một ngày nọ, đám tỷ muội lôi kéo Lục Giai Bò nấp sau bình phong nhìn lên Tần Cẩm Phong, Lục Giai Bò không dám mở mắt, mặt mày đỏ bừng, dường như chỉ mới ngày hôm qua.

Vậy mà hôm nay, người được cho là sẽ gả cho Tần Tứ lang Lục Giai Bò lại biến thành Lục Giai Nhân.

Lục Giai Nhân đang nói chuyện với Tần Vũ Nam, nhìn ra được, nàng ta đang cố lấy lòng tiểu cô tử tương lai này. Nhìn đáng vẻ hiện tại của Lục Giai Nhân, trong ánh mắt Phương Cần Chi liền hiện lên chút toan tính lạnh lẽo.

"Cần Chi, muội tới rồi sao!" Lục Giai Huyền lặng lẽ nắm tay Phương Cần Chi, kéo nàng đến ngồi xuống một bên tháp.

"Ngũ biểu tỷ." Phương Cần Chi rút hết toàn bộ lãnh ý trong mắt, thay vào đó là một nụ cười nhân nhật.

Lục Giai Huyền khẽ lắc đầu một cái, nàng nhỏ giọng, nói với Phương Cần Chi: "Ta biết mối quan hệ giữa muội và Giai Bò rất tốt, nhưng việc đã đến nước này, cũng nên thôi đi."

Ngồi bên cạnh Tần Vũ Nam, Lục Giai Nghệ như có điều suy nghĩ, liếc mắt nhìn Phương Cần Chi và Lục Giai Huyền, nàng ta ngọt ngào nói: "Ngũ tỷ, muội vừa ăn Hồng Mai Phù Dung Cao, không biết có phải đã đổi đầu bếp hay không, mà ăn ngon lắm! Các tỷ mau nếm thử xem."

Tần Vũ Nam cũng cười nói: "Đúng là ăn ngon!"

Phương Cần Chi liền cùng Lục Giai Huyền đứng dậy, cười khanh khách đi tới, bắt đầu nói đùa cùng bọn họ. Nàng làm như không có bất cứ chuyện gì, nói: "Thời tiết hôm nay rất đẹp, giống như mùa xuân đến sớm. Chúng ta đừng ngồi trong phòng chán ngắt như vậy, cùng ra ngoài đi dạo có được hay không?"

Nàng nhìn về phía Tần Vũ Nam: "Vũ Nam có thích rừng mai không?"

Hết chương 80

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Khích bác

Mùa đông vẫn chưa qua, chỗ có thể đi dạo trong sân cũng chỉ có rừng mai. Rừng mai trong phủ Ôn Quốc Công cũng không ít, tất cả rừng mai lớn nhỏ

trong phủ đều được trồng bởi rất nhiều chủng loại mai khác nhau.

Mấy cô nương vốn định đến rừng mai gần chỗ Tam phòng nhất, nhưng Phương Cẩm Chi lại dẫn bọn họ đến rừng mai sau viện Thùy Sao.

Mấy cô nương Lục gia có chút do dự, bọn họ cũng biết cộng hết tất cả những giống mai danh quý trong phủ Ôn Quốc Công cũng không bằng một góc rừng mai của viện Thùy Sao. Không chỉ có rừng mai, bất cứ thứ gì bên trong viện Thùy Sao cũng đều là thứ tốt nhất trong phủ.

"Không được đâu, viện Thùy Sao của Tam ca không cho phép người khác tùy tiện ra vào." Lục Giai Nghệ do dự nói.

Lục Giai Huyền cũng nói: "Mặc dù hiện tại Tam ca không ở trong phủ, nhưng cũng không nên lén lút đi vào?"

Phương Căn Chi cười nói: "Mặc dù rừng mai này phần lớn đều nằm trong viện Thùy Sao, nhưng nó vẫn ở phía sau viện Thùy Sao, kéo dài đến tận hậu sơn. Ta biết có một con đường mòn có thể đi vào rừng mai hậu sơn. Không được xem là lén lút xông vào viện Thùy Sao."

Lục Giai Nhân âm dương quái khí nói: "Chúng ta cứ đi thôi, nếu có chuyện gì biểu muội sẽ chịu trách nhiệm. Dù sao hiện tại biểu muội cũng đã xem mình là nữ chủ nhân của viện Thủy Sao rồi đấy thôi!"

Tần Vũ Nam nhìn bên này một chút, lại nhìn bên kia một chút, vội nói: "Không đi cũng được mà, tới nơi khác cũng được. Các tỷ tỷ đừng khó xử! Vũ Nam không muốn vì muối mà làm liên lụy các tỷ tỷ."

Nàng lại dùng bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay áo Lục Giai Nhân, nói: "Giai Nhân tử tử, đừng tức giận."

Lục Giai Nhân "Hừ" một tiếng, "Khó xử gì chứ? Đây là Lục gia ta! Người ngoài cũng có thể tùy tiện ra vào, tại sao ta lại không thể? Đi, chúng ta đi ngay bây giờ!"

Nàng ta nói xong liền lôi kéo Tần Vũ Nam đi ra ngoài.

Phương Cẩn Chi liếc mắt nhìn chiếc áo choàng nhỏ Tần Vũ Nam giắt một bên quên mặc vào, khoe miệng cong lên một nụ cười thần nhiên. Phương Cẩn Chi chú ý tới, dĩ nhiên Lục Giai Huyền cũng chú ý tới. đđan lqđo^ñ. Lục Giai Huyền vừa định gọi Tần Vũ Nam lại, Phương Cẩn Chi liền kéo nàng ấy một cái.

Lục Giai Huyền nghi hoặc nhìn nàng, Phương Cần Chi cũng nhìn lại nàng ấy. Sau ánh mắt trao đổi ngắn ngủi, Lục Giai Huyền kéo cánh tay của Phương Cần Chi, cười nói: "Chúng ta cũng đi thôi."

Mấy người cùng nhau đi ra ngoài, Lục Giai Nhân dẫn Tần Vũ Nam, Lục Giai Nghệ đi phía bên kia của Tần Vũ Nam. Phương Cận Chi và Lục Giai Huyền rút lại phía mấy bước, Lục Giai Huyền nhỏ giọng, hỏi: "Biểu muội, rốt cuộc muội muốn làm gì?"

Từ trước đến nay, Lục Giai Nhân đều là một người tính tình lỗ mãng khinh suất, tuổi của Lục Giai Nghi còn nhỏ, đều dễ lừa gạt. Nhưng Phương Cẩn Chi biết Lục Giai Huyền là một người thông minh, mấy động tác nhỏ đó không thể qua mắt được nàng ấy. Huống chi Phương Cẩn Chi biết Lục Giai Huyền vẫn luôn không thích Lục Giai Nhân, cho nên Phương Cẩn Chi cũng không tính gạt nàng ấy.

"Ngũ biểu tử, muối bảo đảm sẽ không liên lụy tử. Muối chỉ muốn Tứ biểu tử bộc phát tính khí mà thôi." Phương Cẩm Chi cũng nhỏ giọng nói.

"Quả nhiên là như vậy....." Lục Giai Huyền nhìn Lục Giai Nhân ở phía trước, suy nghĩ một chút, rồi nói: "Có chuyện gì mà ta có thể giúp không? Giúp đôi chút, có thể."

Phuong Cần Chi hơi kinh ngạc nhìn Lục Giai Huyền, nàng không ngờ Lục Giai Huyền sẽ hỗ trợ.

Lục Giai Huyền là người của Nhị phòng, từ nhỏ đã ganh đua với người của Tam phòng ở khắp nơi. Chuyện nàng ấy ghét Lục Giai Nhân đã sớm không phải ngày một ngày hai. Diendanleq. Huống chi, mấy cô nương trong phủ, ngoại trừ Lục Giai Bồ thì không ai thích Lục Giai Nhân. Lần này, chuyện Lục Giai Nhân thiết kế thân tử tử của mình, mặc dù Lục Giai Huyền vẫn có dáng vẻ thờ ơ ngày, vẫn đối xử với Lục Giai Nhân như trước đây, nhưng trong lòng nàng ấy đã hung hăng khinh bỉ Lục Giai Nhân không thôi.

Nàng ấy không có ý định trút giận thay Lục Giai Bồ, chỉ khinh thường hành động việc làm của Lục Giai Nhân. Hôm nay có người muốn cho nàng ta một bài học, nàng ấy vui còn không kịp. Càng không ngại thuận nước đẩy thuyền.

Phương Căn Chi suy nghĩ một chút, nói: "Ngũ biểu tử có thể làm cho Giai Nghệ rời khỏi không?"

Lục Giai Huyền gật đầu một cái, nàng vẫy vẫy tay, gọi tiểu nha hoàn sau lưng đi đến, nói nhỏ vào tai nàng ấy mấy câu.

Rừng mai của viện Thuyền Sao gần ngay trước mắt thì chợt có một tiểu nha hoàn chạy đến, đó là tiểu nha hoàn bên cạnh Lục Giai Nghệ. Nàng ấy vội vã chạy tới bên cạnh Lục Giai Nghệ, bẩm báo: "Cô nương, Ngũ nãi nãi gọi người trở về. Nói là Cữu gia đến."

"Cửu cửu?" Mắt Lục Giai Nghê sáng lên.

Phương Cẩn Chi và Lục Giai Huyền đi tới, Phương Cẩn Chi cười nói: "Biểu muội nên đi nhanh đi, có cơ hội chúng ta sẽ cùng nhau đi dạo trong rừng mai."

"Được!" Lục Giai Nghệ cáo từ Tần Vũ Nam, rồi dẫn nha hoàn vội vã rời đi.

"Đi thôi, rừng mai ở phía trước rồi." Phương Cần Chi kéo tay Lục Giai Huyền, đi vào trước. Lục Giai Nhân cũng kéo Tần Vũ Nam đi theo.

"Oa, ở đây thật nhiều loại mai!" Tần Vũ Nam chỉ mới bảy tuổi, giữa ngày mùa đông mà có thể nhìn thấy cả một khoảng trời hồng như vậy, nàng bị những nhành hoa mai xinh đẹp làm chói mắt, nàng mở to hai mắt nhìn trái nhìn phải, nhìn thấy cái gì cũng lạ.

"A, đây là mai gì? Trước đây muội chưa từng nhìn thấy!" Tần Vũ Nam chạy tới một gốc mai, hỏi.

Lúc hỏi câu này, nàng nhìn Lục Giai Nhân đứng gần nàng nhất, nhưng Lục Giai Nhân bị nàng hỏi, nàng ta cũng không biết đây là mai gì. Nàng ta vốn không phải là một người yêu hoa, cũng là lần đầu tiên đi vào rừng mai này, hoàn toàn không biết gọi tên gốc mai này là gì.

"Chắc là Lục Ngọc mai?" Nàng ta do dự một lúc, rồi nhìn về phía Phương Cần Chi, hỏi: "Không phải người thường tới đây sao? Đây là mai gì?"

"Lục biểu tỷ nói đúng một nửa, đây là Kim Tiễn Lục Ngọc mai." Phương Cần Chi cười nói.

Tần Vũ Nam như có điều suy nghĩ nhìn Lục Giai Nhân, rồi lại nhìn Phương Cần Chi. Nàng nghe được lúc Lục Giai Nhân nói chuyện với Phương Cần Chi vênh váo hống hách. Tại sao phải vênh váo hống hách khi nói chuyện với người khác chứ?

Trưởng bối trong nhà đã dạy nàng, làm người phải khiêm tốn rộng lượng, cho dù là đối đãi với hạ nhân, thường phạt phân mình là được, không được vênh váo hống hách.

Nhưng Tần Vũ Nam biết Lục Giai Nhân sắp gả cho ca ca của nàng, nàng lắc đầu một cái, ném không vui ra khỏi đầu, nàng kéo tay Lục Giai Nhân, đi sâu vào trong rừng mai, vừa đi vừa nói: "Bên trong còn có rất nhiều hoa mai rất đẹp! Chúng ta đi xem một chút!"

Phương Cần Chi "Ài u" một tiếng, thì ra nàng không cẩn thận đã giẫm phải một vũng nước đọng. Cái hố nhỏ vốn được che kín bởi một lớp băng mỏng, nhưng mấy ngày nay thời tiết đã trở nên ấm áp, lớp băng mỏng đó đã trở nên rất mỏng, chỉ cần giẫm nhẹ một cái là vỡ ra ngay lập tức, chiếc giày thêu hoa của Phương Cần Chi vẫn chưa bước hẳn vào vũng nước, nên chỉ ướt hơn phân nửa.

"Biểu muội, sao lại không cẩn thận như vậy?" Lục Giai Huyền chau mày lại.

Mấy nha hoàn vây quanh, ngay cả Lục Giai Nhân ở phía trước cũng không thể không cùng Tần Vũ Nam quay trở lại.

Tần Vũ Nam vội vàng nói: "Tỷ tỷ phải nhanh chóng trở về đôi giày vớ mới được, bằng không sẽ cảm lạnh!"

Trên mặt Phương Cần Chi lộ ra thần sắc do dự: "Là ta không tốt, phá hỏng hăng hái của mọi người."

Lục Giai Nhân chán ghét nhìn nàng một cái, nói: "Người đi nhanh lên đi, không có người cũng chẳng sao."

"Được, vậy mọi người cứ từ từ đi dạo, ta về trước đây." Lúc Phương Cần Chi xoay người hơi lảo đảo một chút, Lục Giai Huyền vốn đang kéo nàng, liền lập tức giữ lấy nàng.

"Biểu muội, muội không sao chứ? Có phải bị trượt chân rồi không?" Lục Giai Huyền hỏi.

"Chắc là sẽ không đâu?" Trong mắt Phương Cần Chi hiện lên đôi chút hoảng hốt. "Chỉ hơi đau một chút....."

Lục Giai Huyền đã mơ hồ đoán ra dụng ý của Phương Cần Chi, nàng nói: "Như vậy đi, ta không an tâm Cần Chi, từ chỗ này trở về còn cách một đoạn, muội ấy chỉ mang theo một nha hoàn. Ta về với muội ấy thôi. Giai Nhân, muội chăm sóc tốt cho Vũ Nam nhé, đừng chơi quá lâu, chỉ một lúc nữa thôi rồi trở về."

"Ta biết rồi, các người đều đi đi." Lục Giai Nhân dắt Tần Vũ Nam đi sâu vào trong rừng mai.

Lục Giai Nhân ước gì bọn họ đi hết cho rồi. Trước đây Tam nãi nãi từng nói với nàng ta, Tần Cẩm Phong rất thương yêu muội muội này, dạy nàng ta phải đối xử với tiểu cô từ này thật tốt, tương lai gả đến cũng có thể thoải mái hơn. Từ trước đến giờ Lục Giai Nhân là một người ngao khí, để mấy tỷ muội khác của Lục Gia nhìn thấy nàng ta có ý lấy lòng Tần Vũ Nam, trong lòng nàng ta vốn tràn đầy uất ức. Bây giờ bọn họ đều đi hết, chỉ còn lại nàng ta và Tần Vũ Nam lại càng tốt, càng có lợi cho nàng ta bồi dưỡng tình cảm giữa hai người bọn họ.

Lục Giai Huyền đỡ Phương Cần Chi trở về, đưa Phương Cần Chi về thẳng tiểu viện của nàng.

"Ngũ biểu tỷ, vào ngồi một lúc đi."

"Được." Lục Giai Huyền làm như cái gì cũng không biết, đi theo Phương Cần Chi vào trong. Phương Cần Chi sai nha hoàn bưng trà và bánh ngọt lên, còn mình thì đi thay y phục và giày vớ khác. Sau khi trở lại, nàng vừa ăn bánh ngọt với Lục Giai Huyền vừa nói chuyện.

Lục Giai Huyền nhìn sắc trời bên ngoài, mặt trời cũng đã sắp lặn. Nàng hỏi: "Biểu muội cứ như vậy khẳng định Giai Nhân sẽ chăm sóc Tần Vũ Nam không tốt?"

"Chẳng lẽ Ngũ biểu tỷ cảm thấy Lục biểu tỷ là một người làm việc ôn hòa?" Phương Cần Chi hỏi ngược lại.

"Cũng chưa chắc....." Lục Giai Huyền có chút do dự.

Phương Cần Chi cười ngọt ngào: "Tam ca ca không thích người khác đi vào viện Thùy Sao của huynh ấy."

"Chẳng lẽ biểu muội đang đánh chủ ý này? Nhưng hiện tại Tam ca không ở trong phủ." Lục Giai Huyền mê muội.

"Đích xác có thể từ hậu sơn đi thông đến rừng mai trong viện Thùy Sao, rồi tiến vào bên trong viện Thùy Sao. Nếu Tam ca ca ghét người khác tiến vào viện Thùy Sao, sao có thể lưu lại một lối vào như vậy?" Phương Cần Chi cười khê. "Lục biểu tỷ có thể chăm sóc tốt cho Tần Vũ Nam hay không muội không xác định, nhưng muội lại có thể xác định hôm nay tỷ ấy sẽ lạc đường....."

Lục Giai Nhân quả thật bị lạc đường.

Cho đến khi ánh hoàng hôn buông xuống, Phương Cần Chi mới cùng Lục Giai Huyền đi đến chỗ Tam nãi nãi, cô làm ra vẻ kinh ngạc cho là Lục Giai Nhân đã đưa Tần Vũ Nam quay trở về rồi. Nàng nói ra chuyện trước đó cùng đi đến rừng mai, nhưng bởi vì ướt giày vớ nên đã về trước cho Tam nãi nãi nghe đầu đuôi gốc ngọn, Tam nãi nãi và thái thái Tần gia vội vã đi tìm người.

Tam nãi nãi có chút do dự, bà ta không dám mang theo hạ nhân xông thẳng vào viện Thùy Sao, nhưng kia bên Tần Tứ lang lòng như lửa đốt. Phương Cần Chi liền đứng ra, dẫn bọn họ đi dọc theo đường mòn từ hậu sơn đi vào sâu trong rừng mai.

Lúc tìm được Lục Giai Nhân và Tần Vũ Nam, Tần Vũ Nam đã lạnh cóng, gương mặt hoàn toàn trắng bệch, thậm chí tròng mắt đỏ ngầu, sắp khóc đến nơi.

"Vũ Nam!" Tần Tứ lang dứt khoát cởi áo choàng của mình khoác lên người Tần Vũ Nam.

"Ca ca....." Tần Vũ Nam khịt khịt mũi, úy khuất chui vào ngực Tần Tứ lang.

Tần Tứ lang vì đau lòng mà sắc mặt âm trầm: "Sao lại chạy đến một nơi sâu như vậy? Ngay cả áo lông cũng không mặc!"

"Là ta không chăm sóc muội ấy tử tế, lúc chúng ta ra đây trời vẫn còn ấm...." Tay chân Lục Giai Nhân luống cuống.

Tần Tứ lang ngẩng đầu nhìn nàng ta một cái, mang theo một tia trách cứ. Hắn nhanh chóng thu hồi tầm mắt, hỏi Tần Vũ Nam: "Có phải lạnh hay không? Ca ca đưa muội về nhà."

"Không trách Giai Nhân tỷ tử....." Tần Vũ Nam nhỏ giọng nói. Nhưng trong giọng nói của nàng lại mang theo chút uất ức, mang theo chút không tình nguyện. Lúc lạc đường trong rừng mai trước đó, Lục Giai Nhân bộc phát tính tình. Tần Vũ Nam vốn đã sợ hãi vì lạc đường, còn bị lạnh đến cóng người, lại chịu đựng cơn giận của Lục Giai Nhân, thật sự đã bị dọa sợ không nhẹ. Nhưng nàng là một hải tử ngoan, biết không thể nói ra chuyện xảy ra trong rừng mai vào lúc này.

Tam nãi nãi oán trách liếc mắt nhìn Lục Giai Nhân, vội vàng giải vây cho tiểu nữ nhi của mình: "Là Giai Nhân chăm sóc không chu toàn."

Bà ta lại trách cứ Lục Giai Nhân: "Con cũng vậy, người đã lớn như vậy rồi mà cũng không chăm sóc tốt cho Vũ Nam."

Lục Giai Nhân cũng không nghĩ đến Tam nãi nãi lại giải vây cho nàng ta. Từ trước đến giờ nàng ta là một người cần thể diện. Ngay trước mặt nhiều người như vậy, nhất là ngay trước mặt Tần Cẩm Phong, Tam nãi nãi lại giáo huấn nàng ta, thật sự khiến cho nàng ta bề mặt, mặt ghen đến đỏ bừng.

Thái thái Tần gia vội vàng nói: "Không sao, chỉ là một chút chuyện ngoài ý muốn mà thôi. Ta thấy Giai Nhân cũng lạnh lắm rồi, chúng ta mau mau trở về thôi."

Nghe vậy, Tần Cẩm Phong liền bế Tần Vũ Nam lên đi trở về.

Lục Giai Nhân có chút oán nhìn theo bóng lưng Tần Cẩm Phong, muội muội của hắn lạnh cóng, bị dọa sợ, chẳng lẽ nàng ta không lạnh cóng, không bị dọa sợ? Hắn chỉ quan tâm muội muội của hắn, cũng không hỏi tới nàng ta một câu! Thậm chí còn trách cứ nàng ta!

Lục Giai Nhân không khỏi nhớ lại thật lâu trước đây, Tần Cẩm Phong cùng với mấy vị thiếu gia cô nương Lục gia đi đập thanh, Lục Giai Bò chỉ khê ho một tiếng, hắn đã muốn hồi phủ, thậm chí ngày hôm sau còn đưa tới một cái tị lộ. (lò sưởi tay giấu trong tay áo).

Lục Giai Bò là vị hôn thê trước đây của hắn, nhưng bây giờ nàng ta mới là vị hôn thê của hắn không phải sao? ddanlequ/d*n. Tại sao hắn lại đối đãi khác biệt như vậy? Nhất định là bởi vì Tần Vũ Nam! Tần Vũ Nam cũng chỉ là muội muội của hắn mà thôi, tương lai bọn họ thành thân, Tần Vũ Nam liền trở thành người ngoài. Tại sao hắn lại muốn để ý một người ngoài như vậy?

Lục Giai Nhân giậm chân, vừa giận vừa hờn. Nàng nhìn bóng lưng Tần Vũ Nam, ghi hận cho nàng ấy.

Phương Cần Chi lặng lẽ nhìn sắc mặt Lục Giai Nhân, cười nhẹ nhàng.

"Ta thấy sắc mặt của Vũ Nam không tốt lắm, chúng ta qua thăm muội ấy một chút đi." Phương Cần Chi kéo Lục Giai Huyền, kéo nàng đi theo.

Tần Vũ Nam đã cởi áo choàng của Tần Cẩm Phong ra, nàng khoác lên mình một cái áo choàng lông nhỏ, sau đó đến ngồi bên cạnh lò lửa, trong tay còn

ôm một cái lò sưởi tay nóng hằm hập.

Tần Cẩm Phong không ở trong phòng, hấn đến tiền viện an bài xe ngựa.

"Vũ Nam đã khá hơn chút nào chưa?" Phương Cẩm Chi lấy mu bàn tay sờ vào trán Tần Vũ Nam một cái. "May mà không lạnh."

"Muội đã không có chuyện gì..., khiến Cẩm Chi tỷ tỷ lo lắng rồi." Tần Vũ Nam cũng đã khá hơn rất nhiều, yếu ớt nở nụ cười hữu nghị với Phương Cẩm Chi. Nàng vốn là một tiểu cô nương xinh đẹp, hơn nữa lúc đang cười cũng đặc biệt đáng yêu.

Phương Cẩm Chi rũ mày nhỏ giọng nói: "Muội đừng trách Giai Nhân. Dù sao..... tỷ ấy cũng là tẩu tử tương lai của muội. Coi như vì ca ca của muội, muội cũng không thể giận tỷ ấy."

Tần Vũ Nam sùng sốt một chút, nàng ấy nhìn nụ cười có lúm đồng tiền của Phương Cẩm Cảnh, chớp chớp mắt, nhất thời mê mang không biết làm sao, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Phương Cẩm Chi đứng lên, cười nhạt.

Vậy là đủ rồi.

Lục Giai Nhân ghen tỵ Tần Cẩm Phong đối xử với muội muội của hấn tốt hơn, Tần Vũ Nam cũng không thể nào thích Lục Giai Nhân. Cộng thêm tính khí của Lục Giai Nhân, cuộc sống sau này hấn là sẽ không trôi qua tốt lắm.

Vẫn một mực giữ yên lặng bên cạnh, Lục Giai Huyền nhìn chăm chăm Phương Cẩm Chi một lúc, rồi lặng lẽ dời mắt. Trong lòng giấu đi mấy phần suy nghĩ.

Buổi tối, sau khi người Tần gia rời đi, Lục Giai Nhân nổi trận lôi đình. Nàng ta khóc lóc kể lể với Tam nãi nãi: "Mẫu thân, tại sao hấn có thể trách cứ con chứ? Trong lòng hấn chỉ có một mình muội muội hấn! Thậm chí cũng không quan tâm xem con có lạnh hay không, có bị dọa sợ hay không!"

Tam nãi nãi chỉ tiếc rên sắt không thành thép chọc chọc vào trán Lục Giai Nhân, trách cứ: "Người sắp phải xuất giá rồi, so đo với một đứa bé bảy tuổi làm gì? Đừng nói còn là thân muội muội của Tần Tứ lang!"

"Ai bảo hấn không quan tâm con!" Lục Giai Nhân giận dỗi dỗi nói.

Tam nãi nãi nhúc nhúc nhìn nữ nhi đã bị chính mình chiều hư, kéo Lục Giai Nhân ngồi xuống bên cạnh, rồi cầm tay của nàng ta, ý vị sâu xa nói: "Giai Nhân, con cũng đã trưởng thành. Không bao lâu nữa, con sẽ phải xuất giá, làm thê tử, nhi tức, tẩu tử của Tần gia, tính khí của con cũng nên thu lại một chút....."

"Tính khí của con thế nào?" Lục Giai Nhân dứt khoát cắt ngang lời của Tam nãi nãi. "Chân thật có điểm nào không tốt? Có phải mưu mô đầy mình như Lục Giai Huyền, Phương Cẩm Chi mới là tốt đúng không?"

"Người xem người đi! Đây là thái độ nói chuyện với mẫu thân của người sao?" Sắc mặt Tam nãi nãi trầm xuống, buông tay Lục Giai Nhân ra.

Lục Giai Nhân bị Tam nãi nãi bắt ngờ cao giọng làm cho kinh ngạc một chút, nàng ta hơi nhếch môi, lắc lắc tay Tam nãi nãi, làm nũng nói: "Mẫu thân, Giai Nhân biết sai rồi. Không nên ngắt lời người, không nên giận dỗi với người..... Thật sự là trong lòng con rất uất ức!"

Dù sao cũng là nữ nhi mình thương yêu nhiều năm, Tam nãi nãi thu hồi tức giận trên mặt, bà ta vỗ vỗ tay Lục Giai Nhân, khuyên nàng: "Giai Nhân, tính khí này của con không thể trách con, muốn trách cũng phải trách nẫu thân không dạy dỗ con thật tốt, quá dung túng con. Mới đường nên tính tình kiêu ngạo này của con."

Lục Giai Nhân không tiếp tục lên tiếng phản bác, nhưng Tam nãi nãi nhìn ra không vui từ trong ánh mắt của nàng ta.

Tam nãi nãi lại thở dài, khuyên bảo nàng ta: "Giai Nhân, con phải nhớ, sau khi gả đến Tần gia, mẫu thân cũng không thể ở bên cạnh che chở con mỗi ngày. Con chỉ có thể tự dựa vào chính mình. Cho nên con phải thu bớt lại tính khí. Sau này con nhớ phải kính trọng trưởng bối, thương yêu vãn bối, càng phải chiều cổ trọng phu tương lai thật tốt. Cho dù có chuyện gì không hài lòng cũng không được lập tức chống đối, chuyện có thể nhịn thì nên nhịn. Nếu thật sự không có chủ ý, trở về tìm mẫu thân. Mẫu thân giúp con nghĩ kế."

"Nữ nhi nhớ kỹ." Lục Giai Nhân cau mày nói.

"Tần Tứ lang yêu thương muội muội của hấn, con càng phải kết thân với Tần Vũ Nam. Một tiểu cô từ thích kẻ cận với con, so với một tiểu cô từ chia rẽ nhon vào con ở khắp nơi, người nào có thể khiến cho cuộc sống ở Tần gia trôi qua tốt hơn thì không cần nẫu thân phải nói chứ? Con thương yêu Tần Vũ Nam, Tần Tứ lang cũng sẽ cảm tạ con, sẽ đối với con tốt hơn!" Tam nãi nãi nặng nề nói.

Lục Giai Nhân bĩu môi, nhỏ giọng nói: "Con biết rõ phải kết thân với Tần Vũ Nam. Nhưng.....trong lòng Tần Tứ lang hấn cũng không thể chỉ có muội muội của hấn, đối với con lại làm như không thấy? Sau này con mới là thê tử của hấn, hấn nên đối xử với con tốt nhất!"

"Con phải có một trái tim rộng lượng, giống như tỷ tỷ của con....." Tam nãi nãi chợt dừng lại. Gương mặt lạnh lùng của Lục Giai Bồ thoáng qua trước mắt bà ta, Tam nãi nãi mới phát hiện gần đây luôn nghĩ tới nàng.

Bà ta yên lặng một hồi, rồi mới xua Lục Giai Bồ ra khỏi đầu, tiếp tục nói với Lục Giai Nhân: "Giai Nhân, con nghĩ kỹ một chút, Tần Vũ Nam là thân muội muội của Tần Tử lang mà con đã không nhận được. Vậy tương lai Tần Tử lang nạp thiếp thì phải như thế nào?"

"Không!" Lục Giai Nhân hét lên một tiếng sắc nhọn, nàng ta chột đứng lên. "Hắn chỉ có thể có một mình con! Con tuyệt đối sẽ không để cho hắn nạp thiếp!"

Tam nãi nãi vuốt vuốt ấn đường.

Đại Liêu quốc ngày nay, vợ chồng tôn trọng lẫn nhau, phu thê trong nhà cả đời không nạp thiếp xác thực có rất nhiều. Nhưng điều kiện quan trọng là tình nghĩa của trượng phu, còn phải có trí tuệ của thê tử.

Lục Giai Nhân thì.....

Tam nãi nãi đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, giống như bà ta nói cái gì Lục Giai Nhân cũng đều không nghe lọt tai.

"Tam nãi nãi!" Lý mụ mụ vội vã đi vào. "Xảy ra chuyện lớn rồi!"

Tam nãi nãi vốn vì chuyện của Lục Giai Nhân mà phiền muộn muốn chết, đột nhiên nghe Lý mụ mụ nói như vậy, mí mắt của bà ta bỗng nhiên nhảy lên, không nhận được nói: "Xảy ra chuyện gì, chuyện bé xé ra to như vậy?"

"Là Hàm Hương tửu trang xảy ra vấn đề!"

Tam nãi nãi vốn đang dựa vào cái bàn nhỏ, nghe vậy lập tức ngồi thẳng lên. Hàm Hương tửu trang là nơi kiếm tiền nhiều nhất của bà ta hiện tại, gần đây bà ta đang định lấy ra một ít tiền từ chỗ đó. Bà ta vội hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi hả?"

"Khoảng một thời gian trước, một hàm chứa rượu trong Hàm Hương tửu trang của chúng ta không phải đã bị cháy sao? Lúc ấy thế lửa cũng không lớn, mặc dù có tổn thất, nhưng dựa vào lượng hàng tích trữ trong mấy hàm rượu khác cũng đủ rồi! Nhưng không biết tại sao gần đây việc sản xuất rượu của Hàm Hương tửu trang liên tiếp xảy ra vấn đề, chất lượng màu sắc của Tiêu Tương Tửu được bán đi trước đây đã bị mấy tửu lâu lớn trả hàng. Hôm nay, Ý Dĩ Nhân Tửu lại bị vạch trần là rượu giả! Trộn hơn phân nửa nước!"

"Điều này sao có thể?" Tam nãi nãi kinh ngạc.

"Đúng vậy, đầu tiên lão nô cũng không tin. Nhưng lão nô đã tự mình đến đó, rượu của tửu trang chúng ta sản xuất xác thực là có vấn đề! Hiện tại tửu lâu các nơi đều không muốn lấy rượu của tửu trang chúng ta, bọn họ còn la hét đòi bồi thường và bồi thường."

Tam nãi nãi vỗ bàn: "Vậy thì bồi cho bọn họ đi! Bồi thường cho bọn họ đi! Nhất thời bồi thường không cần gấp gáp, không thể chặt đứt đường đi được!"

Lý mụ mụ lộ vẻ khó xử: "Nhưng lão nô đã sai quân sự tra xét rượu khác trong tửu trang, vẫn còn rất nhiều rượu có vấn đề. Rượu có vấn đề có lẽ chiếm năm phần! Hơn nữa một hàm lại rượu bị cháy trước đó, hiện tại chúng ta không có rượu bồi cho bọn họ! Hơn nữa bọn họ muốn bồi thường..... Đây thật sự là một khoản bạc rất lớn!"

"Giai Bồ....." Tam nãi nãi tâm loạn như ma, theo bản năng bà ta quay sang hỏi ý kiến nữ nhi. Nhưng đứng bên cạnh chỉ có Lục Giai Nhân không lúc nào khiến bà ta yên lòng.

Hết chương 81

Bạn đang đọc truyện *Thê Khống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.